

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

PLAYING FOR KEEPS

consider ME

BECKA MACK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

P L A Y I N G F O R K E E P S

consider ME

B E C K A M A C K

Telif hakkı © 2022 Becka Mack Tüm

hakları saklıdır.

Web sitemi ziyaret edin: [_____](#)

www.beckamack.com Çizgi sanat: Simply

Extra Jordanary

Hokey oyuncusu çizimi: SVGForYouFromMe

Kapak tasarımı: The Graphics District, www.thegraphicsdistrict.com

İçerik geliştirme: Hannah Grace, www.hannahgrace.co.uk

Editör: Paisley McNab, www.perfectlywrite.ca

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek kişiler, yaşayan ya da ölmüş, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

ISBN 978-1-7781330-0-8 (ciltsiz)

ISBN 978-1-7781330-2-2 (e-kitap)

Oğluma,

Sen, en mutlu cümleinin sonundaki ünlem işaretiisin.

Benim mucizem ve hayallerimin gerçeğe dönüşmesi olduğun için teşekkür ederim.

İÇİNDEKİLER

Çalma listesi

1. Sanssız #13
2. Yatak > Seks
3. İlk Kezler Berbat
4. Hayır Olacak
5. Bu Benim Yüzüm mü?
6. Şişirilebilir Ego
7. Kolayca Kışkırtılır
8. Penis Çorapları ve Tarçınlı Çörekler
9. Köpekler > Noel'de Kız Arkadaşlar
10. Carter'ın Aşk Sarayı
11. Son Geri Sayım
12. "Öde." —Garrett
13. Oprah ve Oopsies
14. Kıyamet .
15. Hayran Değilim, Karma
16. Korkularımı Beslemek
17. Oreos, Ruh Eşleri ve Berbatlıklar
18. Kalbimi Parçalama _____
19. Güzel Sürprizler
20. İleri _____
21. Kuşsal Siktir _____
22. Endişeli Değilim, Kontrol Benim _____
23. Engellendim _____
24. Pantolonum Binadan Çıktı _____
25. Garip mi yürüyorum? _____
26. Doğru mu yaptım? _____
27. Yatmadan Önce Burrito ve Sürpriz Misafirler
28. Isıyı Kim Yükseltti? _____

29. [Çılgın Kadını Kışkırtma](#) .
30. [Lanet olası ayıyı da dürtmeyin](#)
31. [İşler zorlaştığında](#)
32. [Kalbinin Yarıısı](#)
33. [Güven Egzersizleri](#)
34. [Merhaba, Bay İnanılmaz](#)
35. [Toplar Derin](#)
36. [Olivia gibi, ama uzun boylu ve göğüsleri olmayan](#)
37. [Spoiler Uyarısı: Bir Ay Dayanamadım](#)
38. [Oreo'lardan Daha Derin Bir Aşk](#)
39. [Bu Bir Mariachi Grubu mu?](#)
40. [Hayatta Kalacağım](#)
41. [Dilf-ing Çok Zor](#)
42. [Benim Bebeğim Ol - Köpek Annesi](#)
43. [Ben Olgun Değilim, Şapşalım; Arada Fark Var](#)
44. [Çok Beyaz](#)
45. [Yasak Oreo'lar, İhanet ve Kazançlar](#)
46. [Ne İstersen Yapabilirsin](#)
47. [Olivia'nın Lanet Kravatı](#)
48. [Yanan Odada Yavaş Dans](#)
49. [Sonsuza Kadar Garaj Yolunda](#)
50. [Sonsuza Kadar Geri Kazanmak](#)
51. [Provalar, Konuşmalar, Banyolar ve Diğer Şeyler](#)
52. [O Ne Yapıyor?](#)
53. [Flippy-Floppies](#)
- [Epilog: Oops](#)
- [Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

ÇALMA LİSTESİ

1. Something Like Olivia - John Mayer
2. Senin İçin İyi - Josh Gracin
3. Beni Düşün - Allen Stone
4. Ben Seninleyim - Vance Joy
5. Can I Kiss You? - Dahl
6. Senin Şeklin - Ed Sheeran
7. Sabahları Seninle - Patrick Droney
8. Cumartesi Güneşi - Vance Joy
9. Sen ve Ben - James TW
10. Beni Geç - Ed Sheeran, ft. Chance the Rappe & PnB Rock
11. Half of My Heart - John Mayer
12. Karanlıkta Sohbetler - John Legend
13. Bu Gece Evde Kalalım - Needtobreathe
14. Seni Daha Uzun Süre Sevebilirdim - Adam Dollar
15. Sen Olmasaydın - Finmar
16. Yanan Odada Yavaş Dans - John Mayer
17. Birini Kaybetmeyi Deneyin - Tyler Braden
18. Lütfen Beni Sevmeye Devam Et - James TW
19. Konuşamıyorum - Dan + Shay
20. Sen Gelene Kadar - Ahi
21. Milyoner - Chris Stapleton
22. Senin (Düğün Sürümü) - Russell Dickerson

BÖLÜM 1

ŞANSSIZ #13

CARTER

"SİKTİR."

Sırt üstü yuvarlanarak, keskin bir nefes alıp başımın üzerine bir elimi koyuyorum. Çok yorgunum, bu yüzden nefesimi toparlamak için bir dakika bekliyorum, sonra bacaklarımı yatağın kenarına atıp oturuyorum ve hızla sönmekte olan penisimden prezervatifi çıkarıyorum. Dilimle üst dudağıma yapışan bir ter damlasını silip, parmaklarımı saçlarımın arasına geçiriyorum.

"Hayır," diye sızlanıyor Laura, alt dudağını dışarı çıkarıyor. Ben ayağa kalktığımda neredeyse yatağın üzerinden atlayarak bana uzanıyor. "Henüz kalkma, Carter."

Prezervatifi kaldırıyorum. Bu yeterli bir açıklama olmalı, değil mi? "Sadece prezervatifi atıyorum, Laura."

Hafif kaşları çatıldı. "Lacey."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Oops. "Doğru. Özür dilerim. Lacey."

"Tekrar yapabiliriz," der Lacey, ben prezervatifi banyodaki çöp kutusuna atarken.

Tuvalete işerken ön kolumu duvara dayadım. Tekrar yapabiliriz. Seksi severim. Seksi *çok severim*. Laura gibi kızlarla olduğunda daha da iyi.

Siktir. *Lacey*.

Geçen yılın Ağustos ayında *Maxim dergisinin* kapağında yer alan sarışın bomba Lacey. Bunu çok iyi hatırlıyorum çünkü bu akşam barda bana on üç kez söyledi. O M kelimesi üçüncü kez ağzından çıktığında saymaya başladım.

Kesinlikle tekrar yapabiliriz, ama onun gitmesini izlemek için can atıyorum. Hak ettiğim mahremiyeti yaşamak için can atıyorum. Yaygın inanışın aksine, yalnız kalma zamanıma gerçekten değer veriyorum, hayatlarının bir döneminde dergi kapağında neredeyse çıplak poz vermiş kızların vücutlarına gömülerek geçirebileceğim zamanlar olsa bile.

Beni yanlış anlamayın; Lacey, sadece eğlenmek istediğinizde yatmak için iki kez düşünmeyeceğiniz türden bir kız. Bu yüzden, buraya gelirken asansörde onu tatmin ettikten sonra, son otuz dakika boyunca hiç durmadan tavşan gibi seviştik. Belki cömert hissediyordum, ya da belki havamdaydım, ama gerçekte onu susturmak istedim. Yani, ilk on iki seferde anladım — bir derginin kapağında çıkmıştı.

On için uğurlu bir sayı olduğunu sanıyordum, kötü bir alamet değil.

"Olmaz," diye cevap veriyorum sonunda, aynada kendime bakarken ellerimi yıkıyorum. Şişmiş alt dudağımın ortasında kötü bir yırtık var. Bu gece ucuz atlattım; diğer adam öyle değil. "Erken bir uçağım var."

Uçağımız öğlene kadar kalkmayacak; sadece onun kalmasını istemiyorum.

Çıplak göğsümü kollarımla kucaklayarak kapı çerçevesine yaslanıyorum ve onun battaniyenin altında kıvrılmasını izliyorum. Evet, kesinlikle olmaz.

"Gitmelisin."

Elbisesi yerden kaldırıp önüme tutuyorum, böylece yüzümdeki ifadeyi görmesin. Benim iç çamaşırlarım bile bundan daha büyük. Yanlış anlamayın, ona çok yakışmıştı. Masamızın önünden geçerken bana "*becer beni*" bakışı attığı anda göğüslerini ve kalçalarını iyice gördüm.

Elbisesi ona doğru fırlattım. Tek giydiği buydu. Sütyen yok, külot yok. Lanet olsun, bu benim için bir uyarı olmalıydı, değil mi?

Boxer şortumu bacaklarımdan yukarı çekip ellerimi belime koyarak onu izliyorum. *Bekliyorum*. O hiçbir şey yapmıyor, sadece geniş mavi gözleriyle bana bakıyor. O gözleri ne kadar büyütürse, benim o kadar kolay ikna olacağımı sanıyor gibi görünüyor. Ne kadar yanıldığını ona anlatmaya bile başlayamıyorum.

Kafamı kaşıyorum. Topuklarımda üzerinde geriye doğru sallanarak, yumruğumu avucuma birkaç kez vuruyorum, dilimle ritim tutuyorum ve onun bir şey *yapmasını* bekliyorum.

Bu çok garip bir durum.

"Bu gece burada kalabilir miyim?" diye sessiz sesi sonunda cızırtılı bir şekilde çıkıyor.

Yine bu soru. Her seferinde aynı soruyu duyuyorum. Nedenini bilmiyorum. Gerçekten kalmak istedikleri için mi, yoksa birlikte olduğum her kadın gizlice Carter Beckett'in davranışlarını değiştirip onu yerleşik bir hayata yöneltecek kişinin kendisi olacağını umduğu için mi? Bazen kazanan kıza bir ödül verileceğini düşünüyorum.

Oh, bekle; var. Ödül, Vancouver Vipers'ın kaptanının sekiz haneli maaşı.

Cevabım her seferinde aynı. "Ben yatıya kalmam."

"Ama ben..." Çenesi titriyor, sulu gözleri titriyor. Lanet olsun. Gözyaşlarına dayanamıyorum. İki saat önce tanıştık; neden ağlıyor ki? "İyi anlaştığımızı sanıyordum. Belki de... Beni sevdiğini sanıyordum."

"Bu gece seninle vakit geçirmekten hoşlandım," diyorum, elimi enseme götürüyorum. Seks on üzerinden yedi puanlık bir deneyimdi. "Çok eğlencelisin."

Geçmiş zaman, bunun bittiğini, yollarımızın ayrıldığını ve muhtemelen bir daha asla görüşmeyeceğimizi vurgulamak için kullanılmıştı, ama bunun yerine tam tersi bir etki yarattı.

Yüzünde geniş, parlak bir gülümseme yayılıyor. "Belki bir randevuya çıkabiliriz."

Haydi ama...

Yüzüme bir tokat atma dürtüsüne direniyorum. Aslında, direnmiyorum. Yüzüme yavaş çekimde o şeyi sürtüp sonra tekrar silerek, iniltiyi bastırmaya çalışıyorum. Bunun için puan alıyorum.

"Farklı ülkelerde yaşıyoruz." Kahretsin, aynı kıyıda bile değiliz. Kelimenin tam anlamıyla birbirimizden daha uzak olamazdık. O Florida'da, ben Vancouver'da.

"Şey, belki ben... Vancouver'a gelebilirim..."

"*Hayır.*" Sinir bozukluğu enseme karıncalandırıyor, çenem geriliyor ve arkanı dönüp, buraya girdiğimiz anda otel odasının kapısının yanına attığım pantolonumu arıyorum. Telefonumu çıkarıp Uber uygulamasını açıyorum. "Ben flört etmiyorum. Üzgünüm. Şu anda ciddi bir ilişki aramıyorum."

Dürüst olmak gerekirse, neden hala bu konuyu konuşmam gerektiğini anlamıyorum. Özel hayatım konusunda utangaç değilim.

Hayır, bu saçmalık. Takım arkadaşlarım ve ailem dışında kimse kişisel hayatım hakkında bir şey bilmiyor. Ama maçlar arasındaki saatler ve yatakta tek başıma sızdığım saatler? O saatler konusunda utangaç değilim. Her hafta sonu farklı kadınlarla fotoğraflarım çekiliyor. Kızlar benimle neye bulaştıklarını biliyorlar. Hatta forumlar bile var. Benim onları tek gecelik ilişki gibi gördüğümünden şikayet ettikleri, ama aynı zamanda benimle ikinci kez birlikte olmak istedikleri forumlar.

Ama hepsi de öyle, hepsi tek gecelik ilişki. Bunu bilerek giriyorlar ama *tam* da öyle olduğunda sürekli hayal kırıklığıyla ayrılıyorlar.

Telefonumu cebime koyup, geçici yatağımdaki kadına tekrar odaklanıyorum. Elinde ipeksi kırmızı kumaşı parmaklarıyla okşuyor, gözleri üzerimde.

"Sana bir Uber çağırdım," diyorum. "Beş dakika içinde aşağıda olacak." Ağzı açık kalıyor, şaşkınlıktan mı yoksa tartışma isteğinden mi, emin değilim.

Tek bildiğim, onun giyinmesi gerektiği, böylece onu buradan çıkarabileceğim ve kafam patlamadan önce biraz huzur ve sessizlik bulabileceğim.

"Bak, Lauren..."

"Lacey."

"Lacey, haklısın, üzgünüm. Bak, Lacey, bu gece seninle çok güzel vakit geçirdim, ama artık bitti. Ciddi bir ilişki sürdürmek için çok fazla seyahat ediyorum."

"Tek nedeni bu mu o zaman?" Elini elime soktu ve onu yataktan çekmeme izin verdi. Gözlerim vücuduna kaydı çünkü kör değilim - o lanet olası bir roket, uzun, bronzlaşmış uzuvları, muhteşem göğüsleri ve sıkı bir karnı var. "Hokey programın yüzünden zamanın yok mu?"

"Evet," yalan söylüyorum. "Zamanım yok." Sanırım zaman ayırabilirdim. Eğer ilgileniyor olsaydım. Ama ilgilenmiyorum. Asla ilgilenmem.

"Oh." En azından bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. Belki de kendini daha az utangaç hissetmesini sağlıyordur. Bilmiyorum ve pek de umursamıyorum. Umursadığım tek kadınlar annem ve kız kardeşim. Ve Cara, sanırım. "Peki, numaranı alabilir miyim?"

Hayatta olmaz. "Numaramı vermiyorum."

O cevap veremeden, süitimin kapısı iki kez bip sesi çıkararak açıldı.

"Hala ayakta mısın, Beckett? Hızlı bir oyun oynayalım mı... *Ah, lanet olsun.*" Takım arkadaşım ve en iyi dostum Emmett Brodie yatak odasının kenarında durur, gözleri benimle Laaa... Lacey arasında gidip gelir. Elini kaldırarak kendini ondan korur. Sanırım Cara, başka bir kadına baktığı için onu hadım edeceğini düşünüyor. Dürüst olmak gerekirse, bunu yapabilir. O çok sert bir kadındır. "Bu yüzden Lockwood'la aynı odada kalıyorum."

Evet, yaklaşık bir yıldır bunu yapıyor. Emmett ve ben, Cara ile tanışmadan önce hep aynı odada kalırdık. Ara sıra onu tekrar ikna ediyorum. Ama o ve Lockwood'un ciddi ilişkileri var, bu yüzden sanırım seyahat ederken odalarında rastgele çıplak kızların bulunmasını istemiyorlar. Anlıyorum. Sanırım. Yani, ciddi ya da başka türlü ilişkiler hakkında hiçbir şey bilmiyorum.

"Gidiyor," diyorum Emmett'e, Lacey'e bakmak için eliyle yaptığı kalkanın arkasından gözetleyerek. Hâlâ çıplak. Emmett'in burada durduğu da umurunda değil gibi görünüyor. Aslında, bakışları Emmett'in vücudunu aşağıdan yukarıya doğru tarıyor.

Mesele bu. Kızlar – sıradan kızlar ve Maxim dergisinin kapağına çıkmış kızlar – kimle yattıkları umurlarında değil, yeter ki o kişi kadroda olsun ve milyonlar kazansın. Bu yüzden onlara puck bunnies deniyor; bir oyuncudan diğerine atlıyorlar.

"Araban geldi," diyorum Lacey'e. "Giyinmek isteyebilirsin, tatlım."

"Şey, ben..."

"Onun bir kız arkadaşı var ve ben ilgilenmiyorum." Sinirli bir ses tonuyla konuşuyorum ve çenem titriyor. Arkadaşımla *COD* oynamak ve yüzüstü yastığıma gömülmek istiyorum. Onun gitmesi lazım.

Lacey bana göz kırpmıyor. Sonunda elbisesini başından çıkarıyor, kırmızı ipek dar kalçalarına mükemmel bir şekilde dökülüyor. Lanet olsun, çok seksi. Bu kapıdan çıktığında adını hatırlamayabilirim, ama bunu hatırlayacağım.

"Sana numaramı verebilir miyim? Böylece bir dahaki sefere şehre geldiğinde ya da fikrini değiştirip benim gelmemi istersen beni arayabilirsin..."

"Tabii," diye sözünü keserek, lütfen bu cümleyi bitirme. Otelin kağıt bloğu ve kalemimi işaret ediyorum

Çünkü ona telefonuma dokundurmayacağımdan eminim. İhtiyacım olan son Şey, bana mesaj atan ya da numaramın internette dolaşan bir sapık. Kızlara numaramı asla vermem. "Yaz."

Emmett'in gözleri büyüdü, ağızının köşesi sırtarak kıvrıldı ve yanımdan geçip banyoya doğru yöneldi.

Lacey beni kapıya kadar takip eder ve ben kapıyı açarım. Orada durur, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi bana bakar. İstediği kadar somurtabilir, onu eve götürmeyeceğim.

"Peki, teşekkürler... bu gece için. Umarım tekrar görüşürüz." "Umarım." Muhtemel değil.

Gülümsemesi o kadar parlak ki neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Ama sonra bana öpücük vermek için eğildiğinde son anda başımı çeviriyorum. Çenemi öpüyor.

"Hoşça kal, Lauren." Kapı çarptığında kilidi çeviriyorum. "Lacey!" diye bağılıyor koridordan.

Emmett gülmekten titreyerek içeri girer. "Sen tam bir pisliksin, Carter."

O Xbox'ı kurarken onu kanepeye kadar takip ediyorum ve eşyalarımı düzenlerken karşı tarafa oturuyorum. "Anlamıyorlar. Ben bir ilişki aramıyorum." Kahve masasından yarısı boş Oreo kutusunu alıp bir tanesini açıyorum ve kremasını yalıyorum. "Neden her kız tek gecelik bir ilişkiden bir erkek arkadaş bulacağını düşünüyor?"

"Yani onları seven bir erkekle mutlu bir hayat sürme umutlarını ve hayallerini mahvediyorsun?"

Umutlar ve hayaller mi? Ne diyorsun sen? "Cara seni yumuşak başlı birine çeviriyor. İstediğin kadar umutlanıp hayal kur, ama benimle değil."

"Çünkü asla yerleşmeyecek misin?"

Omuzlarımı kaldırıp indirdim. "Bilmiyorum. Belki, belki de değil. Yakın zamanda değil."

Kafasını sallayarak gülümser ve kumandayı kucağıma atar. "Bir gün, bir kız hayatına girecek ve tüm dünyanı alt üst edecek ve sen ne yapacağını bilemeyeceksin

ne yapacağını bilemeyeceksin, dizlerinin üzerine çöküp ona asla gitmemesi için yalvarmaktan başka."

Başımı sallayarak ağızma bir kurabiye daha atıyorum. "Ve o gün, ben de yerleşmiş olacağım."

BÖLÜM 2

YATAK > SEKS

CARTER

Uluslararası kış seyahatinin en kötü yanı, Aralık ortasında Florida ve Kuzey Carolina'da birkaç gün geçirdikten sonra Britanya Kolombiyası'na döndüğünüzde vücudunuzun aldığı acımasız şoktur.

0 derece Fahrenheit sınırını aşarak, şiddetli bir soğuk dalgasının eşiğindeyiz. Batı kıyısı için oldukça sıra dışı bir durum olmasına rağmen, teknik olarak henüz kış bile gelmedi. Ben, tipik bir Kanada kışını *biraz* daha anımsatan Kuzey Vancouver'da yaşıyorum, ama böyle bir şey hiç olmamıştı. Kötü bir alamet gibi geliyor, ama ben genellikle bariz işaretleri görmezden gelmeyi tercih ederim.

Yine de, hava çok soğuk, akşamdan kalma halimden kurtulmaya çalışıyorum, bugün uçakta beş buçuk saat boyunca takım arkadaşlarımla euchre oynadım ve bir tanesi hariç tüm oyunları kaybettim. Bugün, takımımız için hokeyin olmadığı nadir cumartesilerden biri ve bunu evde eşofmanımla Disney maratonu ve XL pizza eşliğinde geçirmek yerine, rüzgarlı bir gecede yürüyerek lanet olası bir sürpriz doğum günü partisine gidiyorum.

"Siktir, dostum." Kaldırımında yürürken ellerimi yün paltomun ceplerine biraz daha sokarak inlerim ve dişlerimle atkımı çeneme kadar çekerim.

"Aynı durumdayım," diyor sağ kanat oyuncum Garrett Andersen, yorgun ya da sarhoş olduğunda olduğu gibi, doğu kıyısı aksanı ile konuşuyor. Şu anda, yorgun olduğu için öyle konuşuyor. "Neredeyse vazgeçiyordum ama sonra vazgeçtim." Kasıklarının tutuyor. "Testislerimin olduğu yerde kalmasını tercih ederim, çok teşekkürler."

Onun endişesi bana da yansıyor. Doğum günü kızı, çok daha hafif suçlar için bile birkaç kez bizi hadım etmekle tehdit etti. Cara'nın yirmi beşinci doğum gününde, onun kötü tarafında olmak istediğim son yer. Zaten yeterince korkutucu, şimdi de

"Sürpriz!" diye bağırarak ortaya çıkacağınız kısmı kaçırdık. Şu ana kadar üç içki içmiş ve kolumda asılı duran parlak pembe hediye çantasına o kadar sevindi ki, bize kızgın olduğunu unutmuş olmasını umuyorum.

"Ve hepimiz senin fırsatını kaçırmadığını biliyoruz," diye ekliyor Garrett, başını yolun karşısındaki gittiğimiz bara doğru eğerek.

Normalde değil, ama çok yorgunum. Son dört gecedir özlediğim yatağında uyumak için erken ayrılmaya karar verdim, sikimi gömecek sıcak bir yer olmasa da. Kendi yatağında uyumak fikri, kaçırılmayacak kadar iyi bir fikir. Deli olduğumu söyleyebilirsin, ama gerçekten ihtiyacın olduğunda, seks iyi bir gece uykusuna değmez.

"Belki bu gece uslu bir çocuk olurum," diye cevap veriyorum Garrett'a, o gözlerini devirirken ağzımın köşesi yukarı kalkıyor. "Bir gece için pantolonumun içinde kalabilirim."

O önümde koşarak ilerliyor ve trafikte bir boşluk oluşunca caddeyi geçiyor. "Sanmıyorum!"

"Oops," diye mırıldanıyorum, kapıya uzanmak için onu iterek *yanlışlıkla* dirseğimi onun yan tarafına çarptığımda. Gülümsayarak kapıyı açık tutuyorum ve ona önümden geçmesi için işaret ediyorum.

Bar tam beklediğim gibi: pembe renkler ve insanlarla dolu. Genelde kaos ortamlarında kendimi iyi hissederim, bu yüzden belki de gürültülü kahkahalar ve yüksek sesli müzik beni heyecanlandırıyor, ama ben sadece takım arkadaşlarımla barın köşesinde oturup bir iki soğuk bira içmek istiyorum.

Pembeye ek olarak, bolca altın rengi ve çiçek desenleri var. Cara'nın en iyi arkadaşına çok şükür, çünkü Emmett bize onun hallettiğini söyleyene kadar neredeyse dekorasyon görevini üstlenecektik. Onunla tanışmadım, ama doğum günü kızı kendi etkinlik planlama işini yürütürken parti dekorasyonunu gönüllü olarak üstlenmek için oldukça cesur olması gerekir. Cara'yı hayal kırıklığına uğratmak asla sorumluluk almak istediğim bir şey değil; yukarıda bahsedilen hadım etme olayına bakın.

"Gare-Bear! Carter!"

Çığlığın hemen ardından, bir vücut kendini kollarıma atıyor, uzun bacakları beni sarıyor ve ciğerlerimdeki havayı bir anda boşaltıyor.

"Mutlu yıllar, Care," diye şarkı söylerim, kızarmış doğum günü kızı vücudumdan aşağı kayarak Garrett'ı kucaklamadan önce.

Cara, ellerimdeki küçük pembe çantaya bakarak, yüksek topuklu ayakkabılarında parmak uçlarında zıplıyor. "Oooh, ver bana, ver bana!"

"Ah-ah," diye tsk yapıp çantayı ondan uzak tutuyorum. "Nefis davranışlar bunlar?"

Mavi gözlerini devirip kalçasını salladı. "*Lütfen* lanet olası hediymi ver."

Kıkırdayarak güldüm ve çantayı onun açgözlü ellerine ittim. "Gare-Bear ve benden."

Garrett'a göz kırparım, çünkü etkilenmemiş yüz ifadesi, aşağı çekilmiş kaşları ve derin kaş çatışması bana zaten bildiğim şeyi söyler: O takma adla paçayı kurtaran tek kişiler onun küçük kız kardeşleri ve Cara'dır.

Cara hiç vakit kaybetmeden çantayı yırtıp, kağıt mendilleri omzunun üzerinden attı. İçindeki küçük kadife kutuyu açtığında çığlık attı. İçinden platin zinciri ve üzerine elmaslarla işlenmiş C harfini çıkardı ve yüzüme doğru salladı. "Tak şunu, tak şunu!"

Onun dönmesini izliyorum, ipeksi beline kadar uzanan altın sarısı saçlarını sırtından omzuna doğru savuruyor. Gözlerim omurgasının kıvrımını takip ederek yuvarlak kalçalarına doğru inerken kaşlarım alnımda yukarı doğru kalkıyor. *Sırtı açık elbise. Güzel.*

Bakın, o en iyi arkadaşlarımdan birinin kız arkadaşı. Ona asla dokunmam, ama ben iki gözü olan bir erkeğim. Bir kadının güzelliğini, ona karşı bir şey yapmak istemeden de takdir edebilirim.

Garrett dirseğini kaburgalarımın vurur ve ben "oof" diye inleyerek eğilirim. Cara'nın uzattığı elinden kolyeyi kapar ve Cara'nın boynuna takar.

Hâlâ çığlık atıyor, ellerini birleştirip ikimize de yanağımıza birer öpücük kondurarak öne doğru zıplıyor. Kollarımızı kollarına takarak bizi bara götürüyor.

"En güzel zamanınızı geçireceksiniz, eminim. Arkadaşlarım harika, özellikle de en yakın arkadaşım. Onunla tanışmanızı sabırsızlıkla bekliyorum!" Bana, saçmalamayı kesmemi söyleyen bir bakış attı.

Daha başlamadan önce. "Bu gece en iyi davranışını sergilemen gerekiyor."

Ellerimi havaya kaldırıyorum. "Bu ne demek lan?"

"Ne demek olduğunu biliyorsun. Liv'e komiklik yapmaya kalkışma."

Liv'e komiklik

yapmaya "Liv kim?"

kalkışma." Alaycı bir şekilde gülüyor. "Olivia! En iyi arkadaşım!"

"Ohhh, tamam, doğru.O." Ben bir şekilde başardım başardım kaçınmayı

Onunla bir yıl boyunca görüşmemek, ki bu muhtemelen en iyisi ve kesinlikle Emmett'in kararı. Emmett, benim onu bir kez becerip kalbini kırdığımdan bahsetti, bu da bir şekilde Cara'nın onu terk etmesiyle sonuçlanıyor ve hepsi benim suçum oluyor. Yani sanırım ona dokunmam yasak falan.

Bana uyar, en azından bu gece için. Instagram mesaj kutumda Lacey'den bir sürü mesaj var ve bana neden kadınlardan bir iki hafta uzak durmam gerektiğini hatırlatıyor. Bir saat içinde on üç tane lanet olası mesaj gönderdiğinde, *Maxim dergisinin* kapağında yer aldığını tam olarak kaç kez söylediğini hatırlamak zor değil. Tesadüf mü? Hayır, kesinlikle değil.

Ne kadar çok düşünürsem, bu gece başka birini eğlendirmek fikri o kadar çok yoruyor beni. Bu sadece eve gidip Oreo paketinin üzerine yüzüstü uzanıp sızmak fikrini daha da pekiştiriyor.

Cara, daha sonra görüşeceğimize söz vererek bizi bırakıp, bir grup kıza doğru dans ederek uzaklaşıyor. Garrett ve ben, diğer asi takım arkadaşlarımızı köşede toplanmış halde buluyoruz. Görünüşe göre, en azından yarısı sarhoş olmuş durumda, bardaklarını yere vurarak içkilerini döküyorlar ve kahkahalarla gülüyorlar. Benim çocuklar için cumartesi günü tatil gibisi yok.

"Siz ikiniz bu sürprizi nasıl kaçırdınız?" Kalecimiz Adam Lockwood, elimi sıkıp bira bardağını dudaklarına götürdü. "Şanslı herifler."

Barmenin gözüne bakıp *Mill Street* diyorum. O da başını sallayarak bir bardak bira doldurmaya başlıyor. "Annemde takıldık kaldık," diye açıklıyorum, paltomu çıkarıyorum. "Bunun daha iyi olduğunu sanmıyorum."

İnişten hemen sonra annemin evine uğramakla hata ettim. O, benim ayrılma vaktim geldiğinde bana söylemeyi unuttuğu her şeyi aniden hatırlayan ve bunu ertesi gün telefonla arayana kadar bekleyemeyen insanlardan biri. Hiç susmaz. Sonunda ayrıldığımda saat yedi olmuştu ve hala eve gidip duş almam gerekiyordu.

"Eh, Woody." Adam'ın koluna hafifçe dokundum. "Kız arkadaşın nerede?" Bar tezgahından biramı aldım ve normalde koluna asılı duran kızıl saçlı kızın yanında olmadığını fark ettim. Gerçi son zamanlarda pek öyle davranmıyordu. Düşündüm de, onu en son ne zaman gördüğümü hatırlayamıyorum.

Adam koyu renkli buklelerini eliyle düzeltir ve boğazını temizler. "Ah, Court'un başka planları vardı. Cara iyi niyetli davranıyor ama çok mutlu olmadığını anlayabiliyorum."

En az iki aydır hazırlıkları süren bir etkinliğe kız arkadaşının yine gelmemesi hakkında yorum yapacak vaktim yok, çünkü ağır bir el omzuma vuruyor ve biram bardağın kenarından dökülüyor.

Beni boğucu ayı kucaklamasıyla sardığı anda onun Emmett olduğunu anlıyorum. Ve sarhoş olduğunu, sıcak ve burbon kokan, peltek sözleri yanağıma çarptığı anda anlıyorum. "Geç kaldın."

"Üzgünüm dostum." Saçlarını hızlıca karıştırıyorum, çünkü böyle iri yarı bir adamı kızdırmak eğlenceli. "Biraz sarhoş musun koca adam?"

Elimi itip partisine dikkatini yöneltiyor. "Cara, arkadaşlarıyla yatmaman gerektiğini sana söylemedi mi?"

Başım geriye doğru eğilirken göğsümden bir inilti yükselir. "*Evet*," diye inlerim. Bakışlarım geniş barın içinde, dans pistinde birlikte hareket eden insan denizinin üzerinde dolaşır. "Bu tartışmalı bir konu. Hissetmiyorum... uh, ben... " Gözlerim *ona* takıldığında, karnımda bir arzu dalgası hissedince sözler dilimin ucunda kalır. "Uh, değil, um... bu gece." Parmaklarımın uçları bardağımdan kalkarken, bardağı gelişigüzel bir şekilde işaret ederim. "O şey."

"Anlamadım?"

Emmett'e bakıyorum, sonra tekrar ona. Ne hakkında konuştuğumuzu unutuyorum, ama Cara ile dans eden minyon, büyüleyici güzellikteki esmer kadar önemli hiçbir şey olamaz.

Dürüst olmak gerekirse, *dans etmek* bu ikisinin birlikte hareket edişini tanımlamak için çok geniş bir kavram. Ne diyeyim bilmiyorum ama, *vay canına*.

Cara, minik arkadaşını koruyucu bir şekilde koluna alır, onu kendine doğru çeker ve ikisinin birlikte hareketlerini izlerken ağzım açık kalır.

Gözlerim, bu çarpıcı küçük kızın omzunun üzerinden koyu renk saçlarını atıp üst dudağını diliyle yalarken, vücudunun her bir çizgisini, her bir hareketini takip ediyor. Kollarını havaya kaldırıyor, başını yana eğip Cara'nın kulağına fısıldadıklarını dinliyor. Başı geriye doğru eğilip yüzünde kahkaha patlaması yaşarken, ben de büyük bir dikkatle onu izliyorum.

Büyülendim, sabitlendim, takıntılı hale geldim. Gözlerimi ayıramıyorum ve Cara'nın elleri arkadaşının belini kavrayıp yavaş çekimde kalçalarına doğru kayarken, inlememek için kendimi zor tutuyorum, çünkü ben de bunu yapmak istiyorum.

"Aklından bile geçirme, Carter."

Gözlerimi Emmett'e çevirmeye çalışıyorum. "Ne?"

"Düşünme bile dedim." Başını salladı. "Hayır.

O olmaz."

O değil mi? Kim o? Kim bu kız? Tanımadığım bir adam onu göğsüne çekince gözlerim yine ona takıldı.

Erkek arkadaşı mı? Kahretsin.

Onun utangaç bir gülümsemeye başını salladığını, ağzıyla "*Hayır, teşekkürler*" dediğini, sonra da onun elini bırakıp ona ve bana sırtını döndüğünü izlerken, boğazımın derinliklerinden zafer dolu bir ses çıkar.

Ve tatlı, kutsal cehennem, o sırt. Krem rengi omuzlar, yukarıdaki ışıkların strobu altında süt beyazı omurgayı takip ediyor. Belinin kıvrımı, geniş kalçalarının tatlı eğrisine yumuşuyor. Siyah deri eteği o kadar sıkı ki, her yerini sarıyor, onu nasıl giydiğini ve daha sonra onu nasıl çıkaracağımı merak ediyorum.

Makasla keseceğim, karar veriyorum. Onu kesip atacağım ve sonra ona yenisi için fatura keseceğim.

Garrett öne uzanır, parmaklarıyla çeneme dokunur ve ağzımı kapatır. "Tanrım, Beckett. İyi misin?"

Elimi ona doğru sallıyorum, tamamen çılgınca. "*Dostum*." Tek söyleyebildiğim bu. Onlar bunu görmüyorlar mı?

Garrett bakışımı takip ediyor ve takdirle mırıldanıyor, ama Emmett bir şekilde duyulabilir bir göz devirmeye her şeyi mahvediyor.

"Ciddiyim, Carter. Cara ona dokunursan ."

"Cara'yla başa çıkabilirim."

Emmett burun kıvrır, Garrett kıkırdar ve Adam öksürürken göğsüne yumruk atar . Kimse Cara'yla baş edemez. Emmett bile. *Cara* çoğu zaman kendisiyle bile baş edemiyor.

Boğazımı temizleyip, bardağımın kenarını dudaklarıma götürdüm. "Adı ne?"

Emmett hala aptal gibi başını sallıyor. "Hayır. Söylemeyeceğim."

Islak alnından saçlarını silkelerken, gevşek, koyu renkli buklelerini omzunun üzerine atmasını izliyorum. Cara'nın omzunu çeker ve parmak uçlarına basarak kulağına fısıldar, sonra arkasını dönüp, kalçalarını sallayarak salonda dolaşır ve büyük bir çaba sarf ederek bar taburesine tırmanır ve barmene gülümser. Barmen ona bir bira uzatıp göz kırptığında, kız kızarır ve gözlerini kaçırır. Çok tatlı.

Bir bacağına diğerinin üzerine atıp bardağını ağzına götürmesi, sanki bu onun günlük işiymiş gibi tek bir yudumda bardağın yarısını bitirmesi beni garip bir şekilde büyüledi ve o odayı taramaya başladığında biraz daha dik durdum. Gözleri üzerimde dolaştı, sonra yanımdan geçti.

Sonra tekrar bana dönüyor.

Benim onu izlediğimi fark edince boynuna kızıl bir sıcaklık yayılıyor ve yanakları kızarıyor, ben de ona benim imzama taşıyan çarpık gülümsememi gösterip gamzelerimi tamamen içeri çekiyorum ve o başını çevirdiğinde gülüyorum. Gözlerini başımın üstündeki televizyon ekranına dikeyiyor ve hemen beni görmemiş gibi davranmaya başlıyor.

"Kendim öğrenirim." Arkadaşımlın sırtına vurup takım arkadaşlarıma göz kırptım. "İzninizle, çocuklar."

"Tamam. İyi şanslar, Beckett." Emmett, sinirli kahkahasını içkisine boğar. "Sana garanti ederim, o senin sattığın şeyi almayacak. Onu asla elde edemeyeceksin."

Onu asla elde edemeyecek miyim? İmkansız. Ben hokey takımımızın kaptanıym ve NHL tarihinin en yüksek maaşlı oyuncularından biriyim. Markete gittiğimde telefon numarası ya da teklif almadan çıkamıyorum, bu yüzden artık marketten eve teslimat hizmeti kullanıyorum.

Gülümseyerek geriye doğru yürürken avucumu göğsüme koydum. "Zorluklara karşı nasıl hissettiğimi biliyorsun."

Ona sırtımı döndüğüm için cümlesini tam olarak duyamıyorum, sadece *cenaze* ve *çorba içindeki toplar* kelimelerini duyuyorum, ki bunlar kesinlikle korkutucu.

Ama beni caydıracak kadar korkutucu değiller.

BÖLÜM 3

İLK KEZLER BERBAT

CARTER

Yanına yanaştığımda vücudundan çok fazla ısı yayılıyor ve bunun nedeninin hala yüzündeki kızarıklık olduğunu düşünüyorum, bu da benim ona ne kadar yakın olduğumun farkında olduğunun tek göstergesi.

Bunu bilmiyor olamaz, ama burada durduğumu hiç fark etmemiş gibi davranarak, televizyondaki reklama ilgi duyuyormuş gibi yaparken çok iyi bir iş çıkarıyor. Sarah McLachlan ve bir sürü sevimli köpek yavrusunun oynadığı SPCA reklamlarından biri ve o, izlemeye devam etmekten çok sıkılmış gibi görünüyor. O minik şeye bir bakış attığımda, onu bu reklamı izlerken ağlayan tiplerden biri olarak sınıflandırıyorum. Biliyorum çünkü annem ve kardeşim her seferinde ağlarlar. Geçen yıl kardeşim kredi kartımı çaldı ve bin beş yüz dolar bağışladı.

Mırıldanarak, yanındaki tabureye oturdum ve bacaklarımı açtığımda, uyluklarım onun uyluklarına değdi. Bunu engellemek için elinden geleni yaptı ama bakışları yavaşça o noktaya kaydı ve zaten kızarmış olan yüzünün daha da kızarması inanılmazdı. O televizyona odaklanırken, yakut kırmızısı kızarıklığın yanaklarına yayıldığını izledim.

Ne oyunu oynadığını bilmiyorum ama ben varım. Bütün gün ona bakabilirim.

Dirseklerimi bara, çenemi yumruğuma dayadım ve onun muhteşem yüzünü hiç bir şeyi incelediğimden daha uzun süre incelemeye niyetlendim.

Uzun, kalın kirpikler, espresso fincanı gibi sıcak ve geniş, güzel gözlerini çerçevesiyor. Elmacık kemiklerine ve burnuna yayılmış hafif çiller, onun diğer özellikleri kadar zarif ve kiraz kırmızısı rujla boyanmış, kenarları aşağı doğru kıvrılmış dudakları, mükemmel bir somurtkanlık sergiliyor. Ne yazık, benim dudaklarımın etrafında inanılmaz görüneceklerdi...

"Ne?"

Kaşlarını, bana sert bir şekilde bakan keskin gözleri ve keskin ses tonu karşısında kıpırdadı.

Gözleri bir anlığına kapanırken kirpikleri titrer ve kendini toparlamak için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi dudaklarından sessiz bir iç çekiş çıkar.

"Özür dilerim," diye özür diler bir süre sonra, koltuğunda kıpırdanarak. "Kaba olmak istemedim. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

İçkimi dudaklarına götürdüm. "Hayır."

Bana doğru dönerek dizlerimi kendi dizleriyle kenara itti. "Hayır mı? Buraya beni izlemeye mi geldin?"

"Hemen hemen." Dantelli siyah bluzunun derin dekoltesini içime çekiyorum, nefes nefese kalan göğüslerini fark ediyorum. Tanrım, o inanılmaz. Onun da beni süzdüğünü fark edince göğsümde kibir yükseliyor. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?"

Beni değerlendirmeye dalmış olduğu için koltuğunda irkilir, ama hafifçe başını sallayarak çabucak toparlanır. Sanırım bu daha çok kendisi için, benim için değil.

"Hayır, teşekkürler." Birasını ağzına götürerek uzun bir yudum daha alır, uzaklaştığında üst dudağına yapışan kehribar rengi sıvının damlasını diliyle silip atar. "Zaten bir tane aldım."

"Bitirince o zaman." O şeyi bu kadar hızlı içtiğine göre, yaklaşık on saniye sonra bitirir.

"Kendi içkimi kendim alabilirim," diye tersler, sonra sanki bu, ses tonundaki sertliği silebilecekmiş gibi, sessizce "ama teşekkürler" diye ekler. Parmakları ahşabı tıklatırken içmeye devam eder, gözleri barda dolaşır, sanki bana bakmazsa ortadan kaybolacakmışım gibi, ve nedenini bilmiyorum ama gülümserim.

"Bunu yapamayacağını ima etmedim. Sadece sana bir içki ısmarlamak ve sen içerken yanında oturmak istediğimi söyledim."

"Doğru, ama sen zaten bunu yapıyorsun," diye işaret eder, başını yana eğerek beni o kadar sağlıklı bir şüpheyle inceler ki, işlemediğim bir suçu itiraf etmeye hazır hale gelirim.

Boğazımdan bir kahkaha ve "*kahretsin*" kelimesi kaçıyor. Kim olduğumu bilmiyor olmalı. "Cara'yı nereden tanıyorsun?"

"O benim en iyi arkadaşım," diye soğuk bir şekilde cevap veriyor, sanki burada oturup benimle konuşmak yerine başka bir yerde olmak istermiş gibi.

Ah, yakalanması zor en iyi arkadaş. Şimdi Emmett'in neden uzak durmamı söylediğini anlıyorum.

Taburesinde dönerek barı tarıyor, muhtemelen Cara'yı arıyor. Eğer öyle değilse, sadece *bana* bakmamaya çalışıyor. Gözleri omzumun üzerinden, vücudumun hatlarını tarayarak, benden başka her yere bakıyor.

"Gerçekten mi? Daha önce tanışmamış olmamız ne yazık, değil mi? Cara seni kendine saklamış." Barmen için iki parmağımı kaldırıyorum, sonra yeni arkadaşımın bardağını işaret ediyorum. "Adın ne?" Cara'nın bana söylediğinden eminim, ama o zaman umursamamıştım. Şimdi umursuyorum.

Yeni birası önüne geldiğinde, ihtiyatlı bir nefes verir. Bira sevdiğini biliyorum, bu yüzden bana zaman ayırmak istemiyor olmalı. Bu da benim isteğimi daha da artırıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye mırıldanır, "ama teşekkür ederim."

Gülme isteğine direniyorum, çünkü bunun bana puan kazandıracağını sanmıyorum. Onun içindeki bu iç çatışma - bana sertçe cevap vermekle kibar olmak arasında kalmış hali - izlemesi eğlenceli.

Hâlâ adını öğrenmeyi bekliyorum, bu yüzden sessizce oturup biramı yudumluyorum, çünkü şu anda ağzımı açarsam aptalca bir şey söyleyip her şeyi mahvederim. Çoğu sıradan insanın sahip olduğu filtreden yoksun olduğum söylenir. Ama ben sıradan değilim; ben Carter Beckett'im.

Bir iç çekiş daha, sanki kolayca pes etmediği için benim kalkıp gitmeyeceğimi kabullenmiş gibi. Ona bunu söylemekten nefret ediyorum, ama hiç bu kadar kalmak istememişim.

"Olivia." İsim aramızdaki boşluğu yumuşakça dolduruyor ve ben de kafamda yuvarlayarak sessizce mırıldanıyorum, önce orada deniyorum.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Olivia. İstersen, o bira için bana sonra teşekkür edebilirsin." Göz kırparak bacaklarımı genişçe açtım ve rahat bir pozisyon aldım.

Kahverengi gözleri hareketimi takip ederek aşağı iner ve kıkırdarak güler. Sanırım daha önce hiç bir kız benim önümde kıkırdamamıştı. Garip bir şekilde... sevimli mi?

"Yüzümü önümdeki kar dağına gömmek daha iyi." Bir yudum daha aldıktan sonra bardağını kaldırarak onayladı. "Gidiyorum."

İçkimi saklamak için, çünkü iyi birayı boşa harcamamayı iyi bilirim ve bir dakika önce sana söylediğim sözlü teşekkürleri kabul edeceksin.

Oooh, sanırım ondan hoşlandım. Ateşle oynamak her zaman eğlencelidir ve ne kadar çok oynarsam, Emmett'in haklı olduğunu o kadar çok anlıyorum. Görünüşe göre burada yapmam gereken bir iş var. Bu meydan okumaya hazırım. Tanrı bilir, birini yatağa atmak için uğraşmayalı çok uzun zaman oldu. Tüm yeteneklerimi boşa harcamak istemem ve hala bana somurtan bu küstah esmerden daha fazla çabaya değer birini hayal edemiyorum.

"Kim olduğumu bilmiyorsun, değil mi?"

Olivia'nın koyu renkli gözleri, bardağının kenarından yüzümü tarıyor. "Güven bana," diye yavaşça başlıyor, bana doğru eğilirken sesinde hafif bir eğlence tonu var, "Senin kim olduğunu çok iyi biliyorum."

"Peki kimim ben, tatlım?"

"Carter Beckett." Bu iki ismin bu kadar açık bir şekilde söylendiğini hiç duymadım ve sanki kim olduğumu hiç umursamıyormuş gibi dikkatini tekrar televizyona çevirip yüzünü çevirmesine gülüp gülmemek arasında kaldım. "Vancouver Vipers'ın kaptanı. Ve o 'tatlım' lafını alıp kışına sokabilirsin."

Bira yanlış boruya kayar ve bir kez öksürürüm, yumruğumu göğsüme vururum. Boğuluyor olabilirim, ama ağzının köşesinde bir gülümseme izi görürüm ve bu beni daha da cesaretlendirir.

"Hokey hayranı değilsin, ha?"

"Bayılırım. On beş yıl oynadım."

Kaşlarım havaya kalkar. "Hadi canım." Hokey kavramını iyi bilen, hatta hokey oynamış bir kızla takılma fikriyle başparmağım çenemi okşar. "Ev ligi mi?"

Yine burnunu çeker. Bu çok sevimli.

"Tamam. Bunu *kesin hayır* olarak kabul ediyorum." Bakışlarım onun kıvrımlarını, tonlu baldırlarını, siyah bantlı topuklu ayakkabılarını tarar. "Sen minicik bir şeysin. Orada çok sarsılmış olmalısın."

"Endişelenmeyin, Bay Beckett. Kendimi koruyabilirim." "Ceza sahasında biraz zaman geçirdin, değil mi?"

"Neredeyse sizin kadar," diye cevaplar, çikolata rengi gözleri ne eyle parlayarak, d n geceki maçta girdiğim kavgada dudağımın yarasına bakarken.

G l msemem yüzümü ikiye böler. Bana en azından biraz ilgi duymadığına inanmıyorum.

Onun çekiciliğine karşı koyamayıp yakla ıyorum. "Dairem bu caddenin hemen aşağısında."

"Senin için ne kadar da uygun."

"Yürüyerek sadece on dakika uzaklıkta."

Olivia,  p lesi dudaklarına birasını kaldırır. "ok yakın."

"İstersen Uber ağırabilirim."

Kahkaha atarken boğulur, ağzından fışkıran birayı durdurmak için elini ağzına kapatır. AĞzının k  esini silip etrafını temizlerken onu izlerim. Gözlerinde dans eden eğlence, bu gece gideceğimiz y n hakkında beni oldukça emin hissettirir — caddenin a ağısındaki daireme.

"Ah, Bay Beckett. Yakı ıklı olduğun kadar safsın da." Avucunu göğsüme koyup, küçümseyici bir şekilde ok adı. "Gideceğim son yer senin evin."

"Neden?" Yüzüm ona yaklaşır ve nefesinin boğazında takıldığını fark ederim. Dili dışarı çıkar, alt dudağını ıslatır ve bir sonraki fısıltımı tetikler. "Seni sikmek istiyorum. Belki *de* ceza kutusuna koyarım."

Olivia'nın yüzü bir kıkırdama ile bozulur ve bu kıkırdama, burnunu çekmesi kadar sevimlidir. "Bana ciddi ciddi bu tür sözlerle kadınları tavladığını söyleyemezsin, değil mi?"

"Hayır, tabii ki hayır." " yle d   nm   t m."

Gülümsüyorum. "Normalde adım ve yakışıklı yüzüm yeter de artar bile."

Gevşek bir bukleyi yakalayıp, koyu kahverengi sa telini, içinden geçen karamel rengi kısmı bükerek parmağımın etrafında döndürüyorum. Saçları çok güzel. Gözleri de  yle. Dudakları da. Uylukları da. Göğüsleri de. Kahretsin, her şeyi çok *güzel*.

Nazikçe çekerek onu öne doğru itiyorum ve o, çekilmeye boyun eğdiğinin farkında değilmiş gibi yaklaşırken gülümsüyorum.

"Eğer sırtımda taşımaya razıysan, sekizde orada olabiliriz." Bakışlarım bacaklarına düşer ve onun masum, geniş bakışlarıyla karşılaşınca dudaklarımı yalarım. "O güzel bacaklarını yüzüme dolamadan önce belime dolan."

Vücudundan dalgalar halinde ısı yayılıyor, dudakları şaşkın bir nefesle açılıyor. Olivia aniden geri çekiliyor, aramızda o kadar mesafe bırakıyor ki etrafımdaki hava soğuyor.

Boğazını temizleyerek telefonunu çıkarır ve sanki sıkıntıdan patlayacakmış gibi Instagram'da amaçsızca gezinmeye başlar. "Ne kadar berbat bir fikir."

"Aynı fikirde değilim."

Gözleri, benim bakışlarımla karşılaşınca yaramazca parıldadı. "Haklısın. Dans etmekten ayaklarım ağrıyor. Sırtımda taşımak harika bir fikir." Benim gülüşüme gülümsedi ve daha samimi bir tonla ekledi: "Ben tek gecelik ilişkiler yaşamam, Carter."

Hay aksi. Repertuarımda yer alan tek şey bu.

Alt dudağımı dişlerimle hafifçe ısırıyorum, parmaklarının bardağına vurma şeklini, birkaç saniye arayla bana bakıp hala onu izleyip izlemediğimi kontrol etmesini, izlediğimi fark ettiğinde yanaklarına yayılan kızarıklığı izliyorum. Vücut dili, bakışlarımdan sıcaklığı altında onu tedirgin eden sinirlilik, alaycı cevaplarıyla uyuşmuyor ve nedense onu daha da ilgi çekici kılıyor.

"Tamam," diyorum, kafamda henüz tam olarak karar vermeden. Siktir et, neden olmasın ki? Bir daha görmek isteyeceğim bir kadın varsa, o da Olivia olabilir. "Neden sadece bir gecede kalalım ki? Senin gibi bir şarkıyı tekrar tekrar dinlemek isteyeceğim türden birisin gibi geliyor bana." Hatta yatıya kalma kuralımdan vazgeçmeyi bile düşünebilirim. Yarın onu uğurlamadan önce bütün gün birlikte vakit geçirebiliriz. Avucumu masaya vurup başımı kapı yönüne doğru sallıyorum. "Hadi gidelim güzelim."

Çenesi düşer. "Şaka yapıyorsun."

"Sabah seni kahvaltıya bile götürürüm." Ona, bana özellikle çekici bir gülümseme olduğu söylenen gülümsemeyi gösteririm.

Yüzünü avucuna gömerek, *kibirli pislik* gibi bir şey mırıldanıyor. Elini çekip gözlerime baktığında, gülmek mi yoksa bana zarar vermek mi istediğini anlayamıyorum. İkisi de karışık gibi görünüyor.

"Beni yanlış anlıyorsun galiba." Birayı bitirip tabureden iner. Tanrım, ne kadar da küçük. Otururken bile ondan çok daha uzunum. Bana çok yaklaşır, yüzüme yaklaşır, ama ben ona yukarıdan bakmak zorundayım. Taze pişmiş muzlu ekmek gibi güzel kokuyor. Bu tuhaf mı? Tek bildiğim, onu tatmak istediğim.

"Senin yatak odanda bir çentik daha olmak gibi bir isteğim kesinlikle yok," diye yavaşça, her kelimeyi benim için mi, bilemiyorum, telaffuz ederek başlıyor. "Eminim bu dağınık saçların, güzel yeşil gözlerin, çarpık gülüşün birçok kadının kalbini eritiyordur, ama benimkini eritmez."

Parmaklarım kendi iradeleriyle hareket ederek belini sarıyor onu bacaklarımın arasına çekiyor. Başımı eğip onun bakışlarını tutarken gülümsüyorum. "Demek itiraf ediyorsun. Beni güzel buluyorsun."

Olivia gözlerini devirdi. "Bunu düşünmene hiç şaşırmadım." Omzunun üzerinden bir hareket yaptı. "İstedğin kızı elde edebilirsin. Kahvaltıya götürecek başka birini bul."

Bu olmaz. Kahvaltı teklifi sadece ona özeldi.

"Ama ben seni istiyorum," diye şakacı bir şekilde sızlanarak, elini tutup parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim. Yumuşak ve sıcaktı, minicikti, benimki onunkini tamamen yutuyordu ve o, başparmağımın yumuşak derisinin üzerinde gezinen parmak ucumu izliyordu. "Görünüşün ve kokun inanılmaz derecede lezzetli ve hokey konusunda kafanda bir beyin hücresi var. En az üç farklı şekilde bana siktirip gitmemi söyledin ve en son ne zaman birine bu kadar çekildiğimi hatırlamıyorum."

Elini benim elimde gevşeterek biraz daha yaklaşıyor. Avucunun içi uyluğumun kenarını okşuyor, parmak uçları kolumda dans ediyor ve sonra sıcak dokunuşuyla çenemi okşuyor. Benim yüzüm düşerken onun yüzü yükseliyor ve bakışlarındaki ateş, unutulmaz bir gecenin tüm vaatlerini barındırıyor.

Nefesi dudaklarımı kaplar ve dilimi dudaklarımın üzerinde gezdirdiğimde, onu tadabildiğime yemin ederim.

"Hiç kimse sana hayır diyebilirdi mi?" diye fısıldayarak sorar.

Göğsüm gururla şişer. "Asla."

Yüzünde geniş bir gülümseme belirir. "Her şeyin bir ilki vardır."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, elini elimden çekip uzaklaşıyor.
"Ne?"

"Gecenin geri kalanının tadını çıkar," diyor omzunun üzerinden,
kalabalığın arasına karışıp kaybolmadan önce.

Hay sıçayım. Bu hiç hoşuma gitmedi.

BÖLÜM 4

OLMAYACAK

OLIVIA

PAZAR GÜNLERİ VE AKŞAMDAN KALMA OLMAK iki şey için yaratılmıştır: abur cubur ve şekerleme.

Tek istediğim, kafam kadar büyük yağlı bir çizburger ve süper boy patates kızartması. Bunun yerine, Aralık ortasında Starbucks'ta oturmuş, sanki onsuz ölecekmişim gibi buzlu latte'mi yudumlarken, o saçma sapan *sağlıklı makro* kutularından birini yiyorum, çünkü McDonald's on beş dakika sonra öğle yemeği servisine başlayacak.

En iyi arkadaşım Cara, mükemmel şekilli kaşlarından birini içeceğimin yönüne doğru kaldırıyor. "Bu lanet olasıca soğuk, Liv."

Pipetimi ısırıp ellerimi süveterimin kollarına sokuyorum. "Kış geliyor."

"Kış *geldi*," diye cevaplar, *Game of Thrones* referansı tahmin ettiğim gibi kafasının üstünden uçup gider. "Ve sen lanet olası buzlu kahve içiyorsun."

"Buzlu latte," diye düzeltiyorum, peynir ve meyve protein kutumu karıştırırken. Sert haşlanmış yumurtayı dürtüyorum. Cidden, bu ne böyle? Hiç hoşuma gitmedi. Bu, pazartesi cumaya yediğim şey, önceki gece vücut ağırlığının yarısı kadar bira içtikten sonra pazar sabahı yediğim şey değil. İç çekerek kapağı yerine kapatıyorum. Vazgeçiyorum. Cara'ya, onun evine dönerken McDonald's'ın arabaya servisinden geçmesini söylüyorum.

"İçinde ne olduğu umurumda değil Ollie, sadece lanet olası *dondurulmuş olması önemli*."

Ben kafeinsiz çay içen biriyim. Cara benim psikopat olduğumu söylüyor, ama kafein midemi ağrıtıyor ve beni gerginleştiriyor. Kahve içtiğimde neredeyse korkutucu bir hale geliyor. Ama bu sabah ihtiyacım var. Eminim ki pek iyi çalışmıyorum. Ama sıcak kahveyi de sevmediğim için, on dakika önce sipariş verdiğimizde seçeneklerim sınırlıydı. Barista bana beş kafam varmış gibi baktı ve siparişimi tekrar etmemi istedi.

"Başım ağrıyor." Dudaklarımı büzüp ona köpek yavrusu gibi bakıyorum.

Cara'nın somurtması benimkine rakip. Alt dudağını olabildiğince dışarı çıkarır ve sarı saçlı başını eğirir. "Ah, tatlım. Çok fazla parti yaptın."

"Ayaklarım çok ağrıyor." Ayaklarımı ıslatmam ya da ovmam gerekiyor. Aslında, bir bacağımı Cara'nın ayak bileğine doluyorum ve uzun baldırını yukarı aşağı ovuyorum.

Beni itiyor. "Ayaklarını ovmayacağım. Belki Em, döndüğümüzde ovabilir."

Yüzümü buruşturuyorum. "Erkek arkadaşından ayaklarımın masajını yapmasını istemiyorum."

"Neden?" Ağzına bir üzüm atıyor. "Güzel elleri var.

Büyük. Güçlü." Kaşlarını kaldırır. "*Sihirli*."

"Bilmeme gerek olmayan şeyler." Pipetimin ambalajını ona fırlatıyorum.

Cara geriye doğru kayar, bir bacağını diğerinin üzerine atar. Beni incelerken gözleri kısılr. "Odada duran fil hakkında konuşabilir miyiz?"

İçeceğimi yudumluyorum. Tanrım, muhteşem. Günlerce uyuyamayabilirim. "Ne fili?"

"Fil yanlış kelime olabilir. Marvel süper kahramanını ya da Yunan tanrısını andıran, 1,93 metre boyunda, seksi kaslarla dolu bir duvar nasıl?"

Bakışlarım kafeyi tarar. "Onu da görmüyorum."

Dilini yanağının içini dörter, ağzının köşeleri yukarı kalkar. "Carter Beckett o lanet fil, Liv."

"Ah. O fil." Tırnaklarımdaki ojeyi kontrol ediyorum. "Onun hakkında zaten konuştuk." Aslında, onun sinir bozucu, narsist yüzünü kafamdan çıkarmayı başarmıştım.

"Üç mojito ve beş tekila içmiştim. O konuşmanın tek kelimesini bile hatırlamıyorum."

Çok fazla konuşma olmadı. Çoğunlukla Cara beni başımdan tutup Vancouver Vipers'ın kaptanı, multimilyoner ve olağanüstü bir playboy olan Carter Beckett'ten olabildiğince uzağa sürükledi. Onun lehine söylemek gerekirse, ondan kesinlikle uzak durmam için bir dizi neden sıralamaya çalıştı, ama her seferinde garson geçince ağzına tıktığı atıştırmalıklar ve geveleyen konuşması yüzünden onu anlamak zordu.

"Bana mesafemi korumamı söyledin, ben de sana aramızda zaten mesafe olduğunu söyledim." Bir an vardı, çok kısa bir an, elim onun elinde, onun delici zümrüt gözleri beni tutarken, belki de... bunu *düşünebilirdim. Belki.* Henüz karar veremedim. Neredeyse yaptığım hatalar için alkolü suçluyorum.

Carter Beckett, seksi kelimesinin tanımıdır. Pahalı kıyafetler giymiş, pürüzsüz, kaslı ve çekici bir gülümsemeye sahip, muhtemelen klamidya yüzlü bir kibirli adamdır; emin olamıyorum. Eminim önlemlerini alıyordu, ama adam dünyayı dolaşan bir gezgin gibi ortalıkta dolaşıyor.

Cara çenesini yumruğuna dayadı. "Senden hoşlanacağını tahmin etmeliydim."

"Beni mi? O beni sevmiyor. Benimle yatmak istiyor. Ve onun bunu isteyeceğini tahmin edemediğin için seni suçlayamam. Ben, onun şimdiye kadar fotoğrafta görüldüğü tüm kadınların tam tersiyim."

"Değilsin!"

"Öyleyim."

Cara telefonuyla oynadıktan sonra bana Carter ve uzun bacaklı esmer bir kadının fotoğrafını gösterdi. Carter kolunu kadının beline dolamış, kadın ise onun boynunu emiyordu. Bir şekilde caddede yürürken trafiğe kapılmamayı başardıkları için ekstra puanlar.

"Gördün mü? İkinizin de saçları kahverengi!"

Gözlerimi devirdim. "Ve o benden bir ayak daha uzun, Care. Ve, oh, bak!" Kızın Instagram sayfasına dokundum ve Cara'ya etkilenmemiş bir bakış attım. "O bir Dallas Cowboys ponpon kızı."

"*Ben farklıyım*" kartını oynamak istemiyorum, ama gerçek şu ki: Bu adamın genellikle birlikte fotoğrafta görüldüğü kadınlara hiç benzemiyorum.

Medyada gördüklerim bir gösterge ise, Carter Cara'ya benzeyen kadınları tercih ediyor: gökyüzüne uzanan bacaklar, uzun, ince gövdeler, ipeksi düz saçlar. Aslında, bu ikisinin çıkmamasının tek nedeninin birbirlerine çok benzemeleri olduğuna eminim — geveze, gösterişli ve gururlu. Bir odayı havaya uçurmak için iyi bir yol gibi görünüyor.

"Tamam, neyse." Elini havada sallayarak beni başından savıyor. "Demek minyon birisin." Etkilenmemiş ifademi görünce kıkırdıyor.

"Tamam, minik. Ve tamam, sen manken değilsin. Ama beden eğitimi öğretmenisin, yani bu da aynı şey sayılır..."

"Aynı şey olmaktan çok *uzak*."

"Ama sen de onlar kadar güzelsin." Söyleyiş şekli oldukça ikna edici, ama o her zaman benim en büyük destekçim olmuştur.

Masadan uzanıp burnuna hafifçe vurdum. "Teşekkürler, ama en iyi arkadaş kurallarına bağlısın. Bunu söylemek zorundasın." Kahve dükkanından dışarı bakıp, kollarında alışveriş poşetleri asılı duran insanları izlerken dudaklarımdan yorgun bir iç çekiş çıktı.

Cara, alışveriş merkezinde dolaşırken kolunu koluma takıyor. Bu sabah neden onunla alışverişe gelmeye ikna olduğumu bilmiyorum. İçki içtikten sonra onun evinde yatmayı bırakmalıyım. Ben adımlı bile hatırlayamadan, omurgamın nerede olduğunu bırakın, bana saldırdı ve işte böylece kendimi burada buldum — pazar sabahı alışveriş merkezinde alışveriş yaparken ve en kötüsü, akşamdan kalma McDonald's'ım olmadan.

Görüyorsunuz: alkolün etkisiyle alınan kötü kararlar.

"Acıktım," diye mırıldanıyorum, kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken Cara'nın parmakları telefon ekranında uçuyor. "Gerçek yemek istiyorum."

"Mükemmel zamanlama, bebeğim." Telefonunu çantasına koyup ayağa kalkıyor. "Emmett uyandı ve öğle yemeği için pizza sipariş ediyor."

İçimde bir şey slot makinesi gibi parlıyor. Belki de midemdir. "Pastırmalı mı?"

"*Ekstra* domuz pastırması."

Cara eve vardığımızı, her yere vardığını duyurduğu gibi duyurur: *gösterişli bir şekilde*.

İçeri girdiğimiz anda kollarını genişçe açıyor ve dönerken altı alışveriş çantasını yere atıyor. "Eve geldik, bebeğim! Liv'in ayaklarına masaj yapılması lazım!"

"Gerçekten gerek yok," diye cevap veriyorum, botlarımı çıkarmaya çalışırken. Emmett'i seviyorum ama en iyi arkadaşımın erkek arkadaşının bana ayak masajı yapması biraz tuhaf olurdu. Zaten,

lanet çoraplarımı düzgün giyemiyorum. Çoraplar parmaklarımdan sarkıyor ve ben tek ayakla koridorda zıplayarak pepperoni ve pastırma kokusunun geldiği yere doğru gidiyorum, çorapları düzeltmeye çalışıyorum.

Çoraplardan nefret ediyorum. Botlardan nefret ediyorum. Kıştan nefret ediyorum.

Yüzüm yükseliyor, burnumu havaya kaldırıyorum, nefes alıp boş elimle karnımı ovuyorum. "Çok güzel kokuyor, Em. Annene gel."

Parmağımı çorabıma takmayı başarır ve onu topuğumun üzerinden çekerek "a-ha" derim, ama inişim tamamen yanlış olur. Kaygan, parlak mermer üzerinde yumuşak yün, birkaç seçkin küfür kelimesiyle geriye doğru yuvarlanırken, ulaşabileceğim herhangi bir şey aramak için kollarımı sallayarak, korkunç, berbat bir fikir olduğu ortaya çıkar.

Bu da güçlü bir çift kol. Ekstra kaslı. Damarlı. Oooh, bu ön kollar çok güzel. Belimi sarıyorlar, kığım yere çarpmadan beni yakalıyorlar ve beni ayağa kaldırırken karnımdan dışarıya doğru bir sıcaklık yayılıyor. Beni sağlam tutan, gövdemizi kaplayan olağanüstü büyük eli aşağıya doğru bakıyorum ve kulağıma fısıldanan sözlerle omurgamdan bir heyecan titremesi geçiyor.

"Merhaba, anne."

Elim yavaşça onun ön kolundan aşağı kayıyor, parmaklarımın kıvrıldığı yerde keskin bir kontrast olduğunu fark ediyorum. Benim tenim süt beyazı ve yumuşakken, onunki olağanüstü altın rengi ve sert.

Sıcak nefes boynumdan aşağıya doğru iner ve baştan çıkarıcı bir aroma etrafımda dolarken gözlerimi kapatırım, limon ve miskli sedir ağacı gibi açık havayla karışmış narenciye kokusu.

Kollarının beni sardığını, ellerinin beni sıkıca tuttuğunu, dudaklarının çenemde dolandığını çok iyi biliyorum. Bunların hepsini biliyorum, ama bu beni bir sonraki adımdan alıkoymuyor.

Vücudum hala onun kollarında kilitliken, başım yavaş çekimde dönüyor. Çok yavaş. Hatta şeytan çıkaran tarzında. Çenemin hiç bu kadar aşağı sarktığını hatırlamıyorum. Denemek isteseydim, muhtemelen tüm yumruğumu ağzıma sığdırabilirdim. Dokuz yaşındayken kardeşim bana meydan okudu ve ben de ona yanıldığını kanıtlamak için bunu yaptım.

O derin yeşil gözleri, dağınık kestane rengi dalgalı saçları, sinir bozucu, seksi, eğri büğrü gülümsemesini gördüğümde, mantıklı olan tek şeyi yapıyorum: Çığlık atıyorum.

Carter Beckett'ı üzerimden itip mutfağın diğer ucuna o kadar hızlı koşuyorum ki bacaklarım ayrılıyor. Emmett öne atılıyor, beni belimden kucaklayarak kaldırırken kahkahalarla gülüyor ve kasıklarım o kadar çok acıyor ki, yere çöküp huzur içinde ağlamak istiyorum — tabii ki pizzamla birlikte.

"Keşke bunu kaydetseydim," diye hıçkırarak Cara, yanaklarından akan gözyaşlarını siler. "Carter, eminim bu, bir kızı ilk kez böyle kaçırttığın zamandır. Vay canına." Pizza dilimiyle beni ve Carter'ı işaret eder. "Bu harikaydı."

Bir tabak alıp işime bakarken tüylerim diken diken oluyor, Carter Beckett'in omzumun üzerinden beni izleyip pizza dilimimi seçmemi izlemediğini varsaymaya çalışıyorum *ama başarısız* oluyorum.

Vücudunun ısısı, üstümde dururken benimkine batıyor, avucunu yanımdaki tezgaha koyarak beni sıkıştırıyor. "Acele edip seçer misin, ufaklık? Büyük adam acıktı."

"Hangi dilimin en çok pastırmalı olduğuna karar veriyorum. Beni aceleye getirme, *koca adam*."

Gözlerinde eğlence parıldıyor. Yüzü eğiliyor, omzumun boynumla birleştiği açıkta kalan cilde nefesi değişiyor ve fısıldıyor: "Seni aceleye getirmek aklımın ucundan bile geçmez. Tek istediğim seninle vakit geçirmek, Olivia."

"Tanrı aşkına." Cara ve Emmett'e doğru dönüp, yumruğumu kalçama dayadım. "Hanginiz bana onun öğle yemeğine geleceğini söylemeyi unuttu?"

Cara ellerini havaya kaldırır. "Hiç bilmiyordum."

Emmett kahkahalarla güldü. "Siktir git, biliyordun. Sana mesaj attım..." Cara elini ağzına kapatınca sözleri yarıda kaldı.

Bu kadın dramaya bayılır ve beni ve Carter'ı tekrar aynı odaya koymasının tek nedeninin bu olduğunu varsayabilirim. Ya da sadece benim onu bir iki basamak aşağı indirmesini görmek istiyor olabilir. İnsanlara istediklerini ver, sanırım.

Carter beni izliyor, tepki vermemi bekliyor, bu yüzden gözlerinin içine bakarak alabildiğim kadar büyük bir ısırık alıyorum, sonra onun yanından geçip kanepeye çöküyorum. Şans eseri,

on beş saniye sonra yanıma çöküyor ve bana sırtlıyor.

Derin gamzeleri kesinlikle çok sevimli. Onlardan nefret ediyorum. Omzuma kendi omzuyla hafifçe dokunuyor. "Daha fazla domuz pastırması aldım."

"Yoksa almadın mı?" Ona doğru eğilip, onun yerini inceliyorum. Yani, ne olur ne olmaz, değil mi? "Lanet olsun," diye mırıldanıyorum onu görünce.

O sessizce gülüyor, dilimini tabağıma koyuyor ve yerine benim daha az pastırmalı dilimlerden birini koyuyor. Bu tatlı bir jest, bu yüzden şüpheleniyorum. Dün gece bana bira ısmarladı ve sanki bunun karşılığında daha sonra ağzımın onun vücudunun bir yerine değmesini umuyormuş gibi geldi.

"Sadece bir dilim pizza, Olivia. İstersen ben yerim."

Dilimi göğsüme çekiyorum. "Geri çekil, Beckett."

Cara yanımdan geçerken tabağıma bir kap daldırma sosu koyar. Ben de iki dilimin üzerine sosun tamamını dökerim. Carter her saniyesini izler, bakışları altında yüzümün yanları kızarır.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum sonunda.

Ağzının bir köşesi hafifçe yukarı kalkıyor. "Hayır, gerek yok."

Dört dilim pizzayı bitirir, mutfağa geri döner, iki dilim daha alır ve ben ikisini bitirmeden ikisini de bitirir.

"Yavaş yiyorsun," diyor, öne eğilip tabağını sehpaye bırakarak. Gömleğinin altındaki geniş sırtındaki kasların dalgalanışını fark etmemeye çalışıyorum, ama lanet olsun, fark ediyorum.

Ona yavaş yiyen biri olmadığımı, onun ise çöp öğütücü gibi olduğunu söylemek üzereyim, ama o benim ayaklarımı kucağına alıp çoraplarımı çıkarınca sözler boğazımda kalıyor. Başparmakları ayak tabanımı ovuşturuyor ve Cara ile dün sabahı spada geçirdiğimiz için sonsuza kadar minnettarım.

Carter ayak parmaklarımdaki kırmızı ojeyi hafifçe vuruyor. "Güzel."

"Ne yapıyorsun?" diye soruyorum sonunda, sonra o özellikle ağrıyan bir noktayı ovuşturunca inliyorum.

Carter bu sese bakışlarını dikleştirir ve o noktayı daha sert bir şekilde ovmaya devam eder. "Cara ayak masajı yapman gerektiğini söyledi. Ben de ayak masajı yapıyorum."

Cevabım "*Hayır, teşekkürler*" olmalı mı? Muhtemelen. Ama sorun şu: elleri büyük, parmak uçları geniş, dokunuşu güçlü ve dün gece çok içtim, bu da daha sonra çok fazla dans ettiğim anlamına geliyor

çok dans ettim. *Ve o çok iyi hissettiriyor.* "Tanrım," diye yanırlılıkla inleyerek ona doğru eğildim. "Teşekkür ederim."

"Önemli değil. Eğer masaj seviyorsan, benim evime gidebiliriz..."

"Ve sen her şeyi mahvettin." Ayaklarımı onun sihirli ellerinden çekip kığımın altına kıvırıyorum. "Neden bu kadar güzel bir şeyi mahvetmek zorundaydın?"

Bakışları aşağıya, sonra tekrar yukarıya kayıyor. "Seni mahvetmek için can atıyordum ve inan bana, bu çok iyi olurdu." Şaşkın ifadem karşısında Carter gülüyor ve Emmett'in ona attığı Xbox kumandasını yakalıyor. "Çok kızarıyorsun, Olivia."

Cara odanın diğer ucundan burun kıvrır. "Anlaman zor olabilir ama o ilgilenmiyor, Carter."

Omuz silkiyor. "Sanmıyorum, ama tamam."

O ve Emmett, NHL oyununa başlarlar, çünkü görünüşe göre gerçekte hokey oynamadıkları zamanlarda, sanal olarak oynamaları gerekiyormuş. Carter'ın lazer gibi odaklanmış görünmesine rağmen, sohbeti hiç bırakmaz.

"Kar sever misin, ufaklık?" "Pek sayılmaz."

"Neden?"

"Çünkü çorap giymek zorundayım."

"İlkbahar mı, yaz mı?"

"Yaz."

"Tatlı mı, tuzlu mu?"

"Tatlı."

"Dün gece eve nasıl gittin?"

"Burada uyudum."

Boğazında bir uğultu titriyor ve ben onu hissetme isteği duyuyorum. "Dün gece burada uyuduğunu bilseydim, eve gitmek yerine buraya gelirdim. Biraz daha konuşabilirdik."

O ciddi mi? Ben ondan ayrıldıktan yarım saat sonra yanına yapışan kızı hatırlamıyor mu? Bana göz kırparak ve başını eğerek attığı sırtışı unutmuş olamaz. O bakışın anlamı "*Sen olabilirdin*" idi, bundan eminim.

"Evet, ama senin ellerin güzel sarışınla meşguldü."

Dikkatini ilk kez oyundan ayırıp bana odakladı. "Sen kadar güzel değildi."

Bu bir iltifat mı olmalı? *Dün gece sen beni reddettikten sonra birlikte olduğum kız sana pek yetişemedi, ama yine de onu becerdim?* O tam bir kadın düşünüyorum ve ben onun becerip attığı başka bir kadın olmak istemiyorum, bu yüzden tiksintiyle gözlerimi deviriyorum.

"O benimle eve gelmedi, Olivia."

İnanamayıp burun kıvırıyorum. Ayrıca, umurumda da değil. "Şüpheliyim, ama neyse."

"Kıskanç gibisin."

"İnan bana, değilim."

"Bunu yapamadım, bütün gece sana bakarken yapamadım." Bir gol atar ve içinden "evet, lanet olsun" diye mırıldanır, Emmett ise bir dizi küfür savurur ve daha fazla pizza istediğini söyler.

"Umurumda değil."

Carter kumandasını kucağına koyar ve dönerek, ifadesiz, neredeyse boş bir bakışla bana bakar. Bundan hoşlanmıyorum. Omuzlarım kasılıyor, saklanmak istiyorum. Onu anlayamıyorsam, onun da beni anlamasını istemiyorum.

"Bence seviyorsun," diye cevaplar sonunda, sert bir fısıltıyla.

Parmakları uyluklarımın kenarını, dizimdeki yırtık yarığı okşar, dokunuşu cildimde o kadar nazikçe kayar ki, bana gerçekten dokunduğundan emin olamam. Bir an için, onun sıcak, nasırlı ellerinin dokunuşunun tadını çıkarırım. Bir an için, daha fazlasını isterim.

Bir anlığına. Sonra beynimi kullanıyorum.

Burada ne halt ediyorum ben? Neden bu egoist ahmağı eğlenendiriyorum? Evimde, sütyensiz, kestiriyor olabilirdim.

"Gitmem gerek," diye arkamdan sesleniyorum. "Öğle yemeği için teşekkürler." "Ne? Şimdiden mi?" Veranda kapısının yansımasında, Cara

Carter'a öfkeli bir şekilde parmağını gösterir.

"Jeremy'ye gitmem lazım." Bu yarı yalan. Bir yere gitmem için saatlerim var.

Cara'nın yanağına öpücük kondurup Emmett'e sarılırım, Carter'ı görmezden gelerek. Ama bu anlamsız, çünkü ayağa kalkıp beni koridorda takip ediyor.

diz boyu çizmelerimi giyerken beni izliyor.

"Jeremy kim? Erkek arkadaşın mı?"

Tereddüt ediyorum. Sonra yalan

söylüyorum. "Evet."

"Kardeşinin evine mi gidiyorsun?" Emmett koridordan bağırır. "Jer'e söyle, oynamak isterse bu gece saat 10'da çevrimiçi olacağım!"

Ah, kahretsin. *Emmett*. Hadi ama dostum.

Carter'a gösterdiğim gülümseme, suçluluk ve diş gıcırdatmaktan başka bir şey değildi.

Geniş göğsünün üzerinde kollarını kavuşturur ve koyu renkli kaşlarını kaldırır. "Seni yalancı küçük pislik."

Evet, hayat böyle. Masumca omuzlarımı kaldırıp indirirken paltomu giyiyorum. Carter yakalarımı tutup beni kendine doğru çekiyor. Bir an için beni öpmeye çalışacağından ve onu durduramayacağımdan korkuyorum, ama o bunun yerine yün paltomun düğmelerini ilikliyor.

Carter Beckett paltomu ilikliyor.

"Numaranı alabilir miyim?"

Ona bakarak gözlerimi kırıştıtırırım. "Uh..." Hayır demek istiyorum. Neden çıkmadığını bilmiyorum.

O benim tereddütümü bir fırsat olarak görüyor ve bana doğru yaklaştırmaya başlıyor, her adımında beni geriye doğru itiyor. Sırtım ön kapıya çarpıyor ve Carter'ın göğsü benimkine değdiğinde kalbim hızla atmaya başlıyor. Tanrım, o harika bir his. Sıcak ve sert, geniş ve güçlü. Ve uzun. Kahretsin, o çok uzun. Vajinam, sanki bir şeyler olacakmış gibi küçük bir dans yapmaya başlıyor. Ama olmayacak.

Elini yan tarafıma kaydırıyor ve ceketimden saçlarımı çıkarıp omzuma atarken kalbim biraz daha hızlı atmaya başlıyor. "Bak ne diyeceğim, ufaklık. Sana numaramı vereceğim. Kızlara asla numaramı vermem.

vermem. Sen ilk olacaksın." Onda bir hava var, gözlerinde parlayan kendini beğenmişlik bana bunun o olduğunu düşündüğünü söylüyor. Bu beni kendine çekecek olan şey olacak. "Çünkü sen özelsin, Olivia."

İşte bu. Elinden gelenin en iyisi bu mu? Bu adam nasıl bu kadar çok kadını kendisiyle yatmaya ikna ediyor?

Avuç içimi onun köprücük kemiğine koyup, onu bir adım geri çekecek kadar hafif bir baskı uyguluyorum ve onu kendi adımlarımla takip ediyorum.

Ona gösterdiğim gülümsemeye karşılık olarak —sadece onun için ekstra şekerli bir gülümseme— kendi gülümsemesi de genişliyor, gamzeleri ve megavatlık bir gülümsemeyle.

Şu anda oldukça kendinden emin görünüyor. Onu yıkmak için sabırsızlanıyorum.

"Evet..." Parmak ucumla tişörtünün yakasını okşuyorum. Avuç içim ensesini kavrar ve yüzünü benimkine doğru çekerim. Elleri kalçalarımın iner, dudaklarım kulağına değdiğinde beni sıkıca kavrar ve kokusunun bu kadar güzel olmasından nefret ederim. İçimde onu lanet olası bir dondurma külahı gibi yalamak isteyen mantıksız bir yan var. "Benim cevabım hayır olacak."

O kendini beğenmiş gülümsemenin, kapıyı çarparak kapattığımda kaybolmadan önce yakışıklı yüzünden kayboluşunu izledim.

Kahretsin, bu çok iyi geldi.

BÖLÜM 5

BU BENİM YÜZÜM MÜ?

OLIVIA

NORMALDE boyumun kısalığını iyi idare ediyorum. İşyerimdeki ofisimde ihtiyacım olduğunda kullanmak için bir tabure bulunduruyorum ve evde sık kullanmadığım yüksek yerlere ulaşmak için mutfak tezgahına tırmanıyorum. Sorun şu ki, bunca yıl geçmesine rağmen bazen hala unutuyorum. Raflara ulaşmak için duvarlara tırmanmaya çalışırken, parmak uçlarımda durup *biraz daha yükseğe* uzanmaya *çalışırken*, Spider-Man'e dönüşüp voleybol filesini sökmek için tırmanmaya çalışırken sayısız kez kaslarımı incittim.

Bugün, voleybol ağıyla karşı karşıya geldiğim günlerden biri. Çıkardığım sesler tamamen uygunsuz, yatak odamda titreşimli cep erkek arkadaşım ile yalnız kaldığımda çıkardığım seslerin sınırında ve spor salonunun bir ucundaki ofisime sürekli bakınıyorum. Lanet olası tabureyi orada görebiliyorum, unutmamam için kapıyı açık tutuyor.

Sanırım bugün Noel tatili öncesi okulun son günü olduğunu ve iki hafta boyunca sütyen giymek için pek bir nedenim olmayacağını düşünerek biraz kafam karışmış.

"*Bayan Parkerrr.*" Adımı söylerken sesinde eğlence dolu bir ton var ve yine kıdemli öğrencilerimden birinin beni kızdırmak için beklediğine şaşırmadım. "Bu hafta sonu partiye gelmek ister misin?"

Erkekler soyunma odasının kapısında duran kumral saçlı çocuğa zar zor bir bakış attım. "Beni partilerine davet etmeyi bırak, Brad. Ben senin öğretmenim."

"Evet, *en iyi* öğretmen." Brad, dünyadaki tüm özgüvene sahip bir adamın havasıyla bana doğru yavaşça yürüdü. Bu, garip bir şekilde Carter Beckett'ı hatırlattı ve gelecekte onun kadar kibirli başka biri olabileceğini düşünmek beni ürpertti. İnsanlar bu özgüveni nereden buluyorlar? "Seninle partiye gitmeyi çok isterim. Diğerleri de

O, başını soyunma odasına doğru eğdi ve dudaklarını yaladı. Bunun kasıtlı olup olmadığını bilmiyorum. Muhtemelen öyledir, çünkü bu çocuklar cesur küçük domuzcuklar.

Onu en hassas yerinden dizlemek için garip bir dürtü hissediyorum, ama direniyorum ve önümdeki göreve odaklanıyorum: aptal ipi aptal halkadan çıkarmaya çalışıyorum, böylece bu aptal voleybol filesini kaldırıp bir sonraki yıla kadar düşünmem gerekmeyecek. Bir dakika sonra Brad arkamda beliriyor, göğsü sırtıma değiyor, ben ise onun kolonyasının kokusundan boğulmamaya çalışıyorum. Bir fısılık sorun değil; ama yedi fısılık beni sekizinci sınıftaki Spring Fling'e geri götürüyor, ilk öpücüğümü yaşadığım yere. Sarhoş ediciydi, öpücük harika olduğu için değil, o kadar ucuz kolonya sürmüş ki başım dönüyordu.

Brad beni bu ızdıraptan kurtarır, üst ipi çeker ve ağın bir tarafının yere düştüğünü izlerim.

"Teşekkürler," diye mırıldanıyorum, spor salonunun genişliğini kat ederken ağı küçük parçalara katlıyorum. O yanımdan geçip, ağın geri kalan kısmına hala bağlı olan direğe yaslanıyor. "Lütfen onu indir, Brad."

"En azından önce denemeyecek misin?"

"Hayır, çünkü bu anlamsız olur, değil mi?" Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip kalçamı sallıyorum. Biraz huysuz biriyim, bu da beni lise beden eğitimi öğretmeni rolüne uygun kılıyor. Gençler benim küstahlığımı kaldırabiliyor, ben de onlarınkini. "Çıkar şunu."

Brad sırtıttı ve ağı indirdi. "Tanrım. Ne sinirli."

Beni depo odasına kadar takip eder ve ben ağı kaldırırken garaj kapısının yanında durur.

"Biliyorsun, doğum günüm 3 Ocak. Noel tatilinden döndüğümüzde on sekiz yaşında olacağım."

Ve ben hala yirmi beş yaşında, onun öğretmeni ve hiç ilgilenmeyen biri olacağım. "Aferin sana. Doğum günün kutlu olsun." Kapıyı çarparak kapatıyorum, kilidi yerine kaydırıyorum ve ofisime doğru yürüyorum, omzumun üzerinden "Mutlu Noeller, Brad" diye sesleniyorum.

Ama Brad ipucunu anlamıyor. Nadiren anlar. Bu yüzden kaybolmuş küçük bir köpek yavrusu gibi peşimden gelirken derin bir inilti çıkarır. "Hiç zorlanmayı bırakmayacak mısın?"

"Sen benim öğrencim
misin?" "Evet."

"O zaman hayır."

"Peki," diye kapıdan seslenir. "Ama altı buçuk ay sonra artık senin öğrencin olmayacağım!"

"O zaman bile, Brad," diye fısıldıyorum, daha çok kendime, çünkü onun şimdiye kadar ortadan kaybolmuş olmasını umuyorum. Ama hızlıca yukarıya baktığımda, ortadan kaybolmadığını görüyorum. Aksine, mavi gözleri, vücudumu baştan aşağı süzerken coşkuyla parlıyor. Ellerimi belime koyuyorum. "Şu anda ciddi misin? Buradan git ve Ocak ayında, spor öğretmenimle flört etme saçmalığını bırakıp geri gel. Bu sinir bozucu, rahatsız edici ve son derece uygunsuz."

Gülümsemesi, tatil boyunca davranışlarını değiştirmeye veya olgunlaşmaya niyeti olmadığını gösteriyor. "Hoşça kalın, Bayan Parkerrr," diye şarkı söyler gibi konuşur ve bir grup arkadaşıyla birlikte köşeyi döner.

Ergen erkekler. Her zaman omuzlarının üstündeki kafalarıyla değil, pantolonlarının içindeki kafalarıyla düşünürler. Sonra büyüyüp, hala aynı lanet şeyi yapan erkekler olurlar.

Dizüstü bilgisayarımı çantama koyup, paltomu giyiyorum ve kapıyı kilitlemeden önce telefonumu çıkarıyorum, spor salonundan çıkıp koridora giriyorum.

Mesajlarımı gözden geçiriyorum. Her zamanki gibi, pek önemli şeyler yok. Annemden gelen mesajda, okulun son gününün mutlu geçmesini diliyor. Kardeşimden gelen mesajda ise, Noel'de tatlı olarak en sevdiği yaban mersinli turtayı yapmam için yalvarıyor ve sorunun arkasına bir dizi dua emoji ekliyor. Yeğenim Alannah'dan gelen mesajda bir sürü aptal emoji ve "*Seni seviyorum, Ollie teyze*" yazıyor. O sadece yedi yaşında ama büyükannesi ve büyükbabası onu çok şımartıyor, muhtemelen onu birkaç ay görmedikleri için. Bu yüzden doğum gününde bir iPad aldı ve her gün bana mesaj atıyor. Benim için sorun değil, o "*seni seviyorum*" mesajları kalbimi kabartıyor.

Gözüm Cara'dan gelen bir dizi mesajda takılıyor, hepsi de okulun son zili çaldığı anda gönderilmiş. Telefonum çalınmadan önce onları okumaya bile vaktim olmuyor.

"Bunu nasıl yapıyorsun?" diye soruyorum, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırarak çantamdan araba anahtarlarımı çıkarıyorum. "Telefonum elime geldiği anı nasıl

telefonumun elimde olduğunu nasıl anlıyorsun?" "İkizler arasında olan bir şey diyelim," diye cevaplar Cara basitçe.

"Biz ikiz değiliz. Akraba bile değiliz." "Biz ruh ikiziyiz Liv, bunu sen de biliyorsun."

Arabama biniyorum, kontağı çeviriyorum ve motorun zorlanarak çalışmaya çalışmasını dinliyorum, sonra da kendi kendine kapanıyor. "Siktir," diye inliyorum ve bir kez daha deniyorum.

"Yeni bir araba almalısın."

"Hayır, gerek yok. Red Rhonda gayet iyi çalışıyor, değil mi kızım?" Ön paneli okşayıp dua ettikten sonra kontağı bir kez daha çeviriyorum. Motor gürültüyle çalışmaya başlıyor ve ben koltuğuma geri yaslanıp iç çekerek arabanın ısınmasını bekliyorum.

"Eski Rhonda'yı mahvedeceksin." Cara gülüyor. "Neyse, bu akşamki maça fazladan bir biletim var. Gelmek ister misin? Maçtan sonra içmeye gideceğiz."

Hokey maçı mı? İçki mi?

Bana bunun tehlikeli bir fikir olduğunu söylemeden, bunun tehlikeli bir fikir olduğunu söyle. Ben başlayayım: Bütün akşam Carter'ı fark etmemiş gibi davranmak zorunda kalacağım, ki bu zor olacak, takım kaptanı falan olduğu için. Daha sonra bir ya da iki kız ona yapışacak ve bu beni sinirlendirecek, her ne kadar onun bir kadın düşkünü olduğunu bilsem de. Ayrıca, muhtemelen adımları bile hatırlamayacak, bu da beni daha da sinirlendirebilir. Kendini beğenmiş pisliklerin boğazına yumruk atmayı ancak bir süreliğine engelleyebilirim.

"Oldukça yorgunum," diye cevap veriyorum Cara'ya.

Aslında hayır, ama sütyenimi çıkarıp, en eski eşofmanımı giyip, kanepeme kıvrılıp iyi bir erotik kitap okumak ya da dört saat boyunca Netflix izlemek gibi fırsatları asla geri çevirmem.

"Ah, hadi ama Ol," diye inliyor. "Geçen hafta sonu ne kadar eğlendiğimizi hatırlamıyor musun? Tatildesin! Hadi parti yapalım!"

Ne kadar eğlendiğimi hatırlıyor muyum? Hangi kısmı? Beş gün boyunca saygın bir insan olmak yorucu olduğu ve çaresizce rahatlamaya ihtiyacım olduğu için Cara'nın üstüne çıkıp durmamı mı? Yoksa Carter Beckett'in beni sikip kahvaltı ısmarlamak istediğini söylemesini mi? Belki de pizza ve Carter'dan sonra iki saatlik şekerleme, ardından

saat *Brooklyn 99* tekrarları izlememdi.

Sanırım biraz eğlenceliydi.

"Livvie? Lütfen, bebeğim. Benim için." Kesinlikle dudaklarını büzmüş olduğu duyulabiliyor. "En iyi arkadaşın olacağım."

"Sen zaten benim en iyi arkadaşımsın," diyorum, ama telefonda ağlamaya başlayınca iç çekiyorum. "Sen tamamen saçmalıyorsun."

"Sen de çok yumuşaksın. Bana ara sıra hayır demeyi öğrenmelisin." Bu geceki ayrıntıları anlatmaya başlamadan önce kulaklarımda tiz bir çığlık çınlar ve sonra fikrimi değiştirmeden hemen telefonu kapatır.

"Maç daha başlamamışken neden zeminler bu kadar yapışkan, anlamıyorum." Her adımında Chucks'larımın zeminden ayrıldığını duyunca burnumu kırıştırdım. "Özellikle de buraya kadar."

Sırayı takip ederek ilerlerken ve yerlerimize otururken arenayı gözden geçiriyorum. Yedek kulübesinin hemen arkasında oturuyoruz — yardımcı kaptanlardan biriyle çıkmanın avantajları sanırım — yani beş yüz kişi kendi yerlerini bulmak için sırayı takip etmiş gibi bir durum yok. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Neden ayakkabılarım her şeye yapışıyor?

"Zeminler her zaman iğrenç." Cara büyük bir bira kutusunun kapağını açıp, bekleyen ellerime uzattı. "Bu yüzden artık topuklu ayakkabı giymiyorum."

"Bu senin için çok zor bir karar olmalı, çünkü topuklu ayakkabılar hokey maçları için çok uygun bir kıyafet."

Şakağıma hafifçe vurur ve ben kıkırdarım, kucağındaki dev kırmızı-beyaz çizgili kovadan bir avuç popcorn çalarım.

"Carter bu hafta Em'e seni soruyordu." Bu cümleyi sanki NHL'deki en yakışıklı erkeğin seni sorması tamamen normalmiş gibi, çok rahat bir şekilde söylüyor.

Popcorn tanesi boğazıma takılınca göğsüme yumruk atıyorum. "Anlamadım?"

"Carter," diye tekrarlar, bir paket Skittles'ı yırtarak açar. En az üçte birini ağzına atar ve elini sallayarak buz pistini işaret eder. "Beckett."

Onun bakışlarını takip ederek, Vipers'ın maç öncesi ısınması için kendi sahasına çıktığını izliyorum ve çok geçmeden Bay Beckett'ın inanılmaz derecede iri cüssesini fark ediyorum. Emmett'in sırtına atlayarak kollarıyla onu sarıyor ve Emmett onu yere sallamadan önce gürültülü kahkahaları buzun üzerinde yankılanıyor. Bu ilginç bir manzara, çünkü Google bana Carter'ın Emmett'ten bir inç daha uzun olduğunu söylemiş olabilir de, söylememiş de olabilir.

"Hayır, kimi kastettiğini biliyorum." O beni görmeden önce bakışlarımı başka yöne çeviriyorum. Bunun anlamsız olduğunu biliyorum. Ben bankın arkasında oturuyorum, o beni görecek. Sanırım beni hatırlamayacağını umuyordum. "Ama yanlış duymuş olmalıyım. Benim hakkımda soru sorduğunu sandım."

"Aynen öyle dedim. Aslında birkaç kez sordu." Bir paket likörlü şekerlemeyi açıp bir parça ısırıktan sonra onu savurdu. Eminim ki bütün atıştırmalıklar kucağında. "Görünüşe göre seninle ilgili bir şarkı söylüyordu."

Parmağımın kan dolaşımını kesen saç telini çevirmeyi bırakıp, hızla ısınan yüzümü bira kutusunun serinliği arkasına gömüyorum. "Ne?"

Cara omuzlarını tembelce silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Kızım geçen hafta sonu onda oldukça büyük bir etki bıraktı."

Kıkırdayarak gülerim ve çenemden damlayan birayı silerek temizlerim. "Yani, daha önce hiç reddedilmemiş olduğu için mi?" Üstelik iki gün üst üste. O adamın istediğini elde edemediğinde şaşkın ifadesinin sebebi olmak çok eğlenceli değilmiş gibi söylersem yalan söylemiş olurum.

"Öyle bir şey."

"Lütfen, o adam yirmi dakika sonra bir kızla birlikteydi."

"Ama onunla birlikte olmadı, ki bu garip. Emmett bizi Uber'e bindirdikten hemen sonra yalnız kaldı."

Elimi havada küçümseyici bir hareketle salladım. Carter ertesi gün bana aynı şeyi söyledi mi? Evet. Ona inandım mı? Hayır. Şimdi inanıyor muyum? Hala

hayır. Ne olursa olsun, önemi yok. O Carter Beckett, milyoner hokey kaptanı. Ben Olivia Parker, parasız bir lise öğretmeni. Aramızda uçurumlar var. Hatta aynı yörüngede bile değiliz.

Aynı yörüngede olsak bile, tek gecelik ilişkiler ve çok eşlilik benim tarzım değil, ayrıca çok yakınlaşıp kazara pantolonsuz dans yaparsak cinsel yolla bulaşan hastalık kapma riski de yüksek. Alkolün etkisi altında bazen en iyi kararları vermediğimi daha önce de söylemiştim.

Flört dünyasına pek ilgi duymadığımı söyleyebilirim. Cara, Emmett'in *daha hoş* takım arkadaşlarıyla beni tanıştırmak için durmadan uğraşüyor ve bir keresinde beni çevrimiçi bir flört sitesine üye yaparken yakaladım. Sanırım biriyle tanışmak için pek vaktim yok ve bunun zamanı geldiğinde kendiliğinden olacağını düşünüyorum. Acelem yok ve şimdilik yalnız kalmak benim için sorun değil. Öncelikleri benimkilerle aynı olan birini beklemeyi tercih ederim. Yalnız kalmamak için flört etmekle ya da sadece iyi hissetmek için sevişmekle ilgilenmiyorum.

Bunun için pil ile çalışan erkek arkadaşlar var ve ben kendiminkini evdeki çekmecedeki saklıyorum. Aslında, Pazar öğleden sonra Carter'ı çenesi sarkık halde bırakıp eve gelir gelmez onu çıkardım. Evet, onu kullanırken onun aptal, seksi yüzünü düşündüm. Bundan utanmıyorum.

Kimseye söylemeyeceğim.

Cara, sanki şu anda kafamdan neler geçtiğini anlamaya çalışır gibi gözlerini kısıyor. Ben bile emin değilim, bu yüzden önümdeki ana odaklanıyorum.

Arenadaki sıcaklığa rağmen, oyuncular etrafta dolaşp esneme hareketleri yaparken, ısınırken ve kalecilerine şutlar atarken havada serin bir soğukluk hissediliyor. Burada her şey daha belirgin: buz üzerinde kayan bıçakların keskin sesi, havada uçmadan önce kompozit sopaların lastik disklerine çarpması, tereyağlı patlamış mısır kokusu, ışıkların parlaması ve etrafımızda olmasına rağmen tam olarak anlayamadığımız sohbetler.

Bu, hokey oynamayı özlememi sağlıyor. Zamboni ile yeni temizlenmiş buzda kaymanın, soğuk havanın yanaklarınıza çarptığı hissinin, sopanızın ucunda bir disk ile kaleye doğru ilerlerken hissettiğiniz adrenalin patlamasının bir tadı var. Her hafta

ama aynı şey değil, özellikle de aramızdaki on sekiz yaş farkı ve çoğunlukla yedi yaşındaki çocukları idare etmeye çalıştığım gerçeği göz önüne alındığında.

Cara derin bir nefes alarak dikkatimi çekiyor. "Şey, o bütün zaman boyunca *sana* bakıyordu."

"Hayır," diye mırıldandım, ayaklarımı cama dayayarak, söz konusu adamı buzda aramak yerine ayakkabılarımı seyredebilirdim.

"Evet, yaptın, seni velet. Doğum günü kızı olarak sarhoş olmuş olabilirim, ama odadaki en ünlü adamın bütün gece gözlerini diktiği kişiyi gözden kaçırmak oldukça zor."

Yüzüm kızardı ve bundan nefret ettim. En son istediğim şey, muhtemelen boşaldığında yanlışı ismi söyleyen bir adam için kızarmak. Bir adam için önemli olduğumu hissetmek istiyorum, sırf onun ayaklarına kapanmayan ilk kadın olduğum için benimle yatmayı bir meydan okuma haline getirmiş gibi hissetmek istemiyorum.

Bak, geçen Cumartesi gecesi Carter'ın teklifini kabul etmek için içimde ufak da olsa bir istek olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Uzun zaman oldu ve kibarca yere serilmek her zaman güzeldir. Cara'ya göre, bu hokeyciler inanılmaz bir dayanıklılığa sahip ve bütün gece devam edebiliyorlar. Ve onun kadar deneyimli biri yatakta kesinlikle akıllara durgunluk verici olmalı. Beni bir iki gün komaya sok, anlarsın ya? Uykumu telafi etmek için bu fırsatı değerlendirebilirim.

Ama bunu asla öğrenemeyeceğim. En azından öğrenmemeliyim. Değil mi?

Hayır. Hayır, Olivia, lanet olsun. Kendimi en son koymak istediğim yer aptallar listesinin en üstü.

"Eğer henüz yapmadıysa, eminim çabucak unutacaktır," diye Cara'ya sonunda verdiğim zayıf cevap.

Bir vücut önümdeki pleksiyla çarpışır ve ben çığlık atarken kalbim gırtlığıma kadar çıkar. Elim Cara'nın uyluğuna vurur, nabzım kulaklarımda çınlarken tırnaklarım derisine batar.

"Tanrım," diye mırıldanırım, bir elim hızla atan kalbimin üzerinde.

Cara gülerek burnunu çeker. "Uh-huh. Hemen devam et. Tabii." Beni dirseğiyle dürter ve camı tıklayan kişiye parmaklarını sallayarak işaret eder. "Sanırım bir ziyaretçin var."

Kim olduğunu biliyorum. Onu orada hissedebiliyorum. Midem bulanıyor ve kalp atışlarım uyluklarımla arasında duruluyor. Neden? Gerçekten bilmiyorum.

Bu adamın paten üzerinde seks yapmaktan başka bir şey bilmiyorum ve şimdi sinirliyim çünkü eve gidip, dikkatimi çekmek için yarışan bu sinir bozucu derecede seksi adamın zihnindeki görüntüsüne bakarak kendime bir kez daha tatmin edici olmayan bir orgazm yaşatmak zorunda kalacağım.

Cara'nın ağzı eğlenerek kıvrılır. "Bakmıyorsun, ha?" Kafamı sallayarak kaşlarımı çatıyorum. "Hayır. Bakamıyorum."

"*Olivia!*" Carter Beckett bağılıyor. Aslında buna gerek yok. Tanrı aşkına, ben buradayım.

Yine o lanet olası tıkırtı. Onu ne kadar uzun süre görmezden gelirsem, o kadar yüksek sesle tıkırdar. Sürekli ve sinir bozucu, etrafımdaki herkes heyecanla vızıldıyor, neden benim dikkatimi çekmek istediğini ve daha da önemlisi, neden ona dikkatimi vermediğimi merak ediyorlar.

Onlar anlamıyor. Onun kadınları umursamazca toplama şeklinden tamamen soğumuş olabilirim, ama ben de o kadar güçlü değilim. Korkarım ki, beni baştan çıkarmak mümkün olabilir. Eğer bunu yapabilecek biri varsa, o da odur.

"Liv, Liv, Liv, Liv, Liv," diye bağılıyor Carter, her seferinde camı tıklatarak adımı vurguluyor.

"*Ne?*" diye fısıldayarak bağııyorum, sonunda ona doğru dönüp ellerimi havaya kaldırıyorum.

Gülümsemesi patlayıcı, yakışıklı, seksi ve sinir bozucu. Tahtaya yaslanarak, sopasının ucunu camın üzerine koyarak bana bakıyor. "Merhaba."

Tanrım, yapamam. *Neler oluyor?*

Carter, sadece onun için yanaklarımın kızardığını izliyor. İstediğim kadar soğuk davranabilirim ama bu adam aptal değil. Gördüğüm şeyi beğendiğimi biliyor ve gördüğüm şey, ekipmanlarıyla seksi bir dev gibi orada duran, aptal bir salak gibi sırtan, o çarpıcı zümrüt gözleri neşe ve bolca kibirle parıldayan adam.

Carter bana ne yaptığını biliyor ve bu benim sonum olacak.

O bana yaklaşıyor ve ben kendimden nefret ediyorum, sanki ona yakın olmak istiyormuşum gibi, sanki bana özel bir sırrı varmış gibi.

Carter'ın ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve eldivenli eline çenesini dayarken, iç çamaşırımı düşürecek bir sırtış ortaya çıkıyor. "Senin için bir gol atacağım." Derin ses tonunda bir kesinlik var, bir kibir

ve bu kibir, beklentiyle midemi sıkıştırıyor. Göz kırparak ve kalçalarını sallayarak geriye doğru kayıyor, dizlerinin üzerine çöküyor, bacaklarını açarak kasıklarının gerip büyük, pembe bir baloncuğu üflüyor, tüm bunları gözlerini benden ayırmadan yapıyor.

"Kararsız görünüyorsun," Cara bir avuç M&M'leri ağzına atarken mırıldanır.

Carter'dan gözlerimi ayırmayı başarırım. Bu etkileyici bir başarıdır, çünkü o hala bana bakıyor ve ben de gözlerimle onu sessizce soyuyorum, pantolonundaki çubuğun ne kadar büyük olduğunu merak ediyorum. Eminim ki, onun diğer özellikleri gibi o da kocaman. "Ha?"

"Onun seni sikme görevine boyun eğmeyi düşündüğün gibi görünüyorsun dedim."

Arzunun en ufak bir izi bile ağzımda ekşi bir tat bırakıyor ve kollarımı kavuştururken burnumu kırıştırıyorum. "Ben bir görev değilim, ne de haberlerde o Syphilis Kaptanı ile yatıp kalkarken resmedilen bir sonraki kız olmak istiyorum."

Cara kahkahayla eğilirken popcorn'unun yarısı yere dökülür. "Aslında o tam bir salak ve senin pantolonuna girmeye çalışmadığında çok tatlı biri."

"Tamam, peki, sanırım bilemem." Koltuğuma geri yaslanıp, Carter'ın yüzünün tam üzerine gelecek şekilde ayaklarımı cama dayadım. O, hala aptal gibi gülümseyerek soluna doğru eğildi. "Peki tüm uyarılarına ne oldu? Doğum günü partinin büyük bir kısmını, onun kötü biri olduğunu tekrar tekrar söyleyerek ve bana ona kanmamamı söyleyerek geçirdin. Bana karışık mesajlar veriyorsun ve bu kafamı karıştırıyor."

"Oh, o kesinlikle kötü bir adam. Onu çok seviyorum, ama bekar bir kadın olsaydım, muhtemelen onun aletini koparıp kendi boğazına sokmak isterdim." Kasığına işaret ettikten sonra, hayali bir aleti ağzına sokuyormuş gibi yaptı.

Yüzünde yumuşak bir gülümseme belirir. "Ama sonra böyle şeyler yapıyor." Camın üzerinden bir parça patlamış mısır atar ve Carter onu diliyle yakalar, pembe sakızdan hiçbir iz kalmaz ve teşekkürlerini şarkı söyler gibi söyler, sonra hemen Emmett'e koşarak sarılır. İkisi birlikte buzun üzerine yuvarlanır ve sonunda ayağa kalktıklarında, Carter

poposuna sopasıyla vurur. "Yemin ederim, bazen çocuklarım varmış gibi hissediyorum."

İzinsizce dudaklarımdan bir kıkırdama kaçır ve maç sonunda konuşmayı geride bırakabildiğim için minnettarım. Cara yanımda oturup her oyunda çığlık attığı için bu oldukça kolaydır. Emmett ile tanışmadan önce hokey hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Artık onun da o çılgın hokey annelerinden biri olacağına eminim, hakemleri azarlayıp kaçınılmaz olarak kırmızı kart gören türden.

"Hadi ama hakem!" Yumruğuyla cama vuruyor. "Eve gidip karınla sevişecek vaktin yok mu? Oğullarımı mahvetmeyi bırak!"

Carter, bana gülümseyerek bariyerin üzerinden atlar, sonra dönüp bankta oturur.

İki dakika sonra, yüz yüze gelmek için sıraya girer, eğilir, sopasını dizlerinin üzerine koyar, havada mükemmel bir hokey poposu oluşturur. Ve bana gülümser.

Bankın önünden kayıyor. Bana gülümsüyor.

Ağına su sıkıyor. Bana gülümsüyor.

Tek odaklanabildiğim şey, buz üzerinde akıcı hareket eden uzun boylu, geniş vücudu, buz üzerinde hızla ilerlerken ayaklarını birbirinin üzerine hızlıca ve zahmetsizce çaprazlaması, önünde sopası, ucunda pak. Sürekli bağıyor, dikkat çekiyor, takımını yönetiyor, her iki tarafın oyuncularıyla şakalaşıyor.

Ve bunu yapmadığında, bana bakıyor.

İkinci periyodun ortasında, Carter kırmızı çizgide puck'ı istiyor ve sopasının bıçağını buza vuruyor. Yıldırım gibi fırlıyor, bir savunma oyuncusunun etrafında dönüyor, bir ayağıyla öne eğiliyor ve puck'ı uçuruyor. Puck kalecinin kafasının yanından vızıldayarak geçerken ağzım açık kalır, kalecinin eldiveni bir saniye geç kalır. Zil çoktan çalmaya başlamıştır ve bacaklarımdan arasındaki sıcak nokta çoktan ıslanmıştır.

Yani... ne? Hayır. Buz. Buz ıslak. Ben... hayır. Bu... bu saçma.

Uyluklarımı birbirine sıkıştırarak, Carter'ın takım arkadaşlarının vücutları tahtaya çarptığında arenada yankılanan bir çığlık atarak ellerini havaya kaldırmasını izliyorum. O, yedek kulübesinin önünden geçerek her oyuncuyla eldivenlerini tokuşturuyor ve tamamen durduğunda havaya buz püskürtüyor.

Ve parlak bakışları benimkilerle buluşuyor.

Sopası yavaş çekimde yükselir ve beni işaret eder. Carter Beckett lanet sopasını doğrudan bana doğrultur.

Ve göz kırpmıyor. *Lanet olası göz kırpmıyor.*

Senin için, onun mükemmel dudakları bana. Oh. Hayır.

Kameralar bana doğru dönüyor, koltuğuma iyice gömülürken, parmaklarım yüzüme doğru kayıyor ve ellerimle yüzümü kapattığımda, gözlerim parlak beyaz ışıklarla doluyor.

Ama Carter henüz bitirmemişti. Hayır, elbette bitirmemişti. Orada bitirseydi, Carter Beckett olmazdı.

Bankın üzerine atlar, eldivenlerini cama bastırır ve sinir bozucu derecede seksi bir pislik gibi bana sırtarak bakar. "Hoşuna gitti mi Olivia?" diye bağırır. "Bu senin içindi!"

Ama en kötüsü neydi?

Kızıl yüzümün lanet olası dev ekranda görünmesi.

BÖLÜM 6

ŞİŞİRİLEBİLİR EGO

CARTER

Zaferin coşkusuyla havada süzülüyor ve kendimi yenilmez hissediyorum. Ama bu seferki biraz daha yüksek, baş döndürücü, bağımlılık yaratan bir duygu, beslemek istediğim bir açlık ve *lanet* olsun, onu nasıl beslemek istediğimi çok iyi biliyorum.

Ancak görünüşe göre Emmett'in umutları benimkiler kadar yüksek değil.

"Liv, sporkla gözlerini oyacak," diyor, soyunma odasında havluyla kurularken.

Onun yapacağı bir şeye benziyor. Ama yine de soruyorum, "Neden?" "Sence neden?"

Bunun birçok nedeni olabilir. Yaptığım her şey onu kızdırıyor gibi görünüyor. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse... "Onu dev ekrana çıkardığım için mi?"

Bana göz kırparak parmağıyla beni işaret eder. "Bingo."

Gülümseyerek kollarımı açtım. "Sadece onun ne kadar güzel olduğunu dünyaya gösterdim."

Adam burnunu çekerek, yanımdan geçerken ıslak havlusuyla bacağıma vurur. "Güzel. O sporkla gözlerini oymaya başladığında bunu sakla. Hayatını kurtarabilir."

Emmett başını sallar ama güler. "Ayrıca tüm dünyaya onun adını da söyledin."

"Hadi ama." Ellerimi belime koydum, çünkü gerçekten, maç sonrası röportajda bir muhabir ona kim olduğunu sorduğunda onun adını söyleyemezsem, o zaman tüm bu olay ne anlama geliyor? "Hangi kız bunu sevmez ki?"

Burada puan kazanmaya çalışıyorum ve kişisel olarak, iyi bir başlangıç yaptığımı düşünüyorum. Onun öfkesini bir kilometre öteden okuyabiliyordum. Neden öfkeliydi? Çünkü ben acımasızım ve onu delirtiyorum? *Muhtemelen*. Ama bence bunun en büyük nedeni, beni istemesi ve bundan nefret etmesi. Ama şaka ona geri döndü, çünkü öfkesi beni daha da çekiyor.

"Bu, geçen hafta sonu seni reddeden kız mı?" Garrett ayağa fırlatarak pantolonunu bacaklarından yukarı çekip kalçalarına oturtur.

Emmett yere bakarak gülümser. "İki kez."

"Beni reddetmedi." Islak saçlarını havluyla karıştırdıktan sonra üzerine bir bere geçiriyorum.

"*İki kez.*" Yüzüme doğru uzattığı iki parmağı gereksiz. "Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyoruz." Omuz silkiyorum. "Yani o biraz biraz tereddütlü."

"*Dostum.* Ona numaranı verdiğinde, 'Benim için hayır' dedi ve kapıyı yüzüne kapattı."

Garrett kahkahalarla güldü, parmakları gömleğinin düğmelerini iliklemeyi bıraktı. "*Hayır.* Randy Jackson gibi mi davrandı? Bu çok komik. Bütün gece uykun kaçmış olmalı."

Tamam, komikti. şaşkın bir sessizlik anını atlattıktan sonra, yüzümdeki gülümsemeyle silemedim.

şaşkın sessizlik. O kadın bana bunu yapıyor. Beni hayrete düşürüyor. Nedenini hiç bilmiyorum. O çok güzel, ama ben güzel kadınlara alışkınım.

Onda ilgimi çeken bir şey var, belki küstahlığı, belki de alaycılığı. Aynı zamanda yumuşak bir tarafı da var, sanki saklamaya çalıştığı, yüzeyin hemen altında gizlenen bir şey. Bahse girerim, kararlılığı kumdan kale gibi etrafında parçalanmaya başlamasın diye tüm o ateşi tükürüyor. Bana ya hep ya hiç türünde bir kız gibi geliyor, bu yüzden muhtemelen tek gecelik ilişkiler ona göre değil.

Umurumda değil. Ben sadece onun ilgisini çekmeye çalışıyorum.

Belki de bu yüzden, ekibimiz bara girdiğinde ilk bakışım o yumuşak, bitter çikolata rengi buklelerden oluşan vahşi saçlara, karamel parçacıklarının i içe geçtiği saçlara kayıyor. O lanet olası bir dondurma sundae'ye benziyor ve tek istediğim onu tatmak.

Kalabalığın arasından sıyrılmaya çalışıyorum ama insanlar beni geri çekip duruyor, omzuma elini koyup sohbet etmeye alışıyor. Onları görmezden gelmekte oldukça başarılıyım çünkü tek duyabildiğim Cara ve Olivia'nın tartışması.

"Sanki hiçbir şey olmamış gibi davran."

"*Oooh.* Hiç olmamış gibi davran. Harika. Harika, harika, harika. Evet, harika bir tavsiye, Care." Olivia kabinden çıkıp yere atlıyor

. "Carter Beckett'in televizyonda adımı anmadığını *varsayacağım*. Bütün Kuzey Amerika'nın önünde bana bir gol adadığını *varsayacağım*."

Cara kaşlarını kaldırır, dudaklarında benim kadar Olivia'nın tavrının hayranı olduğunu gösteren bir gülümseme belirir. "Tamam, kaplan. Nereye gidiyorsun?"

Olivia omzunun üzerinden elini sallayarak uzaklaşır. "Bir içki daha içmem lazım."

Kahretsin, onu seviyorum. Gidişini izlemeyi seviyorum...

Kelimenin tam anlamıyla, sağa doğru eğilip, barın karşısına geçerken kalçalarının sallanışını izliyorum. Öldürücü kıvrımları ve muhteşem, yuvarlak bir poposu var. İkinci bir deri gibi giydiği kot pantolon, umarım bir gece benim için de bekleyen güzel bir tablo çiziyor.

Emmett dirseğini kaburgalarımın batırıyor. "Uslu dur."

Kesinlikle yapabilirim ama bu benim doğamda yok. "Denemeye çalışacağım." Cara'nın yanından geçerken selam vermek için kafasına hafifçe vuruyorum.

"Sana da merhaba, sik kafalı!" diye bağıyor arkamdan. Gerçekten ağzı bozuk bir kız.

Lanet olsun, bütün gece burada durup Olivia'yı seyredebilirdim, dirsekleri barda, kalçaları hafifçe ileri geri sallanıyor, parmakları müziğe eşlik ederek ritim tutuyor.

Bir adım daha ileri attığımızda etrafımızdaki hava elektriklerle doldu ve Olivia'nın omurgası bir anlığına düzeldi, ardından hızla titremeye başladı.

Nefesim boynunu kaplar ve "Üşüdün mü?" diye sorduğumda tüyleri diken diken olur.

O kadar hızlı dönüyor ki geriye doğru sendeliyor ve bakışlarımız kesiştiğinde bir tabureye takılıp düşüyor. Bana doğru uzanıyor, gözleri korkuyla açılmış, ben de öne doğru eğilip onu belinden kucaklayarak yakalıyorum. Bana bakıyor, parmakları ön kollarımı sarıyor, göğsü hızla inip kalkarken bana sıkıca sarılıyor. Henüz dayak yemeye hazır değilim, bu yüzden bana nasıl tepki verdiğine dair gözlemlerimi kendime saklayacağım.

Yine de gösteriyi izlemekten keyif alıyorum.

Ve gösteri derken, o koyu kahverengi gözlerin yüzümde ateşli bir iz bırakarak vücudumun uzunluğunu takip edip

ayaklarıma kadar inip, sonra *yavaşça*, *çok yavaşça* tekrar yukarı doğru çıkmasını kastediyorum. Dişleri alt dudağını sıyırırken, ön kolumu kavıyor, tırnakları daha da yaklaştıkça derime batıyor.

"Bitirdin mi?" diye soruyorum sonunda.

Olivia yüzünü yukarı doğru eğip, geriye doğru yaslanıyor; aramızda neredeyse yarım metre boy farkı olmalı. Gözleri benimkilerle buluşuyor, kaşları soru işareti gibi hafifçe birleşiyor.

"Bitti mi, Olivia?" diye tekrarlıyorum, belini bırakıp, elimi kalçasına kaydırarak parmaklarını ön kolumdan çekiyorum. İzler bırakmış, ama umurumda değil. Aslında, hoşuma gitti. İstedığimi elde etmek için, lanet olası adını derime kazımasına izin veririm, ve istediğim şey o. "Beni mi kontrol ediyorsun?"

Dudakları aralanır, başını sallar. "Ben... ben... ne? Seni kesmiyordum... ne?"

Hay sıçayım, ilk kez başıma geliyor. Ego'mu şişirmeye gerek yokken, onu nasıl şişireceğini çok iyi biliyor.

Gözleri benim kendinden emin gülümsememe takılmadıkça, elini benimkinden çekip bara geri dönüyor ve sanki bu onun işiymiş gibi beni görmezden gelmeye devam ediyor. Eğer öyleyse, o bir profesyonel. Onu işe alır ve çok iyi maaş verirdim.

Ön kollarımı bara dayayarak omzumla omzuna hafifçe dokunuyorum, çünkü ondan tepki almak eğlenceli. Ayrıca ona dokunmayı seviyorum. Güzel kokuyor ve sıcak.

Olivia bana doğru bakıyor ve ben ona gülümsüyorum. O da bana her zamanki göz devirme hareketiyle karşılık veriyor ve yanımdan uzaklaşıyor. Sorun değil, bu bana onu incelemek için bir fırsat veriyor. Sanki bu gece bunu binlerce kez yapmamışım gibi. O, tüm ekipmanlarımı parçalamak istercesine bankın hemen arkasında otururken gözlerimi ondan ayırmak zor. Eğer fark etmediğimi sanıyorsa, yanılıyor.

Gözlerimi onun vücudundan ayırmam mümkün değil. Bu geceki kıyafeti ile çok çekici görünüyor: dar tişört, yırtık skinny jean'inin bel kısmından görünen kremi teni, kalçalarının etrafına sarılmış ekose gömlek ve ayaklarındaki Chuck Taylors ayakkabılar son dokunuşu yapıyor.

Kalçasını öne doğru çıkardığında onun hareketini takip ediyorum ve kollarını oraya koyduğunda gözlerim onun muhteşem göğüslerine kayıyor. Bu gece onları

bu gece onları sikmekten çekinmezdim.

Mükemmel şekilli kaşlarından birini kaldırdığında gülümsüyorum.

"Ne? Sen bakabiliyorsun ama ben bakamıyorum mu?" Çenemi yumruğuma dayadım. "Buna çifte standart denir, Olivia. Cinsiyet eşitliği falan filan."

Dudaklarını, gülümsememek için elinden geleni yapıyormuş gibi büzüyor. Keşke gülümseyeydi. Maç sırasında Cara ile bunu yaparken yakaladım ve tüm mekan aydınlandı. Onlardan birinin nedeni olmak hoşuma giderdi.

Hala konuşmuyor, bu yüzden ona biraz daha bakıyorum, yoğun bakışlarımın altında kıvranışını izliyorum. O, genellikle etrafımda olan kadınlara hiç benzemiyor. O kadınlar gösteriş yapmayı severler. Onlara atılan her bakış, onların ateşini daha da körükler. Olivia, bar taburesinin altına gömülüp ölmek istiyor gibi görünüyor, bu delilik; her gittiği yerde bu bakışları alıyor olmalı.

Elimi uzatıp, ona sarılmış yumuşak flanel kareli kumaşın bilek kısmını parmaklarımla okşuyorum, elim ona yaklaştıkça karnındaki kasların gerilmesinden zevk alıyorum.

"Geçen hafta sonu giydiğin kıyafet ne kadar çılgınca olsa da, bu kıyafetle daha da iyi görünüyorsun?" Asılı duran iki kolunu tutup onu kendime doğru çekiyorum. Sanırım isteyerek geliyor, parmakları ön kollarımı okşuyor. "Yani, ekose gömlek, yırtık kot pantolon ve bir çift Chucks? *Hadi ama*," diye inleyerek başımı geriye atıyorum. "Sen lanet olası bir şahesersin. Seni eve götürüp bütün gece kanepemde sana sarılabiliyim. Ne deniyordu, Netflix ve chill mi?" Kolları yumruklarımın etrafına doladım ve ona doğru adım attım, boynumu eğip burun uçlarımız birbirine değene kadar yaklaştım. "Hadi Olivia. Yapalım şunu."

Altından bana bakan kirpikleri gülünç derecede kalın, bu da *beni becerme* faktörünü artırıyor ve ben de ağzının köşesini, tam kıvrıldığı yeri hafifçe vuruyorum.

"Eğer seni tanımıyorsam, şu anda dudağını ısırman, o gülümsemeni geri çekmek için çaresiz bir çabadan ibaret olduğunu düşünürdüm. Hadi ama Liv. Bırak gülümse. O kötü çocuğu ortaya çıkar."

Olivia'nın yüzünde, muhtemelen onun izni olmadan, bir gülümseme patlıyor. En tatlı kahkahayı attıktan sonra elini ağzına kapatıyor. "Oh, lanet olsun," diye fısıldıyor ve yüzünü çeviriyor.

O anda barmen gelip önüne iki bardak bira koyması çok yazık. Arka cebine uzanırken yüzü aydınlanır, ama ben bir banknot bırakıp biraları alırım ve güzel yüzündeki gülümsemeyi silip süpürürüm.

"Hey!" Olivia kaşlarını çattı . "Ne yapıyorsun? Onlar benim ve Cara için."

"Bana zaman ayırdığında geri alabilirsin."

"Sana hiçbir şey vermek zorunda değilim ve kesinlikle içkilerimi ödemen için sana ihtiyacım yok." Yumruklar kalçalara çarptı. O viski rengi gözler tehlikeli bir şekilde kısıldı. Olivia şaşırtıcı derecede şiddetli bir yumruk attı. "Benim bir işim var, biliyorsun."

"İşinizden yılda on üç milyon kazanıyor musunuz?"

"Ne kadar para kazandığın beni etkilemiyor."

Gerçekten de hiç umursamıyor gibi görünüyor. Ancak içkileri almak için zıplayarak bana doğru eğiliyor ve ben içkileri onun başının üstünde tutarken bana sürtünüyor.

"Sen ne iş yapıyorsun ki?" Sorumla omuzlarım geriliyor, çünkü bu genellikle sormayı umursamadığım bir soru. Genellikle daha çok ne kadar sert, ne kadar hızlı, üstte mi altta mı gibi sorular sorarım.

Olivia, tam olarak anlayamadığım bir şey mırıldanıyor, ama "*Tanrım*", "*pislik*" ve "*seksi*" kelimeleri kesinlikle içinde geçiyor. Keşke hepsini duyabilseydim.

"Boş ver. Masaya içkileri ben götürürüm." Sanki benimle işi bitmiş gibi ellerini başının üstüne kaldırıyor.

Ama sorun şu ki, o kadınla işim henüz bitmedi. Bu yüzden, o kabine doğru yürürken, ben de bir adım arkasında gidiyorum.

"Bana erkek fahişe mi dedin?" diye soruyorum, yanına otururken Cara ile yaptığı konuşmanın sonunu duyuyorum.

"Sana asla öyle bir şey demeyeceğim," diye ısrar ediyor ve elimden biramı alıyor.

"Evet." Cara gülümseyerek kendi içkisini alır. "Sana Bay Zampara' dedi."

Olivia suçlu gülümsemesini bardağının kenarının arkasına saklıyor.

"Bu çok daha saygın bir şey."

Dirsekine hafifçe çimdik attım. "Sen küçük bir pisliksin, değil mi?"

"*Ben* mi? Sen hiç durmuyorsun ki."

"Ben köpek yavrusu gibiyim," diyorum ona.

"Sinir bozucu, eğitimsiz ve çok uğraş gerektiren mi?"

Ona doğru eğilip sesimi alçaltıyorum. "Ben olağanüstü sevimliyim ve ilgi görmekten çok hoşlanırım."

Bir başka kıkırdama, samimi, tatlı ve hafif, beni gülümsetiyor. "Bu iki," diyorum.

"İki ne?"

"Bu gece senden aldığım iki kahkaha."

Bir yudum alırken kaşlarını kaldırır. "Mmm. Skor tutuyor muyuz?"

"Evet. Hedefim on."

"Peki, iyi şanslar dostum. Bu sana vereceğim son gülüş."

"Göreceğiz," diye mırıldandım, Emmett'in Olivia'yı görünce gözleri parlayarak koşarak gelmesini izledim.

"Ollie!" Onu kucaklayarak kabinden çekip çıkarır ve onu bir kucaklamaya sarar. Keşke bu kucaklamayı ben yapabilseydim. Onun kollarımda nasıl hissettiğini görmek isterdim. Onu koltuğuna geri oturtmadan önce yanağına yüksek sesle bir öpücük kondurur ve o da yana doğru devrilir, kendini tutmak için benim uyluğumu tutar.

Onun elinin yakınlığıyla arzum cildimi karıncalandırır ve penisime doğru akar. Bir haftadır aramızda titreyen bu gerilimi sevişerek gidermeyi önermek yerine, elimi beline koyarak onu nazikçe ayağa kaldırmak için tüm gücümü kullanırım.

"Ollie?" diye düşünürüm ve Cara parmaklarıyla takma adlarını saymaya başladığında Olivia'nın kızardığını izlerim.

"Evet, bilirsin, Liv, Livvie, Ol, Ollie, Ollie Wallie. Ve tabii ki, benim kişisel favorim." Omuzlarını silerken inler. "*Oh, Bayan Parkerrr.*"

Yanımdaki minyon kadın yüzünü ellerinin arkasına gömerek ısı yayıyor.

Onu izlerken başparmağımla alt dudağımı okşadım. "Öğretmen misiniz, Bayan Parker?"

Boğazını temizledi, ellerini yüzüne koyarak masaya baktı. "Hayır?"

"Lise," diye açıklıyor Cara. "Bütün o son sınıf erkekleri onun çekici bacaklarının arasına girmek istiyor."

"Hiçbir öğrenci onun arasına giremez... ugh." Elleri yine yüzünü yukarı aşağı taramaya başladı.

Tanrım, o tam da lise yıllarımda sahip olmak için canımı vereceğim türden bir öğretmen. Muhteşem, mükemmel, dolgun kalçaları ve alaycı, sarkastik bir kişiliği var.

"Katılıyorum, Ollie." Elim onun kalçasını kapattı, dudakları kesik kesik nefes alırken hafifçe sıktım, geniş gözleri bana bakarken, manyetizma bizi içgüdüsel olarak birbirimize yaklaştırdı. "Bariz olanın yanı sıra, sana bakmayı bilen bir erkeğe ihtiyacın var." Parmaklarım uyluğunu yukarı doğru kayarken, onun parmakları da benim pazımı kavrayarak dik durmak için tutunur. "Doğru *noktaları*... vurmayı bilen biri."

Onun bakışlarını tutarken aramızda bir sessizlik anı uzar, o kabul etmek istemese de bakışlarında dans eden merak.

"Tamam," diye başlar Emmett. Gözümün ucuyla, parmağını aramızda salladığını görüyorum. "Burada neler oluyor?"

Olivia gözlerini kırıştırır, başını sallar ve geri çekilir, sıcaklığını da beraberinde götürür.

"Hiçbir şey," diye ısrar eder, ben de aynı anda, "Ollie zor elde edileni oynuyor," derim.

Cara, ekşi krema dolu bir bardağa nacho cipsini batırıp bana doğru uzatır. "O numara yapmıyor. Gerçekten zor bir kız."

Olivia omzuma dirsek atar. "Ve bana Ollie deme. Birbirimizi pek tanımıyoruz."

"Tamam. Peki." Kabinden kayarak çıkıp boynumdaki kravatı gevşetip, kabinin kenarında asılı duran ceketimin cebine tikiştiriyorum. Olivia, ne yaptığımı ve nereye gittiğimi bilmek istermiş gibi kaşlarını çatarak tüm bu olayı izliyor. Ona sırtımı dönüp uzaklaşırken yüzündeki ifadeyi görmek isterdim.

"Bu gece istek alınıyor mu?" Barın köşesindeki DJ'e soruyorum.
"Yapmam gereken bazı işler var."

O gülüyor ve isteğimi ilettikten sonra kabine geri dönüyorum.

Olivia, boynumdaki birkaç düğmeyi açıp kollarımı dirseklerime kadar sıvadıgımı izliyor. Ona elimi uzatıyorum.

"Hadi gidelim."

"Anlamadım?"

Başımı arkaya doğru sallayarak, parmaklarımı kıvrarak onu çağırıyorum. "Hadi. Gidelim."

Yanakları öfkeden kızarır. "Seninle eve gitmeyeceğimi zaten söyledim. İnanılmazsın."

Avuç içlerim masaya vurarak inler, ahşap üzerinde yavaşça kayar, başım eğilir ve gözlerimiz aynı hizaya gelir. "Evet, bunu çok net bir şekilde belirttin. Dediğin gibi, birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz, o yüzden tanışmaya başlayalım." Parmaklarımı tekrar kıvrırım. "Benimle dans et."

"Ama ben... ben..." Kafasını çevirip arkadaşından yardım ister.
Cara omuz silkti. "Ben dans etmem," diye patladı Olivia.

"Kesinlikle doğru değil. Geçen hafta sonu bütün gece dans ettiğini gördüm. İnan bana." Yorgun gözlerimi elimle ovuşturarak, sonraki sözlerimi yarı yarıya gizledim. "Gözlerimi senden ayıramadım."

"O kışını sallamaya başlamadan önce biraz sarhoş olmayı tercih ediyor, Carter," diye araya girer Cara, bir nacho cipsini daha ısırarak. "Bu gece sadece ikinci birasını içiyor."

"Tamam, dans etmiyorsun." Asılı duran ekose kolunu yumruğuma doladım ve hafifçe çektim. *Hadi ama, Liv.* Ona ateşli bir bakış attım, bir davet. "Meydan okumaları da reddediyor musun?"

İşte orada, alt dudağının pembe etine dişlerini geçiriyor, ağzının köşesindeki o tuhaflık yavaş bir patlamaya yol açıyor, tüm yüzünü aydınlatan bir gülümseme.

Küçük elini benimkine soktu ve anladım.

Onu kazandım.

BÖLÜM 7

KOLAYCA KIZDIRILAN

OLIVIA

Keşke onun elini tutmak bu kadar iyi hissettirmeseydi. Uzun, geniş parmakları benimkilerin arasına girip beni yutuyor ve koltuğumdan çekip dans pistini kaplayan kalabalığın içinden geçiriyor. Sadece ellerimizin boyut farkı bile şaşırtıcı ve kendimi onun o elini iyi bir şekilde kullanabileceği tüm yolları düşünürken buluyorum.

Bu düşünce bile omurgamdan aşağıya doğru zevk dolu bir titreme gönderiyor, bu yüzden en başından beri bunu yapmak istemedim. Neden bana dokunduğunda hoşuma gittiğini, neden sürekli onun geniş, şapşal gülümsemesine, kaygısız tavırlarına, rahat, kendinden emin ve kontrolü elinde tutan tavırlarına çekildiğimi bilmiyorum. Nedense, beni çok uzun süre yalnız bırakırsa, onu dışarıda tutacak kadar sağlam olmayan duvarları yıkmasına izin vereceğimden korkuyorum.

O buraya ait, diğer tarafa, duygusal bağlar olmadan. Çünkü yerleşmeye niyeti olmayan bir erkekle kimsenin yapmak isteyeceği şey, duygusal bağ kurmaktır.

Carter boğazını temizler, ben de bakışlarımı sırtına, geniş omuzlarına çeviririm, sonra o arkasını döner.

"Hanımefendi." Çekici, eğri bir gülümsemeyle hafifçe eğildikten sonra beni kendine doğru çeker. Parmaklarım onun parmaklarını kavrar ve boş olan elimi dikkatlice omzuna koyarım. Gözlerinde bir parıltı vardır, kaşlarının arasında gizli küçük bir kırılganlık vardır ve bana bakarken bir an için onun da benim kadar kafası karışık olup olmadığını merak ederim.

"Böyle iyi mi?" Sessiz sözleri boynumdan aşağıya doğru yuvarlanırken, sıcak avucunu belimin altına bastırır.

Dokunuşu kot pantolonumun bel kısmının üstündeki çıplak tenimi yakarken boğazım düğümlenir ve başımı sallayarak onaylarım. "Mhmm."

"Bu geceki golüm hakkında ne düşünüyorsun?"

"Çok güzel bir goldu," diye iç çekerek itiraf ediyorum. On sekiz yaşında birinci tur draft seçimi oldu ve sadece yirmi iki yaşında kaptanlık unvanını kazandı. Bugün, gelmiş geçmiş en yüksek maaşlı oyunculardan biri. Carter, hokey dünyasında gerçek bir fenomen.

Yüzü gururla parlıyor. "Peki ya kutlama?" "Ne olmuş ona?"

Yüzü düşüyor, parmak uçları cildime sıkıca bastırıyor. "Onu sana adadım."

Karnımda bir endişe düğümü oluşuyor, tıpkı yüzümü büyük ekranda gördüğümde olduğu gibi. "Yüzümü dev ekrana yansıttığın zamanı mı kastediyorsun? Etrafımdaki herkes benim kim olduğumu ve senin sonunda yerleşmeye karar verip vermediğini merak etmeye başladığında mı? Yoksa Sportsnet'in benim yeterince güzel olduğumu ama senin siktiğin tipik mayo modellerinden biri olmadığımı söylediği zaman mı?"

Göz kapakları ağırlaşır, sesi boğuk bir tonda çıkar. "İstersen mayo mankeni olabilirsin."

O bunu anlamıyor.

"Bunun bir iltifat olduğunu biliyorum, ama bu beni daha da sinirlendiriyor. Geçen hafta sonu seni reddettiğim için bu senin için sadece eğlenceli bir oyun. Ben duyguları olan bir insanım ve ulusal televizyonda nesneleştirilmek gibi bir isteğim yok." Ellerimi geri çekip onun şaşkın bakışları altında uzaklaşırken, boynumdan kulak uçlarıma kadar bir sıcaklık yayıldı. "Hepimiz ilgi görmekten hoşlanmıyoruz, Carter. Bazılarımız bunu aktif olarak kaçınıyoruz."

Bir adım daha geri çekildim ve dans için teşekkür edip ayrılmak üzereydim ki, eli elimi yakaladı.

"Hey," diye yumuşak bir sesle ısrar etti. "Özür dilerim, Olivia. Seni utandırmak istemedim. Sanırım seni tekrar gördüğüm için heyecanlandım ve bunu sana söylemek istedim. Aşırı jestler benim tarzımdır ve, şey..." Parmaklarını şapkasının altına soktu ve kafasını kaşıdı. "Burada ne yaptığımı hiç bilmiyorum."

Ben de bilmiyorum. Bunun onun normal davranış biçimi olup olmadığını merak etmeme gerek yok; öyle olsaydı, muhtemelen daha iyi yapardı.

Carter, birleşen ellerimize bakıp sonra tekrar yukarı bakarak sessiz bir soru sorar: *Onunla dans etmeye devam edecek miyim?* Benim temkinli adımla, yüzünde bir gülümseme patlar

ve beni kendine doğru çekip sıkıca sarılır. Müzik değişip, tanıdık yumuşak gitar tınları etrafımızı sarınca, vücudum hareketsiz kalır.

John Mayer, Olivia adında bir kadın hakkında şarkı söylemeye başladığında dudaklarımdan bir kahkaha kaçar.

"Bu şarkıyı sen mi istedin?"

Suçlu ama gururlu bir gülümsemeyle dilini ağzının köşesine dokundurur ve cevap vermek yerine, bedenlerimiz birbirine yapışana kadar beni kendine doğru çeker. Ağzı kulağıma yaklaştığında gözlerim kapanır ve ellerimi tutup kollarımı omzuna doladığında, arzu dolu bir karıncalanma tüm sinir uçlarımı ateşe verir.

"Siktir, bu şarkıyı bir haftadır tekrar tekrar dinliyorum. John Mayer'ı sever misin?"

Ellerim onun geniş omuzlarını okşuyor, yüzeyin altında dalgalanan düğümlü kasları okşuyor ve avucumu ensesine doğru kaydırıyorum, bere altından görünen kestane rengi dalgalı saçlarına parmaklarımı dolamak için güçlü bir istek duyuyorum. "Onu seviyorum."

"En sevdiğin şarkı hangisi?"

Ağzım bir tarafa doğru kıvrılır. "İki tane var."

"En sevdiğin şarkıyı söyle."

Yüzüm kızarır ve onun bakışlarından kaçarım. "Slow Dancing in a Burning Room." Yavaş, hüzünlü bir şarkı, birlikte başarısız olmaya mahkum iki insan, tıpkı şu anda yaptığımız şey gibi. Bunun iyi sonuçlanması imkansız. Mutlaka alevler içinde kalacak; biz sadece kaçınılmazı inkar ediyoruz.

Carter'ın benimle aynı şekilde düşündüğünden emin değilim, çünkü sadece memnuniyetini ifade eden bir ses çıkararak "Güzel şarkı. İkinci favorin mi?" diye mırıldanıyor.

"Bigger Than My Body."

Onun ani tepkisi karşısında ağzım açık kalıyor, o lanet olası kıkırdamasını bastırmakta başarısız oluyor ve olağanüstü büyük vücudu ellerimin altında titriyor.

Gözlerimi kısıyorum. "Kapa çeneni."

"Yapamıyorum..." *kıkırdama*, "...yapamıyorum!" Kahkahalarla öne doğru eğilir, alnı omzuma düşer, kolları beni tamamen sarar, titrerken bana yapışır.

"Şu anda gözlerinde gözyaşı yok," diye düşünürüm, geri çekildiğinde yeşil gözleri yaşarır.

Yüzünü omzuna siler, keskin bir nefes alır. "Bunu kendin yaptın. Küçük olduğunu biliyorsun, değil mi Ollie?"

"Ben değilim..." Burnumu havaya kaldırıyorum. "Boyumdaki eksikliği tavrımla telafi ediyorum." En azından babam öyle diyor ve ben de ona katılıyorum.

"Hadi canım." Carter, eğlenerek bana bakarak mırıldanır. "Boyun kaç?"

"160," tereddüt etmeden yalan söylüyorum.

"Saçmalık." Gözlerinin etrafındaki bronzlaşmış derisi kırışarak gülümser. Geri çekilir ve bakışlarını vücudumun her yerine gezdirir. "Bence 155 cm'sin."

Boğazımdan bir homurtu çıkar. "Lanet olsun."

Yine o kahkaha geliyor ve neden bu kadar çok sevdiğimi bilmiyorum, ya da beni döndürüp sert göğsüne çekmeden önce gözlerindeki ışıltıyı.

"Ee..." Sesindeki tereddüt, onun küçük konuşmalara alışkın olmadığını hatırlatıyor bana. "Sen lise öğretmenisin."

"Öyleyim."

"Kaç yaşındasın? Üniversiteden yeni mezun olmuş gibi görünüyorsun."

"Ekim ayında yirmi beş yaşına girdim." Cara, Emmett'in kredi kartıyla beni dört günlüğüne Palm Springs'e götürdü. Perşembe günü hastalık izniyle başlayan uzun hafta sonunun ardından Pazartesi günü işe döndüğümde bronzluğumu açıklamak zor oldu.

"Yirmi beş mi? Sen daha bebeksin!"

"Değilim. Senin doğum günün Şubat ayında, yani sen daha üç yaşında bile değilsin

" Kendi sözlerimin anlamını kavrayınca dudaklarımı ısırdım ve Carter zaferle sırıttı. "Hay sıçayım."

"Beni Google'da iyice araştırmışsın, Bayan Parker." "Hayır." *Tabii ki*. Buna morbid merak deyin.

"Başka ne buldun?"

Onun gülümsemesinin sürekli göz kamaştırıcı ve gamzeleri ortaya çıkardığını doğrulaman dışında mı? "Kadınları gerçekten sevdiğin."

Carter hafifçe gülüyor, bir anlığına başımın üzerinden bakıyor. "Ne öğretiyorsunuz?"

Benim bulgularıma yanıt vermemekle yetinmesi, neden kendime uzak durmam gerektiğini, kendimin bazı yönlerini gizli tutmam gerektiğini söylediğimi hatırlatıyor. Onları, bir sonraki kişi gelene kadar elinde tutmak isteyen insanlara vermeye başladığın zaman, suya ayak basmak tehlikeli hale gelir. Garip bir ürperti enseme karıncalandırıyor ve geriye doğru çekilip aramıza biraz mesafe koymaya çalıştığım da, Carter beni geri çekiyor, boynunu eğiyor ve... başımın tepesine kısa bir öpücük konduruyor.

"Olivia?" İki parmağını çeneme dokundurarak, açık ağzımı kapattı. "Hangi dersi veriyorsun?"

Boğazım düğümlenir ve başımı sallarım. Dudaklarının basit dokunuşunun her şeyi nasıl bu kadar bulanık hale getirdiğini bilmiyorum, ama öyle oluyor. "Benimle dalga geçme," diye uyarırım. "Sağlık ve zindelik dersleri veriyorum."

Mükemmel dudaklarının kenarları çatıldı. "Neden bununla dalga geçeyim ki? Bu çok havalı."

"Öyle mi? Kardeşim hep bunun gerçek bir ders olmadığını söyler." "Kardeşin tam bir pislik gibi konuşuyor."

"Bazen." Gülüyorum. Jeremy benden dört yaş büyük ve en iyi yaptığımız şey tartışmak. Beni şu anda görebilseydi çılgına dönerdi, ama ona söylemeyeceğim ve Carter'ın golünü kutlamak için henüz bana mesaj atmamış olması, bir şekilde bunu kaçırdığı anlamına geliyor. Bunu bir lütuf olarak görüyorum. Jeremy büyük bir hayranı, ama Carter'la eve giden kızlardan biri olmamdan kesinlikle hoşlanmazdı.

İronik olarak, Jeremy yirmi iki yaşında bir gecelik ilişkiden sonra bir yabancıyı hamile bırakmıştı. Bu, kader senaryolarından biri olduğu ortaya çıktı. Bilirsiniz, gerçek bir masal, romantik roman tarzı. Aşık oldular, evlendiler ve bu yılın başlarında ikinci çocuklarını doğurdular. Gerçek hayatın yüzde 99'unda işler böyle yürümüyor.

Carter'a gülümsüyorum. "O kadar da kötü biri değil. Jeremy sadece benimle dalga geçmeyi seviyor."

Bakışlarında bir şey var, tanımadığım bir hassasiyet, beni izleme şeklinin getirdiği kırılmalı karşımda kelekler uçuşuyor.

Avuç içim ensesine yapışıyor ve parmağımın ucunda bir tutam saçını döndürüyorum. "Ne?" diye fısıldıyorum.

Eli vücudumun boyunca, kalçalarımın kıvrımları üzerinden geçerek çeneme yerleşiyor. Başparmağı çenemi, alt dudağımın çizgisini okşuyor ve dizlerim titriyor.

"Gülümsemi seviyorum," diye mırıldanır. "Ve gülüşünü. Beni de gülümsetiyor."

Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Medyanın onu gösterdiği gibi bir adam değil, hatta geçen hafta sonu olduğu gibi bile değil. Beni dengesizleştiriyor ve ben bu dengesizliğe alışkın değilim; benim dünyam zaten çok hassas bir dengede.

"Tamam, yani yirmi beş yaşındasın, boyun 1,55, bir erkek kardeşin var, on beş yıl hokey oynadın, sağlık ve fitness öğretmeni, alaycı ve küstah birisin..." Ben kahkaha attığımda gülümsemek için duraksıyor. "Başka ne var? Başka spor yaptın mı?"

Başım heyecanla sallanıyor. Ailem, istediğimiz ekstra derslere katılmamız için yeterli paraya sahip olduğu için oldukça ayrıcalıklı bir çocukluk geçirdim. Babam hala insanlara oyunculuk dersleri aldığını ve bu yüzden bu kadar dramatik olduğumu söylüyor, ama gerçekte tüm zamanımı spor yaparak geçiriyordum. Her türlü fiziksel aktivitede başarılıydım, ama hokey en sevdiğim spordu. Komik olan, bu spora olan sevgimin, dört yaşındayken ağabeyimin bana büyük boy kaleci ekipmanlarını giydirip, evimizin önündeki hokey kalesine tıkmamasıyla başladığını düşünürseniz. Orada, annem çılgın atarak evden kaçana kadar bana arka arkaya şutlar attı.

"Softbol, futbol, voleybol..."

Carter başını geriye doğru eğip kahkahalarla gülünce, dev adam alnını omzuma dayadığında kaşlarımı çatıttım.

"Voleybol." Nefes nefese. "Voleybol oynamışsın."

Kaşlarım birbirine yaklaşır. "Voleybol harika bir spor. Kızlar takımının koçluğunu yapıyorum."

"Bu harika." *Yine mi ağlıyor?* "Çok havalı, Ol." Geri çekilir ve gözlerinin altını siler. *Yine ağlıyor lan.* "Sanırım ben sadece..." Anlamalı bir bakış atar. "Bilirsin..."

Kollarımı kavuşturmak için onun kollarından kurtuluyorum. "Hayır, bilmiyorum. Beni aydınlat."

Kahkahalar yeniden patlar ve benim odaklanabildiğim tek şey yanaklarındaki gamzeler ve gözlerinin ışıltısıdır. Elini karnına koyar ve kendini kontrol edemediği için tüm vücudu titrer.

"Ağa ulaşabiliyor musun ki?" diye boğuk bir sesle sorar.

"Oh, çok komiksin." İki elimi onun sert göğsüne koyup onu itiyorum ve o da bileklerimi yakalıyor. "Güçlü bacaklarım var. Gayet iyiydim, merak etme."

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken beni kendine doğru çeker. Parmaklarım onun ensesindeki ipeksi bukleleri kavradığı anda eli saçlarıma dalar ve o mırıldanır. "Mhmm. Güçlü *küçük* bacaklar."

"İnanılmaz derecede sinir bozucusun." Avucunun yan tarafımdan aşağı kayarak kalçama doğru kıvrılmasıyla, zevkten titreyerek nefesim kesildi.

Carter çenemi avuçladı, başparmağı elmacık kemiğimi okşarken, yarı kapalı gözleri dudaklarıma indi. "Yine de seni kazanacağımı düşünüyorum."

Nefesim kesik kesik geliyor. "Senden hoşlanmıyorum."

Dili dışarı çıkıyor, neredeyse tamamen iyileşmiş alt dudağındaki yarıkla temas ediyor ve gözlerim bu hareketi takip ediyor. Nefesi benimkiyle karıştığında sıcak ve bir an için, onun tadını alabildiğime yemin edebilirim. Bir an için, daha fazlasını istiyorum.

"Benden hoşlanmayabilirsin, ama vücudun kesinlikle hoşlanıyor. Şu anda parmaklarının hayatın pahasına saçımı tutuş şekli bana bunu söylüyor."

Gözlerim, durumumuzun gerçekliği, samimiyetimiz, ikimizin birbirine dolanmış olması, ağzının benimkinden bir santim uzakta olmasıyla birlikte açılır. Daha da kötüsü, kim bilir ne kadar önce biten bir şarkıya hala yavaşça dans ediyoruz, dans pistinin geri kalanı ise dans eden insanlarla doludur.

"Oh." Ellerim omzundan, saçlarından düşer ve bir adım geri atarım. "Oh."

"Hey." Yumuşak bir şekilde kıkırdar. "Buraya gel." Parmakları parmaklarımın arasına girer ve beni nazikçe çeker, bara doğru sürükler, bir tabure çıkarır ve hemen beni üzerine oturtur, sonra da yanıma oturur. "Spirale giriyorsun."

"Dönüşe geçmek üzere değilim." *Dönüşe geçmek üzere olabilirim.*

"Spirale giriyorsun, Ollie. Senin hakkında her şeyi bilmeme gerek yok, senin beynin sürekli çalışan, fazla düşünen bir insan olduğunu görebiliyorum."

"Bu değil..." Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıp, barda benimkinden bir santim uzakta duran Carter'ın eline bakıyorum. "Çok baskı hissediyorum."

"Ne?"

Her şey. Pes etme baskısı, pes etmeme baskısı. Benden önce gelen ve benden sonra gelecek tüm kadınların kalıbına uymak için baskı. Farklı ve benzersiz olmak, ama aynı zamanda uyum sağlamak için baskı.

Carter yanımda olduğunda, herkes bizi izliyor. *Herkes.* Arena'daki taraftarlar, spor yorumcuları, barda bulunan takım arkadaşları. Baktığım her yerde gözler üzerimizde, bir sonraki adımımızı izliyorlar. Bunu nasıl ifade edeceğimi bilmiyorum.

Yavaşça gözlerimi kaldırıp onunla göz göze geliyorum ve bir şekilde o anlıyor.

Kafasını kapının yönüne doğru eğiyor. "Buradan çıkmak ister misin?" Ağzımı açtığım anda, elini ağzıma kapatıyor. "Benim evime değil. Gidip bir şeyler yiyelim."

"Maçta yedim," diye patladım.

"Yemedin, yalancı. Cara snack barın yarısını yedi, sen ise bir avuç popcorn yedin. Maç boyunca gözüm üzerindeydi ve maçtan sonra bunun için azar işittim."

"Hayır, yapmadın," diye düşünürüm.

O gülerek parmağıyla elimdeki izleri takip etti. "Koç, 'Sana güzel esmerlere göz süzmek için on üç milyon dolar ödemiyoruz' dedi." Ellerimi tutup göğsüne çekti. "Hadi. Lütfen benimle bir şeyler ye. Çok pahalı olması gerekmez."

Çılgınca bir şey. Bana kalırsa sokaktaki etten bile alabiliriz. Burası çok gürültülü ve seninle konuşmayı seviyorum.

Um.

"Lütfen, Ollie. Lütfen, lütfen, lütfen, lütfen." Her "*lütfen*" için nazıkçe yanağıma bir dürtme. Çenemi tutup hafifçe sallar. "Lütfen."

"Çok sinir bozucu," diye mırıldanarak elini itiyorum.

Çenesi yumruğuna çarpar ve kaşlarını kaldırır. "Sinir bozucu mu, sevimli mi?"

"Kesinlikle sinir bozucu." Omuzlarım iç çekerek çöküyor ve sanki yenilgimi hissetmiş gibi, Carter taburesinden atlayıp havaya yumruğunu sallıyor.

"A-ha! Onu fethettim!" Belimi kavradı, beni havada döndürdü, ayaklarımın üzerine indirdi ve... tüm yüzümü öpücüklerle doldurdu. Ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan parmakları benimkilerle iç içe geçti ve beni kendine çekti. "Söz veriyorum Ollie, pişman olmayacaksın." Göğsümden çıkan kıkırdamayla ciddi bir aşk-nefret ilişkisi yaşıyorum ve bu adamla baş başa kalmadan önce

bu adamla yalnız kalmadan önce.

"Seninle eve gitmeyeceğim."

İki parmağını kaldırarak söz veriyor. "Sormayacağım bile."

"Tamam, önce tuvalete gitmem lazım."

Yanağıma hızlıca bir öpücük kondurdu. "Gidip paltolarımızı alayım."

Banyo lavabosunda soğuk suyla kızarmış yanaklarımı okşayarak, orada yanan ateşi biraz olsun söndürmeye çalışıyorum. İşe yaramıyor. Her yerim yanıyor. Kadınsı bölgelerim heyecanlanmış, vajinam bu gece bir şeyler olacağını düşündüğü için mecazi olarak ellerini ovuşturuyor. Bu noktada bu çok muhtemel. Carter bu kadar ilerledi; kesinlikle daha da ileri gidebilir. Bu düşünce hem korkutucu hem de heyecan verici.

Banyodan çıktığımda, Carter'ı boyutu ve devasa kişiliği sayesinde hemen fark ediyorum. Ceketlerimizi henüz almamış.

Ancak, cennete uzanan bacakları olan çilek sarısı saçlı bir kız onun yanına yapışmış, parlak siyah tırnakları yavaşça sırtını tırmalıyor. Kız yüksek topuklu ayakkabılarıyla ona yaklaşıp kulağına fısıldarken, o da kulağını kızın ağzına doğru eğiyor ve kızın ona gülümsemesi karşısında midem istem dışı bir şekilde düğümleniyor.

yüksek topuklu ayakkabılarıyla ona yaklaşıp fısıldarken, o da ona gülümsediğinde midem istem dışı bir şekilde düğümleniyor.

Neredeyse yaptığım hata ve yanlış kararım yüzüme bir tokat gibi çarptı ve ben taksinin arkasına binerken, o barın kapısından fırlayarak benim adımı haykırıyordu.

Artık çok geç. Orada durup, kesinlikle kabul etmediğim playboy saçmalıklarına maruz kalmayacak kadar kendime saygım var. Bu gece benimle eve gelmeyebilir, ama başka biriyle eve gidecek.

Ve açıkçası, Carter Beckett'in kiminle yattığı benim için hiç önemli değil. Bana kalırsa, gidip kendini becerebilir.

BÖLÜM 8

COCK SOCKS & CINNAMON BUNS

CARTER

Yine çok soğuk.

"Bu kış ne oluyor böyle?" Adam ellerini ceketinin ceplerine daha da sokar, yüzünü atkısının arkasına saklar.

"Bu doğu kıyısı saçmalığı," diye homurdanır Garrett. "Nova Scotia'yı bunun için terk etmedim. Batı kıyısı kışları ılık geçmelidir." Küçük bir el yün paltosunun eteğini çeker ve Garrett gülümser, küçük çocuğun önüne çömelir. "Selam dostum! Hokey sever misin?"

Bu, yılın en sevdiğim etkinliklerinden biri, ama çocuklar haklı — normalde hava bu kadar soğuk olmaz. Hava buz gibi ve biz de biraz dinlenmek için ısıtıcı lambalardan uzaklaştık. Yani, bir nevi dinlenmek için. Garrett, arkasında adı yazılı bir forma imzalarken gözlerim ona kayıyor. Burada gerçekten dinlenmek zor ve hiçbirimiz çocukları geri çevirmiyoruz.

"Eh, Woody." Adam'ın koluna hafifçe vuruyorum. "Gelecek yıl bunu yazın düzenlemeyi düşün, böylece hayalarımızı kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmayız."

O gülerek kalabalık parkı gözden geçirir. "Bu, paraya en çok ihtiyaç duydukları zamandır. O kadar endişeleniyorsan, sikine çorap geçir."

Kıkırdayarak güldüm. "Sikine çorap giy."

Her yıl, Noel tatilimizin ilk gününde ağaç aydınlatma bağış etkinliği düzenliyoruz. Bu yıl, yirmi üçüncü gün. Aile Projesi, Adam'ın gurur ve sevinci, son dört yıldır onun sayesinde ekibimizin düzenlediği bir etkinlik ve tüm gelirler, evlat edinilmeyi bekleyen çocuklar için bir yuva olan Second Chance Home'a gidiyor. Her yıl mini sopa turnuvaları, beceri yarışmaları, paten kayma, oyuncularla fotoğraf çekimi ve daha pek çok harika etkinlik düzenleniyor. Benim en sevdiğim etkinlik zencefilli ev yarışması.

Evimi yaparken yediğim için her zaman kaybederim. Ama şaka onlarda, kurabiye yemek kazanmaktır.

"Dikkat et." Emmett dirseğiyle bana vurup, bize doğru gelen kameraman ve muhabire başını eğdi. "Birkaç dakika için çük çorabını sakla ve uslu dur."

"Ah, dostum. Davranışlarımı kontrol etmekten nefret ediyorum." Muhabir önümüzde durduğunda gülümserim. "İyi tarafımı mı, yoksa daha iyi tarafımı mı çekmek istersiniz?"

Adam beni kenara itti. "Kimse senin yüzünü umursamıyor, Carter."

"Ben aynı fikirde değilim."

"Çünkü egon Kuzey Amerika kadar büyük ve tartışmayı seviyorsun." Kollarını Emmett ve benim etrafıma dolayarak bizi kendine yaklaştırdı ve başını sallayarak Garrett'ı çağırdı. Kameraya gülümseyerek, "Ne bilmek istersiniz?" diye sordu.

Adam, The Family Project'in ardındaki mantığı, ona kollarını açıp onu seven, ona ikinci bir hayat ve aile şansı veren ebeveynleri ve koruyucu aile sisteminde geçirdiği kısa sürenin onu bu noktaya nasıl getirdiğini anlatırken, biz birkaç dakika orada dururuz.

"Ve Carter," diyor muhabir Tracy. "Görünüşe göre bugün burada 20 bin dolarlık hedefimize sadece 1500 dolar kalmış. Bu hedefe ulaşmak senin için bir bedeli var, değil mi?"

Elimi göğsüme koyuyorum. "Yüzüme pasta atılması, her zaman ödemeye hazır olduğum bir bedel."

Garrett kulağıma doğru homurdanır. "Ne kadar alçakgönüllüsün."

Kameramanın omzunun üzerinden görünen bitter çikolata ve karamel rengi bir parıltı gözüme çarpar ve ben sola, Garrett'a doğru eğilirim, kaldırımda yürüyen koyu saçlı güzeli takip ederim.

"Vay canına, hayret bir şey."

Tracy bana şaşkın bir bakış attı. "Anlamadım?"

"Oh, hiçbir şey. Ben sadece..." Olivia'nın küçük bir fırına girip kaybolmasını izlerim ve takım arkadaşlarımdan kollarından kurtulurum. "Bir işim var. Çocuklar bitirir."

Her iki yöne de hızlıca bakarak, arkamdan gelen sesleri duymazdan gelerek caddenin karşısına koşarım. Fırının kapısındaki zil

Ben içeri girdiğimde zil sesi çalar, ama Olivia kimin geldiğine bakmak için başını kaldırmaz. Bir eliyle cama yapışmış, diğer eliyle cüzdanını sıkıca tutmuş, tatlı vitrinine özlemle bakmakla meşguldür.

"Bugün başka bir şey ister misiniz?" diye soruyor tezgâhın arkasındaki adam, bir ürünü beyaz kutuya koyarken.

"Şey..." Parmakları kahverengi deri cüzdanını okşarken başını sallar. "Hayır, ben..."

"Hay sıçayım. O Oreo cheesecake mi? Onu alabilirim. İki parça alalım lütfen."

Olivia, elini boğazına koyarak, nefes nefese göğsüme çarparak dönüyor. "Tanrım, Carter." Omzuma vuruyor. "Beni korkuttun. Burada ne işin var?" Cüzdanından beş dolarlık banknot çıkarırken fırıncıya gülümsüyor. "Cheesecake yok, lütfen."

Kredi kartımı tezgahın üzerine kaydırırım. "Evet, cheesecake lütfen."

"Carter..."

"Neden sadece bir tane tarçınlı çörek aldın?" diye sorarım, adam cheesecake'i dilimlerken tezgâhtaki kutuya göz atarım.

Olivia çok kızarıyor. Nedenini bilmiyorum, ama bunun çok sevimli olduğunu biliyorum, özellikle de parmağıyla saçını kıvrırken.

"Annem her Noel sabahı bunları yapardı. Ben nasıl yapıldığını bilmiyorum, o yüzden her yıl bir tane satın alıyorum."

"Onu yemeden iki gün dayanacak mısın? Nasıl?"

"Çünkü benim..." Bir parça koparıp ağzıma attığımda bana kaşlarını çatarak bakarak sözünü keser. "...kendimi kontrol edebiliyorum."

"Oh, ben değil," diye mırıldanıyorum, sonra yutuyorum. "Vay canına, bu çok iyi." Bir parça daha alıp, tezgahın arkasında bana gülen adama başımı sallıyorum. "Yarım düzine alalım lütfen." Olivia'nın sinirli *ama garip* bir şekilde şaşırmamış yüzüne gülümsüyorum. "Güzel görünüyorsun."

Kıyafetine, taytına ve kalın deri ayak bileği botlarına, açık yün paltosunun altındaki büyük boy kapüşonlu sweatshirtine bakar ve —tahmin ettiğiniz gibi—kızarıyor.

Saçını nazikçe çekerim. "En sevdiğim kısmı bere." Cebinden bir eldiven düşerken gülümserim ve onu sarkık kulaklarından birinden tutarak yerden alırım. "Ve köpek yavrusu eldivenleri."

Adamdan kutuları gülümseyerek ve *çok teşekkür ederek* alır, sonra beni dışarıya kadar takip eder.

"Annen artık Noel sabahları tarçınlı çörek yapmıyor mu?" diye soruyorum ve ona şu anda yediğim çöreğin yarısını uzatıyorum. O başını sallıyor, ben de omuz silkiyorum, kalanını ağzıma atıp parmaklarımdaki yapışkan krem peynirli şekerlemeyi yalıyorum.

"Ailem Ontario'da yaşıyor, bu yüzden Noel'de onları görmüyorum."

"Ziyaret edemez misin?"

"Gidebilirim, ama onlar yarı emekli ve bütün kış seyahat ediyorlar. Kardeşim burada yaşıyor, bu yüzden onun ailesiyle akşam yemeği yiyorum."

"Noel sabahını yalnız mı geçiriyorsun?" Bu hoşuma gitmedi. Neden bütün günü kardeşi ile geçirmiyor? Ya Cara ve Emmett ne olacak? "Bu biraz yalnızlık verici değil mi?"

Omzunu kaldırıp indirdi. "Alıştım." Bakışları vücudumda gezindi, sonra tekrar yukarı çıktı. "Burada ne yapıyorsun, Carter?"

Başımı caddenin karşısına doğru eğiyorum.

"Bağış toplama etkinliği." "Peki sen *burada* ne yapıyorsun?"

"Şey, seni yürürken gördüm ve, yani..." Şakaklarımı kaşıyorum. "Cuma gecesi neden beni ektin?" Midemde rahatsız edici ve yabancı bir his oluşuyor. "Bir şeyler yemeye gideceğimizi sanıyordum."

Olivia uzun bir süre sessizce bana baktı. "Ciddi misin?"

Sen beni ektin."

"Ne demek istiyorsun? Hiçbir şey söylemeden gittin."

Gözlerini devirdi. "Çünkü tuvaletten döndüğümde başka bir kadın sana yapışmıştı, Carter!"

"Ne?" Alnım kırışır ve Breanna'yı hatırladığım anda hemen düzelir. Ya da belki Brenda'ydı. Brynn mi? Kahretsin, hatırlayamıyorum, ama kızıl saçlı olduğunu biliyorum. "Ah, Kızıl. Bu yüzden mi üzgünsün?"

"Aman Tanrım." Elini yüzüne kapattı. "Başka bir kadının sana asılmasının neden seni soğutabileceğini gerçekten anlayamıyor musun

"

"Şey, sanırım yapabilirim, ama..." Boynumun arkasını ovuşturuyorum. Bana kızgın mı? Bana kızgın olmasını istemiyorum. "Ben bir şey yapmadım. Bu tür şeyler nereye gidersem gideyim sürekli oluyor." Doğru olsa bile, bunun doğru bir cevap olduğundan emin değilim. Hatta, şimdi biraz korkmuş gibi görünüyor. "Kıskanıyor musun?"

Gözleri yere düşer. "Hayır."

"Bence kıskanıyorsun." Kapüşonlu sweatshirtinin iplerini çekiştiriyorum. "Ve bence bu hoşuma gidiyor."

Olivia elimi itti. "Kendimi diğer kadınlarla karşılaştırıp, onlardan ne kadar geride olduğumu hatırlatmama gerek yok, tamam mı?"

Yeterli değil mi? Ne demek bu? "Seni onlarla karşılaştırmak adil olmaz. Sen tamamen farklı bir seviyedesin."

"Farkındayım," diye mırıldanır ve yere bakar.

"Evet, onlar, mesela, buradalar." Olivia'nın gövdesini elime alıp, sonra elimi ulaşabildiğim kadar yukarı kaldırıyorum. "Ve sen çok daha yukarıdasın."

Ağzının köşesinde tatlı, çekingen bir gülümseme belirir. "Biliyor musun, çoğu zaman ağzından laf kaçırın biri için, bazen nasıl tatlı olunacağını çok iyi biliyorsun."

"Tanrı'nın bana verdiği yeteneklerden biri daha." Caddenin karşısındaki kalabalık parka bakıyorum. "Hey, biraz takılmak ister misin?"

"Oh, hayır, ben..." Ceketinin kolunu yukarı çekip çıplak bileğini kontrol eder. "Kahretsin. Saat takmıyorum."

Kolumu omzuna atıp onu yanıma çekiyorum ve caddenin karşısına geçmeye başlıyorum. "Bazen biraz dağınık olabiliyorsun, değil mi? Hadi ama. Arkadaşlar orada, eğlenceli olacak."

"Eğlenceyi tanımla."

"Yirmi bin dolar toplarsak yüzüme pasta atılacak ve Adam Lockwood'un bu pastayı atmayı iple çektiğini biliyorum."

Olivia kıkırdar. "Ya hepsini toplayamazsan?"

"O zaman kalan parayı bağışlayıp yüzüme pasta atarım."

"Adam'a bu onuru bana vermesi için ne kadar ödemem gerektiğini düşünüyorsun?"

"

Ona gülümserim ve onu kendime doğru çekerim. "Hadi ama, ufaklık."

OLIVIA

Odadaki en kısa kişi olmaya alışkıyım. Lise öğrencilerimin yüzde doksan dokuzu benden uzun, birinci sınıflar bile.

Ama *bu* çok korkutucu.

"Ben mi olağanüstü küçüğüm, yoksa arkadaşların mı olağanüstü uzun?" Carter'ın takım arkadaşlarının yanına yaklaşırken ona fısıldıyorum. Şu anda ikinci tarçınlı çöreğini yiyor, parmakları krema ile kaplı, ama bana eğlenceli ve uzun bir bakış atıyor.

"İkisi de. Merak etme. Isırmazlar." Göz kırpar. "Ama ben ısırırım belki."

Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum. Carter'ı bir daha görmemeye, en azından onunla etkileşime girmemeye kararlıyım. Cuma günü, onun kim olduğunu hatırlatmak için kaba ama gerekli bir hatırlatma olduğunu düşünmüştüm, çünkü yanlışlıkla birkaç duvarımı görmesine izin vermiş ve bir an için unutmuştum.

Ama şimdi o kadar emin değilim.

Yanlış anlamayın: bu adam, medyanın onu gösterdiği kadar kibirli, buna şüphe yok. Aklından geçen her şeyi çekinmeden söylüyor, bu da onu son derece dürüst ama aynı zamanda biraz rahatsız edici yapıyor.

Örneğin, onun aktif olarak ilgisini çekmeye çalışan biri olarak, kadınların nereye giderse gitsin onun vücuduna yapıştığını bilmek istemiyorum ve bilmeme de gerek yok. Cuma günü onunla çilek sarısı saçlı kadın arasında gördüğüm şeyin görüldüğü gibi olmadığını açıklığa kavuşturmasını kesinlikle takdir ediyorum, ancak gerçek, bu inancın mide bulandırıcı olduğu kadar bir şekilde de korkutucuydu.

Grubun en uzun boylu adamı arkasını dönüyor ve onu hemen Vancouver'ın süperstar kalecisi Adam Lockwood olarak tanıyorum. Kollarını genişçe açarak bizim yönümüze doğru adım atıyor.

"Nereye gittin? Belki bir penis almaya gittin diye düşündüm..." Gözleri bana kayar ve yanakları kızarır. "Çorap..." Boğazını temizler

ve bana utangaç bir şekilde el salladı. "Merhaba. Ben Adam. Hayır. Kahretsin." Elini yüzüne götürdü ve aşağı doğru çekip bana uzattı. "Adam. Ben Adam. Özür dilerim. Seni tanımadığım için utanıyorum ama senin önünde *penis çorabı* dedim."

Aman Tanrım, o çok sevimli. Ayrıca delicesine güzel, parlak mavi gözleri ve dokunulmak için yalvaran koyu renkli, dağınık bukleleri var.

Elimi eline sokuyorum. "Benim önümde istediğin kadar 'cock sock' diyebilirsin."

Carter'ın ağzı omzuma doğru eğiliyor. "Ben..."

"Hayır." Elimle yüzünü kapatıp onu itiyorum. "Lanet olsun." Bana doğru eliyle işaret ediyor. "Bu Olivia."

Adam'ın gözleri parlıyor. "Oh! Cara'nın arkadaşı!" Carter'a bakarken gözleri kararıyor. "Oh. Cara'nın arkadaşı."

Carter gözlerini devirdi. "Sorun değil. Olivia benimle vakit geçirmek istedi."

benimle

takılmak istedi." "Uh, öyle olmadı. Sen beni sürükledin..."

Beni kendine doğru çekerek kolunu başımın etrafına doladı , sözlerimi boğar. "Şşş."

Adam delice geniş ve güneş gibi parlak bir gülümseme takınır, bakışları Carter ile benim arasında gidip gelir ve tam o anda hala onun kollarında olduğumu, sırtımın göğsüne dayandığını ve nasıl kurtulacağımı bilmediğimi fark ederim.

Neyse ki Emmett parkın diğer ucundan beni görür.

Gözleri büyüdü ve koşmaya başladı. "Ollie!" Beni Carter'ın kollarından çekip çıkardı ve beni koca kollarının arasına aldı. Onun kucaklamaları en sevdiğim türden, ayı gibi ve boğulma sınırında. "Care geleceğini söylememişti. Müşterilerle toplantıda."

"Gelmeyecektim. Son dakika Noel alışverişi yapıyordum ve istemediğim halde buraya sürüklendim."

Emmett'in yanında yakışıklı bir sarışın belirir ve bana utangaç bir gülümseme atar. "Carter hayır cevabını kabul etmez."

"Onun için bu kavramı kavramak çok zor olduğunu anlayabiliyorum."

Turkuaz rengi gözleri neşeyle parlıyor ve elimi tutarak kendini tanıtıyor, ama ben onun kim olduğunu zaten biliyorum. "Garrett. Eminim beni daha çok seveceksin."

"Eminim öyle olur."

"Seni suçlayamam." Yüzüne tembelce işaret ediyor. "Doğu kıyısı aksanı yüzünden."

"Geri çekil." Carter öfkeyle beni çekerek uzaklaştırır. "O *benim* randevum."

Um. "Bu bir randevu değil."

"Bunun bir randevu olduğuna eminim, Ollie."

Kollarımı kavuşturdum. "Biriyle randevuya çıkmak için ona sormak gerekir, *Carter.*"

Yeşil gözleri parıltıyor. "Eh, neyse. Sor, sürükle; hepsi aynı." Parmaklarını benimkilerin arasına geçirip beni öne doğru çekiyor. "Hadi, ufaklık. Gidip yüzlerimizi boyatalım."

"Yirmi beş yaşındayım. Yüzümü boyatmayacağım."

Yüzümü boyattım.

Açıkçası, bunun hakkında konuşmak istemiyorum. "Çok güzelsin."

"Yanağımda senin lanet olası forma numaran var, Carter!"

Suçlu gülümsemesini saklamak için dudaklarını büzüyor. "Çok güzelsin."

Bana güven, demişti. Peki, bu son kez güveneceğim. Yüzüm temiz bir şekilde oturdum ve sol yanağımda mavi ve yeşil renklerle boyanmış 87 numarasıyla kalktım. En kötüsü de onu çevreleyen iğrenç pembe kalp. En azından yüzümde Olaf yok diyorum ama Carter yanağını kaplayan çizgi film kar adamından inanılmaz gurur duyuyor gibi görünüyor.

Taştan yapılmış bir istinat duvarını işaret etti. "Oturup cheesecake'imizi yiyelim mi?"

"İki tarçınlı çörek ve bir mısır köpeği yedin. Nasıl hala aç olabilirsin?"

Karnını okşayarak, "Ben iri bir çocuğum" diyor.

Kesinlikle öyle, ve kahvaltıdan beri yediğim tek şey mısır köpeği, bu yüzden onun yanına oturmasına izin veriyorum ve sessizce tatlımızı yiyoruz.

"Daha sonra eve bırakmamı ister misin?" diye sorar bir dakika sonra. "Seni bırakabilirim."

Karnım garip bir şekilde kıpırdanıyor ve bunun kesin nedenini tam olarak belirleyemiyorum. Belki de bu gece Carter'la arabada yalnız kalma düşüncesi beni hem endişelendiriyor hem de heyecanlandırıyor, ya da onun yaşadığım yeri, bana tam uyan ayakkabı kutusu büyüklüğündeki evi görmesinden çok utanıyorum.

Yemeğimi yutuyorum ve başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Bundan sonra gitmeliyim."

Yüzü düştü. "Ne? Şimdiden mi? Hayır, olamaz." Şu anda ışıklarla süslenen devasa çam ağacını işaret etti. "Ağaç aydınlatma törenine kalmalısın. Bundan sonra başka bir şey de yapabiliriz. Bir yere gidebiliriz mesela."

"Geç oluyor."

"Ama yarın çalışman gerekmiyor," diye tartışıyor, ya da sızlanıyor. Biraz da somurtuyor. "Sen tatildesin."

"Bilmiyorum..." Zaten planladığımdan daha uzun kaldım.

Carter'ın mikrofonun arkasına geçip kalabalığı güldürdüğünü gördüm. Fotoğraf, imza ya da basit bir sohbet için elini çeken her çocukla ilgilendiğini gördüm. Onun bir arkadaş, bir lider, bir topluluk ortağı olduğunu gördüm ve tüm bunlar boyunca en samimi gülümsemesini takındı. Dürüst olmak gerekirse, Cara onun egoist playboy tavrının arkasında böyle bir yönünün olduğunu ısrarla söylese de, ben bunu görmeye hazır değildim.

Ve sanırım mesele de bu: onun bu tatlı, şapşal tarafı olması, playboy tarafının olmadığı anlamına gelmez. İkisi de olabilirsiniz ve ikisine de sahip olabilirsiniz. Ama onu seçeceksem, ikisini de istemiyorum.

Ne kadar uzun kalırsam, o kadar çok görürüm, düşmem o kadar kolaylaşır. Ve kimse beni yakalamak için aşağıda beklemeyecekse düşmeyi reddediyorum.

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," diye sonunda ona sessizce söylüyorum.

Gözlerinde hayal kırıklığı belirir ve yumuşak bir sesle konuşur. "Neden benimle takılmaya bu kadar karşı çıkıyorsun?"

"O yüzden değil. Şey..." Alt dudağımı dişlerimin arasına alıp ayaklarıma bakıyorum. "Tek gecelik ilişkiyle ilgilenmiyorum. Sana bunu söylemiştim

söylemiştim."

"Yani benimle çıkmak mı istiyorsun?"

Şimdi ona bakmamak *imkansız*. "Sen randevuya çıkmazsın, Carter."

"Doğru." Bakışları yüzümde yavaşça aşağı doğru kayıyor ve bir anlığına dudaklarımın üzerinde duruyor. "Genelde değil. Ama ben bunu sormadım, Olivia." Odaklanamıyorum. Her şey bulanık, sanki diğer tarafını göremeyeceğim kalın bir sis gibi. Çünkü durum bu. Onun sözlerini, sorusunu duyuyorum, ama eylemlerin diğer tarafında ne olduğunu bilmiyorum. Sanki zemini göremediğin halde atlamayı seçmek gibi.

"Liv?" Carter parmaklarımı sıkıyor. "Bir... randevuya çıkmak ister misin?" Neredeyse duyulmayacak kadar hafif *bir küfür* ekliyor, başını bir yandan diğer yana sallayarak gökyüzüne bakıyor, boynundaki kemikler çatırdıyor, sanki o dört harfli kelimeyi söylemek bile yeterince acı vericiymiş gibi.

Bu da randevunun hem onun hem de benim için zaman kaybı olacağını hatırlatıyor.

"Sadece gecenin sonunda benimle yatman ve sonra her gün başka bir kızla kol kola dolaşıp beni kullanılmış ve bir kenara atılmış hissettirmen için seninle randevuya çıkmak istemiyorum."

Basit bir *hayır* yeterli olurdu, ağzımı açtığımda söylemek istediğim de buydu. Bunun yerine, ona bir sürü laf yağdırdım ve onun beni incitmesinin ne kadar kolay olacağını ortaya çıkararak kendimi utandırdım.

Sonuçta, durum neyse odur. Şu anda, başka bir seçim yapabilecek kadar onu iyi tanımıyorum. Carter niyetini gizlemiyor. Beni yatağa atmak istediğini açıkça söylemesinin yanı sıra, adam kişisel hayatını da gururla gazetelere yayıyor. Kendi hikayesini kontrol ederken, bu hikaye *tam bir pislik olduğunu* haykırıyorsa, ne düşünmem gerekiyor?

"Özür dilerim. Duyarsız olmak istemedim. Sadece..."

"Sana verdiğim tek şey bu. Özür dilemene gerek yok." Carter'ın başparmağı parmak eklemlerimin üzerinde geziyor ve her bir parmağımın şeklini izliyorum. "Yani birlikte olmak istemiyorsun, ama çıkmak da istemiyorsun? Sanırım biraz kafam karıştı."

"Sorun değil," diye ısrar ediyorum, belki biraz inatla. "Kararımı anlaması gereken tek kişi benim. İstediğin herkesi elde edebilirsin, Carter."

Boş bir kahkaha atar, uzun parmakları keskin çenesini okşar. "Açıkçası, yapamam." Elini geniş bir hareketle bana doğru uzatır. "Çünkü istediğim sensin."

"Aslında benimle çıkmak istemiyorsun. Hayır dediğim için beni istediğini sanıyorsun, ama buna alışkın değilsin. Bu sadece avlanmanın heyecanı."

Dudaklarını ısıyor. "Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Ama şimdi o kadar emin değilim." Omuzlarını tembelce kaldırıyor. "Kim bilir, belki de sana iyi gelirim."

Sözlerini duyuyorum ve onlara odaklanmaya çalışıyorum, ama bu imkansız hale geliyor. Gözlerimi sıkıca kapatıp kıkırdayarak gülüyorum. "Üzgünüm. Bunun ciddi bir konuşma olduğunu biliyorum, ama yüzünde o lanet kar adam var."

Carter başını eğip, ağzını eliyle kapatarak gülümsemesini gizler, sonra tekrar bana bakar. "Lütfen ağaç aydınlatma törenine kadar kalır mısın? Eğleniyoruz. şimdi bitirmenin bir anlamı yok. Seni eve götürmesi için bir Uber çağırayım, böylece daha sonra karanlık bir arabada baş başa kalırsak ne olacağı konusunda endişelenmene gerek kalmaz."

"Endişelenmiyorum..."

"Öylesin. Sen çok şeffafsın, Ollie. Çünkü muhtemelen seni öpmeye çalışırdım ve sen de muhtemelen izin verirdin." Geriye yaslanıp derin bir nefes verdi. "Ve ondan sonra ne olacağını kim bilir." Yumuşak, rahat bir gülümseme. "Lütfen kal. Komiklik yapmayacağım, söz veriyorum."

Hızla öğreniyorum ki, hayır diyebildiğim tek şey, beni çıplak olarak yatağına atma isteği. İnanılmaz derecede ikna edici, özellikle de o gamzelerini ortaya çıkardığında ya da bana o köpek yavrusu gibi gözlerle baktığında.

Bu yüzden, neredeyse iki saat sonra, Adam'ın yüzüne bir değil, iki değil, üç pasta fırlattığı halde, güneş ufka batarken, biz de kocaman ağaca bakıp beklerken, onun yanında duruyorum.

Soğuk nefesim önümde buharlaşıyor ve vücudumu titreyen bir ürperti kaplarken dişlerim takırdıyor. Güneş battıktan sonra kış havası çok daha soğuk geliyor.

Carter yanımdan uzaklaşıp gözden kayboldu ve bir an sonra kolları beni sardı, göğsüne doğru çekti ve sıcaklığıyla beni sardı. Vücudum bu temasta hareketsiz kaldı, ama içimde her sinir ucu titriyordu.

Kollarım yükselir, sarkık kulaklı köpek yavrusu eldivenleriyle kaplı ellerim, beni saran ön kollarını kavrar ve ben o ana dalar, beklentileri, korkuları, sınırları unuturum.

Carter çenesini başımın üstüne dayadığında etrafımda bir kahkaha yankılanır. "Hayatımda gördüğüm en sevimli eldivenler."

Ağaç canlanıyor, rengarenk ışıklar parıltıyor, etrafımızdaki kalabalık hayranlık dolu sesler çıkarırken bu Aralık gecesini aydınlatıyor.

"Çok güzel," diye fısıldarım.

Carter kollarını bana daha sıkı sarar. "Evet. Kesinlikle öyle."

Ağaç aydınlatıldı ve park boşaldı, Carter beni kaldırımda bekleyen arabaya kadar götürdü.

Şık, tamamen siyah SUV'ye bakarım. "Lüks seçeneği sipariş ettiğini biliyorum."

Omuzlarını silkiyor, utangaç bir gülümsemeyle.

"Kanıtla bakalım, ufaklık." Kıkırdayarak gülüyorum. "Bugün için teşekkürler, Carter. Çok eğlenceliydi."

O başını sallar, sonra ben kapıya uzandığımda beni durdurur. "Bekle. Yılbaşı gecesi ne yapıyorsun? Takım partisi vereceğiz. Cara ve Emmett de orada olacak. Belki sen de gelebilirsin."

"Oh, ben..."

"Zaten planın mı var?" "Hayır, ama..."

"O zaman geleceksin." Tartışmak için ağzımı açtığımda ellerini çenesinin altında birleştirir. "Lütfen, Ollie. Eğlenceli olacak." Arabanın kapısının önüne geçer. "Evet demeden gitmene izin vermeyeceğim."

Gözlerimi devirdim. "Tamam, peki. Orada olacağım." Havaya yumruğunu salladı. "A-ha!"

"Bu bir randevu değil," diye hatırlatırım ona, omzuna hafifçe vurarak.

O başını sallar, ellerini kaldırır. "Randevu değil." Kapıyı açar ve bana binmem için işaret eder, sonra uzanıp kemerimi takar. Tarçınlı çöreklerimi kucağıma koyar ve geri çekilir, ensesini kaşır. "Um, Ollie?"

"Evet?"

"Cuma gecesi seni üzdüğüm ve seni terk etmişim gibi hissettirdiğim için özür dilerim."

Ağzım kıvrılır. "Seni gerçekten ektiğim için üzgünüm."

"Kıskandığın için üzgün değilim."

"Kıskanç değildim."

Carter sırttı. "Yeşil sana çok yakışıyor."

"Kapa çeneni." Ona gülümserim. "Yılbaşı gecesi görüşürüz." O da başını sallar. "Randevu değil."

"Randevu değil," diye tekrar ediyorum.

Sonra kapıyı kapatır, iki parmağıyla bana silah işareti yapar ve "Bu bir randevu!" diye bağırır.

BÖLÜM 9

KÖPEKLER > KIZ ARKADAŞLAR
NOEL'DE

CARTER

Noel ile aşk-nefret ilişkisi yaşıyorum.

Büyürken, en sevdiğim mevsimdi. Evet, sadece bir tatil değildi; bütün bir mevsimdi.

Kasım ayında, Vancouver'da hava babamın kaloriferi açacak kadar soğuduğunda başlardı. Anma Günü geçer geçmez, oturma odamızdaki hoparlörlerden Noel müzikleri tüm eve yayılmaya başlardı. Cadılar Bayramı süslemelerini daha yeni kaldırmıştık ki, annem tavan arasından *Noel* yazan tüm kutuları çıkarırdı.

Noel'den önce daha sonraya kadar bekleyeceğine yemin etmesine rağmen, çikolatalı fıstık ezmeli toplanla tatil pastalarını yapmaya başlardı. Ne kadar erken pişirirse, o kadar çok yerdik ve Noel'den iki hafta önce, mutfakta bir karmaşa olurdu, hiçbir şey kalmadığı için çıldırırdı.

Ama en sevdiğim gün Aralık ayının ilk Pazar günüydü. Biz çok meşgul bir aileydik, kardeşim ve ben, ikimiz de çocukluğumuzdan beri rekabetçi sporcular olarak sürekli hareket halindeydik. Ama o ilk Pazar günü, her yıl saat gibi işleyen programımızı boşaltırdık. En sevdiğimiz lokantada kahvaltı ile başlardık ve ben her zaman Oreo pankekleri alırdım. Sonra Merry Tree Farms'a giderdik ve karla kaplı olsun olmasın tarlalarda dolaşarak mükemmel Noel ağacını arardık. Babamın Noel ağaçlarına karşı bir ilgisi vardı. En az 2,7 metre boyunda olmalıydı. ve hepimizin etrafına sığabileceği kadar geniş olmalıydı. Oturma odamızın ön penceresini *tam olarak* doldurmalıydı. Bir ağacı dakikalarca inceledikten sonra aniden *hayır* diyerek başka bir tane aramaya giderdi. Kız kardeşim ve ben, babamızı etkileyecek mükemmel ağacı bulmak için hep rekabet ederdik. Bir yıl, ikimizin de mükemmel ağaçlar seçtiğini söyleyerek iki tane satın aldı.

On yaşındayken bana testereyi nasıl kullanacağımı gösterdi ve birlikte ağacı kestik. Onu kamyonete taşımaya yardım ettim ve birlikte F-150'nin kasasına yükledik.

Ağacımızla eve döndüğümüzde annem Noel şarkıları çalardı, sandviçler hazırlardı ve dördümüz birlikte ağacı süslerdik. Sonra hepimiz kanepeye oturur, sıcak çikolata ve Noel ikramları ile *The Santa Claus filmi*ni izlerdik. Küçükken, babamın filmdeki Tim Allen gibi Noel Baba'nın yerini almasını hep dilerdim. Eğer böyle bir şey olursa beni Kuzey Kutbu'na götüreceğine söz vermişti.

Noel'in her şeyini severdim.

Ama yedi yıl önce babamı kaybettik ve Noel artık eskisi gibi değil.

Çocukluğumun geçtiği evin garaj yolunda motoru durdurup, cansız evi seyrediyorum. Yılın hangi döneminde olduğumuzu gösteren tek bir ışık ya da süsleme bile yok ve bunun nedenini biliyorum. Her yıl anneme bunları takmayı teklif ediyorum, hatta yalvarıyorum, ama o sadece hüzünlü bir gülümsemeye "Belki gelecek yıl" diyor.

Yine de, bize istediğimizi düşündüğü Noel'i yaşatmaya çalışıyor, bu çabası göğsündeki acıyı gizlemesine, babamın yanında olmadığı her Noel'in onu öldürmediğini iddia etmesine neden olsa bile. Onu bu halde görmekten nefret ediyorum, bu kadar sevgiyi hak eden birinin bu kadar kırılmış olduğunu görmekten nefret ediyorum.

"Neye bakıyorsun?"

Sağımdaki yorgun, sessiz ses beni irkiltti, sanki onun burada olduğunu unutmuşum gibi. Arkadaşıma gülümsedim, soluk mavi gözleri, göremediği halde benim gördüklerimi görmeye çalışır gibi arabada yavaşça dolaşıyordu.

"Benim bir şeye baktığımı nereden biliyorsun, ihtiyar?"

Hank seksen üç yaşında ve on beş yaşında Leber kalıtsal optik nöropati nedeniyle görme yetisini kaybetmeye başladı. Önce sol gözü etkilendi, birkaç ay sonra da sağ gözü. Gölgeyi algılayabilse de, on altıncı yaşından önce yasal olarak kör oldu.

Hank iki parmağıyla gözlerinin arasındaki noktaya dokunur. "Üçüncü göz. Bazıları buna anne sezgisi diyor."

"Sen anne değilsin," diye hatırlatırım, unutmuş olabilir diye.

Derin gülme çizgileri, içten kahkahasıyla yıpranmış yüzünü değiştirir ve eldivenli elini ağzına götürür. "Annen bu yıl ışıklar takmana izin verdi mi?"

"Hayır." Diye iç çekerek arabadan inip yağan karın içine adım attım. Arka kapıyı açarak, Hank'in rehber köpeği Dublin'i arka koltuktan indirdim ve sonra Hank'e yardım etmek için arabanın etrafından dolaştım.

"Zor, biliyorsun," diye yumuşak bir sesle konuşmaya başlar ve ben onu Dublin'in tasmaına yönlendirirken elini elime sokar. "Ruh ikizin olmadan yaşamak. Onlarsız tatiller. Yeni yıllar ve doğum günleri. Hatta, onlarsız akşam haberlerini dinlemek bile zor. Her şey zor, Carter."

Elbette biliyorum. Annemin yıllarca verdiği mücadeleyi izledim. Hank de biliyor, çünkü on dört yıl önce, babamı kaybettiğim günden tam yedi yıl sonra, lise aşkını kansere kaybetti. Hank ile tanışmamız da, hayatımın en kötü gününde oldu.

İçeri girip botlarımı çıkarmadan önce beremdeki karları silkeliyorum. Hank'in ceketini çıkarmasına yardım ederken Dublin sabırla Hank'in yanında bekliyor ve mutfağa koşmak için izin beklerken patilerini hareket ettirmesine gülümsüyorum. O dünyadaki en tatlı golden retriever, ama muhtemelen en kötü eğitilmiş rehber köpek.

Belki de sorun eğitimde değil, Hank'in ona karşı çok hoşgörölü davranmasında yatıyor. Dublin, Hank'in ona ihtiyacı olduğunda her zaman hazırdır, ama Hank onu çok uzun süre çalışma modunda tutmayı sevmez. Köpeklerin köpek gibi davranmasına izin verilmesi gerektiğini söyler. Hank oldukça bağımsız biridir ve bence Dublin'i daha çok rahatlık ve duygusal destek için almıştır.

Hank burnunu havaya kaldırıp kokluyor. "Eğer o hindiden benden önce payını alacağını sanıyorsan, Dubs, yanılıyorsun, koca adam." Bastonunu çıkardıktan sonra köpeğini okşuyor. "Tamam, dostum. Devam et."

Dublin eski parke zeminlerde kayarak mutfağın girişinden geçer, sonra geri dönüp içeride kaybolur. Odadan kahkahalar yükselir ve annemle kız kardeşimin en sevdikleri köpeğin ne kadar sevimli olduğunu anlatırken seslerini duyarım.

Bir dakika sonra annem, çoraplarıyla oturma odasına girer, yanakları kızarmış, yüzü oturma odasının köşesindeki yarım yamalak Noel ağacından daha parlak. Kahverengi saçlarını avuçlarıyla düzeltirken, bakışları hızla Hank ve beni tarar, bir adım öne çıkar ve yana eğilerek etrafımıza bakar.

"Oh." Kaşlarını çattı. "Sadece siz ikiniz mi?"

"Sadece ikimiz mi? Başka birini mi bekliyordun?" Onu kendime doğru çekip kucaklarım. Her yıl olduğu gibi tarçın ve şurup, pastırma ve hindi kokuyor. Bu koku, Noel sabahımın iyi başladığını bilmemi sağlıyor, ancak soruma iç çekerek yanıt veriyor.

"Hayır, başka kimse yok." Ellerini omuzlarıma koyar ve parmak uçlarına basarak yanağıma öpücük kondurur. "Mutlu Noeller, tatlım." Hank'i kucaklar. "Mutlu Noeller, Hank. Gelebildiğine çok sevindim."

"Dublin ve ben, Vancouver'ın en güzel iki kadınıyla Noel'i geçirmiyor olsaydık nerede olurduk? Ve bu ahmak," diye ekliyor, başparmağıyla benim bulunduğum yeri işaret ederek. "Beni ağırladığın için teşekkürler, Holly."

Küçük kız kardeşim, babamın bize verdiği o meşhur Beckett sırtışıyla, mutfak kapısının çerçevesine yaslanarak oturma odasına girer. "Annem, kız arkadaşını getirerek bize sürpriz yapacağını umuyordu." Jennie, çikolatalı fıstık ezmeli bir topu ağzına atar. "Onun tam sözleri şöyleydi: 'Bu, şimdye kadarki en güzel Noel hediyesi olmaz mıydı?'"

Bakışlarım sola kayar, anneme takılır, başımı eğip kaşlarımı kaldırıyorum. Yarı utangaç, yarı suçlu, belki biraz da umutlu bir gülümseme takınmıştır, ama yine de omzuma vurur. "Oh, bana öyle bakma Carter. O bakışı *biliyorum*.

O bakışı ben *icat ettim*! Bir şey saklıyorsun."

"Hiçbir şey saklamıyorum." Onun yanından geçip Jennie'nin yüzünü bir tür baş kilidi ile sararım, o da hemen kurtulmaya çalışır ama başaramaz. "Kız arkadaşım yok."

Jennie karnıma bir yumruk atar ve ben onu bırakırken bir "oof" sesi çıkarırım. Örgüsünü omzunun üzerinden atar. "Ben de öyle demiştim.

Kimse seninle çıkmak istemez."

Ben gülerek burun kıvrırım. "*Lütfen*. Ben çok popülerim. Herkes beni istiyor."

Hank'i kucaklayarak selamlarken gözlerini devirir. "Evet, buna nafaka denir." Yüzüme yüksek sesle güler ve ben ona saldırdığımda çığlık atar, Dublin'i kalkan olarak kullanmak için yere düşer.

"Kız kardeşin konuyu açtığına göre..." Annem kaplumbağa kabuğu gözlüklerini burnuna doğru kaydırır, ayak parmaklarının üzerinde ileri geri sallanırken umut dolu ifadesi hiç azalmaz. "Fotoğrafta birlikte olduğun kız kim?"

"Hangi kız?" Mutfığa gidip, Noel ikramlarının bulunduğu geniş tabağı buluyorum. Ağzıma çikolatalı fıstık ezmeli bir top atıyorum ve hemen ardından kar adam şekilli bir kurabiye yiyorum. "Bir sürü kız var," diye mırıldanıyorum ve yutuyorum. "Çeşitlilik konusunda ne düşündüğümü biliyorsun."

"Carter, Tanrı aşkına. Konuşmadan önce yut, ve hangi kızdan bahsettiğini çok iyi biliyorsun."

Omuz silkiyorum, ama onun kimden bahsettiğini çok iyi biliyorum. O ise ellerini beline koyup dudaklarını büzüyor.

"Bana bu saçmalıkları anlatma. İki haftadır ikinizin fotoğrafları çıkıyor. Geçen hafta sonu barda yavaş dans ediyordunuz, iki gün önce de bağış etkinliğinde." Kaşlarını kaldırır. "Bu arada, kız kardeşin ve ben ayrılana kadar bekleyip randevuna çıkman ne tipik bir davranış."

Ama öyle olmadı. Onlar gittikten *sonra* Olivia'yı gördüm.

İki eliyle bana işaret eder. "*Ve* hedefinizi ona adadınız!"

"Oooh, *ona*."

"Evet, o. Ve maç sonrası röportajında, 'O Olivia' dedin."

"Doğru." Burnuna hafifçe vurdum. "Bu Olivia."

Çenesi seğirdi, gözleri tehlikeli ve korkutucu bir şeyin parıltısıyla doldu, sonra öne uzandı ve tam gözlerimin arasına bir tokat attı.

"Ah! Bu ne içindi?"

"Olivia olduğunu *biliyorum*, çünkü röportajında öyle dedin, ukala! Olivia'nın *kim* olduğunu bilmek istiyorum." Derin bir nefes almak için yeterince uzun süre durmayı başardı ve devam ettiğinde

normal ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Daha önce hiç bir golü bir kıza ithaf etmemiştin."

"Doğru değil." Hayatımdaki tek iki kadını işaret ediyorum, bir tane daha eklemeyi düşünsem de. Neden mi? Çünkü onlar çok karmaşık; buradaki ikisi de bunu kanıtlıyor. "Siz ikinize birçok gol adadım."

Bir kurabiye daha almak için uzandığımda annem bana bir mutfak havlusu fırlatır. "Son zamanlarda gerçekten sinirlerimi bozuyorsun, Carter Beckett."

"Ben hep buradaydım anne."

Onu bir anlığına yakından incelerim, heyecanının büyük bir kısmının kaybolduğunu fark ederim. Yüzünde hayal kırıklığı belirir, ağzının köşeleri aşağı doğru çekilir, gözlerindeki ışıltı söner. Bugün bulabildiği azıcık mutluluğu bir şekilde yok etmiş olmam hoşuma gitmez.

Omzuna hafifçe dokundum. "Gerçekten buraya kız arkadaşım ile geleceğimi düşünmedin, değil mi?"

Yanakları kızarır ve eliyle beni uzaklaştırır. "Tabii ki hayır." Bakışları yemek odasındaki masaya kayar, sonra tekrar bana döner. Onu takip ederim ve dört kişilik olması gereken masada beşinci bir yer ayırıldığını fark ederim.

"Haydi ama anne."

Yemek odasına koşar ve hızlıca tabakları toplar, çatal bıçaklar tabağa çarparak ses çıkarır. "Önemli değil. Önemli değil. Ne düşünüyordum bilmiyorum. Belki de..." Bir başka reddetme dalgası.

"Önemli değil. Aslında beşinci yer köpek içindi."

Jennie arkamdan yaklaşır ve kulağımı çeker. "Artık bir kız arkadaş bulsana. Annemin kalbini kırmayı bırak. Eminim ki, senin devasa fuckboy boyutundaki kusurlarını görmezden gelecek biri vardır."

"Ah, Jennie." Annem elini alnına koyar. "Kardeşine fuckboy demeyi keser misin?"

"O, kadınların sevgilisi olmayı tercih ediyor," diye

Hank araya girer. "*Evet, öyle.*" Ben sevinç

çılgılığı atarım. "İşte benim adamım!"

"Ve kadın avcısı, fuckboy'un daha kibar bir adıdır."

Jennie kıkırdar ve Hank'i mutfaktan çıkarır, beni ve annemi yalnız bırakır.

"Biliyorsun Carter, senin seçimin hakkında hiç bir şey söylemedim... şey hakkında..." Elini yüzünün etrafında sallıyor, sanki oğlunun her kadınla yattığını nazik bir şekilde söylemenin bir yolunu arıyormuş gibi. "Bu kadar çok farklı kadınla yaptığın her neyse onu yapmak," diye karar kılıyor sonunda. "Ama inanılmaz, özel bir şeyi kaçırdığını düşünmekten nefret ediyorum." Omzunu kaldırıyor, utangaç, hüzünlü ve nostaljik bir gülümsemeyle. "Senin babanla benim yaşadığımız gibi bir şey."

Elini nazikçe çekerek onu öne doğru sürükledikten sonra, onu kendime doğru çekip kollarımı onun etrafına dolayarak sıkıca sarıldım.

"Bugün nasılsın anne?"

"İyiyim." Yalanı ele veren, kesik kesik bir nefes alıp, boğuk bir nefes verme. "Babanı özlüyorum, Carter. Onu çok özlüyorum."

Göz kapaklarım kapanıyor, sanki bu acıyı dindirecekmiş gibi. Ama dindirmeyecek. Annemin acısı benim de acım.

"Biliyorum anne." Onu biraz daha sıkı sarılırken dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. "Ben de onu özlüyorum. Çöp kutuları bu yıl kurtuldu," diye fısıldayarak ekliyorum, merdivenlerin yanında duran büyük mavi çöp kutularını görünce, hepsinin üzerine *Noel* yazılmış.

"Onları açamadım," diye itiraf etti. "Orada oturup onlara baktım. Ama... bu da bir adım, değil mi? Küçük bir adım olsa bile?"

"Bu bir adım, anne."

Mutfağın sessizliğinde, Noel müziği etrafımızda yankılanırken birbirimize sarılıp dururken, ona verebileceğim tek sözü veriyorum.

"Seninle babamın yaşadığı gibi bir şey bulursam, son yapacağım şey onu elimden kaçırmak olur."

BÖLÜM 10

CARTER'IN
OLIVIA

OLIVIA

Bu, dergilerde gördüğünüz, hayatınız boyunca hayalini kurduğunuz türden bir ev. Böyle bir evin bir gün sizin olabileceği fikri o kadar da uzak değil.

Kuzey Vancouver'da, lise okuduğum okulun uzunluğu kadar bir araba yolu olan, kapılı bir site içinde yer alan iki katlı bu geniş ev, Fromme Dağı'nın eteklerinde bulunuyor. Büyük gri taşlar, arduvaz mavisi dış cephe kaplaması ve ahşap sütunlar bir araya gelerek bu evi bir şaheser haline getiriyor ve arka plandaki karla kaplı koyu yeşil ormanlar, dağ zirveleri ve başka hiçbir yerde göremeyeceğiniz trilyonlarca yıldız, bu evi nefes kesici kılıyor.

"Bütün gece burada mı duracağın yoksa içeri mi gireceksin?"

Bakışlarımı arka plandan ayırıp, karnımda hissettiğim kelekleri görmezden gelmeye çalışıyorum. Carter ön verandada, bir sütuna yaslanmış, elleri ceplerinde, yüzünde rahat bir gülümsemeyle beni izliyor.

Bu anda olduğu kadar ona hiç bu kadar çekildiğimi hatırlamıyorum. Koyu renk, dar kesim kot pantolon ve koyu yeşil ve mavi kareli düğmeli gömlek, gömlek pantolonun içine sokulmamış ve kolları kıvrılmış. Sıcak kestane rengi dalgalı saçları başının üstünde dağınık bir şekilde duruyor ve o kadar doğal bir yakışıklılıkta ki, neredeyse acı veriyor.

Başını ön kapının yönüne doğru eğdi. "Cara ve Em seni burada kendi başına bırakıp gittiler."

"Sen de beni kurtarmaya karar verdin, öyle mi?"

Ben ona doğru birkaç adım attıkça gülümsemesi genişler ve sütundan ayrılır. "Hayır. Kurtarılması gereken kişi benim."

"Ah, tabii. Büyük, kötü Carter."

Kolunu kaldırıp pazılarını esnetir ve onu öptükten hemen sonra kaşlarını kaldırır. "Ben büyüğüm."

Verandaya çıkan iki basamağı tırmanıyorum ve ona doğru adım attığımda gözlerinin parlamasından keyif alıyorum. "Ama o kadar da kötü değilsin, değil mi?"

"Çok kötüyüm," diye mırıldanır.

"Gerçekten mi?" Parmak ucumu gömleğinin yakasına sürttüm. "Çünkü yanağına çizilmiş Olaf'la birlikte çekilmiş bir fotoğrafın aksini söylüyor."

Bakışları kararır. "Geçen hafta yüzüne benim numaramı çizdirdiğini hatırlatma bana."

Parmaklarım gömleğini kavrar, onu kendime yaklaştırırken fısıldarım, "Eve geldiğimde ilk yaptığım şey o kötü çocuğı silip temizlemektir."

Gözleri kısılrken boğazının derinliklerinden vahşi bir ses çıkar ve ben kıkırdarak geri çekilir, kapalı verandanın etrafına bakınırım.

"Bu ev deli gibi."

"Biliyorum." Açık paltomun altındaki elbiseme odaklanır. "Bu elbise de öyle." Kolunu karnıma tutar. "Uyumluyuz."

"Öyle görünüyor." Bu elbiseyi bu gece giydiğimi, çünkü renginin bana onun gözlerini hatırlattığını ona söylemeyeceğim.

"Hadi." Kolunu omzuma doladı ve beni kapıya doğru yönlendirdi. "Donmadan ve seni ısıtmak için soyunup vücut ısımla ve sarılmalarla yetinmek zorunda kalmadan önce."

"Carter Beckett sarılmaz," diye cevap veriyorum, geniş ön holü hayretle inceleyerek. İçerisi de dışarısı kadar görkemli ve her şey... doğru geliyor. Ev gibi ve sıcak, kar fırtınası sırasında mutlu olabileceğiniz tek yer gibi, pijamalarınızla kanepede kıvrılmış, elinizde sıcak çikolata, klasik bir Disney filmi ve en önemli insanlar.

"Seninle sarılmak isterdim."

Yumruğumu kalçama dayadım. "Her şeyi deniyorsun, değil mi?"

Carter gülerek başını eğdi, bir elini başının arkasına koydu. Cevap vermek yerine, ceketimi çıkarmaya başladı ve o kolumu istediğinde, sol elimdeki kabı sağ elime aldım.

"Bu ne?" diye sorar, paltomu asar asmaz benden alır.

"Özel bir şey değil. Baconla sarılmış, tatlı ve baharatlı soslu su kestanesi. Bunlar..." Cümlemi yarıda kesip, onun bir tanesini ağzına atıp mırıldanmasını izledim.

"Çok lezzetli," diye mırıldanır, dilini alt dudağına sürerek kalan sosu yalar.

"Sen hiç doymayan birisin, değil mi?"

Bana attığı çarpık gülümseme karnımda bir ateş yakıyor ve sonraki sözleri bu ateşi daha da körüklüyor. "Bütün gece devam edebilirim, bebeğim."

Boğazımdaki yumruyu temizliyorum. "Bunlar ev sahibi için. Cara tüm yiyeceklerin catering tarafından getirildiğini söyledi, ama yine de beni ağırladıkları için teşekkür etmek amacıyla bir şeyler getireyim dedim."

"Oh. Peki, teşekkür ederim. Rica ederim." Elimi tutar ve beni koridora doğru sürükler.

"Ne?" Gözlerim bir kez daha fuayeye dolaşır ve bu sefer fotoğraflardaki yüzlere odaklanırım. Çoğunda çok daha genç olmasına rağmen, o yüzü her yerde tanırım. "Burası senin evin mi?"

"Evet. Benim kadar göz kamaştırıcı, değil mi?"

"Çok... çok güzel. Beni davet ettiğinde buranın senin evin olduğunu neden söylemedin?"

"Söylemedim mi?" Omuzlarını silkiyor ve tekrar elimi tutup çekiyor. "Neyse. Hadi..."

"Bir saniye bekle."

Carter'ın vücudu hareketsiz kalır ve yere bakar. Yavaşça bana doğru dönerken yüzündeki ifade temkinli ve gergindir, sanki bunun nereye varacağını tam olarak biliyormuş gibi.

"Şehir merkezinde bir dairen olduğunu sanıyordum. Beni sırtında sekiz dakikada oraya taşıyabileceğini söylemiştin."

"Doğru. Öyle demiştim."

"Yoksa yanılıyor muyum?"

"Hayır, sen öyle değilsin, şey..." Kolunu kaldırıp avucuyla ensesini ovuşturdu. "Şehir merkezinde bir dairem var. Ama orada yaşamıyorum. Burada yaşıyorum."

Burnumu kırıştırırım. "O zaman neden bir dairen var?"

Cevap vermek istemediğini anlayabiliyorum. Ya da belki ne diyeceğini bilemiyor. Adam, farlara yakalanmış bir geyik gibi görünüyor.

Kaşlarını kaldırıp beklerken, merdivenlerden aşağı koşarak inen Garrett'a bakıyorum. "Carter? Orada yaşamıyorsan neden bir dairen var?"

"Daire mi?" Garrett tekrarlar, hızla bana sarılır ve yanımdan geçerken Carter'ın sırtına vurur. "Carter'ın Sarayı'nı mı demek istiyorsun..." Ağzını kapatır, parlak gözleri genişler ve bakışları ikimiz arasında gidip gelir.

"Carter'ın ne sarayı?" diye soruyorum.

"Yapma," Carter alçak sesle onu uyarır. "Sakın yapma."

Aramızda bir anlık sessizlik olur, gerginlik hissedilir. "Aşk," Garrett fısıldar. "Carter'ın Aşk Sarayı."

Carter'ın tehditkar bakışlarından korkarak koridora koşar ve omzunun üzerinden özür diler. "Özür dilerim, tamam mı? Baskı altında iyi yalan söyleyemem! *Bana zarar verme!*"

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak Carter'ın bakışlarına karşılık veriyorum. Bakışlarında korku ve eğlence karışımı var. Eğlenmemesi gerekir. Yüzde yüz korkmuş olması gerekir, çünkü şu anda onu dövmeyi düşünüyorum.

"Merakımdan soruyorum, Garrett yanlışlıkla senin özel arkadaşlarını götürdüğü Aşk Sarayı'nı ifşa etmeseydi, bana ne diyecektin?"

"Onlar benim özel arkadaşlarım değil. Hatta arkadaşlarım bile değiller. *Sen* benim arkadaşımsın. Ve sen özelsin."

Oh, Tanrı aşkına... "Carter."

O çekinir. "Belki de sattığımı söyledim?" "Oh, yani yalan söyledin?"

"Ne? Ugh." O iç çekerek, omuzlarını düşürdü. "Hayır, yalan söylemezdim."

"Yani bana gerçeği söyler miydin, maçlarından sonra kolayca sevişmek için şehir merkezinde bir dairen olduğunu mu?"

"Hayır, ben... ahhh." İki elini yüzüne kapatır, ovuşturur, sonra yavaşça aşağı doğru çeker. "Bu bir tuzak gibi geliyor. Her iki cevabı da beğenmezdin." Derin bir nefes alarak göğsünü şişirir ve düşük *bir sesle* nefesini verir. "Sana, ailemden veya arkadaşlarımdan kız arkadaşlarımdan başka, evime davet ettiğim ilk kadın olduğunu söyledim."

Seni burada, orada değil, burada ağırlamaktan ve bu gece seni daha iyi tanımak için zaman geçirmekten mutluyum."

Ne yaptığını biliyorum. Negatif olanı saptırmaya, seks partnerini pozitif bir şeye dnüştmeye çalışıyor çünkü ben buraya gelen özel kişiyim. Pozitif olanı görmekte iyi görünüyor, şu anda kendini bir çıkmazdan kurtarmak için olsa bile. Ama gerçek u ki, ben hiç optimist olmakta iyi olmadım. Pessimist de değilim, en azından öyle düşünmüyorum. Sanırım sadece gerekiyim. Her iki tarafı da görüyorum, ya da normalde görmeye çalışıyorum.

Kutumu kolunun altına sıkıştırıp ellerimi tuttu ve bana doğru adım attı. "Bu gece için tüm önyargılı saçmalıkları unutabilir misin? Bir gece, Ollie. Bir ünüm olduğunu biliyorum ve bir melek olmadığımı da biliyorum. Bunların hiçbirinin var olmadığını varsayalım ve randevumuzun tadını çıkaralım."

"Bu bir randevu değil," diye hatırlatıyorum ona.

"Ve biz de senin kıskanmadığını varsayacağız."

Of. Oysa çok iyi gidiyordu.

Onun köprücük kemiğine hafifçe vurup yanından geçiyorum.

"Kendine gel, Beckett."

Onun iten kahkahası arkamda yankılanıyor ve kendi kendine mırıldandığı cümleden sadece "*kı*" ve "*elbise*" kelimelerini duyabiliyorum.

Topuklarımın üzerinde dönerim. "Ne dedin?"

Yüzünde beliren sırıtış, onun oyulmuş mermerden yapılmış bir şeytan olduğuna inanmamı sağlıyor. O kaslı vücudunda masum bir kemik bile yok.

"Bu elbiseyle bu gece muhteşem görünüyorsun dedim." Bu, onun söylediği şeye hiç de yakın değil.

Uzun parmakları benimkilerle i içe geçerek beni arkasına çekiyor.

"Hadi, ufaklık. Gidip bir şeyler içelim."

Daha korkunç, aptalca ve çılgınca çekici bir fikir düşünemiyorum.

Bu yüzden doğal olarak onu takip ediyorum.

Bu mutfakta mutlu bir kadın olarak ölebilirim.

Bunun nedeni geniş gece mavisi dolaplar mı, tuğla backsplash mı, çift duvarlı fırın mı, parlak mermer tezgahlar mı, yoksa buradan görünen oturma odasındaki taş şömine mi, bilmiyorum. Tek bildiğim, son nefesimi burada versem, sorun olmazdı.

"Cennetteymişsin gibi görünüyorsun."

Karşımda köpüklü kırmızı bir içecek belirir, içinde kızılımcık ve limon dilimleri yüzer. Hiç vakit kaybetmeden bardağı dudaklarıma götürür, tatlı nektarı yudumlarken mırıldanırım.

Carter yanıma, mutfak adasının kenarına diz çökünce, "Teşekkürler" diye mırıldanıyorum. "Bu mutfağı, Pinterest'teki hayalimdeki evler panosuna kaydettiğime eminim."

"Pinterest nedir?"

"Ne..." İç çekerek başımı sallıyorum. "Boş ver."

Onun kendinden emin gülümsemesinin biraz titrek bir hal almasını düşünmeye vakit bulamadan, Carter bir çekmeceyi açar. Eli küçük kahverengi bir paketi kapar ve boğazını temizler.

"Hey, şey, bu biraz tuhaf olabilir, ama sana bir şey aldım..."

"*Olivia!*"

Carter çekmeceyi kapatır, paket çekmecenin içinde kaybolur, Adam beni yanına çekerken yanakları kızarır ve ben içinde ne olduğunu çok merak ederim.

"Carter geleceğini söylemişti, ama hiçbirimiz inanmamıştık."

Garrett elini kaldırır. "Senin geleceğini söylemiştim. Herkese yüz dolar bahse girdim." Kot pantolonundan bir deste yüzlük çıkarır ve yüzüne doğru havalandırır. "Geldiğin için teşekkürler."

Emmett bir banknotu çıkarır ve elime sıkıştırır. "Ollie bunu gerçekleştirdiği için bunlardan birini alacak."

Cara bir banknot çaldı. "Ben de onu getirdiğim için bir tane alacağım."

"Aptalca şartlar," diye homurdanır Garrett, başkası almadan paralarını cebine sokar.

Cara, Adam'ın omzuna hafifçe vurur. "Liv'in en sevdiği Viper olduğunu biliyor muydun?"

Yüzü aydınlanır, biraz daha dik durur ve gururla göğsünü okşar.

"Gerçekten mi? Ben mi?"

"Evet." Carter'ın şok ve ihanet dolu bakışlarını görmezden geliyorum. "Sen sahada bir tuğla duvar gibisin." Ayrıca Adam'ın ligdeki en tatlı adam olduğundan da eminim. Maç sonrası röportajlarda her övüldüğünde utangaçlaşıyor ve kameradan başka yere bakıyor.

"Ollie on beş yıl hokey oynadı," diyor Carter.

"Gerçekten mi?" Adam beni baştan aşağı süzer. "Senin kaleci olduğunu söylemeni istiyorum, ama sen çok küçüksün." Dudaklarını büzüştürür. "Üzgünüm. Küçük olmak kötü bir şey değil, sadece..."

"Kaleci olmak için uygun değil, anlıyorum. Sekiz yaşındayken bir yıl boyunca denedim." Burnumu kırıştırıyorum. "En kötüsüydü. Kaybetmenin getirdiği suçluluk duygusuna dayanamıyorum. Çok hassasım ve kendimi kaybettikten sonra kendimi toparlayamıyorum. Kendimi suçladığım için eve dönerken arabada yol boyunca ağlıyorum."

Adam başını sallar ve etrafındaki Carter, Garrett, Emmett ve evin çeşitli yerlerine dağılmış diğer takım arkadaşlarını işaret eder. "Bazı yenilgiler diğerlerinden daha zordur ama bu adamlar beni teselli ettiğinde her zaman biraz daha kolay olur."

"Kız arkadaşın burada mı? Onunla tanışmadım."

"Oh, uh..." Adam ensesini avuçladı. "Hayır, bu gece pek havasında değildi. Belki bir dahaki sefere. Seni çok severdi."

Onu nefret edeceksin, Cara omzunun üzerinden dudaklarını oynatarak söylüyor ve Carter dahil neredeyse herkesin yüzündeki ifade de bana aynı şeyi söylüyor.

"Onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum." Garrett'a hafifçe dirsek atarım. "Peki ya sen? Özel biri var mı?"

"Hayır." Bana tembel bir gülümseme ve göz kırpma ile cevap verir. "Neden, gece yarısı öpücüğü mü arıyorsun?"

Carter alaycı bir şekilde kollarını açar. "Gece yarısı benim randevumu öpemezsin!"

"Tanrı aşkına Carter, bu bir randevu değil ki."

"Gece yarısı benim gerçek olmayan ama aslında gerçek olan randevumu öpemezsin!"

Gözlerimi devirip, yüzümü kapatan elimle gülümsememi saklarım.

Garrett bana doğru eğildi, ağzı kulağıma yakındı. "Açıkçası, gece yarısı onu öpmen için beş yüz dolar bahis yaptım."

Cevap veremeden, yemek odasından bir alkış patlaması gelir ve Garrett ellerini çırpar.

"Hadi Liv. Bira pongu oynayalım." Beni, kırmızı bardaklar ve ping pong toplarıyla kaplı muhteşem bir akçaağaç masanın bulunduğu kalabalık odaya doğru çeker. "Sen benim partnerim olabilirsin. Carter ve Adam'ı *ağlatacağ*ız."

Carter arkamızda, elleri cebinde, ve ben onun Garrett'ın kalçama doladığı eline dik dik bakan bakışını takip ediyorum.

Aman Tanrım. Bay Beckett kışkanıyor.

Bakışları benimkilere yöneliyor ve ağzının köşesinde bir sırıtış beliriyor. Garrett ve Adam masanın iki ucuna üçgen şeklinde altı bardak bira doldururken, o bana doğru yavaşça yürüyor.

Onun ateşli bakışları, vücudumun dokunduğu her yeri yakıyor. "Bunu ilginç hale getirmek ister misin?"

Parmaklarım düğmelerinin çizgisini takip eder. "Aklında ne var?"

Bakışları ağzıma kayıyor. "Ben kazanırsam, gece yarısı öpücüğünü alırım."

Nefesim boğazımda takılır ve Cara kıkırdar. Birkaç yıl oldu ama üniversitede Cara ve ben bira pong masasının kraliçeleriydik. İkinci ve üçüncü sınıfta hiç yenilmedik.

"Peki ya ben kazanırsam?"

"Kazanmayacaksın. Motivasyonum çok yüksek."

Onun azmini takdir ediyorum; bunu kabul etmeliyim. Parmağımı gövdesinde aşağı doğru kaydırarak, kot pantolonunun bel kısmının hemen üzerinde duruyorum. Tek içtiğim içki hemen kafama vurmuş, çünkü daha sonra elimi oraya sokma olasılığını ciddi olarak düşünüyorum. "Beni memnun et."

Yeşil gözleri sevinçle parıldıyor. "Ne istersin?"

Dürüst olmak gerekirse, ayak masajı yaptırıp yeni yıla nazikçe girmeyi çok isterdim, ama ağzımdan çıkan istek çok daha ılımlı. "Beni *Frozen II*'yi izlemeye götürmelisin." Bu filmi izlemek için can atıyorum ve onun bir kızla sinemaya gidip Disney prenses filmi izlemektense ölmeyi tercih edeceğini düşünüyorum.

Çevremizdeki grup, sanki benim bilmediğim bir şeyi biliyorlarmış gibi homurdanıyor.

Carter'ın gözlerinin etrafındaki deri kırışır, geniş gülümsemesi o gamzeleri ortaya çıkarır. "Anlaştık." Parmakları yüzümün yanına sarkan gevşek bukleleri geri iter, kulaklarımın arkasına sıkıştırır, elini enseme kaydırarak beni kendine doğru çeker. "Şaka sana, Ol." Çeneme nazik, neredeyse hissedilmeyecek bir öpücük kondurur, sıcak nefesi boynumu okşayarak beni titretir. "Disney filmlerini seviyorum ve seni randevuya çıkaracağım." Masadan ping-pong topunu sektirerek uzaklaşırken ekler, "Şimdi bu oyunun sonucu ne olursa olsun, ben kazandım."

Carter beklendiği gibi iyi. Adam ve Garrett de öyle.

Ama ben daha iyiyim.

Garrett ve ben ilk oyunu kazandığımızda, Carter hemen üç oyunluk bir seri olacağını ilan eder. İkinci oyunu da kazandığımızda, birdenbire beş oyunluk bir seri olur.

Üçüncü turda ilk topu potaya attığımda, Garrett beni havaya kaldırır ve etrafımızda toplanan kalabalık bağırır.

"Carter'ın daha önce hiç bu kadar çok kez üst üste kaybettiğini görmemiştim," diyor Garrett, beni yere indirirken, elini sırtıma koyarak fısıldıyor.

Gözlerim, zaten bize kilitlenmiş olan Carter'ın karanlık gözlerine doğru yükselir, çenesinde neredeyse fark edilmeyecek kadar hafif bir seğirme vardır. Bu tepkinin nedeninin kaybetmek mi, yoksa Garrett'in tüm bu süre boyunca benimle bu kadar açıkça flört etmesi mi olduğunu anlayamıyorum.

Ping-pong topları havada uçarken, birkaç dakika boyunca karşılıklı puanlar alıp veriyoruz, süslü masanın her yerine sıvı sıçrıyor, ta ki her iki tarafta da sadece iki bardak kalana kadar. Gerilim yüksek ve sıra Carter'da, Emmett bana sesleniyor.

"Eh, Ollie, dur! Bir şey düşürdün!"

Her şeyi ceketimin cebinde bıraktığım için, şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kaşları kalkıyor ve ben, o bana sinsî bir göz kırpmadan önce, onun işaret ettiği parmağını takip ederek hiçbir şeyin olmadığı bir yere bakıyorum.

Mesajı aldım.

Bak, ben bir kadınıyım. Boyum kısa olabilir, ama boyumdaki eksikliği kalçalarım ve kıvrımlarımla telafi ediyorum. Ayrıca, Cara'nın sık sık bana nazikçe hatırlattığı gibi,

Cara, yanımdan geçerken nazikçe *popomu okşayarak* bunu sık sık hatırlatmayı seviyor.

Kenarlarımın yumuşaklığı, popomun yuvarlaklığı konusunda biraz utangaçım, bunların hepsi Pinterest'te saatlerce tatlıların resimlerine bakmak ya da Instagram'da ilham verici pasta yapımı videoları izlemek ve sonra bunları yeniden yaratmaya çalışmak gibi sağlıklı bir takıntıdan kaynaklanıyor. Ama gerçek şu ki, çoğu erkek tüm bu kıvrımları ve eğrileri dayanılmaz buluyor.

Peki ya Carter Beckett? O kesinlikle çoğu erkek gibi.

Masada nasıl durduğunu, hedeflediği fincan ile benim aramda gidip gelen bakışlarını fark ediyorum. Gülümsediğimde, o da yumuşak ve tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor. Yapmak üzere olduğum şey için neredeyse kendimi kötü hissediyorum.

Neredeyse.

Ona sırtımı dönüp, yere eğiliyorum, bir an orada kalıyorum, duymak istediğim şeyi duyacak kadar uzun bir süre.

Ping... ping... ping.

"Siktir!"

Adam masadan bir ping pong topu fırlatıyor. "Dalga mı geçiyorsun, Beckett? Bir *kıçın* dikkatini dağıttı!"

İki elini yüzüne götürüp bana işaret ediyor. "Ama çok seksi bir kış!"

Carter'ın yoldan çıkan topu ayaklarıma doğru yuvarlanır ve ben onu başımın üstünde tutarak havaya fırlatırım. "Yakaladım!"

Adam alnını duvara hafifçe vurur ve inler, Carter ise şimdiye kadar gördüğüm en seksi somurtkan ifadeyi takınır. İçimdeki alkol, onu hemen öpmem için bana cesaret verir.

Emmett elimi çırparak kahkahalarla gülüyor ve Garrett yüzümü tutup alnımı yüksek sesle öpüyor. Kendi şutunu kolaylıkla atıyor, sonra kulağıma stratejiyi anlatırken omuzlarımı ovmaya başlıyor.

"Yavaş ol. Derin nefes al. İçkini aceleye getirme.

Başaracağız. Herhangi bir bardak, Liv, herhangi bir bardak."

O uzaklaşır ve Cara içeri girer, elini kışma vurur. "Hadi bakalım, bebeğim!"

Gözlerimi istediğim kupa üzerine dikip pozisyonumu alıyorum. Kendime güveniyorum ve bunun haklı olduğunu biliyorum.

"Oh, Carter?" diye sesleniyorum ve o beni izlerken ağzı kıvrılıyor. "Üniversitede yüz sekiz maç yenilmeden geçirdim." Gözlerimi onun gözlerine dikip topu havaya fırlatıyorum, topun içkisine düştüğünü duyduğumda yüzümde kibirli bir gülümseme beliriyor ve etrafımızdaki kalabalık alkışlarla patlıyor.

Adam yere çöküyor, Carter masanın kenarını kavırıyor, homurdanarak başını eğiyor ve Garrett beni kollarında döndürüyor.

Sarhoş halim, Carter'a karşı hissettiğim şeyin, onun seksi özelliklerine duyduğum çekicilikten çok daha fazlası olduğunu fark ediyor ve bununla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum. Mantığım bana kaçmamı, daha da ileri gitmeden bunu bitirmemi söylüyor, çünkü bu adam beni mahvedecek. Mantıksızlığım ise *"Eh, siktir et, bir şans verelim"* diyor.

Hangisinin kazanacağına emin değilim, ama cesur tarafım iki kolumu boynuna dolayarak "Kaybetmek nasıl bir duygu, koca adam?" diyor.

Gözlerinde ürkütücü ve vahşi bir ışık parlar ve avucunu köprücük kemiğimin üzerine kaydırır, parmakları boğazımın tabanını nazikçe sarar.

"Güven bana. Son yaptığım şey kaybetmektir."

BÖLÜM 11

SON GERİ SAYIM

CARTER

"Senin kıcını tekmelediler." "Bir kız tarafından."

"*Küçük* bir kız tarafından."

"Üç kez üst üste."

"Nasıl hissediyorsun, Carter?"

Elimi birinin yüzüne vuruyorum. Kimin yüzü olduğunu bilmiyorum, çünkü Olivia'nın kıcı banyo kapısının arkasında kaybolduktan sonra, son otuz saniye içinde tüm arkadaşlarımla yüzleri gözümün önüne geldi. "Kapa çeneni. Hayır, yapmadım. Kendimi iyi hissediyorum. Ben yapmadım... o yapmadı... siktir." Avuçlarımı yukarı kaldırıyorum, yarı omuz silkme, yarı teslimiyet. "Tamam, ama teknik olarak kaybetmekse..."

"*Evet.*"

Kaşlarımı çatıyorum. "Tamam, ama hepiniz aynı anda söylemenize gerek yoktu." Cara'ya bakıyorum. Sivri kırmızı tırnaklarını inceliyor. "Sen biliyordun."

Mavi gözler benimkilere çevrilir. "Neyi biliyordum, sikik herif?" "Onun kazanacağını."

"Evet, biliyordum. Tabii ki biliyordum. Dört yıl boyunca bira pong partnerimdi. Kız da fena bir keg stand yapabiliyor." Göğsüme küçümseyici bir şekilde vurur. "Sana öpücük yok."

"Sinemada arka sırada onu öpeceğim."

Cara kahkahalarla güldü. "Karanlıkta en iyi arkadaşımınla yalnız kalmana güveneceğimi mi sanıyorsun? Hayır, sanmıyorum. Em ve ben de seninle geliyoruz."

"Hayır, gelmeyeceksiniz."

"Evet, öyle." Adam ve Garrett'ı işaret etti. "Siz de gelmek ister misiniz çocuklar?"

Garrett inler. "Ben gelmek gidip almak kız kız götürmek göstermek göstermek "

"Harika, o zaman sen de varsın. Ve..."

"Kimse gelmeyecek," diye homurdanırım. "Bana güven." Eğer buna inandığımı gösterirsem, belki Cara da inanır.

Cara gülüyor. O dramatik, küçümseyici gülüşlerden biri, durmadan devam eden türden. Uyluklarına vurup gözlerinin altını siliyor. "Carter, seni seviyorum, ama en son yapacağım şey sana en iyi arkadaşımı emanet etmek."

Kollarımı açıyorum. "Peki, ne var bunda? Neden olmasın?" Dürüst olmak gerekirse, ben de kendime güvenmezdim. Kötü niyetli olduğumdan değil, sadece... niyetimin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum, en azından onunla vakit geçirdikten sonra.

"Kötü bir şey söylemek istemiyorum."

"Söyle gitsin Care. Ben büyük bir erkeğim."

Derin bir nefes alır. "Eğer '*erkek fahişe*' kelimesi sözlükte olsaydı, sen gururla fotoğraf için poz verirdin. Olivia seninle çıkıyorsa, seni öpüyorsa, neyse, o sana karşı hisleri olduğu ve bunları keşfetmek istediği içindir. Sen tüm bunları eğlence için, tanımadığın, senin için hiçbir anlamı olmayan insanlarla yapıyorsun. Yanlış olduğunu söylemiyorum; eğer yapmak istediğin buysa, devam et ve yap. Sadece, ikiniz tamamen farklı sayfalarda olduğunuz sürece, şimdiye kadar yaptığın şeyi yapmaya devam edersen, muhtemelen onun kalbi kırılacak diyorum."

"Ya öyle değilse? Ya planlamıyorsam... planlamıyorsam..." Tanrım, cümleyi bile bitiremiyorum. Sıradan bir seksten daha fazlasını düşünmek bile tüylerimi diken diken ediyor, boğazımı sıkıyor.

Ya batırırsam? Ya bu konuda berbat olursam? Ya onu incitirsem?

"Neden öyle bakıyor?"

"Bilmiyorum. Üzgün, kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi görünüyor." "Bana daha çok kabızlık gibi geliyor."

Adam kolunu omuzlarıma dolayarak beni kendine doğru çekti.

"Arkadaşımı rahat bırak. O sadece aşık, hepsi bu."

Aşık mı? Boğazım yine sıkışır. "Psssh. Hayır, değilim." *Öyle miyim?*

"Aşık, Carter. Bu yüzden son zamanlarda bardan tek bir kadınla bile çıkmadın."

"Belki de bir molaya ihtiyacım vardı. Yorgundum."

"Bu yüzden Olivia'ya tarçınlı çörek ve cheesecake aldın ve geçen hafta onu yüzünü boyatmaya ikna ettin."

Bu yüzden ağaç aydınlatma töreninde, sırf titredi diye kollarını ona doladın ve bu yüzden, evinde asla anlamsız ilişkiler yaşamamana rağmen onu evindeki partiye davet ettin. Çünkü Olivia senin için bir şey ifade ediyor ve sen, dostum, ona aşıksın."

Vay canına. Haklı olabilir. Aşık olunca ne yaparsın ki?

Onu banyoya kadar takip edersin, aşık olduğun kişiye böyle davranırsın.

Aslında, onu *takip* etmedim. O zaten içeride, ben de ona sürpriz yapmak için dışarıda bekliyorum.

Kapı açılır ve Olivia başı eğik bir şekilde dışarı çıkar.

"O sadece bir erkek," diye kendi kendine mırıldanıyor. "Delicesine güzel ve sinir bozucu bir erkek."

Oh, bu durum hoşuma gitti. Ellerimi beline doladım —aslında sadece bir elinle; diğer elinle ağzını kapatıp çığlığını bastırıyorsun—ve onu tuvalete geri götürüp arkamızdan kilidi kapatıyorsun.

"Tanrı aşkına, Carter." Onu bıraktığımda omzuma vurur, sonra yüzündeki yumuşak kahverengi buklelerini siler. "Neden hep bana gizlice yaklaşıyorsun?"

"Gittiğin yere baksan..." "Bunu benim üstüme yıkma!"

"Suçlamak, yanlış bir şey yapıldığı için suçluluk duymayı gerektirir, ama şu anda burada olmamızda yanlış bir şey olduğunu düşünmüyorum. Şimdi, o delicesine yakışıklı adam hakkında söylediklerine geri dönelim."

Onun ne sıklıkla gözlerini devirdiğini veya yumruklarını kıvrımlı kalçalarına dayadığını takip etmeye başlamalıyım. Bunlar doğru yerlere dikkat çekiyor ama *tamamen yanlış, çok yanlış* fikirlere.

Gözleri, pürüzsüz, erimiş çikolata gibi, altın rengi küçük beneklerle süslenmiş en sıcak kahverengi tonunda ve o kalın, koyu kirpiklerinin altından bana baktığında, tek hayal edebildiğim şey

ben onu uçurumun kenarına getirirken gözlerimizin kilitlendiği anı hayal edebiliyorum.

Ve o kalçalar... *Lanet olsun, o kalçalar.* Geniş ve dolgun, minik bir bele uzanıyor ve muhteşem, yuvarlak bir kıça iniyor. Tek istediğim o kalçaları kavramak, onu yatağa yapıştırıp içine girerken parmak izlerimi onlara kazımak, benim adım dudaklarından dökülürken nefes almaya çalışmasını izlemek.

"Ben de sinir bozucu dedim," diye karşılık veriyor sonunda, kendine güveni geri gelmiş. "Yoksa seçici işitme yeteneğin mi devreye girdi? Hey." Yüzüme alkışlıyor, sonra kendi yüzünü işaret ediyor. "Ben buradayım, Beckett."

"Sadece elbiseni hayranlıkla izliyorum." Bu gece bunu en az yüz kez yaptım. Derin, orman yeşili rengi her kıvrımı sararak hayal gücüne pek yer bırakmıyor, sadece kızarın mı kızarmadın mı diye merak ettiriyor. Umarım bir gün bunu öğrenirim.

"Bu yüzden mi beni banyoya kapattın?"

"Hayır, seni tuzağa düşürdüm çünkü isteseydim, beni buraya seninle birlikte girmeme asla izin vermezsin." Lavaboya yaslanarak başımı küvetin kenarına doğru eğiyorum. "Şimdi otur da konuşalım."

O oturuyor, ama bunu yaparken kesinlikle kışını sürükleyerek yapıyor ve ben onun çıplak ayaklarına, parlak altın rengi tırnaklarına gülümsüyorum. İlk tur bira pongunda yaklaşık üç saniye sonra topuklu ayakkabılarını çıkardı ve içimden bir his, onları bir daha giymeyeceği yönünde.

"Yerden çok yüksekte olmayı sevmiyorsun, ha?"

Kıkırdayınca burnu çok sevimli bir şekilde buruşuyor. "Topuklu ayakkabılardan nefret ederim, nokta. Şık olmaya çalışıyordum, ama gerçekte Noel tatilimin çoğunu eşofmanla geçirdim ve keşke bu gece de onları giyseydim diyorum. Bu yüzden topuklu ayakkabılarımı çıkarmaya karar verdim."

"Eğer üstünü değiştirmek istersen, benim terliklerim var. Seni yukarıya götürüp nerede olduklarını gösterebilirim."

"Ne kadar nazıksın. Sanırım yatak odandalar, değil mi?"

"Evet. Sana büyük gelir, bu yüzden giyinmene yardım etmem gerekir, tabii ki tam olarak oturması için."

"*Tabii ki.*"

"Yanlışlıkla düşmelerini istemeyiz."

"Tanrım, hayır. Bu felaket olurdu. Orada iç çamaşırlarımla kalırdım."

Elimi çeneme götürüp omuzlarımı kaldırıyorum. "Sonra seni kucağıma alıp, kimse görmesin diye yatak odama taşımam gerekirdi. Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmek bile beni ürpertiyor. Muhtemelen güvenli olduğumuz yatak odasında kalmalıyız." Ayağa kalkıp ona elimi uzattım ve uzun bir nefes aldım. "Hadi Ol. Gidelim."

Geniş bir gülümseme yüzünün her yerini aydınlatır, elmacık kemiklerinin keskin açısı, burnunun eğimi, üst dudağının kıvrımı ve elimi ittiğinde gülümserim ve yanına otururum.

Olivia, elimi onun elinin hemen yanına koyuşumu izliyor ve küçük parmağım onun parmağına değdiğinde geri çekilmiyor. Bunun yerine dudaklarını yalıyor. "Garrett bizim öpüşeceğimize bahse girdi."

"Evet, biliyorum. Bahse girmedim."

Gözleri neşeyle parlıyor. "Sen, Bay Kendine Güvenen, gece yarısı öpüşeceğine bahis oynamadın mı? Neden?"

"Çünkü kendime karşı bahis oynamam, ama kaybetmeyi de sevmem. Seni iyi anlayamıyorum. İlk başta, beklediğim her şeyin tam tersini yaptın. Beni reddettin, siktirip gitmemi söyledin, kapıyı yüzüme kapattın ve en son istediğin şey benimle vakit geçirmektir. Ama şimdi seni daha iyi anlayabiliyorum, hissettiğini düşündüğüm bazı şeyleri, bana daha çok gülümsüyorsun ve çok gülüyorsun, ama bu, senin kadar senin kafa karışıklığını da gördüğüm anlamına geliyor. Ne yapacağını yapana kadar bilmiyorsun, bu yüzden artık hiçbir fikrim yok."

"Peki ben ne konuda kafam karışık?"

Omuz silkiyorum. "Ben. Belki de benim hangi halimin gerçek olduğunu ve o halimi sevmenin doğru olup olmadığını merak ediyorsun."

Olivia, ayak parmaklarına bakarken küvetin kenarını daha sıkı tutar. "Hmm."

Omzuyla omzuna hafifçe dokunuyorum. "Doğru mu tahmin ettim yoksa aramızda olanlar hakkında tamamen yanılıyor muyum?"

Bana göz kırpmıyor. "Benden hoşlanmıyorsun, Carter."

"Sanırım seviyorum, evet."

Geniş gözleri benimkiler arasında dolaşüyor, araştırıyor ve güldüğünde, bu yorgun, hayal kırıklığına uğramış bir gülümseme. "Sözleri bile söyleyemiyorsun."

Korkuya benzeyen boğazımdaki sıkışıklığı yutuyorum ve tekrar deniyorum. "Senden hoşlanıyorum, Olivia."

Yüzündeki ifade beni rahatsız etti. Nazikti ama temkinliydi, kaybolmuş ama bulunmak için yalvarıyordu. Cevaplar istiyordu, ama onlara inanacağından emin değildi. "Beni sevdiğini nereden biliyorsun?"

"Garrett sana dokunduğunda göğsümün sıkıştığı gerçeği dışında mı?"

Başını eğdi. "Kıskandın mı?"

"Daha önce hiç kıskançlık duymadığım için kesin olarak söyleyemem, ama bir an için sağ kanat oyuncumu kafasını kesmeyi düşündüm, yani evet, sanırım kıskandım."

Sıcak gözleri, sessizliğin hakim olduğu bir an boyunca benimkilerle buluştu. "Üzgünüm," diye mırıldandı. "Seni bilerek o duruma sokmazdım. Ama durumun ironisini fark etmelisin, değil mi? Bir keresinde başka bir adamın bana dokunduğunu gördün. İki kez birlikte bir barda bulunduk ve sen ilgini gösterdin, ama iki kez de başka bir kadının elleri sana dokundu." Elini kaldırarak, onunla tartışmaya başlamadan önce beni durdurur. "Bu sadece oluyor, biliyorum. Ama oluyor çünkü bu, senin kendin için yarattığın hikaye, Carter. Yani, tanıştığımızdan beri kaç kadınla yattın?"

"Hiçbiriyle," diye tereddüt etmeden doğruyu söylüyorum. İnanmazcasına burnunu çekiyor.

"Saçmalık."

"Yalan söylemem için ne sebep olabilir ki?"

"Beni yatağa atmak için." Aramızda ağır bir sessizlik

"Daha önce bir kadını yatağa atmak için yalan söylemeye hiç gerek duymadım."

Ağızımdan çıkar çıkmaz bunun nasıl bir şey olduğunu anlıyorum, ama o sırada Olivia çoktan ayağa kalkmış ve kapıya doğru yarı yol gitmiş durumda. Parmaklarımla bileğini kavrayarak onu durduruyorum. "Dur. Lütfen kal." Sinirli bir şekilde saçlarımı karıştırıyorum. "Bak, bu tür şeyleri nasıl konuşacağımı bilmiyorum, bu benim için zor, çünkü ağızımdan çıkanları filtrelemiyorum

ama bana bir dakika verirsen, anlatırım."

O tekrar oturana kadar bekledim ve sonra tekrar denedim.

"Demek istediğim, kaç kadınla birlikte olduğum konusunda yalan söylemeye hiç gerek duymadım. Hayatımı yaşadığım tarz nedeniyle bu hiçbir zaman sır olmadı. Kadınlar benden ne beklmeleri gerektiğini biliyorlar. Ve sen de biliyorsun, çünkü eminim ki bu yüzden benden vebalı gibi kaçıyorsun. Neden şimdi yalan söyleyeyim ki? Bu seninle hiçbir yere varamaz. Sadece benim adımın altındaki dezavantajlar listesine *yalancı* da ekleyeceksin."

Dudak köşesini ısırıldı. "Ben... Ben puan tutmuyorum ya da öyle bir şey yapmıyorum."

"Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun. Sana yaklaştığım anda şansım yoktu."

"Şey, adil olmak gerekirse..."

"Evet, sana benim daireme gelip sevişelim dedim, biliyorum. İlk izlenim pek iyi olmadı. Geri alabilseydim, alırdım."

"Neden?"

Bacaklarımı açtım, dirseklerimi uyluklarımın üzerine dayadım. "Çünkü o zaman belki diğer tüm saçmalıkları aşabilir ve ilerleyebiliriz."

Gerçekten daha fazla kafası karışık görünemezdi. Ayrıca, küstah cevaplar verme konusunda da ciddi bir eksikliği var. Bir parçam onu kırmış olabileceğimden endişeleniyor. "Sen neyden bahsediyorsun?"

Aramızdaki mesafeyi işaret ettim. "Bu. Sen ve ben." Elimini ok gibi havada salladım. "İlerlemek."

"Sen ve ben var mıyız, Carter? Bir forvet mi?"

"Ben..." Omuzlarım gergin ve kaskatı, vücudum hareket etmek, daha da derine batmadan kaçmak için kaşınıyor. Bunun yerine, küçük elini elimde tutuyorum, başparmağımla tırnaklarındaki pembe ojeyi okşuyorum. "Sanırım öyle."

"Öyle mi düşünüyorsun," Olivia yavaşça tekrarlar. Bakışları dikkatlice yükselir ve benimkilerle buluşur. "Öyle mi *düşünüyorsun* diye zamanım yok. Ne de sen benden ne istediğini anlamaya çalışırken beklemek için enerjim var, özellikle de birkaç hafta sonra, kafamın çok karışık olduğu bir anda, senin istediğinin bir ilişki olmadığını anladığında.

birkaç hafta sonra, ben çoktan kafayı takmışken, istediğinin bir ilişki olmadığını fark etme ihtimalin çok yüksek."

Yüzümdeki ifade, hissettiğim tüm hayal kırıklığını yansıtıyor olmalı, çünkü sıcak eli yanağımı okşayarak bakışlarımı tekrar ona çeviriyor.

"Özür dilerim. Kaba olmak istemedim. Sadece anladığından emin değilim, Carter. Biz birbirimizden çok farklıyız."

Bakışlarım yüzünde dolaşıyor, yüksek elmacık kemiklerinde, burnunu süsleyen narin çillerde. O kadar güzel ki, bazen canımı yakıyor. "Öyle miyiz?" diye soruyorum sonunda.

"Öyle *değil* miyiz? İstemelerimiz farklı."

"Ya öyle değilse?"

"Bana dürüstçe, istediğinin ciddi ve bağlı bir ilişki olduğunu söyleyebilir misin? Çünkü ben geçici ilişkiler yaşamam, Carter. Ben öyle bir yapıya sahip değilim ve ilerleme potansiyeli olmayan bir şeye zamanımı harcamak istemiyorum."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Tek bildiğim, burada seninle birlikte olmak hoşuma gidiyor ve geçen hafta da hoşuma gitmişti. Sen de öyle hissetmiyor musun?"

Aramızda bir anlık sessizlik olur ve ben onun cevap vermesini, bu konuda yalnız olmadığımı söylemesini beklerken kulaklarımda kalp atışlarım yankılanır.

Alnımdaki bir dalgayı eliyle silip gülümsedi. "Evet. Ama şu anda, Carter, sanırım aynı fikirde olduğumuz tek konu bu. Anlatabildim mi?"

Yavaşça başımı sallayıp dudaklarımı ıslatıyorum. "Bu, bir ilişki yaşamak istersem, seninle denememe izin vereceğin anlamına mı geliyor?"

Boğazından biraz endişeli, biraz da sinirli bir kahkaha çıkar. "Bunun deneme gibi geldiğinin farkında mısın? Bir ilişki, iki kişinin birlikte denediği bir şeydir, evet, ama ben, bir ilişki kurmanın gerçekten istediğin bir şey olup olmadığını görmek için bir deneme değilim. Bir kıza yönelmeden önce, ne istediğine karar vermelisin."

"Ya istediğim tek şey sensen?"

Başparmağıyla çenemdeki çukuru okşadı. "Bazen bir şeyi istemek yeterli olmaz."

Sonraki iki saatimi, bakışlarımın tam olarak olduğu yerde değilmiş gibi davranmaya çalışarak geçiriyorum: Olivia'ya yapışmış.

Onun arkadaşlarımla hiç çaba harcamadan arkadaş olmasını izliyorum. Topuklu ayakkabılarını tekrar giyip, iki dakika sonra mutfağımda tekrar çıkardığını izliyorum. Dans etmesini, içmesini, oyun oynamasını ve *kahkahalarını* izliyorum. Kahretsin, gülüşü ne kadar muhteşem, başını geriye atmış, gözlerini sıkıca kapatmış, süt beyazı teni pembeye boyanmış, gevşek bukleleri sırtına dökülüyor.

Göğsümü ovuşturuyorum, takım arkadaşlarımdan biri onun beline dokunup kulağına fısıldamak için eğildiğinde göğsümde hissettiğim gerginliği yatıştırmaya çalışıyorum. Bu gece hissettiğim tüm bu kıskançlık beni dengesizleştiriyor; bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum.

Ama Olivia gözlerimi yakalıyor, ağzının köşesi yukarı kalkıyor ve ondan uzaklaşıyor, ve nedense, işte bu kadar. Nedense biliyorum: o işin içindeyken hayır demek bir seçenek değil.

Çünkü daha iyisini yapabilirim, *daha iyi olabilirim* ve bunu Olivia için yapabilirim.

Olivia için bunu yapmak istiyorum.

Belki de bu yüzden Ryan Seacrest bize gece yarısına sadece iki dakika kaldığını söylediğinde, bahsi kaybetmiş olmama rağmen çılgın bir fikir aklıma geldi.

Belki de bu yüzden, duvardaki yerimi düzeltirken yüzümde kocaman bir gülümseme beliriyor ve Olivia'nın çılgınca endişeli bakışlarını yakalıyorum. Bana, sonra Cara'ya, sonra da koridora bakıyor. Endişesini görüyorum, ne yapacağını bilemezmiş gibi ellerini havaya kaldırıp dönüp durduğunu görüyorum. Koridora doğru kaymaya başlıyor, ama Cara kolunu tutup onu geri çekiyor.

Olivia'nın çikolata rengi gözleri benimkilere kilitleniyor.

Ve birdenbire gece yarısına sadece otuz saniye kalıyor.

Harekete geçiyorum.

O ise hala çıldırmış durumda, ayakları yere yapışmış, gözleri devasa tabaklar gibi, her adımında daha da yuvarlaklaşıyor, aramızdaki mesafeyi kapatıyor.

On beş saniye.

"Carter," Olivia fısıldıyor, ben onun yüzünü ellerimle kavradığımda parmakları bileklerimde dolaşıyor. "Ne yapıyorsun... ne yapıyorsun?" Gözleri benimkilerle buluşuyor, dolgun yakut dudakları açılıp

dilini dışarı çıkarır, hazırlık yapar, çünkü benim ne yapacağımı *tam olarak* bilmektedir.

On.

"Ben... ben... Carter, ben..."

"Sakin ol, Ollie." Parmaklarımı yumuşak buklelerine geçiriyorum ve çenesini elimle kavradığımda, kalbinin çarpışını duyduğuma yemin edebilirim.

Beş.

Başparmağım alt dudağını okşadı. Gözleri parladı. "Yapabilir miyim?"

Dört.

Üç. İki.

Bir.

"Evet."

BÖLÜM 12

"ÖDE." —GARRETT

CARTER

Bir parçam, dudaklarımız ilk kez buluştuğunda hiçbir şeyin olmayacağını söylemek istiyor. Her zamanki gibi: kıvılcım yok, alev yok. Midemde bir batma hissi var, bunun yeni bir şey olmadığını, ailemin paylaştığı türden bir aşkın benim için var olmadığını, onu asla bulamayacağımı fark ettiğimde, bir çapa en hızlı şekilde dibe doğru düşüyor. Bununla sorunum yok, tüm bu yıllar boyunca olduğu gibi.

Bir parçam bunun böyle olduğunu söylemek istiyor.

Ama öyle değil. Bunu söyleyemem.

Çünkü Olivia'yı kendime çektiğimde, elleri kollarımı, omuzlarımı kayarken, parmakları saçlarıma daldığında, dudaklarımız *nihayet birbirine değdiğinde*, tüm vücudum canlanıyor. Dünyam renklerle patlıyor, ellerim yüzünde arzu ve ihtiyaçla, şokla titriyor. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Bundan, ondan, bizden nasıl doyamayacağımı bilmiyorum. O bir uyuşturucu ve ben ilk denememden itibaren bağımlı oldum.

Dudakları bir iç çekişle açılır, vanilya ve esmer şekerin kokusu dilimin uzanıp tadına bakması için yalvarır.

Öyle yapıyorum. Sıcak, ıslak bir dokunuşla karşılaşıyoruz, beni inlemeye iten bir dokunuş, ve ben onun hissine, beni daha da yaklaştırmaya iten sıcaklığa batıyorum, ta ki gidecek başka yer kalmayana kadar.

Etrafımızdaki her şey yavaşça sönüyor, göğsümde çılgınca atan kalbimin deli gibi vuruşları her şeyi bastırıyor. Zaten hiçbir şeyin önemi yok, kollarımdaki bu kadının dışında hiçbir şeyin önemi yok, her iniltisini yutarken ağzının benimkiyle ne kadar akıcı bir şekilde hareket ettiği dışında hiçbir şeyin önemi yok.

Olivia ileri doğru itiyor ve ben de baldırlarım bir sandalyeye çarpana kadar onun beni geriye doğru çekmesine izin veriyorum. Ben sandalyeye düşerken, o da benimle birlikte düşüyor, parmakları saçlarıma tararken, sanki bırakmaya niyeti yokmuş gibi sıkıca tutunarak, tam da benim

kucağıma tırmanıyor, parmakları saçlarımı tarıyor, sanki bırakmaya niyeti yokmuş gibi sıkı sıkı tutunuyor, ki ben de ona karşı aynen böyle hissediyorum.

Ellerim sırtında kayıp belini sıkıca kavradığında, dişlerinin dudaklarımdaki o küçük ısırığını hissettiğimde, etrafımızdaki kalabalığın yumuşak uğultusu dışında odanın sessiz olduğunu fark ettim. Gözlerimi araladığımda, ilk gördüğüm Cara'nın şaşkın ve sinirli yüzüydü. Emmett onun yanında biraz korkmuş görünüyordu, muhtemelen benim için korkuyordu, çünkü kız arkadaşı beni pataklayabilirdi. Adam bana iki başparmağını kaldırıp hevesli bir gülümsemeyle selam verdi ve Garrett kazançlarını toplamaya başladı.

Ellerim Olivia'nın kollarını okşayarak saçlarımdaki ellerini bulur. Parmaklarımızı birbirine dolayarak ellerimizi aramıza çekerim ve dudaklarına bir kez daha öpücük kondururum.

Ve bir tane daha hızlıca.

Tamam, *bir tane* daha. Ne de olsa, lanet olsun, o en güzel günah gibi tadı var.

Dördüncü kez yaklaşınca fısıldayarak "Ollie" diyorum. Henüz bitirmemiş, bu da iyi, çünkü ben onunla işim bitmedi. "Ollie, bir sorunumuz var..."

"Bu müthiş bir havai fişek gösterisiydi," diye bağıyor biri. "Beş yüz dolar zengin oldum!"

Lanet olası Garrett.

Olivia'nın gözleri açılır, çıkardığı ses bir nefes, bir inilti ve bir yalvarış arasında kalır, hepsi bir arada.

"Oh." Geri çekilir, titreyen parmaklarını dudaklarına dokundurur. Benden kalkmaya çalışırken yüzü parlar. "Aman Tanrım."

"Hey." Elimi sırtına koyarak onu yerinde tutuyorum. "Sorun yok. Sadece bir öpücük. Önemli bir şey değil."

Bu işe yaramaz. Bakışları titrer ve sonra düşer, yutkundığında o kadar kalındır ki duyabiliyorum.

"Özür dilerim," diye fısıldıyor ve ben ne için özür dilediğini soramadan, kucağımdan kayıp Cara ile birlikte koridorda kayboluyor.

"Kendi işine bak," diye herkese öfke duymadan söylüyorum ve odayı geçerken Emmett peşimden geliyor.

"Onu öptün lan," diye tıslar.

"Öpebileceğimi söyledi," diye karşılık veririm.

Omzuma vurur. "Ondan hoşlanıyor musun?"

Dirseklerimi onun kaburgalarına vuruyorum. "Evet, ondan hoşlanıyorum lan."

Emmett elini ağızıma kapatıp beni duvara itti ve yüksek sesle susmamı işaret etti. Beni bırakmadan önce parmağını dudaklarına götürdü ve Cara'nın sesinin geldiği koridoru işaret etti.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu daha çok bir suçlama gibi.

"Tabii ki onu seviyorum, Cara. O çekici ve eğlenceli, beni sinir bozucu bir şekilde gülümsetiyor ve Carter Beckett'a tamamen aşık olduğum için aklımı kaçırmak üzereyim."

Tabii ki öyle. Çekici mi? *Evet.* Komik mi? *Hem de çok.* Beni gülümsetiyor mu? *Daha iyi bir iltifat olamaz.* Emmett, kutlama için yumruğumu belime vururken gözlerini devirir.

Olivia devam ediyor. "Benim neyim var böyle?"

Ah. Bu biraz acıttı. Gerçekten o kadar kötü müyüm? Her şeyi göz önünde bulundurursak, bu aptalca bir soru. Ben erkek arkadaş olacak tipte biri değilim.

Ama belki... belki onun için olabilirim. En azından denemek isterim.

Sesleri kaybolur ve köşeyi dönüp baktığımda kaşlarımı çatırım. Gitmişlerdir ve nereye gittiklerini bilmiyorum.

Beş dakika sonra Cara geri döndüğünde, yalnızdır.

"Gitti mi?" Kahretsin. Bir şekilde her şeyi mahvettim, değil mi?

Cara sinirli bir ses çıkarır. "Burada ne yapmaya çalışıyorsun, Carter?"

"Amacım mı?" Bu da ne demek şimdi? Onu öpmek istedim, öptüm. Ondan hoşlanıyorum, o da benden hoşlanıyor. Neden herkes bunu bu kadar abartıyor?

"Evet, Carter, amacın. Planın ne?"

"Ben istiyorum..." Kafamı kaşıyorum. Onu tekrar görmek istiyorum. Onu o lanet Disney filmine götürmek istiyorum. Onu biraz daha öpmek istiyorum, belki şöminenin önünde televizyon izlerken kanepemde ona sarılmak ve saçlarıyla oynamak istiyorum, çünkü saçları yumuşak ve güzel kokuyor.

"Ne istediğini bile bilmiyorsun." "Bu doğru değil. Olivia'yı istiyorum."

"Sen *her* kızı istiyorsun."

"Aynı şey değil Cara. Onunla değil."

Aslında bu, bir şeyi çok istemekten ziyade, bir dürtüyü tatmin etmek, boşluğu geçici bir yara bandıyla kapatmakla ilgiliydi. Çünkü gerçek şu ki, anneme anne babamınki gibi bir aşkı kaçırmayacağıma söz vermiş olsam da, içimdeki büyük bir kısmı bunu asla bulamayacağını düşünmekle kalmayıp, bulmak da istemiyordu. Birini bu kadar tamamen sevdiğinde, bu sizi zayıflatır. Kaybetmeyi göze alamayacağın parçalarını riske atarsın.

Olivia ile birlikteyken, bu acı o kadar da boşluk hissettirmiyor. Nedenini bilmiyorum, ama bunu biliyorum. Ayrıca, bu düşüncenin beni çok korkuttuğunu da biliyorum.

Cara'nın bende ne bulduğunu bilmiyorum, ama yüzündeki sert çizgiler yumuşuyor ve bazen saklamayı sevdiği büyük kalbi ortaya çıkıyor. Bir iç çekerek, Olivia'nın tuvaleti bulmak, nefes almak ve ona birkaç dakika zaman tanımak için yukarı çıktığını söylüyor.

Ve ben de öyle yapıyorum. Ona beş dakika, sonra on dakika veriyorum. Konuşmayı dinliyormuş gibi yapıp bekledikçe, daha da sabırsızlanıyorum. Kafam omuzlarımda dönüyor ve beşinci kez hiçbir şey için buzdolabını açtığımda, Adam iç çekiyor.

"Git onu getir dostum."

Kollarımın altına altı paket bira sıkıştırıp, merdivenleri ikişer ikişer çıkıyorum, koridordaki her odayı kontrol ediyorum ve boş çıkınca kaşlarımı çatıyorum. Bir yanım, onun gitmeye karar verdiğini, ön kapıdan gizlice çıktığını düşünüyor, ama sonra mutfağımın zemininde duran topuklu ayakkabılarını hatırlıyorum.

Koridorun sonundaki çatlak kapıdan altın rengi bir ışık sızıyor, yanık kiraz ağacı kokusu da hafifçe geliyor. Kapıyı itip açıyorum ve yavaşça yatak odama giriyorum.

Oda, aradığım kişi yoktu, ama balkonuma açılan cam kapılardan soğuk bir rüzgar esiyordu, tül perdeler rüzgârla dalgalanıyordu ve ben dışarıdaki ateş kokusunu takip ettim. Ve orada, taştan yapılmış şöminenin karşısındaki açık hava şezlongunda, battaniyenin altında kıvrılmış, tam da aradığım kişi vardı.

Turuncu alevler onu çevreliyor, yüzünün yumuşak hatlarını, göğsünün hafifçe inip kalkışını, derin nefes alırken dudaklarının şişmesini aydınlatıyor. Elleri çenesinin altında kıvrılmış, Olivia derin uykuda, bu tatlı manzara göğsüne ağır bir yük gibi çöküyor.

Burada hiç bir kadından bir şey istediğim olmamıştı. Hiç bir kadının benim alanımda uykuya dalacak kadar savunmasız olmasına izin vermemiştim. Hiç bu kadar çok çaba sarf etmek zorunda kalmamıştım ki, onun arkasına geçip onu göğsüme çekip, sadece... *olmasını* isteyen arzumu bastırmak için.

Olivia'ya kadar.

Onun yanındaki yastığa çöktüğümde, her şeyin *Olivia'ya kadar* böyle devam edip etmeyeceğini, hayatımın her şeyin değişmeye başladığı noktaya gelip gelmediğini merak ediyorum. Bu düşünce hem heyecan verici hem de kafa karıştırıcı ve korkutucu, ve bu riskin ödüle değip değmeyeceğini merak ediyorum.

Olivia hafifçe kıpırdanır, ayak parmakları uyluğuma baskı yapar,
buz gibi cildinin keskin ısırığı kalın kotun içinden benimkini yakar.
Ateşin ısındığı tüylü battaniyeyle ayaklarını örterim, batonumu
avucumda sıkıştırarak, batonumu avucumda sıkıştırarak, batonumu
avucumda sıkıştırarak, batonumu avucumda sıkıştırarak, batonumu
avucumda sıkıştırarak, batonumu avucumda sıkıştırarak, batonumu
avucumda sıkıştırarak, batonumu avucumda sıkıştırarak, batonumu
avucumda sıkıştırarak, bat

Ayakları elimde esner ve kolları başının üzerine atılır, uykulu bir kedi yavrusu gibi gerinirken inler. Koyu kirpikleri titrer, kahve rengi bulanık gözleri ortaya çıkar ve ne olduğunu anladığında, inleyerek başını yastığa geri bırakır, yüzünü avucunun arkasına gömer.

"Lütfen beni yatak odanın balkonunda uyurken yakalamadığını söyle."

"Seni yatak odamın balkonunda uyurken yakalamadım." O, bir kahkaha atar ve oturur. "Gözetlemiyordum ya da öyle bir şey yapmıyordum."

"Peki, nasıl oldu da yatak odama, sonra balkonuma geldin ve yatak odamdaki battaniyenin altında kıvrıldın?"

"Ben... ben..."

Kaşlarımı kaldırdım ve boynuna sıcaklık yayıldı, yanaklarında toplandı.

"Gözetlemiyordum," diye söz verir ve bu, son nefesini aldığı andır. "Çok bunalmıştım ve düzgün düşünemiyordum, bu yüzden biraz sessizlik için buraya çıktım ve meraklandım, ışıklar açıldı ve yatak odan beklediğim gibi değildi, sonra bunu buldum ve kömürler hala sıcaktı ve bu lanet manzara, Carter, kesinlikle inanılmazdı ve ben sadece ona bakıyordum ve umarım mahremiyetini ihlal ettiğim ve uyuyakaldığım için bana kızmamışsındır."

Ona kızgın mısın? Ona kızgın değilim. Sadece ona bakıyorum, konuşmaya devam etmesini izliyorum, bu nefes kesici şaheser, ateş püskürürken ve alaycı davranırken, aynı zamanda insanların ne düşündüğünü çok fazla önemseyen, çelişkili bir karakter.

Ve dürüst olmak gerekirse? Onu çok seviyorum.

Ellerini ellerime alıyorum, saçmalamalarının durduğunu, endişeyle titreyen bakışlarını izliyorum.

"Hey, ufaklık. Nefes al. Üzülme." Etrafımızı işaret ediyorum, çıtırdayan alevler, gece gökyüzünde yüzen yıldızlar denizi, dağların zirvelerine uzanan sonsuz kara çam ağaçları. Dört yıl önce bu arsayı satın almamın sebebi işte bu manzara. "Anlıyorum. Bütün bunları izlerken biraz kaybolmamak imkansız. Hepimizin ne kadar küçük ve önemsiz olduğumuzu, tüm sorunlarımızın ne kadar önemsiz olduğunu fark ediyorsun. Düşünmem, huzur ve sessizliğe ihtiyacım olduğunda en sevdiğim yer burası." Dünyanın Carter Beckett'ı nasıl gördüğünü unutmam ve gerçekte kim olduğumu, ya da belki de kim olmak istediğimi hatırlamam gerektiğinde.

Gözlerim yıldızlardan aşağıya doğru kayarken, Olivia'nın beni dikkatle izlediğini fark ediyorum ve bana baktığında ne gördüğünü merak ediyorum. Benim kendim için dikkatsizce yarattığım imajın ötesini görebiliyor mu acaba? Sanırım görebiliyor. Ancak kararlarının bu imajdan etkilenmediğinden pek emin değilim.

Birayı işaret ederek sessiz bir soru sorar ve ben başımı sallar, ikimiz için iki şişenin kapağını açmasını izlerim. Bir dakika sessizce yudumladıktan sonra sorar, "Neden peşimden geldin?"

"Çünkü bütün gece seni aklımdan çıkaramadım. Dürüst olmak gerekirse, yemek yemeye giderken

yemeğe çıkacağımız sırada beni terk ettiğinden beri seni düşünmeden edemedim." Bir süre sessizlik.

"Senin hakkında beni korkutan şeyin ne olduğunu biliyor musun, Carter?"

Muhtemelen her şey, ama umarım düzeltebileceğim bir şeydir. "Ne?"

"Senin samimi olup olmadığını, yoksa sadece benimle yatmak için çok uğraştığını bilmiyorum."

"Bu bir elbise," diyorum alaycı bir gülümsemeyle, narin bileğini saran dalgalı kolun kenarını çekmek için öne uzanıyorum. Etkilenmemiş yüzü, şaka yapmanın zamanı olmadığını söylüyor.

Onun endişesine kısa ve dürüst cevap, her ikisi de. Onu gerçekten önemsiyorum ve onunla zaman geçirmek istiyorum, ama aynı zamanda, onun vücudunu mahvetmeme izin verecekse, kendimi onun ayaklarına atarım, çünkü onu tamamen mahvetmek istiyorum.

Tabii ki bunu mümkün olan en saygılı şekilde söylüyorum.

"Beni düşündürüyorsun." Belki de fazla. Kafam karışıyor, her şey birbirine karışıyor.

Gözlerini yarı yarıya devirdi. "Çünkü bunun için çabalamaya alışkın değilsin?"

Tanrım. Anlıyorum lan. Olivia konusunda kimse bana güvenmiyor, o da dahil, çünkü çok fazla dalga geçiyorum. Kimse benim değişebileceğimi, daha fazlasını isteyebileceğimi, bir kıza iyi davranabileceğimi düşünmüyor.

Birayı içip masaya bırakarak, iki elimle yüzümü ovuşturuyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum ve bu beni sinirlendiriyor. Buz üzerindeyken kendimi sorgulamak zorunda kalmam. O pistin hakimi benim ve takım arkadaşlarımdan saygısını, kaptanları olarak bana olan güvenlerini kazanmak için çok çalıştım. Onları hayal kırıklığına uğratmamak için elimden geleni yapıyorum ama şu anda kendimi hayal kırıklığına uğratiyormuşum gibi hissediyorum. Bir sonraki hamlem ne olmalı bilmiyorum. Onun bana güvenmesini ve bana bir şans vermesini nasıl sağlayabilirim?

Olivia dizime dokunarak dikkatimi çeker. "Özür dilerim, Carter. Küstahlığım benim en iyi savunma mekanizmamdır."

Başımı sallıyorum. "Anlıyorum." Ve anlıyorum.

"Daha önce söylediğim şey ciddiydi. Senden hoşlanıyorum. Sadece..."

"Bana güvenmiyorsun," diye sözünü tamamlarım. "Neden güvenesin ki? Kimse neden güvenesin ki?" *Son cümleyi kafamda söylemek istemiştin.*

Olivia'nın gözleri titrer ve aşağıya düşer. Sonra elini uzatır, çekingen parmakları benimkini sarar. "Gerçekten üzgünüm, Carter."

Onun samimiyeti takdir ediliyor ama özür dileyecek bir şeyi yok. Bu benim hatam. Emmett her zaman bana, bir gün yaptıklarımın başıma bela olacağını söylerdi. Her zaman bunun, bir hokey hayranıyla kazara hamile kalmak anlamına geldiğini düşünmüştüm, ama ben çok dikkatliyimdir. Doğum kontrol hapı ve prezervatif yoksa, ilişkiye girmiyorum. Asla, hayatımda istediğim tek kadının, geçmişim yüzünden beni kabul etmeyeceğini kastettiğini düşünmemiştim.

Ama işte burada, bana olan duygularını itiraf etmiş durumda, aramızdaki tek engel benim pek de parlak olmayan ilişki geçmişim, ya da daha doğrusu, ilişki geçmişimin olmaması.

Öyleyse, onun fikrini değiştirmek için çaba göstermem, bana güvenmesi için bir neden vermem gerekiyor, bu yavaş bir süreç olsa ve bütün bir yılımı alsaydı bile. Önce onun arkadaşı olacağım ve iyi davranacağım.

Onun için.

Olivia için.

BÖLÜM 13

OPRAH & OOPSIES

CARTER

"Yani bu, sinemada arka sırada öpüşmek yok demek, değil mi?"

Onun sessiz kıkırdaması beni gülümsetiyor. "Gerçekten gitmek zorunda değiliz." "Ne? Hayır, siktir et. *Frozen II*, değil mi?"

Gidiyoruz." Cebime

telefonumu çıkarıp sinema uygulamasını açtım. "Hemen bir tarih seçelim. Biletleri ben alırım."

"Ama..."

"Dinle," diye sözünü kestim. "Bana asla deme, Ollie, yoksa bana güvенеbileceğini kanıtlarsam gelecekte bir olasılık var mı?"

Dişleri alt dudağını ısırdı. "Şey, sanırım seni üç oyun üst üste yendim..."

"Sana kazanmana izin verdim," diye yalan söyledim, sonra tartışmak için ağzını açtığında avucumu ağzına kapattım. "Tamam, iki gün sonra bir yolculuğa çıkacağım, döndüğümde gidebiliriz."

Elimi çekip, parmaklarımı tutarak kucağına bırakır ve bana yaklaşır, yüzü telefonumun üzerine eğilir. "Biri çok hevesli," diye mırıldanır, sonra bir tarihe dokunur. "Cuma günü uygun, eğer siz de boşsanız."

"Öyleyiz." Aslında bu hafta bizim için zorunlu beş günlük tatil haftası. Cara ve Olivia'nın henüz bilmediği, ama yarın öğrenecekleri nedenlerden dolayı yoğun bir hafta sonu olacak.

"Ama bugün cuma gecesi, yani eğer sen, şey... meşgulsen, o zaman ben tamamen..." Satın al düğmesine bastığımda ağzını kapattı.

Gülümseyerek burnuna dokunuyorum. "Randevu ayarlandı, ufaklık. Şimdi bir bira daha iç ve bana Ontario'da nerede büyüdüğünü anlat."

Olivia hüznünlü bir iç çekişle bana yaslanır. "Muskoka'lıyım." "Ah, kır evleri bölgesi." Ufka bakarım. "Burada uykuya dalmana şaşmamalı."

burada uyuyakaldın."

"Bizim buralarda dağ yok, ama burası... *vay canına*." Sanki uzak bir yerde sıkışıp kalmış, hayretle gökyüzüne bakarken rüya görüyor gibi. "Evde her gece gördüğüm kadar çok yıldızı gördüğüm tek yer burası."

"Buraya nasıl geldin?"

Birasını masaya koydu, bir yandan bir yana sallanarak, en sevdiği hikayeyi anlatmaya hazırlanır gibi yüzü aydınlandı.

"Tamam, kardeşim, benden dört yaş büyük," elime dokunarak, "buraya okula geldi ve bir daha eve dönmek istemediğine karar verdi. Liseden mezun olduğumda, yaz tatilini onunla ve kız arkadaşıyla geçirmek için geldim. Kız arkadaşı hamileydi, tek gecelik bir ilişkiydi, ama şimdi evliler." Elini sallayarak. "Bilirsin, gerçek aşk, masal saçmalığı. Ama neyse, konu bu değil."

Onun hikayelerini bütün gün dinleyebilirim.

"Buraya geldim ve dürüst olmak gerekirse, her şeye aşık oldum. Her şeye, hepsine. İki ay boyunca yürüyüş yapıp keşiflerde bulundum ve buradan ayrılmak istemedim. Eylül ayında Toronto'ya gitmeye hazırdım, ama kayınbiraderim Kristin, ki o harika biridir, üniversitede çalışıyordu ve bazı bağlantılarını kullanarak bana kabul komitesiyle bir görüşme ayarladı. Tamamen şans eseri, bir gün önce birinin kabulünü geri çekmesi sayesinde ben kabul edildim. Ertesi gün eve uçtum, tüm eşyalarımı topladım ve üç gün sonra babamla buraya geldim. Cara oda arkadaşım olarak atandı ve her şey böylece bitti. Geri dönüş yoktu. Artık beni asla bırakmazdı."

Kıkırdayarak, elini tutup avucumu avucuna bastırıyorum. Boyut farkı şaşırtıcı. "Cara, sen onu terk etmeye kalkışırsan, seni kovalamak ve saçından tutup buraya geri getirmek için bir sonraki uçağa atlayacaktır."

Olivia kıkırdayarak burnunu kırıştırır. "Annem birkaç kez denedi. Hâlâ benden ayrıldığım için bana kızgınmış gibi davranıyor. O zamanlar on yedi yaşındaydım ve çok sessiz, evcimen bir çocuktum. Okul için Toronto'ya taşınmak ve ailemden uzak kalmak düşüncesi beni çok korkutuyordu, ama birdenbire bir hevesle eşyalarımı toplayıp ülkenin diğer ucuna taşındım."

Öne eğilip elimi tuttu. Neden hikaye anlatırken bu kadar heyecanlandığını bilmiyorum, ama bunu seviyorum. Ayrıca sanki duvarlarını yıkıyormuş gibi hissediyorum, ki bunu kesinlikle destekliyorum.

"Annem ayrılırken veda etmeyi reddetti, bana bakmadı, sarılmadı, hiçbir şey yapmadı. Ama sonra arabayı caddede kovaladı ve babama durması için bağırdı. Beni bırakmadan önce yirmi yedi dakika boyunca kollarımda ağladı. Babam zaman tuttu."

Yüzümü buruşturuyorum, bu da onu daha da güldürüyor. "Annemin yapacağı bir şeye benziyor. Asla tanışamazlar. İki çılgın anneyi aynı odaya koyamazsın."

"Ama çılgın anneler en iyisidir."

İç çekiyorum. "Kimse seni deli bir annenin sevdiği gibi sevemez." Ya da destekleyici bir babanın. Bilirsin, "senin en büyük hayranınım" türünden. Bende de öyle bir baba vardı ve onu özlüyorum.

Bir buçuk saat sonra, biralar bitmiş ve Olivia yanımda mutlu bir şekilde vızıldıyor, yüzünde kalıcı bir tembel gülümseme var.

"Sanırım partim bitti," diye mırıldanıyorum, birkaç dakika boyunca araba kapılarını çarparak, arkadaşlarım taksiye binmeden önce onlara bağırarak.

Olivia uzun bir nefes verir ve başını kucağıma koyar. Parmaklarımı saçlarına gömmekte tereddüt etmem. Saçları yumuşak, ipeksi ve çok kalındır. Bir buklenin ucunu işaret parmağımın etrafında döndürürüm ve başka bir vücut parçamı onun içine gömerken tüm saçlarını yumruğumun etrafına sarmak nasıl bir his olur diye düşünmemeye çalışırım.

Bunu düşünmemeye *çalışıyorum*, ama ben bir erkeğim ve o da müthiş bir kadın.

"Seni burada tek başıma tutmak istemedim," diyor bana.

Ona gülümsüyorum, boynumu eğip dilimi ağzına sokmak, onu bir kez daha tatmak için can atıyorum. "Yeni yılın ilk saatlerini geçirmek için daha iyi bir yol olamaz."

"Gitmeye hazır değilim," diye itiraf ediyor, esneyip geriniyor. Harika, çünkü ben onun gitmesini izlemeye hazır değilim.

"O zaman gitme. Bende kal."

Olivia tereddüt etmeden kolunu uzatır ve kirli parmaklarıyla ulaşabildiği ilk yeri çimdikler. O yer

benim meme ucumdur.

"Ah, seni küçük pislik." Yaralı meme ucumu korumak için avucumu üzerine koyuyorum. Olivia hiç de üzgün görünmüyor, bu da benim hemen onun üzerine eğilmeme ve kaburgalarını gıdıklamama neden oluyor. O ise kahkahalarla gülerek nefes nefese kalıyor, kucacımda kıvranıyor, durmam için yalvarıyor, gözyaşları yanaklarından akmak üzere. Bileklerini başının üzerine tutarak, burnumuzun uçları birbirine değene kadar yüzümü ona yaklaştırıyorum.

"Çimdikleme," diye fısıldadım.

Ben yapmak istiyorum, ama çenesini kaldırıp dudaklarını benim dudaklarıma değdiren o. Çok hafifçe. Sadece bir dokunuş. Omurgamdan aşağı heyecan verici bir titreme geçecek kadar, onu öpmeyi ne kadar sevdiğimi hatırlatacak kadar. Onun, ondan önceki diğer kadınlardan ne kadar farklı olduğunu hissediyorum.

Onu kendime doğru çekiyorum, o da elbisesini bacaklarının etrafında düzelterek titrerken battaniyenin ayaklarının dibinde birikmesini izliyorum. Elini tutup onu yatak odama götürüyorum, soğuşu arkamızda bırakıyoruz.

"Bunu daha çok bir pijama partisi gibi düşün. Bir film izleyebiliriz ve sen benim yatağımda uyuyabilirsin. Ben yedek yatağı kullanırım."

Onu dört direkli yatağına doğru çekiyorum, sanki heyecanını gizlemeye çalışır gibi arkamda sürünerek yürümesi hoşuma gidiyor.

"Hadi, Ollie." Yatağı okşuyorum. "Dokun da gör."

Geniş gözleri benimle yatak arasında gidip geliyor. Arkasına geçip avuçlarını yatağına bastırıyorum, ellerimi onun ellerinin üzerine koyuyorum.

Dudaklarım kulağına değiyor. "Bu bir Hypnos. Oprah da böyle bir yatakta uyuyor."

Boğazının derinliklerinden bir ses çıkarır, bir gün birlikte çıplak olarak yuvarlanırken, tercihen bu yatakta duymayı umduğum bir ses. Omzunun üzerinden bana bakar, dudaklarını yalar ve alt dudağını dişlerinin arasına alır.

"Ama... benim... pijamam yok," diye karar kılar. "Ya da diş fırçam."

"İkisini de alırım," diyorum gülümseyerek, parmaklarının yumuşak yatak örtüsünün üzerinde dolaşmasını, göğsünün sırtının alt kısmına koyduğum elimle nazikçe yönlendirerek yatağına doğru alçalmasını izliyorum. "Sabah sana

sana kahvaltı hazırlayacağım ve belki... daha fazla... konuşabiliriz."

Ayak parmaklarının ucuna basarak dizini yatağa koydu. "Bana ne yapacaksın?"

"Waffle. Fransız tostı. Pastırma. Yumurta. İstersen sana lanet olası bir hindi yemeği bile yaparım, sadece şu lanet yatağa gir."

Olivia kahkahalarla gülerek yorganı yumruklar. Onu kalçalarından tutup yatağa atarım. Bir çılgılık ve kıkırdama ile yuvarlanır, sırt üstü düşer ve yatağın ortasında yıldız balığı gibi uzanır.

"Oh, *lanet olsun*," diye inler. *Ah, kahretsin*. Zavallı sikim. O benim yatağımda inleyerek yatarken, sikim fermuarımın arkasında zıplıyor. Kollarını açarak, "Bu muhteşem," diye mırıldanır.

Elbette biliyorum. Bana on beş bin dolara mal oldu, vergiler dahil. Doğru okudunuz. Bir yatak için on beş bin dolar ve her kuruşuna değer.

Ellerim cebimde, gülümseyerek onu izliyorum, yuvarlanıp yatağı denerken onu içime çekiyorum. Kapı kolu sallandığında ya da Cara ona seslendiğinde rahatsız olmuyor.

"Livvie?" Cara hızlıca beş kez kapıyı çaldı, ardından iki kez daha hafifçe çaldı. "Orada mısın, bebeğim?"

"Uh-huh."

"Ha? Pekala, çık dışarı. Eve gidiyoruz."

Olivia oturur ve bakışları kapıya kayar. Bana dönerek, ne yapacağını bilmiyormuş gibi, benim onun yerine karar vermemi bekliyormuş gibi bakar. Tabii ki bunu yapamam. Eğer seçim benim olsaydı, işe dönene kadar onu burada tutardım. Ayrıca tüm bu süre boyunca çıplak kalır, birkaç seçkin jimnastik hareketi denerdik.

Bir iç çekip, elimi saçlarıma arasına geçirip sallıyorum. "Kalmak istemiyorsan, sorun değil."

Dudakları aralanır, başını yana eğerek beni inceler. "Şey, ben..." Ağzının köşesi yukarı kalkar. "Kalacağım."

Ellerimi çırpıp sessizce "*evet!*" diye bağıriyorum. Sonra yatağa atlayıp kollarıma sarılıyorum ve o çılgınca gülerken onu tuhaf bir şekilde kucaklıyorum. Sonunda zıplıyorum ve odanın diğer ucundaki şifonyere koşuyorum. Oradan bir tişört ve bir eşofman altı çıkarıyorum. Eşofmanı elime alıp bakıyorum;

onu tamamen yutacak. Yüzünü buruşturup başını sallar.

"Ne oluyor lan? Carter Beckett, orada mısın?" Cara kapı kolunu salladı. "Carter, şu lanet kapıyı hemen aç! Em, kapıyı kır! En iyi arkadaşımın sarayına sikini sokma!"

Gömleğimi Olivia'ya atarak kilidi açtım ve kapıyı hızla açtım, kolumu sallayarak vücudumu işaret ettim. "Tamamen giyiniktim ve penisim de ait olduğu yerde, pantolonumun içindeydi, çok teşekkürler."

Cara hem etkilenmemiş hem de şok olmuş görünüyor. Emmett ise odaya kafasını sokarken kulaklarından kulaklarına kadar sırtıyor. Olivia'yı yatakta görünce gülmekten ikiye katlanıyor. Belli ki sarhoş.

"Aman Tanrım," Olivia, yatağımın ortasında diz çökmüş, gömleğimi vücuduna tutarak mırıldanır. "Care, bak! Bana uyumam için gömleğini verdi. Bana elbise gibi olacak!"

Cara'nın ağzı açık kalır, bakışları ikimiz arasında gidip gelir. Ellerini kaldırır. "Burada ne haltlar dönüyor?"

"Ben sadece uyuyacağım." Olivia gömleği çıkarır, battaniyeyi kaldırır ve altına girer. Kafası yastıkların arasında kaybolur, sadece havada tuttuğu kolları görünür. "Carter Beckett'i kendi yatağından attım. Biri fotoğraf çeksin! Sanırım bu daha önce hiç olmamıştı!"

Olmadı. Olivia ile başka kimseyle yapmak istemediğim birçok şeyi yapıyorum.

Olivia, Emmett'in vücudu yatağa çarptığında onun ağırlığıyla zıplar. İkisi birbirlerine sokulurlar, Emmett telefonunu başlarının üzerine tutar ve onlar aptal gibi kıkırdayarak fotoğraf çeker. Ben de oraya girmek istiyorum.

Hayır, bunu unutun. Oraya *gerçekten* girmek istiyorum. Ve en iyi arkadaşımı oradan kovmak istiyorum.

Cara parmağını yüzüme doğrultur, bana her zamanki gibi korkutucu bir bakış atar. "Sana bağırarak için çok sarhoşum. Onu incitirsen, kendi sikini yemeye hazır ol. Duyduğuma göre çok büyükmüş, bu yüzden iştahının iyi olması iyi bir şey." Çılgın gözleri benimkilerle buluşur. "Anladın mı, Carter?"

İki parmağımı kaldırarak yemin ederim, "Olivia Parker'a zarar vermeyeceğime yemin ederim."

Göğsümü okşadı ve en yakın arkadaşı ile erkek arkadaşının hala zıpladığı yatağa geri döndü. "Bazen sanki çocuklarım varmış gibi hissediyorum." Yatağa doğru yürüdü, Emmett'i yataktan kaldırdı ve Olivia'nın yanağına bir öpücük kondurdu. "Eğlenin, dikkatli olun ve aptalca kararlar almayın."

Olivia ona selam verir. "Evet, anne."

Cara gözlerini devirir ama güler, yanımdan geçip gider ve Emmett kaşlarını kaldırarak kapıyı kapatır. Bir dakika sonra, ön kapı açılır ve kapanır, ev ürkütücü bir sessizliğe bürünür.

Bu gece burada, Olivia ile yalnız kalacağımı hiç düşünmemiştim, özellikle de benim yatağımda.

Kıvırcık saçları dağınık, battaniyeler beline kadar uzanıyor. O, yatakta oturan, her şeyi karanlık olan, saçları, bakışları, elbisesi, kabarık beyaz yatak örtüleriyle tam bir tezat oluşturan, antikrist gibi. Aklımdan sadece korkunç, pis, düpedüz yaramaz düşünceler geçiyor. *Antikrist*.

"Sana pijama aldırдын ve şimdi elbisenle mi uyuyacaksın?"

Yataktan kalkarken yavaşça, şeytani bir gülümsemeye, "Cara'nın gitmesini bekliyordum ki onu çıkarabileyim" dedi.

Dilimi yutuyorum, tüm dünyadaki özgüveniyle bana doğru yürüyen onu izliyorum. Ve hemen yolumdan çekiliyorum.

"Tamam. Ben, şey..." Kapıyı işaret ettim. "Sana biraz mahremiyet vereyim."

Kolu tutmaya uzandığımda, Olivia'nın eli sertçe ahşaba vurarak kapıyı açılır açılmaz kapattı. Kilidi çevirdiğinde ensemdeki tüyler diken diken oldu ve ne yapacağımı hiç bilemedim. Burada bir aptal gibi durmuş, kilitli kapıya bakıyorum, çünkü şu anda bu kadına bakarsam pantolonumun içinde kalmasını sağlayamam. Onu yatağa yatırıp elbisesini yırtıp atmaktan yaklaşık iki saniye uzaktayım.

Odadaki enerji, şu anda fermuarımın arkasında gergin duran 23 santimlik titanyum kadar elektrik yüklü.

Derin bir nefes verip, arkamdaki banyo kapısının kapanmasıyla rahat bir nefes alıyorum. Yatağın kenarına çöküp tavana bakarken, çok ihtiyacım olan özdenetim için dua ediyorum.

Pantolonumdaki şişkinliği acı içinde düzeltirken, duygular hakkında konuşarak havayı bozmaya çalışıyorum. "Uh, hey, Ollie," diye zayıf bir sesle sesleniyorum. Kafamı sallayarak ellerimi yüzümden aşağı doğru çekiyorum. "Bence konuşmalıyız, um..." Tanrım, bu çok acı verici.

"Senden hoşlanıyorum," diye en az ikinci kez pat diye söylüyorum. Bir kapıya konuşuyorum. "Düşünüyordum da... belki biz... belki ben... belki sen bana güvenmeyi öğrenebilirsin, bilirsin, bana bir şans verebilirsin, eğer sana gösterirsem... bana güvenebilirsin..." Sonuna geldiğimde bu neredeyse bir fısıltı oluyor, çünkü ne halt ettiğimi hiç bilmiyorum.

Sessizlik.

Ve sonra: "Yarın."

Ayağa fırlıyorum. "Ne?"

"Yarın konuşabiliriz. Kahvaltı için bana hindi yemeği yaptıktan sonra."

Evet, lanet olsun. Ana adamıma bakıyorum. O da hemen sönmüyor. O da benim kadar heyecanlı. "Duydun mu, koca dostum?" diye ona hevesle fısıldıyorum. "Bir yerlere varıyoruz, lanet olsun!"

"Carter?" Olivia seslenir. "Bana yardım eder misin?"

Odanın diğer ucuna koşarak, elim kapı kolunda duruyorum. Ona giyinik olup olmadığını soracağım ama o kapıyı açıyor, elimi tutup beni içeri çekiyor ve konuştuğunda neredeyse ölecektim.

"Fermuarımı açman lazım."

Siktir. Siktir, siktir, siktir, siktir.

"Carter." Olivia'nın parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. "Bana yardım edeceksen bana bakman gerekiyor."

Oh. Doğru. Ayaklarıma bakıyorum. Kıkırdayarak gülerim. Sesim çok endişeli ve tiz çıkar, ve sonunda başımı kaldırıp parmağımı havada döndürmeden önce elimi göğsümden aşağı doğru geçiririm. "Arkanı dön, güzelim." Görünüşe göre, özgüven gelip gidiyor.

Aynada gözlerimiz buluştuğunda, bana gülümser. Bu sevimli ve içkiler ve muhtemelen ihtiyacı olan uykudan dolayı biraz da saçma.

Dişleri alt dudağına batınca, gülümsemem patlar. O biraz alaycı ve eminim bunun farkındadır.

Onun ipeksi, gevşek buklelerini sırtından süpürerek omzuna yatırıyorum, sonra parmağımı boynundan elbisesine doğru kaydırıyorum, tam da onun...

"Uh, Ol. Burada... burada fermuar yok. Elbisen..." Yumuşak, koyu yeşil kumaşı çekiyorum, sırtından kolayca gerildiğini izliyorum, altında gizlenen kusursuz, kremi tenini görebiliyorum. "Esnek."

"Oh, doğru." Yansımda bakışlarımız kesiştiğinde yüzünde tatlı bir şeytan ifadesi belirir. Fermuarın olmadığını unutmamıştır. Yakut kırmızısı dudakları gülümser, şapşal ve güzel. "Oops."

Oops...

Oops?

Bu aynı zamanda banyo tezgahımın köşesindeki saten pembe sütyeni gördüğüm andır.

Oh, lanet olsun.

Oops, haklısın.

Büyük bir *hata* yapmak üzereyim.

BÖLÜM 14

KIYAMET

OLIVIA

Aklımın başında olmadığından eminim.

Bunun bir kısmı alkolden kaynaklanıyor, ama çoğunlukla şu anda arkamda duran, önündeki manzaraya ağzı açık kalmış adama karşı hissettiğim inkar edilemez çekicilikten kaynaklanıyor.

Gördüğü manzara, sütyensiz bir şekilde, ona elbisesini çıkarmayı rica eden benim.

Ve ne istediğimden emin olamadığı takdirde, ellerini kalçalarımaya koyup, alt dudağımı dişlerimin arasına kaydırırken, ellerini belimin kıvrımına kaydırıyorum.

"O zaman onu çıkarabilirsin."

Ben kimim? Bilmiyorum. Hayatı testislerinden tutacak bir kız, sanırım. Ya da daha doğrusu, Carter Beckett. Carter Beckett'i testislerinden tutacağım.

Dediğim gibi, şu anda tam olarak kendimde değilim. Bu, sabah pişman olabileceğim bir şey gibi geliyor, Cara buradan ayrılmadan önce beni uyardığı aptalca kararlar gibi.

Ama mesele şu ki... Onu istiyorum. Onu sevmemem gerektiğini bilsem de onu seviyorum. Çünkü bunun tek bir sonu olabilir: Kalbim kırık ve hayal kırıklığına uğramış, muhtemelen bir Big Mac ya da bir kutu kurabiye hamuru eşliğinde ağlayarak. Belki de ikisi birden.

Tercihen ikisi de.

Sanırım sonuçlarıyla başa çıkmaya hazırım, çünkü şu anda Carter'ın banyosundayım ve ondan beni soymasını istiyorum.

Belki de herkesin ona güvenmediğinden bahsederken yüzündeki yenilgi ifadesiydi. Belki de kalmamı isteyip, film ve kahvaltı sözü vermesiydi. Belki de yanımda oturup, benimle konuşurken, beni dinlerken tamamen büyülenmiş haliydi. O, kibirli hokey fenomeni ve kadınların sevgilisi Carter Beckett değildi. O sadece... Carter'dı.

Ve ben onu bu haliyle seviyorum, tüm duvarlar yıkıldığında, pek çok kişinin deneyimleyemeyeceğine bahse girerim. Belki bu beni özel hissettirdi. Belki bu, onun sözlerine biraz değer kattı. Belki... belki birkaç saat önce kapıdan içeri girdiğimde olduğundan biraz daha fazla ona güveniyorum.

Bilmiyorum. Tek bildiğim, artık bununla savaşamayacağım. Yorgunum.

Carter belimi daha sıkı kavradı, sıkı ve onun beni en açgözlü, uyuşturucu etkisi yaratan şekilde mahvetmesinin ne kadar kolay olacağına hayret etmeden edemedim. Bana neredeyse hiç dokunmadı ama ben şimdiden tekrar gelmek istiyorum.

Göğsü sırtıma değiyor ve bakışlarımız birbirimizin yansımasına kilitli kalırken, aldığı her nefesle endişesinin ağırlığını hissediyorum. Başımı geriye eğiyorum ve parmaklarım boynunun kıvrımlarında dans ederken, yüzünü eğip bana gülümsüyor.

"Seni öpebilir miyim?" diye soruyor ve ben başımı salladığım anda ağzı aşağı iniyor. Öpücüğü hassas ve yumuşak, alaycı ve lezzetli, uzun sürüyor ve ben daha fazlasını istiyorum. Bundan daha fazlasını, ondan daha fazlasını.

Parmaklarım ipeksi dalgalarına gömüyorum, onu kendime çekiyorum ve dili benimkine değdiğinde, boğazımdan çıkan iniltiyi çalıyor.

Büyük eli karnımdan yukarı kayar, göğüslerimi okşar ve sonra nazikçe boynuma sarılır, parmakları hafifçe bastırarak beni orada tutar, sanki ağızım onun keşfetmesi için varmış gibi.

O ayrıldığında, başımı yukarı doğru kaldırıyor, aynada benim bakışlarımla karşılaşan bakışlarında karanlık ve sarhoş edici bir şey var, beni sahte bir güvenlik hissine kaptırıyor. Ona bedenimi vermek istiyorum ve onun tüm bedenimi güvende tutmayı bildiğini varsaymak istiyorum.

"Şu haline bak," diye mırıldanıyor. "O kadar küçüksün ve narinsin ki, seni kırabilirim diye korkuyorum."

"Ben camdan yapılmadım, Carter. Bana nazik davranmana gerek yok. Aslında, nazik davranmamamı tercih ederim."

Bir saniye sonra kığım tezgahın üzerinde, bacaklarım onun ince beline dolanmış, saçlarım onun yumruğuna dolanmış, o benim başımı çekiyor

sıkı bir şekilde çekiyor. Ağzı benimkine o kadar yakın ki, birbirimizin nefesini içimize çekerken, bu düzensiz nefeslerin kime ait olduğunu ayırt edemiyorum.

Sert parmaklar uyluklarımı sıyrıyor, elbisenin eteğinin altına kayıyor, kalçalarımın etrafında toplanana kadar yukarı itiyor ve çıplak belimi eliyle sardığında tüm vücudum titriyor.

Carter'ın ateşli bakışları aramızdaki boşluğa dalar ve boğazı titrer. "Siktir," diye fısıldar, külotumun ortasındaki nemli noktaya bakarak. Bakışları benimkilere döner ve başparmağını, zaten ihtiyaçtan kramp girmiş olan düğüme yavaşça sürer. Ben inleyince, ağzı üzerime çöker.

Bana doğru kayar, yavaş bir sürtünmeyle başımı düşürür, boynumu ona açar, ağzı cildim üzerinde kayarken, kalçalarımı kaldırtan, bacaklarımın arasında onun kalın ağırlığının sürtünmesini çaresizce isteyen sıcak, ıslak öpücükler. Bana bunu verir, elleri altıma kayar, kıcımlı yoğurur, beni kendine çeker ve ben bu katmanların gitmesini isterim.

Dudakları kulağımı bulana kadar çenemi nazikçe ısıyor. "Bunu yaparsak Olivia, geri dönüş yok."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum. Neyin geri dönüşü yok? Eğer bunu yaparsak, bu bir şeyin başlangıcı olur. Samimi ve vahşi bir şey, belki daha fazlası, ama büyük olasılıkla sonun başlangıcı.

Göğsümde bir keder mırıltısı yankılanıyor, bana bunun ben olmadığımı, geçici geceler ve vedalardan çok daha fazlasını istediğimi hatırlatıyor. Kalbimin düzenli, hızlı atışları bana bu gece için mücadeleyi bırakmamı, onu olduğu gibi kabul etmemi söylüyor: aklımdan çıkaramadığım adamla garantili bir tutku gecesi.

Tüm bunların altında, çok gerçek korkularım ve güvensizliklerim olan, her fotoğrafta onun koluna sarılmış kadınlarla kendimi karşılaştıran tarafım yatıyor. Bu taraf, yarın ayıldığımda kontrolü ele geçirecek, beni daha da dibe sürükleyen bir karar verdiğim için sarhoş halimi tekmeleyecek olan taraf.

Ama aramızdaki kimya, canlı bir kablo gibi vızıldıyor, bizi birbirimize bağlıyor ve şu anda net düşünmemi imkansız hale getiriyor. Ne istediğimi biliyorum

Ne istediğimi biliyorum ve istediğim şey bu adam — içimde, her yerimde, beni alıp, sahip olup, tekrar tekrar.

Muhtemelen bu yüzden, "Beni istiyorsan, ben seninim" sözleri ağzımdan çıkıyor.

Bir hamlede ayağa kalkıyorum, sırtım Carter'ın sert vücuduna yaslanıyor, elbisem banyonun köşesindeki pençeli küvette, tertemiz cam duşun yanında. Sert eller kollarımdan aşağı kayıyor, kalçalarımı kavıyor, tırnakları etime batıyor, bakışları sıcak kömürler gibi üzerimde dolaşıyor.

Yumuşak dudaklar omzumdan omurgamın eğimine doğru nazik öpücükler kondururken, Carter başparmaklarını külotuma geçirip yavaşça dizlerinin üzerine çöküyor ve kızaran danteli de beraberinde götürüyor.

Sıcak ağzı, kaslarımı yoğururken uyluklarımın arkasından yukarı doğru kayıyor ve bir eli, kalp atışlarımın hızlandığı bacaklarımın arasına kayarken, gözlerimi sıkıca kapatıp hayatım pahasına tezgahın kenarına tutunuyorum.

"Gerginsin," diye mırıldanır Carter, titremeye başlayan karnımın alt kısmına elini uzatır.

Gergin, saf arzuyla sarhoş, beni çok korkutan dürüst ve samimi duyguların cömert yardımından dehşete kapılmış... Hepsi içimde dönüyor, kalbimi kavıyor, yumruk gibi sıkıyor.

"Lanet olasıca muhteşem." Parmakları bacaklarımın arasında yayılan ıslaklığı okşarken, bu sözler muhteşem bir fısıltı gibi çıkıyor. Ayağa kalkıyor, boynumu öpüyor ve gözlerime bakıyor. "Kusursuz." Karnımdaki eli, bir göğsümü avuçlayana kadar yukarı kayıyor ve gergin meme ucumu okşuyor. Dişleri kulağımı sıyrıyor. "Ne kadar ıslaksın?"

"Tanrım." Başım inleyerek öne doğru eğilir ve o güldüğünde titrerim. Cevap *ıslaktır* ve o bunu bilir. İkimiz de hissedebiliriz, oradaki sıcaklığı, nemi. "Dokun bana," yalvarırım. "Lütfen, Carter."

Onun dokunuşu en çok istediğim bölgeyi okşuyor ve beni eliyle kavıyor, kaçırmadığım sessiz bir *mayın* gibi. "Bana bak." Baktığımda, parmaklarını kaygan kıvrımlarımın arasında gezdiriyor ve sonra birini içeri sokuyor. "Siktir." Ben onun adını haykırırken, ağzını omzuma açıyor. "Ne kadar ıslak bir amcık."

Parmakları boğazımı sararken içime giriyor, acı verici derecede yavaş bir dalışla daha fazlasını, daha hızlı, daha sert olmasını istiyorum. Kızıl bir sıcaklık göğsümü kaplıyor, yanaklarım kızarıyor, midemde alevler parlıyor, her şey karıncalanıyor ve kaynıyor, sanki volkanik bir patlamanın eşiğindeymişim gibi.

İkinci parmak içeri girdiğinde nefesim kesildi ve eli hareket ettikçe her şey en harika şekilde sıkılaşıyor, hız ve şiddet kazanarak her itişte avucunun içi kıcıma çarpıyordu.

Carter'ın boynumdaki eli sıkışıyor, göğsünde bir gürültü duyuluyor, ben de bana verdiği her şeyi kabul ediyorum, ağzımı ağzıyla kapattığında boğazıma zorla soktuğu sözleri de dahil. "Aferin kızım."

İçimdeki her şey kaynama noktasına gelir, taşar ve Carter beni göğsüne sıkıca sararken boynumu bırakır ve uyluklarımın arasına sıkışmış gergin sinir demetini okşar, adını dudaklarımdan patladığında cildime gülümser.

Tereddüt etmeden eğilip dizlerimi kavradı, beni omzuna attı ve çılgılığımı duymazdan geldi. Elini kıcıma koydu ve yatak odasına doğru yürüdü, beni yatağa fırlatarak attı. Ben kıkırdayınca gülümsedi, ben yumuşak yastıklara başımı gömüp inlerken kolları yatağın üzerinde kaydı.

"Bu yataktan hiç ayrılmak istemiyorum."

Gömleğini başının üstünden yırtıp çıkar, kot pantolonunu çıkarır ve üzerime sürünerek, onun vücudunun ne kadar güzel olduğunu hayranlıkla seyretmeye vakit bulamadan ağzımın köşesini öper. "Öyleyse hayranlık duyma. Seni sonsuza kadar yanımda tutabileceğimi düşünme."

Göğsümde alevlenen ve karnımda yanan duyguyu içimde derinlere gömüyorum, çünkü onun bunu kastettiğini düşünmek tehlikeli bir şey. Biraz sarhoş olabilirim, ama bu gecedен sonra, Carter Beckett'in aşık olabileceğim bir adam olduğuna yüzde 100 eminim.

Ben tek gecelik ilişki yaşayan bir kız değilim; bunu daha önce de söylemiştim. Benim için seks, duygulardan sonra gelir. Nadiren duygusal bağ kurduğumu söylemeyi unutmuş olabilirim. Bu bir lütuf mu yoksa lanet mi, henüz karar veremedim. Gerçek bir bağ arıyorum ve bu çok zor bulunuyor. Bu aynı zamanda, yirmi beş yıllık hayatımda sadece iki erkekle seks yaptığım anlamına geliyor, Carter'ın listesiyle tam bir tezat.

"Hey." Elini yanağıma koyarak bakışlarımı kendine çekti. "Nereye gittin? Birden ortadan kayboldun." Sıcak dudakları çenemi okşadı, sonra yüzünü saçlarıma gömdü. "Neden hep bu kadar güzel kokuyorsun? Taze pişmiş muzlu ekmek gibi. Seni yiyip bitirmek istiyorum."

Arzu, karnımda kelebekler gibi uçmaya başladı ve bacaklarımın arasında ağır bir ağrı hissettim.

"Tek sorun, nereden başlayacağımı bilememem. Her yerde olmak istiyorum, aynı anda. Mesela..." Elini boynumdan aşağı kaydırıyor, parmak uçları göğsümün üzerinde dolaşüyor, başparmağını meme ucumun üzerinde gezdirdiğinde tüylerim diken diken oluyor. "Burada."

Yüzü eğildiğinde dudaklarım titrek bir nefesle açılır ve o, dilini meme ucumun üzerinde gezdirirken gözlerimin içine bakar.

"Ama ben de olmak istiyorum..." Carter sözünü yarıda keser, tıpkı dudakları ve yavaş, işkence gibi mideye doğru ilerleyen yolu gibi, göbek deliğimin etrafını öper. "Burada."

Beklenti beni titretir, sinirlerimi bozar ve ağzı vücudumda yavaşça ilerlerken boğazımdan bir inilti çıkar. Kalça kemiğimi emmek için durur, cildimi iziyle lekeler, sonra bacağımyı kaldırır, ıslak dilinin kaymasıyla dudaklarının dokunuşu arasında gidip gelirken yukarı doğru kayar.

"Ve burada," diye fısıldıyor, uyluklarımın birleştiği yerde bitiriyor. "Ve siktir." Nefes nefese, çıtırdayan bir nefes, benim merkezimi yıkıyor ve nefes alamıyorum, "Burada mı, Olivia? En çok olmak istediğim yer burası."

Başım geriye düşer, ağzım iniltiyle açılır, o dilini benim merkezime bastırır ve tepeye kadar tek bir tembel vuruşla yalar. Dilinin ucu klitorisimin etrafında döner, sonra onu ağzına çeker. Parmaklarım onun ipeksi dalgalarını tararken, o bacaklarımı omuzlarına atar, yüzünü bacaklarımın arasına gömer ve söz verdiği şeyi yapar: beni lanet olasıca yutar.

Beni yiyişi vahşice, günlerdir yemek yememiş gibi, dilinin sıcak darbeleri, yakıcı, emici öpücüklerle birleşiyor, ben onu kendime çekip pelvisimi yüzüne sürüyorum.

"Siktir," diye inliyorum, ateşli bir sıcaklık vücudumu sarıyor. Sırtım kavisleniyor ve o iki parmağını içime sokarken nefesim kesiliyor. "Carter, ben... ben... yapamam."

"Yapabilirsin."

O acımasız, merhamet göstermeye niyetli bir vahşi, göğsü onaylayarak titriyor, benim daha yükseğe tırmanmamı izliyor ve beni uçurumun kenarına attığında, ağzımı kapatmak için elimi ağızıma kapatıyorum.

Carter elimi çekip, başımın iki yanına bileklerimi sabitlerken üzerime eğilir. "O eli tekrar oraya vurursan, ikisini de yatak direğine bağlarım. İçinde benimle birlikte boşaldığında adımı haykırmayı istiyorum. Anladın mı?"

Sözler ağızımdan çıkmıyor, bu yüzden hızla başımı sallıyorum.

Carter sırtıtarak vücudumun üzerine çıkıyor. Parmağını çenemin altına koyuyor. "Küstah cevaplar yok, Ol? Seni kırdım mı?"

Gözlerimi kapatıp derin bir nefes alıp veriyorum. Dudaklarını öpüyorum, sonra sert çene hattını takip ederek kulağına doğru ilerliyorum. "Henüz beni kırmadın, ama iyi bir kız olursam yakında kırırsın umarım."

Bakışları kararır. "Siktir, sana ne istersen vermek istiyorum."

Dudaklarımı onun dudaklarına sürterim. "Beni mahvet, Carter."

Ağızlarımız çılgınca çarpışır, dişlerimizi sürter, dillerimizi kaydırır, morartacak kadar sert dokunuruz. Onu yatağa itip kalçalarının üzerine oturuyorum, çünkü onun vücudunun bir şaheser olduğunu iyice hayranlıkla seyretmek için bir dakikaya ihtiyacım var. Geniş ve sağlam, altın rengi teninin altında dalgalanan kaslı bir vücudu var. Parmak ucumu gövdesindeki oyulmuş izleri takip ederek her bir karın kasının etrafında gezdiriyorum, göbek deliğinin etrafında daireler çizip, boxer şortunun bel kısmının altında kaybolan yumuşak kestane rengi buklelerin izini takip ediyorum.

"Çok güzelsin," diye fısıldıyorum.

"Ben mi?" Avuçlarını uyluklarımda üzerinde gezdirip belimi kavrar. Bakışlarında bir şey var, belirsiz ama aynı zamanda çok açık, çok savunmasız bir şey, sanki bunu görmemi istiyor ama nasıl göstereceğini bilmiyor gibi. Nasırlı başparmağı dudaklarımda üzerinde gezer, bakışları bu hareketi izler ve sonra tekrar benimkilere döner. "Sen kusursuzsun, Ollie."

Göğsümde ağır ve hızlı bir çarpıntı her şeyi sıkılaştırıyor ve korku bir kez daha beni ele geçirince boğazım daralıyor. Burada ne yaptığımı, neden kendimi teslim ettiğimi bilmiyorum. Kendimi bırakıp onun bana olan ihtiyacının ağırlığını hissetme arzusu olmasaydı, karışık

İçtiğimiz içkiler ikimizin de çekingenliğini azalttığı için, bir ara verebilirim. Konuşmamız gerekiyor, ama tek görebildiğim onun vücudunun benimkinin altında olması ve gözlerindeki o baş döndürücü bakış olduğunda, nasıl iletişim kuracağımı hatırlamıyorum.

"Hey," diye fısıldadı. "Ne oldu? Durmak istiyorsan, dururuz. Sana sarılırim ve film izleriz. Bana uyar." Yüzündeki ifadede ikiyüzlülüğünü gösteren hiçbir şey yoktu, ama vücudunun ısısı, durmamı istemediğini ne kadar çok umduğunu gösteriyordu.

Çenemi avuçlar ve gözlerimiz buluştuğunda, "Sadece iki kişiyle seks yaptım" diye patlarım. Ve konuşmayı durduramadığım için, "Sadece değer verdiğim insanlarla yatarım" diye eklerim.

Onun değerlendirmesi altında kendimi çok açık hissediyorum. Ne düşündüğünü bilmemek beni daha da gergin yapıyor.

"Aynı şeyi söyleyemediğim için üzgünüm," diye sonunda cevap verdi. "Ama sana dürüstçe söyleyebilirim ki, sadece değer verdiğim insanlarla seks yapsaydım, bu gece yirmi yedi yaşında bekaretimi kaybedecektim."

Bu kesinlikle doğru olamaz. Onun tek sevdiği kişi ben olamam...

"Daha önce kimseye karşı böyle hissetmemiştim. Hiçbir zaman, Ollie. Sadece düşünmeni istiyorum... bana bir şans vermeyi düşünmeni istiyorum. Beni düşünmeni istiyorum. Tek istediğim bu, Ol. Seninle bir şans." Nazik bir öpücük parmak eklemlerimi okşadı. "Sabah daha fazla konuşabiliriz." Beni kendinden kaldırdı ve kollarının arasına çekti, üzerimize battaniyeyi örttü ve yüzünü boynumun kıvrımına gömerek "Muzlu ekmek" diye mırıldandı.

"Carter." Çok kafam karışık, bu kadar tahrik olduğumda hiç de olmak istemediğim bir durum. "Ne yapıyorsun?"

"Sana sarılıyorum." Açıkça, ve bunu çok iyi yapıyor. Şaşırdım; eminim ki bu onun ilk deneyimi. "Daha önce hiç kimseye sarılmamıştım." *İşte başlıyoruz.* "Bence bu konuda çok iyiyim." *Ve merhaba, kibir.*

"Etkileyici bir şekilde iyi gidiyorsun. Ama ne yapıyorsun?" Ve neden onun stormtrooper'ı şu anda benim bölgemi işgal etmiyor? Arkamı dürttüğü şekle bakılırsa, içime girmek için oldukça istekli olduğunu söyleyebilirim, benim bu ihtimale karşı duyduğum istek kadar istekli.

"Durmak... durmak mı?" Onun tereddüt etmesi beni gülümsemekten alıkoyuyor. "Senin istediğin bu değil mi?"

"Ne zaman durmanı istedim ki?"

"Sen dedin ki... ben... şey, sanırım sen... demedin."

Elim onun köprücük kemiğine konuyor, onu geri iterek üstüne çıkıyorum. Kendimi ona sürtünüyorum, boğazından çıkan inilti ve beni sertçe kavramasından zevk alıyorum. Geri çekilip, gri boxerinde bıraktığım ıslak lekeyi ona gösteriyorum, tam da özgürlüğüne kavuşmak için çabaladığı yerde.

"Ben boşalırken adını haykırmamı istediğini söylemiştin. Beni haykırttıracak mısın, haykırdırmayacak mısın? Eğer bu zorlu göreve hazır değilsen, kendim halledebilirim."

Carter homurdanarak beni sırt üstü çevirip yatağa yapıştırır. Yüzü eğilir, dişleri boğazımın kemiklerini sıyrır. "Geveze kız," diye mırıldanır. "Mahvolmak mı istiyorsun? Eğer gerçekten istediğin buysa, buradan yürüyerek çıkamayacağından emin olabilirim."

"Kanıtla."

Nasıl geldiğimi anlayamadan kendimi dört ayak üzerinde buluyorum ve Carter'ın avucunun hızla kıcıma inmesiyle, bir anda acı ve zevk dalgası içimi kaplıyor, bacaklarımın arasında birikiyor.

"Tanrım, bu amcık." Yataktan iner ve beni yatağın kenarına çeker. İç çamaşırının yere düştüğünü duyarım, ama tek hissettiğim, ben nefes nefese ileri doğru atılırken ve çarşafları tırmalarken parmaklarının dalışıdır. Beni sırt üstü çevirirken, kalçamda ıslak bir iz bırakarak parmaklarını çıkarır. Tamamen çıplak bir şekilde orada durup, elinde sikini sıvazlarken, tüm tutarlı düşüncelerim beynimden anında uçar gider.

"Hay sıçayım." Carter'ın bana yapacağı şey için "*mahvetmek*" doğru kelime mi, emin değilim. Tamamen yok etmek, evet. Silip süpürmek, sanırım öyle. Beni izlerken o kadar kendini beğenmiş ki, gözlerimin büyüdüğünü izlerken yüzünde o kendine güvenen, çarpık bir gülümseme beliriyor. Bana doğru yürümeye başladığında, her adımda kalın, kaslı uylukları gerilirken, lanet dilimi yutmaya çalışıyorum.

Dizleri yatağa değdiğinde ve bana doğru sürünmeye başladığında geriye doğru sürünürüm, bacaklarının arasında sallanan o şey yatak örtüsünün üzerinde sürüklenir. Kalbimin çılgın atışları dışında, duyabildiğim tek

duyabildiğim tek şey, yatağın üzerinde yavaşça sürünerek ilerleyen o şeyin, yaklaşan sonumu haber vermesi.

"Ben-ben..." Tanrı aşkına, ne demeye çalışıyorum ben? Kelimelerden vazgeçip, ellerimi açarak avuç içlerimi birbirine doğru çevirdim, sonra işaret parmağımla başparmağımla küçük bir *O harfi* yaptım. Kafamı şiddetle salladım ve omuz silkme hareketim hem masum hem de içten bir endişeyi yansıtıyordu. "Sığmayacak."

Carter'ın kahkahası benim zevkime göre çok uğursuz ve ben hala yengeç yürüyüşü yapıyorum. Elim kayıyor ve bacaklarım havada yatak kenarından düşmeye başlıyorum. Carter, vajinamı paramparça edecek lanet bir füzeyi paketlemiş olsa da, benim bu kadar heyecanla beklediğim cennet/cehennem yolculuğunu erken sonlandırabilecek herhangi bir hasara yol açmadan beni yakalıyor.

Ayak bileklerimi tutarak beni altına çekiyor ve bana bakarken, şişmiş klitorisime sürtünen penisıyla alt karnımda bir nabız atıyor. Kalçamı avuçlayıp pelvisini indiriyor, yavaş bir sürtünmeyle ciğerlerimdeki tüm havayı çekiyor.

Saçımı avuçlayarak yüzümü yüzüne yaklaştırır. Ağzını ağızıma kapatır, dilinin sıcak dokunuşu, bir sonraki sözünün getirdiği endişeyi hafifletmeye yetmez. "Uygun hale getireceğiz."

Bacaklarımı ayırır, penisinin başını ısınmış bölgeme sürter, ıslaklığımı yayar. Eğri bir gülümsemeyle, "Son bir sözün var mı?" diye sorar.

Kafamı
sallıyorum. "İyi.
Bekle."

Gülümsemesi kaybolur, zümrüt rengi gözleri o kadar karanlık, o kadar vahşi bir şehvetle parlar ki, tek bir sert itişle içime girdiğinde, tüm dünyam kararmaya başlar. Ağızım açılır ve çığlığım kaçmadan onu yutar.

"Aman Tanrım," diye bağıryorum, ağızımı ondan ayırarak. Tırnaklarım omuzlarına batıyor, o beni doldururken ona tutunuyorum. "Bekle, Carter, lütfen."

O içimde hareketsiz kalır, eli boğazımı sıkarken vücudu titrer, sanki bir şeye tutunmazsa kendini kontrol edemeyeceğinden korkuyormuş gibi.

Ama o kadar büyük, o kadar kalın, o kadar ağır ki, her santimim inanılmaz derecede gergin ve sıkı hissediyorum.

Alnını alnıma dayadı, göğsü inip kalkıyor, her nefes dudaklarından dışarı fırlıyor. "Özür dilerim."

Acı azalıyor, alevler gibi yayılan çılgın bir dolgunluk, cildimi yalayan bir sıcaklık. Dudaklarımı dişlerimle ısırıyorum, yataktan kalkarken inleyerek, onun boyutuna uyum sağlarken onu biraz daha içeri alıyorum. Tırnaklarım kollarını tırmalıyor, gözlerim cennete doğru dönüyor, kalçaları dönmeye başlıyor, içimdeki her düğümü gevşeten yavaş bir sürtünme, her şey açılmaya başlayana kadar.

Elini altıma kaydırıyor, beni kendine doğru çekiyor. Endişeli bakışları benimkilerle buluşuyor, talimat, izin, *kontrol* arıyor. Ben de kontrolü ona vermeye hazırım.

Beni yatağa bırakıp tam da istediğim şeyi yaparken, göğsünün derinliklerinden bir hırıltı yükselir: *beni siker*.

O benim içimde piston gibi hareket ederken, cildi benimkine çarpıyor, o kadar derine giriyor ki, onu karnımda hissedebildiğime yemin edebilirim. Dokunuşu sert, dokunduğu her yeri yakan bir ateş gibi, beni kendisine ait olarak damgalıyor.

Pelvisinin her hareketi klitorisime kıvılcımlar saçıyor, her dalışı bir öncekinden daha derin ve daha sert, ta ki ağırlıksız hissedene kadar. Ben sadece kemiklerim ve baştan ayağa beni yakıp kül eden, içimden dışıma doğru alev alan saf zevkten ibaretim.

Carter'ın parmakları buklelerime dolanıyor, kalçama gömüyor, vücudu benimkini domine ederken beni yerinde tutuyor.

"Siktir," diye homurdanıyor, yüzü boynuma yapışmış. "Seni sikmeyi çok seviyorum." Ağzıma ıslak bir öpücük konduruyor. "Daha fazlasını istiyorum, Ollie. Alacağım."

Ona daha ne verebilirim bilmiyorum, ama sonra bacağımı kaldırıp omzuna atıyor, başlığı tutuyor ve şeytani, haylaz bir gülümseme yüzünü kaplıyor ve tüm gücüyle bana vurmaya başlıyor.

"Hap," diye homurdanıyor. "Sen..." *Evet.*

"Ben..."

"Tanrım, *evet.*"

Daha hızlı hareket ederken boğazından memnun bir uğultu geliyor ve ben onun adını tekrar tekrar haykırıyorum, avuçlarım sırtında kayıyor, akıcı hareket eden düğümlü kaslarını hissediyorum. Ellerim onun sıkı kalçalarını buluyor, başka gidecek yer kalmadığında onu daha da yaklaştırmak için sıkıyorum, ta ki yanlışıyla *daha sert* olmasını yalvarana kadar.

Gözleri yaramazlıkla parıldıyor. "Daha sert mi? Bunu konuşmamış mıydık? Seni kırmak değil, saklamak istiyorum."

Avuç içim onun köprücük kemiğine çarparak onu yatağa iter ve o itiraz etmeden önce onun üzerine çöküyorum. Başım geriye düşer ve dizginlenemeyen bir zevk çılgılığı atarım. Carter altımda tıslar, beni kaldırır ve tekrar tekrar onun penisine çarpar.

O beni yukarı doğru iter ve göğüslerimi avuçlar, ben onu sürerken ağzına alır, emer, ısırır ve ben neredeyse saçlarını koparacak kadar çekerim. Geri çekilip klitorisimi okşarken bana attığı bakış, beni derin bir uçuruma sürükler ve ben onun penisinin üzerine boşalırım.

"Bir tane daha," diye homurdanıyor ve beni kendinden çekiyor. Beni karnımın üstüne çeviriyor, başımı gerginleştiriyor ve kıcımlı havaya kaldırıyor, sonra tekrar içime giriyor. "Bana bir tane daha vereceksin."

Bir tane daha mı? Yapamam. Her kemiğim gevşeyince göğsüm yatağa düşüyor, ama Carter beni tekrar yukarı çekiyor, sıcak nefesi boynuma iniyor, omurgamı titriyor.

"Ben bitti dediğimde biter." "Carter," diye inlerim.

"Adımı söylediğinde çok seviyorum." Islak ağzı boynumdan yukarı kayıyor, dişleri kulak kepçemi okşuyor. "Şimdi bağır."

Kalçaları kıcıma çarparak kendini ileri doğru iter, bir, iki, üç kez daha, ve benim asla bulamadığım o noktaya ulaştığında, her sinir ucu cızırdar ve patlar. Çarşafı yataktan yırtıp atarım ve onun istediğini yaparım: adını haykırırım.

Carter içimde patlar, çılgınlığını boynuma gömer, dizlerim titrerken ve kollarım güçsüzleşirken vücudumu kendine sıkıca sarar ve çekildiğinde beni boşlukta bırakır.

Kolunu belime doluyor ve beni yanına çekiyor, yatak üzerine yığılıyor ve terden kayganlaşmış, nefes nefese kalan vücutlarımız birbirine yapışıyor.

Avuç içimi göğsüne koyuyorum, altındaki kalbin düzenli atışını hissediyorum ve Carter elimi kendi eliyle kapıyor, sıcaklık karnıma yayılıyor, göğsümden yukarı doğru, korumam gereken hayati organa doğru yayılıyor.

"Seni tutabilir miyim?" diye sorar.

"Evet." Düşünmeden verdiğim bu basit cevapla kalbim bir an durur ve ancak Carter çenemi kaldırıp dudaklarımı öptüğünde yeniden atmaya başlar.

İşte o anda, ne kadar feci bir durumda olduğumu anlıyorum.

.

BÖLÜM 15

HAYRANI DEĞİLİM,
KARMA

CARTER

"OH SİKTİR. SİKTİR. SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR."

Kapağını açarak, sisli sabah sisini araştırıyorum, Olivia'nın panik sesini bulmaya çalışıyorum. Neden bu kadar telaşlı olduğunu bilmiyorum ve hayatımın en güzel uykusundan uyandırdığı için sadece biraz sinirliyim. Sinirliyim çünkü çok güzel bir rüya görüyordum. Olivia altımda, üstümde, dudakları, elleri, mükemmel göğüsleri. Sadece biraz sinirliyim çünkü şimdi bu rüyayı gerçek hayatta yaşayacağım.

Sırt üstü dönerek, yanımdaki boş yeri körü körüne kolumla taradım. Hala sıcaktı ve çarşaflarımın her yerinde onun kokusunu alabiliyordum, taze pişmiş kurabiye gibi. Onu hemen yemek istiyorum.

"Yatağa dön, Ollie." Sesim uykudan dolayı kalın çıkıyor. Bitmek bilmeyen bir esnemede bolca hava çekiyorum ve gözlerimi ovuyorum. Yüksek bir çarpma sesi ve ardından bir dizi küfür duyduğumda, kendimi oturur pozisyona getirmeyi başarıyorum.

Olivia tamamen çıplak, tam da sevdiğim gibi, yerde buruşuk bir yığın halinde yatıyor.

Yatağa eğilip gülümsüyorum. "Orada ne yapıyorsun, bebeğim?" Kahretsin, çok yorgunum.

Dudakları dehşetle açılır, sonra elleri göğsüne uçar ve kendini örtmeye çalışır. Bu sabah, alkol olmadan bu kadar utangaç olmasını beklemiyordum, ama sanırım mantıklı.

Yatağın kenarına eğilerek, avucumu soğuk ahşap zemine koyup bir kolumu ona uzattım, onu buraya geri çekip sikişerek uyutmak için. Bütün günümüz var ve antrenmanım yok; birkaç saat daha sıkıştırabiliriz.

Yemin ederim, dün gece, şimdiye kadar dövüştüğüm en çılgın ve en güzel kadının içine gök gürültüsü kılıcımı 23 santim derine gömdüğüm sırada lanet olası bir aydınlanma yaşadım. Oradan hiç ayrılmak istemedim

ve bu sabah da hala gitmek istemiyorum. Umarım o da buna razıdır, çünkü eminim ki kendine bir gölge edinmiştir.

Gölge benim. Uzun bir süre, azgın, kısırlaştırılmamış bir köpek gibi bacağına yapışıp kalacağım. Belki de sonsuza kadar. Bilmiyorum lan. Tek bildiğim, onu bırakmayacağım.

Ama o geri çekiliyor, çenesini sıkıp somurtuyor. "Ben senin bebeğin *değilim*."

Tamam, Olivia sabahları pek uyanık biri değil. Belki kafeine ihtiyacı vardır.

"Kahve ister misin?"

Oops. Yanlış soru.

Yorganın altına saklanma isteğine direnerek, onun sevdiği/nefret ettiği, hoş ve çekici gülümsememin sert bir versiyonunu ona sunuyorum. İstenen etkiyi yaratmış gibi görünmüyor.

Olivia ayağa fırlar ve ben yatağa geri uzanırken üzerimdeki battaniyeyi kapar. Toga partisine gidiyormuş gibi battaniyeyi kendine sarar. Yüzde yüz Yunan tanrıçası olarak geçebilir.

Boğazından bir ses çıkarır, geniş bakışları...

Benim sikim. Bu sabah onu gördüğüne çok sevindi, sallanarak ona tek gözlü selamını veriyor.

"Günaydın," diye gülerek selam veriyorum. Kalçalarımı sallayarak onu dans ettiriyorum. "Bütün benliğim sizi gördüğüme çok mutlu."

Tanrım, bu sabah onu kırmak çok zor. Dolgun pembe dudaklarında bir gülümseme bile yok, sadece gözlerini kapatan bir el var.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Dün gece senin sarayını iyice tanıdığını biliyorsun, değil mi?"

Olivia bugün çok ses çıkarıyor. Bu sesler inilti ve inilti sesleri, sonra da topuklarını döndürüp banyoya doğru koşarak kapıyı arkasında çarpıyor.

Ama ben utangaç değilim ve sınırları pek sevmem, bu yüzden yataktan kalkıp o kapıdan içeri giriyorum.

Elimi göğsümden aşağıya doğru kaydırıp hafifçe kaşıyarak, bir yandan da penisimin tabanını avuçlarımla kavrarım. Bir elinde elbisesini, diğer elinde telefonunu tutan, çarşafa sarılmış güzel kızı izlerim. Her adımında daha da büyüyen kocaman kahverengi gözleri bana dikilmiştir.

"Ne halt ediyorsun sen? Yatakta yatıp sarılmamız gerek." *Ya da sevişmemiz.* "Ve bu..." Parmağımı köprücük kemiği boyunca gezdirip, çarşafı vücuduna sıkıca tuttuğu yumruğuna ulaştım. "Nereye gittiği umurumda değil, yeter ki *gitsin.*"

Çarşafı yırtıp ayaklarımızın dibine attım ve Tanrım, gözleri daha da büyüyebilir miydi?

İki elimle kalçalarını kavrayarak onu kendime doğru çekiyorum, bacaklarını kalçalarıma dolayarak onu cam duşa doğru bastırıyorum. İnlememi bastırıyorum, göğsümde yankılanmasına izin veriyorum, çünkü o sıırılsıklam ve sıcaklığı bana baskı yapıyor.

"Tüm planlarını iptal etmen gerekecek." Ağzımı boynuna dayayıp, yavaş ve ıslak öpücüklerle yukarı doğru kaydırıyorum ve çenesini ısıtıyorum. Tam ortasında minicik bir gamze var ve ben ona bayılıyorum. "Bütün gün seni kendime saklayacağım."

Olivia bir şey söyleyecekmiş gibi ağzını açıyor, belki de her zamanki gibi benimle tartışacak. Ama şu anda sözlere ilgim yok, o yüzden konuşma şansı bulamadan sözlerini yutuyorum. Bana sarılıyor, kollarını boynuma doluyor, parmakları saçlarıma dolanıyor, saçlarımı kavlıyor. Kalçaları sallanıyor, sırtı kavisleniyor, daha yakınlaşmaya çalışıyor.

"Siktir." Boğuk çığlığı, dilimin sıcak dokunuşuyla kesildi.

"Mükemmel," öpücüklerin saldırısına karşı direnerek söylüyorum. "Tanrım, Liv, sen mükemmel birisin."

Nefesi boğazında takılır ve aniden avuç içleri göğsüme baskı yapar, beni iter.

Kafam karışır, ama onunla ilgili konularda neredeyse her zaman kafam karışır, çünkü onun zihnini okuyamam.

Ama bekle. Belki de biz sadece... "Sertleşiyor muyuz?" diye sinsi bir gülümsemeyle soruyorum, ona doğru yaklaşırken. Hoşuma gidiyor. O da işin içinde olduğu sürece her şey hoşuma gidiyor. Bana baskı yapmak istiyorsa, ben de ona baskı yaparım.

Nazikçe. Ama çok nazik değil.

"Ne?" Başını sallar, gözlerini kapatır ve beni uzak tutmak için avuçlarını kaldırır. "Hayır, Carter. Dur. Lütfen."

Durmak mı? Ne? Hayır. İstemiyorum. Ama istiyorum ve yüzüm düşüyor.

"Neden? İyi misin?" Onu yavaşça baştan aşağı süzdüm. Aşağı doğru inerken heyecanlandım ve üç kez geçtim. "Dün gece sana zarar verdim mi?"

Onun sağ kalçasına uzanıyorum, tam da parmak uçlarımla mükemmel bir şekilde eşleşen dört yuvarlak morlukların olduğu yere. Onu çevirince, sırtında başparmağımın izini buluyorum. Ayrıca vücudu minik mor izlerle kaplı. Sahiplenici bir hırıltı içimi kaplıyor, tüm bu izleri gizlice seviyorum. *Benim*, diye bağılıyor beynim ve üçüncü bacağım da onaylayarak zıplıyor.

Olivia elimi itiyor. "Hayır, sen yapmadın..." Duruyor, yüzünü kapatıyor, sonra elbisesini alıp beni iterek elbisesini başından çıkarıyor. "Gitmeliyim."

Sütyenini çıkarmayıp bileğine takar ve yere bakarak, sanırım dün gece çıkardığım tangayı aramaya başlar. Onu, yatağın altında yarısı gömülü olan kot pantolonumun cebinde olduğunu söylemeyi ihmal ederim.

Kafamı kaşıyıp hayalarımı avuçlayarak — o dört ayak üzerinde, yuvarlak kıcını havaya dikmiş durumda — ona soruyorum, "Nereye gideceksin? Planın mı var? Kahvaltıya kalacağını sanıyordum."

Olivia beni görmezden geliyor, inleyerek ve ellerini havaya kaldırarak iç çamaşırını aramaktan vazgeçiyor. Kapıya doğru yöneliyor, kapıyı açıp koridora fırlıyor ve ben tamamen kafam karışmış durumdayım.

Bir eşofman giyip peşinden koşuyorum, merdivenlerden aşağı uçarak.

Parmaklarımla dirseğini kavrayıp onu bana doğru çekerim. "Bir şey söylemeyecek misin?" Gözleri göğsüme sabitlenmiştir. "Ya da bana bakmayacak mısın?" Sinirli bir nefes verip parmaklarımı saçlarımla arasına geçiririm. "Siktir, Ollie, şu anda kafam çok karışık."

"Gitmem gerek," diye fısıldıyor.

"Nereye gitmek mi?" Sesim istemediğim kadar yüksek çıkıyor, çünkü şu anda gerçekten çok sinirliyim ve Olivia irkiliyor. Kendimi sakinleştirmek için derin bir nefes alıp, ellerimi omuzlarına koyuyorum ve kollarını okşuyorum. "Özür dilerim. Biraz kafam karıştı. Bizim hakkımızda konuşacağımızı söylemiştin ve..."

Dokunuşumu silkeliyor. "Bunu *sen* söyledin, ben değil."

Ona bakıyorum. Hâlâ bana bakmıyor.

"Sen... sen... sen..." Tanrım, bu gerçekten oluyor mu? Kekeliyor muyum? "Sen kabul ettin! Kahvaltıdan sonra konuşacağımızı söyledin!"

"İkimiz de çok içmiştik." Mazereti zayıf ve bunun farkında. "Ne yaptığımızı bilmiyorduk galiba."

Saçmalık. "Bana yalan söyleyeceksen, bana bak Olivia."

Gözlerini bana çevirdi ve gördüğüm şey hoşuma gitmedi. Gözleri kızarmış, alt dudağı titriyordu. Ne oluyor böyle? Bu çok basit. Ağlaması için bir neden yok, çünkü ben buradayım, onu istiyorum, onu ilk gördüğüm andan beri istediğim gibi.

Hiçbir şey söylemiyor, ama göğsünün hızlıca inip kalkması, bu durumun onu rahatsız ettiğini gösteriyor. Öyleyse neden ikimizi de bu duruma sokuyor ki, ikimizin de istemediği bir durum olduğu ortada? Ben aptal değilim. Hissettiğim bu şey tek taraflı değil.

"Yani bu kadar mı? Sadece bir gecelik bir ilişki mi? Seks için teşekkürler, bir daha görüşmeyelim mi?"

"Senin istediğin bu," diyor, telefonunu göğsüne sıkıca bastırarak.

"Benim ne istediğimi hiç bilmiyorsun. Bilseydin, bana sırtını dönüp buradan çıkıp gitmezdin, bunun benim için de senin için de hiçbir anlamı olmayan bir seks olduğunu iddia etmezdin. Bu saçmalık. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum." Onunla tartışmaktan korkmuyorum. Yanıldığını düşünürsem bütün gün tartışırım ve şu anda yanılıyorum.

Beni atlatıp mutfağa doğru yönelir, orada bıraktığı topuklu ayakkabılarını giyer. "Gitmem gerek, Carter."

"Hayır, anlamıyorsun. İletişim kurmayı reddediyorsun. Ben burada aramızda neler olup bittiğini konuşmak istiyorum, sen ise kaçmaya çalışıyorsun."

"Hiçbir şey yok..."

"Aramızda hiçbir şey yok deme sakın!" Yine bağıríyorum ve bundan nefret ediyorum. Kolayca sinirlenirim ve şu anda gerçekten gerginim. Sesli ve talepkarım, kontrolü elinde tutmayı severim, ama şu anda tek yaptığım her şeyi kaybetmek.

kontrol. Bu kız beni ele geçirmiş *durumda* — *nedense* — ve ikimiz için de yanlış bir karar vermesine izin vermeyeceğim.

Bu yüzden ona doğru yürüdüm ve onu duvara dayadım. Viski rengi gözleri büyüdü, alt dudağı titremeye başladı. Onu kolundan tuttum ve nefesimi düzenlerken bana bakmasını istedim.

"Kes şunu. Şu anda deli gibi korkmuyormuş gibi davranmayı bırak, sanki bu zamana kadar seni engelleyen tek şey bu değilmiş gibi. Bu arada, bunu egom söylüyor değil. Beynim konuşuyor, çünkü önümde ne olduğunu görebiliyorum, ve o da sensin, güzel, alaycı, zeki, güçlü, duyarlı ve hiç istemediğin, hissetmek istemediğin birine karşı hissettiğin duygulardan ödü kopmuş birisin."

Titrek ellerinden telefonu düşer ve yere çarpar, ben de o yapamadan onu yerden alırım. Ekranı yüzüm doldurur, ama sadece benim yüzüm değil. Tekrar tekrar, farklı kadınların kollarına sarılmış, apartman daireme, otellere girerken çekilmiş fotoğraflarım.

En kötüsü bu mu, emin değilim. Belki de başlık, altında bugünün tarihi yazan başlık.

"Yeni Yıl, Aynı Carter: Carter Beckett'in En Seksi On İki Fethi ve Bu Yıl Ondan Bekleyebileceklerimiz"

Olivia'ya bakıyorum. Üzerinde taşıdığı kargaşanın ağırlığı, sempati, korku, hepsi çok ağır, ağzının kenarlarını aşağıya doğru çekiyor, bakışlarını aşağıya doğru yönlendiriyor.

"Bu ben değilim." Çenesini kaldırıp bakışlarını çaldım. "Bu ben olmak zorunda değil."

Sonunda konuşmaya başladığında sesi titriyor. "Bunu nasıl söz verebilirsin? Birbirimizi neredeyse hiç tanımıyoruz. Dün gece bir ilişki istediğinden emin olmadığını itiraf ettin. Tanrım, Carter, şuna bak!" Elimde tuttuğum telefonumu işaret ediyor. "Onunla rekabet edemem, en önemli yer olan kendi kafamda bile. Güçlü olduğumu düşünebilirsin ama senin kaç tane güzel kadınla birlikte olduğunu düşünmek beni çok korkutuyor, bunu itiraf etmekten çekinmiyorum."

ben, senin benden sıkılmanı sürekli beklemeyeceğim." Baş ağrıyormuş gibi parmak uçlarını alına bastırıyor. "Seks için bir dairen var."

Teknik olarak bu yüzden değil, daha çok neden ondan kurtulmadığım için, ama şu anda bu ayrımı yapmanın durumuma yardımcı olacağından emin değilim.

"O kadınların hiçbiri benim için bir şey ifade etmiyor, Olivia."

"Dün gece sana o kadar kapıldım ki, kendimi o kadar kaybettim ki, prezervatif takmayı düşünmedik. Bu çok pervasızca."

Boynumu ovuşturuyorum. "Burada kızlar yok, Olivia. Hiç olmadı. Yalan söylemedim." Belki berbat bir bahane, ama evde tek bir prezervatif bile yok. Apartman dairesinde tabii, çekmeceler dolu. Cüzdanımda bir tane var, ama o da giriş masasında duruyordu ve o anın heyecanıyla... "Hap kullanmıyor musun?" Siktir. Ona bunu sormamış mıydım?

"Hap kullanıyorum, ama..." Bakışları bacaklarımın arasındaki şişkinliğe takılınca sesi kesildi.

"Temizim," diye fısıldıyorum. Sesim yenilmiş gibi geliyorsa, çünkü gerçekten yenilmiş durumdayım. O benim geçmişimi asla unutmayacak. "Bu ilk kez..." İlk kez korunmadan girdim, ama bu düşüncemi yüksek sesle tamamlamıyorum. "Test yaptırdım." Boğazım sıkışmış ve kurumuş. "Gitmeni istemiyorum. Senden hoşlanıyorum ve sen de benden hoşlandığını söyledin."

"Seni seviyorum. Bana gösterdiğin şeyleri, öğrendiklerimi seviyorum, ama gördüğüm başka şeyler de var..." Gözlerini sıkıca kapatıp başını sallıyor. "Keşke diğer her şeyi görmezden gelip hemen atılabilsem. Ama nasıl yapacağımı bilmiyorum Carter, çünkü aşağıya baktığımda, beni yere tutan tek bir parça bile göremiyorum. Karmaşık ve korkutucu bir şey istemiyorum. İstikrarlı ve emin bir şey istiyorum."

Kararlı ve emin, anladım. Kararlı ve emin olabilirim. Bir yolunu bulabilirim.

"Dinle, erkek arkadaşlık için uygun biri olmadığımı biliyorum, ama deneyeceğim. Gerçekten, Yapabilirim. İyi olacağım. Ben... Ben..."

Elini göğsüme koyarak beni durdurdu. "Benim için değişmeni istemiyorum, Carter. Bu, biz... Bu bir hataydı."

Ah. Geri adım atıp, göğsümü avucumla ovuşturarak, içimi delen keskin acıyı dindirmeye çalışıyorum. Olivia'nın bakışları yumuşuyor

beni izlerken yumuşar.

"Seni incitmeye çalışmıyorum."

"Kesinlikle öyle hissettirmiyor," diye karşılık veriyorum, çünkü her şey acıtıyor.

"Üzgünüm. Gerçekten üzgünüm."

"Üzülmene gerek yok. Sadece bana güvenmen yeterli."

Gözleri kapanır, omuzları çöker. "Keşke yapabilsem, ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Elini uzatır, elimi tutar, göğsüne sıkıca bastırır. "Birbirimiz için doğru kişiler değiliz."

"Bunu nereden biliyorsun? Seninle tanıştığımdan beri her şey doğru geliyor. Kolay olmadı, ama doğru geliyor."

Bunun kolay olacağını, bir tür ilişkiye girebileceğimizi düşünmek benim için naiflik olurdu. Ama dün gecedен sonra, bana bir şans vereceğini düşündüm. En azından bunu düşüneceğini düşündüm. Beni düşüneceğini. Ben burada elimden geleni yapıyorum. Ne istediğıme karar verdim. Bundan sonra işler kolaylaşması gerekmez mi?

Tereddütünü, korkusunu anlıyorum. Nasıl anlamayayım ki? Medya abartmıyor; benim itibarım tam da anlatıldığı gibi. Korkması çok normal. *Ben* de korkuyorum. Bu benim için bilinmeyen bir alan. Ona zarar vereceğimden korkuyorum. Nasıl bir partner olunacağını bilmediğimden korkuyorum. Bunun... işe yarayabileceğinden korkuyorum. Onun sonsuza kadar benimle olabileceğinden korkuyorum. Tanrım, bu çok korkutucu.

Ama şu anda en çok korktuğum şey, onun o kapıdan çıkıp bir daha geri dönmemesi.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor. "Tek bildiğim, kalp kırıklığı yaşayacağımı hissettiğim bir şeye adım atmaktan çok korktuğum. Bu, yanan bir binaya koşmak gibi, Carter. Biz çok farklıyız ve bunun tek sonu alevler içinde kalmak olabilir."

"Bazen farklı olmak iyidir," diye sessizce söylüyorum. "Farklı olmayı seviyorum." Ağzının köşesi hüzünlü bir gülümsemeyle yukarı kalkıyor ve ben anlıyorum.

Gidiyor, içinde kalması için yalvaran bir parçası olsa da, ben de yalvarsa da.

"Seks yapmamalıydık," diye fısıldıyorum. Dün gece bana, ilerlemek için bana yeterince güvenemediğini söyledi, ama birkaç saat içinde her şey ortadan kalktığında, tüm güvensizlikler, endişeler, beynimin umutlu kısmı bu şeyleri düşündü.

sonsuzu kadar kaybolmuş olabilir. Ama korkular bir gecede ortadan kalkmaz. Bunu ben bile biliyorum.

"Hayır," diye onaylayarak elimi sıktı. "Yapmamalıydık. Ve üzgünüm, çünkü bunu başlatan bendim. İstedğim bir şeyi aldım ama kendime sahip olamayacağımı söyledim. Sen beni asla buna zorlamazdın."

O zaman burada olmazdık, o da benden uzaklaşmazdı, aramızda çok fazla mesafe yaratmak niyetindeymiş gibi, benim hiç istemediğim kadar çok mesafe. Ona mesafe tanırısam, geri döner mi? Bana bir şans verir mi?

"Bu sonsuzu kadar mı?" diye soruyorum, o ceketini giyerken. "Hoşça kal?"

Başını kaldırır, sulu gözleri benimkileri arar, aramızdaki boşlukta ağır bir sessizlik hakimdir. Tek duyabildiğim, öfkeli, yaralı kalbimin hızlı *atışı* ve Olivia'nın ayaklarının hareketidir. O da benim gibi sonsuzu kadar sürmesini istemiyor, ama gözlerindeki bakıştan bunun olması gerektiğini düşündüğünü anlayabiliyorum, bu yüzden o cevap veremedi ben ondan önce davranırım.

"Şu anda gitmen, sana olan hislerimi değiştirmez, senin bana olan hislerini de değiştirmez. Benim hayatımı yaşamakla uğraşmak zorunda kalmamak için bu hislerin yok olmasını umduğunu biliyorum, ama yok olmayacaklar. Korktuğun şeylerden kaçmak seni çok uzağa götürmez."

Mutfağa geri dönüp, dün gece Adam Olivia'yı kollarının arasına aldığı anda aceleyle kapattığım çekmeceyi açıyorum. Kahverengi kağıda sarılmış, üzerinde küçük beyaz yıldızlar olan küçük paketi çıkarıyorum. Paketin etrafına küçük bir çan bağlı bir çuval bezi fiyonk var. Beş kez kendim sarmayı denedikten sonra sonunda kız kardeşimin yardımını istedim.

Olivia ile kapıda buluşuyorum ve onu son bir kez daha içime çekerek boğazımda bir yumru oluşuyor. Beni terk ederken bile hala çok güzel.

"Seni bırakmamı ister misin?" diye soruyorum.

"Teşekkürler, ama Uber çağırdım."

O kapıyı açıp verandaya adım attığında başımı salladım. "Ollie?"

Onun tavırlarından, şu anda dağılmamak için tüm gücünü kullandığını anlayabiliyorum.

"şunu netleştirelim, şu anda uzaklaşan sensin. Benim istediğim bu değil."

Küçük hediyeı şaşkın ellerine tutuşturuyorum. "Mutlu Noeller ve Yeni Yılınız Kutlu Olsun."

BÖLÜM 16

KORKULARIMI BESLEMELİK

OLIVIA

BUGÜN, hayatımda ne yaptığımı gerçekten hiç bilmediğim günlerden biri. Her şey hassas bir dengede asılı duruyor gibi hissediyorum, kendi kararsızlığımla bir o yana bir bu yana sallanıyor, arzularım bir tarafta, korkularım diğer tarafta teraziye eğiyor. İkisi de ağır ve ikisini de kontrol altına alabileceğimi hissetmiyorum. Bunun yerine, her şeyin sallanmaya ve çökmeye hazır olduğu ve kaçınılmaz olarak alevler içinde kalacağı hissine kapılıyorum.

Ama bence her şey çoktan alevler içinde kalmış olabilir.

Aldığım kararlar için alkolü suçlamaya devam edebilirim, ama gerçek çok basit: Kendimi zayıf hissettim. Yavaş yavaş tanımaya başladığım bir adamı keşfettim, perdesinin arkasına baktım ve bilinçli olarak teslim oldum. Manyetik çekime, saf arzuya ve gerçek bağına teslim oldum ve bedenimin ve kalbimin beni yönlendirmesine izin verdim.

O anlarda tüm korkularım bir anda yok olmuş değildi. Yok olmadılar; hiç uzaklaşmadılar. Sadece bunun değer olduğuna, onun değer olduğuna karar verdim, gözlerimi kapattım ve atladım. Onun vücudu beni sıcak tutarak bana sarıldığı halde uykuya dalarken, kendime nefes almamı, sabah birlikte bir çözüm bulacağımızı söyledim.

Yine de, sıcak güneş tenime dokunup beni uyandırdığında, karnımın üzerinde uzanan el ve boynuma gömülen yüz karşısında kalbim endişeyle çarpmaya başladı. Göğsüm sıkıştı ve midem bulandı, ama gözlerimi kapattım ve kaçmamı söyleyen korkuyu uzaklaştırmaya çalıştım.

Onun kollarından kurtulup, uyanmasını beklerken telefonumla oynuyordum ve Instagram'ı açtığımda ilk gördüğüm şey, uzun bacaklı esmer bir kadını yüksek katlı bir binanın kapısından içeri sokarken, elini kadının poposuna koymuş, gülümseyen yüzüydü. Carter'ın yılın en iyi on iki sevişmesini, yüz hatları, fizik, moda ve meslek gibi önemsiz şeylere göre derecelendirdiği makaleyi bulmakla hata etmişim.

Carter'ın yılın en iyi on iki sevişmesini sıraladıkları ve yüz özellikleri, fizik, moda ve iş gibi önemsiz şeylere göre puanladıkları makaleyi bulmakla hata yapmıştım.

Korku, benim asla onunla boy ölçüşemeyeceğimi fısıldıyordu.

Korku, onun tek gecelik ilişkilerini götürdüğü ayrı bir evi olduğunu hatırlattı.

Korku, Carter gibi bir erkeğin ilgisini çekmeye yetmeyeceğimi haykırıyordu.

Korku bana kaçmamı, o bana zarar vermeden önce gitmemi söyledi.

Korku tuhaf, değişken bir şeydir. Seni korumak, incinmeni önlemek için vardır, sana fazla yaklaşmamamı söyleyen, çok geç olmadan geri çekilmeni söyleyen parlak bir neon tabeladır. Ama seni bir yerde sıkışıp kalmış, çamurda saplanmış ayakları gibi ağırlaştırır. Ve çoğu zaman? Yine de incinirsin. Bazen, bugün olduğu gibi, bu süreçte değer verdiğin kişiyi de incitirsin.

Mesele şu ki, korkmam normal. Tereddüt etmem normal ve kesinlikle "Hayır, bu bana göre değil" veya "Hayır, hazır değilim" demem normal. Ama Carter orada durmuş, kalmam için, iletişim kurmam için, ona bir şans vermem için, farklı olabileceğini kanıtlamam için yalvarıyordu. Ve korkumla yüzleşip onu konuşmak yerine, ona kanat verdim, kendimi ona bağladım ve benimle birlikte uçuşmasını izledim. Onun beni kontrol etmesine izin verdim ve bundan nefret ediyorum.

Ama şu anda başka türlü olduğunu bilmiyorum.

Hiçbir zaman bir ilişkiye ilgi duymamış bir adama kalbimi nasıl açacağımı bilmiyorum. Sonunda karşılığını veremeyecek birine kendimi nasıl tamamen açacağımı, kalbimi nasıl koruyacağımı bilmiyorum.

Sadece... bilmiyorum. Hayat bazen böyle.

Yanağımdan akan gözyaşını hemen siliyorum, çünkü tüm bu kararsızlık içinde, gözyaşlarım hala haksız geliyor. Ama elimdeki notu her okuduğumda, gözlerim yeniden yaşarır. Bu sık sık oluyor, çünkü henüz bu küçük karton parçayı bırakamadım, üzerine sinmiş sedir ağacı ve narenciye kokusu, kaybetmeye hazır olmadığım bir koku.

Bu yüzden notu yedinci kez okudum.

Olivia,

*Mutlu Noeller ve Yeni Yılınız Kutlu Olsun.
Bu yılın şimdiye kadarki en iyi yıl olacağını biliyorum, çünkü
seninle tanıştım.
Carter*

En etkileyici yanı neydi? Adının yanına karalanmış minik kalp.

Boğazımdaki yumru göğsüme iner, her şeyi sıkı ve rahatsız hale getirir. Avucumu ağrının üzerine koyarım, geçmesini isterim, ama geçmez.

Vazgeçip, elimdeki gül altın zinciri hayranlıkla seyrediyorum, parmaklarımın arasından akan su gibi kayıp gidiyor. Bu bir kolye değil, okul kimlik kartım için bir kordon. Narin zincir, birkaç santim aralıklarla küçük elmaslarla süslenmiş halkalarla kesiliyor ve klipse takılı, zincirle uyumlu gül altın bir düdük asılı.

Başparmağım, zinciri klipse bağlayan dairesel kolyeye kazınmış kelimeleri metodik bir şekilde ovuşturuyor. Bir tarafında *"Miss Parker"* yazıyor. Avucumda çevirirken, hızla bulanıklaşan görüşümle arkasındaki kelimelere gülümsüyorum: *"Dünyanın en seksi öğretmeni"*.

Ama en sevdiğim kısmı? Düdüğün yanında sallanan minik hokey pateni kolyesi. Bu hediye düşünceli, pratik ve güzeldi. Ben oradan ayrıldım ve onu yeni bir yıla tek başına başlamak üzere bıraktım, oysa benden tek istediği kalmam ve ona güvenmemdi.

Mesele onun niyetine güvenmek değil. Onu tamamen tanımıyor olabilirim, ama yalan söylemediğini anlayacak kadar iyi tanıyorum. Yalan söyleseydi, muhtemelen kadınlarla, daha spesifik olarak benimle daha iyi konuşurdu. Aslında, yalan söyleseydi, tanıştığımız ilk gece kendimi onun yatağında bulma ihtimalim çok yüksek olurdu.

Bana deneyeceğini söylediğinde ona inanıyorum. Ama onun bunu başarabileceğine, bunu gerçekten düşündüğüne, son on iki saat içinde onun için bir şeylerin kesinlikle değiştiğine ve birdenbire bir ilişkiye hazır hale geldiğine güvenilebilir miyim, bilmiyorum.

Ben, yüzü magazin dergilerine manşet olan, sosyal medyada her yere yayılan, etiketlenen ve yargılanan bir kız olmak istemiyorum, çünkü o fikrini değiştirebilir. Kalp kırıklığıyla başa çıkmak zaten yeterince zor; bunu herkesin gözü önünde yapmak zorunda kalmak istemiyorum.

Kardeşim Jeremy'nin Carter ve benim birlikte vakit geçirdiğimizi öğrenmesini bir şekilde engellemiş olmam zaten bir mucize. Bir bağış etkinliğinde onun yanına sokulmuşken yakalandım, karanlık bir barda dans ederken fotoğrafım çekildi, on beş bin hayranın olduğu bir hokey maçında yüzüm dev ekranda gösterildi, ama bir şekilde bunu fark edenler sadece birkaç öğrencim oldu, onlar da onun benim arkadaşım olduğunu söylediğimde hemen bana inandılar. Jeremy bu saçmalığa bir saniye bile inanmazdı.

Telefonum yatağımın üzerinde, dizimin yanında yanıyor ve Cara'nın yüzü ekrana geldiğinde boğazım düğümleniyor. Detayları öğrenmek isteyecek, ama ben bunları paylaşmaya hazır değilim. Bu, ne kadar derine düştüğümü, korkudan nasıl davrandığımı ve bunu düzeltebileceğimden emin olmadığımı itiraf etmek anlamına geliyor, çünkü bunu denemeye cesaretim olup olmadığından emin değilim.

Cara hiçbir şeyden korkmaz. Ne istediğini bilir ve hiç düşünmeden peşinden gider. Keşke ben de kendimden bu kadar emin olabilsem.

Boğazımı temizlerim ve telefonu kulağıma götürürüm. "Selam, sen."

"Selam, selam, selam, bebeğim!" *Bu sabah için fazla neşeli.* "Hala Carter'ın evinde misin? Sizi görmeye geliyoruz. Üzerine bir şeyler giy." Ben bir şey söylemeden, kıkırdayarak devam ediyor. "Ve bana onunla yatmadığını söylemeye alışma. Yatağında zıplarken, 'sadece uyuyacağım' diye gevezelik ederken, kötü niyetin yüzünden okunuyordu." Yemin ederim, son birkaç kelimeyi parmaklarıyla tırnak işareti yaptığını görebiliyorum.

Zorla çıkardığım kahkaha utanç verici. Babamın, çok dramatik olduğumu ve iyi bir oyuncu olacağımı ısrarla söylemesine rağmen, ben berbat bir oyuncu olurdum. Duygularım çok yoğundur, bu da onları bastırmamı zorlaştırır.

"Evdeyim, Care."

Hat çok uzun süre sessiz kalır, ekranıma bakıp aramanın hala açık olup olmadığını kontrol ederim. Açık. Carter'ın evi yerine Emmett'i benim evime yönlendirirken çıkardığı boğuk ses, acımasız sözlerinden önce gelir.

"Ne yaptı? O herifin kıcı bitti Liv, onu öldüreceğim. Yemin ederim, bunu yapacağım. Senin için hapse gireceğim."

Onun şiddetli, koruyucu yapısı onu senin yanında olması gereken çok iyi bir arkadaş ve insan yapıyor. Sorun şu ki, şu anda benim yanımda olması gerektiğinden emin değilim. O asla gitmez, çünkü o her zaman benim omzumdu ve ben de onun omzuyum, ama o da beni eğlendirmez ve yanlış yaptığımı düşünürse haklı olduğumu söylemez.

"Carter hiçbir şey yapmadı."

"Onu benim öfkemi korumaya çalışıyorsan..."

"Vahşiliğini takdir ediyorum Cara, ama sana söz veriyorum, Carter yanlış bir şey yapmadı."

Bir süre sessizlik, ardından nazik sözler. Cara, büyük anne içgüdüleri devreye girdiğinde, bir anda hırçın ve korkutucudan şefkatli ve sevgi dolu birine dönüşebilir. "O zaman neden üzgünsün? Sesinden anlaşılıyor ve eminim ki Carter seni bütün gün yanında tutmak istiyordu. Em ve ben hindi yemeği hakkında bir şeyler duyduk."

Boğazımda küçük de olsa içten bir kahkaha patlar. Avucumun içiyle ıslaklığı silerim. "Hindi sözü verdi. Film izlemek, sarılmak ve sohbet etmek için."

"Ama sen onunla değilsin." "Hayır."

"Korkman normal, Ollie," diye beni sakinleştiriyor, her zamanki gibi beni okuyarak. "Hepimiz bazen öyle hissederiz. Bunu atlatacağız, tamam mı? Ne olursa olsun."

Kalbim göğsümde biraz kabardı. "Teşekkürler, Care." Boğazımı temizledim ve elimi sallayarak "Neyse. Benim ve kendi kendime yarattığım sorunlarımdan bu kadar bahsetmek yeter. Ne var? Neden buraya geliyorsun?" dedim.

Anında neşelendiği belli oluyor, telefonun ötesinden hissedilebilen bir enerji yayılıyor. "Sanırım kapını açıp öğrenmen gerekecek."

Telefonun sesi kesilirken, kapımda bir vuruş sesi duyulur.

Tamam, kapı çalınmıyor. Eminim ki kapıya tüm vücudu ile vuruyor.

Yataktan kalkıp, kapüşonlu sweatshirtimin kollarını avuçlarımdan üzerine çekip, eşofman altımı yukarı çekiyorum ve koridora çıkıyorum.

Kapıyı açtığım anda, bir vücut benimkine çarpıyor. Uzun uzuvlar beni sarıyor ve beni yere yatırıyor, Cara'nın sarı buklelerine boğulmak üzereyim.

Geri çekildiğinde, yüzündeki ifade korkutucu olmaktan öte, ama mutlu bir şekilde, bütün sabah çığlık atıp zıplamış olduğunu anlatan bir ifade.

Elini yüzüme uzatır, burnumun ucuna iğrenç derecede büyük ve tamamen büyüleyici bir elmas bastırır.

"Merhaba, baş nedime!"

BÖLÜM 17

OREOS, RUHU EŐLER,
VE BERBATLIKLAR

CARTER

BEN BERBAT BİR OYUNCUDUM. Son birkaç gün bunu kanıtlamaktan başka bir şey yapmadı. Hislerimi, kafa karışıklığımı, lanet olası ıstırabımı nasıl silkelemem gerektiğini hiç bilmiyorum. Kendimi kaybolmuş bir köpek yavrusu gibi hissediyorum ve öyle görüldüğümü de biliyorum.

Çoğunlukla Garrett, her kaşlarımı çatarken beni yakaladığında yanağımı dürterek bunu söylediği için. İtiraf etmeliyim ki, bu günlerde bu oldukça sık oluyor. Dün bana somurtkan bir testis torbası dedi. Adam ona bana nazik davranmasını söylüyor, ama ben çoğunlukla bunu görmezden geliyorum. Onlara nasıl hissettiğimi nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Sanırım hepsi benim hayatıma devam etmemi bekliyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, ben de hayatıma devam etmeyi umuyordum.

İlişkiler söz konusu olduğunda, kendimi bu kadar yalnız hissetmekten daha kötü bir şey düşünemiyorum ve Olivia beni dışlamaya çalıştığı için şu anda öyle hissediyorum.

Ama ilişkilerin zor olduğunu bilmek için uzman olmama gerek yok. Tek yapmam gereken, bu barda takım arkadaşlarıma bakmak. Yerleşip özgürlüklerinden vazgeçmeye hazır olmayan adamlar. Onlar için değil, paraları için yanlarında olan bir partner bulamayanlar. Evli veya ciddi bir ilişkisi olan az sayıdaki kişiden sadece birkaçı sadık. Bazen iyi örneklerden çok kötü örnekler varmış gibi geliyor.

Emmett'in telefonuna gülümseyerek baktığını izlerken kıskançlık tohumları midemde filizleniyor. Bir yanımda, onun sahip olduklarını isteyebileceğimi düşünüyor, buz pistinin dışındaki tüm hayatımın beni mutlu eden, kendim olabileceğim bir kızla geçmesini istiyorum.

Ama sonra Adam'ı görüyorum, bu gece kaçınıcı kez telefonunu kontrol ediyor, kız arkadaşından mesaj gelmediğine kaşlarını çatıyor. Aynı kız arkadaşı, bir aydan fazla süredir tek bir ev maçına bile gelmemiş, yeni yılı yalnız geçirmiş çünkü

gelmek istemediği için yeni yılı yalnız geçiren kız arkadaşı. Adam, Emmett'in sahip olduğu şeye sahipti, ama şimdi sanki... sahip değilmiş gibi geliyor.

Telefonunu cebine koyduğunda dirseğimle ona hafifçe dokundum. "Court'la aranızda bir sorun mu var?"

"Hmm?" Diye iç çekerek saçlarını eliyle taradı. "Dürüst olmak gerekirse, dostum, hiç bilmiyorum. Çok mesafeli davranıyor. Hiçbir şey yapmak istemiyor ve ben yokken mesajlarıma neredeyse hiç cevap vermiyor. Senin partine gitmek istemediğini söylediğini hatırlıyor musun? Eve geldiğimde, sarhoş bir haldeydi ve neredeyse soyunmuştu."

Siktir. "Onunla bu konuyu konuştun mu?"

"Denedim. Benim boş yere abarttığımı söyledi ve misafir odasında uyudu. Ertesi sabah, bu konuyu konuşmayı reddetti."

Ne diyeceğimi bilmiyorum. Yetişkin ilişkilerinde sıfır deneyimim var, bu artık çok açık. Yirmili yaşlarımı, sıcak ve ıslak bir yere sokmadan önce penisime prezervatif taktığımdan emin olmak dışında, hiçbir şey umursamadan seks yaparak geçirdim. Bu sohbe katacak değeri bir şeyim yok. Muhtemelen en iyisi çenemi kapalı tutmak, çünkü bir şey söylersem, muhtemelen *onu terk ederim*.

Onun yerine, ona üzgün olduğumu söylüyorum.

Bu yüzden ilişkiler kurmuyorum. İlişkiler karmaşık ve dağınıktır ve insanlar zamanlarının yüzde 99'unu mutsuz, kıskanç, kızgın veya endişeli geçirmektedir.

Ailem hariç. Benim için tek kabul edebileceğim şeyin onlarınki gibi olması için bir neden var.

Çünkü saf bir ilişkiydi. Çirkin değildi, bitmeyen kin veya zehirli duygularla boğulmuş değildi. Annem bize, bu pürüzsüzlüklerin zamanla geldiğini, başlangıçta hiçbir şeyin mükemmel olmadığını ve daha sonra mükemmel görünseler bile aslında mükemmel olmadıklarını söylerdi. Ama bana, dışarıdan bakan birine göre? Kesinlikle mükemmel görünüyordu.

Evden ayrılana kadar her gün babamın annemi mutfakta döndürdüğünü izledim. Hikayelerini, kahkahalarını dinledim. Birbirlerini çok seviyorlardı ve bu çok belliydi. Bunu her zaman görebildiğim kadar hissedebiliyordum.

Ama annem son yedi yıldır kırık bir kalple yaşıyor, sadece *yaşamak* doğru kelime olduğunu düşünmüyorum. Daha çok hayatta kalmak gibi. Hayatta kalıyor, ama zar zor.

Ve bu çok korkutucu. Birini o kadar çok sevmeyi, diğer yarısını kaybetmeyi ve nasıl devam edeceğini bilememeyi hayal bile edemiyorum. O kadar acı çekmek istemiyorum. Bazı günler annemi ayakta tutmak bile zor geliyor.

Şimdi ise Adam var, en iyi arkadaşlarımdan biri ve tanıdığım en iyi kalpli, en nazik adam, ve hala kız arkadaşıyla birlikte olmasına rağmen, sanki bunu çoktan yaşamış gibi görünüyor.

Belki de Olivia'nın beni terk etmesi en iyisiydi. Duygularım zaten orada, fark ettiğimden daha güçlü. Yapmam gereken son şey, gidip aşık olmak ya da ilişkilerde ne yaparsan yap, sonunda kaçınılmaz olarak Adam gibi ya da daha kötüsü, annem gibi olmak.

Parçalanmak istemiyorum, bütün olmak istiyorum. Ve belki de tek başına bütün olmak daha iyidir.

Bu düşünce midemde rahatsız edici bir his yaratıyor, sanki vücudum buna karşı çıkıyor, bana dayanmamı söylüyor, ama beynim bunun mümkün olduğunu bilmiyor. Arkadaşlarla süitimize dönüp *COD* oynamaya ve geceyi geçirmek için yerleşene kadar, Olivia'yı unutmaya yaklaştığımı mı, yoksa günlerdir görmediğim ve konuşmadığım bir kadına nasıl oldu da daha da aşık olduğumu bilmiyorum.

"Son zamanlarda Oreo'lara çok düşkünsün, değil mi dostum?" Adam, bir paketi yırtıp iki tanesini ağzıma tıkarken aynı anda eşofmanımı giyerken gözleri parlıyor.

Bu akşam Calgary'de harika bir maç çıkardık, ama benim sayemde değil. Altı dakika ceza aldım, berbat bir lider olduğum için koçumdan azar işittim ve şimdi bir bira ve bir tabak nachos yedikten sonra, kendimi şekerle doldurup kanepede sızmayı planlıyorum.

"Durmak yok, durmayacağım," diye mırıldanıyorum kurabiyelerimi yerken. Bugün çikolata soslu. Değişiklik yapmayı seviyorum ve tüm tatlar güzel. Havuçlu kek hariç. Havuçlu keki severim, ama kurabiyemde mi? Hayır, teşekkürler.

"Duygularını yiyor." Garrett karnımı okşadı. "Öyle değil mi, koca adam?"

O benim paketime uzandığında ona judo vuruşu yapıyorum ve sonra bana atlamaya çalışıp kurabiyelerimi kapmaya çalıştığında dönüp kaçıyorum.

"Defol git buradan." Bacağımı uzatıp karnına vurarak onu uzak tutuyorum.

"Paylaş," diye sızlanıyor. "Ben de istiyorum."

"Hiçbir şey alamayacaksın. Duygularımı yemekle beslediğimi söyledin."

Omuzlarını silkiyor. "Öylesin. Sen somurtkan bir pisliksin ve bugün neredeyse hepsini bitirdin. Bitmeden bana bir tane ver."

Gözlerimi devirerek, havaya bir kurabiye atıyorum ve Garrett'in onu bir köpek gibi hevesle ağzıyla yakalamasını izliyorum. Emmett gülüyor, kanepeye uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor.

Onunla işler biraz tuhaflaşmıştı. Olivia ve benim seks yapmamamız gerektiğini söyledi ve ben de bunu biliyorum, ama bazen geriye dönüp bakınca her şey netleşiyor. Bunun dışında, daha **ç e k i n g e n** davranıyordu. Bu, NHL'deki ilk maçımızdan ve bir sürü içkiden sonra benimle birlikte Vancouver şehir merkezinde çıplak koşan adamdı. O çekingen biri değil.

"Emmy!" Emmett'in telefonundan gelen Cara'nın sesine kafamı çeviriyorum. Cara ile FaceTime görüşmesi yapıyor ve Cara, Rahibe Teresa gibi battaniyeye sarılmış. "Seni özledim," diyor. "Bana senin..."

"Arkadaşlarla birlikteyim," diye Emmett onu hemen keser. "Lütfen o cümleyi bitirme."

Cara dudaklarını büküyor ve sonra Emmett'in omzunun üzerinden beni görünce hemen neşeleniyor. "Bu gece berbat oynadın dostum. Ceza sahasından uzak dur."

Ona orta parmağımı gösterip bir Oreo daha kırıyorum.

"Ne yapıyorsun, bebeğim?" Emmett elini gömleğinin içine sokup gövdesini ovuşturuyor. Bence bu stratejik bir hareket, çünkü Cara'ya sırtıp kaşlarını oynatıyor.

Cara işaret parmağıyla dudaklarının şeklini izlemeye başlar ve bir anlık sessizlikten sonra başını sallayarak kendine gelir. "Livvie ve ben yatıya kalıyoruz ve şarap içip sarhoş oluyoruz."

Onun adını duyunca kalbim durur, ağızma doğru uzanan elim de öyle. Dilim bekliyor, salya akıyor, o krema ve umarım Olivia'nın bir fotoğrafı için hazır. Bunun yerine, şarap şişeleri, boş paket servis kapları ve abur cuburlarla dolu sehpanın bir fotoğrafını görüyorum.

Kamera şok geçirmiş esmer kadına odaklanmadan önce Cara'nın yüzünde sinsi bir gülümseme belirir. "Merhaba de, Ol!"

Olivia saçlarını başının üstünde, kız kardeşimin her zaman taktığından daha dağınık bir topuz şeklinde toplamış, ona bunun kafasında bir kuş yuvası gibi görüldüğünü söylediğim topuzdan daha dağınık. Şimdiye kadar gördüğüm en eski püskü kapüşonlu sweatshirt'ü giyiyor, her tarafı boya lekeleri ve deliklerle kaplı, ama yine de çok güzel.

Geniş gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanakları kızarmış, eli havada asılı kalmış, elinde bir...

Lanet olası bir Oreo.

Bu kadın benim ruh ikizim.

Sessizlik kulakları sağır ediyor. Kimse tek kelime etmiyor, bu durumun nasıl sonuçlanacağını izliyorlar.

Garrett, yavaş çekimde bir paket Doritos'u açıyor, bakışları benimle telefon ekranı arasında gidip geliyor ve bir cips parçasını tam anlamıyla bir salyangoz hızıyla ağızına götürüyor. Uzun süren çıtırtı sesleri beni her türlü şiddeti düşünmeye itiyor ve Adam, kahkahasını tutmaya çalışırken vücudu titriyor. Emmett öksürük-horlama sesi çıkarıyor, vücudu titriyor ve sonunda daha fazla dayanamayıp kahkahasını patlatıyor.

Emmett ve Adam gürültülü kahkahalarla eğilirken Olivia, kapüşonlu sweatshirtinin yakasını burnuna kadar çekip bakışlarını ve kurabiyesini indirir. Onun ekrandan uzaklaşmasını izlerken, benden her santim uzaklaştıkça kalbim sıkışır, ama o zaten burada değildir.

"Tuvalete gitmem lazım," diye yalan söylüyor sessizce. Kalçalarına sarkmış bol eşofman pantolonuna bakıyorum, ayağa kalkarken onu yukarı çekişini izliyorum, kaybolmadan önce bana çok sevdiğim o kremli teninin bir parçasını göstererek, onu bir dahaki sefere ne zaman göreceğimi merak etmeme neden oluyor.

Kamera tekrar Cara'ya döner ve o, gözlerini kocaman açıp yüzünü buruşturur. "Adamım, bunun için daha sonra beni öldürecek."

Garrett bir avuç cips ağzına tıktırır ve omuz silker. "Sen onu görmek istediğini söylemiştin."

Onu görmek mi? O bana bakamıyor bile. Bu, benim hayal ettiğim yeniden bir araya gelme gibi değil.

Her şey berbat.

Buzun üzerinde patenlerimle, zil çalınmadan önce buz pistinden çıkıyorum ve soyunma odasına girer girmez eldivenlerimi çıkarıyorum.

"*Siktir!*" Kaskımı çıkarıp lavaboya giderim, suyu buz gibi akıtıp terli yüzüme serpiştiririm. Cildim yanıyormuş gibi hissediyorum ve tüm gerginliğim sırtımda, göğsümde düğümler oluşturuyor.

"*Beckett!*"

Adımı söyleyen kişiye doğru başımı eğiyorum. Lavaboya tutunduğum elimi, parmak eklemlerim beyazlaşana kadar sıkıyorum, ama bunun olacağını biliyordum.

"Buraya gel. Hemen!"

Koçumu soyunma odasından takip ediyorum, takım arkadaşlarımla endişeli bakışlarını geçip, köşeyi dönene kadar, bize sahte bir yalnızlık hissi veriyor. Bizi göremeyebilirler, ama tecrübelerimden biliyorum ki, bu sözlü azarlamanın her kelimesini duyabilecekler.

"Ne halt yedin sen?" Koçun gözleri öfkeyle parlıyor, yüzü kızarmış ve çarpılmış. "Sadece yirmi dakika gerideyiz ve sen yine o lanet penaltı kutusunda beş dakika geçirdin!"

Utançtan başımı eğmenin bir faydası olmadığını biliyorum; bu, koçun gözünde beni hiçbir yere götürmez. Hatalarımı kabul edip bir daha tekrarlamamaya kararlı olmak, yapmam gereken budur. "Bir daha olmayacak, efendim."

"Bunu lanet takımına söyle. Sen onların liderisin ve onları hayal kırıklığına uğratiyorsun. Senin yaptığın saçmalıklar yüzünden bir gol gerideyiz!"

Öfkesi haklı. Bu gece kafam çok karışık. Dikkatim dağınık, geçen haftadan daha da fazla. İki gece önce video görüşmesinde Olivia'yı gördüğümde, benden bir an önce uzaklaşmaya çalışması, itiraf etmek istemediğim kadar beni mahvetti.

Maç sonrası barlarda her kadını bilinçli olarak geri çevirmeye çalışıyorum. O izliyor, benim değiştiğimi görüyor ve korkusu ortadan kalkıyor diye umutla çok uğraşıyorum, çok iyi davranıyorum. İşe yaramıyor ve mesafeye rağmen benim için bu kadar dikkat dağıtıcı hale gelmesi, kafamı bulanık, karışık bir hale getiriyor.

Bir gece. Bu kızla geçirdiğim *lanet bir gece* ve ben mahvoldum. Neden bunu kafamdan atamıyorum?

Koç yüzümde ne görüyor bilmiyorum, ama orada bir şey olmalı, muhtemelen yenilgi, çünkü bakışları yumuşuyor.

Boğuk bir iç çekişle, elini yüzüne sürer. "Bak, Carter, sende bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum. Bu sen değilsin. Buz üzerinde daha soğukkanlısın. Liderlik konusunda asla başarısız olmazsın, ama son zamanlarda... son zamanlarda kafan yerinde değil." Sanki bu bana rahatlık verecekmiş gibi omzuma hafifçe vurur. Ama vermez. "Bunu atlatmalısın."

Deniyorum lan.

"Rutininizi mi değiştirdiniz bilmiyorum, ama her neyse, eskisi gibi davranmaya devam edin. O size yakışıyordu. Hepimizin tanıdığı ve sevdiği Carter Beckett'ı bulun."

Peki ya o halimi sevmiyorsam? Ya artık o Carter Beckett olmak istemiyorsam?

Herkes bunu istiyor, ben de onlara bunu veriyorum.

İkinci ve üçüncü periyotlar için buz pistine geri dönüyorum ve kendimi toparlıyorum. Ceza kutusundan uzak durmayı başarır, bir gol atar ve bir asist yaparım, böylece takımımızı bir başka zafere taşıırım. Ben mutlu olmasam da, koç maçtan sonra mutludur.

"Carter! Seninle röportaj yapabilir miyiz?"

Maç bittikten sonra soyunma odasına dönerken koridorda bekleyen muhabir ordusunu görmezden gelmeye kararlıyım, ama koç elini yastıklı dirseğıme koyarak beni durdurur.

"Sohbet etmekten çok hoşlanır. Değil mi, Beckett?"

Kayıt cihazları ve kameralar yüzüme dayandığında, mahremiyetimden mahrum kaldığım için inlememi bastırmak neredeyse imkansız hale geliyor.

"İlk periyotta zorlandın, Carter," diyor bir muhabir. "Çok zorlandığın anlaşılıyor."

Terden sıırıslıkam olan saçlarımı elimle tararken iç çekiyorum. "Evet, son zamanlarda kendimi biraz iyi hissetmiyorum. Hafif bir rahatsızlıktan kurtulmaya çalışıyorum." Yalan dilimden kolayca dökölüyor. "Ama kendimi toparlamaya çalışıyorum," diye ekliyorum zoraki bir gülümsemeyle.

"İkinci ve üçüncü çeyrekte durumu tersine çevirdin. Ne değışti?"

"Şey, ben..."

"Olivia mı?"

Onun adı geçince elim çenemi okşamayı bıraktı. "Anlamadım?"

"Olivia. Birkaç hafta önceki kız. Golünü ona adadın ve aynı gece birlikte dans ederken görüldünüz. The Family Project için düzenlenen bağış etkinliğinde yanında olan kızla aynı kişi gibi görünüyor, ama o zamandan beri ortalarda görünmüyor."

Çenem gerildi. "Sorun ne?"

"Siz ikiniz ayrıldınız mı? Çıkıyor muydunuz? Yoksa o da diğerleri gibi..."

"Olivia hakkında konuşmuyorum."

"Soyadını söyleyebilir misin? Senin için kim o? Ne iş yapıyor?"

"İnanılmaz." Gözlerimi sıkıştırıyorum, nefesimin altında karanlık bir kahkaha gülüyor. Bir adım öne çıkarak, ısrarla baskı yapmaya cesaret eden muhabirin üzerine dikiliyorum. Baskı yapılmasından hoşlanmam ve onun yarım adım geriye sendelemesi, sonunda bunu anladığını gösteriyor. "Olivia'nın özel hayatı seni ilgilendirmez. Onun adını anma, çünkü sana garanti ederim ki, havlamam kadar ısırmam da acımasızdır."

Kalabalık, soyunma odasına doğru ilerlerken dağılır. "Röportaj bitti."

Ancak savaşım burada bitmiyor. Aslında, her geçen an, hayal kırıklığım, öfkem ve lanet olası kafa karışıklığım daha da artıyor. Bundan nefret ediyorum ve bunu nasıl değıştireceğimi bilmiyorum.

Bu ben değilim; koum haklı. Bunu düzeltmek için bir Şeyler yapmam gerekiyor ve bunu çabuk yapmam gerekiyor. Bu yüzden maçtan sonra bara girer girmez doğruca Cara'nın yanına gidiyorum.

Ama Emmett benden önce davranır, onu kendine doğru çevirir, kız da onun yüzünü ellerine alır ve onu öper. Bir yıldan biraz fazla süredir birlikteler ve henüz o kıvılcımı kaybetmemiŐler. Bence onlar, hiçbir zaman kaybetmeyecek Şanslı çiftlerden biri, her Şeyin başından beri yolunda gittiği kolay çiftlerden.

Cara, ikisi bara gitmeden önce telefonunu masaya bırakır ve ben onun yerine otururum. Onun telefonunu alıp Olivia'nın numarasını aramaya hazırlandığımda kendimle pek gurur duymuyorum. Belki de Şans sonunda benim yanımda, çünkü ekran zaten ateşli esmerle olan mesajlaŐmaya açılmış durumda.

Cara: *Yarın kahvaltıya çıkacak mısın, yoksa ne olacak?*

Olivia: *Tabii ki. Kahvaltıyla bitmezse gerçek bir randevu sayılır mı ki?*

Kulağımda kanın sesi ınılıyor, önümdeki kelimeler göğsüme keskin bir acı veriyor, farkındalık üzerime kyor. O, her ne haltsa, ya da her ne değilse, onu geride bırakmış. Çünkü bu hiçbir zaman bir Şey olmadı, değil mi? İnkâr edilemez bir kimya ve fiziksel çekimden başka bir Şey değildi, bir de ilişkilerin benim istediğim bir Şey olabileceği, Olivia ile birlikte iyi olabileceğimiz gibi aptalca bir düşünce eşlik ediyordu.

Neden bunun iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

Koç haklıydı. Bu yeni ben işe yaramıyor. Eski Carter Beckett'a geri dönmem lazım. O Carter Şu anda bunu hiç umursamazdı. Duygularını sıcak ve ıslak bir Şeye gmerdi.

Ve ben de tam olarak bunu yapacağım.

Gözlerim barda dolaşıyor, umut dolu bakışlar arasında zıplıyor, ta ki aradığımı bulana kadar.

Uzun boylu. Platin sarısı saçlı. Sıska. Bana göz kırparak parmaklarını sallıyor, daha çok başarısız bir dikiŐ projesinin artıkları gibi görünen bir elbiseyle kalçasını sallıyor.

Olivia'nın tam tersi.

"Bay Beckett." Parlak siyah tırnağını kravatımın üzerinde gezdiriyor, sonra kollarını omuzlarıma atıyor ve parmaklarını saçlarıma gömüyor. "Ne kadar yakışıklısın."

Yapmak üzere olduğum şey karşısında gözlerimi kapatıyorum, sanki bu felaketle sonuçlanacak kararı görmek istemiyormuşum gibi. "Buradan çıkmak ister misin?"

"Ne yapmak istersin?"

Tanrım, bu saçmalıkla uğraşacak vaktim yok. "Ne istediğimi biliyorsun." yap."

Kravatımı yumruğuna dolayarak beni kendine doğru çekiyor. Kullandığı parfüm boğucu. "Yeni bir dövme yaptırdım," diye fısıldadı.

"Harika." *Umurumda değil.* "Görmek için sabırsızlanıyorum."

Bir başka tekrar suçlu. Brandy ya da Mandy ya da lanet olası Candy. Bilmiyorum ve özellikle de umursamıyorum. Tek bildiğim, onu daha önce becerdiğim ve yeterince iyi olduğu. Umarım, sıkışıp kaldığım bu cehennem gibi roller coaster'dan beni kurtaracak kadar iyidir, çünkü bu lanet olası yolculuğu bir saniye daha sürdürmek istemiyorum.

"Gidelim." Onun kışına elimi vurduğum anda kendimden nefret ediyorum, ve elimi eline sokup onu kapıdan dışarı çektiğimde daha da çok nefret ediyorum.

Bu kış beni mahvediyor. Yüzünü tokatlayan kar dağları ve dondurucu hava, bunların hiçbiri batı kıyısı kışlarının tipik özellikleri değil. Bir yanım, hissettiklerimi insanların bahsettiği kış depresyonu ile eşleştirmeye devam ediyor, ama Candy Brandy'nin elini tutarak kaldırımda yürürken, bunun bu elin doğru gelmemesinden kaynaklandığını biliyorum.

Hiçbiri doğru gelmiyor.

Şu anda ne yaptığımı, neden bunun hissettiklerimle başa çıkmanın doğru yolu olduğunu düşündüğümü hiç bilmiyorum. Olivia'nın benim değişeceğime, eskiden olduğumdan farklı olacağıma güvenmemesi hiç de şaşırtıcı değil. Bu durum, benim sorunlarımı seks yaparak unutmaya çalışan aynı adam olduğumu kanıtlıyor. Babamın benden çok hayal kırıklığına uğrayacağı hissi beni bir kamyon gibi vuruyor.

Yolun sonunda apartmanım görünüyor ve eve kimi getirdiğimi görmek için bekleyen kameraları görünce panik omurgamdan aşağıya doğru yayılıyor.

Bu gece. Her yerde fotoğrafımın yayınlanmasından, özel hayatımın herkesin gözü önünde olmasından çok yoruldum. Artık bu kadar dikkatsiz, hatta pervasız biri olmak istemiyorum. Birinin güvenebileceği istikrarlı bir kişi olmak istiyorum. *Kendimin* güvenebileceğim bir kişi olmak istiyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tarıyorum, durduğumda uçlarını çekiyorum. "Ne halt ediyorum ben?"

Brandy—Mandy?—elini ceketimin yakasının altına kaydırıyor, kirpikleri titriyor. "Ben, yaklaşık iki dakika içinde."

Başım sallanıyor, gerginlik derimin altında kıvrılıyor. Önünde durduğumuz mağazanın soğuk tuğla duvarına avuçlarımı bastırarak, arka arkaya derin nefesler alıyorum. Alnımı duvara dayayıp, iyice anlaması için birkaç kez hafifçe vuruyorum. Belki bu bana biraz akıl verir.

"Üzgünüm. Bunu yapamam."

"Ne? Sen olan sensin..."

"Bu bir hataydı." Elini tutup onu caddeden bara doğru geri götürüyorum. "Hadi. Seni geri götüreceğim."

Onun aceleci adımları benimkilerle aynı hızda ve göz ucuyla bana baktığında, onu neden ikinci kez görmek isteyecek kadar sevdiğimi hatırlıyorum. Çünkü beni pek tanımamasına rağmen, beni sadece bir yemek bileti olarak değil, bir insan olarak görüyor. "İyi misin?"

"Ben... Ben... Bilmiyorum. Her şeyi mahvettim." "Düzeltebilir mi?"

"Geçmişimi nasıl düzelteceğimi bilmiyorum."

Ağzı kıvrılıyor. "Playboy tavırların başına bela mı oldu?"

"Evet." Arkamızdan adımın haykırılmasıyla gözlerim kapanır ve bize yetişmek için koşan insanların hışırtısını duyarım, sırtımı çektiklerinde kameraların flaşlarını görürüm. "Lanet olası acımasızlar," diye mırıldanırım.

"*Carter! Buraya bak!*"

Bara vardığımız anda, flaşlar patlayınca gözlerim bembeyaz oldu.

"Bu yıl birlikte görüldüğün ilk kız! Olivia artık yok mu?" "Bu güzel kız kim?"

Parlak ışıklardan gözlerimi koruyarak kapıya uzanıyorum. Ama Mandy konuşmak istiyor.

"Sandy," diyor onlara parlak bir gülümsemeyle, kameraya el sallayarak. *Huh. Yaklaşmıştım.* "I-e ile. Sandie, i-e ile." *Lanet olsun.*

Elini çekiştiriyorum. "Gidelim." Eve gidip kafam patlamadan önce kendime gelmem lazım.

"Yani söylentiler doğru değildi?" diye sorar bir muhabir. "Sen ve Olivia hakkında? O da diğerlerinden farksızdı..."

"Yeter!" diye bağırarak kameralara doğru dönüp bakıyorum. Derim karıncalanıyor, yumruklarım sıkılıyor, göğsüm öylesine derin bir öfkeyle inip kalkıyor ki, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum. Tüm vücudumu sarsıyor, serbest bırakılmak için yalvarıyor ve eğer bir kez daha onun adını söylerlerse, bunu elde etmek üzere. "Olivia hakkında yeter! Onun adını lanet olası ağzınızdan çıkarmayın!"

Sandie beni kapıdan dışarı itti. "Ve bilginiz olsun," diye bağırды, "burada hiçbir şey yok. O bir beyefendi gibi davranıp beni bara geri götürüyordu. Gerçek bir iş bulun."

"Uh..." Ona bakarak gözlerimi kırpiştiriyorum. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Şimdi izin verirsen, martini beni çağırıyor." Omzunun üzerinden bakmak için durarak uzaklaşır. "Oh, ve Carter? Geçmişini düzeltemezsin, ama farklı bir gelecek istiyorsan, tek yapman gereken onu seçmek."

Barın diğer ucundan, herkesin bakışlarının ağırlığını üzerimde hissediyorum. Onlarla göz göze gelmiyorum; şu anda hayal kırıklığını, bana duyulan hayal kırıklığını kaldırabileceğimi sanmıyorum, zaten kendimden nefretle boğuşurken. Doğruca arka çıkışa yöneliyorum, bu sefer soğuk hava hoş bir rahatlama oluyor, duvara yaslanıp sadece *nefes alıyorum.*

Kapının klik sesini duyuyorum ve gözlerimi açmadan kimin olduğunu anlıyorum. Konuşmadan önce bir an için düşüncelerimle baş başa kalmama izin veriyorlar.

Sonunda gözlerimi açtığımda, bakışlarında yansıyan sempati beni şaşkına çevirir.

"O bir randevuda." Bu sözler, makul olandan daha fazla yıkıcı.

Cara'nın yüzü buruşuyor. "Ne? Liv mi?"

Başımı salladım. "Telefonunu gördüm," diye itiraf ettim, onun sempatisi öfkeye dönüşünce utanarak. "Onunla kahvaltı yapacağını da söylemişti."

"Oh, seni lanet olası..." diye inleyerek çantasından telefonunu çıkarır. "Carter, yemin ederim." Ekranını bana gösterir, Olivia ve ona çok benzeyen küçük bir kızın kameraya gülümsediği bir fotoğraf. "Bu onun randevusu. Yedi yaşındaki yeğeni. Hafta sonu ona baktığı için kahvaltı yapıyorlar."

İçimde bir rahatlama dalgası yayılır, göğsümdeki sıkışma biraz hafifler. "Biriyle görüşüyor mu?"

"Hayır, aptal. O sana takıntılı ve senin yaşadığın kamusal hayat yüzünden kendinden şüphe duyuyor ve güvensizliğini aşmaya çalışıyor."

Başımı eğiyorum. "Şimdi benden nefret edecek."

"Neden?" Garrett kaşlarını çatır. "O kızla hiçbir şey yapmadın. Hepimiz onun bağırdığını duyduk. Onunla gitmeli miydin? Hayır, muhtemelen hayır, çünkü sen de bizim kadar iyi biliyorsun ki, gerçekten istediğin bu değildi."

Adam omzunu kaldırır. "Önemli olan, pişman olacağın bir şey yapmadan önce kendini durdurmuş olman."

"Artık bana asla güvenmeyecek. Kimse benim ona layık olduğumu düşünmüyor."
."

Emmett elini kaldırıp başını salladı. "Bu hiç de doğru değil. Bazılarımız senin ona yaklaşmana tereddüt etti mi? Kesinlikle, bunu kabul edebilirim. Çünkü bu, en azından kadınlar konusunda, senin karakterine uymayan bir şey. Neredeyse on yıldır en iyi arkadaşımsın ve bir kez bile ciddi bir ilişki yaşamadın."

Boynumu ovuşturuyorum. "Son zamanlarda benimle neredeyse hiç konuşmadın."

Bana kızgın olduğunu düşündüm."

"Sana kızgın değilim dostum, ve Olivia için yeterince iyi olmadığını düşünen tek bir yanımda bile yok. Tam tersine. Sadece biraz ortada kalmış hissediyorum. Bu çok kötü, çünkü ikinizi de seviyorum ve ikiniz de acı çekiyorsunuz. Onun neden korktuğunu anlıyorum, ve aynı zamanda onu ne kadar sevdiğini de görebiliyorum. İkinizin mutlu olmasını istiyorum,

ve birlikte mutlu olursanız harika olur diye düşünüyorum, ama Olivia'yı hazır olmaya zorlamanın da doğru bir şey olduğunu düşünmüyorum." Omuzları yukarı aşağı hareket ediyor. "Her şey berbat."

"O zaman bana yardım et," diye yalvarıyorum. "Ben çabalıyorum. Böyle hissetmekten nefret ediyorum. Ne istediğime karar verdim. Bundan sonra işler kolaylaşması gerekmez mi?"

Cara bir anlığına gözlerime bakıp, sonra omuzlarını silkiyor ve sinirli bir kahkaha atıyor. "Seni çok seviyorum Carter, ama ilişkiler konusunda gerçekten bu kadar aptal mısın? Onu istediğine karar verdiğin için işler birdenbire yoluna girmez."

"Ama sizin için öyle oldu."

"Alınma ama Em senin yarısı kadar ünü olsaydı, muhtemelen ona biraz daha fazla çalıştırdım. Ama ilk görüşte aşık olmamız, bunun zor olmadan geçtiği anlamına gelmez. Her gün birbirimizi seçmek, farklılıklarımızı bir kenara bırakıp uzlaşmak, birlikte bir hayat kurmak için birlikte çalışmak zorunda kaldık. Belki her şey bizim için kolayca yerine oturdu gibi görünüyor, ama bunun için çok çalıştık ve iyi bir ilişki için de öyle olmalıdır. İki hayatı alıp birleştiriyorsunuz. Bu çok çalışma ve güçlü bir bağlılık gerektirir. İstedğin bu mu?"

"Evet." Üç harfli basit bir kelimenin yapabilecekleri garip, bu kadar kesin bir şekilde söylendiğinde, beraberinde gelen aydınlanma ile birlikte ağırlığı da kalkıyor. Evet, Olivia'yı seçmek istiyorum, tekrar tekrar. Bunun için, bizim için çalışmak istiyorum. Sadece onun için değil, kendim için de daha iyi olmak istiyorum.

Cara kolunu koluma dolayarak beni bara geri çekiyor. "O zaman kızınızı geri alalım, Bay Beckett."

BÖLÜM 18

BACON'U GERİ GETİRME
KALBİMİ

OLIVIA

NEDEN? *Neden?* Henüz on sekiz yaşında bile değiller ama aşk hayatları benimkinden daha iyi.

Lanet olsun, bu 12. sınıf beden eğitimi dersi. Öpüşmeleri mi gerekiyor?

"*Hadi* ama," diye inleyerek, yüzümü avucumla kapattım, çünkü bu, agresif bir dil hokeyi oyununa dönüşmüştü. "Tamam, bayanlar, bu kadar yeter."

Lucy ve Jean beni görmezden gelirken, ben yumruklarımı belime dayıyorum. Beni duyduklarını anlayabiliyorum — yüzlerinde sinsi bir gülümseme beliriyor — ama çocuklarım beni zorlamayı seviyorlar. Bu benim hatam; öğrencilerime karşı fazla dostça ve hoşgörülü davranıyorum ve bu bazen aleyhime dönüyor. Özellikle karma sınıfımda, ne kadar sık kamuya açık yerlerde sevgi gösterilerini engellediğimi sayamıyorum.

"Hayır. Hayır, hayır, hayır, hayır." Onlar durana kadar beş yüz kez ellerimi çırpıyorum. "Sınıfta bulunuyorsunuz! On yedi yaşındasınız! Size bir önerim var: ders bitene kadar bekleyin."

Gülerek ayrılırlar ve Lucy elinin tersiyle ağzını siler. "Özür dilerim, Bayan Parker. Bu okulda tek havalı öğretmen sizsiniz."

Onu işaret ediyorum. "O havalı öğretmen saçmalıklarıyla beni kandırmaya çalışma." Bir dizi koniyi eline tutuşturarak, "Bunları kırmızı çizgi boyunca diz, lütfen," diyorum.

"Ah, olamaz." Jean başını geriye atarak inler. "Shuttle sprintleri olmasın."

"Evet, mekik koşusu. Bu bir fitness dersi, Bayan Ross. Kendi isteğinizle katıldınız."

Kollarını kavuşturup kaşlarını çatıyor, spor ayakkabılarıyla spor salonunun zeminini tekmeliyor. "Lucy zorladı."

"Ah, aşk için yaptığımız şeyler."

Lucy, konileri yerleştirdikten sonra geri koşarak gelir, düz, simsiyah saçlarını omzunun üzerinden atar. "İyi misiniz, Bayan Parker? Biraz, bilemiyorum..." Elini yüzümün etrafında sallıyor. "Son zamanlarda üzgün görünüyorsunuz."

"Ben mi? Üzgün mü? Hayır, ben gayet iyiyim. Süper iyiyim." *Süper iyiyim, bayanlar ve baylar.*

Paul, Lucy'nin omzuna dirseğini koyarak havalı bir şekilde yaklaşır. "Evet, ne oldu? Neredeyse hiçbir şakama gülmedin."

"Belki de esprilerini geliştirmelisin."

O alaycı bir şekilde güldü. "Ben çok komiğim..." Ağzını kapattı, gözleri fal taşı gibi açıldı ve ben onu kaşlarımı kaldırarak izlerken bana baktı. "Kahretsin. Kahretsin kadar komiğim."

"Tamam, peki..." Sözlerim spor salonunun kapısının açılma sesiyle boğulur, duvardan yankılanır ve ben gözlerimi ellerimle kapatıp iç çekerim. Uzun bacaklı, güzel bir sarışın salona girer ve herkesin gözleri, büyük güneş gözlüklerini çıkarırken ona çevrilir. "Hay aksi. *Cara!* Buraya öylece dalamazsın!" Kollarımı açarım. "Dersimin ortasındayım!"

O bileğini salladı. "Ders bitti."

"Ne? Hayır! Hayır, ders bitmedi." Dönerek öğrencilerimi işaret ettim, yirmi bir çift göz benimle Cara arasında gidip geliyordu. "Kalın!"

Cara'nın vücudu çöküyor, başı geriye doğru eğiliyor. "Hadi ama Bayan Parker. Bugünün son dersi. Bırakın çocuklar biraz eğlenirler. Sakin olun."

"Ben havalıyım! Eğlenceliyim! Burada çok eğleniyoruz!" Onay ararken etrafa bakınıyorum, başımı sallıyorum. Onay alamayınca elimi havaya kaldırıyorum. "Peki. Gidin. Ama yarın geç kalanlar burpee yapacak."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup bir ayağımı yere vurarak, öğrencilerimin her birinin en iyi arkadaşımla tokalaşmasını izliyorum. Keşke bunun ilk kez olduğunu söyleyebilseydim, ama değil ve son da olmayacak. Cara kimseye göre değil, sadece kendine göre çalışıyor ve müdürüm ona aşık, bu yüzden spor salonunun kapısından çok sık geçiyor.

Cara, eminim ki çekici bir gülümseme olduğunu düşündüğü bir gülümsemeyle bana bakıp, iki kolunu da ofisime doğru uzatıyor. "Ofisime girin

ofisime girin, Bayan Parker."

"Orası *benim* ofisim," diye homurdanıyorum, sonra onu geçmek için başarısız bir girişimde bulunarak ileri atılıyorum.

O benim sandalyeme oturur, ileri geri dönerek, parmaklarını yüzünün önünde birleştirir. "Bu zevki neye borçluyum?"

"Sen inanılmaz derecede sinir bozucusun, biliyor musun?"

Gülümser. "Gerçekten biliyorum, ama iş ziyaretinin zamanı geldiğini düşündüm. Ayrıca, o çocuklar beni seviyor."

"Çünkü sen her geldiğinde dersleri iptal oluyor."

"Ben harika bir öğretmen olurdum." Gözleri parıldıyor ve bana bakışları beni tedirgin ediyor. Cara her zaman beni çok iyi anlardı. "Bu hafta sonu planın ne?"

"Bu hafta sonu mu?"

O başını sallar. "Bu hafta sonu. Ondan kaçamazsın, biliyorsun. O da orada olacak."

Masamın karşısındaki sandalyeye çöküyorum, bacaklarımı kol dayama yerine uzatıyorum. "Kim, nişanlanmasından sadece iki hafta sonra bu kadar abartılı bir nişan partisi düzenleyebilir ki?" Yarın akşamın benim ve Carter'ın sinema randevusu olması gerektiği gerçeğine değinmiyorum.

Cara tırnaklarını kontrol ederken gülümser. "Bağlantılarım var."

Bağlantıları, kendi etkinlik planlama şirketine sahip olması, parti planlama moduna girdiğinde kesinlikle durdurulamaz olması ve sahip olmadığı bir şeye ihtiyacı olduğunda - örneğin, bu kadar kısa sürede yüz kişiye hizmet verebilecek bir mekan - nasıl ikna edici olacağını bilmesi. Ve flört etmekten bahsetmiyorum; tamamen korkutucu olmaktan bahsediyorum.

"Aslında, o sağdıç, yani düğünde birlikte yürüyerek koridordan geçeceksiniz."

Çıkardığım sesler tutarlı bir yanıt değil. Çoğunlukla Cara'yı gülümseten bir dizi küfürlü sözler.

"Hadi ama. Aklından ne geçiyor? Çok fazla şey içini kemiriyor. Benimle konuşman lazım."

Dişlerim alt dudağıma batıyor, onu çekiyor. "Onun Sandie denen kızla hiçbir şey yapmadığını biliyorum ve istediği kişiyle birlikte olmaya hakkı olduğunu da biliyorum"

ama yine de korkutucu, anlıyor musun? Onunla birlikte olmak istedi. Bu onun ilk tepkisiydi." Sesim alçalıyor. "Bana kızdığında her zaman beni incitmeye çalışacak mı diye merak etmeden duramıyorum, ama aynı zamanda onu ilk incitenin ben olduğumu da biliyorum."

"Görünüşe göre ikiniz de son zamanlarda korkudan bazı kararlar almışsınız."

"Bu bir kısır döngü gibi. Durmak bilmeyen bir atlıkarınca gibi. İnmek istiyorum, ama nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum."

"Evet, karar vermelisin. Her şeyi olduğu gibi bırakmaya mı yoksa ilerlemeye mi karar vermelisin." Duvarda asılı olan beyaz tahtaya doğru yürür ve bir kalem alır. Ben de onu takip ederim. "İşte yapacağımız şey şu." Tahtanın üst kısmına *Carter Beckett* yazıyor, üç kez altını çiziyor, sonra dev bir penisi olan bir çöp adam çiziyor. Bunu hemen silmem gerekecek. Sol tarafa bir kalp, sağ tarafa da somurtkan bir yüz çizerek bitiriyor.

"Artıları ve eksileri listelemeyeceğiz."

"Bunu sevdiğin ve sevmediğin şeylerin listesi olarak düşün." X işaretini tıklıyor. "Şimdi, sevmediğin şeyler..."

"O bir playboy."

"Önceki... bağlılık... korkusu," diye yazıyor, ki bu benim söylediğim şey değil.

"O kibirli, kendini beğenmiş ve gösterişli." Cara'nın kaleminin ucu tahtaya değdiği anda onu durduruyorum. "Bekle. Sanırım bunu biraz seviyorum. O... gururlu. Karizmatik. Kendine güvenen. Bence bunlar iyi özellikler. Keşke ben de onun kadar kendimden emin olabilseydim." O zaman muhtemelen bu karmaşanın içinde olmazdık.

"Hm. İlginç."

O kalbin altına bir şeyler karalarken dirseğine hafifçe vuruyorum. "Yüzündeki o gülümsemeyi sil yoksa ben silerim."

"Onu fiziksel olarak çok çekici bulduğun belli."

Kafamı sallayıp mırıldanıyorum. "O adamı akçaağaç gibi kesmek istiyorum." "Ve o komik," diyor Cara.

Parmağımın ucuyla alt dudağımı okşarken başımı sallıyorum. "Beni çok güldürüyor ve biraz da şapşal biridir. Kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Acı verecek kadar dürüst ve ben bunu seviyorum."

Kokusu ve saçlarımla oynama şekli. Ve bana baktığında... bana baktığında, sanki sadece ikimiz varmışız gibi hissediyorum. Bana bakışını seviyorum. Ve evinin onun kaçış yeri olmasını seviyorum, yıldızlara ve dağlara bakıp gürültüyü unutmayı sevmesini seviyorum, en güzel gülümsemeye ve en güzel gamzelere sahip olmasını seviyorum, bağış toplama etkinliğinde çocuklara karşı çok tatlı davrandığını ve yüzüne pasta atılmasını çok iyi karşıladığını seviyorum, iyi bir arkadaş olduğunu seviyorum ve..." Cara'nın yüzündeki yumuşak gülümsemeyi fark ederek, çaresizce ihtiyacım olan oksijeni içime çekiyorum.

"Eminim iyi bir sarılmacıdır. İri ve yapılıdır, kişisel alan konusunda pek iyi değildir."

Carter'ın her rauntun ardından beni kendine doğru çekişini, kollarını bana doladığını, yüzünü boynuma gömdüğünü, dudaklarını defalarca tenime değdirdiğini, elini boğazıma koyarak beni istediği yerde tuttuğunu hatırladıkça karnımda bir karıncalanma hissi başlıyor ve tüm vücuduma yayılıyor. O anda başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Cara, boyun askımdan sarkan hokey pateni kolyesini alır, inceler ve sonra tahtaya işaret eder. Kalbin altında dolu, ama garip bir şekilde somurtkan yüzün altında boş. "Görünüşe göre cevabını buldun."

Boğazımda bir yumru oluşur, ellerimi ovuştururken omurgamdan bir ürperti geçer. "Biliyorum. Ama bu onu daha az korkutucu yapmıyor. Onun geçmişi, sadece bir ay önce onun bugünüydü. Korkularım mantıklı ve haklı, değil mi?"

Cara'nın şefkatli bakışları, aramızda bir anlık sessizlik uzarken üzerimde kalıyor. "Anlıyorum, Liv. Seni anlıyorum, çünkü ben de aynı sebepten dolayı onunla uzun süre görüşmeni engelledim. Uyarı işaretlerini görmezden gelmek imkansız, özellikle de her yerde sürekli karşına çıkıyorsa. Carter her zaman kararlarının arkasında durmuştur ve bunların kamuoyuna duyurulmasından asla çekinmemiştir. Ve şimdi bunun gerçek olamayacağını düşünüyorsun. Senin de hiçbir önemi olmayan başka bir kız olduğunu. Seni elde edip, işini bitirince bir kenara atacağını. Ama o seni zaten elde etti ve hala seni istiyor.

Sen onu seviyorsun, o da seni seviyor. Bilinmeyenden korkmanın hayatını yönetmesine izin vermen dışında burada bir sorun yok.

"Peki korkuların haklı mı? Kesinlikle. Ama Carter ile bu şeyi keşfetmek istiyorsan, bu korkuların üstesinden gelmek, rahatlık alanından çıkmak ve kendini ortaya koymak sana kalmış. Ne dersin?"

Sandalyeye çöküp, parmaklarımla at kuyruğunu çevirirken koşu ayakkabılarımı izliyorum. "Onu düşünmeden duramıyorum. Onunla her şey çok doğal geliyor ve beni açılmam için teşvik ediyor. Bu kadar iddialı biri olmasına rağmen, bana karşı her zaman inanılmaz sabırlı davrandı." Gözlerimi kaldırıp Cara'ya bakıyorum. "Eğer o hala istiyorsa, ikimizin de buna bir şans vermesini gerçekten çok isterim."

Cara burun kıvrır ve telefonunu çıkarır. Bana ekranını gösterir ve mesaj dizisinin en üstünde, Carter'ın küçük profil fotoğrafıyla birlikte "*Dünyanın En Sinir Bozan Adamı*" yazısını görürüm. Gözlerim ekrana dağılmış mesajlara kayar.

Ollie iyi mi? O kız yüzünden üzülmelerini istemiyorum.

Benden nefret mi ediyor?

Sence yakın zamanda konuşmak ister mi?

*ona çiçek gönderebilir miyim???? güller? ayçiçekleri?
parlak çiçekleri seven bir kıza benziyor.*

Onu özlediğimi düşünüyorum, Care. Bu berbat bir durum.

"Hâlâ bir şans vermek istediğini söyleyebiliriz, Liv." Masama yaslanarak, ayakkabımın burnuna kendi ayakkabısıyla dokundu. "Seninle gurur duyuyorum. İstedikinin peşinden gitmek bazılarına kolay gelebilir, ama gerçekte bazen bu çok korkutucu olabilir. Bence o anda ayrılmak sana geri adım atma ve duygularının yoğunluğunu ve ne istediğini netleştirme şansı verdi."

Okul zili çalar, bir günün daha sonunu haber verir ve Cara çantasını omzuna asar ve ben cevap veremedim çantamı ve paltomu bana fırlatır.

"Cumartesi için elbiseni seçtin mi?"

"Hayır." Spor salonunun kapısından çıkarken inlerim. "Bu hafta iki kez alışveriş merkezine gittim ama hiçbir şey bulamadım."

"Tamam, alışveriş merkezine gidelim. Benim uzmanlığıma ihtiyacın var."

"Cara'nın alışveriş merkezine gitme hızına ayak uyduracak vaktim yok. Beşte evde olmam lazım. Jeremy, Alannah'ı bırakacak."

"Ah, tatlı Livvie. Yarım saat içinde işimiz biter. Söz veriyorum."

On yedi dakika içinde işimizi hallettik.

Cara beni bir mağazaya sürükledi, rafın önüne gitti, dokuz saniye içinde bir elbise seçti, beni soyunma odasına itti ve sonra tüm çalışanları gelip ne kadar "muhteşem" görüldüğüme bakmaya zorladı. Dürüst olmak gerekirse, ona katılmamak mümkün değildi, bu yüzden yolculuk on yedi dakika sürdü.

Şimdi de akşam yemeğine davet etti kendini, yatmadan önce yeğenimi heyecanlandırmak istediğini söyleyerek. Alannah yarın "Çocuğunu İşe Götür Günü" olduğu için bizde kalacak ve aslında benim çocuğum olmasa da benimle okula gelmek için yalvardı. Büyük çocuklara patronluk taslamak istediğini söyledi.

"Çabuk olacağım," diye söz veriyor Cara, arabasını garaj yoluna çekerek. "Sadece bir şey almam lazım. İçeri gelip Em'e merhaba desene."

"Eğer kısa sürecekse..."

Kapıyı çarparak kapatır, ön camdan bana onu takip etmem için işaret eder ve ben de iç çekerek, otoriter en iyi arkadaşımın peşinden ön kapısından içeri girerim.

Bunun bir tuzak olduğunu anlamalıydım.

Çünkü beni koridordan mutfağa doğru ittiğinde, Emmett'in yerine, açılmış buzdolabının ortasından bana bakarken ağzı açık kalmış, donmuş halde duran, inanılmaz derecede iri yapılı Bay Beckett'i görüyorum.

"Hey! Merhaba! Olivia!" Bağırıyor; farkında mı bilmiyorum. "İ-iyi," diye kekeliyor. "İyi görünüyorsun!" Hala bağırıyor. Buzdolabının

ve dirseğini tezgaha koyuyor, çenesini avucuyla desteklemeye çalışırken neredeyse çenesini kaçırıyor.

Kıyafetime bakıyorum. Hala koşu ayakkabılarımı giyiyorum, Cara'nın bana Noel hediyesi olarak aldığı Lululemon marka taytını giyiyorum — çünkü kim bir çift egzersiz pantolonu için yüz dolardan fazla para harcayabilir ki — ve üzerinde yeğenimin hokey takımının adı yazılı bir kapüşonlu sweatshirt giyiyorum. Saçlarım dağınık, düşük bir at kuyruğu şeklinde, bere altında toplanmış ve sanki bütün günü fitness dersi vermişim gibi görünüyorum, ki tam da öyle yaptım. Carter ise bütün günü kanepede uzanarak geçirmiş gibi görünüyor ve hala *GQ dergisinin* kapağına çıkacak kadar yakışıklı. Kömür grisi eşofman altı kalçalarına kadar inmiş, benim çok etkileyici olduğunu bildiğim vücudunu ortaya çıkarıyor ve kuru tutan Vipers tişörtü kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş gövdesinin her kasını sarıyor.

Yüzümdeki sıcaklığı gidermek için elimi yüzüme götürme isteğine zorlukla direniyorum.

"Oops!" Cara odaya girer. "Carter! Burada olduğunu tamamen unutmuşum!" Sinsi gülümsemesi şüphe uyandırıcıdır.

"Uh-huh," Emmett düşünceli bir şekilde. "Unuttum." Parmaklarıyla tırnak işaretleri yapması çok yerinde. "Pizza sipariş edeceğiz. Siz bayanlar da ister misiniz?"

"Kalamayız bebeğim," diyor Cara, ki bu iyi, çünkü konuşabileceğimi sanmıyorum. "Liv'in evine gönder. Orada yiyeceğiz."

Carter ve ben epik bir bakışma yaşıyoruz. Gözlerimi ondan ayıramıyorum, zaten ayırmak da istemiyorum.

Ta ki Cara elimi tutup beni odanın diğer tarafına çekene kadar.

Ağzım kıvrılır ve Carter'a küçük bir el sallarım. "Hoşça kal," diye fısıldarım.

Yüzü, yanaklarını yaran bir gülümsemeye parlıyor.

"*Bekle!*" Her iki eli de havaya kalkarken, vücudu sanki ne aradığını bilmiyormuş gibi tuhaf bir şekilde sallanıyor. Sonra oturma odasına koşuyor ve bir dakika sonra geri dönüyor, çoraplarıyla yerde kayarak, elinde iki kurabiyeyle. Titrek bir hareketle, kurabiyeleri bana uzatıyor. "Oreo."

Tanrım, o çok sevimli.

Dokunduğumuzda parmak uçlarından benimkilere geçen heyecanı görmezden gelmeye çalışıyorum, ama bu imkansız. Bu adam canlı bir tel gibi ve o etrafta olduğunda tüm vücudum arzuyla titriyor.

Çoraplarıyla, ki artık kardan ıslanmış olacağı kesin, önümüzde koşarak dışarı çıkar ve benim için yolcu kapısını açar. Garajdan çıkarken, ön verandadan bizi izler, o saçma, aşırı derecede eğri gülümsemesi hiç kaybolmaz.

"Adam aşık," diye mırıldanıyor Cara ve yirmi dakika sonra ön kapıma çıktığımızda, hala o sözlere odaklanıyorum, bir gün bizim de geleceğimiz böyle olabilir mi diye merak ediyorum.

Evime gireli iki dakika olmamışken, ön kapı açılır ve sırık gibi bir esmer kız içeri girer, kolları abartılı bir hareketle açarken uyku çantasını duvara fırlatır.

"Buradayım bebeğim!" Alannah dönerek durur, parmaklarını havada sallayarak bana parıldayan bir gülümseme atar.

"Jazz elleri mi? Cidden mi?"

Kıkırdaması küçük evimi doldurur ve bana doğru koşar, kollarıma atlar ve beni duvara yapıştırır. Tanrıya şükür ki bu kısa sürer, çünkü Cara'yı gördüğünde oyun biter.

Kardeşim sonunda kapıdan içeri girer ve onlardan bana bakar. "Alannah ve Cara? Kafayı mı yediniz?" Kızı ona doğru koşarken, kızının küfür ettiği için ondan alacağı parayı isteyerek elini uzatırken gözlerini devirir. "Bizim evde kalmak istemediğine emin misin?" diye sorar Jeremy. "Orası çok daha sessizdir."

"Daha sessiz ve sıkıcı." Alannah gözlerini devirir. "Annem ve babam, Jemmy yattıktan sonra bu gece uyuyacaklarını söylediler, çünkü ben evde olmayacağım, biliyorsun, ondan çok daha geç yatıyorum." Jemmy, onun küçük kardeşi Jeremy'dir. Evet, kardeşim oğluna kendi adını vermiştir. Yeğenime Jem diyorum ve çoğu zaman kardeşim Asshole diyorum.

Cara güldü. "Uyku mu, ha Jer?" Alannah'a keskin bir bakış attı. "Üçüncüyü yapmaya çalışmadığından emin misin?"

"Hayatta olmaz." Bir iç çekiş daha, kızı için bir dolar daha. "Bebeklerin ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Ben bittim."

"Kısırlaştırılmalısın."

Kasığına elini koyar. "Oğullarımı tehdit etme."

Tanımadığım genç bir adam, parlak kırmızı yalıtımlı çantalardan biriyle kapıma geliyor. İki pizza kutusu çıkarıyor. "Uh,

Ollie... Ollie Wallie?"

"Aman Tanrım." Pizzaları almadan önce yüzümü elimle kapatıyorum. "Çok teşekkür ederim. Ne kadar borçluyum?"

Kafasını sallar ve merdivenlerden aşağı inerken omzunun üzerinden el sallar. "Telefonla önceden ödendi!"

"Oooh, pizza." Jeremy üstteki kutunun kapağını açmak için uzanır, ama Cara elini itip pizzayı alır ve mutfığa doğru gider, Alannah da hemen arkasından. Jeremy kaşlarını çatıp bir adım daha içeri girer ve omuzları titrer. "Burası buz gibi, Ol. Kalorifer yine mi bozuldu?"

"Sanırım öyle," diye mırıldanarak termostata doğru ilerliyorum. Elli beş. Düğmelere basıp, fırının çalışmaya başladığını gösteren sesi bekliyorum, ama ses gelmiyor, ben de düğmelere biraz daha basıyorum, sonra da küçük kutuya iki kez alnımı vuruyorum, belki bir işe yarar diye. Yukarıdakilerin hepsi işe yaramayınca, kardeşimin bakışlarından kaçmak için hala taktığım bere altında kulaklarım yanıyor. Bu şeyin yüzde 80'i bozuk, kardeşim en az üç kez tamir etti, ben de dört kez profesyonel tamir ettirdim. Her zaman geçici bir çözüm oluyor. "Üzgünüm."

"Neden özür diliyorsun ki?"

Kolumu ovuşturup ayaklarıma bakıyorum. "Çünkü burası çok soğuk ve Alannah burada kalıyor. Sabah işe giderken çalışıyordu, yemin ederim." Bazen kardeşim yanında kendimi başarısız hissetmemek zor oluyor ve şu an da öyle bir an.

Jeremy gözlerini devirip kapüşonlu sweatshirtimi çekiştirir. "Yatmadan önce ona senin eski sweatshirtünü giydir. Kırılmaz."

"Ben çivi kadar sertim, Ollie Teyze." Alannah mutfaktan başını çıkarır, pazılarını esnetir ve dişlerinin arasında bir dilim peynirli pizza ile ayı gibi kükrer.

Jeremy'yi bodruma kadar takip ediyorum, o fırını kurcalarken ben de tırnağımı ısıriyorum. O iç çekince, kararın iyi olmadığını anlıyorum.

"Bunu söylemek istemezdim Ol, ama bu şey mahvolmuş. Değiştirmen gerek."

Yüzümdeki ifade ona tam olarak ne düşündüğümü anlatır: *harika*. Fırın, şu anda alabileceğim şeyler listesinde yok

"Kris ve ben sana yardım edebiliriz."

Yüzümün önünde ellerimi sallıyorum. Daha önce de beni kurtarmıştı, ki bunu kabul etmek benim için yeterince zordu. Yeni bir kalorifer kazanı ise benim sınırimi aşıyor. "Acil durumlar için biriktirdiğim param var."

Kaşlarını kaldırarak merdivenlere çıkmamı işaret etti ve ben de konuyu kapatacağını düşündüm, ta ki bodrumdan çıkıp yanımda durup kulağıma fısıldayana kadar. "Sen berbat bir yalancısın."

Bir dakika sonra o ayrıldığında, Cara ve Alannah'ı oturma odasının zemininde uzanmış, Netflix'i izlerken kahve masasını pizza kaplamış halde buluyorum.

"Senin için özel bir pizza var," diyor Cara bana bakmadan

Mutfağa gidip kutunun kapağını kaldırdım ve gülerek üzerindeki malzemeler. Aslında sadece bir tane var. Pastırma. Gerçek pastırma. İnanılmaz miktarda pastırma. Neredeyse yarım kilo kadar. Kıvrılmış, çıtır çıtır kenarları, minik yağ kabarcıkları, en iyi şekilde duyularımı aşırı yükleyen lezzetli, dumanlı bir aroma.

Telefonum kapüşonlu ceketimin cebinde titriyor ve Emmett'in gönderdiği videoyu oynatıyorum.

Carter, şarkı söylerken tabağı pizza ile dolduruyor.

"Kalbimi pastırma! Mmm, mmm! Kalbini pastırmayacağım! O yüzden, *oooh*, *oooh*! Kalbimi pastırma!"

Carter, mutlu bir iç çekiş gibi bir ses çıkararak kanepeye uzanır. "Sence Ollie, ona sipariş ettiğim ekstra ekstra pastırmalı pizzayı beğenmiş midir? Eminim en pastırmalı dilimi bulmuştur." Kafasını geriye doğru eğerek, yarım dilim pizzayı ağzına atarken gülerek mırıldanır. "Cumartesi günkü partide onu görmek için sabırsızlanıyorum. Belki ceplerimi pastırma ile doldururum."

Bu adam konusunda ne kadar açıklanamaz bir şekilde mahkum olduğumu anladığım anda video karardı.

Alannah'nın koala gibi sarılmasından kurtulduğumda saat neredeyse gece yarısı olmuştu. Sessizce yataktan kalkıp battaniyeyi omuzlarına örttüm. Oturma odasındaki lambayı yakıp, kanepede rahat bir battaniyenin altına kıvrıldım ve şu anda en çok duymak istediğim sesle bağlantı kuracak numarayı çevirdim.

"Bu saatte aramanın tek kabul edilebilir nedeni, sonunda aklın başına geldiğini ve eve taşınacağını söylemek olabilir."

Kıkırdayarak yan yatıp telefonu kulağımla yastığın arasına sıkıştırdım. "Seni yine hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm anne."

O, hafif ve yumuşak bir kahkaha atar, özlediğim bir ses. "Ne haber tatlım?"

"Sadece seni özledim."

"Seni her zaman özlüyorum, tatlım. Ne oluyor?"

"Biriyle tanıştım... Biriyle tanıştım."

"Oh, tatlım. Bir erkek arkadaşın var! James! James, Ollie'nin bir erkek arkadaşı var!"

"Anne, hayır! Benim erkek arkadaşım yok... ah." *Neden aradım ki?*

"Erkek arkadaş mı? Kim? Erkek arkadaş için çok küçük. Hayır. Otuz yaşına gelene kadar olmaz. Beş yıl daha var! Av tüfeğimi getirin!" Babamın av tüfeği yok, bu yüzden şaka yaptığını biliyorum. Sanırım. Umarım.

"Carter benim erkek arkadaşım değil," diye yastığa mırıldandım.

"Carter mı? Kulağa hoş geliyor. Neye benziyor? Ne iş yapıyor? Oooh, dur tahmin edeyim! Senin okulunda öğretmen. Hayır, müdür! Müdürle mi çıkıyorsun? Ne skandal. Hoşuma gitti."

"Daha soğuk olamazdın." Anneme Carter'ın ne iş yaptığını da söylemeyeceğim. Onun adını söylemek istememiştim bile. Zaten çok fazla konuştum, bu yüzden sadece "O benim erkek arkadaşım değil" diye tekrar ediyorum.

"Ama ondan hoşlanıyorsun."

"Ondan hoşlanıyorum."

"Peki o da senden hoşlanıyor mu?"

Kalbim biraz daha hızlı atmaya başladı. "Evet."

"Öyleyse... sorun ne?"

"Kadınlar arasında bir üzü var." Bu, beklediğim kadar garip bir durum.

"Oh. Ve sen korkuyorsun." O sormuyor, söylüyor. Annem her zaman en iyi arkadaşlarımdan biri olmuştur, bu yüzden ben eşyalarımı toplayıp ülkenin diğer ucuna taşındığımda bana çok kızmıştı. Beni avucunun içi gibi tanır ve ondan hiçbir şey saklayamam.

"Korkuyorum."

"Seni en çok ne korkutuyor?"

"Ona aşık olacağım."

"Oh, tatlım." Annem gülüyor. Bu, o neşeli gülüşlerden biri, sonunda sana *"sen tatlı, tatlı aptal"* diyeceğini beklediğin türden. "Bunu sana söylemekten nefret ediyorum tatlım, ama ona aşık olmaktan korkuyorsan, şey... zaten yarı yoldasın demektir."

Onun sözleri kafamda yankılanırken uykuya dalıyorum ve ertesi sabah Alannah ile kapıdan çıkarken, ceketimin cebinde telefonum çalıyor. Kapıyı kilitlerken telefonu çıkarıyorum ve merdivenlerden inerken Emmett'in mesajına bakıyorum.

Emmett: *4. salon, L sırası, 10 ve 11 numaralı koltuklar. Bu akşam saat 7:30'da.*

Emmett: *Hâlâ gidiyor.*

Carter'ın balkonunda ateşin başında kıvrılmışken bizim sinema randevumuz için titizlikle seçtiği koltukların ayrıntılarını tekrar okurken etrafımdaki hava duruldu — son sıra, tam ortada.

Hâlâ gidiyor.

Garip ama hoş bir sükunet karnımda yayılıyor, göğsüme tırmanıyor, omuzlarımdan gevşemesine, omurgamın düzelmesine izin veriyor. Bir şekilde daha hafif hissediyorum, sanki bir yük kalkmış gibi. Belki de korkumun ağırlığı, ya da kararsızlığımın. Bu ikisi de sizi bir çapa gibi aşağı çekme gücüne sahiptir ve o adam kalbimi ilk kez çarpıtmaya başladığından beri onların beni aşağı çekmesine izin vermediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Alannah elimi çeker. "Neden bu kadar gülümsüyorsun, Ollie teyze?"

Yeğenimin kafasındaki Vipers şapkasını düzeltip kulaklarını örterim. "Sadece mutluyum tatlım."

Bana gülümser. "Mutluluk sana yakışıyor."

Hissetmek de çok güzel.

BÖLÜM 19

İYİ SÜRPRİZLER

CARTER

UMUT, zaman gibi komik şeylerden biridir.

Zaman ya hızla geçer ya da yavaşça akar; ikisinin arasında bir şey yok gibi geliyor bana. İşler istediğiniz gibi gitmediğinde, zaman durur. Sıkışmış, yerine çakılmış hissedersiniz ve ayaklarınız, gitmek istediğiniz yöne doğru adım atmak için kalkmaz. Son on iki gündür, iki şeyden birini istedim: ya kızı elde etmek ya da kızı unutmak. İlki daha tercih edilirdi, ama her geçen gün, kafamın üzerinde asılı duran ağır bulutlardan kurtulmak için ikisinden birini kabul ederdim.

Sonra bana sıırttı ve sanki biri kronometrenin düğmesine basmış gibi zaman yeniden başladı, hızla ilerlemeye başladı. Şimdi hafta sonu için sabırsızlanıyorum, onu görmek için can atıyorum.

Umut da aynı şekilde işliyor. Umut olmadan her şey yavaş ve karanlık geliyor, sanki gün ışığını ararken, onun gelmesini beklerken hiç bitmeyen bir gece gibi.

Ve sonra aniden onu görürsünüz, yüzünde parlayan parlak ışığı, odanın diğer ucundan sizin gözlerinize kilitlendiğinde çikolata rengi gözlerinin parlamasını, ve her şey değişir. Kapı açılır, dışarıdaki güneş ışığını, umudu gösterir ve siz de içine adım atarsınız, onun bakışlarının sıcaklığı gibi cildinize dokunan sıcaklığı hissedersiniz.

Yine de bu acımasız, keskin soğuğun büyük hayranı değilim.

"Neden senin dairenizde kalamadık?" Hank'e sızlanıyorum.
"Dışarısı çok soğuk."

"Dublin'in egzersize ihtiyacı var." Sokakta yavaşça yürürken parmakları ön kolumu sıkıca kavrar. "Ve sen, açıkçası, bu sızlanmayı bırakmalısın. Bu yüzden Jennie'nin Beckett kardeşler arasında daha üstün olduğunu söylüyorum."

"Üstün Beckett kardeşiymiş, hadi oradan," diye mırıldanarak Hank'i Stanley Park'taki bir bankın üzerine oturtuyorum.

Hank'i yedi yıldan fazladır tanıyorum. Onunla tamamen tesadüfen karşılaştık, ya da öyle görünüyordu, tam da ona en çok ihtiyacım olduğu bir zamanda. Hayatımı geri dönüşü olmayan bir şekilde mahvedecek ve kariyerimi daha başlamadan bitirecek bir hata yapmamı engelledi ve o günden beri, neredeyse altmış yıllık yaş farkına rağmen, en iyi arkadaşlarımdan biri olarak hayatımda hep var oldu. O benim ailem ve hayatımda onun gibi birinin olması ne kadar büyük bir şans olduğunu her zaman takdir etmişimdir.

"Son zamanlarda kendinde değilsin," diyor Hank sessizce, kahvesini dudaklarına götürürken.

İngiliz Körfezi'ne bakıyorum. Şimdiye kadar yaşadığımız sert kış, suyu pürüzsüz mavi buza dönüştürmüş ve parlak güneşin altında sadece parılıyor. Kahvemi bir yudum alıyorum, sıcak sıvı içime inerken beni ısıtıyor. "Pek sayılmaz."

"Aklında o kız var. Güzel esmer kız."

Ona bakıyorum, dudaklarımda bir gülümseme var. Olivia'yı nasıl öğrendiğini sormamın bir anlamı yok; paparazzilerden daha fazla beni takip ediyor. "Evet."

"Onunla yattın mı?"

Kıkırdayarak güldüm. "Bunu nereden biliyorsun?"

Gülümsemesi gururlu ve bilgili. "Sen bir kadın düşkünsün, Bay Beckett. Herkesle yatıyorsun."

"Hey." Omzuyla onun omzuna hafifçe dokundum. "Uslu dur, ihtiyar."

Hank gülümser ve titrek eliyle çenesini ovuşturur. "Onu sevdiğini anlayabiliyorum."

"Seviyorum." Muhtemelen çok fazla. Çok erken. Bilmiyorum. İşler böyle mi yürür?

Dublin'in kulaklarını okşadı. "Peki, sorun ne?"

"Sorun, benim herkesle yatan bir zampara olmam."

Hank'in sessizliği yerini çok geniş bir gülümsemeye bırakır. "Çirkin suratın olmadığına emin misin?"

Gülerek başımı salladım. "Görünüşüm güzel, bunu sen de biliyorsun."

Tanışmamızdan bir hafta sonra Hank yüzüme dokunabilir mi diye sordu. Sesime bir yüz koymak için bunu yapmayı sevdiğini söyledi. Ayrıca tüm bu heyecanın nedenini görmek istediğini de söyledi. Yüz hatlarımın mükemmel bir simetriye sahip olduğunu söylemeden önce yaptığı etkilenmiş sesini hala hatırlıyorum. Güldüğümde parmakları gamzelerimin üzerinde kaydı ve *"Ah, gamzeler. Bu yüzden kadınlar arasında bu kadar popülersin"* dedi. Ama en iyi kısmı neydi? İşini bitirir bitirmez, yüz dokunma olayının Hollywood'un görme engellileri romantikleştirmek için filmlere eklediği bir saçmalık olduğunu ve benim de hiç düşünmeden buna kanmış olduğumu söyledi. Sadece güzel değil, aynı zamanda saf da olduğumu söyledi.

"Spor kanalındaki bayan, senin dilimlenmiş ekmekten bu yana en seksi şey olduğunu söylüyor. Bence o benden daha kör olmalı."

Derin kahkahamla çenem göğsüme çarpar ve iç çekince dişlerimi alt dudağıma sürerim. "Sence onun gitmesi, yalnız kalmamın daha iyi olacağına dair bir işaret miydi?" Bu sözler bana yabancı ve acı geliyor, ancak bir ay öncesine kadar daha fazlasını isteme niyetim yoktu.

Hank burun kıvrır. "Aşk konusunda bu kadar alaycı olduğuna inanmıyorum. Senin kocaman bir kalbin var. Hayatının geri kalanını yalnız geçirmek istemiyorsun, değil mi?"

"Bir süreliğine öyle olduğunu düşündüm," diye itiraf ediyorum.

"Hayatını böyle yaşamamalıydın. Sen iyi bir çocuksun, Carter. Başkalarına sunabileceğin çok şey var ve kendi başına mutlu olabilmek önemli olsa da, o mutluluğu daha da artırmak, diğer tüm özel anları paylaşmak için başka birinin olması, hayatın anlamı budur. İşte o zaman hayat gerçekten eğlenceli hale gelir."

"Onu incitebilirim." Onun gitmesine çok kızmış olsam da, kafam çok karışık olsa da, onu da anlıyorum. Ona bana güvenmesi için pek bir neden vermedim. Onu acımasızca takip ettim ve her seferinde bana vermek istediği her şeyi aldım, sonra da onu bir geceden fazla istediğime karar verdiğimde, beni olduğu gibi kabul etmesini bekledim. Ona istediği kesinliği, ihtiyaç duyduğu güveni hiç vermedim. Ondan sadece gözlerini kapatıp atlamasını istedim.

"Birini incitmek ve incinmek, aşkta aldığın risklerdir."

Omuzlarımdan başımı çevirip inleyerek, "O kelimeyi söylemeyi kes" derim.

Hank gülümser ve elini dizime vurur. "*Aşk kelimesini* söylemeyi seviyorum. En sevdiğim kelime." Dizime vurur. "Öyleyse bana bugün neden farklı olduğunu söyle."

"Farklı mı? Ne demek istiyorsun?"

"Son zamanlarda neden kendin gibi olmadığın konusunu konuştuk, ama bugün? Bugün biraz daha kendin gibisin."

Dünü düşününce göğsüm genişliyor, ondan gözlerimi alamadım, tüm vücudumun onun yakınlığında titremesi, *ona dokunmak* için can atmam, onun gerçek olduğunu doğruluyordu. Parmak eklemlerimi yanağına sürtmek, parmaklarımı onunkilere dolamak. *Herhangi bir şey*.

"Dün gece onu gördüm. Sadece iki dakika, ama bana gülümsedi. Üç kez bana gülümsedi. Arabasının kapısını açmama izin verdi, el sallayarak veda etti ve ben... Bence bu iyi bir şey, değil mi? Bence bu, bana bir şans verebileceği anlamına geliyor. Sence bana bir şans verecek mi?"

Hank hafifçe güldü. "Kendine yeterince güvenmiyorsun. Sana bir şans vermesi gereken sadece kız değil, sen de kendine bir şans vermelisin. Söylesene... onu geri kazanacak mısın?"

Ona gülümserim ve elini sıkarım. "Hiç kaybettim mi ki?"

"Genelde hayır, bunu itiraf etmekten nefret etsem de. Daha kibirli bir adamla hiç tanışmadım."

"Beni seviyorsun." Hâlâ aptal gibi sırtıyorum ve onun bunu duyabildiğini biliyorum.

Hank iç çekiyor. "Seviyorum. Ve hayatıma bir güzel kadın daha eklersen seni daha çok seveceğim."

"Deniyorum. Söz veriyorum."

"Daha çok çabala. Tanıdığım Carter Beckett, istediği şey için savaşıyor ve hayır cevabını kabul etmez." Bana doğru dönüyor, o puslu mavi gözleri üzerimde dolaşıyor. "Tabii yumuşamadıysan. Yumuşadın mı, Carter?"

"Tabii ki hayır."

"O zaman kışını kaldır ve kadını al." "Emredersiniz, Kaptan."

"İki gözüm de kör. Göz bandı takmıyorum."

"Ne? Ben... Boş ver." Elimi sallayarak onu uzaklaştırırım. O çok saçma, bu da bizi mükemmel bir çift yapıyor. "Sen gerçek değilsin."

"Beni seviyorsun," diye benim sözlerimi tekrarlıyor.

"Seviyorum."

"O zaman bu akşam yemeğinde bana Tayland yemeği ısmarla ve o kızı senin kadının yap."

Sevimli altın rengi kafasını bana doğru eğip, dilini ağzının kenarından sarkan Dublin'e selam veriyorum. "Tayland yemeği ve küstah, güvensiz bir kadın, hemen geliyor."

Saat yediye az kala, soğuk ve karanlık sokakta durmuş, tiyatroya bakıyorum. Cuma gecesi olduğu için burası tıklım tıklım dolu ve burada olduğum için kendime kızıyorum. Olivia yanımda oturacakken sinemaya gitmek bana değer gibi gelmişti, ama şimdi yalnızım ve ilk kez yalnız olmanın hiç de istediğim bir şey olmadığını fark ediyorum.

Ve yine de buradayım, nedenini bilmiyorum. Belki de ilk randevumuz için her şeyin zamanında yoluna gireceği, onun yine de geleceği umudunu taşıyordum. Onun yanına oturup kulağına sinir bozucu şeyler fısıldayıp onu güldüreceğimi, hava iyice karardığında elimi onun eline kaydırıp parmaklarımızı birbirine dolayacağımı ve onun bana nasıl eridiğini hissedeceğimi umuyordum.

Bilmiyorum.

Bunun yerine, şapkamı başıma geçirip ön kapıdan içeri giriyorum, umarım kimse beni fark etmez.

"Sadece bir tane mi?" tezgahın arkasındaki çocuk telefonumdaki bileti tararken sorar. "Orada iki bilet var."

Parmaklarımı beremin kenarından geçirip kafamı kaşıyorum.

"Evet, şey..."

"İki tane lütfen, teşekkürler."

Yumuşak sesle dönüp bakıyorum ve kalbim boğazımdan çıkmaya çalışıyor. . gözlerim bakışım düşerdönüyorum

küçük küçük esmer gözleri benim

kafamdaki her boşluğu işgal eden. Kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, bakışı kararsız, emin değil, ama umut dolu.

Dudaklarını yaladı ve çekinerek bir adım öne çıktı, elleriyle karnını ovuşturuyordu. Ağzını açıp bir şey söylemek üzereyken, ben ondan önce davrandım.

"Gelmişsin."

Olivia'nın yüzünde güneş ışığı gibi bir gülümseme patlar ve yemin ederim ki içinden dışına doğru ışık saçıyor.

"Merhaba, Carter."

BÖLÜM 20

İLERİ

CARTER

ONA DOKUNABİLİR MİYİM? Ona dokunabilir miyim, bilmiyorum.

Elini tutmak için uzanıyorum, sonra elimi havada bırakıp geri çekiyorum, uyluklarımın üzerinde gezdiriyorum. Elim terli, muhtemelen o da benim elimi tutmak istemez. Ama ben onun elini tutmak istiyorum.

Olivia iyi niyetli davranıyor, benim ne kadar endişeli olduğumu, ne yaptığımı hiç bilmediğimi fark etmemiş gibi davranıyor. Gözlerini önümüzdeki film fragmanlarına dikmiş durumda, ama ona her baktığımda, bana gülmemek için çabalarken ağzının köşesi kıvrılıyor.

"Çok sıcak," diyorum, kapüşonlu sweatshirtimin yakasını çekerek. Yüzümü yelpazeliyorum. "Sen sıcak mısın?"

Koltuğunda dönüyor, beni izlerken gözlerinde eğlence parıldıyor. "Hayır."

"Oh. O zaman sadece ben varım." Öne eğilip, kapüşonlu sweatshirt'ümü başımdan çektim ve dirseğim Olivia'nın vücudunun bir kısmına çarptığında Olivia homurdandı. "Oh, lanet olsun." Kapüşonlu sweatshirt'ümü Olivia'nın kucağına attım ve yüzümü onun yüzüne yaklaştırdım, ellerim onun kollarını yukarı aşağı okşayarak, kaldırarak, morluklar mı arıyordum? Bilmiyorum lanet olsun. Tanrım, ben tam bir felaketim. "Sana çarptım mı? Yaralandın mı? İyi misin? Ellerim çok terli, kusura bakma." Bir elimi havada çevirdim, sonra tavanı işaret ettim. "Sıcaklık yüzünden. Sanırım ısıtıcıyı sonuna kadar açmışlar. Onlara kısımlarını söylememi ister misin?" Koltuğumun kolçaklarına bastırıp ayağa kalktım ve sırayı başparmağımla işaret ettim. "Onlara kısımlarını söyleyeceğim."

Olivia gömleğimin bir kısmını tutarak beni koltuğuma geri çekiyor. "Sıcaklık gayet iyi, Carter. Gergin olduğumu biliyorum, ama..."

"Gergin mi? Ben mi? Psssh." Elimini havada sallıyorum. "*Lütfen.* Bana Bay Kendine Güvenen derler."

Gülümsemesini bastırmaya çalışırken dilini yanağının içini dürtüyor. "Uh-huh."

Koltuğuma geri yaslanıyorum, dizlerim titriyor, ekrana bakıyorum ama aslında ne olduğunu göremiyorum. Bu sinema salonu, ne kadar kalabalık olduğu düşünülürse nispeten sessiz. Çocuklar yatmaya gittikten sonra çocuk filmi izlemenin avantajı bu sanırım. Her neyse, keşke kalabalık olsaydı, çünkü o zaman belki de bu lanet olası gerginliğimden başka bir şeye odaklanabilirdim.

O burada. Tek başına geldi. Bu ne anlama geliyor? Bu bir randevu mu? O, benimle bir ilişkiye devam etmek mi istiyor? Bunu mahvetmeyeceğim. Çok iyi davranacağım ve bana ne kadar güvenebileceğini ona göstereceğim.

"Carter, ben..."

"Atıştırmalık bir şeyler alacağım," diye bağırırcasına söylüyorum, ayağa fırlayıp ilk adımında takılıp düşmeden önce önümüzdeki sıraya tutunuyorum.

"Sen iyi misin?"

"İyiyim," diye omzumun üzerinden seslenerek, sıra boyunca koşarak uzaklaştım. "Atıştırmalıklar. Atıştırmalıklar, atıştırmalıklar, atıştırmalıklar." Koridora çıktığım anda yüzümü ellerimle kapattım ve duvara yaslandım. Neyim var benim? O benim yarısı kadar bile değil. Neden birdenbire ondan korkmaya başladım ve nasıl tekrar normal hale gelebilirim?

Satış standında en uzun kuyruğu seçiyorum, kafamı toparlamak için tek başıma geçireceğim zamanın tadını çıkarıyorum, ama kasaya geldiğimde yanlışlıkla o kadar çok yiyecek sipariş ediyorum ki, tüm şeker ve çikolatalarımı bir popcorn poşetine koymak zorunda kalıyorlar, böylece hepsini taşıyabileyim.

"Teşekkürler." Bir kolumu XL boy popcorn'a, diğer kolumu da şekerleme poşetine doladım ve her iki elimle dikkatlice birer içecek aldım. "Bu arada, dördüncü salonda hava çok sıcak. Isıtıcıyı biraz kısmayı düşünebilirsiniz."

Tezgahın arkasındaki çocuk yavaşça gözlerini kırptırır. "Tüm salonlarımızı 65 dereceye ayarlıyoruz."

Kaşlarımı kaldırarak ona keskin bir bakış attım. "Evet. Lanet olasıca kavurucu sıcak."

Bunun üzerine, onu arkamda bakarken bırakıp, aldıklarımı sinema salonuna geri götürdüm.

Her adımında kanım kulaklarımda çınlıyor, arka sırada oturan Olivia'ya doğru merdivenleri tırmanıyorum. Ellerim dolu olduğu için oturabilmem için koltuğumu açarken gözleri kahkahayla parlıyor. Şeker torbasını kucağına koyuyorum ve o da içine bakıp kıkırdıyor.

"Bu çok fazla yiyecek."

"Evet, gergin olduğumda yerim. Aslında her zaman yerim. Tanıştığımız gün, tuzlu yiyeceklerden çok tatlıları sevdiğini söylediğini hatırlıyorum, bu yüzden birkaç torba çikolata ve şeker aldım, ama sinemadayız, bu yüzden patlamış mısır da lazım. Patlamış mısır sever misin? Ne içmek istediğini bilemedim, bu yüzden bir kök birası ve bir buzlu çay aldım, istediğini içebilirsin, ya da ikisini de paylaşabiliriz, eğer ikisinden de istersen ve mikropları paylaşmak falan sorun olmazsa, ama benim mikroplarımı istemiyorsan, sorun değil, o zaman biz..."

"Carter." Olivia elini koluma koyuyor. Eli yumuşak ve sıcak, tek duyabildiğim şey kalbimin atışı. "Nefes al. Çikolata, şekerleme ve patlamış mısır severim. Hem kök birası hem de buzlu çayı severim, ikisi de olur, ama istersen paylaşabiliriz, çünkü senin mikropların beni rahatsız etmez. Tamam mı?"

Dudaklarımı yalarım. "Tamam."

"Bunun için teşekkür ederim. Ve dün geceki ekstra ekstra pastırmalı pizza için de teşekkür ederim."

"En pastırmalı dilimi buldun mu?"

Gülümsüyor ve sanırım kalbim duruyor. "Buldum, ama çok zordu, çünkü çok fazla pastırma vardı. Hayalim gerçek oldu."

"Onlara gerçek malzeme kullanmalarını istedim, o berbat ufalanmış malzemeyi değil." "İnanılmazdı."

"Tamam." Başımı sallarım. "Evet. Güzel."

Tiyatroda ışıklar kararır, sessiz bir uğultu yavaş yavaş sükûnete dönüşür ve Olivia koltuğuna yerleşirken tüylerim diken diken olur. Onun yüzünü ellerimle tutup öpmek istemiyormuş gibi davranmaya devam etmek zorunda kalırım.

Ben Disney filmlerine tamamen kapılan insanlardan biriyim. Kız kardeşim ve ben tüm hafta sonlarını oturma odasının zemininde geçici yastık yataklarda yatarak, geniş koleksiyonumuzdaki tüm Disney filmlerini izleyerek geçirirdik. Bu benim en sevdiğim anılarımdan biridir. Geceleri, annemle babam kanepede birbirlerine sarılarak uyurlardı.

arkamızda, ve yeterince yalvarırsak, orada uyumamıza, uyanık kalıp film izlememize izin vereceklerini söylemişlerdi. Gece yarısına kadar uyuyabildiğimiz zamanları bir elin parmaklarıyla sayabilirim, çoğu zaman hepimiz kendi yataklarımızda uyanırdık.

Ve yine de şu anda Anna, Elsa, Kristoff, Sven veya Olaf arasında olan hiçbir şeye odaklanamıyorum.

Filmin ilk yarım saati geçtikten sonra Olivia ikramları yere koyar ve ben de onu taklit ederek patlamış mısırı yere koyarım.

Dizimin titremesini durduramıyorum ve ellerimle bir şeyler yapmak, yani onun elini tutmak için can atıyorum. Bunun yerine, başımdan bereyi çıkarıp parmaklarımı saçlarımın arasına sokuyorum ve saç tellerimi çekiyorum.

Olivia uzanıp nazikçe saçımı serbest bırakıyor, elimi kucağıma indiriyor ve parmaklarını yavaşça benimkilerle doluyor.

"Tamam mı?" diye fısıldayarak soruyor.

Elimde tuttuğum eline bakıyorum, o kadar küçük, o kadar yumuşak, *o kadar sıcak* ki, ona baktığımda bana şefkatli bir gülümseme veriyor. Çılgınca atan kalbim yavaş yavaş sakinleşiyor ve omuzlarımdaki gerginlik kayboluyor.

"Tamam."

"Olaf'ın orada öleceğini gerçekten düşündün, değil mi?"

"O öldü, Ollie. Elsa onu hayata döndürdü, şükürler olsun. Yoksa isyan çıkarmıştım." Komik kardan adamın tekrar ortaya çıkmasını umarak beklerken, elini o kadar sıkı tuttum ki neredeyse kan dolaşımını kesiyordum.

"Disney filmleri, bizim büyüdüğümüz zamanlardaki kadar acımasız olsaydı ne olurdu, hayal edebiliyor musun?"

Tüylerim diken diken oldu ve sinema salonunun lobisinden geçerken elini sıktım. "O zamanlar çok fazla travma vardı."

"Ama bizi şekillendirdi. Scar, Mufasa'yı o uçurumdan atmasaydı, ben ben olmazdım, biliyor musun?"

"Simba'nın onu uyandırmaya çalışmasını asla unutamayacağım," diye cevap veriyorum, soğuk geceye adım atarken.

Olivia elimi bırakır, bukleli saçlarının üzerine bere geçirir ve ceketinin cebinden kulakları sarkık köpek yavrusu eldivenlerini çıkarır. "Teşekkürler, Carter. Çok eğlendim."

"Ben de. Geldiğine sevindim." Topuklarımın üzerine yaslanarak, bana gülümseyen ona gülümsüyorum. Vedalaşmak istemiyorum.

Kafasını sokağa doğru eğiyor. "Şey, yolun aşağısındaki kafede bir çay içeceğim."

"Oh. Ne tesadüf. Ben de oraya çay içmeye gidiyordum. Birlikte yürüyebiliriz. Belki aynı masada oturabiliriz."

"Çay içer misin?"

"Asla."

Olivia gülerek gözlerini kapattı ve ben eldivenli elimle onun elini tutup caddede yürümeye başladık. Gökyüzünden iri kar taneleri düşmeye başladı, kirpiklerine, saç uçlarına yapıştılar ve o sanki bir kar meleği gibiydi.

"Sanırım bu tür kışlara alışkınsın, değil mi?"

"Muskoka'da her kış çok zorlanırdık," diye başını sallıyor, "ama en güzel kışlar da onlardı. Karla kaplı yüksek çam ağaçları ve cam gibi görünen donmuş göller. Kardeşim ve ben Willow Beach'e yürüyerek gider ve gölün donmuş olduğu yerde hokey oynardık." Burnunu kırıştırdı. "Ama sanırım batı kıyısındaki kışlara çok alıştım, çünkü son zamanlarda bu hava koşulları beni gerçekten çok zorluyor. Cara'nın Cabo'da sezonu bitirme teklifini kabul etmeye çok yaklaştım."

"Hayır, bunu yapmak istemezsin. Her gece onun ve Em'in telefon seksi yapmasını dinlemek zorunda kalırsın. İnan bana, duymak isteyeceğin bir şey değil. Yolculuklarımızda çok uzun süredir buna maruz kalıyorum." Omzuna hafifçe dokunuyorum. "Ayrıca, bu benim olmadan geçireceğin çok uzun günler anlamına gelir, ki bu da senin için çok kötü olur."

Gözleri parıldadı. "Öyle mi?"

"Evet, beni deli gibi özleyeceksin ve ben seni güldürmeden günlerin çok sıkıcı geçecek."

Olivia, kahve dükkanının kapısını açtığımda yumuşak bir sesle gülüyor. Burası sessiz, birkaç kişi dağınık bir şekilde oturmuş, alçak sesle sohbet ediyor ve sıcak içeceklerini yudumluyor.

Olivia çantasından cüzdanını çıkarır. "Ne istersin?"

"Sen ödemiyorsun."

"Ben ödüyorum."

"Hayır, sen ödemiyorsun. *Ben* ödüyorum."

"Sinema ve atıştırmalıkları sen ödedin."

"Evet, çünkü sen beni bira pongunda hile yaparak yendin ve ben sana bir gece sinemaya borçluydum. Aynı gece, yani sayılır."

"Carter..."

"Kazanamayacaksın Ollie, o yüzden ne istediğini söyleyen iyi olur."

Kaşlarını çatıyor ama cüzdanını cebine koyuyor. "Lütfen bir London fog tea latte alayım, teşekkürler."

Arka cebimden cüzdanımı çıkararak gülümsedim. "Neye gülüyorsun?"

"Tanıştığımız gece sana bira ısmarlamak istediğimde sürekli beni azarladığını ve sonra her denemeden sonra 'ama teşekkürler' diye fısıldadığını düşünüyordum, sanki kibar olmadan beni bu kadar agresif bir şekilde reddetmeyi bilmiyormuşsun gibi."

Gülümsemesini bastırarak kollarını göğsüne kavuşturur. "O gece tam bir pislik gibi davrandın."

"Çoğu gece pisliğin tekiyim."

"Hayır, değilsin. Bence en azından birini tanıyana kadar, her şeyden çok rol yapıyorsun."

"Belki de haklısın." Kafamı arka köşede bulunan özel bir masaya doğru eğiyorum. "Git otur. İçecekleri ben getiririm."

Kurabiye ve kek de getiriyorum ve her şeyi masaya koyduğumda Olivia bana sanki beş kafam varmış gibi bakıyor.

"Ne? Bitiremezsen eve götürebilirsin. Ya da ben yerim. Ben hep açım."

"Hâlâ gergin misin?"

Kafamı sallayarak zencefilli melaslı kurabiye'nin bir yarısını kırıp diğeri yarısını Olivia'ya uzatıyorum. "Sanmıyorum. Artık değil." Onu inceliyorum, hafifçe öne eğilmiş, kurabiye'nin küçük bir parçasını oynuyor, dişleri alt dudağını sıyrıyor. "Ama şimdi gerginsin."

Yanakları kızarır. "Biraz." "Neden?"

"Çünkü konuşmamız gerekiyor ve normalde konuşmakta iyiyimdir ama... bazen senin yanında kafam bulanıklaşıyor."

"Bu kafan karışık olduğu için mi?"

"Evet." Yüzüm düştüğünde hızla başını salladı ve parmaklarını elimle dokundu. "Sana olan hislerim hakkında değil. Sadece düşünüyorum da... Aklım hep iki farklı yerde, her şeyin ters gidebileceğini, ama aynı zamanda her şeyin yolunda gidebileceğini düşünüyorum. Odaklanmak zor ve bu ikisi arasında kayboluyorum, sadece... korkmuş ve kafası karışmış bir haldeyim."

"Anlıyorum."

"Anlıyor musun?"

Başımı sallıyorum. "Sanırım ben de aynı şeyi düşünüyordum, ama belki farklı şekillerde. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyordum, çünkü daha önce hiç o yöne gitmemiştim. Ve sonra ben ilerlemek istediğimde, sen ayrılmak istedin ve bu çok kafa karıştırıcıydı." Üzerine krem şanti, çikolata parçaları ve tarçın serpilmiş sıcak çikolatama bakıyorum ve Olivia'nın gözlerine tekrar baktığımda, gözlerinde çok fazla kırılganlık parlıyor. "Neden farklı sayfalarda olduğumuz konusunda kafam karışmış olabilir, ama korkularını anlıyorum." Omuzlarım yukarı aşağı hareket ediyor. "Keşke kalıp konuşsaydın. Birlikte bir çözüm bulmaya çalışabilirdik."

Olivia sözlerimi düşünürken, etrafımızda sessiz sohbetler ve tabakların tıkırtıları duyuluyor.

"Yapabilirdik," diyor sonunda. "Ama dürüst olmak gerekirse, bunun etkili olacağını sanmıyorum, çünkü olan biteni kafamda oturtamıyordum. Sanırım duygularımı, bunların ne kadar hızlı ve güçlü ortaya çıktığını ve önceliklerimi değerlendirmek için uzaklaşmam gerekiyordu, ama bu süreçte seni incitmemiş olmayı dilerdim."

Orman yeşili tırnakları fincanına hafifçe vuruyor. "Şimdi bunu çözmeye çalışabilir miyiz? Yoksa çok mu geç oldu?"

"Asla çok geç değildir, Ollie. Ama bence... Bence belki de yavaş gitmeliyiz. Ya da en azından denemeliyiz. Bilirsin, düzgün randevular falan, bana güvenmeyi öğrenebileceğin yerlerde."

O başını sallarken ağzı kıvrılır. "Bunu çok isterim, Carter."

"Ama öpüşmek yavaş sayılmaz, merak ediyorsan."

"Öyle mi? Masum öpücüklerden mi bahsediyoruz yoksa..." "Bademcik hokeyinden."

Olivia, en sevdiğim türden bir kahkaha attı ve elini burnuna ve ağzına kapattı. "Bana hızlı geliyor."

"Senin bacakların kısa. Yaptığım her şeyi hızlı bulman normal. Üzerinde çalışman gereken bir konu, sanırım."

Kahverengi gözleri yuvarlanırken, sandalyesinde geriye kayarak bir bacağına diğerinin üzerine attı ve buklelerini omzunun üzerinden attı. "Sen de dilini ağızımda kazanmak için çalışabilirsin."

Göz kapaklarımı kapatıp ona yaklaşıyorum. "Bir meydan okuma mı? Meydan okumaları severim."

Gülümsemesini fincanının arkasına sakladı. "Ben de senin kaybetmeni izlemeyi seviyorum."

"Oh, ben asla kaybetmem, Ol."

"Doğru. Sadece bira pongunda."

Göğsümün derinliklerinden bir homurtu yükselir ve Olivia çayını içerken kıkırdayınca gülümserim.

"Senden gerçekten hoşlanıyorum," diye mırıldandım.

Omuzları düşerken gözlerinde şefkat belirir. "Ben de seni çok seviyorum Carter. Bana sabır gösterdiğin ve bana zaman tanıdığın için teşekkür ederim."

Gerçek şu ki, ona ihtiyacı olan her şeyi verirdim, tek yapması gereken istemektir.

Ve gece yarısı nihayet kahve dükkanından çıkıp, el ele tutuşarak ikimizin de arabasının bulunduğu tiyatroya doğru yürürken, acaba bu zamana kadar ihtiyacım olan şey *o muydu diye* merak ediyorum. Öyle hissediyorum.

"Yarın bana bir dans ayırır mısınız?"

"İstediğin kadar dans edebilirsin."

Onun bereyi biraz daha aŖađı çekerek kulaklarını örttüm. "Ya hepsini istersem?"

"Bu beni hiç ŖaŖırtmaz."

"PaylaŖmak konusunda hiç iyi olmadım." Saçlarını omzunun üzerinden tarıyorum, parmak eklemlerim yanağını okŖuyor. "Ŗu anda seni pmeme izin vermeyeceksin, değil mi?"

"Hayır, izin vermeyeceğim." Ceketimi çekerek yüzümü aŖađıya doğru yönlendirir, dudaklarım onun dudaklarının üzerinde durur. "Bunu yavaŖ yavaŖ yapacaksak, özdenetim üzerinde alıŖmalısın Bay Beckett."

"Peki, ama ben kendimi kontrol etmekte hiç iyi olmadım." Arabasına binerken onu izledim. "O kural zaten daha çok bir kılavuzdu. Sen de beni öpmek istiyorsun!"

"Tabii ki istiyorum." Kapiyı kapatmaya baŖlarken bana göz kırptı. "Ama daha fazla kaybetmeni izlemek istiyorum."

BÖLÜM 21

LANET OLSUN

CARTER

Kapıdan içeri girdiğini görür görmez onu fark ederim.

Onu görmemek imkansız. Kapıda göz alıcı bir güzellik, onu gördüğümde kalbim duruyor.

Emmett'in onu kollarına alıp paltosunu çıkarmaya başlamasını izliyorum, Olivia'nın bulmak için alışveriş merkezine üç kez gitmesi gereken elbise ortaya çıkıyor. Bunu nasıl bildiğimi sorma.

O muhteşem, ama her zaman öyleydi. Absürt derecede muhteşem ve bu gece de farklı değil. Boynuna kadar fermuarlı, kol delikleri kesilmiş hokey çantamı giyse bile, yine de gördüğüm en güzel kadın olurdu.

Aslında, bu hiç de fena bir fikir değil. Yakın gelecekte ona tüm hokey ekipmanlarımla çıplak poz vermesini istemeyi aklımın bir köşesine yazıyorum. O kadının bir sürü fotoğrafını çekeceğim. Telefonum Olivia ile dolup taşacak.

Ama hokey çantası giymiyor. Siktir. Hayır. Giymiyor. Bu elbise. Tanrım, *bu elbise*.

"Siktir." Aklıma gelen tek kelimeyi Garrett mı yoksa Adam mı söyledi, bilmiyorum. İkisi de bakıyor, kaşları yavaşça alnına doğru yükseliyor, minyon vücudunu aşağı, aşağı, aşağı ve sonra tekrar yukarı doğru takip ediyorlar, bakışları benimki gibi onun derin dekoltesinde takılıyor.

Yutkunuyorum. "Evet."

Kızıl dantelle örtülü Olivia, şekerli elma kadar çekici ve ağız sulandırıcı görünüyor. O yasak meyve ve ben onu yutmak istiyorum.

Gözlerim, mükemmel bir şekilde sarılmış kıvrımlarında, dantelin beline yapışıp, dolgun uyluklarından aşağı kayarak dizlerinin etrafına akışına doğru gezindiğinde, iniltiyi zorlukla bastırıyorum. Saçındaki toka ile uyumlu, bu gece kalın dalgalar halinde şekillendirilmiş, ışıltılı altın rengi topuklu ayakkabılarla üç santim

daha uzun. Bu gece kalın dalgalar halinde şekillendirilmiş saçındaki toka ile uyumlu, ışıltılı altın rengi topuklu ayakkabılar giyiyor.

Bu gece onda bir özgüven havası var. Belki de o elbise onu her zamanki gibi muhteşem hissettirdiği içindir, ya da belki de dün gece aramızı düzelttiğimiz içindir. Belki de beni kontrolümü kaybetmeye zorlamaya kararlı olduğu ve gülümseyerek izlemeye hazır olduğu içindir. Ama göğsünün basit bir şekilde inip kalkışından tahmin etmek gerekirse, içten içe biraz gergin olduğunu söyleyebilirim.

İki gece önce buzdolabından kafamı kaldırıp onu orada dururken gördüğümde ya da dün gece sinemada atıştırmalık almak için ondan kaçtığımda olduğu kadar gergindim. Lanet olası ses tonumu kontrol edemedim ve ona bağırarak konuşmak zorunda kaldım. Ama sanırım fark etmedi, yani muhtemelen güvendedim. Tamamen kontrolüm altında. Halledebilirim.

Bu gece aptal Carter değilim. Sert Carter'ım. Onun... nüfuz edemeyeceği geçilmez bir maske takıyorum. Siktir. Bilmiyorum. Şimdi tek düşündüğüm şey nüfuz etmek. Bilirsin, iyi anlamda. Seksi anlamda. Islak anlamda. Saçlarını tutup, benim adımla haykırmasını sağlamak anlamında.

Tamamen kontrolüm altında.

Ama lanet olsun, o dönüp sırtındaki pürüzsüz, süt beyazı tenini saran kırmızı kurdeleyi bana gösterdiğinde, içimden bir parça ölüyor.

"Ben öldüm," diye mırıldanıyorum, bacaklarımın arasında hızla şişen şişliği düzeltiyorum. *Şimdi olmaz, gök gürültüsü kılıcı*, zihnimde sikime söylüyorum. *Sakin ol, koca dostum.*

"Öldürücü giyinmiş." Adam'ın bakışları bana kayıyor. "Bunu bir işaret olarak almalısın. Bu durumu o kontrol edecek. Kontrol onda." Adam iç çekip saçlarını sallıyor. "Kızlar her zaman kontrolü elinde tutar."

"Kontrol bende," diye homurdanırım.

Çünkü benimle ilgili bir şey var: Ben ısrarcıyım. Azimliyim. Açgözlüyüm ve kendime çok güveniyorum. İstedğim bir şeye gözümü diktiğimde, onu elde edene kadar durmam. Olivia Parker da farklı değil. Onu bir kez elde etmiş olabilirim, ama bir kez asla yeterli olmaz, onunla olmaz. Onu tekrar tekrar istiyorum. Onu sahiplenmek, benim yapmak istiyorum, her santimini, benden başka kimseye ait olmasın istiyorum.

Bunun biraz ilkel bir davranış olduğunun farkındayım.

Ama bir Şey daha var: Umurumda değil.

Ama sonra Olivia omzunun üzerinden bana bakıyor, koyu kirpikleri titriyor ve *yavaşça, çok yavaşça* parmaklarını kalçalarının kıvrımları, yuvarlak poposunun çıkıntısı, minik belinin çukuru üzerinde gezdiriyor, bu sırada alt dudağı dişlerinin arasına kayıyor.

Siktir. Kontrolü kaybettim. Kontrolü tamamen kaybettim.

OLIVIA

Oooh, lanet olsun.

Bakma, bakma, bakma.

Takım elbise giymiş. Tam takım elbise. Üç parçalı, gece mavisi. Tanrım, ona daha mükemmel uyamazdı. Geniş omuzlarını saran, keskin, ince belini saran. Lanet olsun, o kalın, kaslı uyluklar. O kötü çocukların beni yatağa yapıştırdığını hatırlıyorum, o...

İki elimle yüzüme hava üflerim.

Durmam lazım. Yapmamam lazım. Yapmam lazım... Kahretsin, bilmiyorum. Sanırım o adamı tuvalette becermem lazım. Kafam dönüyor, söz konusu tuvaleti arıyorum.

"Sıcak mı?" Cara, kulağıma fısıldamak için eğilerek soruyor. Bu gece, vücuduna yapışan beyaz dantelli elbisesiyle muhteşem görünüyor, Carter'ın kadın versiyonu gibi. İkisi de bu dünyadan olmayan varlıklar. Bu adil değil.

"Evet. Burası çok sıcak. Kalorifer açık mı? Onlara kapatmalarını söylemelisin. Belki klimayı açtırmalısın. Sıcak."

Şüpheli, kısıp gözlerle bana bakar. "Vancouver'ın yıllardır görmediği bir soğuk dalgasının ortasındayız, evinde ısıtma yok ve sen onlardan klimayı açmalarını mı istiyorsun?" Gözlerimin izlediği yere bakar ve hala çırpınan ellerime sırtarak bakar. "Belki de ateşini söndürecek birine ihtiyacın vardır."

"Ha?" Kafamı ona doğru çevirip sonra tekrar Carter'a döndüm. Beni bakarken ve maalesef ellerimi sallarken yakaladığında gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı, bu yüzden çığlık attım ve Cara'nın kollarını tuttum. "Yardım et. Kontrol bende olmalı. Pes etmesi gereken o."

"Olmaz Livvie-pie. Senin ihtiyacın olan türden bir yardım için gerekli vücut parçalarına sahip değilim. Ama sana ne yapabileceğimi söyleyeyim." Şampanya tepsisiyle gelen bir garsonu durdurur, bir kadehi diğerine döker, sonra tekrar eder. Tepsiden iki dolu kadehi alır ve birini bana uzatır. "Seni sarhoş edebilirim."

Kadehimi onun kadehine tokuştururken gülümserim ve ilk yudumu boğazımdan aşağı kaydırır kaydırmaz derin bir nefes veririm. İkinci çift kadeh şampanyamı bitirdiğimde Cara ortadan kaybolur. Muhtemelen biraz yavaşlamalıyım, ama sonra Garrett her iki elinde buz gibi birer bira ile yanıma gelir ve ben de seve seve birini kabul ederim.

"Harika görünüyorsun," diyor ve beni kendine çekiyor. Güzel kokuyor ve Carter'ın bu gece nasıl koktuğunu merak ediyorum. Taze limon ve erkek kokusu, tahminim bu. Erkeksi bir erkek. Beni omzuna atan Viking tarzı bir erkek.

"Teşekkürler, Garrett." O geri çekilirken, elini belimden yavaşça kaydırırken ona gülümsüyorum. Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ve boğazını temizliyor, elini hızla yanına çekiyor. "Siz hokeyciler gerçekten çok şık oluyorsunuz, değil mi?" Sağ tarafa ve aşağıya doğru sarkan kravatının düğümünü düzeltiyorum. "Seni görmek güzel."

Harika bir gülümsemesi var ve her zaman çok mutlu, kaygısız görünüyor, sevimli bir köpek gibi. "Evet, seni özledik. Bazıları diğerlerinden biraz daha fazla." Kulağıma yaklaşarak, ağzını kulağıma yaklaştırıyor. "Hey, Carter'ın tansiyonunu yükseltmek ister misin?"

"Aklında ne var?"

Biralarımızı bara koyar ve bir elini uzatır, sinsi bir gülümseme yayılır. "Benimle dans et."

Kıkırdayarak elimi eline soktum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Avucunu nazikçe belimin altına koydu ve bizi yavaşça döndürmeye başladı, Carter'ın bakışlarının sıcaklığını omurgamda hissettim.

"Gözlerini senden ayıramıyor," diye fısıldadı Garrett. "Eminim şu anda vücudumun hangi kısmını önce keseceğine karar veriyordur." Ben gldĞimde, Garrett sırttı ve beni döndürdükten sonra tekrar kendine çekti. "Takımı takip ediyor musun?"

"Tabii ki. Salı günü Vegas'a attığın gol? şef pcĞ."

Yüzü aydınlanır, göğsü gururla şişer. "yle mi? Beşinci delikten geçirdi. Peki ya sen? Carter, okulunda kız voleybol takımının koçluğunu yaptığını söyledi."

"Benden bahsediyor mu?"

"Mızızlanmadığı zamanlarda mı? Evet, sürekli senden bahsediyor."

Carter'ın somurtkan bir halini hayal edemiyorum. O her zaman neşeli, karizmatik ve gürültücüdür. Onu bu hale benim getirdiğim için içimi bir suçluluk dalgası kaplıyor.

"Evet," diye fısıldadı Garrett, kaşlarını çatmış olduğum ağzımın köşesine dokunarak. "Aynen öyle görünüyordu. Siz ikiniz birbiriniz için yaratılmışsınız."

"Ben... ben... sen... voleybol takımım yarı finalde kaybetti, sence biz gerçekten birbirimiz için yaratılmış mıyız? O Carter Beckett, ben Olivia Parker, ben çok kısayım, o çok uzun, bu kadar uyumsuz vücut parçalarıyla birbirimize uygun muyuz?"

Garrett beni izliyor, biraz aptal gibi sırtıyor. "Bu, şimdiye kadar duyduğum en etkileyici kelime kusmuğuydun. Ama kendini toparlaman ve kafanı oyuna vermen gerekiyor. Benim param, ilk çökenin sen değil, Carter olacağına yatırılmış durumda."

"Yanlış bahis yaptığından korkuyorum."

"Sana inanıyorum, Ollie."

Bu harika, ama şarkı bittiğinde ve beni biramla baş başa bıraktığında, kendime inanmadığım giderek daha da netleşiyor. Dağılmaya başlıyorum, parçalanıyorum ve benim çöküşümden sorumlu adamla henüz konuşmadım bile.

Hiç bitmeyecekmiş gibi görünen bir iç çekişle, gözlerimi ovuşturup bara geri dönerek, kendime daha fazla zarar vermeden bir tabureye yapışırım.

Tabii ki, giderken sert bir şeye çarparak içkimin kenarından taşmasına, parmaklarımı ıslatmasına ve yere dökülmesine neden oluyorum.

"Kahretsin, çok özür dilerim. Bu gece berbat durumdayım. Önüme bakmıyordum. Seni ıslattım mı... *Tanrım, kahretsin.*" Son üç kelime tek bir nefesle dökülüyor.

Tanrım, haklısın.

"Tanrım, lanet olsun," diye mırıldanıyor Carter, bir elini cebine sokmuş, diğer elinde kehribar rengi sıvıyla dolu kristal bir bardak tutarken üzerime dikiliyor. "Bu yeni bir şey."

Bacaklarım titriyor. Şaka yapmıyorum. Vücudum şu anda gerçekten titriyor ve Carter elini uzatıp parmaklarını köprücük kemiğimin üzerinde gezdirdiğinde, omzumdan bir bukle saçımı çekip parmaklarının arasından kaydırduğunda, gözlerimi sıkıca kapatıyorum.

Şu anda ne oluyor lan? Dün gece gayet iyiydim ve bu kapıdan içeri girdiğimde kendimi tamamen kontrol edebiliyordum. Alkolden mi? Alkolden. Carter kesinlikle beni zayıflatmıyor. O... *kazanmıyor*.

"Saçını kestirmişsin."

Bardağımı başıma vuruyorum, iki elimle başımı tutuyorum, sanki "*Bu saç mı?*" diye soruyormuşum gibi. "Bugün."

"Bugün mü?"

"Evet, bugün yaptırdım." Carter kaşlarını kaldırdığında, onun önceki gece yaptığı gibi, neredeyse bağırarak üzere olduğumu fark ettim. Boğazıma dokundum, yutkundüğümde nasıl sallandığını hissettim ve bu sefer fısıldayarak tekrar denedim. "Bu sabah kestirdim." Sağ elimle makas hareketi yaptım ve iki kez çırpıttım. "*Çırp-çırp*."

Tanrım. Carter kazanıyor olabilir.

"Hm." Saçımı kulağımın arkasına koydu, parmağının ucu parlak altın tokamın üzerinden kayd. Gözleri benimkilerden ayrılmadan bardağındaki sıvıyı karıştırdı ve bir dikişte içti, boğazından aşağı kaymadan önce yanaklarını doldurdu. Boş bardağı bara çarptı, sonra benim yarısı dolu biramı aldı ve onu da attı.

Ve o ilerliyor.

Yürümek değil. *Sinsice yaklaşır*. Sinsice yaklaşır ve ben duvara çarpma kadar geriye doğru kayarım.

Parmakları belimin çukuruna dokunur gibi geçerken, kalbim sanki beni öpecekmiş gibi göğsüme çarpar, ama onun dudakları kulağımda durur.

"Affedersiniz, Bayan Parker." Nefesinin sıcaklığı ve vanilya ve karamel gibi tatlı kokusu boynumdan aşağıya doğru yayılır ve titreyerek nefes alırken dudaklarımın arasına bakışları düşer.

Arkamdaki duvar aniden açılır ve ben tamamen karanlığa doğru geriye doğru sendelerim.

Carter ışık düğmesini açar ve girdiğimiz lüks banyoyu aydınlatır.

Sonra kilidi kapatır.

Kalbim yavaşça ölen bir araba gibi titrer.

Geniş elleri kalçalarımı kavrar ve beni makyaj masasına doğru çevirir, avuç içlerimi tezgahın üzerine vurur. Onun dokunuşuyla çıplak tenimin yanık gibi hissettiğini, belime bastıran ağırlığı çok net bir şekilde hissediyorum. Parmak uçları ön kollarımda dans eder, beni kavradığında pazılarımı daireler çizerek okşar. Burnu omzumun boynumla birleştiği noktaya dokunur, sonra yukarı doğru kayarak kulağımın kepçesine yerleşir.

"Çok iyi başlamıştın," diye mırıldanıyor. "Çok güçlüydün. Buraya dünyadaki tüm özgüvenine sahip bir kadın gibi girdin, bana kirpiklerini kırıştırdın, ellerini vücudunda gezdirdin ve ben kesinlikle işimin bittiğini, mahvolduğumu düşündüm. Tüm iradem pencereden uçup gitti."

Ağzını boynuma doğru kaydırıyor, bir eli karnımın üzerinde, diğeri kalçamın üzerinde kayıyor, uyluklarımın dışından aşağıya doğru iniyor ve elbisenin eteğini kavlıyor. Danteli yukarı doğru çekerken cildime yumuşakça sürtünüyor ve ben onun vücudundan uzaklaşarak kendimi eline doğru ittiğimde nefesim boğazımda düğümleniyor.

Kontrolü ve yavaşlığı siktir et. Sadece *beni* sikmesini istiyorum.

Omzumda gülümsemesini hissediyorum ve aynanın yansımasında onun karanlık gözleriyle gözlerim buluştuğunda, beni ele geçirdiğini anlıyorum. O da biliyor.

"Ama sonra kendini ele verdin. Dağınık halin çok sevimli, biliyor musun?"

Başparmağının ucu ipek külotumun kenarını izliyor ve dudaklarımdan titrek bir nefes kaçıyor, beni kızdırırken içimde kıvılcımlar uçuşuyor.

"Sana dokunmamı ister misin?"

"Evet," diye nefes nefese söylüyorum. "Lütfen."

Memnuniyet dolu bir uğultu boğazından yükselir ve ağzı çenemin kenarını kaplar. Ona doğru eğilirim, parmaklarım onun mükemmel şekillendirilmiş dalgalarını bulur.

Sonra geri çekilir, yakıcı dokunuşunu da beraberinde götürür ve beni aynada ağızım açık kalmış halde bırakır.

Dönerek, pantolonundaki şişkinliği düzeltmesini, kravatını düzeltmesini ve saçını düzeltmesini dehşetle izlerim. "Ne yapıyorsun?"

Başını kapıya doğru eğiyor. "Geri dönüyorum." "Ama sen... sen dedin ki... ben dedim ki..."

Büyük eli çenemi kavrar. "Bana dokunmamı istediğini söyledin. Ve belki de dokunacağım. Yarın."

"Yarın mı?"

"Öğle yemeğine gittikten sonra." "Ö-öğle yemeği mi?"

O başını sallayarak telefonunu ellerime tutuşturdu. "Adresini ver lütfen. Yarın randevumuz için seni almaya gelebilirim."

"Ben..."

"Hemen, Olivia."

Onun bakışlarının ağırlığı altında adresimi girmek için acele ediyorum ve bitirdiğimde, beni gürültülü koridora çıkarıyor.

Yüzümü yukarı kaldırıp, ağızımın köşesine nazik bir öpücük kondurur. "Sen kesinlikle muhteşem bir kadınsın, Bayan Parker."

Carter'ın ortadan kayboluşunu izlerken Cara kalabalığın içinden kendini fırlatır. Omuzlarımı kavrar ve beni sarsarak başımı sallandırır. "Ne oldu böyle? On dakika kadar içerideydiniz." Bakışları aşağıya kayar, kızarmış yanaklarımı, buruşuk elbisemi fark eder. "Aman Tanrım. Tuvalette seviştiniz! Biliyordum!"

Kalabalığa doğru bağırırken başını çevirir. "*Garrett!* Bana, Em'e ve Adam'a yüz dolar borçlusun!"

"Siktir git!" diye bağırır Garrett karanlığın içinden. "O kadar çabuk pes etmesine imkan yok!"

Üç saat oldu ve Carter'ın dün gece bana söz verdirdiğim dansı ne zaman gerçekleştireceğini merak ediyorum. Bu gece dans etmek isteyen hokey oyuncularını bol, orası kesin. Bütün gece dans pistinde çok az ara vererek dönüp durdum

ama gerçekten dans etmek istediğim adam beni uzaktan izlemekten gayet memnun görünüyor.

Yorgunum, biraz başım dönüyor ve gülmekten kendimi alamayacak kadar sarhoşum. Yakında beni dansa kaldırmazsa, vestiyer dolabında uyuyakalacağım.

Bana sadece uzun uzun bakışlar, barda yeni bir içki sipariş etmek için bana yaslanırken, bardağının kenarından gizlediği gülümsemeler ve sırtımın alt kısmına hafifçe dokunmalarla karşılık verdi. Sinirlerim gergin, ki tam da onun istediği gibi.

"Ayakların şimdiye kadar çok ağrımış olmalı," diyor Adam, elim elinde, ileri geri sallanırken. "Ara verdin mi?"

"Sizin kelime dağarcığınızda bu kelime yok galiba." O gülüyor.

"Haklısın."

"Eve gidip bu topuklu ayakkabıları dolaba atıp köpük banyosuna girmeyi iple çekiyorum."

"İyi bir kitap ve bir kadeh şarapla mı?"

"Şarap olmasa da olur." Kızaran yanaklarım her şeyi anlatıyor. "Bu gece yeterince içtim."

Adam beni döndürüp tekrar kendine doğru çeker. Gözleri omzumun üzerinden bir noktaya odaklanırken, gözlerinde mizah parıldıyor. "O adamı kışkırtmayı seviyorum."

Yavaşça daireler çizerek, beni Carter'ı görebileceğim bir konuma getirir. Carter, birkaç takım arkadaşıyla birlikte duvara yaslanmış. Gözleri benimle Adam'ın arasında gidip gelir, ellerimizin pozisyonuna bakar - ki bu oldukça masum bir pozisyon; adamın bir kız arkadaşı var, ama o burada değil - sonra tekrar bana döner.

Yüzünde çarpık bir gülümseme belirir, derin gamzeleri ortaya çıkar ve bardağını bırakıp duvardan ayrılır.

Adam kıkırdar. "Nihayet. Bütün gece bize kontrolün onda olduğunu ikna etmeye çalışıyordu." Mavi gözleri benimkilere dalar, gülümsemesi nezaketle doludur. "İkinizin bunu denediğine gerçekten çok sevindim. İlk günden beri sana takıntılı, durmadan şarkı söylüyor, aptal gibi sırtıyor. Yarın seninle vakit geçireceği için çok heyecanlı. Geri kalanımız ise onun sızlanmayı bırakacağı için heyecanlıyız."

"Adam'ı dinleme," Carter'ın alçak sesi arkamda gürledi. "O ne dediğini bilmiyor."

"Dün gece sen arabayla uzaklaştığın anda hepimize mesaj attı, Ollie; inan bana."

"Tamam." Carter benimle Adam'ın arasına girer. "Yeter artık. Sıra bende."

"Dansını paraya çevirmeyeceksin diye düşünmeye başlamıştım," diyorum, o beni göğsüne çekip bir elini sırtıma koyarken, diğer eliyle de benim elimi tutarken.

"Senin sonun olmak istedim."

"Mmm. Arkadaşların seni ispiyonluyor."

Orman yeşili gözleri parlıyor. "Belki de saçmalıyorlar."

"Belki." Parmaklarımı ensesindeki dalgalı saçlarına doluyorum. "Ama bence öyle değiller. Bence beni özledin ve dün geceyi arkadaşlarına övündün."

Ağzının köşesi kıvrıldı. "Kibirim biraz sana da bulaşmış."

"Eminim bana başka bir şey daha sürmek istersin."

Carter kahkahalarla güler ve bu, hayatımın en büyük başarısı gibi gelir bana. "Çok yaramazsın, Bayan Parker. Topuklu ayakkabılar yüzünden olmalı. Boyun uzadıkça kendine güvenin de artıyor." Ağzı aşağıya doğru eğilir, benim ağzımın üzerinde durur. "Ama yaramazlık yaptığında ne olacağını biliyorsun, değil mi? Ceza alırsın."

"Mmm. Kim tarafından? Sen mi?"

"Sadece ben. Cezalandırıldığında dizlerinin üzerine çökmek mi istersin, yoksa kucağıma yatmak mı?"

Kalbim hızla atıyor, bacaklarımın arasında yerini alıyor ve midemde kelebekler uçuşuyor, o kadar şiddetli bir şekilde dönüyorlar ki başım dönüyor. Yanlışlıkla bu adama beni banyo lavabosunda sikmesi için yalvarmadan önce eve gitmem gerek. Benim standartlarım bundan daha yüksek.

Yoksa var mı? Hayır, sanmıyorum.

"Ne oldu Olivia? Kararsız görünüyorsun."

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Hayır. Hayır. Ben sadece..." Ondan uzaklaşıp ellerimi sallıyorum, sonra birini alnıma koyuyorum. "Yorgunum. Çok yorgunum. Sanırım eve gitmem gerek."

Ayak parmaklarımın ucuna basarak, şaşkın yanaklarına bir öpücük kondurup, el sallayarak veda ettim ve ceket dolabına doğru koştum. Gelecekteki gelin ve damada veda ettikten sonra, soğuğa göğüs gerdim. Kaldırımlar

yeni yağan kar kaldırımları kaplamış, ayak parmaklarımı öpüyor ve telefonumda Uber uygulamasını açarken dişlerim takırdıyor.

Lüks bir limuzin ön tarafta durur, kaldırım kenarında rölantide çalışır ve şoför arka kapıyı açıp içeri girmesini işaret ettiğinde, kaşlarım saç çizgime doğru yükselir.

Kendimi işaret ediyorum ve o gülümsüyor, başını sallıyor.

Havada elimi sallıyorum. "Oh, hayır. Beni başka biriyle karıştırmış olmalısınız. Ben bir şey sipariş etmek üzereydim..."

"Bin." Carter elime aldığım telefonu elimden alır ve elini sırtıma koyarak beni limuzine doğru iter.

"Ama ben..."

"Arabaya bin, Olivia." Deri eldivenli başparmağı titrek alt dudağımı okşadı. "Ayak parmakların donacak ve eve güvenli bir şekilde ulaşmanı sağlamak istiyorum."

"Evet. Tamam." Başım sallanıyor ama ayaklarım hareket etmiyor.

Carter beni nazikçe itti, ellerini belime sıkıca koyarak beni yerden kaldırdı ve arka koltuğa oturttu. Yanıma kaydı, bacaklarını açtı ve hoparlöre adresimi söylediğinde, kıkırdamak için kendimi zor tuttum.

"Bana sahte adres vermediğimden emin olmak için mi kontrol ediyorsun?"

"Bunu yapmazsın. Beni çok seviyorsun."

Gözlerimi devirip kollarımı kavuşturarak, bizi şoförden gizleyen bölmeyi dik dik izliyorum, Carter'ın eldivenlerini kucağına koyup telefonu uçaşımaya başladığını fark etmemiş gibi davranıyorum. Ama on dakika geçti ve o, benimle birlikte bu çelik kutuda sıkışıp kalmışken bana hiç ilgi göstermedi. Ben kontrolü ele almazsam, o da alamaz.

"Şu anda ciddi ciddi spor haberlerini mi kontrol ediyorsun?"

Dudaklarında sinsî bir gülümseme belirliyor. "Hayır."

"Aptalın tekisin." "Öyle demek istemedin."

Bir bacağımı diğerinin üzerine atıyorum. "Haklısın. Kontrolünü kaybetmeden bana nasıl bakacağını ya da benimle nasıl konuşacağını bilmiyorsun. Anlıyorum. Bu senin için daha kolay."

İşte bu.

Telefonunu ceketinin cebine koyar ve bana doğru döner. Elektrik yeşili gözleri dudaklarıma iner ve bana doğru yaklaşırken nefesim boğazımda takılır. "Bu oyunu oynamayı bilmediğimi mi söylüyorsun, Parker?"

"Görünüşe göre bu oyunu bilmiyorsun, Beckett."

"Benden daha iyi oynayabileceğini mi düşünüyorsun?" "Benim yaptığım şey bu değil mi?"

Avuç içi köprücük kemiğime çarparak beni sırtıma yatırır ve elleri deri koltuklara vurarak başımı kavrar ve üzerimde durur. Kalçalarını benimkilere indirir ve eli uyluğumdan yukarı doğru kayarak elbisenin altına girerken, dokunuşunun ısısı cildimi yakar.

Yavaş, ıslak öpücüklerle boğazımın kenarlarını öper, çenemin kenarını ısırır, kulağımda oyalanır. "Kanıtla."

O uzaklaşırken, başparmağını ipek külotumun üzerinde gezdirip, altındaki zonklayan düğmeyi okşarken, bacaklarımın arasında keskin bir acı yayılır.

Koltuğuna geri çöküyor, kendine fazlasıyla memnun görünüyor ve yine lanet olası spor haberlerine gülümsüyor.

Araba on saniye sonra durur ve o ağzını açmadan, ben arabadan atlayıp kapıyı arkamdan çarparak kapatırım.

"Ollie," diye seslenir, peşimden koşarak. Bu sesin bir kıkırdama olarak çıkmasından nefret ediyorum, ve daha da çok nefret ettiğim şey, verandamın merdivenlerindeki buzlu bir bölgede kayıp, geriye doğru uçarak onun aptal, sert göğsüne çarpıyorum. "Kazandım mı?" diye sorar, beni kapımın önüne indirirken.

"Hayır," diye homurdanarak, buz gibi evime giriyorum. Topuklu ayakkabılarımı çıkarıyorum. "Seni öpmedim."

Yüzündeki o kendini beğenmiş gülümsemeyi saklamakta çok başarısız. "Bunu yavaş yavaş yapmamız gerekiyor."

"Biliyorum."

"O zaman öpüşmek yok."

"Tamam."

"Kazanırsan kendini daha iyi hisseder misin?"

"Ben..."

Carter sözlerimi ağzıyla yutar, sırtım ön holdeki dolaba çarptığında parmakları saçlarımin arasına dalar. Eli

bacağımdan yukarı, elbisenin altına kayıyor, ben ona sürtünürken çıplak kalçamı kavıyor. Ön kapının açık olması umurumda değil, zavallı limuzin şoförü şu anda yüzde yüz bedava bir gösteri izliyor.

"Yavaş olmayı siktir et," diye homurdanır. "Yavaş olamam. Seninle olmaz."

Tanrım, yavaş olmasını istemiyorum. Her şeyi, kimyayı, tutkuyu, ateşi tamamen açığa çıkarmak istiyorum. Ona kendimi tamamen vermek ve onu tamamen almak istiyorum.

Carter geri çekilir, elini ağzına götürür, nefes alışsı düzensiz ve düzensizdir, bakışları üzerimde dolaşır. Orada bir şey çiçek açar, savunmasız ve temkinli bir şey. Boğazını temizler, bakışları düşer. "Sen yokken seni özledim."

Elimi yanağına koyarak, bakışlarını tekrar bana çeviriyorum. "Ben de yokken seni özledim."

O megavatlık gülümseme, mükemmel dişler ve derin gamzeler... Gitmeden önce limuzine koşar, buzlu basamağı atlar ve bir dakika sonra elime tutuşturduğu küçük mavi bir kutu ile geri döner.

Dudaklarıma uzun bir öpücük kondurur. "İyi uykular, Ollie kızım."

Makyajımı silip, tüylü çoraplarımı giyip pijamalarımı giydikten sonra, mutfak tezgahının üzerine çıkıp mavi kutunun kapağını açıyorum. İçinde bir cupcake var ve kremasının üstünden çıkan küçük bayrak, bunun akçaağaç pekmezli, akçaağaç tereyağı kreması ve pastırma parçacıklarıyla süslenmiş olduğunu gösteriyor.

Kapağın altına yapıştırılmış küçük bir not var:

*Sana en pastırmalı olanı aldım.
xo Carter*

BÖLÜM 22

ENDİŞELİ DEĞİLİM;
KONTROLÜ ELİMDE TUTUYORUM

CARTER

"Aptal gibi sırtımayı kes."

"Hiçbir şeyi kanıtlayamazsın, ihtiyar."

Hank yüzümü bulur, eliyle kapatır ve itekler. "Seni avucumun içi gibi tanıyorum, Carter."

Kıkırdayarak, tabağındaki yiyecekleri yeniden düzenledikten sonra ona doğru kaydırıyorum. "Biftek saat 12 yönünde, omlet saat 3 yönünde, patates kızartması saat 6 yönünde ve reçelli tost saat 9 yönünde." Cevap vermeden önce çatalını bulmasını bekliyorum. "Biraz gülümsüyor olabilirim, ama asla aptal gibi değil."

O, bifteklerini bıçaklayarak homurdandı. "Bundan çok şüpheliyim, ama neden gülümsediğini bana söylemeye ne dersin?" Çatalıyla bana işaret etti. "Bugün üç saat erken gelmen ve öğle yemeği yerine kahvaltı yapmamızla bir ilgisi var mı?"

Dublin, Hank ile benim aramda başını ileri geri sallayarak, her bir lokmayı izliyor. Zavallı adamın ayaklarının dibinde o kadar büyük bir salya birikintisi oluşmuş ki, kayma tehlikesi olabileceğinden endişelenmeye başladım, bu yüzden ona elimden kahvaltılık sosis yedirdim.

"Yine benim köpeğimi mi besliyorsun? Onu şımartıyorsun." Hank'in parmakları bir parça biftek bulur ve Dublin tereddüt etmeden onu yiyince gülümser.

"Bugün randevum var. Öğle yemeği randevusu." Aslında bütün gün sürecektir bir randevu, ama Olivia bunu henüz bilmiyor. Sanırım sadece öğle yemeği dedim.

Hank'e bakıyorum, eli havada, ağzına götürmek üzereyken durmuş, ağzı açık kalmış. Bu kadar şokluğa gerek yok. Ben randevuya layık biriyim. Randevuya çıkabilirim. Büyütülecek bir şey değil.

"Olivia?" diye fısıldadı sonunda. "Kızı geri mi kazandın?" "Evet." Sesim, görünüşüm kadar heyecanlı geliyordu.

Ellerini ırdıında çatalı masaya düşüyor, sonra uzanıp benim elimi tutuyor. Gülümsemesi o kadar geniş ve samimi ki, benim gülümsemem de büyüyor.

"Biliyordum, Carter." Dublin'e doğru dönerek, "Sana söylememiş miydim, Dubs? Carter'ın onu geri kazanacağını söylemiştim. Yanıldığını, onun bir hanım evladı olmadığını söylemiştim." Dublin'in kafasını okşayarak, "O yokken onun hakkında böyle konuşmamalısın, dostum. O iyi biridir."

Gözlerimi devirip, içimden homurdanıyorum.

"Onu öptün mü?"

"Mhmm. Ama istememiştim." Ne kadar kontrolüm altında olduğumun mükemmel bir örneği, yani hiç de değil. Açıkçası, partide tuvalette onu sikkemiş olmam bir mucize. Bacaklarının arasında giydiği ipek parçası, iç çamaşırı olarak çok yetersizdi.

"Ne demek istememiştin? Kazanmaya çalıştığın güzel bir kadını kim öpmek istemez ki?" Bacaklarını çaprazlayarak dizime tekme attı. Eminim ki kasıtlıydı.

Neden onu öpmek istememişim? Bu iyi bir soru.

Ah evet. Çünkü ikimize de kimin patron olduğunu hatırlatmaya çalışıyorum. Doğru.

Ama bunun ben olduğumdan emin değilim. Sanırım o olabilir. Kesinlikle o.

"Kontrolü ele geçirmeye çalışıyorum."

Hank peçetesine gülüyor. Hızla dönüyor ve aniden masanın üzerine eğiliyor, lokantadaki herkes neyin bu kadar komik olduğunu görmek için bakıyor.

"Kontrol mü? Sen mi? Bir erkek mi?" Elini masaya vurur. "Kahretsin, daha komik bir şey duymadım. Carter, sana bir şey söyleyeyim evlat." Dirseklerine yaslanarak, elini aramıza uzatır ve beni işaret eder. "Bir ilişkide kontrolü elinde tutan tek kişi kadındır. O *her zaman*, her zaman, *her* zaman gücü elinde tutar. O sana ve bacaklarının arasında sallanan o şeylere sahiptir." Her iki elini yan yana getirip, sanırım hayali testislerini kavrar. Koltuğa yaslanıp iç çeker. "Bunu ne kadar çabuk anlarsan o kadar iyi."

"Sanmıyorum. Ben oldukça iyiydim..."

"Hayır, yapmadın. İstemesen de onu öptün. Neden? Çünkü onda güç var. Çünkü o güzel yüze bir kez baktın ve ayaklarının dibine çöktün. Ve her zaman öyle olacaksın, çünkü onu herkesten ve her şeyden önce tutacaksın."

Bu biraz korkutucu. Hokey benim için bir numara. Ya da sanırım ailem bir numara, hokey ise çok yakın ikinci sırada. Yine de Olivia da aynı derecede önemli olabilir mi? Hokeyi geçebilir mi?

Bu aptalca bir soru. O zaten yaptı. Onu gerçekten elde etmeden önce kaybetmiş olmam, benim oyunumun onu mahvettiğini açıkça gösteriyor. Ve *bu* korkutucu çünkü o noktada biz birlikte bile değildik. Biz diye bir şey yoktu, sadece bariz bir *yokluğumuz vardı*.

"Özel bayanı ne zaman tanıyacağım?"

"Onu yanımda tutmak istersem mi?" Çavdar ekmeğimi yumurta sarısına batırıp ağzıma atıyorum. "Asla."

O gülerek bana topaklanmış bir peçete fırlatır. "Orospu çocuğu."

Hank'i eve götürmeden önce Hank ve ben yürüyüşe çıkıyoruz ve onun La-Z-Boy koltuğuna yerleşmesine yardım ediyorum. Dublin babasının yanına kıvrılırken, ben Hank'e sesli kitaplarını hazırlıyorum. O müstehcen aşk romanlarını dinlemeyi çok seviyor. Artık tek eğlencesi bu diyor.

"Randevunda iyi eğlenceler, Carter. Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapma yapma."

İki yıl önce doğum günü hediyesi olarak aldığım tablette gösterilen kitabın kapağına bakıyorum.

tabletin kapağına bakıyorum. *Fifty Shades Darker*. "Bunun için endişelenmemize gerek yok bence."

Elini benim elimi arıyor ve ben elini tuttuğumda sıkıca tutuyor.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, seni yaşlı sapık."

Endişeli değilim; kendimi kontrol edebiliyorum. Arada fark var.

Endişeli olsaydım, yirmi dakika erken gelip arabada bekler miydim? Belki.

Endişeli olsaydım, Olivia'nın evine bakıp durur muydum?

O da belki.

Randevuya *nasıl* çıkılacağını bilmediğimden değil. Ona karşı beni çok korkutan gerçek duygular beslediğimden de değil. Eğer endişeli olsaydım, ben... Tamam, çok endişeliyim. Anlıyorum. Ama bu büyük bir sorun değil. Herkes ilk randevusundan önce böyle hisseder, değil mi? On altı yaşında da, yirmi sekiz yaşında da.

Değil mi? Değil mi?

Sonunda kapı zilini çaldığımda, küçük evin içinden şaşkın bir çığlık duyuldu.

"Siktir. Kahretsin. Erken geldi. Hazır değilim."

Saatime bakıyorum. Bir dakika otuz iki saniye erken gelmişim. Ve dediğim gibi, aslında yirmi dakikadır arabamda oturuyorum. Üç kez dışarı çıktım, ön merdivenleri çıktım, sonra geri döndüm ve arabaya koştum.

Ama bunun nedeni endişeli olmam değildi.

Olivia hala cevap vermedi, ama burada olduğumu bildiği belli, bu yüzden zili tekrar çalıyorum, hızlıca üç kez, ayak sesleri yaklaşırken ağzından çıkan küfürlerle sırtarak.

Kapı açılır ve Olivia tüm ihtişamıyla karşımda belirir.

Pijamalarıyla.

Belinin yan tarafında delik olan büyük beden bir BC Üniversitesi tişörtü ve ayaklarını tamamen kapatan, küçük pembe ayak parmakları hariç, ona çok uzun gelen çizgili uzun içlik giyiyor. Onun savunması olarak, bu sabah aradığımda ona rahat giyinmesini söylemiştim.

"Bu, benim istediğimden biraz daha rahat bir kıyafet, ama idare edebiliriz." Bereimdeki az miktardaki karı silkeliyorum ve içeri giriyorum. "Uyandığımda böyleydin havasını çok iyi yansıtıyorsun." Gülümsemeyle göz kırparak, ona yaklaşıyorum. "Seni yatağa geri götürmek istiyorum."

Olivia'dan ne bekleyeceğimi asla bilemiyorum ve sanırım onun bu yönünü seviyorum. Bazen hızlı ve küstah cevaplar verir, bazen de, şu anda olduğu gibi, yüzü kızarak bana bakabilir.

Ve hala konuşmuyor.

Ben mi gergindim? Psssh. Olivia'nın yanında ben hiçbir şeyim.

"Aman Tanrım," diye fısıldıyor. "Henüz tek kelime bile etmedim, değil mi?" "Sadece bana bakıyorsun," diye onaylıyorum.

Yüzünü ellerine gömüyor. "Bu sabah berbat durumdayım."

Kıkırdayarak onu kollarıma alıp sıkıca sarıldım. "Sorun değil. Senin kapını çalmak için dört kez denemem gerektiği gerçeğini daha iyi hissettiriyor."

"Senin kontrolün altında olduğunu sanıyordum."

"Sana gerçeği söyleyebilir miyim?" Parmağımı çenesinin altına takarak yüzünü yukarı doğru kaldırdım. "Hiç bu kadar güçsüz hissetmemiştim. Bu yüzden, kendime söz verdiğim gibi randevumuzun sonuna kadar beklemek yerine, şimdi seni öpeceğim, tamam mı?"

Ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılır ve ben boynumu eğerek dudaklarımı onun dudaklarına değdiririm. İlk başta tereddütlü, yavaş bir keşif, sınırları test etme gibidir. Ama sonra dudakları bir iç çekişle açılır, beni içeri alır ve yumruğu ceketimi kavrayarak dik durmaya çalışır.

"Ol," diye fısıldarım dudaklarına.

"Mmm."

"Git giyin."

Boğazından etkilenmemiş bir ses çıkar ve koridorda yürüyerek bir kapının arkasında kaybolurken, ince pantolonunun içindeki kalçalarının sallanışını izlerim.

Küçük giriş holüne girerim ve Noel için ona verdiğim, ceketinin yanında asılı duran boyun askısına gülümserim. Askıya iki anahtar ve bir kimlik kartı takılıdır ve Olivia'nın parlak ışığını izlerim.

Biraz meraklı olduğum için koridor dolabını açtım ve hokey patenlerini tam da umduğum yerde bulduğum için hoş bir sürpriz yaşadım. Başparmağım bıçağın üzerinde kayarken, keskin olduğunu görünce sevindim. O hazırlanmayı bitirmeden sessizce kapıdan çıkıp patenleri bagajıma koydum.

Ceketimi çıkarıp oturma odasına giriyorum, kanepede otururken havadaki keskin soğuğu görmezden gelmeye çalışıyorum. Sehpanın bir tarafında Hank'in ilgisini çekecek bir yığın aşk romanı, diğer tarafında ise kadın üreme sistemi üzerine notlar alınmış bir yığın kağıt var

diğer tarafta ise kadın üreme sistemi ile ilgili not verilen testler gibi görünen bir yığın kağıt var ve üstünde duran kalemin üzerinde mükemmel diş izleri var.

Yan masadaki çerçeveyi elime alıp, arka plandaki ağaca bakarak geçen Noel'den olduğunu düşündüğüm içindeki resmi inceliyorum. Olivia kollarında gülümseyen bir bebek tutuyor —korkutucu— ve Cara'nın resmindeki kahverengi saçlı küçük kız onun yanına yapışmış. Onu bu resimde olduğu kadar mutlu gördüğümü hatırlamıyorum.

"Onlar benim yeğenlerim," diyor Olivia kapıdan. "Alannah ve Jem."

Karşımda duran bu kadın o kadar doğal bir güzelliğe sahip ki, ne yapacağımı bilemiyorum. Bir çift tayt ve bir omzundan hafifçe sarkan büyük beden krem rengi örgü kazak giymiş, benim gözümde tam bir mükemmellik.

Ellerini oynatıyor. "Burası çok dağınık, özür dilerim."

Sesinde, benimle biraz sessiz kalmayı sevdiği diğer zamanlardan farklı bir çekingenlik var. Beni hayatına almaya hazır olduğunu gösteren bir kırılmanlık ve onun hakkında daha önce hiç görmediğim bazı yönlerini göreceğimi hissediyorum. Beni rahatsız eden şey, onu tanıdıktan sonra onu sevmeyeceğimden endişeleniyor gibi görünmesi.

Yanımdaki yastığı okşuyorum. "Buraya gel."

"Tamam," diye fısıldadı, ama ayakları olduğu yerde sabit kaldı. "Bir ayağını diğerinin önüne koy," diye takıldım.

Gülümsemesi geniş, güzel ve şapşalca. Yürümeye başlamadan önce elini alnına vuruyor ve ulaşabileceğim mesafeye gelir gelmez onu kendime doğru çekiyorum.

"Cuma gecesi konuştuğumuzu biliyorum, ama bence her şeyi açıklığa kavuşturmalıyız ki yeni bir başlangıç yapıp o patlayıcı öpücükleri sürdürebilelim, olur mu?"

Cevap vermediğinde elini sıkıyorum. "Ollie?"

Gözlerini kırpıştırarak irkilir. "Oh! Aman Tanrım! Kafamda cevap verdim. Evet, seni öpmek istiyorum. Oh, lanet olsun." Gözleri büyür ve ellerini geri çeker. "Yani, senin beni öpmeni istiyorum. Hayır!" Kendi yüzünü tutar. "Konuş! Konuşmak istiyorum! Oh, lanet olsun. Bu korkunç."

"Gergin olduğunda çok sevimlisin." Kulaklarının arkasındaki gevşek bukleleri düzelttim. "Sadece nasıl hissettiğini bilmek istiyorum."

"Korkuyorum," diye itiraf ediyor. "Benim duygularımın geçici olmadığını bildiğim halde, senin duygularının geçici olmasından korkuyorum."

"Sen gittikten sonra, duygularımın geçici olduğuna kendimi ikna etmek için neredeyse iki hafta uğraştım. Onları ve seni unutmaya çalıştım. Ama işe yaramadı. Sanırım duygularım bir şekilde daha da güçlendi ve bu beni çok karıştırdı, özellikle de senin biriyle çıktığını düşündüğümde. Senin için neden bu kadar kolay olduğunu, benim içinse neden bu kadar zor olduğunu anlamıyordum."

"Sadece Alannah'ydı," diye beni temin ediyor. "Yeğenim. Bazen hafta sonlarını burada geçirir ve öğle yemeğine ya da sinemaya gitmek gibi çeşitli randevulara çıkarız."

"Cara söyledi. Keşke sorsaydım..." Kafamın arkasını kaşıyorum, kulaklarım yanıyor. "Yaptığım şey için bana kızgın mısın?"

Olivia elimi kendi eliyle kapattı. "Hayır, Carter. Hiçbir şey yapmadığını biliyorum, acı çekiyordun ve bunu düzeltmeye çalışıyordun."

"Kendimden çok hayal kırıklığına uğradım." Göğsümde donuk bir ağrı hissediyorum, kendimi savunmasız hissediyorum. "Sadece bunu düşündüğüm, bir dakika bile olsa bunu düşündüğüm için. Ne hissettiğimi nasıl ele alacağımı bilmiyordum. Her şey çok yeni."

"Görünüşe göre ikimiz de kendimize biraz daha sabırlı olmalıyız."

Parmaklarımızın birbirine dolandığını izliyorum. "Seninle çıkmak istiyorum, Ollie. Seni yemeğe çıkarmak, Disney filmleri izlemek ve hedeflerimi sana adamak istiyorum, bunun için kendimi kötü hissetmeden. Bu ilişkiye gerçekten bir şans vermek istiyorum."

Bakışları sabit, değerlendirici. "Bu senin için büyük bir değişiklik." "Sen ve ben olursak, yapmaya hazırım."

Beyaz dişleri pembe dudağını okşadı. "Ben her şeyi ortaya koyan biriyim, Carter, yani bir sonraki adımı atmaya karar vermeden önce o kişiyle bir gelecek hayal edebilmeliyim. Bu yüzden gerçek bir bağ benim için çok önemli ve seninle böyle bir bağ kurduğumu hissediyorum. Eğer bu seni korkutuyorsa... sadece bilmeni isterim."

Ön kapısında asılı duran boyun askısını düşünüyorum. Bağış toplama etkinliğinden sonraki gün, Noel arifesinde alışverişe çıktım, çünkü...

ona bir şey almak istediğimi biliyordum. Ama hediyein ötesinde, benim için en önemli olan yazdığım sözlerdi. Yeni yılı sabırsızlıkla bekliyordum, çünkü hayatımda onunla geçireceğim bir yılı sabırsızlıkla bekliyordum.

"Seninle birlikte olduğum sürece, her şeye varım." Dudaklarım onun dudaklarına nazik, uzun bir öpücükle değiyor ve o iç çekince, ondan ayrılıp ona sarılıyorum. "Hâlâ korkuyor musun?"

Parmağını köprücük kemiğimde gezdirir. "Evet." "En çok neden korkuyorsun?"

"Düşmekten," diye cevapladı sessizce ve tereddüt etmeden. Başparmağım alt dudağını okşadı. "Seni yakalarım." "Söz mü?"

Onu kendime çekip, hiç bilmediğim bir geleceği arzuladığımı hissettiren bir öpücükle onu yakıyorum.

"Söz."

BÖLÜM 23

COCKBLOCKED

OLIVIA

Eminim sayısız kadın Carter Beckett'in tüm dikkatini üzerine çekmek isterdi, ama birlikteyken normalde sahip olduğum o sarhoş güvenim olmasaydı bunun biraz korkutucu olduğunu söylemek yalan olurdu.

Cuma günü o berbat bir haldeyken kolaydı, ama bugün berbat halde olan benim galiba.

Ayrıca, ağzıma koyduğum her lokmayı izliyor, bu da biraz rahatsız edici.

"Uh, pardon."

Carter, kesintiye uğrayınca gözlerini omzumun üzerinden geçirdi. Ona baktığımda, orada telefonlarıyla uğraşan bir grup üniversiteli genç gördüm.

"Fotoğraf çekilebilir miyiz?"

Bu, soran dördüncü grup. Carter'ın cevabı her seferinde aynı.

"Tabii ki. Şu anda kız arkadaşım lafı hala kafamda dönüp duruyor. Dört kez söyledi ve dört kez kalbim göğsümden düşüp bacaklarımın arasına yerleşti. Bu adam bugün bir ara içime girmezse, içimden patlayacağım. Yemeğimin yarısını yedim, yani randevumuz neredeyse bitti. İçimden patlama ihtimali oldukça yüksek görünüyor.

Ayrıca, *kız arkadaşım* lafı hala kafamda dönüp duruyor. Dört kez söyledi ve dört kez kalbim göğsümden düşüp bacaklarımın arasına yerleşti. Bu adam bugün bir ara içime girmezse, içimden patlayacağım. Yemeğimin yarısını yedim, yani randevumuz neredeyse bitti. İçimden patlama ihtimali oldukça yüksek görünüyor.

Çocuklar Carter Beckett'in bir kız arkadaşı olduğunu mırıldanarak uzaklaşırken kızarmamaya çalışıyorum. Ben onun kız arkadaşı değilim. Biz...

çıkıyoruz. Ve eğer iyi giderse, belki yakında resmi bir isim koyarız. Ama baskı yok. Hiç yok. Eğer isterse, ya da her neyse.

"Kızarmayı kes," diyor Carter, dev hamburgerinin son ısırığını alırken. Bir çatal dolusu poutine'i ağzına atıyor ve sonra çatalını bana doğrultuyor. "Ve kafanın içinde kendinle ne konuşuyorsan, kes şunu."

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme."

Gülümser, öne eğilir ve parmağını bana doğru kıvrır, ben de onunla ortada buluşurum çünkü Carter Beckett'tan daha güçlü bir mıknaş yoktur.

"Beni kızdırıp seni eve götürüp sikmemi sağlamaya çalışıyorsan, bu işe yaramayacak." Şaşkın dudaklarımı öptü, sonra geriye yaslanıp birasını bitirdi. "Onu bitirecek misin?" Kaşlarını kaldırarak tabağıma işaret etti.

Tabağımyı kendime doğru çekerim. "Beni kızdırıp sonra da yemeğimi çalabileceğini mi sanıyorsun? Kiminle uğraştığını bilmiyorsun, Beckett."

O, ellerini peçeteyle silip masanın altına sokmadan önce mırıldanır ve ayağımyı kucağına çekince ben çığlık atarım. Parmakları uyluklarımyın içini işkence gibi okşar ve parmaklarından biri taytımın dikişini yukarı doğru kaydırınca nefes almayı keserim.

Masanın örtüsü onun ahlaksızlığını gizliyor olabilir, ama bu adam beni daha da ileri götürürse, özellikle de beni nazikçe okşayıp "Burası çok sıcak" diye fısıldadığında, onu hayalarından tekmelemekten alıkoymayacak.

Onun tutuşundan kurtulup tabağımyı ona doğru iterek karnımdaki heyecanı bastırmaya çalışıyorum. O sinir bozucu derecede seksi ve kendini beğenmiş sırtışını gördüğümde, o heyecan hızla yok oluyor. O, benim yemeğimin geri kalanını yemeye başlıyor.

O bana tatlıyı zorla yedirip restorandaki herkesle fotoğraf çektikten sonra, ben tamamen doymuş ve rahatsız hissediyorum, belki de öğle yemeği sonrası kestirmeye hazırım.

Dışarı çıktığımızda iki avucumy karnımyın üzerine koyup inledim. "Karnım ağrıyor."

Carter beni kendine doğru döndürdü, bir elini belime koyarak beni eğdi. "Sanırım tüm bu yiyecekleri yakmamız gerekecek." Sözleri

dilimde şeker gibi eridi ve ben canım pahasına ona tutundum.

"Olivia!"

Adımı duyunca gözlerimi açtım ve Carter beni tekrar kaldırdı, başını çevirerek.

"Siktir." Uzun bir kol uzanıp beni arkasına çekiyor, birkaç kamera yüzümüze doğru uzatılıyor.

"Olivia! Geri dönmüş!"

"Neredeydi?"

"Carter! Olivia senin kız arkadaşın mı?"

"Resmi olarak piyasadan çekildiniz mi, Bay Beckett? Artık tavşan yuvasında gece geç saatlerde eğlenceler yok mu?"

"Soyadın ne, tatlım?"

"Siktir git." Carter'ın homurtusu, ensemdeki tüyleri diken diken eden bir uyarıdır. "Soyadını öğrenemezsin. Hiçbir şey öğrenemezsin." Parmakları sertçe parmaklarımı kavrar, beni yanına çeker ve yüzüm yere bakacak şekilde sokakta yürümeye başlar.

Kameralar bizi takip ediyor ve Carter'ın arabası görünür hale geldiğinde, kaldırıma takılıp düşerken arabaya doğru koşuyorum. Asfalta yüzüstü düşmeden önce beni belimden yakalıyor ve beni yolcu tarafına doğru çekip arabaya sokarken ayaklarım yere değmiyor.

Carter ön koltukta oturuyor ve ben beş sayamadan köşeyi dönüyor. Sokağın aşağısında duruyor ve bana dönüyor, ellerimden eldivenlerimi çıkarıyor ve parmak eklemlerimi dudaklarına götürüyor.

"Çok üzgünüm. Birisi restoranda bir fotoğraf paylaşmış olmalı." Yüzümü ellerinin arasına alır, yaralanmış olabilirmişim gibi beni inceler. Yaralanmadım, sadece... utanıyorum? Bilmiyorum. "İyi misin?"

Başımı sallıyorum. "Ben..." Onun duygularını incitmeden nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Carter Beckett'in fotoğraflarında kız olmak istemiyorsun."

"Özür dilerim."

"Üzülme, Ollie. Ama bu olacak. Birlikte olduğumuz sürece fotoğraflar çekilecek. Her şeyin bir de iyi yanı var

. Artık dünyanın en seksi öğretmeniyle çıktığıma dair fotoğraflı kanıt var."

Sadece çok samimi görüldüğü için gülerek burnumdan soluyorum.

"Sonunda bu haber eskiyecek. Ne kadar çok birlikte olursak, onlar için o kadar sıkıcı olacağım. Şimdiden görebiliyorum." Elini havada bir yay çizerek salladı. "'Carter Beckett, on gecedir arka arkaya ateşli lise öğretmeni ile görüldü.'" Ellerimi sıktı. "Güven bana prenses, çok çabuk sıkıcı hale gelecek."

Burnumu kırıştırım. "Ben prenses değilim."

Bana göz kırparak, arabayı tekrar vites takar. "Sen benim prensesimsin."

O saçma lakabı sevmiş olabileceğim gerçeğinden dikkatimi başka yöne çekmek için gözlerimi devirdim.

"Günün geri kalanında ne yapacaksın?" Bu, randevumuzun bittiğini sormak için pek de ince olmayan bir yol.

"Sen. Yatma vaktine kadar seni eve götürmeyeceğim." Şakacı bakışları bana doğru kayıyor. "Senin için sorun olur mu, *prens*es?"

Tembelce omuzlarımı silkiyorum. "Sanırım."

Yüzünde bir gülümseme belirir, ama benim sahte ilgisizliğimi yüzüme vurmadan önce, keskin bir zil sesi arabayı doldurur ve gösterge panelindeki ekranda *Hank* ismi belirir.

Carter kabul etmeden önce kaşlarını çattı. "Hank? Ne haber dostum? Beni şimdiden özledin mi?"

"Carter." Zavallı Hank yaşlı ve muhtemelen sıkıntıda görünüyor. "Hâlâ randevudasın mı?"

"İkinci durağımıza gidiyoruz." Carter bana şeytani bir gülümseme atar ve tekrar göz kırpar. "Ne oluyor? İyi misin?"

Hank iç çeker. "Üzgünüm. Randevunu bölmek istemedim. Merhaba Olivia."

"Merhaba Hank," bir anlık şaşkın sessizliğin ardından seslenirim. *O benim adımlı biliyor.*

"Carter, duştan çıkarken biraz düştüm."

"Kahretsin." Carter omzunun üzerinden arkaya baktı, sinyal lambasını yakıp sağ şeritten sola döndü. "Yaralandın mı?"

"Ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama kendi başıma kalkmakta zorlanıyorum. Acaba sen..."

"Yola çıktım bile. On dakika içinde orada oluruz."

Carter'ın dengesiz sürüşü sayesinde yedi dakikada varıyoruz. Beş katlı apartmana anahtarıyla giriyor ve asansörle en üst kata çıktığımızda, başka bir anahtarla daireye giriyor.

"Hank?" Carter, küçük daireye girerken ayakkabılarını çıkarmaya tenezzül etmedi. Onu takip ettim ve aniden durduğunda sırtına çarptım. "Dalga mı geçiyorsun, ihtiyar?"

Hank adında bir adam, kabarık beyaz saçları ve yıpranmış mavi gözleriyle, koltuğunda fazlasıyla rahat, çok eğlenmiş ve son derece gururlu bir şekilde bize gülümsüyor. Yanında, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli köpek kıvrılmış duruyor.

"Kandırdım seni. Çok safsın." Hank sandalyeyi düzeltip dikkatlice ayağa kalkar. Golden retriever yanına atlar ve Hank bir eliyle uzun bir sopayı alır, diğer elini Carter'a uzatır. Carter öne adım atıp sopayı alır, ama önce adamın omzuna şakacı bir yumruk atar. İşte o anda Hank'in görme engelli olduğunu fark ederim.

"Sen her şeyi mahvedip onu korkutup kaçırmadan önce güzel Bayan Olivia ile tanışmak istedim."

"Bana olan güvenin ilham verici." Carter gözlerini devirerek Hank'i bana doğru yönlendirdi. "Seni onunla tanıştırmayı ertelemek istedim, Ollie. Bu kadar berbat bir arkadaşım olduğunu bilmeni istemedim. Ama Hank ne isterse onu yapmaktan hoşlanıyor."

Kaşlarımı kaldırırım. "Tanıdığım başka biri gibi."

"Ha! Onu şimdiden sevdim!" Hank, Carter'ın ellerini itip öne doğru uzanır. Ellerimi onun ellerine koyarım ve o da ellerimi sıkarak bana doğru yaklaşır. "Arkadaşımı birkaç hafta boyunca mutsuz eden, onu sürekli tetikte tutan ve uğraştırıp yoran kızla tanışmam gerekiyordu."

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Hank. Bu, şimdiye kadar yaşadığım en iyi randevuya dönüştü."

"Benim sayemde mi?" diye sorar, Carter homurdanırken, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle.

"Başka neden olabilir ki?" Ayaklarının dibindeki köpek, erimiş çikolata rengi gözleriyle bana bakarak sızlanıyor. "Köpeğini okşayabilir miyim, yoksa çalışıyor mu?"

Hank eliyle beni uzaklaştırır. "Dublin hiç çalışmıyor. Tanıdığın en tembel rehber köpek. Hadi, Dubs. Öpücüklerini al."

Dublin ayaklarımın dibine düşer, yuvarlanır, pembe karnını okşatmak için yalvarır ve ben de ona tüm sevgimi verebilmek için popomun üzerine çökerim.

"Dublin? İrlanda gibi mi?"

"Evet," diyor Hank hüzünlü bir gülümsemeyle, elini göğsünde gezdirerek. "Bana sevgilimi hatırlatıyor."

Carter bana siyah beyaz bir düğün fotoğrafının olduğu bir çerçeve uzatır. Gelin ve damat birbirlerine deli gibi aşık, bu, gülümsemelerinden ve gözlerinin etrafındaki gülme çizgilerinden belli. Başka bir fotoğrafı da kucağıma bırakır, bu seferki renkli. Hank'in yüzünü, kabarık saçlarını tanıyorum, o zamanlar açık kahverengiydi.

Carter, fotoğrafta Hank'in yanında duran güzel kızıl saçlı kadını işaret ediyor. "Bu Hank'in lisedeki sevgilisi."

"İreland mı?"

Hank gururla başını sallıyor, gözleri buğulanıyor. "Güzel, değil mi? O benim hayatımı kurtardı."

"Ve benim de." Carter'ın elleri cebinde, ayakkabısıyla yere vuruyor. Bana utangaç bir gülümseme atıyor, bu adamda görmeye alışık olmadığım bir gülümseme, ve umarım bir gün kendini yeterince güvende hissedip hikayesini benimle paylaşır.

İrlanda'nın uzun, kızıl dalgalarını parmağımla okşuyorum. "En güzel gülümsemeye sahip."

"Dudaklarının şeklini ve ağzının sağ tarafındaki küçük gamzesini çok iyi hatırlıyorum." Kendi yüzündeki o noktaya dokunuyor, sonra ellerini çırpıyor ve başını sallıyor. "Yüzünü dokunabilir miyim, Olivia?"

"Hayır, hayır, hayır." Carter başını sallar. "Buna kanma, Ollie. Ben kandım ve o işini bitirdiğinde bana hepsinin saçmalık olduğunu söyledi. Sadece ne kadar saf olduğumu görmek istemiş, ki sonuçta çok saf olduğum ortaya çıktı."

Carter beni yerden kaldırırken Hank, "Hiç eğlenceli değilsin," diye mırıldanır ve sonra Hank'i kanepenin yanıma oturtur. "Ama sorun değil, çünkü boyunun 1,55 metre olduğunu, burnunda minik

illerin olduğunu, çikolata rengi kahverengi gözlerin olduğunu ve her zaman sıcak olan, onun ellerine mükemmel Şekilde uyan minik ellerin olduğunu biliyorum."

Carter'ın yanakları kızardı. O kadar tatlı ki, iim acıyor.

Hank'in parmakları rgm bulur ve ucunu çevirir. Carter'a döner. "Ne renk? Bana tarif et."

Carter'ın zümrüt yeşili gözleri yumuşak bir gülümsemeyle parılıyor. "Koyu kahverengi, zengin, pürüzsüz kahve gibi. Seni uyandıran, sabahları ve gün boyu arzuladığın türden." Bakışları yüzümden aşağıya doğru kayar, yanağımı okşayan gevşek bir bukleye doğru kayar ve sonunda dudaklarımda durur. "Biraz karamel damlasıyla, dudaklarını yalayıp, bir kez daha tatmak için yalvarırsın."

Kahretsin. Azgınım. Kadınsı blgelerim karıncalanıyor.

"Hmm. Güzel tanım." Hank rgm omzuma geri koyar. "Muzlu ekmek gibi kokuyor."

"Değil mi?" Carter kollarını önüne doğru açar. "Teşekkürler!"

"Peki, randevuna bu yaşlı adamla biraz zaman ayırabilir misin? Atıştırmalıklar hazırladım." Kahve masasını işaret ediyor, üzerinde bir kase Doritos ve bir tabak Oreo var. Hank'i seviyorum.

Carter saatine bakar. "Film için çok geç kaldık."

"Film mi?" diye sorarım. "Onu cuma günü izledik."

Yüzündeki gülümseme boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayıyor. "Güven bana, güzelim; bu sefer onu izlemeyecektik."

"A-ha!" Hank, Carter'ın dizine elini vurur. "Aferin oğluma!" Yastıklara yaslanarak kollarını omuzlarımıza atar. "Sanırım bu öğleden sonra benimle kalacaksın. Şimdiye kadar hiç birinin keyfini kaırmamıŐtım."

"Buna alışma," diye mırıldanıyor Carter, Oreo'nun üzerindeki kremayı yalarken. Şu anda ağzına nasıl daha fazla yemek sığdırmayı baŐardıėını anlamıyorum. Hâlâ patlayacakmıŐım gibi hissediyorum. "Bir daha asla benim sikim ve kadınımanın arasına girmeyeceksin."

Kadınım. Kadınım. Burada lyorum. Yoksunluk ekiyorım ve tek are, kanepenin diğer ucunda duran, 1,93 metre boyunda, dalgalı kaslı duvar.

Carter'ın kendini beğenmiş sırtışı, ne düşündüğümü tam olarak bildiğini gösteriyor. "Öyle değil mi, prenses?"

Açıkçası, daha doğru bir şey duymadım. Ama bunu söylemek yerine, kollarımı kavuşturup ona orta parmağımı gösteriyorum.

BÖLÜM 24

PANTOLONUM GİTTİ BİNADAN

CARTER

HANK'İN evinden ayrıldığımızda, güneş ufukta batmaya başlamıştı. Ben genelde kışı seven biriyimdir — bu yıl hariç; bu yıl hava benim için çok soğuk — çünkü hokey her zaman hayatımın bir parçası olmuştur, ama günlerin kısalmasını, gün ışığının çabuk geçmesini sevmem. Her zaman güneş batmadan işlerimi bitirmek için acele ediyormuşum gibi hissedirim, şu anda olduğu gibi.

Hank bizi bütün gün orada tutardı ve Olivia da memnuniyetle ona eşlik ederdi, ama akşam yemeği ve sarılmalar için benim evime dönmeden önce, gün ışığına bağlı olan bir durağımız daha var.

Muhtemelen çıplak sarılmalar. Henüz karar vermedim. Tabii ki çıplak olmasını tercih ederim ve yavaş kelimesinin bizim sözlüğümüzde yer almadığını fark etmeye başlıyorum, ama seks, o hazır değilse erteleyebileceğim bir şey ve onun hazır olduğundan emin olmak istiyorum.

"En son ne zaman kayaktın?"

"Dün," diye dalgın bir şekilde cevaplıyor.

Evimden çok uzak değiliz ve yüzünü pencereye neredeyse yapıştırmış, Capilano Gölü'nü seyrediyor. Kışın nefes kesici bir manzara. Yazın da öyle. Aslında her zaman öyle.

Olivia bakışlarını ayırmayı başarır. "Alannah'ın hokey takımının koçluğunu yapıyorum."

Yanlışlıkla frene bastığımda, kolumu Olivia'nın göğsüne koyarak onun öne doğru savrulmasını engelliyorum. "Üzgünüm, üzgünüm. Ben sadece... sen sadece... lanet olsun. Vay canına."

O benim için mükemmel kadın.

Kaşları, merak dolu gülümsemesiyle çatıldı. "Ne?"

"Sanırım seni seviyorum," diye şaka yapıyorum, ama *aslında* yarı yarıya ciddiym. "Bu harika. Maça gelebilir miyim?"

"Kesinlikle hayır."

"Neden olmaz ki?"

"Çünkü tek yapacağın kızları ve anneleri rahatsız etmek olacak."

"Hmm. Bu yüz gerçekten dikkat dağıtıcı, haklısın. Bu vücudumdan bahsetmeye bile başlamayayım."

Tanrım, gözlerini devirmesine bayılıyorum. O kadar minik ve vahşi ki. "Kendini beğenmişliğin delice, Beckett."

Parmağımın ucu bacağını okşuyor. "Kartlarını doğru oynarsan sen de benimle dolabilirsin."

Gülüyor ve elimi uyluğundan itiyor, ama sonra parmaklarını benimkilerle dolayarak tekrar kucağına koyuyor, çünkü benim ona dokunmamdan benim kadar hoşlanıyor. "Seni kim yetiştirdi?"

"Mama Beckett buna çok kızardı, Olivia." Kızmazdı. Yüzünü ellerine gömer, bol bol özür diler ve bana pis ağzımı kapatmamı söylerdi.

Bu arada, yarın Olivia ve benim öğle yemeğinde çekilmiş fotoğraflarımız haberlere çıkınca annem çok sevinecek. Annem kaçınılmaz olarak beni arayıp bu konuyu sorduğunda, sırf onu kızdırmak için, ne dediğini anlamamış gibi davranacağım. *Aksi takdirde* babam bana kızar.

Arabayı gölün başında park ediyorum ve Olivia'yı gölü gören bir bankın üzerine çekiyorum. Göl, cam gibi kalın bir buz tabakasıyla kaplı ve yavaşça batan güneş, onu kristal gibi parlatıyor. Karla kaplı çam ağaçları, pürüzsüz yansımada parlıyor ve her şey beyaz, pudra mavisi ve koyu orman yeşili.

Olivia o kadar büyülenmiş ki, arabaya geri döndüğümü fark etmiyor ve onun önünde durduğumda, bakışları elimdeki hokey patenlerine düşüyor ve yüzünde parlak bir gülümseme beliriyor. "Paten kaymaya mı gidiyoruz? Burada mı?"

"Anladın mı, prenses? Evinde bunu yaparak büyüdüğünü söylemiştin, ben de bunun sana evini biraz olsun hatırlatmanın güzel bir yolu olabileceğini düşündüm."

Gözleri minnetle parlıyor. "Teşekkürler, Carter. Bu, şüphesiz, şimdiye kadarki en iyi randevu."

Göğsüm gururla şişer. "İlk randevumu mahvedeceğimi biliyordum."

"İlk randevun mu? Lise de sayılır, Carter."

"Lisede randevulaşacak vaktim yoktu. Antrenmanlara çok odaklanmıştım."

Muhtemelen zaman ayırabilirdim, ama pişman değilim. Eğer ayırıyaydım, Adam'ın şu anda olduğu gibi mutsuz bir ilişkide sıkışıp kalabilirdim. O ve Courtney on yedi yaşından beri birlikteler ve yıllar sonra bunun nasıl sonuçlandığını hepimiz görüyoruz. Hayır, teşekkürler. Ayrıca, öfkeli ergenlik hormonlarım, deli gibi yakışıklılığım ve karizmatik özgüvenim - ki bazıları buna kibir diyor - liseyi düzenli bir kız arkadaşım olmadan gayet iyi geçirmemi sağladı.

Patenlerimizi giydikten sonra, Olivia'yı buza indirip, onun hayranlıkla her şeyi izlemesini seyrediyorum.

Vancouver'ın çoğu bölgesi genellikle büyük su kütlelerinin tamamen donacak kadar soğuk olmaz, ancak bu kış bir istisna. Şu anda, Olivia yavaşça dönerek bu küçük cennet parçasının sunduğu her şeyi hayranlıkla izlerken, soğuğa daha fazla minnettar olamazdım.

"Hiç bu kadar güzel bir şey görmemiştim," diye fısıldıyor Olivia. Yüzündeki gülümseme o kadar göz kamaştırıcı ki, mideme bir yumruk gibi vuruyor.

"Evet. Ben de."

Alt dudağını dişlerinin arasına alırken kirpikleri titriyor. "Sence kim daha iyi patenci, ben mi sen mi?"

"Yüzde yüz ben. Ben çok daha hızlıyım."

"Daha hızlı değil, daha iyi dedim." Benden uzaklaşarak kayıyor, tek ayağına yaslanıp havaya zıplıyor, dönüyor ve ayakları üzerinde iniş yapıyor. Önümde durduğunda etrafa kar püskürtüyor. "On yaşına kadar hafta sonları hokey, hafta içi ise artistik patinaj yapıyordum."

"Seni yere sererim, Parker."

Olivia kollarını boynuma doladığında göğsümde mutlu bir çarpıntı hissediyorum. Sonunda bugün erken saatlerdeki utangaçlığını bırakmış. Onu böyle görmekten çok hoşlanıyorum, duvarlarını yıkıyor, sadece... benimle birlikte kendisi oluyor. Ben de onunla birlikte kendim oluyorum. Bu çok kolay.

"Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum. Yarışmak ister misin?"

"Olmaz. Bacakların benimkilerin üç katı kadar uzun. Bu haksız bir avantaj."

Ona doğru kayarken, her geri adımında kalçalarının sallanışını seviyorum. "Kazanacağımdan mı korkuyorsun?"

"Senin etrafında daireler çizebilirim, Bay Beckett."

Başımı, gölün ortasında bulunan ve iki kıyıyı dar bir ahşap iskeleyle birbirine bağlayan küçük yeşil kayıkhaneye doğru eğiyorum. "İlk oraya varıp geri dönen kazanır."

Parmakları göğsümde yukarı doğru kayıyor. "Kazandığımda ayaklarımın masajını yapar mısınız? Seni yenmek için tekmelemekten ağrıyacaklar."

Burnumun ucu onun buz gibi burnuna değiyor. "Ne kadar kibirli." "Sanırım bana da bulaşmış."

"Oh, sana kesinlikle bulaşacağım." Olivia benden uzaklaşmaya çalışırken belinden yakalayıp geri çekiyorum. "Bunu yapacak mıyız, yoksa ne yapacağız, cüce?"

"Kesinlikle." Beni kendine çekiyor, dudaklarını ağzımın köşesine değdiriyor. "Ama seni küçük düşürmeden önce yapmak istediğim bir şey var."

Onun ağzı benimkine değmeden önce bunun ne olduğunu soracak vaktim yok. Sıcak, ıslak dil darbeleri, ısırıklar ve morartacak kadar sıkı tutuşlar... Bu öpücük açıklıktan başka bir şey değil. Çıplak sarılmaktan başka bir şey düşünmemeyi düşünürken, o benim fermuarımı çekmeye başlıyor.

"Ne yapıyorsun orada, Bayan Parker?" diye hırıltıyla soruyorum. Eli boxerımın içinden penisi kavradığı anda, penisim maksimum gerginliğe ulaşıyor. "Siktir."

"Bir kız erkeğine dokunamaz mı?"

"Evet. Evet. Bu... lanet... harika. Eller." Kafam ağaçlar ve arabam arasında gidip geliyor. Onu bir ağaca itip sikmek mi istiyorum, yoksa Mercedes'in arka koltuğunda deri koltuklarda kaymasını izlemek mi? Ağaç daha erişilebilir. Patenlerimizi çıkarmamız mı gerekiyor? Hayır, sanırım halledebilirim. Çelik gibi uyluklarım var.

"Carter?"

"Evet, bebeğim?"

Yumuşak dudaklar çeneme dokunur. "Kaybedeceksin."

"Ne?" Eli kaybolduğunda neredeyse ağlayacağım. "Ne halt ediyorsun sen... *Olivia!*"

Onun keskin kahkahası gölün etrafında yankılanırken, yıldırım gibi hızla uzaklaşıyor, patenleri onunla birlikte kayıyor. Kot pantolonum kıcımdan kaymaya başladığında şoktan umursamıyorum ve Olivia kayıkhaneye ulaşır bana doğru uçmaya başladığında pantolonumun ayak bileklerimde olduğunu gururla söyleyebilirim.

Çünkü o kız lanet olasıca *kaymayı* biliyor.

Hala sırtlan gibi gülüyordu, kollarıma atlayıp dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. "Ayaklarımı ovmaya hazır mısın?"

Bir şeyi ovmaya hazırım, bu kesin.

Bana sarılmış sıcak bir vücut var, bu gece bitmesin istiyorum, sabah uçağa binip üç günlüğüne gitmek istemiyorum.

Kucağıma uzanmış kusursuz güzellik, baştan aşağı benim kıyafetlerimle giyinmiş. Vipers kapüşonlu sweatshirt'üm, bacaklarını saran bir çift eşofman altı, hatta balkonumda, şömine başında kıvrılırken ayaklarını örten bir çift kalın çoraplarım bile. Olivia, bu sabah koşarak satın aldığım bir fincan çayı içiyor, böylece buraya geldiğinde istediği zaman içebilecek.

Bu günün her dakikası mükemmeldi, Olivia'nın elini tutarak gölde kayarken, akşam yemeğinden önce ocak başında yanımda durup, karıştırdığım sosa parmağını daldırıp, onu emerek mutlu bir şekilde mırıldanmasından itibaren. Bu, kazara onun tezgahın üzerine çıkması ve benim dilimin boğazına girmesi ile sona erdi. O hala her şeyin tamamen masum olduğunu, sadece sosu tattığını iddia ediyor, ama ben buna inanmıyorum.

Örgüsünden lastiği çıkarıp parmaklarımı ipeksi saçlarında gezdiriyorum. "Hank bugün seni korkutmadı, değil mi?"

"Aksine, seni on kat daha çekici yaptı. O adam senin havalı yanını gerçekten ortaya çıkarıyor. Onun müstehcen koleksiyonu gördüğüm en etkileyici şey."

Doğru. Seksen üç yaşındaki en iyi arkadaşım ve benim... Olivia... bugün doğaçlama bir kitap kulübü kurmuş olabilirler. *Follow Me Darkly* ya da öyle bir şey adında bir kitapla başlıyorlar. Bu işe karışmak istemiyorum, ama görünüşe göre göz bağları da işin içinde, yani, belki.

Ama yine de: "Gök gürültüsü kılıcım, şimdiye kadar gördüğün en etkileyici şey."

Başını geriye eğdi, geniş bakışları benimkilere kilitlendi ve aramızda sessizlik hakim oldu. Sonra yüzüme gülerek, "Penisini gök gürültüsü kılıcın olarak adlandırmazsın" dedi.

"Ben kesinlikle benim sikimi gök gürültüsü kılıcım olarak adlandırıyorum. Nedenini biliyor musun, Ollie? Çünkü o gök gürültüsünü getiriyor." Elimle onun çenesini tutuyorum. "Şu anda gülüşünü hiç hoş bulmuyorum."

Dudaklarını ağzına katlayarak, kilitleyip anahtarı attığını taklit ediyor.

Kıkırdayarak, kollarımı ona doladım ve dağlara, gökyüzünü süsleyen yıldızlara bakarken onu biraz daha sıkı sarıldım. "Onu sevdiğine sevindim. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri."

"Anlaşıyor. İkiniz çok yakın görünüyorsunuz. Onu hayatın boyunca tanıdın mı?"

"Yedi yıldan biraz fazla," diye mırıldanıyorum. "O benim hayatımı kurtardı." Sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramıyorum ve devam etmeli miyim yoksa durmalı mıyım emin olamıyorum. Hank'in hayatıma nasıl girdiğini bilen birkaç kişi, ailem ve en yakın arkadaşlarımla sınırlı.

"Daha önce, karısının yaptığını söylemiştin."

Çünkü öyle yaptı. Ireland'ı hiç tanımamış olabilirim, ama Hank beni bulduğu gün hayatımı kurtardı ve bunun aksini düşünecek tek bir parçam bile yok.

"Bana söylemek zorunda değilsin, Carter. Sınırların olabilir ve bu da onlardan biri olsa da sorun değil."

Peki ya sınırlar koymak istemiyorsam? Ona tüm benliğimi göstermek istersem?

"Hank ile tanıştığım gün, babam bir trafik kazası geçirdi. Saat sabahın beşi bile değildi ve sürücü önceki geceden

Boğazım düğümleniyor, göğsümün derinliklerinde ağır bir şey yerleşiyor. "Çarpışmada öldü."

Olivia oturur, yanağını göğsüme yaslar ve elini kalbimin üzerine koyar. Ona kendimden bir parça vermekle ilgili tüm endişelerim bir anda yok olur. Eğer beni tanımasını istiyorsam, bu belki de benim yapbozumun en önemli parçasıdır.

"Ertesi gece Calgary'de maçım vardı. Babam, yardımcı kaptan olarak ilk maçımı izlemek için arabayla geliyordu. Ona uçakla gelmesini teklif ettim ama manzaralı yolu tercih ettiğini söyledi. Onu zorlamalıydım... Onu zorlamalıydım."

Olivia avucuma bir öpücük kondurdu. "Senin suçun değil, Carter."

"Biliyorum, ama bazen öyle düşünmemek zor. Özellikle o gün." Babamın ölümünden beni suçlayan tek kişi benim. Bu, omuzlarında taşımak için çok ağır bir yük, her ne kadar bütün gece içtikten sonra direksiyona geçmeyi seçen ben olmasam da. Kahretsin, kendi kız kardeşimin gözlerinde, babamın hala hayatta olup olmayacağını, benim hokey oynamamış olsaydım bir gün onu düşün töreninde yürüyüşe çıkarabilecek miydi diye merak ettiğini gördüm.

Annemin vücudu nihayet mücadeleyi bıraktığında saat on birden sonraydı. Onu yatağa taşıdım ve kız kardeşim ağlayarak uykuya dalana kadar yanında oturdum. Sonra ben... dışarı çıktım. Tek başıma. Kendime bile bakmayı bilmediğim halde onlara bakma sorumluluğunu üstlenmek istemedim. Hank oradaydı. Sürekli lanet olası kör şakalar yapıyordu. Onu görmezden gelmeye çalıştım ama ben uykuya dalmaya başladığımda bana fıstık kabukları atmaya devam etti." Saçlarımı heyecanla okşuyorum. "Ben sadece lanet olası..."

"Kalbin kırılmıştı," diye fısıldadı Olivia.

"Evet." Onu daha sıkı kucaklarken sesim çatallanıyor. "Sadece kalbi kırık bir enkaz. Onun benim kim olduğumu bildiğini sanmıyordum. Sonuçta göremiyordu. Ve sonra hayatımda verdiğim en aptalca kararı verdim. Ayağa kalktım ve araba anahtarlarımı aldım."

Olivia'nın yanağından bir gözyaşı süzülürken, kesik kesik bir nefes havayı deler. Hızla gözyaşını siler.

"Hank, bastonunu dizime çok hızlı bir şekilde vurdu ve sonra bastonun ucunu karnıma sapladı. Bana söylediği şeyi

"

Hayatımı ve belki de daha fazlasını kurtaran o anı hatırlıyorum. Üzerimde dolaşan o açık mavi gözleri, Hank'in tabureden kayarken sadece o bir kez gördüğüm öfkeyi, ellerinin göğsümün üzerinde yavaşça dolaşıp gömleğimin yakasını bulana ve onu kavrayana kadar hareket etmesini hatırlıyorum.

"Araba kullanmayacağınızı biliyorum Bay Beckett," dedi. "Çok fazla içtiniz ve kaybedecek çok şeyiniz var. Burada size güvenen insanlar var. Şu anda acı çekiyorsunuz diye, hayatınızın geri kalanında pişman olacağınız aptalca bir karar vermeyin, tabii hayatta kalırsanız."

Olivia dönerek sessizce gözyaşlarını silerken, parmaklarını çeneme bastırarak dudaklarıma en yumuşak öpücüğü kondurdu.

"Hank içki bile içmez. O gün İrlanda'nın ölümünün yedinci yıldönümüydü. Gece yarısı orada oturmuş bir bardak çikolatalı süt içiyordu çünkü öğleden sonra uykusunda bir rüya görmüş ve ölen karısının birinin yardımına ihtiyacı olabileceğini söylediğini iddia etmişti. Akşam saat altından beri orada oturmuş bekliyordu. Ben yanındaki bar taburesine oturduğum anda beklediği kişinin ben olduğumu anladığını söyledi. Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum."

Olivia burnunu çekerek, göğsüme başını dayayarak hıçkırıyor. Yüzünü kendime doğru çekip, gözyaşlarını silmeye çalışırkenki halini gülümsüyorum.

"Ağladığım için özür dilerim." Sesim oldukça ağlamaklı çıkıyor, bu yüzden onun da yakın zamanda ağlamayı keseceğini sanmıyorum. Bunun, kısa bir süre önce kapıyı yüzüme çarparak bana siktirip gitmemi söyleyen aynı kız olması akıl almaz bir şey. Kesinlikle "hiç umursamıyorum" tavrını iyi takınıyor. Kollarını bana doluyor ve yüzünü boynuma gömüyor, ben de avucumu saçlarına geçiriyorum. "Bu delilik değil ve Hank'e, Ireland'a ve sana çok minnettarım."

"Ben mi?"

O başını sallar. "Gerçek Carter Beckett'ı görmeme izin verdiğin için. Annesini yatağına taşıyan türden bir adam olduğun için. En iyi arkadaşlarından biri olarak, sekizli yaşlarında, müstehcen kitapları seven bir adamın olduğu için. Seninle burada olduğum için minnettarım."

Biraz ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden yüzünü bana doğru çevirip öpüyorum. Konuşmaya çalışırsam, ona olan hislerim hakkında söylemeye hazır olmadığım birçok kelime ağzımdan dökülme ihtimali yüksek, ki bu oldukça saçma, çünkü önceki haftaları saymazsak, sadece bir gün oldu.

Aramızdaki ilişkinin doğru olduğunu inkar edemeyiz. Umarım o da bunu hissediyordur, çünkü şu anda bu duyguların hiçbir yere varamayacağını çok iyi farkındayım.

Bir saat boyunca ateşin başında oturup hikayeler anlatarak, sessizce gülüşerek vakit geçiriyoruz. O karşımda uzanmış, çoraplarımın üzerinden ayaklarına masaj yapmamdan keyif alıyor. Ayak tabanındaki belirli bir noktaya dokunduğumda ayağını çekip kıkırdıyor, ben de kalın çorapları çıkarıp omzuma atıyorum ve pembe ayak parmakları ortaya çıkıyor.

"Benim bilmediğim bir ayak fetişin mi var?" Olivia, ayak kemerine dudaklarımı bastırdığımda soruyor.

"Hayır." Ağzım ayak bileğini yalarken, avucum giydiği eşofman altının altına kayıyor ve baldırına doğru kayıyor. "*Sana* fetişim var. Ve ayaklarının... gıdıklanıp gıdıklanmadığını görmek için can atıyorum." Ayak kemerini ısıyorum. "Gıdıklanıyor."

Olivia kanepenin arkasından fırlar ve dişlerim hassas cildini ısırdığında ayağıyla neredeyse yüzüme vurur. "Kes şunu! *Carter!*"

Ama durur muyum? Hayır, tabii ki durmam. Elimi ayak bileğine doladım ve parmak uçlarım onun ayağına saldırırken, o çığlık atıp debeleniyordu. O terli, kızarmış bir haldeyken ve gözlerinden yaşlar akarken durmadım.

Onu göğsüme çekince bana karşı direnir. "Sen tam bir pisliksin."

"Evet, ama ben *senin* kıcınım." Bir hışırtı dikkatimi aşağıya çeker ve sesimi alçaltarak yanağına dokunurum. Bir geyiğin ortaya çıktığı açıklığı gösteririm, her adımı yavaş ve temkinli, etrafına bakınıyor. "Bak."

Olivia nefesini tutar, daha iyi görebilmek için kucağımdan kalkar ve korkuluğa tutunur. "Aman Tanrım. Genç bir geyik gibi görünüyor."

"Evet." Karanlık bir gölge gözüme çarptı ve çok daha büyük bir geyik birkaç adım öne çıktı, karda bir şeyler arıyordu. "Ve

anne de burada."

"İnanılmaz," Olivia hayretle mırıldanır. "Senin gibi."

Bana dönüp gülümser. "Şimdi beni etkilemeye mi çalışıyorsun, Bay Beckett?"

"Seninle tanıştığımdan beri deniyorum."

Kollarını boynuma dolayarak kalçalarımı kavradı. "Söylemesi bana acı verse de, bu konuda oldukça iyi olmaya başladın." Dudaklarına bir öpücük kondurdu. "Senin 'seni ceza kutusuna koymak istiyorum' demenden çok daha iyi."

Ben gülerek homurdanırım. "Hala bunun işe yaramadığına inanamıyorum. Ama bence beş dakika daha zamanım olsaydı..."

"Yüzüne yumruk atardım. Evet, kesinlikle haklısın."

"Kızgın kız." Ellerimi giydiğı kapüşonlu sweatshirtin altına soktum, avuç içlerim sırtında yukarı kaydı ve soğukluk onu titretti. "Kavga etmeyi seviyorsun, ben de seviyorum." Dilimi kulağının altındaki noktaya değdirdim. "Kıçına şaplak atıp, çığlık atana kadar seni sikmek istiyorum."

Sanırım en sevdiğim ses Olivia'nın inlemesi. Sesiyle cildinin ısınması, dudaklarım boynuna değdiğinde vücudunun titremesi hoşuma gidiyor. Kazakımın yakasını yana doğru yırtıp omzunu soğuk havaya maruz bırakıyorum ve sıcak dilimle onu kaplıyorum.

"Carter." Yine o inilti. Lanet olsun, buna bayılıyorum.

"Olivia." Kapüşonlu sweatshirt'ü başından çekip, yumuşak kıvrımlarını ortaya çıkarıyorum. Altındaki tişört yukarı kayınca karnındaki mücevher görünüyor. Saat geç oluyor ve sabah uçağım var. İşe gitmeden önce biraz uyuyabilmesi için onu eve götürmem gerektiğini biliyorum, ama onu birkaç gün göremeyeceğim ve bu şehirden biraz tadına bakmadan ayrılırsam kendimi affetmem.

Bu yüzden karnını öpüyorum, bacaklarından eşofmanını çıkarıyorum, onu bedenime sarıyorum ve yatağıma taşıyorum. Onu yatağın kenarına oturduğumda beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalışıyor, ama ben başımı sallayıp yere dizlerimin üzerine çöküyorum.

Kendini destekleyerek parmaklarını saçlarımin arasına geçirir, başını geriye atar ve inerken ağızım bacağının içini yalar.

Soluk mor külotunun ortasında küçük bir nem birikintisi var ve bu beni onu hemen yırtıp atmak istememe neden oluyor.

Ben de öyle yapıyorum. O saten parçayı yok ediyorum ve vahşi bir hayvanmışım gibi yüzümü bacaklarının arasına gömüyorum, sanki o günlerdir yediğim ilk yemekmiş gibi. Olivia yatağa yığılıyor, bacaklarını boynuma doluyor ve beni daha derine itiyor, kalçalarını kaldırıyor, ben onu dilimle becerirken daha fazlasını istiyor.

O, dikişlerinden ayrılıyor, dilimin her hareketiyle ve kaymasıyla ağızımda eriyor, dişlerim klitorisini okşuyor. Parmaklarım gömleğinin altına giriyor, gergin meme uçlarını buluyor ve birini çimdiklediğimde, o nefesini keserek yataktan kalkıyor. Bacakları titriyor, saçımı çekiyor ve onun yaklaştığını biliyorum.

Uyarı yapmadan dururum, ayağa kalkar ve onu ters çeviririm, ellerini ve dizlerini yere dayayarak onu çekip, gömleğini sırtına kadar yukarı çekerim ve parmağımı omurgası boyunca aşağı doğru kaydırırım, titremesini izlerim. Avucum, mükemmel, dolgun kalçasının kıvrımlarına doğru eğilir ve iki parmağımı içine sokarım, ıslaklığını yarık boyunca sürüklerim, ta ki üstte şişmiş ve ilgi bekleyen yarık bulana kadar.

Üzerine eğilip dudaklarım boynuna değiyor. "Çok ıslaksın Ollie. Sana dokunmam hoşuna gidiyor mu?" "Lütfen, Carter."

"Lütfen ne?"

Yüzünü yatağa gömerek çıkardığı sesi gizler. Serbest elimle parmaklarımı saçlarına geçirip ensesini kavrar ve onu tekrar yukarı çekerim.

"Parmaklarımla amını sikmemi istediğini söyle."

Omurgası titrer, bunun benim sözlerimden mi yoksa klitorisini yavaşça okşadığımdan mı kaynaklandığından emin değilim. Belki de her ikisinden. "Carter."

"Söyle."

Sessizce söylenen bu talep, parmaklarını çarşafına geçirmesine neden olur, parmağımın ucuyla onu tahrik edip geri çekmeden önce nefesini hızla alıp verir ve inler.

"Parmaklarınla amımı sik. Lütfen."

Tereddüt etmeden iki parmağımı içine sokuyorum, onu bastırarak içeri ve dışarı pompalıyorum. Kıcı geriye doğru çıkıntı yapıyor, avucumun iç kısmına vurarak daha fazlasını, daha sert ve daha hızlı olmasını istiyor.

"Aferin kızım."

Siktir, görölmeye değer bir manzara, kışını havaya kaldırmış, kıvranıp iniyor, çarşafı o kadar sert sıkıyor ki, onları yataktan çekip çıkarmaya başlıyor. Kadife gibi, yumuşak ve sıcak, çok sıcak, ve o duvarlar etrafımda sıkılaştığında, hızımı yavaşlatıyorum, kasıtlı olarak yavaş bir tempoda dalıyorum, onu delirtmek için tam üç saniye sürüyor.

"Lütfen, Carter," diye ağlıyor, elime doğru iterek. "Boşalmak istiyorum."

"Öyle mi, güzelim?"

"E-e-evet." Titreyerek, vücudu sarsılırken kelime bozuk bir şekilde çıkıyor.

"Gelmek istiyor musun?" diye kulağına fısıldıyorum. "Ve bunu hak etmeni istiyorum." Saçlarını bırakıyorum ve parmaklarımı onun ıslak sıcaklığından çekiyorum.

"Ne?" Çılgınca, çaresiz bir hırıltı. Güzel kızım benden memnun değil.

Olivia dudaklarını aralıyor ve ben parmaklarımdan onun uyarılmasını yalarken, yavaş çekimde alındaki saçları geriye atıyor. Sanki bir sürtünme arıyormuş gibi yatakta kıpırdanıyor.

Kıçına bir tokat attım. "Pantolonunu giy. Seni eve götüreceğim."

Yataktan kayarak kıçının üstüne düşüyor. Onun bana attığı bakıştan, beni öldürmek için on saniye kadar bir süre kaldığını anladığım için, gülmeme zorlukla engel oluyorum, çünkü henüz ölmeye hazır değilim.

Beş dakika sonra, benim eşofmanımı ve kapüşonlu sweatshirt'ümü giymiş olarak merdivenlerden aşağı fırlayarak geldiğinde, ben kapının yanında bekliyorum.

Parmağını yüzüme doğru uzatır. "O kibirli sırtışı yüzünden silmeden önce, ben senin için sileyim."

Tanrım, daha önce hiç bu kadar gülmemek için bu kadar uğraşmamıştım. Lanet olası taşaklarımı kesecek.

Onu mutfaka kadar takip ediyorum, mutfak adasından tüm eşyalarını toplayıp çantasına tıktırmasını izliyorum. "Hâlâ kırgınsın, ha? Ama kızgın olamazsın. Üç günlüğüne gidiyorum. Beni özleyeceksin."

Bana küçümseyen bir gülümsemeyle bakıyor. "Ve şu anda hala nefes almanın tek nedeni bu."

O ceketini dolaptan çıkarır çıkarmaz elinden kapıp omzuma atıyorum, o ise çenesini kapatıp dişlerini gıcırdatıyor. Kızgın Olivia en sevdiğim Olivia'dır.

Parmaklarım bileklerini kavrar ve başının iki yanındaki duvara sabitler, dudaklarım boğazındaki damarların üzerinde kayar. "Seni sikhemi mi istiyorsun?"

"Siktir git," diyor, ama sesinde gerçek bir öfke yok. Tüm öfke, karanlık bakışlarında birikmiş.

"Çok isterim," diye fısıldıyorum, dudaklarımın yakınına geldiğimde boynunda tüylerin diken diken olduğunu görüyorum. "Tek yapman gereken, sabahleyin hala benim olacağına söz vermen." Dişlerim alt dudağını sıyrırken, bileklerini bırakıp pantolonunu aşağı çekiyorum. Elimi bacaklarının arasına sokuyorum. "Daha da iyisi, bu amcığın sahibi kim, söyle bana."

"Hiçbir yere gitmiyorum, Carter." Dili benimkine çarpar. "Ve bu amcık bana ait."

"Siktir git." Pantolonumun fermuarını açıp sertleşmiş sikimi çıkarırım ve onu kendime doğru çekerek dünyanın en bağımlılık yapan amına bastırırım. "Tekrar dene, prenses."

Kalçaları duvardan kalkar ve bana sürtünür. "Şimdi mi? Yap yap."

"Aynen öyle." Arkamda bir şey takılır. boğazım ve ıslak yarık boyunca başını kaydırırken sikime bakıyorum. "Senin dışında kimseyle birlikte olmadım, Ollie. Olmayacağım da... Benim için sadece sen varsın. Başka kimse yok."

Bu sözlerde sessiz bir soru var ve onun bunu duyup duymayacağını merak ediyorum.

Yüzümün yanını okşuyor. "Senden başka kimse yok, Carter."

Kötü bir sırıtışla, onu kalçalarımla duvara yapıştırıp ellerini başının üstüne vuruyorum. "İki haftadır biriken cinsel hayal kırıklığımı senin üzerinde patlatacağım." Dudaklarım kulağına değiyor. "En azından önümüzdeki on iki saat boyunca bacaklarından spermim akacak ve bu, sensiz bu yolculuğu atlatmamı sağlayacak tek şey olacak."

Olivia, ilk cezalandırıcı vuruşumu yaptığımda sınırsız bir zevkle çığlık atar, boşaldığında tırnaklarıyla omuzlarımı parçalar ve ben onun içine şiddetle boşaldığımda kazara alçıpan duvara yumruk atarım.

Oops.

BÖLÜM 25

YÜRÜYOR MUYUM
KOMİK MİYİM?

OLIVIA

Hiç çevrendeki herkesin senin hakkında konuştuğunu hissettiğin oldu mu? Sanki sen konuşulanların en ilgi çekici konusuymuşsun gibi? Tüm gözler senin üzerindeymiş gibi?

Bugün öyle hissediyorum. Belki paranoyak davranıyorum — ne hakkında, bilmiyorum — ama onların yönüne baktığım anda kesilen fısıltılar, ilk molamdan sonra personel odasından dönerken koridorda beni takip eden bakışlar oldukça anlamlı ve içimde bir tedirginlik büyüyor.

Bu sabah üçüncü kez kıyafetlerimde delik ya da gözden kaçan büyük bir leke var mı diye kontrol etmek için tuvalete uğradım ama bir şey bulamadım.

"Bayan Parker."

Banyo kapısının önünde dönerek biyoloji öğretmeni/futbol koçuna gülümsüyorum. "Merhaba, Bay Bailey." Saçımı karıştırdığında elini itiyorum. Boyumun 1,55 metre olması ve benden çok daha uzun bir grup erkeğe lise beden eğitimi dersi vermem onu çok eğlendiriyor. Benim ise onu yirmi sekiz yaşında kel olması çok eğlendiriyor.

"Hafta sonun nasıldı?"

"Harika. Fantastik. Muhteşem." Muhtemelen durabilirdim ama ağzım durmak bilmiyor. "Çok eğlenceliydi." O kadar sert becerildim ki ruhumda hissettim. "Sizinki nasıldı?"

Onun sırtışı Carter'inkinden daha sinir bozucu, çünkü seksi değil. "Eminim öyledir. İyi günler, Bayan Parker." Göz kırparak merdivenlerden yukarı çıkar.

"Tamam o zaman," diye mırıldanıyorum ve spor salonu kapısından içeri giriyorum. Bugün biraz geride kalıyorum çünkü, dediğim gibi, dün gece resmen yere serildim. Carter, duvarını yıktıktan sonra beni resmen yere attı. Sonra da beni yerde becerdi. Yani

her neyse, bacaklarım ağrıyor ve titriyor, bu da son sınıf erkeklerin çoktan giyinip beni bekledikleri anlamına geliyor.

Ve ben içeri girer girmez üzerime atladılar.

"Bayan Parkerrr, geç kaldınız."

"Bizi beklettin."

"Topallıyor musun? Bu hafta sonu ne tür tuhaf şeyler yaptın?"

Cesur küçük pisliği omzuna vurup parmağımı yüzüne sokuyorum. "Dikkat et." Tribünlere oturup topuklu ayakkabılarımı çıkarıp koşu ayakkabılarımı giyiyorum. Sağ baldırımdan yukarıya doğru yayılan acıyla yüzümü buruşturup dizlerimin üzerine çöküp baldırlarımı tutuyorum. "Siktir lan," diye mırıldanıyorum. "Bu çok acıtıyor."

"Ağrın mı var?" Brad bana sırtarak bakar. "Harika bir hafta sonu geçirmiş olmalısın."

"Kendi işine bak," diye tıslarım, ama elini uzattığında onu tutar ve beni tribünden aşağı çekerim. Ellerimi çırparım. "Tamam, hadi gidelim..." Cümlemi bitirmiyorum. Bunun yerine, yumruklarımı belime koyup, ellerinin arkasında kıkırdayan tüm arkadaşlarıma öfkeli bir bakış atıyorum. "Ben buradayken cidden benim hakkımda fısıldaşıyor musunuz?"

Travis Duke cesaretini toplayıp öne çıkar ve telefonunu çıkarır. "Bayan Parker, bu siz misiniz?"

"Ne ben?" Kendi telefonum arka cebimde titremeye başlar ve nedense ağızım birdenbire Sahara Çölü'ne döner; yutkunmak imkansızdır. Travis'e doğru eğilirim, böylece bakabilirim...

"*Vay anasını.* Aman Tanrım." Sözler ağızımdan çıkmadan önce ellerim dudaklarıma uçar. Daha fazla sözün dökülmesini engellemek için mi, yoksa kusmak üzere olduğum için mi, bilmiyorum. Belki de her ikisi için.

Travis'in elinden telefonunu alıyorum.

"Harika fotoğraflar. Çok seksi görünüyorsun."

"Bugün bacaklarının ağrmasına şaşmamalı. O adam çok iri." "Sen ise çok zayıfsın. Muhtemelen senin..."

Hala konuşan ağızına bir tokat atıyorum, çünkü lütfen cümleyi bitirme. Telefonum cebimde deli gibi çalıyor

, kalbim deli gibi atıyor ve "*oh siktir*" dışında tek bir düşünce bile kuramıyorum.

Telefonumu pantolonumdan çıkarıp spor salonunu geçmeye hazırlandım, ama bunun yerine ekranı kaydırıp aramayı kabul ettim, sadece lanet olası titreşmeyi durdurmak için.

"Seni puck bun olarak görmemiştim..."

"Sakin *yapma*," diye homurdanarak Brad'e doğru ilerliyorum. Ben ona doğru adım attığımda, titrek ellerini havaya kaldırarak duvara yaslanıyor. Benden bir boy uzun olan bu çocuk şu anda benden korkuyor. "Cümleyi bitir de ne olacağını gör, Brad, hadi bakalım. Boyum kısa olabilir ama seni yere serip iki metre derine gömeceğim. Kimse seni bulamayacak, Brad. *Kimse*."

Boş spor salonunun duvarlarında yankılanan tek ses, boğuk ama endişeli bir kahkaha ve bu ses, bir şekilde hoparlöre açılmış olan telefonumdan geliyor. "Uh, Ollie?"

Hoparlör düğmesine basıp kulağıma yapıştırıyorum. "Carter?" Çocuklardan uzaklaşarak, omzumun üzerinden sihirli parmağımı kaldırıyorum, çünkü fısıldanan sözleri kesinlikle kaçırmadım. *Bayan Parker, Carter Beckett* ve *sikmek*, tekrarlandıkları sayıya bakılırsa en çok tercih edilenler gibi görünüyor.

"Selam. Merhaba. Ben... evet, benim. Carter... Beckett." Sessizce "*siktir beni*" diyor ve bu tamamen berbat durumda bile bir şekilde ağzımın köşesini yukarı çekiyor, çünkü gergin olduğunda çok sevimli ve tatlı oluyor. "İyi misin? Sanırım... yani, o... resimleri gördün mü?"

Resimleri gördüm mü?

"Bir de makale var," diye yüksek sesle düşünüyorum, Travis'in telefon ekranını tararken. Yukarı kaydırduğımda karşımdaki manzara beni suskun bırakıyor. Ben ve Carter, yaklaşık yirmi beş farklı açıdan, dün restoranın önünde dizlerimize kadar batmış, yoğun bir öpüşme oyununa dalmışız.

Carter iç çekiyor. "Evet. Makale. Yani... bu... çok güzelsin," diyor. Ama başarısız oluyor. Çünkü bu, şu anda, gerçekten yardımcı olmuyor. Bir iç çekme daha. "Sen... sen iyi misin?"

Bu saçma dedikodu makalesini okumakla meşgulüm, ona cevap veremiyorum.

Olivia? Sen misin?

*Aralık ayında Vancouver Vipers'ın kaptanı Carter Beckett'in gizemli esmer kıza bir gol adadığı ve maç boyunca gözlerini ondan ayırmadığı hatırlıyor musunuz? (Evet, Bay Beckett, hepimiz fark ettik!) O gece geç saatlerde, Beckett için yeni bir eğlence aktivitesi olan dans ederek geceyi geçirdikleri görüldü, ardından kız birkaç hafta boyunca ortadan kayboldu. Eh, geri döndü ve biz de onu çok özledik
Küçük Hanım'ı özledik.*

*Beckett, burada Olivia ile birlikte görülüyor, soyadı bilinmiyor, gün ışığında,
arkadaşlar! Pazar günü West Oak'ta samimi bir öğle yemeği yedikten sonra. Sanırım Pazar gününün
Tanrı'nın günü olduğu bilgisini kaçırmışlar.*

*Beckett sonunda davranışlarını değiştirmeye hazır mı,
yoksa eski alışkanlıkları kolay kolay değişmeyecek mi?
Küçük Bayan Olivia'nın,
evet.
Bizi izlemeye devam edin!*

"Oh, lanet olsun." Travis'in telefonunu göğsüne geri ittiğimde, artık ne dediğimi bile bilmiyorum. Bir elim saçlarımda, ne yapacağımı bilemediğim için etrafımda dönüp duruyorum. *Olivia yeterli mi?* Ne oluyor lan? Carter'ın sabırlı sesi hala kulağımda olduğunu hatırlatırken, aptal gözyaşlarım aptal gözlerimi yakıyor. "Olivia? Bunun için yanında olamadığım için üzgünüm. Ama bu... bu farklı, değil mi? Eskisi gibi değil. Makale bile öyle diyor."

Gözlerimi sıkıca kapatıp titrek elimle ağzımı kapatıyorum. Makale, benim yeterli olmayabileceğimi söylüyordu, öyle yazıyordu. "Hey," diye fısıldadı. "Konuş benimle."

"Şu anda dersim var, Carter. Gitmem gerek." Boğazım düğümlenirken gözlerimi ovuşturuyorum. "Seni sonra ararım, tamam mı?" O da tamam deyince telefonu kapatıyorum, sonra çocuklarıma dönüyorum. "Uh... oturun."

Sadece otur. Beş dakika. Beş dakikaya ihtiyacım var." Kendimi toparlamak için beş dakikadan fazlasına ihtiyacım var, ama bu bir başlangıç.

Kendimi ofisime kapatıp, ileri geri yürüyorum. Yirmiden fazla mesaj aldım ve bunların yarısı Cara'dan. Şu anda gelen mesajda, Carter ve benim dilimizi birbirine doladığımız bir fotoğraf var, ancak Cara etrafımıza bir kalp çizmiş ve üstüne "*hubba hubba*" yazmış. Keşke bu durumda komik bir yan bulabilsem, ama şu anda zorlanıyorum. Saçma, biliyorum. Dün oradaydım, fotoğraf çekildiğini biliyordum.

Carter'dan arka arkaya dört mesaj geliyor, ama dün gece telefonuma kaydettiği saçma isim bile şu anda göğsümde ve midemde hissettiğim endişeyi hafifletmeye yetmiyor.

Dünyanın En Seksi Erkeği: *İyi misin Ollie???*

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Üzgünüm. Keşke şu anda seninle birlikte olabilseydim.*

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Beni sonra arar mısın?*

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Lütfen üzülme. Artık herkes biliyor. Her şey yoluna girecek. Telafi edeceğim. Söz veriyorum. *dil emoji* *patlıcan emoji* *şeftali emoji**

Bir tane daha geliyor, çünkü Carter pes etmiyor ve beni güldürene kadar vazgeçmeyecek gibi görünüyor. Bu seferki başarılı oluyor.

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Bana kızgın olsan da sen hala benim prensesimsin *öpücük emoji* *kalp emoji**

Ama bir sonraki mesajda o korku hissi geri geliyor ve midemde bir ağırlık hissediyorum.

Jeremy: *Bu akşam yemeğe geliyorsun. Anlaşılan biraz konuşacaklarımız var.*

Bu akşam yemeğinde masadaki gerginlik, şu anda kestiğim biftekten daha belirgin.

Tabağımdan başımı kaldırıp kardeşimin bana dik dik baktığını görüyorum. Ben de ona kaşlarımı çatıp, belki gerekenden biraz daha agresif bir şekilde eti kesmeye devam ediyorum, çünkü bu kötü çocukları pişirirken berbat bir iş çıkardığını düşünmesini istiyorum. Ama öyle değil. Biftek mükemmel.

"Aşırı pişmiş," diye mırıldanıyorum, sırf onu kızdırmak için.

"Hadi oradan," diye alay ediyor, kahverengi gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor, sadece karısı kıkırdadığında gözlerini kırptırıyor.

"Peki," diye söze başladı kayınbiraderim Kristin, gerginliği yatıştırmak için. "Babam sana kızgın, Ollie teyze," dedi Alannah gerçeği bir şekilde.

. "Nedenini bilmiyorum. Carter Beckett *her* şeydir." Çatalını masaya bırakır ve onun mükemmel özelliklerini parmaklarıyla saymaya başlar. "Zengindir, en iyi patencidir, binlerce gol atar ve dünyadaki en sevimli çocuktur."

Bıçağımı ona doğrultuyorum. "O da komik ve en sevdiği kurabiye Oreo."

Bu noktada kardeşimin öfkesini körüklüyorum. Masadan karşıya doğru aldığı derin, kesik kesik nefeslerden ve bu konuşma hemen bitmezse biftek bıçağını tahta masaya saplayacakmış gibi tutuşundan bu çok açık.

Alannah nefesini tutarak avuçlarını masaya vurur. "Onlar *benim* en sevdiğim kurabiyeler!" Ellerini çenesinin önünde dua eder gibi birleştirir ve dudaklarını bükerek "Lütfen erkek arkadaşına en sevdiğimiz kurabiyelerin aynı olduğunu söyler misin?" der.

O benim erkek arkadaşım değil, ama ona gülümser ve başımı sallarım. "Tabii ki."

"O da benim gibi kurabiyeleri süte batırmayı sever mi? Bütün olarak mı yer? Yoksa ikiye ayırıp üzerindeki şekerlemeyi yalar mı?" At kuyruğunu parmağına dolayarak, gözleri parıldayarak boşluğa dalgın dalgın bakar. "Merak ediyorum..."

"Asla öğrenemeyeceksin, çünkü onunla asla tanışmayacaksın." Jeremy masadan kalkar, kendi tabağını ve benim tabağımı alır,

ben henüz bitirmemiş olmama rağmen. Ona doğru atıldım ama o uzaklaştı. "Ollie teyze ondan ayrılıyor."

Yüksek sesli, inanılmaz, çok komik bir kahkaha kaçıyor ağızımdan. "Kesinlikle böyle bir şey yapmıyorum." Öncelikle, Carter ilişkimizi bitirmeye çalışırsam kapımı resmen yıkar diye düşünüyorum. İkincisi, hayır. Kesinlikle olmaz. Onu seviyorum, o benim, onu kaybetmek istemiyorum.

Muhtemelen ona bunu söylemeliyim. Carter'a, Jeremy'ye değil. Çünkü bütün öğleden sonra çılgına dönmüş durumdaydım, Cara'nın fotoğraflar ve anlamsız makaleler hakkında beni ikna etmesi gerekti ve sonra buraya geldim. Konuşma fırsatımız olmadı ve onun benim için endişelendiğini biliyorum.

Jeremy tabakları bulaşık makinesine koyar ve kapağı kapatır. Kapak geri açılır ve ben kıkırdarım. Omzunun üzerinden bana attığı bakış, tehditkarlık ölçeğinde on üzerinden dokuzdur.

Kirstin elime dokunur. "Merak etme. Sana zarar vermesine izin vermeyeceğim." Sesi alçalır. "Ve Carter Beckett çok seksi. Tüm kanlı detayları bilmek istiyorum." Mavi gözleri şişer ve dilini yanağının içini dürter. "Hepsini."

"*Kris!*" Jeremy'nin gürleyen sesi bizi irkiltiyor. "Hadi ama! Hayır! Sen benim tarafımda olman gerek!" Kolları havada sallanıyor. Çaresiz görünüyor. Gülmemek için dudağımı ısırıyorum.

"Ben her zaman senin yanıdayım,
tatlım." "Teşekkürler..."

"Ama burada taraf diye bir şey yok," diye devam eder Kristin. "Olivia yetişkin bir kadın. İsteddiği kişiyle çıkabilir."

"Sen dalga mı geçiyorsun..." Gözleri, üçümüz arasında bakışlarını gezdiren kızına kayar. "...benimle dalga mı geçiyorsun? O kız incinecek." Elini bana doğru sallıyor. "Yani, kelimenin tam anlamıyla, senin... *şeyin* incinecek. Muhtemelen sana belsoğukluğu falan bulaştırmıştır."

Korkarak koltuğumda biraz daha aşağı çöküyorum. Jeremy'nin böyle düşünmesini suçlayamam. Carter'la ilk tanıştığımızda ben de kesinlikle aynı şeyi söylemiştim. Ona Carter'ın temiz olduğunu söylemek üzereyim, ama sonra kardeşime hiçbir şey için açıklama yapmam gerektiğini fark ediyorum.

"Sen onaylamıyorsun diye onunla görüşmeyi bırakmayacağım, Jeremy."

Masadan kalkarak, yeğenimi zıpladığı aletten çıkarır ve ona sıkıca sarılırım. O kadar tombul ki, hep aç; şu anda ağzına sokmaya çalıştığı yumruğuna bakın.

"Onu beslememi ister misin?" diye Kristin'e soruyorum. Jem'in tişörtünü yukarı çekip, tombul karnını gıdıklıyorum ve sonra ona büyük, ıslak bir öpücük veriyorum. Deli gibi gülüyor, ağzından salya akıyor.

"Harika olur Liv, teşekkürler. İstersen biberonu buzdolabında..."

"Hayır." Jeremy, Jem'i elimden alır ve Kristin'in kucağına bırakır. Kristin daha fazla sinirli olamazdı ve Jeremy ona sırtını döndüğünde, parmağını boynuna götürür ve onun arkasını dik dik bakar. Onu seviyorum. "Dünyanın en büyük zamparasından uzaklaşmak için oğlumu kullanamazsın."

Alannah burnunu kırıştırır. "Zampara ne demek, baba?"

"Ollie teyzenin erkek arkadaşı öyle, tatlım." Bana küçümseyen bir gülümsemeye bakar ve Alannah'nın başını okşar.

"Öyle değil." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturdum. "Artık değil. O artık farklı."

Jeremy güldü. Yavaşça iki elini yüzüne götürürken, benimle bu konuşmayı yapmak zorunda olduğuna inanamıyormuş gibi, sinirli bir kahkaha attı. "Carter Beckett'in senin için değişeceğini gerçekten düşünmüyorsun, değil mi?"

Bu alaycı sözler göğsümü delip geçer. Niyeti zararsız olabilir, ama hissettiğim kesinlikle öyle değil. Çünkü şu anda kendi kardeşim o makaleyi destekliyor. Carter için yeterli olup olmadığımı sorgulayan, Cara'nın bana bunun saçmalık olduğuna ikna ettiği makaleyi.

Boğazımı temizleyip Alannah'nın başına uzanarak saçlarını öptüm, sonra yeğenim ve yengemin yanına gittim. "Kendi kardeşim, benim Carter Beckett gibi bir adam için yeterince iyi olamayacağımı düşünmesini dinlemek ne kadar eğlenceli olsa da, ben artık gitmeliyim."

"Ah, Liv, yapma. Öyle demek istemedim."

"Aynen öyle demek istedim," diyorum sessizce, incinmişliğimi gizlemeye çalışarak.

Kristin, Jem'i bir kalçasında tutarken, Jeremy'nin gömleğini yumruğuyla sıkıca tutuyor. "Şu anda tam bir pisliksin. Kız kardeşinden özür dile ya da bu gece uyuyacak başka bir yer bul."

"Benimle yatabilirsin baba!" Alannah heyecanla bağırır. Kaşlarını çatıp iki yumruğunu beline koyar. "Ama önce Ollie teyzenin duygularını incittiğin için özür dilemelisin."

Jeremy beni ön kapıya kadar takip ediyor, büyük, aptal ayakları arkamda gürültüyle yürüyor. "Ollie, hadi ama. Senin yeterince iyi olmadığını kastetmedim."

"Sen öyle dedin. Makalede de öyle yazıyordu." Alt dudağım istem dışı titriyor. Jeremy gözyaşlarıyla hiç iyi geçinemez. Bu yüzden kolları çılgınca havaya kalkıyor, çünkü gözyaşları akmaya başlamadan önce onları durdurmak için çaresizce çabalıyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır! Olivia, *hayır*. Sen yeterlisin! Sen fazlasın! Çok iyisin!" Başını geriye atar ve sulu gözlerime bakarak inler. Yalan söylemeyeceğim, onu çökmüş halde gördüğüm için bu özel durumda gözyaşlarımı durdurma gücüm var, ama biraz rahatlamak için akmasına izin veriyorum. "*Ollie*. Lanet olsun."

Kollarını bana dolayarak, bizi bir yandan diğer yana sallarken beni kendine doğru çekiyor. Zafer dolu gülümsememi göğsünde saklıyorum.

"O beni mutlu ediyor, Jer." Geri çekilerek, gözlerimdeki teatral ifademi silerim.

"Senin mutlu olmanı istiyorum. Gerçekten, Ollie. Ama incinmeni istemiyorum."

"Ben büyük bir kıyım. Bununla başa çıkabilirim." Onun beni incitmesi durumunda bununla kesinlikle başa çıkamam. Ama ona güvenmeyi, niyetinin saf olduğuna inanmayı öğreniyorum.

"Ondan hoşlandığından emin misin? Yani, en ufak bir şüphe bile varsa

—

"Ondan hoşlanıyorum. Çok. Hiç şüphem yok. Hiçbiri bile."

Gözleri yüzümü taradıktan sonra başını salladı. "Tamam, peki. İyi. Ben ona bir şans ver." Elimi tutup çekiyor. "Şimdi bu sahte 'gidiyorum' saçmalığını bırak. Yeğenin beslenmesi gerekiyor."

Kıkırdarak oturma odasına geri koşuyorum, Jem'i Kristin'in kollarından alıp sevimli burnuna öpücük konduruyorum.

Alannah kollarıyla belime sarılır. "Teyzemin Carter Beckett ile çıktığına inanamıyorum. Takımdaki tüm kızlar *çok* kıskanacak."

Yedi yaşındaki bir çocuğun kalması gerekenden çok daha geç saatlere kadar hokey maçını izler ve Jeremy daha sonra beni kapıya kadar geçirirken bana Carter'ın soyadının yazılı olduğu Vipers forması verir.

"Bununla ne yapmamı istiyorsun?"

Yere bakar, ensesini ovuşturur ve benim kesinlikle anlayamadığım bir şey mırıldanır.

"Anlamadım?"

Jeremy sinirli bir nefesle ellerini havaya kaldırır. "Aptal erkek arkadaşına aptal formamı imzalatabilir misin dedim!"

Bu olay karşısında gülümsememi saklayamıyorum ve kardeşim kapıyı yüzüme çarpmadan önce gördüğüm son şey, gözlerini devasa bir şekilde devirmesidir.

BÖLÜM 26

DOĞRU YAPTIM MI?

CARTER

ÖVÜNMEYİ İSTEMİYORUM, ama olağanüstü oynuyorum.

Dün gece Olivia ile birlikte olmak beni ateşledi ve bu gece ikinci kez ağlara gönderdiğim puck bunun kanıtı.

Emmett bana göğsüyle çarparak beni bariyere yapıştırdı ve ben buza düştüğümde takım arkadaşlarımla geri kalanı üstüme yığıldı.

Bu, maçı kazandıran gol olabilir. Uzatmalarda. Dediğim gibi, övünmek istemiyorum ama... övünüyorum.

"Bu gece harika oynadın Carter. Kesinlikle olağanüstüydün," soyunma odasına döndüğümde etrafımı saran gazetecilerden biri beni övüyor.

"Her zamanki gibi bu bir takım çalışması." Adam'ın formasına tutunup onu yanıma çekiyorum. "Yani, bu adam. O olmasaydı biz ne yapardık?" O kaskını çıkarmaya başlamadan önce kafesini sallıyorum. "Ligin en iyi kalecisi."

"Adam, bu gece son asistini yaptın. Nasıl hissediyorsun?" "Takımımı zafere taşımak her zaman güzel," diye cevaplar ve gülümsemeyle cevap veriyor ve şişkin göğsünü okşuyor. Bana işaret ediyor. "Carter her zaman tahtaya pas atmaya hazır, kalkışmak için bekliyor."

Ter, vücudumun her yerinden akıyor ve tek istediğim bu işi bitirmek, duşa girmek ve kız arkadaşımın telefonun diğer ucunda beni bekleyip beklemediğini görmek.

Adam yastıklı dirseğiyle bana yan tarafıma hafifçe vurur. Kafamı kaldırdığımda, gazetecilere keskin bir bakış atar.

"Ha?" Orada dalmış olmalıyım.

"Dün birlikte görüldüğün kızın, bugünkü olağanüstü performansınla bir ilgisi var mı diye sordum?" Gazeteci, kızın adını hatırlamaya çalışır gibi eliyle bir hareket yaptı. Unuttuğunu sanmıyorum; bugün spor dünyasında internetin her yerinde

"Olivia, sanırım adı buydu."

Gülümserim, bastonumu düzeltirken Adam'ın sırtına hafifçe vururum. Olivia dünyanın onu tanımasını istemiyor, ama ben istiyorum. Herkesin onun benim olduğunu bilmesini istiyorum. "Herkes iyi geceler," derim el sallayarak, soyunma odasına doğru ilerlerim. Ama dayanamıyorum, kameraya bakıp göz kırparım. "Merhaba, Ollie."

Soyunma odasında telefonumu çıkardığımda, ondan hala haber olmadığını görünce keyfim kaçır.

"Kızgın" muhtemelen doğru kelime değil. Sanırım endişeliyim. Ne olup bittiğini gerçekten bilmiyorum. Bana daha fazla mesaj atması mı gerekiyor? Bugün ona çok fazla mesaj attım mı? Fazla baskıcı mı davranıyorum? İşler böyle mi yürür?

Adam'a bakıyorum. Telefonuna bakarken yüzünde aynı ifade var: hayal kırıklığı. İçini çekip telefonunu cebine koyuyor; Courtney yine haber vermiyor.

Ama bu farklı, değil mi?

Yoksa değil mi?

"Siktir." Yanlışlıkla bu kelimeyi yüksek sesle mırıldanıyorum.

Emmett, kalçalarına sarılmış havluya duştan çıkar ve bana bakar. "Her şey yolunda mı?"

"Bilmiyorum. Olivia bana kızgın olabilir mi acaba?" Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum." Bunu zaten söyledim. "Ondan pek haber almadım." Şehirde olsaydım, onun evine giderdim. Ama onu görmek için yetmiş iki saat beklemem gerekiyor, ki bundan nefret ediyorum.

Emmett havluyu düşürüp boxerına uzanırken yüzüm Emmett'in penisıyla doluyor.

"Lanet olsun." Elimle gözlerimi koruyorum. "Şu şeyi sakla."

O gülerek kalçalarını hafifçe salladı. "Cara, Liv'in makalede senin ilgini çekmeye yetmediğini yazdığı için üzüldüğünü söyledi."

Olivia? Yeterli değil mi? Bu çok saçma. "Ama o..."

"Biliyorum, ama o bir kız." Şakağını tıklar. "Bu bok beyinlerine girip yumurta bırakıyor." Pantolonunu bacaklarına çeker. "Her neyse, Care kardeşi mutlu olmadığını ve onu oraya gönderdiğini söyledi. Muhtemelen bu yüzden ondan daha fazla haber almadın."

Yüzümü buruşturuyorum. "Neyden memnun değil?"

Emmett bana sert bir bakış attı ama Garrett burnunu çekip cevap verdi. "Kız kardeşlerimden biriyle çıkmaya kalkışırsan, biri beni durdurmak zorunda kalır."

Bu gereksiz. Kız kardeşleri benim için çok genç. Ayrıca, onlar temelde Garrett'ın kadın versiyonu. Yani, hayır, teşekkürler. "Sorun ne, anlamadım."

Garrett patenlerini çantasına koyar. "Şöyle söyleyeyim. Eğer bir kızın olsaydı, onun..."

"Hayır. Asla olmaz. Anladım." Cümleyi bitirmeye gerek yok. Benim gibi bir geçmişi olan ve kızıma yaklaştırmaya çalışan herhangi bir erkeğin aletini keser, sonra da onu otuz yaşına kadar kilitlerdim. Belki otuz beş yaşına kadar. Kız okulları muhtemelen iyi bir seçenek olurdu. Tabii kızlardan hoşlanmıyorsa. Siktir. Hiçbir yer güvenli değil.

Tamam, belki de kardeşinin durumunu anlıyorum. Ama artık öyle olmayacağım. Olivia, birlikte olmak istediğim tek kız. Ona zarar vermeyeceğim, bunu biliyorum.

Ama otele dönerken yol boyunca dikkatim dağınıktı, telefonuma bakıp Olivia'ya bir mesaj yazıp silip, sonunda telefonumu cebime koydum.

"Bana bir iyilik yap," diyor Emmett, lobideki bara girerken. Burası tıklım tıklım ve gürültülü, ben de pek burada olmak istemiyorum. "Kendini sana atan kızlarla çevrili olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırla. Hiçbir şey yapmamak yetmez. Aktif olarak hiçbir şey yapmamak *dışında* her şeyi yapmalısın."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu, birinin koluna dokunan bir kızın yanında dururken senin fotoğrafını çekip, "Carter Beckett: Şimdiden Aldatıyor" başlığıyla yayınlamasının çok kolay olduğu anlamına gelir. Dikkatli ol, hepsi bu. Artık düşünmen gereken başka biri var. Böyle bir fotoğraf Olivia'yı utandırır."

"Haklısın." Şu anda kendimi daha aptal hissedemezdim. Yirmi yedi yaşında bana bunu açıklamak zorunda kalmak nasıl mümkün olabilir? Her neyse, uyarısı için minnettarım, çünkü oturduğumuz anda bir kız kendini kucağıma atıyor.

Tepkim en iyisi değildi galiba. Ellerimi havaya kaldırıp çığlık attım, ayağa fırlayıp "*Benim bir kız arkadaşım var!*" diye bağırırken onu yanlışlıkla kucağımdan yere itip düşürdüm.

Birkaç derin nefes aldıktan ve etrafımda gülen arkadaşlarımla durumu değerlendirdikten sonra, şaşkın kıza ayağa kalkmasına yardım ediyorum. "Çok özür dilerim. Seni itmek istemedim."

"Önemli değil." Kıkırdayarak, hemen ardından göğsüme yapışır.

Uh...

Onun pazılarını kavrayarak, onu nazikçe kaldırdım, sola doğru bir adım attım, onu yere indirdim, "Benim bir kız arkadaşım var" diye tekrarlardım ve masama geri döndüm.

"Kız arkadaş, ha?" Adam kaşlarını kaldırarak gülünç bir şekilde sırtıyor. O zaten kızarmış turşu almış ve ben bunun nasıl olduğunu merak ediyorum. "Hemen ağır silahlara mı başvuruyorsun?"

Onun tabağından bir turşu alıp ranch sosuna batırıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Omuz silkiyor. "Sadece çıkıyorsunuz sanıyordum." "Aynı şey değil mi?"

Garrett ve Emmett kıkırdar, Adam ise başını sallayarak yemeğini yerken mırıldanır. "Kadınlar hakkında öğrenecek çok şeyin var, genç çekirge."

"Senden üç yaş büyüğüm."

"Ama zihinsel olarak senden yıllarca öndeyim."

"Siktir git." Onun haklı olduğunu unutmak için bir turşu daha çaldım.

"Bu özel konuşmayı yapana kadar Olivia senin kız arkadaşın değil. O senin çıktığın bir kız, yani birbirinizi tanıyorsunuz, uyumlu olup olmadığınızı, duygularınızın bunu gerçek bir ilişkiye dönüştürecek kadar gerçek olup olmadığını görüyorsunuz."

Ne oluyor lan? Zaten uyumlu olduğumuzu biliyorum. O benim hatalarımı yüzüme vurmaktan çekinmiyor, ben de onu yerine oturtmaktan çekinmiyorum. Dün gece, onu yere yatırıp aklını kaçırana kadar becerirken de öyle oldu. Ayrıca, tüm şakalarım gülüyor. Gülümsemesi benim de gülümsememi sağlıyor. Eli benim elime girdiğinde çok hoş bir his veriyor. Sanki

mükemmel gibi. Ayrıca, ona sarıldığımda tüm vücudunu kollarımın arasına alabiliyorum.

Peki duygular? Benimkilerin gerçek olduğunu biliyorum. Onun ayrılmasından sonra onu unutamamamın tek açıklaması bu. Onunkiler... Onunkiler henüz yeterince gerçek değil mi? O bilmiyor mu?

"Bu aynı zamanda onun aynı anda başka insanlarla da çıkabileceği anlamına gelir," diye ekliyor Garrett. "Bu etiket olmadan birbirinize ait olamazsınız ve bu etiketi konuşmadan elde edemezsiniz."

"Ne? Hayır. Başkaları mı? Hayır." Ona izin yok. Ben yasaklıyorum. Parmaklarım durmadan önce ona bir mesaj atıyorum.

Başka insanlarla görüşüyor musun???

Telefonum anında titremeye başlar ve ismi kontrol etmeden Kabul Et'e basarım.

"Ollie?" Şu anda sesimdeki telaşlı tonu gidermem gerekiyor. Boğazımı temizlerim ve biraz daha sert ve kayıtsız bir sesle tekrar denerim. "Olivia? Merhaba."

"Cidden, beni kız arkadaşın sandığın için mi cevap verdin? Bütün gün beni görmezden geldin, Carter Beckett!"

Göğsüm aşırı bir iç çekişle sönüyor. "Merhaba anne." Onu kasten görmezden gelmedim. Bugün Olivia ile telefonda konuşurken mesajları gelmeye başladı, bu makale fiyaskosunu boktan bir duruma dönüşmeden halletmeye çalışıyordum, ama yine de boktan bir duruma dönüştü. Sonra Olivia'nın mesajlarıma cevap vermesine odaklandım ve ardından uçağa bindim. "Dünyanın en güzel kızı nasıl?" *Elli yaşın üzerinde*, diye ekliyorum kafamda.

"Beni kandırmaya çalışma, Carter, yemin ederim." Neredeyse çılgılık atacak. Çok kızgın.

"Sen kızgınsın."

"Tabii ki kızgınım, tatlım!"

"Bana tatlım dediğinde o kadar kızgın görünmüyorsun." Babam, *ayıyı kışkırtma* derdi. Ama ben kışkırtmayı seviyorum. "Ayın o zamanı geldi mi? Eminim, sen, Jennie ve senkronize döngüleriniz saldırıya geçmeden önce bir haftam daha var." *Kışkırt, kışkırt.*

"Ah, seni küçük..." Sözcükler bir iniltiye dönüşüyor ve gözlerini ovmağ için gözlüklerini yukarı kaydırdığını neredeyse görebiliyorum. "Biri kafana bir tokat atmalı ve o kişi ben olabilirim."

"Ama seni seviyorum anne. Sen benim en sevdiğim kişisin." Onu nasıl geri kazanacağımı biliyorum. Arkadaşlarım bunu sayısız kez gördüler, bu yüzden yüzlerinde eğlence dolu bir ifade var.

"Carter, kimse beni senin kadar kızdıramaz." Diye iç geçirir. "Gerçekten bir kız arkadaşın var mı?"

"Evet. Belki. Bilmiyorum." *Kafam karıştı.* "Görünüşe göre, sadece varsayımda bulunmak yerine, onunla bu konuyu konuşmam gerekiyor."

Bir kahkaha duyuluyor. "Sen her zaman istediğini elde etmek için ısrarcı bir çocuk oldun. Hayır cevabını asla kabul etmedin, bu sefer de farklı olmayacağına eminim."

"Kesinlikle haklısın."

Yumuşak bir kahkaha atıyor. "Mutlu musun, tatlım?"

Etrafıma bakarken boynumdan bir sıcaklık yayılıyor. "Ben çıkıyorum anne." "Soruma cevap ver Carter."

"Evet."

"Evet ne?"

Parmaklarımla masaya vuruyorum. Kimsenin bana dikkat etmediğini söylemek isterdim, ama bu tam bir saçmalık. Üç çift göz bana dikilmiş durumda. Garrett'in kucağındaki kızı da sayarsak dört. Ve bu, Vancouver Vipers ile aynı barda olduklarına inanamayan çevremizdeki insanları saymıyor bile.

Bu yüzden telefonumu ağzıma yaklaştırıp, onun duymak istediği şeyi homurdanarak söylüyorum.

"Anlamadım? Seni duyamadım." Alaycı eğlencesi sinirlerimi bozuyor.

"*Evet, mutluyum!*"

"Ah, tatlım. Umarım arkadaşlarının önünde seni utandırmamışımdır."

Annemle konuşmayı bitirdikten sonra barda tam otuz iki dakika kalıyorum. Bir birayı bitirip, Emmett'le bir tabak nachos yiyip, Garrett'ın sarışın bir kızla flört etmesini izlemek için yeterli bir süre.

Yatağın başucundaki masada telefonumun çaldığını duyduğumda ağzım köpüklü diş macunu doluydu. Banyodan fırlayıp yatağın üzerine atladım ve ekranda Olivia'nın adını görünce telefonumu yere düşürdüm.

"Kahretsin." Yataktan yuvarlanıp FaceTime aramasını beş bin kez kabul ettim. "Selam. Merhaba. Sen. Olivia." Diş macunu yüzünden sesim çok boğuk çıkıyor. Parmağımı kaldırıyorum. "Tükürmem lazım."

Onu banyoya götürüyorum, ki sanırım bunun bir sakıncası yok çünkü sessizce kıkırdıyor, ve ağzımı çalkalıyorum. Sonra yatağa uzanıyorum, bir elimi başımın arkasına koyuyorum ve ona gülümsüyorum. "Selam."

Yüzü gülümsemesiyle aydınlanıyor. "Selam. Yatağa mı girdin? Barda olacağını sanıyordum."

Omuzlarımı kaldırıyorum, sanki bu büyük bir mesele değilmiş gibi, sanki orada onu özlemiyormuşum gibi. "Bir süre oradaydım, ama yorgunum."

"Oh. Yarın seni aramamı ister misin?"

Hemen cevap veriyorum. "Hayır! Yani, hayır, sorun değil." Onu yirmi dört saat önce görmüş olmama rağmen, şimdiden özledim. O da yatakta ve yorgun görünüyor. Bugünkü tüm bu olaylar muhtemelen onu çok yormuştur. "Şimdi seninle konuşmak istiyorum."

"Ben de seninle şimdi konuşmak istiyorum." Yastıklarına yaslanarak, giydiği mavi süveterin iplerini oynatıyor.

"Benim kapüşonlu sweatshirtimi mi giyiyorsun?" Kendinden emin bir gülümsemeyle çıplak göğsümü kaşıyorum. Olivia hareketimi takip ediyor, bu da maalesef gülümsememi daha da belirginleştiriyor.

Kazakımın yakasını çekerek, yüzünün alt kısmı kazakın arkasında kaybolur. "Beğendim. Senin kokun var."

"Nasıl kokuyorum?"

Gülümser. "Çok güzel, sanki yüzümü göğsüne gömmek ve her saniye kucaklamalarını içime çekmek istiyorum."

Tanrım. "Biliyor musun, sen biraz yufka yürekliymişsin. Bana kaç kez siktir git dediğini kim bilir, o küstah esmerle tam bir tezat oluşturuyorsun."

Yanakları kızardı. "Kapa çeneni."

"Hayır. Benim küçük yumuşacık kedcik Ollie'm." O tam da öyle: bir kedi yavrusu. Gerektiğinde göstermeye çekinmediği pençeleriyle sert ve küstah, ama tüm bunların altında kocaman, sevimli bir tüylü top.

"Carter," diye uyarıyor, ama o gülümsemeyi saklamak için yeterince çaba göstermiyor. Görüyorum. Alt dudağı dişlerinin arasına kayıyor, kafasındaki dağınık topuzu karıştırıyor. "Hey, bugün ortadan kaybolduğum için özür dilerim. Aptalca olduğunu biliyorum, çünkü fotoğraf çektiklerini biliyordum. Ama dün olanlardan sonra unutmuşum galiba. Şokta sayılırdım. Ve makale. Bana hissettirdiği şey hoşuma gitmedi."

Onun dürüstlüğü ferahlatıcı ve bunu takdir ediyorum. Yanlış anlaşılmalardan ve iletişim sorunlarından bıktım. Bu zorlu süreçte ona yardımcı olabilmek için onun nasıl hissettiğini bilmem gerekiyor. Ayrıca, spot ışığı altında olmak onun için yeni bir deneyim olduğunu biliyorum, bu yüzden ilişkimizin bu aşamasında ona karşı sabırlı olmam gerektiğini düşünüyorum.

İlişki. Oooh, bu kelime tuhaf geliyor. Biraz hoşuma gitti.

"Seni daha iyi hazırlamalıydım."

Olivia başını sallıyor. "Hayır, Carter, sen yanlış bir şey yapmadın. Bir an için kafam karıştı, ama sana başka insanlarla görüşüp görüşmediğimi sorgulatmak istemedim."

Onu eliyle uzaklaştırıyorum. "Pfft. Yapmadın." Ama aynı zamanda: "Öyle mi?"

Dudaklarından dökülen kahkaha beni gülümsetir. Adam yanılmış. Bu kız benim kız arkadaşım; bunu biliyorum. Onun duyguları gerçek. Hiç şüphem yok.

"Hayatımda sadece bir tane şapşal, talepkar, kibirli erkeğe yer var."

Gururlu göğsümü avucumla okşuyorum. "Ve o ben miyim?" "Senin, Bay Beckett."

Yumruğumu havaya kaldırıyorum. "Tabii ki öyleyim!" Yatağa uzanarak Olivia'nın battaniyenin altına kıvrıldığını izliyorum. Keşke ona sarılabilseydim. "Seni özledim. Bu tuhaf mı? Sana bunu söylemeli miyim? Yoksa kendime saklamalı mıyım? Karşılık vermek zorunda değilsin. Baskı hissetme. Ben sadece..."

"Carter."

Derin bir nefes alıp, hızla atan kalbimi sakinleştirmeye çalışıyorum.
"Evet?"

Olivia, yanağını yastığa dayayarak tatlı ve uykulu bir gülümsemeyle cevap verdi. "Ben de seni özledim."

"Öyle mi?"

Gözlerini ovuşturarak esniyor. "Evet. Oldukça sinir bozucu. Keşke burada benimle olsaydın, ama bunun yerine yalnızım. Üşüyorum." Son kelime, gözleri kapanırken dilinin ucundan çıkan tembel bir mırıldanma. Gözlerini tekrar açmak için tüm gücünü kullanıyor gibi görünüyor.

"Seni sıcak tutardım,
bebeğim." "Mmm,
biliyorum. Ayıcık."

"Ayı mı?"

"Mhmm." Esnemesini bastırır. Gözlerinin akı kırmızıdır, kapüşonlu göz kapaklarının arkasına saklanmış, gülümsemesi sersemlemiştir. "Sen bir boz ayı gibisin. Sıcak ve sevimli. Tatlı."

"Sanırım büyük ve güçlü demek istiyorsun." Kaslarımı gerip, iyice etkileyici olmak için homurdandım.

Onun yorgun kıkırdaması en güzeli, sessiz ve uğultulu.

"Uyuya kalacaksın, uykucu kız." Lambanın düğmesine basarak, Olivia'nın gözlerinin son kez kapanışını izledim. Dudakları aralanırken göğsü düzenli bir şekilde inip kalkıyordu, orada bir yerlerdeki lambanın yumuşak ışığıyla aydınlatılmıştı, tam da olmak istediğim yerde.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Carter?" diye seslenir aniden, uykulu bir sesle. Gözleri hala kapalıdır ve sanırım rüya görüyordur.

"Evet, prenses?"

"Ya sana aşık olursam?"

"O zaman ben de sana aşık olurum, Ollie kızım."

BÖLÜM 27

YATMA VAKTİ BURRITOLARI VE SÜRPRİZ MİSAFİRLER

OLIVIA

Pazartesi gecesi rüyamda Carter'a ona aşık olduğumu söylediğimi gördüm.

Ama bu bir rüya olmayabilir. Tamamen gerçek olabilir. gerçek olabilir.

Çünkü Salı sabahı uyandığımda, gözlerim bulanık Carter, bütün gece boyunca telefonumda kalmış gibi görünüyordu ve bana gülümseyerek bakıyordu. Ona uyuyakalmıştım ve o da telefonu kapatmak istememişti, dedi. Arama, sabah saat yedide alarmımız ikimizi de uyandırana kadar sürdü. Hâlâ iPhone'umun bataryasından o kadar etkilendim ki, Apple'a bir e-posta göndermeyi düşünüyorum.

Uykumda mırıldandığım sözler birden aklıma geldi. Carter tatlı bir ifadeyle bana bakarken, uykuya daldığım, onu bütün gece telefonda beklettiğim, uykumdan dolayı söylediğim anlamsız sözleri duyduğu halde bana bunu sormadan özür dilemeye çalışıyordum.

Çarşamba sabahı geldiğinde, ekranımda onun adı görüldüğünde hala gerginim. Şu anda olduğu gibi.

"Senin bir fotoğrafına ihtiyacım var," diyor selam yerine ve derin bir nefes alarak, kestane rengi saçlarını sallıyor.

"Sana da günaydın."

Gülümsüyor. "Günaydın prenses. Hafta sonu boyunca senin yanında uyanmak için sabırsızlanıyorum."

Evet, görünüşe göre öyle olacak. Pazartesi günü uçacak ve Cumartesiye kadar eve dönmeyecek, bu yüzden biraz endişeliyim, bu yüzden tüm hafta sonunu birlikte geçireceğimiz için oldukça heyecanlıyım. Ayrıca, evim çok soğuk. Dişlerimin takırdamaması için birkaç kat giysi giyip uyumak zorunda kalmamak, ferahlatıcı bir değişiklik olacak.

Esnememi saklayıp uykumu atmaya çalışıyorum. Carter ve ben gece yarısından sonraya kadar telefonda konuştuğumuz için yorgunum.

Gözleri kısılr. "Yatağmda bu kadar büyük esnersen, o güzel pembe dudaklarının arasına sert ve zonklayan bir şey sokarım."

"Ağzınız ve zihniniz eşit derecede pis, Bay Beckett." Buna alışmaya çalışıyorum, ama çoğunlukla beni deli gibi kızartıyor. Ayrıca, tahrik ediyor. Bu adamla birlikte yepyeni bir seviyede azgınlık yaşıyorum. Dün ben isteyken tüm boş zamanını bana müstehcen mesajlar atarak geçirmiş olması da pek yardımcı olmuyor.

"Bu da beni fotoğrafa geri getiriyor. Bir tane lazım bana, Ollie. Dün gece sen yatmaya gittikten sonra paparazzilerin çektiği fotoğraflara bakarak mastürbasyon yapmak zorunda kaldım." Kamerayı yakaladığında kasıklarına doğru tutuyor. "Gök gürültüsü kılıcım ve ben sana sonsuza kadar minnettar kalacağız, Prenses Ollie."

Son dört gün içinde bu ismi en az beş kez duydum ama hala kafam almıyor. Gök gürültüsü kılıcı, Prenses Ollie değil. *Prensesleri* çoğunlukla görmezden gelmeyi başarıyorum, ama aslında onları *sevdiğimi* itiraf etmem delilik sınırında mı olur?

"Sen bu dünyada penisine isim veren tek erkek olmalısın."

"Bu doğru değil. Garrett, teğmenine J diyor..."

"*Kapa çenenı, pislik!*" Garrett'ın Carter'ın kafasına attığı yastık, işin cilvesi.

"Zavallı Garrett."

Carter kahkahalarla gülüyor. "Zavallı Garrett mi? O bana vurdu! Gözümü çıkarabilirdi!"

"Sen yok edilemezsin, Carter. Sızlanmayı kes."

O sırtış yine orada. Damarlı pazılarını esnetiyor. "Evet, ben oldukça yıkılmazım. Ama neyin yıkılmaz olmadığını biliyor musun? Senin *p... Hey!*" Yüzüne bir yastık daha geliyor, bu sefer onu yana doğru deviriyor.

"Teşekkürler, Garrett,"
diyorum. "Rica ederim!"

"Siktiğimin herifleri," diye mırıldanır Carter, başının yanını ovuşturarak. "Bu gece eve geç geleceğim, o yüzden seni göremeyeceğim."

"Oh. Sorun değil." Kaşlarımı çatmasaydım daha inandırıcı olurdu.

"Ve yarın gece Jennie'nin dansını izleyeceğim, bu yüzden seni göremeyeceğim."

Cuma günkü maça kadar seni bekliyorum."

"Jennie kim?" Neden onun dansını izlediğini sormak için içimdeki dürtüyü bastırıyorum, çünkü içimde ateş yakan bu kıskançlık beni

delirtiyor. Sanırım bunu pek iyi saklayamıyorum, çünkü Carter'ın ağzı sırtarak kıvrılıyor.

"Jennie benim kardeşim. SFU'da rekabetçi bir dansçı ve yarın akşam bir gösterisi var. Ayrıca, içinde saklanan bu küçük yeşil gözlü canavarı da seviyorum."

"Kıskanç değildim." Yarı yalan, çünkü kız kardeşinin ritim duygusu olduğunu ve bu kadar seçkin bir programa girebilecek kadar yetenekli olduğunu kesinlikle kıskanıyorum. Sanırım Carter ailesinde atletik olan tek kişi o değil. "Bu çok etkileyici."

"Evet, liseden tam burslu mezun oldu. Hayatı boyunca dans etti." Gülümsedi ve çenesini ovuşturdu. "Ailem, bizi dans ve hokey derslerine götürmekten başka bir hayatı yoktu. Antrenmanlara, maçlara ve resitallere gitmek için arabada geçirdiğimiz zaman, evimizde geçirdiğimiz zamandan daha fazlaydı. Babam hep derdi ki..." Carter durakladı, utangaç bir ifadeyle. Elini sallayarak beni susturdu. "Ah, boş ver."

Hiç bu kadar yakın birini kaybetmedim, bu yüzden Carter'ın yıllar boyunca neler yaşadığını anlayamıyorum, ama babasından bahsederken hâlâ havada yoğun bir keder hissediliyor. "Ne dedi?"

Carter bakışlarını kucağına indirip sonra tekrar bana çevirir. "Bir gün kendi çocuklarımız olduğunda, neden bizim için her şeyden vazgeçmeye razı olduklarını anlayacağımızı söyledi."

Keşke Carter'ın babasını tanıyabilseydim. Bana anlattıklarından, onun harika bir eş, destekleyici bir baba olduğu ve Carter'ın mizah anlayışını paylaştığı açıkça anlaşılıyor. Anlaşılan o ki, bu ikili annesi ve kız kardeşi için oldukça sinir bozucu bir çiftti.

Carter'ın babası hala hayatta olsaydı nasıl farklı olurdu diye merak etmeden edemiyorum. Onu olduğu gibi seviyorum, ama babası vefat etmemiş olsaydı yıllarca sıradan, anlamsız seks hayatı yaşamış olur muydu diye merak ediyorum.

Ama öyle olmasaydı, ikimiz şu anda bulunduğumuz yerde olamazdık. Muhtemelen evlenmiş, belki bir ya da iki çocuğu olurdu, çünkü bu kadar yakışıklı bir adamı şimdiye kadar bir güzel kadın kapmış olurdu. İnkâr edilemez yakışıklılığının yanı sıra, Carter şakacı ve komik, karizmatik, nazik ve sizi ateşe tutmuş gibi hissettirecek kadar tutkulu biridir.

Ne kadar nefret etsem de, onun gemişı şu anda bunu gerçekten denememizin tek nedeni.

"ocuk istiyor musun?" diye soruyor Carter aniden. "Yoksa istemiyor musun? Çocuklardan nefret mi ediyorsun? Muhtemelen nefret ediyorsundur, bütün gün onlarla çalışıyorsun falan. Hayır, bu aptalca. Onları seviyorsun; boş zamanlarında yeğenin hokey takımının koçluğunu yapıyorsun."

Ne söyleyeceğini bilemeyen, endişeli, laf kalabalığı yapan Carter'dan daha sevimli bir şey olamaz. Daha önce hiç yapmamış olmasına rağmen bu flört içlerinde doğal bir yetenek olmasına rağmen, her söylediği veya yaptığı şeyi sorgulayarak, bu işin dışında olduğu çok açık.

"Bir gün ocuk sahibi olmak istiyorum," diyorum ona.

Başını sallarken boğazı titriyor. "Harika. Evet, harika. Ben de. Bir gün." "Carter?"

Yüzü aydınlanır. "Evet?"

"İşe gitmek için giyinmem lazım."

"Oh. Tamam. Evet. Cuma günü seni görmek için sabırsızlanıyorum, Ollie. Senin için bir gol atıp ulusal televizyonda sana bir öpücük göndereceğim."

Ağzım açık kalır. "Hayır, yapmayacaksın."

Bana sevdiğim o şeytani gülümseme yi gösterir. "Yapmayacağımı düşünüyorsan, beni hiç tanı mıyorsun demektir."

Telefonu kapatalı otuz saniye bile olmamışken bir mesaj gelir.

**Dünyanın En Seksi Erkeği: Kalabalığın içinde adını
haykırdığımda prenses mi yoksa ollie mi tercih edersin?**

Saat on birden sonra nihayet yatağıma giriyorum, kendimi özellikle moralsiz ve bu halimden dolayı biraz da sinirli hissediyorum. Carter'dan önce tek başıma gayet iyi idare ediyordum ama şimdi onunla konuşmadan birkaç saat bile geçiremiyorum. Bu gerçekten utanç verici ve bunu itiraf ettiğim tek kişi Cara, nk Emmett ile ilk çıkmaya başladıklarında ne kadar mutsuz olduğunu hatırlıyorum.

ve Emmett uzaklara gittiğinde ne kadar mutsuz olduğunu hatırladığım için. Dürüst olmak gerekirse, uzun süreli ayrılıklarda hala oldukça mutsuz.

Takım saat beşte San Jose'de uçağa bindi ve onu görmek için çok geç olduğunu bilsem de, Carter'ın eve vardığında arayacağını umuyordum. Ama telefonuma son bir kez baktığımda, zaten bildiğim şeyi gördüm: işim bittiğinden beri ne aradı ne de mesaj attı.

Yerdeki kapüşonlu sweatshirt'ünü aldım ve kalın pamuklu kumaş beni sardığında kokusunu içime çektim. Termal içlik giymiş ve üç battaniyenin altına girmiş olmama rağmen, vücudum hala titriyordu. Elimi yüzüme bastırarak donmuş burnumu ısıtmaya çalıştım, ama bu işe yaramayınca battanileri göğsüme sıkıca sarıp yatağında yuvarlandım.

"Yatma vakti burrito," diye mırıldanıyorum kendime, sıkı kozamdan memnun olarak. Soğuk hava bu güç alanına giremez ve bu bilgiyle uykuya dalmaya başlıyorum.

Bayılmak üzereyken, birdenbire bir gürültü duyuyorum ve gözlerim açılırken bir çığlık atıyorum. Bunu hayal etmediğimden tam olarak emin değilim; o kadar yorgunum ki, kendimden geçiyorum. Ama ikinci kez, daha şiddetli ve daha uzun süreli bir gürültü duyduğumda, yataktan fırlıyorum.

Ancak battaniye kozası. İki ayağımı yere basmaya çalışıyorum ama ayak bileklerim çaprazlanıyor ve kendimi yüzüstü düşmekten kurtarmak için battaniye kozasından kollarımı yeterince hızlı çıkaramıyorum.

Öyle yapıyorum. Yüzüstü düşüyorum, hem de sert bir şekilde.

"Ah," diye inleyerek sırt üstü yuvarlandım. Battanilerim gevşedi ve kollarımı serbest bırakarak soğuk parke zemine çarptım. Burnumu, ağzımı, alnımı ovuşturdum; her yerim acıyordu. "Siktir lan."

Ve yine o lanet olası kapı çalma sesi. Beynim bana zayıf bir *Liv, Liv, Liv, Liv* sesi duyduğunu söylüyor, bu yüzden karnımın üstüne dönüp yatak odamın zemininde emekleyerek ilerliyorum. Kapı çerçevesini kullanarak kendimi yukarı çekiyorum, battanileri kalçalarımın altına atıp ön kapiya doğru yöneliyorum.

Daha uyanık olsaydım, gece yarısı kapıyı açmamak, kapının diğer tarafındaki çılgın kişiyi görmezden gelmek aklıma gelirdi. Ama çok yorgunum ve kendimi bitkin hissediyorum, bu yüzden gece yarısı kapıyı çalan kişiyi sorgulamak yerine, gözlerimdeki uykuyu silip, esnerken elimi süveterimin altına sokup karnımı kaşıyorum ve kapıyı açıyorum.

"Oh. Rüya görüyorum." Yüzüme dokunuyorum; rüyada yüzüstü düştüğüm için gerçekten acıyor. "İyi. Bu morarmayacak." Kapıyı kapatıp yatağıma dönmek için arkasını dönüyorum.

Ama kapı kapanmaz ve kapımdaki adam içeri girer, uzun parmakları dirseğimi kavrar.

"Gece yarısı benim gibi yakışıklı birinin kapına ansızın gelmesinin seni böyle düşünmeye sevk etmesini anlayabiliyorum, ama hayır, rüya görmüyorsun." Carter beni kendine doğru çekerek kollarını sıkılaştırdı. " gündür seni zlemişken kapıyı yüzüme kapatmaya çalıştın, o yüzden o güzel ağzını açıp sana tadına bakmama izin vermen gerek, güzel kız."

BÖLÜM 28

SICAKLIĞI
OLIVIA?

OLIVIA

BAŞIMI GERİYE YEĞEREK, önümdeki adama gözlerimi kırıştıtararak bakıyorum. Yavaşça ve beş kez, çünkü hala rüya gördüğümü düşünüyorum.

"Carter?" Bakışlarım ön verandamdaki hokey çantasına, sopalara, omzunda asılı kahve rengi deri hafta sonu çantasına kayıyor. "Ne yapıyorsun... sen... burada mısın?"

Yün paltosunun düğmelerini açarak, ellerimi içine soktum ve avuçlarımı onun sıcak göğsüne bastırdım, sanki onun gerçek olduğunu, gerçekten önümde durduğunu hissetmem gerekiyormuş gibi.

"Buradasın," diye yavaşça tekrar ediyorum. Gözlerimi onun eğlenceli gözlerine kaldırıyorum ve kendimi kollarına atıyorum, bacaklarımı beline dolayarak kendimi onun vücuduna sıkıştırıyorum. "Buradasın."

"Buradayım, Ollie." Beni sıkıca sararken yüzünü saçlarıma gömer. "Uçuşum rötar yaptı ve aramak için çok geç olduğunu düşündüm ama sonra kendimi çok kötü hissettim ve ne yaptığımı bilmiyorum ama işte buradayım."

Yüzümü boynuna gömüyorum, zaten bağımlısı olduğum o yatıştırıcı, lezzetli kokuyu içime çekiyorum. "Seni özledim."

Yumuşak dudaklar kulağıma dokunuyor. "Ben de seni özledim Ollie. Cuma gününü bekleyemedim. Umarım sorun olmaz." Elleri belimden sırtıma kayıyor ve kalçamı avuçluyor. "Neden ayak bileğine battaniye sarmışsın?"

Carter'ın vücudundan kendimi kurtarmaya başladığımda gözlerim açılır. Beni yere indirir ve tabii ki battaniyemin köşesi ayak bileğime dolanmıştır. Onun hokey çantasını verandadan indirip oturma odamın zeminine attığını, ardından ceketini askıya asıp botlarını çıkardığını izlerim.

"Battaniyeme dolandım," diye mırıldanıyorum, o da boynundaki kravatu gevşetip başından çıkarıyor ve kapımın koluna asıyor. Ne yapıyor bu? Sadece merhaba mı diyor? Kalacak mı? Gömleğinin ilk üç düğmesini açıyor, ben de yutkunuyorum.

"Açlıktan ölüyorum." Parmak uçları cildimi yakarken, kalçalarımı kavrayıp beni duvara bastırıyor. "Senin için." Ağzı ağzımı kapıyor, açmam için ikna ediyor ve dili benimkiyle yavaş, ateşli bir şekilde buluşuyor. "Ve yemek için. Var mı?" Parmaklarımızı birbirine dolayarak beni koridordan geçip mutfağa götürüyor.

O, pantolonundan gömleğini çıkarırken ve dalgalı gövdesini eliyle okşarken, ben de buzdolabımın içindekileri kontrol ederken ona bakmaya takılıyorum. Omzunun üzerinden bana bakıp, gözleri vücudumda gezerken bana göz kamaştırıcı bir gülümseme atıyor.

"Kendini incitmeden önce şu lanet battaniyeyi kaldırır mısınız? Bu gece seni hastaneye götürmek zorunda kalırsam, bunun sebebi seni sikimle çok sert sikip komaya sokmam olacak, o lanet battaniyeye takılıp bileğini kırman değil."

Peki o zaman. Burası ısınmak için iyi bir yol.

Ve görünüşe göre çok uzun sürüyor, çünkü Carter eğilip ayak bileğimi açıyor.

"İşte. Artık güvendesin." Buzdolabına dönüp akşam yemeğinden kalanları çıkarıyor. Kapağı açıp içini çekerek inliyor. "Siktir, bu çok güzel kokuyor. Yiyebilir miyim?"

Onun için çatalı tuttuğum anda, çatalı elimden çekip alır ve yemeğe dalar. Onun lanet bir elektrikli süpürge gibi yemeği silip süpürmesini izlerim. Nefes aldığını bile sanmıyorum, sadece Cajun tavuklu makarnamı ağzına tikiştiriyor.

Kendimi içinde bulunduğum trans halinden çıkararak, Carter'ın kabı sıyırdıktan sonra çatalı yalayarak tüm yağı ve baharatları toplamasını gülümseyerek izliyorum. "Sanırım yarın kafeterya yemeği yiyeceğim."

Yalamayı bırakıp bana bakar. "Bu senin öğle yemeğin mi?" Tabağı masaya vurur. "Ah, Liv. Neden bana söylemedin?" Beni kucaklar, tezgahın üzerine oturtur, bacaklarımı kendine doğru çeker ve yüzünü boynuma gömer. "Öğle yemeğini yedim. Çok üzgünüm. Ama çok lezzetliydi, o yüzden o kadar da üzgün değilim. Yine de üzgünüm."

"Önemli değil." Onu geriye itip karnını okşuyorum. "Sen büyük bir çocuksun. Yemeğe ihtiyacın var."

"Sana ihtiyacım var," diye fısıldadı, alnını benim alnıma yaslayarak. "Ve seni giysilerimin içinde sevdiğim kadar..." Parmakları, benim sürekli giydiğim kapüşonlu sweatshirtinin kenarından içeri girerek tenime dokundu. "Bu sweatshirt gitmeli."

Bir saniye sonra kapüşonlu sweatshirt yerde duruyor ve onun bakışlarının değdiği her yer, çıplak tenimi yakıyor.

"Bu tişört," diye homurdanarak, parmağını meme ucuma tehlikeli derecede yakın olan bir deliğe soktu. Neden eski kıyafetlerimi atmadığımı sorma. Delik deşik, eskimiş kıyafetlerden daha rahat giyilebilecek bir şey yoktur. "Bu tişörtü çok seviyorum. Ama onu mahvedeceğim."

"Carter..."

O, ince kumaşı yırtarken, sözlerim boşa gider. Yüzünde hem memnun hem de gururlu bir gülümseme vardır. Soğuk hava tenimde dans ederken tüylerim diken diken olur ve titremeye başlarım. Carter ise beni izler. Elimi tutar ve oje sürülmemiş olmasına rağmen ilginç bir morumsu mavi tonunda olan tırnaklarımı inceler.

Bana bakarken kaşları çatıldı. Omuzları titriyordu ve ellerini kollarımda yukarı aşağı gezdirdi. "Burası çok soğuk, Ol. Isıtıcıyı açabilir miyim?"

Ben ona zahmet etmemesini söylemeden önce harekete geçiyor ve ben tezgahı atlayıp onu ön salona kadar takip ediyorum, durup yerden süveterini alıp kendimi tekrar örtüyorum. Carter termostadı bulduğunda yüzündeki ifade yüzünden utançtan yanaklarım kızarıyor.

"Kırk dokuz mu? Ollie, burası sadece kırk dokuz derece!"

O düğmelere basmaya başladığında gözlerimi yere indirdim. "Bu işe yaramaz."

"Ne demek işe yaramaz? Neden ısıtma modu kapalı yazıyor? Bana izin vermiyor..." Bir iniltiyle sözünü kesip bana doğru döner.

"Fırınım bozulmuş."

Kaşları havaya kalkar. "Bozuk mu?" Ben başımı sallayınca, elini çenesine götürür. "Ne zamandır?"

"Şey..." Şakağımı kaşıyorum. "Bir hafta kadar." *Bu sefer*, kafamda ekliyorum.

"Bir haftadır mı? Olivia! Yapamazsın... Bu... Bu..." Başını sallayarak yüzümü avuçladı. "Kahretsin. Bu senin için çok soğuk, Ollie."

"Bu yüzden bu kıyafet." Sarılmış bedenimi işaret ediyorum. "Ve ayak bileğime sarılmış battaniye."

"Fırınınız nerede?" Sorarak bodruma inen kapıyı işaret etti. "Bir bakmamı ister misiniz?"

Elini tutup onu durduruyorum, çünkü Carter kimseyi beklemez, yani soruyu sorar sormaz kapıya doğru yarı yol gitmiş durumda. "Onu tamir edemezsin. Kardeşim zaten baktı. Geçen kıştan beri arızalı. Yeni bir tane lazım."

"Oh. Sen... bunu yapacak mısın? Değiştirecek misin?"

Kulaklarım yanıyor ve ona bakamıyorum. Ayaklarımın üzerinde ağırlığımı değiştirip parmaklarımı başımın üstündeki topuzuma batırıyorum. "Para biriktiriyorum."

"Para biriktiriyor musun?"

Utançtan gözlerim yaşarır ve o görmeden önce bakışlarımı başka yöne çeviririm. "Şu anda param yetmez. Lütfen bu konuyu kapat."

"Ben..."

"Üşüyorsan Carter, evde seni ısıtacak beş şöminen var."

Ağzının köşesi kıvrılır. "Yedi tane." "Ne?"

"Yedi şöminem var."

Boynumdan yüzüme doğru bir sıcaklık yayılır. "Benim yok, üzgünüm," diye fısıldayarak yanından geçerim.

"Hey." Parmakları dirseğimi kavradıktan sonra koluma doğru kaydı ve avucunu enseme dolayarak beni nazikçe kendine doğru çekti. Bakışlarında sadece endişe vardı. "Neden o kadar üzüldüğünü bana anlatman gerek."

"Çünkü sen dedin ki..."

"Ne dediğimi biliyorum. Sana kaloriferini değiştirecek misin diye sordum." Alt dudağımı dişlerimin arasına aldığımı izliyor. "Bunu karşılayamayacağın için utanıyor musun?"

Göğsüne, açık düğmelerinden görünen kusursuz cildine odaklanıyorum. Kışın ortasında bile, gün batımının altın rengi kadar mükemmel bir tonu var.

"Bana bak, Ollie." Benim fark etmediğim bir anda ağızma soktuğum başparmağımın ucunu çıkarır ve parmaklarıyla çenemi kavrar, bakışlarımı kendisine çevirir. "Bundan asla utanmana gerek yok. Seni yargılamıyorum. Çok çalıştığını ve elinden gelenin en iyisini yaptığını biliyorum." Başparmağıyla alt dudağımı okşar. "Seninle gurur duyuyorum."

Kalbim göğsümde sessizce çarpıyor ve bu tatlı sözler, onun sabit bakışlarındaki şefkat karşısında karnımdaki bir şey sıkışıyor.

"Senin gibi biriyle kendimi karşılaştırmamak zor," diye itiraf ediyorum. "Farklı alanlarda olduğumuzu biliyorum, ama sahip olduğun her şey o kadar güzel, o kadar inanılmaz ki..."

"Sen de dahil, Ollie. Sen de çok güzelsin, çok inanılmazsın, her şeyin. Diğer her şeyin seninle kıyaslanamayacağını anlamıyor musun? Her şeyi seninle takas ederdim."

Karnımda kelekler uçuşuyor. Kollarımı beline dolayarak, yanağımı göğsüne dayayıp derin bir nefes alıyorum. "Şöminelerini seviyorum. Yedi tanesini de."

Carter gülümser ve saçlarıma bir öpücük kondurur. "Sıcak olmanı istiyorum, Ollie. Hepsi bu. Seni üzdüğüm için özür dilerim." Bizi ileri geri döndürür. "Ayrıca, bu gece sana sıkıca sarılacağım ve ben çok terlerim, bu yüzden bu kadar giysiye ihtiyacın olmayacak."

"Burada mı kalacaksın?"

Yüzündeki ifade "*tabii ki*" diyor ama ağızından çıkanlar, "Tek istediğim seni sabaha kadar becermek ve kız arkadaşımı kollarımda uyutmak."

Kahretsin, kalbim yine yumuşak, düzenli bir vuruştan çılgın bir çekiç vuruşuna geçiyor.

Elmacık kemiklerinde zar zor fark edilebilen pembe renk ve alt dudağını ağızına çekip ısırmasıyla bakılırsa, önümde duran bu olağanüstü iri adam şu anda utangaçlık yapıyor diyebilirim.

"Kız arkadaşın mı?"

Kafasını kaşıyarak başını sallar. "Bu senin için uygun mu? Seninle birlikte olmak istediğimi biliyorum. Uyumlu olduğumuzu biliyorum. Bunun işe yarayıp yaramayacağını, sana karşı ciddi olup olmadığımı görmek için zamana ihtiyacım yok. Bunları zaten biliyorum."

Senin benim olmanı istiyorum ve seni kimseyle paylaşmak istemiyorum. Arkadaşlar, bu konuşmayı yapana kadar birbirimize ait olmadığımızı ve senin başka insanlarla çıkabileceğini söylediler, ama ben bunu istemiyorum. Senin başka biriyle olmanı istemiyorum, sadece benimle olmanı istiyorum. O yüzden benim ol. Lütfen."

Elim, çenesini çevreleyen sakalları okşadı. "Nasıl bekar olabilirsin?"

"Çünkü son yedi haftadır, aşağı yukarı, ulaşılması zor birini oynuyorsun. Çünkü beni burada bekletiyorsun, sorunun cevabını bekliyorum ama cevap bana oldukça açık görünüyor."

"Oldukça açık, değil mi? Peki açık cevap nedir?"

Carter saçımı bir arada tutan lastiği çeker. Saçım omuzlarıma dökülünce, parmaklarını saçlarımin arasından geçirir. "Bariz cevap evet, çünkü bana takıntılısın. Beni ve güzel gözlerimi düşünmeden duramıyorsun. Ve gamzelerimi." Sıcak nefesi boynumdan aşağıya doğru iner. "Gamzelerimi *seviyorsun*."

"Kibirin beni her zaman şaşırtıyor."

"Demek istediğin özgüven, ve sen de benim bu özelliğimi seviyorsun."

Kollarımı boynuna doluyorum, parmaklarım saçlarına dolanıyor, o da beni kucaklayıp yatak odama doğru yürümeye başlıyor. "Öyle mi?"

"Seni avucumun içi gibi tanıyorum." Beni yatağa yatırıp geri çekilir, gömleğinin düğmelerini açar ve gömleğini çıkarır, geniş göğsünü, kusursuz bir şekilde şekillendirilmiş vücudunu, pantolonuna kadar uzanan ve kaybolduğu yere kadar saf arzuyu izleyen *derin V*'yi ortaya çıkarır.

"Şu anda ne düşünüyorum?"

"Gelmeyi istediğini," diye cevaplar basitçe, pantolonunu yere atarak. Boxer şortu da hemen ardından gelir ve dizleri yatağa değdiğinde karnımda baş döndürücü bir ihtiyaç uyanır. "Parmaklarımin etrafında, dilimin üzerinde. Penisimin her yerinde."

Kalbim bacaklarımin arasında atarken dilim alt dudağımin üzerinde kayıyor ve boğazımda ham ve vahşi bir şey sıkışıyor.

pantolonumun bel kısmına takılır ve bacaklarımdan aşağı doğru çeker. Sert avuç içi göğsümü kaplayarak göğsümü sıkar. Bir an sonra, giydiğim kazak yerde kalır ve beni çıplak ve savunmasız bırakır.

Bakışlarının ardında biriken o karanlık, açgözlü sıcaklık, bana baktığında nefes almamı zorlaştırıyor.

Ona uzanıyorum, vücudumun yukarısına doğru yönlendirmeye çalışıyorum, ama avucunu köprücük kemiğime koyuyor ve beni geriye doğru itiyor.

"Ah-ah, güzel kız." Yumuşak dudaklar iç uyluklarımdan hassas derisini bulur, tadına bakar. "Henüz soruma cevap vermedin."

Siktir. Soru neydi?

Parmağının ucuyla benim yarıklarımın üzerinde gezdiriyor, hafifçe dokunuyor ve klitorisime dokunduğunda başım geriye düşüyor ve inliyorum.

"Tanrım, evet."

"Evet mi? Cevabın bu mu, yoksa sadece sana dokunmamdan hoşlandığını mı söylüyorsun?" Yarı kapalı gözleriyle bakışlarımı yakalarken, dili ağrıyan merkezimin etrafında dolaşıyor ve onu ihtiyaçla kramp giriyor. "Daha açık ol, Ollie. Benim misin?"

Bir parmağını içime sokar, acı verecek kadar yavaşça, ve tüm düşüncelerim beynimden uçar gider. "Evet," diye bağırırım. "Evet, ben seninim."

"Ding, ding, ding," diye fısıldadı. "Doğru cevap."

Sırtım kavislenir, başım yatağa düşer, o yüzünü bacaklarımdan arasına gömer. Saçlarını çekerken, adını defalarca dudaklarımdan çıkarırım.

Ağzı ıslak bir rüya, dili ölümcül bir silah ve ben bu adamın beni yok etmesine izin vermeye hazırım.

Ve tanrım, bunu ne kadar da iyi yapıyor. Parmaklarını sokup çıkaran, dişleriyle okşayan ve hiç durmayan yaramaz diliyle, bacaklarım titreyerek patlayan bir orgazmı kendimden geçiriyorum.

Carter vücuduma tırmanana kadar ellerinin titrediğini fark etmedim.

Nefesimi toplayarak, yanağını okşuyorum. "Ne oldu?"

"Senden çok hoşlanıyorum," diye patlar. "Senin her şeyini seviyorum. Bu doğru mu? Senden ne kadar hoşlandığımı sana söylemem doğru mu, yoksa bunu kendime saklamam mı gerekir? Bir kez söyleyip bir daha hiç bahsetmemem mi gerekir? Her gün söylemem mi gerekir? Bilmiyorum Ollie, bu konuda tecrübesizim."

Tek bildiğim, sana bunu gerçekten söylemek istediğim ve ayrıca çok korkuyorum. Göz kapakları keskin bir nefesle kapanır, alını benim alnıma yaslanır. Gözleri açıldığında endişesini, korkusunu fark ederim ve yalnız olmadığım için mutlu olurum. "Bunu mahvetmek istemiyorum."

Başımı çevirip yanağıma yaslanan avucunun içini öperim. "Ben de seni çok seviyorum Carter. Ve bence bunu mahvetmeyeceksin. Zaten bu konuda çok iyisin."

Yüzü aydınlanır. "Öyle mi? Yani, çoğu şeyde iyiyimdir, o yüzden —hey!" Omzuna ilk darbeyi indirdiğimde, elimi yakalayıp başımın üstüne sabitler. "Bir daha vurursan, ellerini arkada bağlarım," diye fısıldar kulağıma. "Ne yaptığımı bilmiyorum, Ollie."

Ben de bilmiyorum. İki ciddi ilişkim oldu ve her ikisi de bir yıldan uzun sürdü, ama Carter'a karşı hissettiğim şeyi hiç hissetmedim. Aramızda titreşen bu yoğunluk, bizi birbirimize yaklaştıran bu çekim, kafa karıştırıcı olduğu kadar bağımlılık yapıcı da. Bu kadar çabuk aşık olmamalıydın.

Carter beni yan çevirip arkama geçer, elini kalçama koyar, dudaklarını boynuma değdirir. "Çok güzelsin, Ollie."

Kıkırdamam istediğimden daha endişeli. Bu adama karşı hislerim hızla güçleniyor ve nasıl yavaşlatacağımı bilmiyorum. Duraklatma düşmesini bulamıyorum ve bu çok ürkütücü.

"Bu gece yavaş ve sabırlı ol, tamam mı? Sadece seni hissetmek istiyorum." Carter bacağını kaldırıyor, penisinin ucu benim yarık boyunca kayıyor. O içeri girmeye başladığında çarşafı sıkıca tutuyorum ve parmakları benimkilerle iç içe geçiyor. Ağzı boynumdan omzuma doğru kayıyor, kalçalarını benimkilere doğru sallarken dişleri cildime bastırıyor. "Senin her santimini seviyorum. Hepsi benim favorim. Sen benim favorimsin. Benim prensesim."

Yine o lanet olası kıkırdama. "Bu lakap çok saçma, ama sanırım onu seviyorum."

Boynuma gülümsüyor ve elimi bırakıp parmaklarını kolumun uzunluğu boyunca yukarı, sonra da yan tarafıma doğru kaydırıyor. Parmak uçları kalçama batarken hızı artıyor, her itiş bir öncekinden daha derin ve daha güçlü. Uyluklarımın arasındaki sıkı sinir demetini okşadığında ağızım açık kalıyor.

"Bir tane daha ister misin? Kabak nasıl? Ne dersin Liv? Benim kabak turtam olmak ister misin?"

"Sen çok fazlasın." Gözlerimi zar zor deviriyorum ve Carter nefes nefese kahkahamı ağızıyla yutuyor.

"Sanırım benim balkabağım olmak istiyorsun." "Senin her şeyin olmak istiyorum."

Eli karnımdan yukarı doğru kayıyor, göğüslerimin arasında, sonra boğazımı kavıyor. Hareketlerini hiç yavaşlatmadan yüzümü kendine doğru çeviriyor. "Her şeyim olmaya ne dersin?"

Bu basit kelimelerle kalbim durur. Carter gözlerini benden ayırmaya cesaret edemez, o gözler beni o kadar korkutucu, delici bir şekilde izlerken, hareket etmeye devam eder, ileri gider, nefes nefese kalır. Alnı kırışır, gözleri sadece bir anlığına kapanır, sonra ağız benimkini öper, o kadar şiddetli, o kadar aç bir öpücük ki, bunu ayak parmaklarımdan ucuna kadar hissederim.

Adını ağızımdan bir çığlık olarak çıkarırım ve dünya etrafımızda parçalanırken o benim adımla boynuma gömer.

Carter beni kendine doğru çekip kollarının arasına katlarken, ben nefes almaya çalışıyorum. Bir yandan ruhumu parçalayan bir orgazm, ama daha çok şu anda beni boğan ona olan hislerim. Onları boğazımda, yüzümü ise onun inip kalkan göğsünde saklıyorum.

Karnımdan gelen bir homurtu havayı doldurur ve o üzerime yuvarlanır. "Bu anı mahvetmek istemem ama yine acıktım."

"Sen dipsiz bir kuyusun. Yaban mersinli kek yaptım. Onlar..."

O, bir çığlık atarak yataktan atlar — evet, bir çığlık — ve ben, bu adamın patenle kaymadığında hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde çıplak kışının koridorda kayboluşunu izlerim. Otuz saniye sonra, yanakları ve elleri dolu olarak geri döner. "Buldum."

"—kiler. Vay canına. Üç muffin mi?"

"Dört," diye mırıldanarak, sincap gibi yanaklarını işaret etti. Yutkundu ve bana bir tane uzattı. "Biri senin için." Sonra tekrar göğsüne çekti. "Tabii istemiyorsan. O zaman ben yerim."

"Carter—"

"Evet." Başını sallayarak yatağa diz çöker ve bir kek parçayı ikiye ayırır. "Haklısın. Paylaşmak önemlidir." Ben itiraz etmeden önce bir parçayı

dudaklarımın arasına sıkıştırır ve sonra sırt üstü yatar, bacakları yatağın kenarından sarkar. "Yatağın benim için çok küçük."

"Bana tam oluyor."

"Çünkü sen miniciksin." "Sen ise dev gibisin."

Kasığına bakarak kalçalarını salladı ve en sevdiğim kaslarını dans ettirdi. "Duydun mu, koca adam? Biz canavar gibiyiz."

Kafamı sallıyorum. "Ben kendimi neye bulaştırdım böyle?" O gülüyor. "Çocukların sana daha fazla sorun çıkardı mı?

Pazartesi mi?

Dudaklarımı büzerek bu tarafa sokuluyorum. "Oğullarımdan biri bana hokey hayranı dedi."

"Öyle dedi, ve sen de ona haddini bildirdin. O küstahlığa karşılık verebileceğini biliyordum." Parmakları omurgamda yavaşça yukarı aşağı geziniyor. "Diğer her şey yolunda mı? Em, kardeşinin üzgün olduğunu söyledi."

"Sorun yok." Avucumu karnına koyuyorum, cildinin kızgın yüzeyinin altında dalgalanan kaslarını hissediyorum.

"Ollie. Bana dürüst ol. Lütfen."

İç çekerek başımı eğip onun bakışlarıyla buluşturdum. "İlk başta mutlu değildi. Seninle görüşmemi istemiyordu." Vücudu gerildi. "Ama ona açıkladım. Ve o... Artık sorun yok."

"Öyle mi?"

Dudaklarımı onun köprücük kemiğine bastırıp başımı salladım. "Benim mutlu olmamı istiyor."

"Peki sen mutlu musun?"

Ona gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor. "Sence?"

Elini çeneme dokundurup dudaklarımı dudaklarına yaklaştıırken, yüzünde patlayan bir gülümseme belirir. "Sanırım bu dünyada en çok senin gülümsemeni seviyorum."

Carter yanına dönüyor ve lambanın düğmesine basıyor, sonra beni kendine çekip üzerimize battaniye örtüyor. Haklı: Beni sıcak tutmak için kat kat giysilere ihtiyacım yok. Tek ihtiyacım olan o ve o yanımda olduğunda karnımda yanan ateş.

Dudakları boynuma, kulağıma, yanağıma dokunurken, Aralık ayında beni kollarında tutup kalabalık dans pistinde döndürdüğü sırada bana söylediği aynı sözleri yumuşak bir sesle söylüyor.

"Seni yanımda tutabilen adam olduğum için çok şanslıyım, Ollie." Yüzünü boynuma gömen Carter, yumuşak ve mutlu bir ses çıkarır. "İyi geceler, tatlım. Ben de seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Carter."

Saat daha sabah yedi ve perşembe günüm, çarşamba gecem kadar harika geçecek gibi görünüyor, çünkü Carter'ın vücudu hâlâ benimkine sarılmış durumda.

Alarmım çaldığında onun kollarından kurtulmaya çalışırken, kalın ve boğuk bir sesle "Hayır" diyor. Eli boğazımı kavrayarak beni kendine doğru çekiyor ve bacağını üzerime atıyor, göğsünden memnuniyet dolu sessiz bir uğultu geliyor. "Benimle kal."

"İşe gitmem gerek, Carter."

Uzun parmakları karnımı okşayarak, bacaklarımın arasına giriyor. "Sıcak hissediyorsun. Hasta günün."

Kollarında dönüp uykulu yüzünü öperim, gözleri hala kapalı, koyu kirpikleri elmacık kemiklerine yaslanmış. "Üzgünüm. Sen uyumaya devam et. Yedek anahtarımı mutfakta bırakacağım."

"Daha fazla muffin yiyebilir miyim?" "Hepsini yiyecek misin?"

O iç geçirir. Bu, pes etmiş bir iç çekiş, ama memnuniyet dolu, sanki onu yeterince iyi tanıdığım için bu soruyu sorduğumdan dolayı mutluymuş gibi. "Evet. Bu hafta sonu seni üç günlüğüne yanımda tuttuğumda daha fazlasını yapabiliriz."

Yarım saat sonra ayrılmaya hazır olduğumda Carter'ın uyuduğunu düşünüyorum, bu yüzden veda etmeyi düşünmüyorum. Bu bir hata; ön kapıyı açtığımda yataktan adımı haykırıyor.

Yatak odasının kapısına yaslanırım. "Beni mi çağırdınız, efendim?"

Kollarını yukarı doğru uzatır ve parmaklarını avuç içlerine kıvrır. "Sarılmaya ve öpücüğe ihtiyacım var."

Kollarını bana doladığında, her zamanki gibi ezici bir kucaklama, vücut ısıımı yükseltecek kadar sıcak bir öpücük, sonuçta o hastalık iznini almayı düşünüyorum. Ama sonra beni bırakıyor, beni döndürüyor ve popoma bir şaplak atıyor.

"İyi günler, tatlım." Kendini mükemmel bir burrito gibi sarar, yatağımın büyüklüğü ve evimin aşırı sıcaklığı hakkında kendi kendine mırıldanır.

Öğlen saatlerinde ofise çağrıldığında, geçen hafta sonu nişan partisinden beni eve bırakan limuzin şoförünün, lezzetli kokan kahverengi bir çanta ile beklediğini görünce günüm daha da güzelleşti. Çantanın içinde pahalı bir İtalyan restoranından alınmış, domuz pastırmalı karbonara ile dolu bir paket ve üzerine Oreo konmuş bir dilim çikolatalı cheesecake vardı.

İşten eve geldiğimde, koku farklı geliyor. Kulağa tuhaf geldiğini biliyorum, ama öyle. Belki Carter buradaydı, ya da belki ben deli oluyorum. Her halükarda, ceketimi çıkarırken ve mutfağa doğru yürürken kendime gülümsüyorum.

Kapıda durup tezgâhımın üzerindeki parlak görüntüyü hayretle izliyorum. Pembe, turuncu ve sarı laleler cam vazoyu dolduruyor. Yanlarında duran not midemi bulandırıyor.

*Güzel ve parlak, tıpkı senin gibi.
Bu hafta sonu seninle uyanmak için sabırsızlanıyorum.
Seni çok
seviyorum, Carter*

Yüzüme fan tutarak, şu anda yüzüme hücum eden sıcaklığı dağıtmaya çalışıyorum. Bu işe yaramayınca — *şu anda terliyorum* — süveterimin fermuarını açıp yatak odama atıyorum. Ama hala sıcak hissediyorum, bu yüzden taytımı kalçalarımın altına aşağı çekmeye başlıyorum ve...

Neden sıcak hissediyorum?

Termostata bakmaya korkuyormuşum gibi sessizce yaklaşıyorum. Aslında biraz da öyle.

Yetmiş iki. Burası yetmiş iki derece. Son birkaç gündür dolaşan soğuk hava ile tam bir tezat oluşturuyor.

Bodrum merdivenlerinin yarısına kadar indikten sonra geri dönüp tekrar yukarı koşuyorum. Sonunda aşağı inebilmek için iki deneme daha yapıyorum. Boğazımı tutuyorum, elimi korkulukta titreyerek bakıyorum.

Bodrumuma bakıyorum.

Daha doğrusu, bu sabah kesinlikle, yüzde 110 burada olmayan, parlak, yepyeni bir kalorifer kazanına bakıyorum.

BÖLÜM 29

ÇILGIN KADINA
DOKUNMA

CARTER

Son otuz yedi dakikadır aynı yerde oturuyorum. Saydığım dan falan değil tabii. Şaşırmamam gerek. Bu evde bu normaldir ve hayatım boyunca böyle olmuştur.

Ama yine de inleyerek, iki elimi saçlarımın arasından geçirip yavaşça yüzüme doğru indiriyorum.

"Anne, hadi ama," diye yalvarıyorum, kanepeye yaslanarak. "Gidelim artık."

"Makyajımı bitirmedim, Carter!" diye bağılıyor.

"Makyaja ihtiyacın yok. Yüzün mükemmel." Onu buradan çıkarmak için ona Beyoncé olduğunu söyledim. Ama denedim, işe yaramadı.

Yere çöküp bir bacağımı kanepenin arkasına atıyorum, diğer bacağım yerde duruyor. "Bana hazır olacağını söylediğinde neden hazır olamıyorsun, anlamıyorum."

Annem her şeye geç kalmasıyla ünlüdür. Jennie de kötüdür, ama annem bambaşka bir seviyededir. Babam onu omzuna atıp evden dışarı çıkarırdı, bu yüzden ona Jennie'nin resitalinin saat 5:30'da değil, 5'te başladığını söyledim. Küçük bir yalan, evden çıkmamızı gerektiren her şeye zamanında yetişmemizi sağlamak için çok işe yarar.

"Ve sana hazır olacağımı söylediğim halde neden hala hazır olmamı beklediğini anlamıyorum! Beni şimdiye kadar tanımış olman gerekirdi."

Kafasını oturma odasına sokar. Sadece sol gözüne rimel sürmüş, bu yüzden sağ gözünden on kat daha büyük görünür. Yüzümü buruşturup geri çekilirim. Gözlerini devirir ve bana orta parmağını gösterir, ama bu sırada rimel fırçasını düşürür.

"Karma," diye mırıldanıyorum, bunun üzerine alnıma bir tokat ve kulağıma bir çekiştirme alıyorum. Elimi sallıyorum, ama o koridorda koşarak gülerek uzaklaşıyor.

"*Bir dakika daha,*" diye şarkı söyler.

Ona inanmadığım için iç çekiyorum. Telefonumu çıkarıp, son bir saattir ertelediğim şeyi yapıyorum: Olivia ile olan mesajlarımı açıyorum.

Öğle yemeğinden beri ondan haber almadım ve o zamanki mesajında büyük bir teşekkür, bir sürü kalp ve mutlu yüzler ve ardından boş makarna tabağının fotoğrafı ve son olarak da Oreo'yu yalarken çekilmiş bir fotoğrafı vardı. Son fotoğraf şu anda onun profil fotoğrafı.

Ama saat üçte işten çıktı ve hala ondan haber almadım.

Ona bıraktığım hediyeleri bulup bulmadığını çok merak ediyorum.

Telefonumu göğsüme koyup kollarımı başımın arkasında kavuşturuyorum, ayak bileklerimi çaprazlıyorum. Günlerimi kadınları bekleyerek geçireceksem, en azından rahat olayım.

Telefonum göğsümde titremeye başlayınca gözlerim birden açılır. Olivia'nın kurabiyesini yalarkenki resmi ekranımda parlar ve ben hemen otururum.

"Merhaba, Ollie kızım." Ona en güzel gülümsememi gösteririm ama onun üzgün ifadesi karşısında gülümsemem hızla kaşlarını çatmaya dönüşür. "Ne oldu? Çocuklar mı canını sıktı?"

Arkamda bir yerlerde bir çarpma sesi duyulur ve üç saniye sonra annem nefes nefese, her iki gözü de sonunda bitmiş halde oturma odasına girer. Telefonumu gösterir ve "*Olivia mı? Olivia mı?*" der. Sonra iki eliyle ağzını kapatarak zıplamaya başlar.

Annemin gerçekten bir yetişkin olup olmadığını merak edenler için, o elli iki yaşında.

Telefonumu göğsüme sıkıştırıyorum. "Gerçekten mi? Seni kapıdan çıkaran bu mu?"

Sadece sırtıyor, yere oturuyor, bacaklarını çaprazlayarak bana geniş, masum gözlerle bakıyor. İnanılmaz ve çok, çok meraklı.

"Hayır," diyor Olivia göğsüme. Telefonumu geri çekiyorum ve onun bir gözünü ovuşturduğunu görüyorum. "Şey, pek sayılmaz. Tipik kısa boylu şakalar falan." Elini küçümseyerek sallıyor, sonra iç çekiyor, alt dudağını dişlerinin arasına çekip kucağına bakıyor. "Carter. Konuşmamız lazım."

"Uh-oh," diye gülerek düşünürüm. "Birisi başı belada." Yüzündeki etkilenmemiş ifadeye karşı direnirim. "Bu aptalcaydı. Bilmiyorum."

Neden öyle dedim. Benim yüzümden. Başım belada."

Olivia'nın benim aptallığımı sevimli bulması benim için bir şans, çünkü en azından gülümsememeye çalışırken ağzının kenarındaki seğirmeyi görebiliyorum. Her seferinde bana kızmayı başaramadığında olduğu gibi, bunu bir zafer olarak görüyorum. Ama o tam gülümsemeyi görmek, güneş ışığı gibi beni aydınlattığını hissetmek istiyorum.

Bu yüzden gamzelerimi içeri çekip tekrar deniyorum. "Harika görünüyorsun. Gerçekten harika. Kusursuz, ama sen her zaman öylesin." Saçımı işaret edip çenemi parmaklarımın üzerine koyuyorum. "Saçına yeni bir şey mi yaptın? Sana yakışmış. Şimdiye kadar sahip olduğum tüm kız arkadaşlarım arasında en iyisin. En sevdiğim."

Olivia gülerek öne eğilmeden önce, mocha rengi gözleri tehlikeli bir şekilde kısılr. Annem kışının üzerinde zıplıyor, elleri çenesinin altında birleşmiş. Onu uzaklaştırmak için ayağımı uzatıyorum. İşe yaramıyor; çok ısrarcı.

"Senin şimdiye kadar sahip olduğun *tek* kız arkadaşım benim," diyor Olivia kıkırdayarak.

"Doğru." *Çekici gülümseme? Tamam.* "Çünkü sen benim en sevdiğimisin."

Gözlerini devirmesi, onda en sevdiğim özelliklerden biri, çünkü onun küstahlığını, kavgacılığını seviyorum. Olivia, aşırı duyarlı tarafını içinde saklamak için çok uğraşır, ama ben onu görebiliyorum.

"Neden evim bu kadar sıcak?" diye sorar sonunda, dolgun alt dudağıyla oynayarak.

Gururla şişkin göğsümü avucumla okşuyorum. "Bundan hiç haberim yok."

Bana göz kırpar. "Carter, bana bir kalorifer aldın."

Annem bir kediye dönüşür, bacaklarıma tırnaklarını geçirir, tırnakları o kadar sert batar ki, telefonumu saklayıp yere yığılırken sessiz bir çığlık atarım ve onu üzerimden iterim.

"Fırın mı?" Annem fısıldayarak bağırır. "Ona bir fırın mı aldın?" On bin kez ellerini kırpar. "Senin büyük bir pislik olacağını biliyordum!"

"Kapa çeneni," diye tıslayarak yüzüne bir yastık fırlatıyorum. O da yastığı kaçırıyor, onu alıp göğsüne sıkıca sarılıyor ve aptal gibi sırtıyor. Benim aşk hayatıma fazlasıyla ilgi gösteriyor.

Olivia'ya geri dönüyorum. Bu bir hata. Ya da belki de fırın bir hataydı.

"Oh, kahretsin." O kahverengi gözler, en ilginç ela rengi tonuna dönüşür, altın ve yosun rengi adaçayı tonlarıyla parıldayarak genişler ve gözyaşlarıyla dolar. "Bebeğim, hayır. Lütfen ağlama. Neden ağlıyorsun?" Olivia telefonumun içinde sıkışıp kaldığında ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok ve annem bunun çok komik olduğunu düşünüyor. "Ne yapacağımı bilmiyorum. İyi misin? Yanına gelmemi ister misin? Yardım et bana," diye güzel, duyarlı kızıma yalvarıyorum.

"Şu anda sana borcumu ödeyemem," diye ağlayarak Olivia yanaklarını ovuşturuyor. Gözyaşları dinmeyince yüzünü kanepenin minderine gömüyor. "Bir ödeme planı yapacağım," diye mırıldanıyor galiba. Yüzünü öyle gömdüğü için tam olarak anlayamıyorum.

Annem yerde ileri geri sallanıyor, dizlerime alkış tutuyor. *Seni seviyorum*, diyor dudaklarıyla. Elimi yüzüne koyarak onu itiyorum.

"Bana geri ödemeni istemiyorum, gerek de yok. Bu bir hediye. Ve yüzünden o yastığı çek."

Olivia yastığı çekip alıyor. "Ne için hediye? Noel değil ki! Sen bana Noel hediyesi aldın, ben sana hiçbir şey almadım! Seni terk ettim!"

"Doğum günü mü?" diye soruyorum. Sevgililer Günü olduğunu söylemek için biraz erken, ama doğum günü kartı çok zayıf. Olivia'nın Ekim ayında yirmi beş yaşına girdiğini söylediğini çok net hatırlıyorum.

"Benim doğum günüm Ekim ayında!" Şimdi daha da çok ağlıyor.

Erken Sevgililer Günü olduğunu iddia etmek kesinlikle daha iyi olurdu.

"Senin için güzel bir şey yapmak istedim. Sana Şu anda kendine veremediğin bir şey vermek istedim. Bu kadar üşüdüğünü düşünmek bana dayanılmaz geliyor."

Elinin tersiyle gözlerini silerken hıçkırır.

"Eğer senin sevimli küçük ayak parmakların donarsa, ne yaparım bilmiyorum."

"Seni paran için kullandığımı düşünmeni istemiyorum."

"Bunu nasıl düşünebilirim ki? Bu bir hediye. Kabul et gitsin."

"Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı."

Muhtemelen buna alışması gerekecek, çünkü onu çok şımartacağım galiba.

"Bu kadar soğuk davranmanı istemedim, tatlım."

Bu takma isimle eriyip gider, yanakları kızarır ve sonunda benim için can attığım o gülümsemeyi gösterir. "Çok teşekkür ederim, Carter. Ben... sen... sana sarılmak istiyorum," diye karar verir sonunda.

"Aman *Tanrım!*" Annem haykırarak dramatik bir şekilde sırt üstü yere yığıldı. Yerden fırlayarak bana atladı. "Elimde değil! O çok sevimli!"

"*Anne!*"

Telefonumu çalmaya çalışırken hemen bir güç mücadelesi başlar. Kendini kucağıma atıp telefonumu kapmaya çalışırken dirseği havada uçar ve burnuma çarpar.

"Sadece... *merhaba... demek...* istiyorum! Telefonu ver, Carter!" "Çekici ellerini buradan çek!"

Bir kolunu yakalamayı başarır ve onu sırtının arkasına sıkıştırırım. Ağır bir nefes alır, alnındaki saçlarını ünlü anne bakışıyla üfler. Telefonumdan gelen endişeli kıkırdama, ikimizin de başını çevirip Olivia'nın bizi meraklı bir eğlenceyle izlediğini görmemize neden olur.

"Çılgın tren tanıtımlarını biraz daha ertelemek istiyordum," diyorum ona, annem şakağıma hafifçe vurunca yüzümü buruşturarak. "Hank'le tanıştın bile; birinin seni korkutup kaçırması an meselesi."

Annem nefesini tutar, elini benim elimden çekip göğsüne bastırır. "Onu benden önce Hank'le tanıştırdın mı?" Telefonumu elimden alır ve yumuşak bir gülümsemeyle "Merhaba Olivia. Seninle tanışmak çok güzel, telefonla da olsa." der.

"Merhaba Bayan Beckett," der Olivia utangaç ve titrek bir gülümsemeyle. "Özür dilerim. Ne kötü bir ilk izlenim. Genelde bu kadar duygusal değilimdir."

Yanlışlıkla çıkardığım ses, kız arkadaşımın bana bir kez daha sert bakmasına neden oldu.

"Merak etme, tatlım." Annem bana başparmağını gösterir. "Bu çocuk her Disney filminde ağlardı. Hep çok duygusal olmuştur."

"O yaşlı kadın Tod'u ormana götürüp orada bıraktığında ağlamayan herkes canavardır."

Nasıl oldu bilmiyorum, ama bir dakika geçmeden annem Olivia'ya Paskalya için planlarının ne olduğunu ve bu yaz Yunanistan'a yapacağımız aile gezisine katılıp katılmayacağını sordu.

"Tamam anne, hoşça kal de." Ona bunu yapma şansı vermeden, telefonu elinden alıp kendimi banyoya kilitliyorum. Küvetin kenarına çöküp, elimi çeneme götürüyorum. "İşte, bu az önce oldu."

Olivia kıkırdar. "Ailenin bir TV programı olsaydı, izlerdim."

"Biz bir sonraki Kardashianlar olurduk ve ben de tabii ki Kim olurum." Gülüşüyle gözlerinin kıvrılmasına gülümsüyorum. "Bana kızgın mısın? Fırın konusunda mı? Belki de bunu iyice düşünmedim."

Bu sabah uyandığımda, meme uçlarım buz keser gibi sertleşmişti, testislerim ise içime girmeye çalışıyordu. Altı dakika sonra bir ısıtma şirketini aradım ve bugün gelmeleri için çok yüksek bir ücret ödedim. Kendimi tutamadım; Olivia'nın kendi evinde bu kadar üşüdüğünü düşünmek içime sinmiyordu. Onunla elimden geldiğince ilgilenmek istiyorum ve bunu yapabileceğim bir durumda olduğum için şanslıyım.

"Sana kızgın değilim, Carter. Sadece şok oldum. Önce öğle yemeği, sonra çiçekler ve not, şimdi de bu. Bu çok büyük bir hediye. Geri ödememi istemediğinden emin misin? Her maaşımdan biraz kenara koyabilirim ve..."

"Olmaz. Bu benim sana hediye. Hediye budur."

Burnunu çekiyor ve yine ağlayacağından endişeleniyorum. Gözyaşlarıyla aram iyi değildir. Beni çaresiz ve bunalmış hissettirirler.

"Çok teşekkür ederim, Carter. İlk tanıştığımızda seni küçümsediğim için özür dilerim."

"Öyle olma." Keşke yapmasaydı desem yalan olur. Bunca zaman tavşanlar gibi sevişip birbirimizi sevebilirdik. "Her şeyin bir nedeni vardır. Beni reddetmemiş olsaydın, buradaki durum böyle olmayabilirdi. Seni bir kez elde edip sonra bırakabilirdim." Ama bundan çok şüpheliyim. "Senin olmadan hayatımı hayal bile edemiyorum."

Alt dudağı neredeyse fark edilmeyecek kadar titriyor. "Kes şunu."

"Neyi keseyim?"

"Bu kadar..." Doğru kelimeyi arıyormuş gibi elini dairesel hareketlerle çevirir. "Mükemmel."

Oh, *merhaba*. Göğsüm gururla şişer. "Bu yüzden bana Bay Mükemmel diyorlar."

En sevdiğim çikolata rengi gözler dramatik bir şekilde yuvarlanır. "Sevimliliğin kendini beğenmişliğini gölgede bıraktığı için şanslısın."

"Beni kendini beğenmiş hissettiriyorsun." Telefonum, annemi harekete geçirmem gerektiğini söyleyen uyarı mesajıyla titriyor. "Üzgünüm, Ollie. Gitmem gerek. Akşam ararım mı?"

O da başını sallar. "Artık tundra da yaşamadığım için dolabımı karıştırıp delikli eşofmanlarımı ve uzun içliklerimi atacağım."

Annemin ayakkabılarını giydiği ön kapıya doğru yöneliyorum, şükürler olsun. "Harika. Artık onlara ihtiyacın olmayacak zaten. Çıplak uyuyacağız, böylece bütün gece sana dokunabileceğim."

"Oh, Carter, Tanrı aşkına." Annem kaşlarını çatıp ellerini beline koyar. "İki dakikadan fazla tatlı kalamaz mısınız?"

"Bunu annenin önünde mi söyledin?" Olivia yüzünü eliyle kapattı. "*Carter!*"

Göz kırparım. "Hoşça kal, tatlım. Seni çok seviyorum."

Yüzü kıpkırmızı olur ve mırıldanarak cevap verir. Telefonumu kapatıp cebime koyduğumda, annem bana kalp gözleriyle bakar.

Ayaklarımı botlarıma sokuyorum. "Yardımcı olabilir miyim?" "Bebeğim?"

"Evet, neyse ne."

"Kız arkadaşına takma isimler takıyorsun."

Cevap olarak homurdanırım.

Annem göğsümü dırter. "Bana homurdanma."

Onu kızdırmak için yine homurdandım, ama bu tam tersi bir etki yarattı ve şimdi yüzünde benimkine çok benzeyen küçük bir sırıtış var.

"Carter kız arkadaşını seviyor, Carter kız arkadaşını seviyor," diye şarkı söylüyor.

Başımı geriye eğip, tam on saniye süren bir nefes veriyorum.

"Tamam. Yeter artık. Babam gibi davranacağım."

"Carter, sakın yapma... *ah!*" Onu ayaklarından kaldırıp, babamın her zaman yaptığı gibi, sanki bir çuval patatesmiş gibi omzuma atınca, çılgılığı kıkırdamaya dönüşüyor, gülüşü de aynı. "Seni seviyorum, tatlım."

"Ben de seni seviyorum, çılgın kadın."

"Onu hiç sevmiyorum."

"Carter." Annemin dilinde benim adım parlayan bir uyarı işareti gibidir. "Dikkat et."

Bir elimi kaldırıp, o pisliğin küçük kız kardeşime davranışını işaret ediyorum. "Ona dokunma şeklinden nefret ediyorum. Sanki o onun sahibiymiş gibi."

Annem göğsüme bir tokat atıyor. "Dans ediyorlar."

"Artık değil! Gösteri otuz dakika önce bitti!" Jennie ve dans partneri kalabalığın içinden bize doğru ilerlerken sahte bir gülümseme takınıyorum. Yeterince yaklaştığında, onu onun kollarından çekip alıyorum ve kollarımın arasına alıyorum. "Harikaydın, Jennie."

Annem onu boğucu bir kucaklamayla ileri geri salladı ve onu bıraktığı anda, Jennie'nin partneri geri dönüp aptal kolunu Jennie'nin beline doladı. Jennie, bakışlarımın onun karnındaki eline odaklandığını gördü ve kıkırdadı, sonra boğazını temizleyip Bay Twinkle Toes'tan uzaklaştı.

"Bu gece sahnede çok güzeldi, değil mi Carter?" Pislik Simon bana diyor.

"O her zaman güzeldir." Aralarına girerek, onu ondan uzaklaştıırırım. "Sen solo yapmalısın."

"İlk yarıda solo performansım vardı." Jennie elimi sıkarak uyarıyor. "Hatırladın mı?"

"Evet, ama kalıcı olarak. Çiftleri bırakmalısın." Ona doğru eğilip fısıldıyorum, "Jerkwad seni aşağı çekiyor."

Beni kucaklamış gibi yapar. "Sen sadece ondan nefret ediyorsun."

"Tabii ki nefret ediyorum," diye yanırlılıkla çok yüksek sesle söylüyorum. Simon'a dönerek, "Bu gece kiminle çıkıyorsun, Steve?" diyorum. Olivia düşünüyor.

Ben tatlı biriyim ama bazen biraz pislik olabiliyorum. Eğer senden hoşlanmıyorsam. Simon'dan hoşlanmıyorum, bu yüzden bazen, *ara sıra*, ona yanlış isimle sesleniyorum. Dans ettiği her kızla yatıyor ve dört yıldır gözünü kız kardeşime dikmiş durumda.

"Aynı şeyi sana da sorabilirim," diye cevaplıyor, yüzünde o kadar kendinden emin bir gülümsemeyle ki, onu yumruklamak istiyorum.

"Benim bir kız arkadaşım var."

"Tabii. Duydum." Tırnaklarını kontrol ediyor. "Geçmişini bildiğim için, o kadar da ciddi olamaz."

Dişlerimin arasından konuşurken çenem titriyor. "Ciddi."

"Tamam." Jennie ellerini çırpıyor. "Açlıktan ölüyorum. Akşam yemeği?"

"Sen de bize katılır mısın, Simon?" diye sorar annem, sonra benim somurtkan yüzüme bakmayı reddeder.

"Oh, çok isterim..."

"*Hayır!*" Jennie onu keser. Jennie'yi seviyorum. Ona tatlı bir gülümsemeyle bakar. "Bu gece olmaz, Simon. Ailemle baş başa vakit geçirmek istiyorum."

Ona attığım sırtış hiç olmadığı kadar kendini beğenmiş, kolumu kız kardeşimin koluna takıp onu çekiyorum ve Simon'ı ağzı açık bir aptal gibi orada bırakıyorum.

"Bu maço, aşırı koruyucu kardeş saçmalığını ne kadar sevsem de," diye başlar Jennie, "mezun olmadan önce dans partnerimi öldürmemenizi tercih ederim."

"Mezun olduktan sonra özgür mü olacak?" diye yarı ciddi yarı şakacı bir şekilde soruyorum, annemi ve kız kardeşimi otoparktan geçirirken.

"Diplomamı aldıktan sonra Simon Syphilis'e ne yapacağın umurumda bile değil."

"Ah, Tanrı aşkına..." Annem başını sallar. "Siz ikiniz çok saçmasınız."

Ben kesinlikle saçmalıyorum, çünkü iki saat sonra onları bıraktığımda ve arabada yalnız kaldığımda, dün gece uçaktan indiğimdeki durumumla aynı durumdayım. Isıtmalı direksiyona parmaklarımla vurarak, bir an tereddüt ettikten sonra arabayı vitese takıp gitmem gereken yerin ters yönüne doğru yola çıkıyorum.

On dakika sonra, Olivia'nın karanlık, sessiz evinin önünde duruyorum. Muhtemelen onu aramalıyım ama bunun yerine, bu sabah bana bıraktığı anahtarı

anahtarı kaldırıp kilide sokuyorum. Kapı gıcırdayarak açılıyor ve ben içeri girip soğuğu hızla dışarıda bırakıyorum. Kısa koridorun sonunda, yatak odasından loş bir ışık yanıyor.

"Merhaba?" Olivia'nın tereddütlü sesi duyuluyor. Ardından bir boğuşma, yüksek bir gürültü ve sonra sessiz bir "*siktir git*" geliyor. Beş saniye sonra, yerden kafasını kapı aralığından çıkarıyor. Beni gördüğünde gözleri parlıyor. "Carter."

"Yerde ne yapıyorsun, çılgın kız?" Onu ayağa kaldırırken, bacaklarının arasında dolanan battaniyeye gülümsüyorum. Bu şeyden kurtulmak için ne yapmaya çalıştığını bilmiyorum. Onu tutmakla ilgili hislerimi ifade etmek için iyi bir benzetme gibi geliyor.

Kollarını bana doluyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Tekrar geleceğini bilmiyordum."

"Ben de bilmiyordum," diye itiraf ediyorum, elimi buklelerine doğru kaydırarak. Çenesini göğsüme dayıyor ve ben dudaklarımı burnuna indiriyorum. "Öylece oldu. Yine."

"Anahtarımı iade etmek için gelmediğine emin misin?"

"Hayır." Onu kollarımın arasına aldım. "Yeni kalorifer kazanını kontrol etmek istedim. Ve görünüşe göre yeni pijamalarını da." Onu yatağa bıraktım, parmağımı uyluğundan ayak bileğine kadar gezdirdim. Üzerinde sadece mor renkli erkek şortu ve krem rengi omzunu ortaya çıkaran bol bir tişört vardı. "Büyük hayranıyım."

Giyisilerimi çıkarıp onun arkasına yatıyorum. Elimi gömleğinin altına sokup, sıcak karnını okşuyorum ve kokusunu içime çekiyorum. O benim en sevdiğim koku, annemin pazar sabahları okul ögle yemeğimiz için kek pişirdiği zamanlardaki gibi. O, evin en baş döndürücü kokusu gibi kokuyor ve ben bu kokunun verdiği hissi çok seviyorum.

"O anahtarı asla geri alamayacağını bilmelisin. Artık o benim. Zaten anahtarlığımda."

"Alabilirsin," diye fısıldadı, ben de tişörtünü başından çıkardım. "İyi, çünkü ben istemiyordum."

Parmaklarım külotunun içine girince inlemeye başlar ve saçları cildimi gıdıklar.

"Sen hiçbir şey istemezsin," diye hırıltıyla söylüyor, ben iki parmağımı içine sokarken elime karşı direniyor.

"Hayır, sadece senin benim olmanı istiyorum."

Elini enseme koyup yüzünü bana doğru çevirir, öpücük ister. Ona öpücük veririm, çünkü her zaman vereceğim. "Ben seninim."

Muhteşem kızıma bakarken ağzım kıvrılıyor. Onun içine girerken, gözlerini sıkıca kapatıp inliyor. Parmaklarımla çenesini tutarak, sessizce bana tekrar bakmasını rica ediyorum. O bana baktığında göğsümü dolduran ve tüm vücudumu saran his başımı döndürüyor.

Olivia'nın yumuşak dudakları çeneme değiyor, çenemi yukarı doğru takip ederek ağzımın köşesine ulaşıyor. "Kalbim hiç bu kadar mutlu olmamıştı."

Sözleri dilinden şefkatle dökülüyor ve ben kalbimin attığı bu kadına sahip olduğum her şeyi boşaltıyorum.

BÖLÜM 30

LANET OLSUN,
AYIYI KIZDIRMA
DE

CARTER

Bu gece Olivia için gol attığımda, onun en çok ne tür bir kutlamadan hoşlanacağını düşünüyorsunuz? En bariz cevap, ona gizlice göz kırpmak olurdu, ama o beni seçti, bu yüzden gösterişli birini seçtiğini bilmeli. Ben her şeyi gölgede değil, gösterişli bir şekilde yaparım.

Olivia hariç, bariz nedenlerden dolayı. Onu gölgede yaparım. Gerçi onu da şık bir şekilde yaptığımı düşünmek hoşuma gidiyor...

Gevşek bir pakı yakalayıp, takım bankasının arkasındaki koltukları tarayarak Olivia'yı ararken onu tahtaya doğru fırlatıyorum. Ceketini Cara'nın yanındaki koltuğuna asılı, bu yüzden onların çoktan burada olduklarını biliyorum.

"Söylentilere göre kız arkadaşına bir fırın almışsın." Emmett beni bariyere doğru itip puck'ı benden çaldı, dönerek hiç beklemedik bir anda Adam'a doğru vurdu, Adam da tam zamanında blokunu kaldırarak puck'ı ağdan uzaklaştırdı.

Garrett nefesini tutar. "Anlamadım? Kalorifer mi?"

"Kızın evi buz gibiydi," diye mırıldanıyorum ve bacaklarının arasından bir puck çekiyorum. Onu sopamın ucuna atıyorum ve Emmett, ben gösteriş yapamadan onu vuruyor.

"Yepyeni bir kalorifer," diye düşünür Garrett, eldivenli parmaklarıyla çenesini ovuşturarak. "Huh. Seni paranın için kullanmadığından emin misin?" Emmett ve ben onu ikimizin ve tahtaların arasında sıkıştırınca hemen susar. "Tamam, tamam! Şaka yapıyordum!"

"Eh! Çocuklar! Bunu diğer takım için saklayın!"

Cara'nın sesiyle başımı kaldırıp Garrett'i bırakıyorum ve Olivia'nın eğlenen bakışlarıyla karşılaşınca tam bir ezik gibi sırtıyorum. Emmett'i kenara iterek bankın önüne doğru ilerledim ve Olivia koridordan geçerken eldivenlerimi pleksiglasın üzerine vurarak tahtaların üzerinden atladım. Vipers tişörtü vücuduna yapışmış, boyalı kot pantolonunun bel kısmının üstünde bir santimlik deri görünüyordu. Oturmadan önce ceketini düzeltirken göbek deliğindeki küçük mücevher göründü.

"Ah-ah-ah," diye tsk tsk yaptım. "Bir dön bakalım, güzelim." Maç için onu almaya gönderdiğim limuzinde bu tişört onu bekliyordu. Arkasında ne yazdığını görmek istediğimi bildiğini biliyorum.

Yanakları sevimli bir pembe tonuna büründü. "Carter."

Gülümserim, parmağımı havada döndürürüm. Olivia gözlerini devirir ve ellerini başının üzerine kaldırır — birinde patlamış mısır torbası, diğerinde bira — en muhteşem sırtını gösterir. Eldivenlerim koktuğu için parmaklarımı ısırma isteğine direnirim, ama lanet olsun, sırtını süsleyen 87 ve *Beckett* gerçekten beni etkiliyor.

Vizörümü cama bastırıyorum. "Şu anda çok sertim."

"Beckett!" Koç kaskımı sallıyor. "Kız arkadaşınla flört etmeyi bırak ve ısınmak için hemen buz pistine dön!"

"Sadece ona atacağım golü anlatıyorum."

Tek istediğim kız arkadaşıma hava atmak ve onun bunu sevdiğini biliyorum, çoğu saçma sapan hareketlerime gözlerini devirse de.

İkinci periyodun üçüncü dakikasında, Garrett benden bir an önce buzun üzerine atlar ve kırmızı çizgiyi geçen pakı yakalar. Ben bordun üzerinden atlarken adımı söyler ve ben de burada olduğumu belirtmek için sopamı buza üç kez vururum. Pak, Garrett'ın hiçbir çaba sarf etmeden sopamın kavisli bıçağına çarpar, gözleri ağ ile yüzüne yaklaşmak üzere olan savunma oyuncusu arasında gidip gelir.

"Arkanında, Beckett!" Emmett solumdan bağırarak, arkamda olan forveti haber veriyor.

Frenlere basarım ve sol kanat oyuncusu benimle birlikte olmadığını fark etmeden önce yanımdan uçup gitmesini izlerim. O geri dönmek için bir saniye harcadığı sırada, ben onun yanından dönerek takım arkadaşlarımı ararım.

"Hepsi senin!" Garrett, rebound için hazır olarak ağın yanından bağırır. "Sıkıştır şunu, bebeğim!"

Sola doğru kayarken sol bacağım geriye doğru kayar ve sopam yıldırım gibi bir sesle puck'a vurur. Arena'da ağır bir sessizlik hakimdir, ben o kötü çocuğu uçururken tüm taraftarlar nefeslerini tutar ve puck, çapraz çubuğa çarptığında yankılanan yüksek bir ses çıkarır ve ağlara düşer, tüm arena patlar.

"Bar aşağı, bebeğim!" diye bağırarak kollarımı başımın üzerine kaldırırım.

"Harika şut dostum!" diye bağıır Emmett ve beni bariyere doğru iter.

Garrett üzerimize çökünce geriye doğru kayarak buzun üzerine düşüyorum, ardından savunma oyuncularımız da üzerimize çöküyor. Sonunda ayağa kalktığımda, kalabalığın içinde görmek istediğim tek kişiyi arıyorum.

Olivia ayakta, Cara ile birlikte alkışlıyor ve bağıırıyor. Ben takım arkadaşlarımla eldivenlerimizi çarpıştırarak yedek kulübesinin önünden geçerken gözleri benimkilere takılıyor ve bana, kaleci ağının üstünde hala yanıp sönen kırmızı ışıktaki bile parlamayan bir gülümseme atıyor.

Onun önünde durduğumda kameralar bana doğru çevrilir ve gözleri büyür, gülümsemesi kaybolur, yavaş çekimde yükselen sopamı izlerken yerini saf bir dehşet alır.

Sakin yapma, Olivia dudaklarıyla söylüyor.

Ama Cara zıplıyor, Olivia'nın omuzlarını sallıyor, sanki bunu yapmaya *cesaret* etmemi istiyor.

Ben de yapıyorum. Sopamı ona doğrultuyorum, eldivenimi dudaklarıma götürüyorum ve Olivia'ya yapabildiğim en büyük, en gürültülü öpücüğü gönderiyorum, kalabalık çılgına dönerken onu arenaya gönderiyorum. Kiraz kırmızısı yüzü, hayatında ikinci kez dev ekranda parlıyor, çünkü ben dersimi asla almayacağım.

Kolumu başımın üzerine kaldırıp, sopamla ekrana işaret ediyorum. "*Bu benim prensesim!*" Her şeyi abartılı bir şekilde yaptığımı söylemişim.

Ben tahtaya yaslanıp su içip arkadaşlarla sohbet ederken, golüm büyük ekranda üç kez tekrar gösteriliyor. Karşılaşma için kırmızı çizgide sıraya girdiğimde, Olivia'ya bir kez daha gizlice bakıyorum. Ayaklarını cama dayamış, koltuğuna yarı gömülmüş, bir eliyle olağanüstü güzel yüzünün büyük bir kısmını kapatıyor. Gözlerini kısıyor. Ona gülümsediğimde gözleri daha da kısıyor.

"*Siktir*. Onu alabilir miyim?" Seattle'ın orta saha oyuncusu ve yardımcı kaptanı Lucas Daley, sopasını kalçalarının üzerinde tutarak küçük bir daire çizerek bana sırtlıyor.

"Ne dedin sen?"

"Sen onunla işini bitirdiğinde." Olivia'nın yönüne bakıyor. "Onu alabilir miyim?"

Dişlerimi birbirine vurarak gıcırdatıyorum. "Onunla işim bitmeyecek."

İnanamayan bir şekilde burnunu çekince boynum sağa sola gerilir. Beni kızdırmaya çalışıyor ama buna izin veremem, özellikle Olivia buradayken.

"Onu becerdin, şimdi en iyi yaptığın şeyi yapıp onu terk etmeni bekliyorum."

"Siktir git, Daley," Emmett ilgisizce elini salladı.

Daley eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Yoksa ne olacak? Buradaki arkadaşın beni bayılayacak mı?"

"Eğer çeneni kapatmazsan?" Göğsüm onun göğsüne değene kadar ileri kayarım. "Evet, aynen öyle yapacağım."

Hakem kolunu aramıza soktu. "Tamam beyler. Yeter artık. Hadi bu işi bitirelim."

Buz üzerinde yerimi alıyorum, Daley ile yüzleşmeye hazırlanırken omuzlarımdan dalgalar halinde dökülen öfkeyi silkeliyorum. Hakem düdüğünü dudaklarının arasına sıkıştırıp eğiliyor, elindeki pak mavi noktanın üzerinde duruyor.

"Tanrım, şuna bir bakın, olur mu?"

Hakem iç çekerek doğrulur ve avucuyla yüzünü ovuşturur. Gözümün ucuyla bunu zar zor fark ederim. Daley'nin bakışlarına çok odaklanmış durumdayım, o da kız arkadaşına bakıyor, kız arkadaşım da alt dudağını ısırarak bizi izliyor.

"O minik, sürtük bir hokey hayranı, değil mi? Onu ikiye böleceğim."

Boğazımı parçalayan ve dudaklarımdan çıkan hırıltı insan sesine benzemiyor. Ne olduğunu anlamadan, eldivenlerim ve sopam buzun üzerinde, yumruklarım Daley'nin forması boynuna dolanmış, yüzüm onun yüzüne yaklaşmış, onu kendime çekiyorum.

"Onun hakkında bir kelime daha edersen, sakızını tüküreceksin." Nabzım kulaklarımda çınlıyor, göğsüm öfkeyle şişerken sıkışıyor. Ben patlamanın eşiğinde duran bir volkanım. Bir kez başladığımda kimse beni durduramaz.

Daley sopasını bırakıp eldivenlerini fırlatırken yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme beliriyor.

"Temiz ve hızlı olun," diyor hakem nefesini vererek, etrafımızdaki alanı boşaltıyor.

Arenadaki atmosfer çılgınca, golün heyecanı henüz dinmemişken, yaklaşan kavga ile daha da coşmuş durumda. Bu taraftarlar kavgalara bayılır ve bu gece de farklı değil. Carter Beckett'in zaman zaman kendini kaybetmesini izlemeyi severler, ki tam da bu olacak.

Daley'nin formasına tutunduğum eli bırakıp, yumruklarımı havada tutarak yavaşça daireler çizmeye başlıyoruz.

"Temiz misin?" Bakışları Olivia'ya kayıyor. "Öyle görünen bir kızla sevişirken prezervatif takmayı sevmem. Her santimini hissetmek isterim..."

Yumruğum ağzına çarptı, başı geriye doğru savruldu ve çenesini kapattı. Kanayan dudağındaki kanı silerek, kıkırdamadan önce geveledi.

"Kız çok korkmuş görünüyor. Sanırım seni yere sererim diye endişeleniyor, Beckett?"

Yumruğunu savuşturduğumda kolu sallanır ve omzumun kenarına çarpar. Ona saldırdığımda geri çekilir, ama ben onun formasını yakalar ve onu geri çekerim.

"Hâlâ konuşuyorsun," diyorum, "ama kanayan ben değilim."

Yüzüne tekrar yumruk attığımda Daley benim tutuşumdan kurtulmaya çalışır, ben de formayı başının üzerinden çekip çıkarırım, bu sırada kaskı da düşer. Yumruğumu bir kez daha savururum ve burnunu kırarım. Kan parmak eklemlerimi kaplar ve yüzünden damlayarak buza lekeler bırakır, o da bana doğru atılır, formamı yakalar ve ikimiz buzun üzerine yuvarlanırsınız. Yumruğu savrulur, kaskım çıkarken ağzımın köşesine çarpar ve ben onun üstüne yuvarlanırken bunun getirdiği keskin acıyı görmezden gelirim. Kolumu geri çekip yumruğumu bir, iki, üç kez ileri savururken saçlarım alnıma çarpar.

"*Beckett!* Yeter!" Hakem sağdan bize doğru kayıyor, çizgi hakemleri sol tarafta. "Kalkın! İkiniz de! Bitti!"

Daley'nin formasını tutup yüzünü benimkine doğru çekiyorum, göğsüm hızla inip kalkarken öfkeyle bağıriyorum, "Ona dokunmayacaksın."

Sırtımda bir el hissettim ve bir saniye sonra Garrett beni ayağa kaldırdı ve pistin aşığına itti. "Siktir, izlemesi çok eğlenceliydi."

Emmett bana eldivenlerimi ve sopamı uzattı. "Ollie pek eğlenmemiş gibi görünüyor."

Hoparlörlerden cezam okunurken ona bakıyorum: Daley ve bana beşer dakika. Olivia'nın endişeli bakışları üzerimde, iki dizi de titriyor, başparmağının ucunu tırnaklarını ısıtır gibi ağzına sokmuş.

Cara, sanki en iyi filmi izlemiş gibi görünüyor, ağzına patlamış mısır atıyor. Bana iki başparmağını kaldırıp kocaman bir gülümsemeyle selam veriyor. "Aferin sana Beckett! Onları mahvet bebeğim!"

Ceza sahasındaki bankta iç çekerek çöküyorum, ıslak saçlarımı parmaklarımla tarayarak yüzümden çekiyorum. Antrenörümüz yanıma gelip dudağımı temizlerken.

Chris, ağzımın köşesinde kurumuş kanı siler. "Carter Beckett'ın bir kız için kavga edeceği günü göreceğimi hiç düşünmemiştim."

"Her şeyin bir ilki vardır." Antiseptik sıvının acısıyla tıslarım.

"Buna değer miydi?"

"O her zaman buna değer."

"Kızını güvende tutmak için ne gerekiyorsa?"

"Ne gerekiyorsa." Tutmayı planladığım bir söz.

"Bütün hafta sonu kalacağından emin misin?" Garrett limuzinin arka koltuğundaki sırt çantasını alır ve inceler. "Fazla bir şey getirmiş gibi görünmüyor."

Olivia minimalist biridir, sanırım bu yüzden. Ama bunun yerine, "Çünkü evdeyken kıyafete ihtiyacı olmayacak." diyorum.

Adam gülerek, uzanırken ceketinin düğmesini açtı. "Eski güzel günleri özlüyorum."

Emmett kaşlarını kaldırır. "Günler iyi değilse Woody, o zaman bir şeyler yapmalısın. Bu doğru değil dostum."

"Başka ne yapabilirim bilmiyorum. Her şeyi denedim sanki. En azından onu barda buluşmaya ikna etmeyi başardım."

Dört aydır ilk kez, diye düşünüyorum içimden. Emmett ve Garrett'ın yüzlerindeki ifadeler, onların da aynı şeyi düşündüklerini gösteriyor. Adam ve Courtney'nin arasında ne olup bittiğini bilmiyorum, ama kesinlikle bir şeyler yolunda değil.

Kapıdan içeri girdiğimiz anda muhteşem esmerimi görüyorum. Barın üzerine eğilmiş, çenesini eline dayamış, televizyonda benim golümün özetini izliyor. Cara'nın hazırladığı masaya paltomu bırakıp, yanağına bir öpücük konduruyorum ve Olivia'ya doğru yöneliyorum.

"Kıçın bu dünyadan değil," diye fısıldıyorum, kollarımı ona dolarken çenemi omzuna dayıyorum.

"Mmm." O da geriye uzanır, parmaklarını saçlarımin arasına geçirir, başını yana eğerek dudaklarımin boynundaki yumuşak, sıcak tenine dokunmasına izin verir. "Çok romantiksin."

"Sana romantizmi göstereceğim." Elimi gömleğinin önünden karnına kaydırdım, dokunuşumla kaslarının seğirmesinden zevk aldım ve serbest parmaklarımin uçlarını kot pantolonunun bel kısmının altına soktum. "Eve gittiğimizde bu kot pantolonu parçalayacağım. Ateşte yakacağım."

"Ne giyeceğim?"

"Senin beynini sikip dururken, çıplak vücudumun üstüne uzanacağım."

"Bütün hafta sonu mu?" En sevdiğim popo pantolonumun şişkinliğine sürtünüyor, Olivia'nın parmakları saçlarımin sıkıca kavıyor, diğer eli karnımdaki elimi kaplıyor.

"Bütün hafta sonu." Çenesinin kenarını ısıyorum. "Bana durmam için yalvaracaksın."

"Neden öyle bir şey yapayım ki?"

Gülerek onu bana doğru çeviriyorum. "Eğer bir adım önde başlamak istiyorsan, hemen şimdi banyoya kaçabiliriz."

"Sen asla stantlara sığmazsın."

"Ne kadar iri olduğumu söylemeni seviyorum. Bu benim egomu şişiriyor."

"Senin aletin hakkında konuşmadığımı çok iyi biliyorsun."

"Sen benim dev sikimi seviyorsun," diye alay ediyorum, kışını sıkıp vücudunu bana bastırırken dilim onun ağzını yalıyor.

"Seviyorum," diye onaylar, parmakları boynumdan sarkan saçları kavrar. Başparmağı ağzımın köşesindeki kesiklere dokunur. "Ama neyi sevmediğimi biliyor musun?"

Derin bir iniltiyle başımı geriye atıyorum, gözlerimi onun sesindeki ani sertliğe karşı sıkıca kapatıyorum. "Beni kandırdın. Bundan kurtulacağımı sanmıştım."

Olivia mükemmel kaşlarından birini kaldırır ve elini geri çeker, kollarını göğsünde kavuşturur. "Başın belada, Carter Beckett."

Gözlerimi kısarım. "Bana öğretmen gibi konuşmana bayılıyorum, bebeğim." "Bana tatlı sözler söyleme. İşe yaramaz."

"İşe yaramaz mı?" Onu bana doğru çekip boynunu öperim, ıslak dilimle kayar ve dişlerimle ısırırım, ta ki kulağını bulana kadar. "Peki öpücükler? Onlar işe yarar mı?"

"Hayır." Bu bir kelimedenden çok bir inilti, bu yüzden bu cevaba saçmalık diyorum. "Carter." Bir inilti, muhtemelen dilimin kulak altındaki derisini tatmak için dışarı çıkmasından dolayı. Parmakları göğüs kaslarıma gömülür, sanki ayakta durmak için benim vücuduma ihtiyacı varmış gibi bana yaslanır. Sorun değil, onu her zaman destekleyeceğim.

Olivia inleyerek bana yaslanıyor.

"Bana boyun eğmemek imkansız, değil mi?"

"Senden nefret ediyorum," diye mırıldanır, hiç öfke duymadan.

"Hayır. Beni seviyorsun." Dudaklarımın arasında, suçlamamın sıcaklığının boynuna yayıldığını hissediyorum ve onu kendime çekip kucakladığımda gülümsememi saçlarında saklıyorum. Parmaklarımı onunkilere dolayarak, barmen birayı kaydırduğında onu bardan alıp elini çekiyorum. "Hadi, tatlım. Bu gece herkesin beni dev ekrandaki muhteşem kızla görmesini istiyorum."

"Ve bu da başka bir şey!" Serbest elini havaya kaldırıyor. Onun küçük öfke nöbetlerini seviyorum. "Bu gece beni *yine* utandırdın." Onu kabine itip yanına oturuyorum. "Sen buna utandırmak diyorsun, ben ise seni gururlandırmak diyorum. Başka nasıl senin benim olduğunu bilebilir ki?"

Cara bizi izlerken eğlenerek kaşlarını kaldırır. "Hâlâ ona kızgın mısın? Neden kavga ettiğini bildiğin halde mi? Bence yaptığı şey için büyük bir

büyük bir oral seks hak ediyor."

Boğazımı temizlerim ve ayağımla Cara'nın bacağını hafifçe vururum, sonra elimi iki kez boynumun üzerinde gezdiririm. *Hayır, lanet olsun*, diye zihnimde ona bağırırım.

Ağzının köşeleri kıvrılır. "Oh. Ona söylemedin."

"Neyi söylemedin?" Olivia ikimizin arasında bakıyor. "Bana neyi söylemedin?"

"Uh..." Kafamı kaşıyorum, Olivia'ya söyleyecek bir şey arıyorum, sorduğundan başka bir şey. "Senin... benim... seni... sevdiğimi mi?" Huh. Sanki, aslında söylemek için yüzde 1000 erken olan kelimeleri söyleme dürtüsünü tatmin etmişim gibi hissediyorum. Garip.

Ağzının kenarındaki kaşlarını çatması, bunu pek komik bulmadığını gösteriyor. "Carter."

"Ollie kızım." Onun bakışlarını yakalayıp bir yudum bira içiyorum.

"O senin için savaştı," diye patlar Cara, sonra sanki bu dürtüyü kontrol edememiş gibi iki elini ağzına kapatır. "Üzgünüm. Çok üzgünüm."

İç çekerek koltuğa geri çöküyorum, bakışlarım Emmett'e odaklanıyor, o ise aktif olarak benden başka her yere bakıyor.

"Carter?" Olivia koluma dokunur. "Senin benim için savaştığını ne demek istiyor?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "Önemli bir şey değil, gerçekten. Daley hoşuma gitmeyen bir şey söyledi."

"Seni sikiyle ikiye bölmek istediğini söyledi," diye Cara yine patlar.

"Care!" Emmett, ne oluyor lan diye ellerini kaldırır, gözleri fal taşı gibi açılır, Garrett ve Adam ise içkilerini boğazlarına kaçıırırlar. "Bebeğim, yapma ama."

"Üzgünüm! Elimde değil!" Olivia'ya bakar. "Ama çok ateşli değil mi? O senin onurunu korudu! Her yer kan içindeydi! Bu bir savaştı ve sen de ganimetti."

"O asla ele geçirilemezdi." Masada Olivia'nın dizini sıkıyorum. O, bana bakarak olağanüstü sessiz. "İyi misin?"

"Görünüşe göre hak ettiğin oral seksi düşünüyor," diye mırıldanıyor Cara, bardağını elinde tutarken.

"Sıkıldım, Adam," tanıdık bir ses araya girer. Adam'ın yanında kızıl saçlı bir kadın belirir, mavi gözleri Olivia'nın üzerinde dolaşır ve sonra bana bakar.

Adam'a bakmadan önce sırtıyor. "Gidelim."

"Şimdiden mi? Daha yeni... Yani, daha yeni geldik." Adam kaşlarını çatarak kız arkadaşının elini tutmaya çalışır. Kız, Adam elini tutamadan elini çeker. "Carter'ın kız arkadaşıyla henüz tanışmadın. Olivia." Olivia'yı işaret eder, Olivia parlak bir gülümsemeyle elini uzatır. "Bu Courtney."

Courtney'nin gözleri Olivia'nın vücudunu baştan aşağı süzer ve tekrar bana döner. "Merhaba," der, elini görmezden gelerek, yarım yamalak bir selam verir. "Kız arkadaş, ha?"

"Evet." Çenem titrer. Bu kıza karşı hissettiğim nefret ölçülemeyecek kadar büyük. Adam'ın neden hâlâ onunla birlikte olduğunu anlamıyorum.

"Court," diye fısıldayarak onu uyarır. "Hadi ama."

Courtney gözlerini devirir, sonra Olivia'nın elini tutar ve hızlıca, zayıf bir şekilde sıkar, sonra da ona dokunmak istemediği bir hastalıklmış gibi bırakır. "O zaman arkadaşlarımla bir içki daha içmeye gidiyorum."

"Üzgünüm, Ollie," diye fısıldadı Adam, eliyle saçlarını kaşıyarak. "O genelde böyle değildir... Normalde, şey... Üzgünüm."

Olivia elini sıkar. "Merak etme, Adam."

O andan itibaren gece mahvolur. Adam'ın keyfi kaçmıştır ve herkes sessiz ve yorgundur. Olivia yanıma sokulur, elleri uyluklarımın üzerindedir ve sadece kırk beş dakika sonra başını omzuma yaslar.

Başının tepesine bir öpücük konduruyorum. "Eve gidip vücudunu taparcasına sevmek ister misin?"

"Kulağa hoş geliyor," diyor yumuşak, mutlu bir iç çekişle.

Veda ettikten sonra tuvalete gider, ben de paltolarımızı alıp koridorda onu beklerim. Bu barda son kez tuvalete gittiğinde dersimi almıştım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu ve bir dakika sonra Courtney karanlık koridora girdi.

"Carter," diye mırıldanır, yanıma yaklaşarak. "Bu kız arkadaşlık ne kadar sürecektir?"

Ayaklarımın üzerinde kaynıyorum, ondan sızan alkol kokusunu görmezden geliyorum. Bu akşamki muhteşem performansından sonra ortadan kaybolduğundan beri

"Beni elinde tuttuğu sürece."

"Hadi ama. İkimiz de bunun sen olmadığını biliyoruz." Tırnaklarının uçları boynuma değiyor, yavaşça yukarı doğru ilerliyor ve ben ona dönüp, onun alanını işgal ediyorum.

"Ne yapıyorsun sen?"

"Ne?" Eli saçlarıma dalarken, dili alt dudağını yaladı.

"Çek ellerini üzerimden. En iyi arkadaşlarımdan biriyle çıkıyorsun. Benim bir kız arkadaşım var."

Gözleri parıldarken kravatımı yumruğuna doladı. "Zavallı Carter. Artık hayaların mengeneye sıkışmışken eğlenen kalmadı. Kız arkadaşın paylaşmaya razı değil mi? Ne sıkıcı."

Yüzümü, burun uçlarımız neredeyse değecek kadar yaklaştırdım. "Git. Siktir git."

Göz kırparak, adımlarında biraz fazla sallanarak uzaklaşır ve ben de heyecanla göğsümü avuçlarımla okşarım.

Son altı aydır ona ne oldu bilmiyorum. Geçen yaz onların evinde düzenlenen havuz partisine kadar onunla hiç sorunum olmamıştı, ama o partide beni evin içine kadar takip edip elini gömleğimin içine soktu. Ona ne yaptığını sorduğumda, ona nasıl baktığımı gördüğünü söyledi. Hala ne demek istediğini anlamıyorum, ama arkamı dönüp içmeye gittiğim birayı almadan oradan ayrıldım.

Burada ne kadar uzun durursam, o kadar huzursuz oluyorum. Omuzlarım gergin ve sertleşmiş, gözlerimin arkasında baş ağrısı başlıyor. Uykuya mı, kafeine mi yoksa sadece Olivia'ya mı ihtiyacım var bilmiyorum, ama beklerken hızlıca bir bardak buzlu su içmenin iyi olacağına karar veriyorum, bu yüzden tuvalete gitmeden önce barda bir bardak su içiyorum.

Uzun bacaklı esmer bir kadın beni görünce duvardan kalkıyor. Ona biraz tanıdık geliyor ama kim olduğunu çıkaramıyorum.

"İşte buradasın."

Yorgunluk omurgamı karıncalandırıyor. "Seni tanıyor muyum?"

Dudaklarını ısırır. "Ben yatak odanın penceresine yapışmışken bana penthouse'undan manzarayı gösterdin."

Kollarını boynuma dolayarak, "İkinci tur için hazır olduğunu duydum" diye fısıldadı.

BÖLÜM 31

ZOR DURUMDA
OLDUĞUNDA

OLIVIA

"DEMEK SEN KIZ ARKADAŞIYSIN, HA?"

Bakışlarım yükselir ve aynada Courtney'nin gözlerine kilitlenir. Bunun bana söylediği ikinci şey olduğunu biliyorum, ama onu pek sevdiğimi sanmıyorum.

Sensörün önünden elimi sallayarak musluğu açtım ve soğuk su akmaya başladı. "Ben kız arkadaşım."

"Tanıştığımıza çok memnun oldum, Ophelia."

Ellerimi ovarken yansıma ona gülümser. "Ben de, Chloe."

Gözleri kısılır. "Courtney."

"Anlamadım?"

"Benim adım Courtney."

"Aman Tanrım. Çok özür dilerim." Dağıtıcıdan bir kağıt havlu çekip ellerimi kuruladım. "Unutmuş olmalıyım. İş yerinde çok uzun ve yoğun bir hafta geçirdim. Ne iş yapıyorsun?"

Gözleri vücudumu baştan aşağı süzer, sonra tekrar yukarı çıkar. Tezgahın üzerine eğilerek, kırmızı rujunu yeniden sürer. "Erkek arkadaşım zengin. İşe ihtiyacım yok."

Düşünme, düşünme, düşünme. Zavallı

Adam.

Kahretsin. Düşündüm.

"Henüz işinden ayrılma," Courtney bana istemediğim bir tavsiye veriyor. "Sonra pişman olabileceğin aceleci kararlar vermek istemezsin."

"İşimi bırakmayı düşünmüyorum."

Tiyatral bir rahatlama iç çekişi yapar. "Tanrıya şükür. Carter'ı ve her şeyi bildiğim için, bu gerçekten en iyisi."

Bu ne demek oluyor lan?

Mavi gözler aynada benimkilere bakıyor. "Çünkü sen onun normalde sevdiği tip değilsin."

Kapıya doğru dönerken çenem gerilir. Onun sesi beni durdurur, elim kapı kolunda.

"Onun dairesi arenaya ve bara çok yakın, ne kadar da uygun, değil mi?" Ağzının köşeleri yukarı kalkıyor. "Orada yattığı tüm kızları çabucak geri getirmek için harika bir yol."

Öfkeli ve rahatsız edici bir his göğsümü sıkıştırıyor ve sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Oraya hiç gitmedim, bu yüzden bilemem. Zamanımızı onun evinde geçiriyoruz."

Courtney sanki beni duymamış gibi aynaya geri döner, ya da belki de umursamıyordur. "Hoşça kal, Olive."

Tuvaletten çıkarken içimden "Ne kaba bir kadın" diye mırıldanıyorum. Kapının önünde durup derin bir nefes alıyorum ve bana aşılama çalıştığı korkuyu, istemediğim halde kafama sokmaya çalıştığı güvensizliği silkeliyorum. Carter için özel biri olmadığımı, benden önce gelen herkesle aynı olduğumu düşünmemi istiyor. Onun kadar mutsuz olmamı istiyor, ama nedenini bilmiyorum. Adam Lockwood gibi nazik biriyle hayatımın mükemmel olmaktan başka bir şey olabileceğini hayal edemiyorum ve Carter'la hayatım da aynı şekilde şekilleniyor.

Yine de onu koridorun sonunda uzun boylu esmer bir kızla bulmasaydım daha iyi olurdu.

Kalbim hızla atıyor ve mide bulantısı hissediyorum, onun ellerinin Adam'ın üzerinde olması beni rahatsız ediyor ve aniden başlayan titremeyi durdurmak için dişlerimi alt dudağıma bastırıyorum.

Onlara doğru temkinli bir adım atıyorum ve konuşmalarının sonunu duyuyorum, pencereye yaslanıp sevişmekle ilgili bir şey söylüyorlar.

Sessizce onun adını söylerken bakışlarım ikisi arasında gidip geliyor. "Carter?"

Carter rahat bir nefes alırken içinden bir rahatlama dalgası geçer ve beni kendine doğru çekerek sıkıca sarılır. "Merhaba bebeğim," diye fısıldayarak dudaklarını yanağıma bastırır.

"Neler oluyor?" Soruyu soran ben değilim, ince yapılı esmer kız. "Senin evine gideceğimizi sanıyordum?" Bana bakar

bana bakar. "O da geliyor mu?"

"Ne? Hayır?" Carter hızla başını sallar. "Ollie, yemin ederim öyle demedim. Su içmeye gittim ve geri geldiğimde o buradaydı ve..." Kaşlarını çatarak ona döner. "Sana ikinci tur için hazır olduğumu kim söyledi?"

İkinci tura hazır mı? Midemde derin bir kıskançlık çukuru açılır, acı o kadar taze, o kadar çirkin ki, elimi karnımın üzerine, tam acıyan yere koyarım. O daha önce onunla birlikte olmuş, cennete uzanan bacakları olan bu çarpıcı kadınla.

Bu duygudan nefret ediyorum. Kıskançlık acı verici ve gözlerimi kapatıp, onların birlikte olduğu görüntüyü, onu incelerken kafamda zaten sıraladığım karşılaştırmaları silmeye çalışıyorum. Kendime bunu yapmamam gerektiğini, bu çukura derinlemesine dalmamam gerektiğini söylüyorum. Başka birinin daha iyi olup olmadığını, onları uçurumun kenarına getirirken dudaklarını öpüp öpmediğini sürekli merak ettiğim bir yerde yaşayamam.

"Öyleydi," diye mırıldanarak cevap veriyor kadın, Courtney'nin banyodan çıkıp bize sadece bir bakış atarak uzaklaşmasını izlerken alnı kırışıyor. Esmer kadın parmaklarını alnına bastırıyor. "Aman Tanrım. Ne kadar da aptalım. Courtney bana senin beni sorduğunu ama adımı hatırlayamadığını söyledi. Senin buraya geldiğini söyledi ve ben..." Gözlerini kapatıp başını sallıyor. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı ve yanımızdan uzaklaştı.

"Ollie." Carter bakışlarımı kendine çevirir. "Söz veriyorum, ben hiçbir şey yapmadım. Courtney buraya geri geldi ve bana dokunuyordu ve ..."

"Sana dokunuyor muydu? İznin olmadan mı?" O başını sallar. "Beni rahat bırakmasını söyledim."

Elimi çenesine koyup yüzünü avuçlarım. "Üzgünüm, Carter. Bu doğru değil. İyi misin?"

"Ben iyiyim. Ben senin için endişeleniyorum." "Sadece eve gitmek istiyorum."

"O zaman eve gidelim."

Carter ceketimi giymeme yardım eder ve elimi tutarak beni bardan çıkarır. Yorgun ifadelerimizden eğlence çıkaran kaba kızıl saçlı kadını bulmam iki saniye sürer.

"Şimdiden gidiyor musunuz?" Courtney mırıldanır. "Yazık."

Carter gerginleşir, ağzını açar, muhtemelen ona siktirip gitmesini söylemek için. En azından ben öyle söylemek istiyorum.

Bu yüzden elimi göğsüne koyup ondan önce davranırım.

"Sen bir kaltaksın," diyorum Courtney'e, ama onun da bunu bildiğinden şüpheleniyorum. "Kaba ve sefil birisin ve yaptığın pisliği yapmaya ne hakkın olduğunu bilmiyorum."

Onun topuklu ayakkabılarından dolayı benden birkaç santim daha uzun olmasına aldırmadan ona yaklaşıyorum. Dişlerini birbirine vuruyor, çenesini sıkıyor ve kalabalık barda Adam'ı arıyor. O tatlı adama acımadan edemiyorum.

"Adam senden çok daha iyisini hak ediyor ve umarım bir gün bunun farkına varır. Bir daha onun izni olmadan erkek arkadaşına dokunursan, ona bir kez daha masum bir kadını yönlendirirsen, ne olacağını görürsün. O zaman konuşmamız tamamen farklı bir hal alır."

Bununla ne demek istediğimi tam olarak bilmiyorum, ama tehdit havada asılı kalıyor. Normalde fiziksel bir insan değilim. Hayatımda sadece bir kez kavga ettim ve o da buz üzerindeydi. On beş yaşındaydım ve sıradan, kötü kalpli bir kızın kurbanıydım. İki buçuk dönem boyunca onun fiziksel ve sözlü saldırganlığıyla uğraştıktan sonra, sonunda öfkeme yenik düştüm.

Demek istediğim şu: kızlar da kötü olabilirler ve işler zorlaşırsa, ben de onlara karşılık verebilirim. Bana hiç kolaylık göstermeyen bir ağabeyimle büyüdüm. Çocukluğumun yüzde 90'ında başım koltuğunda geçirdi.

Courtney'in bakışları öfkeyle parlıyor. "Siktir git..."

"Hayır," diye bağırır Carter ve beni ondan uzaklaştırır. "Siktir *git*, Courtney."

Veda etmek için durmuyoruz ve dışarı çıktığımızda Carter'ın arabamızı çağırmasını bekliyorum. Bunun yerine, beni caddeye doğru çekmeye başlıyor, düşen kar ve yanaklarımızı tokatlayan uluyan rüzgârın içinden geçerek. Onun uzun adımlarına yetişmek için uğraşıyorum, spor ayakkabılarım buzlu kaldırımlarda kayıyor ve Carter sonunda yavaşlıyor, beni yanına çekiyor.

"Üzgünüm," diye mırıldanır ve durup dudaklarını soğuk burnuma bastırır.

O endişeli ve gergin; bunu anlamak zor değil. Sorun şu ki, ben de öyleyim ve korkarım ki birbirimizin enerjisini beslemeye başlıyoruz.

. Kızgınım. Onun için kızgınım, istenmeyen yaklaşımlara, rızası olmayan dokunmalara katlanmak zorunda kaldığı için. Courtney'e kızgınım, sahip olduklarının değerini bilmediği, ait olmadığı yerlere karıştığı için. Kendime kızgınım, çünkü Carter'ın yaklaşan yolculuğunu düşünmeden duramıyorum. Kadınlar ona atlamadan tuvalete bile gidemiyorum. Her gece kaç kızın ona teklifte bulunduğunu, onu etkilemeye çalıştığını, ona dokunduğunu merak ederek uyanık kalacağımı düşünmek abartı olmaz.

Carter, gökdelenin girişindeki yuvaya anahtar kartını okuttuğunda ve zarif, mermer kaplı lobisine girdiğimizde, nerede olduğumuzu anladım.

"Burası senin dairen mi?"

"Mhmm." Beni boş asansöre soktu ve asansör çalışmaya başlamadan önce beş haneli bir şifre girdi.

Bana döndüğünde bakışlarında biriken sıcaklık yeni bir şeydi ve beni duvara yaslayıp dudaklarını dudaklarıma değdirdiğinde, kalbim hoşuma gitmeyen bir şekilde atmaya başladı.

Ceketimi çıkarırken dokunuşu sert, öpücükleri aç ve muhtaç. Kapılar açıldığında, sırtım kapıya çarpana kadar beni geriye doğru yürütüyor.

Daireye girdiğimizde etrafa bakma fırsatım olmuyor, çünkü o önümde diz çöküp ayakkabılarımı çıkarıyor, beni kucağına alıyor ve uzun bir koridordan taşıyor. Beni karanlık bir odadaki soğuk yatağa yatırıyor ve tek duyduğum şey kemer tokasının tıkırtısı, pantolonunun yere düşerken çıkardığı yumuşak ses ve her nefes alışımında göğsümün ağır ve düzensizce kalkıp alçalması.

Gümüş ay ışığının parçaları pencereden sızarak, sadece tedirginliğimi artıran gölgeler oluşturuyor. Yatağın yanındaki masada bir lambanın silüetini seçiyorum ve kordonu çekerek odayı loş bir ışıkla dolduruyorum.

Odayı incelerken kalbim hızla atıyor. Mükemmel, ama boş. Resim yok, kişisel dokunuşlar yok. Evindeki yatak odası gibi yaşanmış ve ev gibi değil. Steril ve beyaz, tertemiz ve her santimetresinden nefret ediyorum.

Carter'ın gözlerinde aç bir bakış var, ayak bileklerimi tutup beni kendine doğru çekiyor, sanki bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi, sanki haftalardır mahrum kalmış gibi.

Öyle mi?

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum, sanki bu düşünceyi kafamdan silebilecekmişim gibi.

Carter gömleğimi başımdan yırtıp atıyor ve kot pantolonumu bacaklarımdan aşağı çekip beline doluyor. Bana sıkıca sarılarak inliyor ve dudağımı ısıyor. "Siktir, bebeğim, seni istiyorum. Çok istiyorum."

"Dur!" Bu talep hiç uyarı olmadan gelir. Kulaklarımda çılgın bir davul sesi ve şakaklarımda dinmeyen bir zonklama vardır. "Ben... ben... yapamam. Yapamam, Carter." Onun kollarından kurtulur ve yatağın kenarına kayarım.

"Hey." Ayağa fırlayıp duvara yaslandığımda, elimi boğazıma götürdüğümde bana uzanır. "Ne oldu, prenses?"

"Yapma. Bana öyle deme."

Bana kafese kapatılmış, korkmuş vahşi bir hayvanmışım gibi yaklaşır. "Konuş benimle Ollie, lütfen. Ne oldu?"

"Ben... ben... yapamam, Carter. Seninle birlikte olamam." Titreyen bakışlarım yatağa düşüyor. "Orada olmaz. Senin... senin... senin..." Her gece, kızıdan kıza geçip durduğu yerde olmaz.

Anladığında bakışları titrer ve yumuşar, bir an sonra kendimi onun kollarında bulurum, yüzümü göğsüne gömerek beynime gözyaşlarımı tutması için yalvarırım. Onun bunları görmesini, benim bu kadar zayıf, korkmuş, lanet olasıca savunmasız halimi görmesini istemiyorum.

Elini sırtımda yavaşça gezdiriyor, şefkatli ve güven verici bir şekilde. "Üzgünüm, Ollie. Çok üzgünüm. Düşünemedim." Yüzümü ellerine almış, endişeli ve sabırlı bakışlarıyla gözlerime bakıyor. Alnıma uzun bir öpücük konduruyor, sonra gömleğimi başımın üstüne geri çekiyor. "Arabayı getireyim, tamam mı? Eve gidelim."

Neden böyle bir şey yaptığımı, neden kendime işkence etmek istediğimi bilmiyorum, ama Carter şoförünü ararken, ben yatak başındaki komodinin çekmecesini açıyorum. İçinden çok sayıda prezervatif dökülüyor, kağıtlara yazılmış telefon numaraları, ruj izleriyle dolu öpücükler.

Sessizce nefesimi elimle kapatarak, oturma odasına sürünerek giderim. Oda yatak odası kadar boş ve yan sehpanın çekmecesini açtığımda, yine prezervatiflerle karşılaşırım.

"On dakika sonra burada olacak," diye seslenir Carter, odaya girerken, giyinik ve başı eğik, gözleri telefonunda. Kafasını kaldırıp bakınca aniden durur, bakışları benim yüzümle baktığım prezervatif çekmecesini arasında gidip gelir. "Olivia... Ben buraya gelmezdim..."

"Beni neden buraya getirdin?"

"Ben..." Makul bir bahane ararken gözleri benimkilere kilitleniyor. "Düşünemedim. Sadece seninle yalnız kalmak istedim. Beklemek istemedim."

"Benimle tanışmadan önceki hayatını özlüyor musun?" Bu sözler ağızımdan çıkmadan önce yutkunamadım, ama Tanrım, bu sözlerin ağırlığı o kadar büyük ki, zihnimin derinliklerinde bu endişeyi taşımaktan yoruldum. Sanırım kendimi, artık korkularımın yersiz olduğuna, Carter'ın bir haftadır harika davrandığına ve güvensiz olacağım hiçbir şey olmadığına ikna etmeye çalışıyordum.

Ama mesele de bu, değil mi? Bir hafta oldu. Ondandır çok gerçek nedenlerle, çok geçerli korkularla uzaklaştım ve onların gitmesini istemem, onların kalkıp gitmeleri anlamına gelmez, ben öyle olmasını istesem bile.

Ve Tanrım, keşke öyle yapsalar, çünkü onun yüzünün benim sözlerim, suçlamalarım karşısında buruşmasını dayanamıyorum, ama acımı ve endişelerimi itiraf etmektense gizlemek benim için her zaman daha kolay olmuştur. Bunu sık sık yapmak zorunda kalmaya alışkın değilim, çünkü duygularımı gerçek ve derin olanlardan geçici ve sönük olanlardan ayırmak benim için her zaman kolay olmuştur, bu da bana doğru gelmeyen ilişkileri sonlandırmakta hiçbir sorun yaşamadığım anlamına gelir. Duygularım, karmaşık duygulara yol açacak kadar derin değildi.

Yine de, doğru ilişkinin her zaman sorunsuz olacağını, acı çekmeden bir araya gelen bir yapboz gibi olacağını düşünmüştümdür.

Ama Carter her kuralın, her alışkanlığın istisnası oldu. O, tüm dünyamı döndüren eksen ve bir erkeğin benim üzerimde bu kadar büyük bir güce sahip olması başımı döndürüyor ve sinirlerimi bozuyor.

Kendime bunu yapmamam gerektiğini, bu sonsuz şüphe döngüsüne kapılmamam gerektiğini söylüyorum. Medyanın beni onun fetihler listesinde nereye yerleştireceğini sürekli merak ettiğim bir yerde yaşayamam.

Ve yine de, sadece birkaç gün önce yayınlanan makale kafamda dönüp duruyor, spekülasyonlar, onun değişmesi için yeterli bir neden olamayacağım, ona gerçekten ihtiyacı olanı veya istediği şeyi veremeyeceğim yönündeki eğilim. Buna, geçen hafta birlikte geçirebildiğimiz kısa süreyi ve şu anda hiç olmak istemediğim bu konumumu, benden önceki tüm kadınlar gibi, anlamsız ilişkilerin zincirini ekleyin... Tüm bunlar sadece güvensizliğimi, korkularımı artırıyor. Her zaman kendime, bir insan olarak kim olduğuma, birine sunabileceğim şeylere güvenmişimdir. Ama şimdi Kuzey Amerika'nın yarısı bizi izliyor ve bunun ne kadar süreceğine bahisler oynuyor.

Ve böylece, bininci kez, tüm samimiyetimle, yeterli olup olmadığımı bilmediğimi fark ediyorum.

Bunu zor yoldan öğrenmek istemiyorum.

Bu konuda bana yardım etmesini istiyorum, ama nasıl isteyeceğimi bilmiyorum.

soracağımı bilmiyorum.

"Özgürlüğünü geri mi istiyorsun? Beni buraya bunun için mi getirdin buraya getirmenin sebebi bu muydu?"

Carter'ın gözleri bulutlanır, fırtınalı bir gece ormanındaki parlak yeşili çalar. "Yapma. Yapma bunu. Beş dakika kadar rol yapmayı bırak, tamam mı? Beni başka biriyle görmekten, pazartesi günkü lanet makaleden, tüm bunları görmekten duyguların incinmediğini gösteren sert bir kız gibi davranmaya çok uğraştığını biliyorum," diye ekler ve daireyi, prezervatifleri işaret eder, "ama ben seni görüyorum. Seni tanıyorum Olivia, bana karşı dürüst ol. Korkuyorsan, korktuğunu söyle, ama bunu itiraf etmeye çok korktuğun için, sanki gerçekmiş gibi suçlamalar savurma."

Benden uzaklaşır, ellerini yüzüne sürer, sonra saçlarını okşar, boğazından öfke dolu bir ses çıkar. Öfke, keder, yenilgi... Bana döndüğünde yüzünde hepsi vardır.

"Her şeye varım demiştin. Öyle demiştin Ollie, ama dürüst olmak gerekirse, yaptığın şey sanki bir ayağın kapıda, işler ters giderse hemen kaçmaya hazırmışsın gibi geliyor. Ve ben... Ben bunu yapamam."

Göğsümü, sanki parçalanıyormuş gibi hissettiğim yeri sıkıca tutuyorum ve sonra gözyaşları akmaya başlıyor. Gözlerimi dolduruyorlar, görebilene kadar birikiyorlar. Gözlerimi kırpmayı reddediyorum, çünkü eğer bu kadar ise, eğer her şey bitmişse, gözyaşlarımın yanaklarımdan akmasını onun görmesini istemiyorum. Bu kadar çabuk ne kadar çok sevdiğimi ona göstermek istemiyorum.

Elini benimkinin üzerine koyduğunu göremiyorum, sadece onu çekip beni kapıya doğru götürdüğünü hissediyorum. Ceketimi omuzlarıma geçiriyor ve ayakkabılarımı giymeme yardım ediyor. Beni koridora çıkarırken, gözyaşlarım yüzümden akıyor ve beni ele veriyor.

Ona bakmayacağım. Bakamıyorum. Asansörde, o benim elimi şefkatle tutarken bakamıyorum. Beni lobiden geçirip soğuk geceye çıkarırken, kamera flaşlarının parlamasını zar zor fark ederken, başımı eğmemi söyleyen sessiz bir uyarı fısıldarken bakamıyorum. Limuzine binmeye yardım edip yanıma kayarken, tek kelime etmeden bakamıyorum. Pencereden geçen manzaraya bakarken, bu kadar çabuk biten ilişkim, hayatımda bu kadar derinden sevdiğim tek erkek, beni çıkamayacağım derin ve karanlık bir çukura sürükleyen güvensizliğim için sessizce ağlıyorum. Artık bitti, güveni yeterince kolay ve hızlı kazanamadığım için çok fazla hata tekrarladım.

Evime giden caddeden geçerken gözlerim fal taşı gibi açılır ve sonunda Carter'a dönerim. "Sen... sen... o kaçırdı..."

Bana bakmıyor. "Benimle eve geliyorsun." "Ama biz..."

"Kavga ettik." Carter sert bakışlarını bana çevirir. Bakışlarında hassas bir şey parlar, kararsız bir şey, sanki... sanki o da korkmuş gibidir. "Bu hiçbir şeyi değiştirmez."

Sessiz kalıyorum, kucağıma, dizine tıkırdayan heyecanlı parmağına bakıyorum.

Ta ki bana dönene kadar.

"Seni şimdi eve götürürsem ne olacağını biliyor musun?"

Cevap vermek için dudaklarımı aralıyorum, ama aslında bir cevabım yok. Yine de sözümü kesiyor.

“Öncelikle, bu benim yapmak isteyeceğim en son şey olurdu ve senin de isteyeceğin en son şey olurdu; dürüst olalım. Kendime çok kızgın bir şekilde ayrılırdım ve sen de benimle işinin bittiğini, bunun en iyisi olduğunu iddia ederdin. Sonra içeri girer, pijamalarını giyer, beş dakika sakinleşir ve kendine de kızgın olduğunu fark ederdin. Şu anda yaptığın gibi kavgamız için ağlardın, çünkü sözlerinle beni incittiğin için kendini kötü hissederdin. Peki ya ben?” Kendini işaret ederek bana bakar, gözyaşlarının akmaya devam etmesini izler. "Eve giderdim, seni üzgün ve savunmasızken bırakıp gittiğim için kendime kızardım, çünkü yine benim geçmişteki düşüncesiz seçimlerimin sonuçlarıyla uğraşıyordun. Arabama binip sana geri dönerdim."

Carter boynunu eğiyor, dudakları o kadar yakın ki nefesi benim oluyor ve omurgam titiyor.

"Gerekirse seni omzuma atardım, ama buna gerek kalmazdı, çünkü beni gördüğün anda kollarına sarılır ve ağlardın. Ve ne yapardım biliyor musun Olivia?" Burnu burnuma değiyor, burnumun uzunluğu boyunca yukarı doğru kayıyor, sonra tekrar aşağı iniyor. "Seni tutardım. Seni öperdim. Sana her şeyin yolunda olduğunu, acı çektiğin ve korktuğun için söylediğin sözleri affettiğimi söyledim. Sonra düşünmeden hareket ettiğim, seni oraya götürdüğüm ve korkularını besleyen bir hikayeye katkıda bulunduğum için beni affetmeni isterdim."

Carter hafifçe iç çekerek koltuğa yaslandı ve başını geriye doğru eğdi. "Kavga etmek, kendinden şüphe etmek istiyorsan, sorun değil. Ama bunu benimle, benim evimde, birlikte yapacaksın."

Yakıcı bakışları bana doğru yönelir. "Seni tekrar uzaklaştırmama izin vermeyeceğim."

BÖLÜM 32

KALBİNİN YARISI

CARTER

Kolayca pes edeceğimi düşünüyorsa deli olmalı.

Güvensizliği onu ele geçiriyor, beynine yerleşiyor ve sözlerini zorluyor. Bu müdahaleci düşünceler, benim bunun için mücadele edecek kadar değer verdiğimi görmek için onu denemeye cesaretlendiriyor. Ona değer vermediğimi, uzaklaşmayı tercih ettiğimi söylüyorlar, ama yanılıyorlar. O yanılıyor.

Korkunca kullandığı kılıç iki ucu keskin ve bana zarar verdiğinde kendine de zarar veriyor.

Doğrusu, onu korkutan şeyin bir kısmı benim *hiçbir* yere gitmemem olduğunu düşünüyorum. Yalnızken kendini saklayabilir. Kendisinin bir kısmını gizleyebilir ve bana rahat olduğu kadarını verebilir. Ben onun yanıdaysam, kendini dışa açmak, hayatını mahvetmek isteyen güvensizlikleriyle yüzleşmek zorunda kalır.

Bunun kötüye gideceğinden korktuğu kadar, iyiye gitmeyeceğinden, işe yarayacağından da korkuyor. Ben de öyle. Sonsuza kadar ya da hiç - bu iki düşünce de korkutucu.

Saatimi komodinin üzerine bırakıp kravatımı gevşetiyorum. Neden bu şeyi apartmandan çıkarken tekrar taktığımı bilmiyorum, ama şu anda boğuluyormuşum gibi hissediyorum.

Dönünce, Olivia'nın yatağın yanında durup beni izlediğini görüyorum. Hızla çantasını karıştırmaya başlıyor.

Ben ona doğru her adım attıkça gözleri büyüdü ve ben onun önünde durduğumda geriye doğru sendeledi. Onu belinden tuttum, ellerini titriyordu ve tırnakları ön kollarımı ısırırken bana bakıyordu.

Boy farkımızı seviyorum. Onu bez bebek gibi fırlatıp atabilmeyi, sırf onu kızdırmak için ulaşamayacağı yerlere bir şeyler koymayı, zıplarken göğsünü göğsüme bastırmasını sağlamayı seviyorum. Bazen büyük bir tavır sergileyen bu minik kadını seviyorum.

Vücudu için çok büyük görünüyor ve ben onu tüm vücudumla sarmalamayı çok *seviyorum*.

Ama şu anda, ondan çok daha büyük hissediyorum ve böyle olmak istemiyorum. Aynı seviyede olmak istiyorum; ait olduğumuz yer orası. Bu yüzden yatağın kenarına oturuyorum ve onu yanıma oturtuyorum.

"Bu kendini sabote eden, birbirine güvenmeyen saçmalık işe yaramayacak, Ollie. Bizim için değil. İkimizin de korkuları var ve bunları aşmanın tek yolu, birlikte yüzleşmek. Çünkü bu konuda yalnız değilsin ve bence en büyük sorun da bu, bunu tek başına yapmak zorunda olduğunu düşünmen. O yüzden korkduğunu itiraf edeceksin ve ben elini tutarken bana nedenini anlatacaksın, sonra ben de sana neden korktuğumu anlatacağım ve birlikte bu sorunu çözmeye başlayacağız." Elimi ona uzattım. "Anladın mı?"

Elime bakarken göğsü inip kalkıyor ve bir süre sonra elini benimkine kaydırıyor. Bana baktığında gözleri tereddüt ve endişeyle doluyor ve bunun onun için kolay olmadığını anlıyorum. Ağzını açtığında, sessiz, kesik kesik bir ağlama sözlerini çalıyor ve duvarlarının şelale gibi yıkılmaya başladığını izliyorum.

Olivia'nın gözyaşları yavaş ve acı verici bir süreçle akıyor, ama bir şekilde güzel. Dolgun alt dudağı neredeyse fark edilmeyecek kadar titriyor ve gözleri değişiyor, yosun yeşili ve ışıltılı altın rengi tonlarla daha yumuşak bir renge dönüşüyor. Elinden geldiğince dayanıyor ve ben de o gözyaşlarının kenardan taşıp pembe yanaklarından sessizce akmasını izliyorum. Benim içimde, bu gözyaşlarını seven garip, sadist bir yan var, çünkü onların ne anlama geldiğini biliyorum: Olivia'nın beni çok sevdiğini, tekrar ayrı yollara gitme düşüncesinin onun için de benim için olduğu kadar acı verici olduğunu.

Ama çoğunlukla, bu gözyaşlarından nefret ediyorum. Onun üzerinde asılı duran kara bulut olmak istemiyorum. Karanlıkta parlayan ve tüm korkularını hafifleten ışık olmak istiyorum.

"Ağlama, güzelim."

"Çok üzgünüm." Nefes nefese, yanaklarını silerek yüzünü başka yöne çeviriyor.

"Hey." Parmağımı çenesinin altına koyarak, bakışlarını bana çevirdim. "Gözyaşların bir zayıflık değil, saklamaya çalışma. Bana duygularını gösterdiğin için özür dileme. Birbirimize karşı savunmasız olmak, partner olarak en iyi halimizi öğrenmemizi sağlar. Bana ihtiyacın olan sevgiyi gösterdiğinde, ben de sana onu nasıl vereceğimi öğrenirim."

Gözleri, ağızımdan habersizce, istemeden çıkan dört harfli kelimeye takılır ve göğsüm sıkışan bir yumruk gibi daralır. Bu kısmen şaşkınlık, kısmen de aşinalıktır; hiçbir yerde yokken birdenbire ortaya çıkan bu dört harf, hiç beklemediğim bir rahatlıkla etrafımı sarar.

"Nasıl yardım isteyeceğimi bilmiyorum," diye itiraf ediyor Olivia. "Her şey yolundaymış gibi davranıyorum, senin mükemmeliyetine ulaşmaya çalışıyorum, çünkü sen bana karşı çok mükemmelsin, ama ben öyle değilim, bazı şeyler hala beni korkutuyor..." Gözlerini sıkıca kapatıyor. "Bu kadar yorucu olmasına rağmen neden kalıyorsun?"

"Bir hafta oldu Olivia. Korkuların sihirli bir şekilde ortadan kalkmayacak. Artık bunun böyle yürümediğini biliyorum. Bu, üzerinde çalışmamız gereken bir şey, birlikte büyümemizin bir yolu." Saçlarını geriye doğru tarayıp kulağının arkasına koyuyorum. "Kendine fazla yüklenme."

Kendine karşı nazik olmanın onun alışık olduğu bir şey olmadığını anlayabiliyorum.

"Korkuyorum, Carter. Senin deneme sürüşün olduğumdan korkuyorum. NHL kariyerinin tamamını bunu yaparak geçirdin ve benim, birdenbire ortaya çıkıp sana daha önce hiç istemediğın bir şeyi istemenizi sağlayan kadın olduğuma inanmamı mı bekliyorsun?" Başını sallar. "O kadar özgüvenim olduğunu sanmıyorum. O makaleyi bile unutamıyorum. Kafamda o sözler yankılanıyor, yeterli olup olmadığımı merak ediyorum, sonra seni isteyen tüm kadınları görüyorum, bazıları seni zaten elde etmiş, ve nefret ediyorum..." Yüzünü eğiyor, omuzları kamburlaşıyor, ağlarken titriyor, elleri kucağında yumruk oluyor. "Onlara bakıp kendimi yetersiz hissetmekten, onlara yetişememekten nefret ediyorum."

"Ollie." Onu kucağıma çekiyorum ve o ağlayarak bana sarılıyor, yüzünü boynuma gömüyor. Elim sırtında dolaşırken, göğsüm nadiren hissettiğim bir acıyla ağlıyor, beni

çaresiz hissediyorum. Dudaklarımı kulağına dayayarak fısıldıyorum, "Sen yeterlisin, Ollie. Beni taşırcasına yeterlisin. Ve bence kendine güvenin ölçüsü, kendini başkalarıyla karşılaştırıp karşılaştırmaman değildir. Bu çok doğal bir şey. Bence birbirimize ne kadar değerli olduğumuzu göstermek ve birlikte sahip olduklarımıza güvenmekle ilgili. Yeterlilik hissi işte buradan geliyor."

Onu nazikçe geriye doğru çekerek, yüzünü avuçlarım, başparmaklarımla gözlerinin altını okşayarak gözyaşlarını silerim. "Kalbim seni seçti çünkü sen cesur ve azimsin. Alaycısın ve bana karşılık vermeyi biliyorsun, ve ben bu özgüvenini seviyorum. Ama hassas tarafını da göstermeni seviyorum, ve onu çok iyi sakladığını düşünmeni ama aslında açıkça gösterdiğini seviyorum."

Kıkırdayarak hıçkırıyor, gözlerini bileklerinin arkasıyla siliyor, maskarasını bulaştırıyor ve lanet olsun, bir şekilde rakun görünümünü bile çekici hale getirmeyi başarıyor.

"Beni buraya almakta tereddüt etmiş olabilirsin..." Onun kalbine dokunuyorum, "...ama ben nazikçe rica ettiğimde beni hayatına aldın, çünkü bana bir şans vermem gerektiğini düşündün, sadece medyada gösterilenden daha fazlası olduğumu kanıtlamak için olsa bile. Arkadaşlarımı tereddüt etmeden kabul ettin, onları da arkadaşların yaptın ve bu benim için çok önemli. Seni düşündüğümde sürekli gülümsüyorum ve bana güldüğünde burnunun kıvrılması zihnime kazındı. Korkuyor olsan da, milyonlarca geçerli nedenin olsa da bana geri döndün ve şu anda, zor olsa da benimle iletişim kuruyorsun."

Dudaklarına nazikçe bir öpücük konduruyorum. "Senin kocaman bir kalbin var, Ollie, ve kocaman bir kalbin de kocaman duygular getirir. Bunların bazıları korkular, güvensizliklerdir, ve bu normal."

"Ama sen hiçbir şeyden korkmuyorsun," diye fısıldar.

Sessiz bir kahkaha patlar. "Sen de korkmadığımı mı sanıyorsun? Ben de korkuyorum. Tanrım, çok korkuyorum."

"Neden korkuyorsun?"

"Bundan korkuyorum, senin benim için tek olduğundan korkuyorum. Ve bu düşünce yeterince korkutucu olsa da, seni kaybetme düşüncesinden daha korkutucu bir şey yok, bir gün çekip gidebilirsin ve ben de seni bırakmak zorunda kalırım çünkü tek istediğim senin mutlu olman."

Sıcak avuç içi çenemi kavrar. "Beni mutlu ediyorsun, Carter."

"Bu iyi, çünkü sana biraz takıntılıyım."

Gölünce burnu kırışıyor, en sevdiğim görüntülerden biri. Biraz burun kıvrıyor, muhtemelen hala yarı ağlıyor olduğu için. Öne eğiliyor, alnı göğsüme çarpıyor ve ben yüzümü saçlarına gömerek gülümsüyorum.

"Gülüyorsun ama ben şaka yapmıyorum."

Olivia'nın gözyaşlarıyla ıslanmış güzel yüzü görünür. "Ben de sana biraz takıntılıyım."

"Geçmişimi değiştiremem, ama bana bir şans verirsen, geleceğimi değiştirebilirim. Ama sana ihtiyacım var, Ollie. Yarısına değil, tamamına." Başparmağımın alt dudağını okşadığını izliyorum. "Senin dünyanı alt üst ettiğimi biliyorum. Sen de benimkini mahvettin. Lütfen, beni içeri al. Seni görmeme izin ver. Sana sahip olmama izin ver. Tamamına."

"Artık saklanmak istemiyorum," diye fısıldadı. "Yorulдум."

Kalbim göğsümde çarpıyor, onu almaya, onu korumaya, tümünü korumaya hazır. "Takıntı, şiddetli takdir, vahşi, sınırsız tutku istiyorsan... Lanet olası sihir istiyorsan, Ollie, o zaman ben varım. Bırak ben olayım."

Dudaklarımızın yumuşak dokunuşu omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderir. "Birlikte korkalım."

BÖLÜM 33

GÜVEN EGZERSİZLERİ

CARTER

"RAKUN GİBİ Mİ GÖRÜNÜYORUM?"

"Sevimli bir rakun." O hafifçe kıkırdarak gülerken, gözlerinin altındaki maskara kalıntılarını siliyorum. "İşte. Artık rakun yok, sadece benim güzel kızım var."

Olivia burnunu çekerek, dudaklarında tatlı bir gülümsemeyle, "Bana karşı çok sabırlısın, Carter. Bu sorunu çözmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim," dedi.

"Her zaman, Ollie. Birlikte."

Ellerini boynuma dolayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve ağzımı açmam için beni ikna ediyor. Dilinin hareketleri tereddütlü, sanki suyu test ediyormuş gibi, ben de kalçalarını tutuyorum, vücutlarımız birleşiyor, onu üstümde sallarken, tereddüt etmediğimi ona belli ediyorum. Onu şimdi istiyorum, her zaman istediğim gibi, bu yüzden arzuladığım kontrolü ele geçiriyorum, ona ihtiyacı olanı veriyorum, ta ki biz sadece birbirine dolanan diller, sert eller ve yakıcı dokunuşlar olana kadar.

Gömleğini başının üzerinden kaldırıp dantelli sütyen askısını omzundan kaydırıyorum, oradaki cildi öpücüklerle dolduruyorum, onu emip sütyeni tamamen çıkardığımda küçük mor izlerle süslüyorum. Onu ayağa kaldırıp dizlerimin üzerine çöküyorum ve kot pantolonunu kalçalarından, pürüzsüz bacaklarından aşağıya doğru kaydırıyorum. Başparmağım külotunun kenarını okşarken, o parmaklarını saçlarıma gömüyor, sateni kaydırıp dudaklarım bacaklarının arasındaki sıcak havuza değdiğinde sırtı duvara çarpıyor. Nefesi, dilimin içine dalarken onu besleyen ham arzu ve ihtiyaçla dolu ve onun tatlı tadı ağzımı doldururken inliyorum.

Olivia saçımı ve omuzlarımı çekerek beni kendine doğru çekmeye çalışırken ağzından benim adım çıkıyor. Gelmediğimde parmakları kravatımı kavrayıp çekerek beni ayağa kaldırıyor ve ben de kalçalarım ile onu duvara sıkıştırıyorum.

Onun saçlarını avuçlayarak başını yana doğru çekip boynunu yalıyorum.

Olivia'nın parmakları kravatımı sıkıca kavrar, beni kendine doğru çeker ve ben onun çenesini elimle kavrayıp dudaklarımız birbirine yaklaşırken göğüslerimiz birbirine değecek kadar yaklaşır.

"Eğlenmek ister misin?" diye soruyor, sesi kısık bir nefesle.

Bakışlarım, elinde tuttuğu gece mavisi kravata düşer, sonra tekrar yukarıya döner. *Lanet olsun*, şu anda aklından ne geçiyor? Kesinlikle benim düşündüğüm şey olamaz, onu parmaklarına sarmaya çalışırken, sanki onu... kullanmak istiyormuş gibi.

Ama sonra kaşlarını kaldırıyor ve ben gülümsüyorum. "Güven egzersizleri mi?"

Dişleriyle alt dudağını ısırıyor, kirpiklerini kırıştırıyor ve ben çoktan kravatı çıkarıp, ipek kumaşın parmaklarının arasından kayışını izliyorum.

"Bu gece bana nasıl güvenmek istersin?"

Karanlık gözlerinde yaramaz bir ışık parıldıyor. "Körü körüne."

Siktir lan, ben öldüm. Gittim, öldüm, iki metre derinlikte. Ne oluyor lan? Bu, onun müstehcen kitaplar okumasının sonucu mu? Tamam o zaman, ona tüm romantik kitapları alacağım ve bir odayı onun için kütüphaneye çevireceğim.

"Emin misin?" *Çünkü ben biraz panik yapıyorum.*

Olivia elimi tutup beni yatağa götürdü ve ben de takıntılı bir köpek yavrusu gibi onu takip ettim. Dudakları benimkilere dokundu, nazik, yumuşak ve tatlıydı, sonra boynumdan kravatımı çıkardı ve sikim lanet olası pantolonumda dört kişilik bir çadır kurdu.

"Daha önce hiç böyle bir şey yapmadım," diyorum.

"Ben de." Gülümsediğimde sağ yanağımdaki gamzeyi öper. "Gamzelerini seviyorum."

"Ben seviyorum..." Çenem kapanır. Boğazım kaşınıyor; elimi boğazıma götürürüm. "Şey. Ben seviyorum, şey... poponu." Utanırım. "Ve, şey... seninle ilgili her şeyi?" Tanrım, beynim eridi.

Kendimi daha fazla utandırmadan önce, onu yatağa kaldırıyorum. Dizlerinin üzerine çöküyor, poposunu topuklarına dayıyor ve bana uzanıyor. Gülümsüyor, başımı sallıyorum.

"Ben sorumluyum, unuttun mu?" Kravatının ucunu omzundan aşağı, mükemmel göğüslerinin arasına, bir meme ucunun etrafına geçiriyorum ve sertleşip dikleşmesini izliyorum. Karnı kasılırken

"Bu gece de böyle olmayacak mı? Ben seni yönlendiririm, sen de bana güvenir misin?"

Olivia başını sallar, gözleri genişlerken parmaklarımın gömleğimin düğmelerini açmasını, omuzlarımdan çıkarmamı izler. Altım da çıkınca, yakut dudaklarını yalar, hareket eder, uylukları birbirine sürtünür. Ona dokunmamı istiyor ve ben de dokunacağım. Bütün gece ellerimi ondan ayıramayacağım.

Çıplak olarak yatağa yanına uzanıyorum, parmaklarım onun pazılarını kavlıyor, göğsüm sırtına değiyor. Burnumun ucu boynunu takip ediyor, dudaklarım kulağına değene kadar. "Seni asla incitmeyeceğimi bilmeni istiyorum. Seni incitmek kalbimi kırar, o şey senin. Sen benim Ollie kızsın."

Elleri uyluklarının üzerinde titriyor, sanki hayatı buna bağılıymış gibi kravatı sıkıca tutuyor.

"Söyle bana. Sana zarar vermeyeceğimi bildiğini söyle."

Konuşmadan önce keskin bir nefes alır, sözleri nefes nefese bir fısıltıdır. "Bana zarar vermeyeceksin."

Dudaklarım boynunda dolaşır, köprücük kemiğinin kenarına geldiğimde durur. "Bana mükemmel olduğunu söyle."

Vücudu gerildi, tırnakları kremse uyluklarındaki mükemmel cilde batıyordu. Başını sallamaya başladı. "Mükemmellikten çok uzağım."

"Ama benim için mükemmelsin." O tekrar itiraz etmeden dudaklarım dudaklarına değiyor, çünkü öyle yapacak; bunu gözlerinden anlayabiliyorum. Bacaklarından kravatı çekip alıyorum, küçük ellerinden kayıp gitmesini izliyorum. "Gözlerini kapat, güzelim."

Gözlerine ipek kumaşı örterken ve başının arkasında bağcıkları bağlarken kirpikleri elmacık kemiklerine değiyor. Gevşek uçlar sırtına dökülüyor, gece mavisi rengi süt beyazı teniyle keskin bir kontrast oluşturuyor. Parmak uçları, arkadaki düğümü bulana kadar ipek kumaşın üzerinde dans ediyor.

"Rahat mısın?" Saçlarını omzunun üzerinden çekiyorum. "Çok sıkı değil mi?"

Olivia başını sallar. "İyi." Sesi titriyor ve ben parmaklarımızı birbirine kenetleyip dudaklarını öpüyorum. Yüzünü çevirip daha fazlasını istiyor

ama ben yataktan kalkarım, çünkü onu hayranlıkla seyretmem gerekir. "Carter," diye fısıldar, başını hızla çevirip, bukleleri etrafa yayılırken, göğsü hızla inip kalkarken, körü körüne bana uzanır.

"Sorun yok, bebeğim." Elimi ağzıma götürüyorum, çünkü lanet olsun, şu anda o bir hayalet gibi. Yatağımın ortasında dizlerinin üzerinde, gözleri benim kravatımla bağlı, bana karşı savunmasız ve açık durumda. "Ben buradayım. Sesimi dinle."

Elleri dizlerine düşer, kaslarını gerer ve derin bir nefes alır, başını sallar.

"Muhteşemsin. Nefes kesici. Senin benim olduğuna inanamıyorum. Seni bu şekilde fotoğraflamak istiyorum, bu anı sonsuza kadar hafızama kazımak istiyorum."

İşaret parmağımın ucu omuzlarının arasına konduğunda Olivia titrer, omurgasından aşağıya doğru iner. "Tamam."

Ben gerginleşiyorum. Tamam mı? Tamam ne? Sormuyordum, sadece... "Fotoğrafını çekebilir miyim?" Bu sözlerim çok nefes nefese çıkıyor ve güzel bayandan küçük bir kıkırdama alıyorum.

"İstersen."

"Eğer ben... Eğer ben istersem mi? Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun, Ollie?"

Yüzünde küstah bir gülümseme belirir. "Umarım yakında."

Kıkırdarak gülerim. "Seni dinle. Benimle çok fazla zaman geçiriyorsun. Benim gibi konuşmaya başladın." Ağzımı omzuna açarım, dişlerim narin tenine batar ve o inler. "Sadece benim gözlerim için. Söz veriyorum."

Elini geriye uzatıp parmaklarını saçlarımda gezdirir. "Sana güveniyorum."

Henüz tam olarak değil, ama olacak. Bunun için elimden geleni yapacağım ve o güveni kazandığımda, asla bozmayacağım. Bu güveni kazanmanın ne kadar büyük bir şans olduğunu bileceğim.

Telefonumu almaya çalışırken ellerimin titrediğini, telefonun ellerimden kayıp yere düşmeden onu yakalamaya çalıştığımı görmemesine seviniyorum. Şu anda ellerim titriyor çünkü tüm bunların gerçek olduğuna inanamıyorum.

Kendimi topladıktan sonra yatağın üzerine, onun arkasına uzanıyorum ve en az beş dakika nefes almadan onun bacaklarının arasına dalmak için yeterince hava çekiyorum.

en az beş dakika nefes almaya gerek kalmadan kendimi daldırmak için yeterince nefes alıyorum.

Bu da benim yapmayı planladığım şey.

Ama önce, saçlarını yumruğuma dolayıp çekiyorum, başını yana eğerek dudaklarımın boynuna ulaşmasını sağlıyorum. Ağzım onun üzerinde hareket ederken, lezzetli tenini yavaşça yalarken omuzlarında tüyler diken diken oluyor ve ben ilk fotoğrafı çekiyorum.

Başı yana eğilip ağzı iniltiyle açıldığında, parmaklarımla bir meme ucunu çimdiklerken ikinci fotoğrafı çekiyorum.

"Carter," diye iniliyor Olivia, bana sürtünüyor. Ağrıyan penisimi buluyor, avucuyla onu kavıyor. "Seni tatmak istiyorum."

O iniltiyi tutmak imkansız. Telefonumu düşürüp göğüslerini sıkarken, onu bana doğru çekerek, o inilti içimden çıkıyor. "Böyle şeyler söyleyemezsin, Ollie kızım."

"Lütfen, Carter."

Ayağa fırlıyorum, onun önüne geçip sikimi yumrukluyorum. O kadar nazikçe sorduğunda reddetmek kabalık olur.

Olivia heyecanla dudaklarını ıslatıyor ve ben onun boğazının hareketini izliyorum. "Fotoğraf çekecek misin?"

Vücudum donar. "Tabii ki..."

"Evet." Bana uzanır ve lanet olsun, görmeden ilk denemede benim aletimi bulur. Ruh ikizi falan olmalı. Ve ayrıca benim gök gürültüsü kılıcımın büyüklüğü.

Bana nazikçe sıkıyor, eli bana göre çok *küçük* ve sertleşmiş penisimi okşamaya başladığında, üçüncü fotoğrafı çekiyorum, her baktığımda beni kesinlikle çıldırtacak bir fotoğraf, ki bu da günde yaklaşık bin beş yüz kez olacak.

Yüzünü yukarı doğru eğiyor, talimat bekliyor.

Başparmağımla pembe yanaklarını okşuyorum. "Ağzını aç, bebeğim."

Dudakları açıldığı anda onu kendime doğru çekerim ve dili dışarı çıkıp o damla sıvıyı tadıp, başı ağzında kaybolmadan önce etrafa yaydığı anda, lanet olası bir inilti çıkarırım. Kalçalarım öne doğru sıçrar ve sikim boğazının arkasına çarpar. Ağzını üzerimde gezdirirken tırnakları kalçalarımın batar ve ben bir fotoğraf çekerken gözlerim parlar.

Yanağını okşarım. "Benim vahşi kızım." Onu izlerken, kontrolümü kaybetmemi, istediğim her şeyi ve daha fazlasını almamı isteyen ağır ve vahşi bir şey göğsümü tırmalıyor. Ama kontrolümü kaybedemem, bu gece olmaz, ona bana güvenebileceği tüm yolları göstermeye çalışırken olmaz. Ama Tanrım, şu anda tek istediğim onun güzel ağzını sikmek ve onun öğürmesini izlemek.

Eli beni sıkıca kavrar, ağzının ulaşamadığı penisimin tabanını okşar ve etrafımda mırıldanarak beni titreten bir arzu sesi çıkarır. Ben de tıslayarak penisimi ağzından çıkarırım.

Elini tutup onu yastıklara doğru götürürüm. "Uzan ve bacaklarını aç. Güzel amını göreyim."

O da istenileni yapar, koyu renkli bukleleri beyaz yastıklarımın üzerinde dağınık bir şekilde durur, yakut kırmızısı dudakları parlar, yanakları ve göğsü ağır nefes alırken kızarır. O lanet olası bir melek ve bacaklarını ayırdığında, içimden bir parça öldüğünü hissediyorum. Bir fotoğraf daha çekiyorum ama bu ona asla yakışmayacak.

"Şu haline bak, bebeğim." Bacaklarının arasına sürünerek, kokusunu içime çekiyorum. Tatlı akçaağaç şurubu gibi, her santimini yalamak istiyorum. "Çok ıslaksın. Hissedebiliyor musun?"

Dilim onun yarıktaki yukarı doğru kayıyor ve o çığlık atarak sırtını yataktan kaldırıyor. Elini vücudunda aşağı doğru yönlendiriyorum ve göbek deliğinin hemen altında duruyorum.

"Kendine dokun, bebeğim. Ne kadar ıslak olduğunu, bunun seni ne kadar heyecanlandırıldığını hisset."

Yanaklarının rengi koyulaşır ve ben, onun dudaklarından çıkmadan önce, ağzımı onun dudaklarına kapatarak itirazını durdururum.

"Sen çok güzelsin, Ollie. Senin her santimetrekaresi kusursuz bir mükemmellik, saklamaya çalıştığın o yumuşak, yapışkan iç kısımlar da dahil. Benim yanımda asla utanmanı istemiyorum."

"Daha önce hiç böyle olmamıştı," diye fısıldıyor Olivia. Eli benim elimi ararken titriyor ve parmaklarımı sıkıca kavırıyor. "Seninle neden bu kadar farklı olduğunu bilmiyorum, Carter."

Nedenini biliyorum. Eminim o da biliyor. Sanırım bu, ikimizi de korkutan şeylerden biri. Sonsuza kadar çok uzun bir süre.

Bunun yerine, ağzımı kulağına yaklaştıırıp ona "Sen benim en sevdiğim türden farklısın" diyorum.

Dudaklarım ateş izleri bırakır gibi vücudunu öperken vücudu ısınır ve elini tutup parmak uçlarını uyluğunun iç kısmına doğru yönlendirir, ıslak kıvrımlarının arasından geçiririm.

"Tanrım," diye mırıldanıyorum, onun tereddütlü dokunuşlarını izlerken, kendini iyi hissettirmek için her nefes alışında dudaklarının nasıl açıldığını izlerken, sikimi avuçlarım. "Lanet olasıca güzel. İşte benim kızım. Kendini boşalt."

"Sen... sen izliyor musun?"

Gülümserim, karnımın üzerine çökerek dudaklarımı dizinin iç kısmına bastırırım. "Gözlerimi senden ayıramıyorum, ama bunu hiç yapamadım."

Adımları hızlanır, kalçaları sallanır. Bir şekilde, titrek ellerimle son bir fotoğraf çekmeyi başardım, sonra telefonumu yere attım, yere düşen sesini zar zor fark ettim.

"Fotoğrafları siktir et," diye homurdanırım ve onu iki parmağımla, uyarıda bulunmadan delik deşik ederim.

Olivia bir çığlık atarak öne doğru fırlar ve elini bırakarak kendini elime doğru iter. "Carter, lütfen. Beni sikmeni istiyorum." "Ben de istiyorum. Ve sana söz veriyorum, ama sabırlı olmalısın sabırlı olmalısın."

Başını ileri geri sallayarak sızlanıyor. "Sabırlı değilim."

"Biliyorum," diye gülerek söylüyorum. "Ama bana güvenmek zorundasın ."

Dudaklarım klitorisini kapattı, onu ağzıma emdim ve avuç içimi göğsüne vurarak, beni kendine çekmeye çalıştığında onu yastıklara geri itiyorum. Parmakları saçlarımı buluyor, beni daha da yaklaştıırıyor ve benim adımı haykırarak, durmamam için yalvararak dilimde boşalıyor.

Ben de durmam. O kıvranıp bacakları yatağa eriyene kadar onu tekrar tekrar yutarım ve sonunda çekildiğimde hala doymamışımıdır.

Asla doymayacağım. Onunla olmaz.

Onu ters çevirip, ellerinin ve dizlerinin üzerine koyuyorum, omzunun üzerinden beni ararken başının hareketlerini izliyorum.

"Ne istiyorsun, bebeğim?"

"Seni. Bir öpücük. Lütfen."

Avuç içim çenesini okşarken, tereddüt etmeden dudaklarını öpüyorum. Dilimin her dokunuşu derin bir dalış, acele etmeden keşfetme, bitmesini istemediğim bir keşif, sıcak, kaygan duvarlarının içine sikimi sokarken. Keskin nefesini, beynimi eriten bir öpücükle yutuyorum, sonra alnımı şakağına dayayıp, acı verecek kadar yavaş bir dalışa başlıyorum.

Olivia ile geçirdiğim her an, çılgınlık ve zevk, vahşilik ve şefkat arasında bir dans gibidir. O beni çılgına çevirir, ama tek istediğim yavaşlamak ve her anın sonsuza kadar sürmesini sağlamaktır.

Elimi uzatıp klitorisini buluyorum, kendimi ileri doğru iterken dairesel hareketlerle onu tahrik ediyorum. O benim etrafımda parçalanmaya başlarken çarşafı sıkıca kavırıyor ve orgazm olurken adımı tekrar tekrar fısıldıyor.

Ve sonra: "*Daha sert.*"

"Daha sert mi?" Boğazını kavrayıp saçlarını okşuyorum. "Seni *sikmemi mi* istiyorsun?" Dudakları açılmadan önce, avucumun altında yutkunmasının kalınlığını hissediyorum.

"Evet."

"O zaman seni benimmişsin gibi becereceğim. Benim olduğunu söyle, Olivia."

"Seninim, Carter."

Onun içine girene kadar geri çekiliyorum ve göz bağıcı çıkarıyorum. Bukleleri yumruğumu sarmış, koyu kahverengi gözleri bana bakarken ona şöyle diyorum: "Ben sana sahip olurken gözlerime bakacaksın."

Onun içine sertçe girerken içimdeki son parça da çözülüyor ve Olivia benim adımı haykırdığında, dudaklarımın kenarlarında karanlık bir gülümseme beliriyor. Onun içine girip çıkarken, kendimi daha derine, daha hızlı, *daha sert* iterek kontrolümün son kırıntıları da buharlaşır ve tüm bu süreç boyunca Olivia benim adımı tekrarlar, "*Daha fazla, lütfen Carter, daha fazla*" ve "*Durma, Tanrım, durma*" diye yalvarır. Onun üzerine eğilip, dilim onun yanan teninde kayar. dişlerim omzuna batıyor. Geri çekildiğimde, başını gergin tutuyorum

sıkıca tutarak, her vuruşumda kalçalarımı kıcına çarptırırken, boğazından çıkan her sesi çıkarmasını sağlıyorum.

Onu uyarı olmadan üzerimden çekip, kıcıma düşürüp, kucağıma çevirip, tıslayarak onu üzerime bastırıyorum.

"Siktiğimin... güzeli," diye homurdanıyorum, onu kaldırıp sikimin üzerine bırakıyorum. "Söyle bana. Bana mükemmel olduğunu söyle." Kafasını sallamaya başlıyor ve ben onu hırlayarak susturuyorum. "Sakın bunu yapmaya cüret etme."

"Ben..."

"Mükemmelsin."

"Senin için. Senin için mükemmel."

"Haklısın, öylesin."

Bacaklarını belime dolayarak Olivia'yı eğiyorum ve göğsümü parçalayan, kalbimi sıkıştıran bir öpücükle onu yakıyorum.

"Benimle gel." Bu bir emir olmalıydı ama bana daha çok yalvarma gibi geldi. "Gel, Ollie."

Ve o da geliyor. Birlikte geliyoruz. Birlikte, vücutlarımız titriyor, ben yüzümü boynuna gömerken titriyor. Topukları kıcıma batıyor, tırnakları sırtımı çiziyor. Terli vücudum onun vücuduna yapışıyor, bu hoş, çünkü sanırım ona sonsuza kadar yapışmak istiyorum.

Onu sıkıca kucakladığımda neredeyse boğulacak gibi oluyorum, yan yatarken, onun muhteşem yüzüne binlerce öpücük yağdırırken nefes almaya çalışıyorum.

"Bu gece için özür dilerim," diyor Olivia bir süre sonra, yanağını göğsüme dayayarak, orada bulunan birkaç saç teliyle oynarken. "İstemediğim şeyler söylediğim ve duygularını incittiğim için özür dilerim. Geçmişine takılıp kaldım ve sana güvenmekten çok korktum. Özür dilerim."

"Sorun yok, bebeğim." Parmaklarımla saçının bir tutamını çeviriyorum. "Korkuyorsan bana söylemelisin. Ama bunu atlattık, değil mi?"

"Zaten kavga ettik."

"Buna tutku denir, Ollie. Vahşi ve sınırsız. Patlayıcı. Çılgınlık dışında bir aşk istemiyorum ve sana deli gibi aşık olmak, hislerimi tarif edebileceğim tek yol."

Yüzünün aydınlanması kalbimi gülümsetir ve başparmağımla yüksek elmacık kemiklerini, mükemmel kavisli üst dudağını okşarım.

üst dudağının mükemmel kavisini okşuyorum.

"Gözlerinde ateşi görüyorum ve tek istediğim onu beslemek. Beni aydınlat, ruhumu ateşe ver. Ben seninim."

İki saat, üç orgazm ve bir atıştırmalık molasından sonra, hala yatakta uyanık yatıyorum, Olivia derin nefesler alırken yanıma kıvrılmış durumda. Uyuyamıyorum. Telefonuma bakıyorum, dövüşümün tekrarını üçüncü kez izliyorum, video Olivia'nın yüzüne odaklandığında dudağımı ısıyorum.

Eldivenlerimi düşürdüğüm anda, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde koltuğundan fırlıyor. İlk yumruğumu attığımda, boğazının altını tutuyor. Daley ve ben yere yuvarlandığımızda, elleri ağzına gidiyor ve yüzündeki dehşet dolu ifade, bir daha asla sorumlu olmak istemediğim bir ifade.

Olivia hafifçe kıpırdanır, ben telefonumu bırakırken eli göğsümün üzerinde kayar. "Mmm. Carter?"

"Buraya gel, bebeğim." Kollarımı onun kollarına dolayarak onu kendime doğru çekiyorum, battaniyeleri üzerimize örtüp ona sarılıyorum. "Seni kollarımda tutmak, dünyadaki en güzel duygu."

Olivia mutlu bir nefes verir. "Seni çok seviyorum."

Dudaklarımı burnunun ucuna değdirdim. "Ben de seni çok seviyorum."

Ağzımdan başka kelimeler çıkmak istiyor, beni hem korkutan hem de heyecanlandıran kelimeler. Çok derin, çok kalıcı bir anlamı olan, sonsuza dek sürecekle bir bağ kuran kelimeler. Henüz çok erken gibi geliyor ama aynı zamanda sanki kapımı çalmışlar ve ben de tereddüt etmeden onları içeri almışım gibi.

Bu his böyle mi? Tüm parçalarını, iyi olanları ve o kadar iyi olmayanları paylaşmak istemek? Onun elini tutup, her adımda sıkıca tutmak istemek? Bilinmeyene, karanlığa ve ışığa doğru adımlar, birlikte korkularımızla yüzleştığımız ve her seferinde daha güçlü çıktığımız adımlar.

Bakışlarım, Olivia'nın yüzündeki yumuşak hatları, üzerine düşen ay ışığı parçalarının altında izliyor ve anlıyorum.

Parmak eklemlerimle yanağını okşuyorum ve kirpikleri titremeyince, kulağına fısıldıyorum.

"Sanırım seni seviyorum, Ollie."

BÖLÜM 34

MERHABA,
İNANILMAZ BEY

OLIVIA

Hiç birinin gözlerini bağlayıp seni unutulmaz bir şekilde becermesine izin verdin mi?

Hayır mı? Yazık. Denemelisin. *Güven bana.*

İnanılmaz derecede bitkin hissediyorum. Kaslarımdaki sönük ağrıyı gösteren inlemelerle esnediğimde hissettiğim duyguyu ancak bu şekilde tarif edebilirim, buna ek olarak şimdiye kadar yaşadığım en muhteşem uykuyu da eklemeliyim. Bu yatak cennet gibi, Carter da öyle.

Ama o burada değil ve yatak boş. Yani, biraz daha az cennet gibi.

Müzik, tabakların sesleri ve tatlı ve tuzlu bir kokuyla birlikte merdivenlerden yukarıya yükseliyor ve Carter'ın nerede olduğunu bana bildiriyor.

Ve şarkı söylüyor.

Mutlu bir iç çekişle yatağın ortasına uzanıyorum, devasa yatağın dörtte birini bile kaplamıyorum.

Delirmiş olmalıyım, çünkü bir şekilde çoktan aşık olmuş olabilirim. Ama sanırım sadece aşık olmadım. Yanlışlıkla kendi ayaklarıma takılıp yüzüstü düştüm.

Ağır ayak sesleri merdivenlerden geliyor ve Carter'ın sesi yaklaşırken gülümsüyorum, tanıdık bir melodi söylüyor.

"Kızım! *Do-do-do-do-do!*"

Göğsümde kabaran kıkırdama hem utanç verici hem de umutsuz.

Carter, o kadar küstah ve çekici bir gülümsemeyle kapıdan kafasını uzattığında, yüzümü ellerimle kapattım ve bacaklarımdan üzerine kıvrıldım, çünkü kahkahalarım çılgınlık sınırını aşmıştı.

"Gülmeyi kes," diye emreder, odanın karşısına doğru yürürken.

Çıplak. *Tamamen* çıplak. Elinde bir tepsi yemek tutuyor.

Ayrıca, çıplak.

"Çıplaksın." Ağızım açık kalır.

Kusursuz çıplaklığı yüzünden neredeyse gözden kaçıracağım, kafasındaki gülünç şef şapkasını işaret ediyor. "Hayır, hayır. Şapkam var."

"Uh-huh..." Şapkaya bakmıyorum. "Bay İnanılmaz'a baktığını görüyorum." "O kadar kibirlisin ki inanılmaz."

Tepsisini kucağıma bırakırken bana gülümsediği gülümseme fazladan sırtıktan bir gülümsemeydi, ellerini yüzümün iki yanına koydu ve yavaşça, yumuşak bir öpücük için eğildi. "Dediğim gibi: Bay İnanılmaz."

"Bu ne?" Ona bakarken kalbim ısınır. "Bana kahvaltı mı hazırladın?"

Gururla göğsünü okşayarak başını salladı. "Evet." En az bir kilo kadar domuz pastırması olan bir tabaktan bir parça aldı, ucunu ağızma koydu ve geri kalanını yedi. "Domuz pastırması, çünkü sen onu seviyorsun. Meyve ve yoğurt çünkü onlar da senin gibi tatlı. Cara senin en sevdiğin olduğunu söylediği için tarçınlı yaban mersinli bagel. Ve kahve mideni ağrıttığı için çay."

"Ben... ben..." Aman Tanrım. Kahretsin. Lanet olsun. Neredeyse söyleyecektim. Yüksek sesle. *Neyim var benim?*

Carter eğlenerek kaşlarını kaldırdı, hiç olmadığı kadar kendini beğenmiş görünüyordu. "Sen n-n-n?"

"Ben..." elimi sallayarak, "...ne demek istediğimi bilmiyorum." Aklıma gelen en iyi şey bu mu? "Sadece düşünceli kahvaltıdan çok etkilendim. Yalnız uyandım, şimdi sen buradasın, şarkı söylüyorsun ve sen..." Vücudunu işaret ediyorum. "Çıplaksın."

Carter ellerini beline koyup dönüyor. O şeyi sallamayı gerçekten seviyor. "Çıplaklığım dikkatini mi dağıtıyor?"

"Böyle görünürken bana sorsaydın, o kelimeyi heceleyemezdim."

"Mmm." Tabaktan bir parça tarçınlı sürülebilir malzemeyi alıp dudaklarıma sürüyor, dilimi çıkarıp onu yaladıgımda gözleri parlıyor. "Seni suskun bırakmayı seviyorum."

"Buna alışma. Yatakta yemek yiyebilir miyim?" Çarşafar çok beyaz ve mükemmel. Bunu değiştireceğim ihtimalim yüksek.

"Evet. Sen bitirdiğinde, yatakta yemek yeme sırası *bana* gelecek." Yüzündeki ifade aılıktan başka bir şey değil ve içim

çılgınca bir beklenti ile kıvrılıyor, çünkü onun yemeği olmak için sabırsızlanıyorum.

Carter yanımda yere çöküyor, ben yerken domuz pastırmasını çiğniyor, başını eline dayamış, dirseğini yatağa koymuş, sanki fotoğraf çekimi için poz veren bir manken gibi görünüyor. Tarçınlı sürülebilir krema bagelimde sıcak ve erimiş, ısırdığımda çenemden aşağı akıyor ve çenemin kenarından damlayarak sol göğsümün şişkin kısmında damlayan bir iz bırakıyor.

Gözleri kısılır ve ben onu silmeye kalkıştığımda bileğimi yakalar. "Sakin yapma," diye fısıldayarak homurdanır. "Benim."

Ayağa kalkar, tepsiyi kucağımdan alır, yere koyar, yatağa dalar ve beni dört kez baştan aşağı yutar. Sonunda kahvaltıya geri döndüğümüzde, yemekler soğumuş, bagelim sertleşmiş, ama umurumda bile değil. Hatta, kızlarımın hokey maçı için beni arenaya bıraktığında, üç kez orgazm olmuş ve McDonald's kahvaltısı kazanmıştım. Oh, ve arabadan inerken kıcıma bir *şaplak*.

"O Carter Beckett miydi?" Alannah, ön kapıda karşılaştığımızda fısıldayarak sorar. Gözleri şaşkınlıkla açılmış, yanaklarını yelpazeyle serinletirken, Carter'ın SUV'sinin park yerinden çıkmasını izlemektedir. Carter gülümser ve el sallar, Alannah ise zıplar ve iki kolunu sallayarak karşılık verir. "O, o, o!" diye babasına bağırır ve onu şiddetle sallar.

Jeremy gözlerini devirmekten zorlukla kaçınır. "O, o. Vay canına."

"Lütfen heyecanını biraz dizginle, Jeremy." Alannah'ya dönerek çantamdan bir hediye çıkarıp gülümsedim. "Bu senin için, Carter'dan."

Küçük formayı açar ve incelerken ağzı açık kalır. "Alannah'a. Sıkı çalış, daha sıkı mücadele et. Carter Beckett." Gözlerini kırpmadan bana bakar. "Aman *Tanrım*, aman Tanrım, aman *Tanrım*!"

Jeremy hala etkilenmemiş, ama garip bir şekilde, bana umutla elini uzatıyor.

Kaşlarımı kaldırırım. "Yardımcı olabilir miyim?" "Benimki nerede?"

"Neyin?"

"Benim... benim formam." Ağzı açık kalır. "Sen... sen... sen... sen..."

"Sakin ol," diyorum kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, formayı çıkarıyorum. Heyecandan başım dönüyor. Carter'ın Jeremy'nin formasına yazdığı mesajı ben dikte etmiş olabilirim.

Okurken yüzünün önüne tutuyor, bu çok kötü, çünkü şimdi ifadesini göremiyorum. "Jeremy'ye. Kız kardeşine pislik gibi davranma. Carter Beckett." Formayı kalçalarının üzerine bırakıyor, yüzünü net bir şekilde görebiliyorum, yüzü... coşku dolu. "Aman Tanrım. Formamı imzaladı. *Carter Beckett formamı imzaladı!*"

Hay aksi.

Buraya girdiğimden beri en az beş kilo aldım. Ki bu yaklaşık yedi dakika önceydi. İmkansız mı geliyor? Cara için hiçbir şey imkansız değildir.

"*Bütün* bu atıştırmalıklara ihtiyacımız var mı?" Ceketimin cebine sıkıştırdığım Milk Duds kutusu kendi kendine çıkıyor, ben de dirseğimi kalçama vurarak onu orada tutuyorum, sonra da sıramızda yürüyerek ilerliyorum. Diğer cebimde bir kutu bira, kot pantolonumun arka cebinde bir paket Twizzlers, sağ elimde bir bira daha ve sol kolumda bir torba patlamış mısır var. "Biraz aşırı gibi görünüyor."

"Ne saçma bir soru." Cara alaycı bir şekilde sorar. "Evet Olivia, *tüm* bu atıştırmalıklara ihtiyacımız var. Hayatımı mahvetme."

Cara'nın bunları nereye koyduğunu gerçekten bilmiyorum. O, tatlıya çok düşkün ama hayatın boyunca kışkırdığını doğal olarak zayıf kadınlardan biri. Her sabah işe erken gitmek zorundayım, böylece hafta sonu Pinterest'ten bulduğum çikolata dolu felaketi 45 dakika boyunca egzersiz yaparak yakabiliyorum.

"Carter, Adam'a dün gece olanları anlattı mı?"

Başımı sallıyorum. "Zavallı adam. Kafası çok karışık ve onun en iyi yanlarını görmek istiyor, ama artık emin değil."

Carter, bugün erken saatlerde ben maçtayken Adam'la Courtney hakkında konuşma fırsatı buldu. Adam'ın yıkıldığını söyledi, kendisi için değil

Kendisi için değil, bizim için.

"Courtney sarhoş olduğunu ve hatırlamadığını söyledi, Adam ısrar edince ona rahatlmasını ve şaka yapmayı öğrenmesini söyledi."

Cara boğazının derinliklerinden düşük, korkutucu bir ses çıkarır, bu ses bana onun şiddete başvurmaktan çekinmediğini gösterir. "Liv, böyle şeyleri hafife almadığımı bilirsin, ama o kadın üzerine bir arı kovani dolusu öfkeli arının salınmasını hak ediyor."

Ben kıkırdarım ve Garrett bankın önünde durur, gözleri atıştırmalıklarımıza kayarken kar püskürtür. Ağzına su sıkar ve kaşlarını kaldırır.

"Bu gece aç mısın, Ollie?"

Cara'ya hızlıca kaşlarımı çattım. "Tek istediğim patlamış mısırdı."

"Ne kadar yemediysen, ben alırım."

Carter arkadan ona çarpar. "Onun erkeği *benim*."

Garrett, Carter'ın göğsüne bir çapraz vuruş yapar. "Onun yemeğini istiyorum!" Carter onu geri iter. "Onun yemeğini benden başka kimse alamaz!"

"Burada neye bakıyorum ben?" diye yüksek sesle soruyorum, profesyonel hokey maçına ısınmak için hazırlanan iki yetişkin erkeğin birbirlerine tokat attığı bir oyun gibi görünen şeyi izlerken.

"Benim her gün uğraşmak zorunda olduğum şeyi izliyorsun." Adam su içmek için bankın önünde durur ve bana utangaç bir gülümseme atar. "Çocuklar."

"Yiyecekler benim!" diye bağılıyor Carter, kollarını Garrett'in başına dolayarak.

Garrett onun kollarından kurtulur. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Ollie!" Tam o anda Emmett'in bankın üzerine eğildiğini,

göz kırptığını ve Cara'nın dilini yanağına agresif bir şekilde soktuğunu fark ettim.

"Aman Tanrım. Siz ikiniz..." Sözlerim, Carter'ın vücudu tam önümdeki pleksiglasın üzerine çarptığında, kalbim boğazımdan fırlayacakmış gibi hissettiğim bir nefesle kesildi. "Carter, lanet olsun. Beni korkuttun."

Eldivenlerini çıkarır, ellerini ağzına götürür ve cama nefesini üfler. Parmak ucuyla buğunun üzerine bir kalp çizer ve C+O yazdığında, zayıf kalbim utanç verici bir şekilde

Ne kadar utanç verici olsa da. Kayarak uzaklaşmadan önce bana attığı göz kırpması, bu geç öğleden sonra maçından sonra birlikte geçirmeyi planladığımız gecenin tüm umutlarını barındırıyor.

Cara, bir avuç Skittles ve M&M's'i ağzına atar. "Tanrım, o adam sana sırlısıklam aşık."

Burnumu kırıştırıyorum ve ikisini de attığı ele keskin bir bakış atıyorum. "Bu iğrenç ve kötü bir şey. İkisini karıştırmamalısın." Yumuşak bir iç çekişle buza geri dönüyorum, camda yavaşça kaybolan kalbi hayranlıkla izliyorum. "Ve o bana aşık değil." Ama, belki bir gün olur. Umarım. Bu güzel olur. Ya da her neyse.

Cara burun kıvrır. "Liv. Şu adama bak. Hiç bu kadar aşk acısı çeken bir ezik görmemiştim."

Bakışlarım buzda dolaşır, söz konusu adamı arar, ama onun gözleri zaten bana kilitlenmiş, birkaç oyuncuyla sohbet ederken bir diskle oynuyor. Eldivenli elini kaldırıp el sallarken gülümsemesi elektrik gibidir.

"*Selam, balkabağı!*" diye bağırdıktan sonra Adam'a bir atış yaptı.

Yanaklarım kızardı. "On beş bin kişinin önünde bana balkabağı mı dedi?"

"Hayır. Hala ısınma aşamasındayız. İnsanlar hala atıştırmalık ve bira alıyorlar." Cara bir avuç popcorn'u ağzına atar. "Muhtemelen on iki bin kişi falan vardır."

Ama Carter, on beş bin kişinin önünde beni utandırmaya kararlıdır, çünkü ilk periyodun altıncı dakikasında gol attığında, yedek kulübesinin önünden geçerken "*Bu senin için, tatlım!*" diye bağıırır. Üçüncü periyotta gol attığında ve bunu prensesine adadığında, dev ekranda parlayan kızarmış yüzümü gösterir, eldivenli ellerini kalbinin üzerine koyar ve bayılmış gibi yapar.

O çok gösterişli, ama yine de soyunma odasından çıkıp gazetecilerin yanından geçerken beni gördüğünde, karnımda hala kelebekler uçuyor.

Eve vardığımızda, batan güneş gökyüzünü çarpıcı pembe ve turuncu tonlarıyla, lavanta rengi lekelerle boyamış, koyu renkli çam ağaçları ve yükselen dağlar bu güzel manzarayla çarpıcı bir kontrast oluşturuyor.

Carter beni mutfak adasına götürür ve önüme peynir, kurutulmuş et, kaju fıstığı ve üzümünden oluşan küçük bir tepsi koyar.

"Akşam yemeği geç olacak, şimdilik bunu atıştır." Alnımı öper. "Birkaç dakika sonra dönerim."

Ayak sesleri merdivenlerde yankılanırken, ben taburede mutlu bir şekilde sallanıp atıştırmalıklarımı mırıldanıyorum. On dakika sonra geri döndüğünde, belki biraz utangaç, ama çok sevimli bir gülümsemeye karşımda duruyor ve takım elbisesini eşofman altı ve tişörtle değiştirmiş.

Parmakları benimkilerle iç içe geçiyor, çekingen bir istekle beni çekiyor. "Benimle gel."

Heyecandan titriyor ve beni yatak odasına götürürken, kısa bacaklarıma uyum sağlamak ve beni arkasında sürüklememek için tüm gücünü kullandığını anlayabiliyorum.

Banyo, küvetin kenarını süsleyen mumların sıcak ışığı ve tavan penceresinden içeri sızan yıldızların parıltısıyla loş bir şekilde aydınlatılıyor. Hoparlörlerden John Mayer'in şarkıları yumuşak bir şekilde çalıyor, şu anda okuduğum kitap büyük küvetin yanındaki taburede duruyor. Su pırıl pırıl, güzel bir magenta renginde, gül yapraklarıyla süslenmiş ve Carter kelimenin tam anlamıyla parmak uçlarında zıplıyor.

"İçinde banyo bombası var. Su bu yüzden pembe. Jennie aldı." Kafasını kaşıyor. "Şey, içinde, şey..." Kokusu burnuma çarptığında derin bir nefes alıyorum. "Lavanta mı?"

Carter'ın yüzü aydınlanıyor. "Evet! Lavanta. Rahatlamak ve tüm o şeyler için."

Kıkırdamayı zorlukla bastırıyorum. Bu çok sevimli.

"Ama gül yaprakları tamamen benim fikrimdi. Mumlar da." Daha gururlu olamazdı.

"Benim için mi?"

"Senin için." Dudaklarını dudaklarıma değdirdikten sonra, kot pantolonumu kalçalarımın altına indirip, külotumu ve çoraplarımı da beraberinde çıkardı. Gömleğimi başımdan çıkardı, sütyenimi hiç olmadığı kadar nazikçe çıkardı ve buharlı suya girmeme yardım etti. "Ben aşağıda akşam yemeğini hazırlarken sen rahatla, tamam mı? Kırk beş dakika burada kalmalısın."

"Kırk beş dakika mı? Bu çok kesin bir süre. Ya seni özlersem?"

"O zaman beni düşünerek kendine dokunabilirsin." Kıkırdar, sonra bakışları sertleşir. "Eğer yaparsan, bunu videoya çekmelisin. Telefonumda sakladığım mastürbasyon malzemelerinin kutsal kitabı olan videoya ekle."

"Carter..."

"Suya gir, Liv."

Gülümsemeyle ve iç çekerek cennete dalıyorum, ellerim suyun üzerinde süzülüyor, yaprakları okşuyor. O gittikten sonra fazla dayanamıyorum, kitabı bırakıp gözlerim kapanırken müziğe eşlik ederek mırıldanıyorum. Farkına varmadan, Carter'ın sıcak elleri yüzümde, beni uyandırmaya çalışıyor.

"Uykucu Ollie," diye fısıldar. "Kırk altıncı dakikaya geldiğimde seni almam gerektiğini biliyordum."

Carter kabarık bir havlu uzatırken, ben esneyerek kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum. Beni havluyla sararak banyoya götürüyor, küveti boşaltıp yaprakları toplayıp mumları söndürürken, çantamdan bir tişört ve temiz bir iç çamaşırı çıkarıyor. Benim için çok şey yapıyor, adanmışlığı ve şefkati eşsiz. Geri döndüğünde, kollarımı ona dolayarak ona sokuluyorum.

"Teşekkürler, Carter. Seninle çok mutluyum ve birlikte büyümeyi sabırsızlıkla bekliyorum."

"En büyük dönüşümü yaşayacağız." Kaşlarını çatıyor. "Duygusal bir dönüşüm. Çünkü ikimiz de zaten çok seksiyiz." Dudaklarını alnıma yapıştırıyor ve yüksek bir *muah* sesiyle geri çekiliyor. "Hadi. Sana yaptığım şeyi göstermek için sabırsızlanıyorum."

Bana *gelmem için* fırsat vermez, bunun yerine beni kollarının arasına alır ve merdivenlerden aşağı taşır. Oturma odasının kenarında durur ve eğer henüz patlamamışsa, kalbim içime çöker. Kalbinin atışını hissedebiliyorum, kulağımın göğsüne dayandığı yerde düzenli bir şekilde çınlıyor ve sanki ona dokunabilmişim gibi avucumu oraya bastırıyorum, nasıl hızla attığını hissediyorum.

Onun kucağında kıvranarak vücudundan aşağı kayıyorum, odaya girerken parmaklarımı ağızıma götürüyorum.

Televizyon açık, Disney+ kanalı açık ve tüm klasikleri gösteriyor. Kanepe... mahvolmuş. Minderler yok, ama nerede olabileceklerini tahmin edebiliyorum. Odayı süsleyen beyaz çarşafı

içeride, battaniye yığınlarının ve daha önce hiç görmediğim kadar çok yastığın altında gömülü olarak buluyorum. Çadırın içi parlak ışıklarla aydınlatılmış ve sehpa Çin yemeği kutularıyla dolu.

Gözlerim, benim olmaktan dolayı kendimi çok şanslı hissettiğim muhteşem adama takılıyor. Bana uzanıyor, sonra bir an tereddüt ediyor ve elini ensesine koyuyor.

"Film gecesi yapabiliriz diye düşündüm. Sen... sen bunu sever misin

"

Hoşuma gider mi?

Odanın karşısına atladım, kollarına atıldım ve dudaklarımı onunkine yapıştırıyorum.

Carter gülüyor. "Bunu kesin bir evet olarak kabul ediyorum. Lanet olsun, bu erkek arkadaşlık işinde çok başarılıyım." Birlikte, geçici çadırda birbirimize sarılıp önce *Aslan Kral'ı* izliyoruz ve Carter yemek yerken her kelimeyi söylüyor. Film bittiğinde mutfağa gidip brownie ile geri dönüyor ve patlayacağımdan eminim ama yine de iki tane yiyorum.

"*Frozen*?" Parmaklarını yalarken, filmleri gözden geçiriyor.

"Ya da *Moana*? Merak ediyorsan, ikisini de söyleyebilirim."

Battaniyeyi üzerime çekip, onun yanına sokuluyorum. "*Frozen*. 'Let it Go'yu söylemeni istiyorum."

Carter, Play tuşuna basarken bana bakar. "Dinlemek için yeterince uyanık kalabilecek misin?"

"Pfft. Tamamen uyanığım. Küvette biraz kestirdim."

Beni öpmeden önce ağzının köşesi yukarı kalkar. "Mhmm. Neyse, ne olur ne olmaz..." Beni kollarına alır, göğsüne yaslar, çenesini başıma dayar ve parmaklarını saçlarımdan arasına geçirir.

Sadece on dakika geçmişti ki, avucunu sırtımda gezdirip adımları fısıldadı. Gözlerine baktığımda, bakışları şefkatli ve sıcaktı. "Annem bana hep bu tür şeylerin kolay elde edilmediğini söylerdi. İstedığınız aşk ve hayat için çalışmanız gerektiğini. Zor kısımlar zorlayıcıdır, ama biz bunları aşarız ve sizinle olan her şey

seninle birlikte olmak doğal geliyor ve ben... sizinle çalışmak istiyorum. Sevdiiimiz bir hayat kurmak istiyorum."

Bu sözler zihnimde yankılanırken, onun şarkısını dinleyecek kadar uzun süre dayanamıyorum ve onun beni yastıkların üzerine yatırdığını, vücudunun benimkine sarıldığını hissettiğimde saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Elinin sıcaklığı gömleğimin altına kayarken karnımı ısıtıyor ve yumuşak dudakları çeneme dokunup kulağıma doğru yaklaşıyor.

"Sen benim her şeyim olansın, Ollie."

BÖLÜM 35

TOPLAR DERİN

CARTER

Yol serisi başlamadan önce Olivia ile geçireceğim bu saatlerin her birini sonuna kadar yaşamayı planlıyorum. İşte bu yüzden şafak vakti onu uyandırdım, başımı bacaklarının arasına koydum ve o zamandan beri uyumasına izin vermedim. Muhtemelen bu yüzden şu anda kucağımda sızmış durumda, televizyona bağırp durmama rağmen kıpırdamıyor bile.

"Yine vuruldu mu?" Garrett kulaklığıma bağılıyor. "Bugün nasıl bu kadar kötüsün?"

"Bacaklarımın arasında seksi bir hatun uyuyor!" diye bağııyorum. "O her zaman bacaklarının arasında!" Bir an sessiz kalıyor.

Adam ve Emmett kıkırdarlar. "Tamam, bu kötü oldu. Demek istediğim, onu bütün hafta sonu sen aldın. Hayatta kalmaya odaklan. Bütün takımı aşağı çekiyorsun."

"Evet, evet," diye mırıldanıyorum, oyuncumu bir merdiven setinden yukarı yönlendirirken.

"Orası iki dakika önce adamlarla doluydu, Carter," diyor Emmett, Olivia kucağımda kıpırdanırken. "Emin ol ki..." Sözleri, ekranım kanla kaplanıp karakterim kafasına ateş edilerek yere yığılınca ağır bir iç çekişle kesiliyor. "...kontrol et. Dostum, ne oluyor lan?"

Olivia bana gülümser, bulanık gözlerini kırparak, koyu kirpiklerini titretir.

"Beckett? Orada mısın?"

"Olivia uyanmış olmalı." Adam ne olduğunu biliyor.

"Gitmeliyim." Garrett'ın kulağıma görevde olduğunu haykırmasını umursamadan kulaklığımı çıkarıyorum. "Ollie uyandı."

Vücudumda yukarı doğru sürünmeye başlar, ama ben elimi köprücük kemiğine koyup onu sırt üstü yatırırım.

Ellerimi beline doladım. "Atıştırma zamanı."

"Yine mi?"

"Ben hep açım Ollie ve senin amını bir kez daha yalamaktan, sonra seni kanepeye yatırıp boğazına kadar hissedecek kadar sert sikmekten daha çok sevdiğim bir şey yok. Sarılmakla da yetinebilirim."

Bu anda ön kapımın iki kez bip sesi çıkararak açılması ve ara sıra inanılmaz derecede sinir bozucu olan iki kadının seslerinin evime sızması çok rahatsız edici. Olivia altımda kaskatı kesiliyor ve ben iç çekip inleyen bir ses çıkararak onun üzerine çöküyorum. Kanepeden atlayıp oturma odamın köşesini dönünce, ön holümde eşyalarını çıkaran üç kişiye ve pençeleriyle heyecanla yerinden kalkmaya hazır olan köpeğe gözlerim takılıyor.

heyecanla pençeleri üzerinde zıplıyor, saldırmaya hazır.

"Siz üçünüz burada ne yapıyorsunuz?" Hank'e bakıyorum. "Ollie ve ben seni akşam yemeği için daha sonra alacaktık sanıyordum."

Omuzlarını kaldırıp, masum bir şekilde ellerini omuzlarında birleştirir. "Ben değildim."

Jennie gözlerini devirir ve Dublin'i tasmaından serbest bırakır. Dublin koşarak gelir, iki patisini karnıma atar ve ben parmaklarımı onun yumuşak kürküne gömerim. "Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun, ihtiyar." Onu koridora doğru götürür. "Annem ve sen bu sabah neredeyse bir saat boyunca telefonda bunu planladınız."

Annem ellerini havaya kaldırır. "Onun Olivia ile tanışması ve bizim tanışmamamız adil değil!"

"Buraya habersizce giremezsin!" diye bağırırım, Olivia'nın korkmuş bir hayvan gibi yaklaşıp süveterini çekiştirmesini işaret ederek. "Çıplak olabilirdik!"

"Carter!" Olivia dehşetle bağırır, tam da annem iki yumruğunu beline koyup, etkilenmemiş bir bakışla bana vurup, "Carter Beckett!" diye bağırdığı anda.

Jennie öğürür. "İyy. İğrenç. Retinama kazınmasını istediğim bir görüntü değil."

"O zaman kapıyı çalmalıydın, çünkü neredeyse boşalmak üzereydin..." "Carter!" Olivia yine yarı çığlık atarak elini ağzıma kapattı.

"Tanrı aşkına, lütfen kes şunu. *Lütfen.*"

Onun avucuna gülümsedim, sonra dönüp kolumu beline doladım. "Üzgünüm, tatlım."

Hank, bana kızgınlığımı azaltan bir şekilde kıkırdıyor. "Aferin oğluma," diye övünerek bize doğru uzanıyor. Ellerini tutuyorum, ama kaşlarını çatıp ellerimi itiyor. "*Seni* istemiyorum. Olivia'yı istiyorum."

"Oh, lanet olsun..."

Olivia'nın kıkırdaması, beni bir kalçasıyla itip Hank'i kucaklaması sözümü keser. "Bu, planladığımızdan çok daha iyi," der aileme.

Annem, sanki bunun olacağını hiç düşünmemiş gibi, en muhteşem gülümsemesiyle kollarını açarak Olivia'ya yaklaşıp. "Bu günün geleceğini hiç düşünmemiştim," diye ağlar. *Söylemiştim*. "Benim küçük oğlum, büyümüş ve bir *kız arkadaşı* olmuş!"

"Sadece yirmi yedi yıl sürdü," diye mırıldanır Jennie, sonra mutlu bir şekilde Hank'in elini çırpar.

"Merhaba, balkabağı turtası," diye mırıldanarak Olivia'yı kucağına alan annesi. "*Anne!*"

"Ne? Ona böyle sesleniyorsun, değil mi?" Sırıltısı gereksiz, ama garip bir şekilde tanıdık geliyor.

Jennie burun kıvrır. Bir kez. İki kez. Dizine vurarak eğilir. "*Kabak turtası* mı? Sen-sen-sen..." *Bir kez daha burun kıvrır*. "Kız arkadaşına kabak turtası mı diyorsun?" *Ağlıyor mu?* "Bunca yıldır sürdürdüğün o büyük, kötü fuckboy imajın buraya kadarmış." *Lanet olsun, ağlıyor*. "Yani, anlıyoruz. Kız arkadaşını seviyorsun."

Konuşabilseydim konuşurdum. Tek yapabildiğim enseme kaşımak ve yüzümün yanmasını nefret etmek. Annem onu pençelerinden serbest bıraktığında, Olivia bana içimi aydınlatan yumuşak, sıcak bir gülümseme atıyor.

Annem Jennie'nin omzuna vurur. "Kardeşini kızdırma." "O beni sürekli kızdırıyor!"

"Seni seviyor, o yüzden alay ediyor, bunu biliyorsun."

"Evet, Jen." Uzanıp beni kucaklıyor. "Sadece sana sarılmama izin ver. Seni seviyorum."

"Benden uzak dur!" Bakışları Olivia'ya kayar, ağzı eğilir. "İyi bir insan kalkanı olmak için çok küçüksün." Bunu düşünüp.

Bir saniye kadar bekledikten sonra, "Ah, siktir et" diyerek Olivia'nın arkasına geçip, onun pazılarını kavrayarak omuzlarının arkasına saklanır. Bu işe yarayabilirdi, ama benim kollarım çok uzun olduğu için ikisini de kollarımın arasına alıp göğsüme sıkıştırırım. "Grup sarılma" diye bağırırım, Jennie inler ve Olivia kıkırdar.

Habersiz geldikleri için onlardan nefret ediyordum, ama şu anda en sevdiğim insanlar tek bir odada ve beni daha mutlu eden hiçbir şey yok, özellikle de Olivia'nın sanki her zaman burada olması gerekiyormuş gibi, ailemizin bir parçasıymış gibi onlara bu kadar kolay uyum sağladığını izlerken. Kardeşinin hokey sopasını kırıp baston haline getirdiği için uyurken kardeşinin kaşlarını tıraş ettiğini herkese anlatması bile umurumda değil, Jennie'nin gözlerinde kötü bir parıltı belirliyor, sanki bir komplo kuruyormuş gibi.

İki saat sonra, ev yapımı pizza için peynir rendelerken yanımda durduğunda, hala kaşlarımı koruyorum.

"Sert ve hızlı düştün, küçük kardeşim. Düşerken her dala çarptın mı?"

"Ha?" Kafamı kaldırıp, Hank'in söylediği şeye Olivia'nın gülerek başını geriye atmasına gülümsüyorum. Annemin onun koluna vurduğuna bakılırsa, müstehcen bir şey söylemiş olmalı. Jennie'ye dönüyorum. "Senden neredeyse beş yaş büyüğüm."

"Ama zihnin çok, çok dar, sikik herif."

Gözlerinin arasına hafifçe vuruyorum. "İşini yap."

O da, benim çoğu şeyi yaptığım kadar gösterişli bir şekilde, sosun üzerine peynir serpiştirirken bir ayağını arkasına atarak işini yapıyor. O, dramatik olmaktan başka bir şey değil. "Senin onunla evlenmek istediğini biliyor mu?"

"Ne?" Bakışlarım sinir bozucu kız kardeşimle Olivia arasında gidip geliyor.

"Ona aşık olduğunu biliyor mu dedim."

Elimi ağzına kapatıp başını kolumla sıkıştırdım. "Sus yoksa seni duyacak."

Ben onu bırakana kadar avucumun içini ısıtır, elimi göğsüme bastırır ve Olivia arkama geçip kollarını belime doladığında nefes almakta zorlanırım.

"Siz ikiniz ne için kavga ediyorsunuz?"

"Hiçbir şey!" diye bağırırım. Jennie'ye attığım bakış, bir şey söylerse kaşları kalmayacakmış gibi.

"Aslında sürpriz olacaktı, ama Carter bu bahar bizim için binicilik derslerinin ayrıntılarını hallettiğini söyledi. Senin de benimle gelmek isteyeceğini düşündü."

Olivia bana bakar. "Binicilik dersleri mi?"

Onun bu saçmalığa inandığını inanamıyorum. Jennie'nin ona tüm bunların bir oyun olduğunu söylemesine tam bir ay var: A) istediğini elde etmek için, ki şu anda bu, doğum gününden beri ipuçları verdiği dersler; ve B) Olivia'ya aşık olduğumu ve onun henüz bunu bilmesini istemediğimi gizlemek için. Sadece bir ay, çünkü ben dürtüselim ve sır saklamakta kötüyüm, bu yüzden bundan daha uzun süre dayanabileceğimi hayal edemiyorum.

Örneğin, kırk beş dakika sonra akşam yemeği masasında, ayağını bacaklarımın arasına sıkıştırmış durumdayım, çünkü görünüşe göre ona dokunmadan duramıyorum.

"Geçen hafta sonu Capilano Gölü'nde kaymaya gittik ve yarışta Carter'ı yendim," diye gururla aileme anlatıyor.

"Yarıшта *hile yaptın*."

Düşünceli bir şekilde mırıldanarak pizzasını çiğniyor. "Bu benim yapacağım bir şey gibi görünmüyor."

"Onu biraz aşağılamak için yapabileceğim bir şey," diyor Jennie. "Carter, yeğeninin hokey takımına koçluk yaptığını ve lisede beden eğitimi dersleri verdiğini söyledi. Bu çok havalı! Hiç dans ettin mi?"

"Sadece içtiğim zaman. Ritm duygum pek yok. Ama birkaç yıl artistik buz pateni yaptım."

"Okulda kız voleybol takımının koçluğunu yapıyor," diye

ekledim. "Sen de oynadın mı?" diye sordu Jennie eğlenerek.

Olivia başını sallar. "Altıncı sınıftan üniversitenin son yılına kadar."

Jennie dudaklarını ısırır. Omuzları titremeye başlar ve burnundan küçük bir homurtu çıkar. Gülmemek için elimi ağızıma kapatıp tabağıma bakarım.

Olivia'nın bakışları ikimiz arasında gidip gelir. "Ne?"

"Sadece..." Jennie küçük bir kahkaha atarak öne doğru eğilir. "Yani..." *kıkırdar*, "...sen...", ağızını kapatır, "...fileye ulaşabilir misin?" Benim güldüğüm anda o da kahkahayı patlatır, ikimiz de

masanın üzerine eğiliriz ve annem, bunu söyleyen ben olmamama rağmen kafama bir şaplak atar.

Olivia kollarını göğsünde kavuştururken gözlerini kısar. "Anlıyorum. Siz Beckett çocukları ikiniz de aynısınız."

"Aşağılık herifler mi?" diye tahmin eder annem. "Evet, suçlu olan babaları, ben değilim."

"Kız arkadaşına iyi davran, Carter," Hank masanın diğer ucundan Dublin'e bir parça pepperoni uzatırken seslenir. "Yoksa okuduğumuz kitaptaki eğlenceli şeyleri denemene izin vermez."

Onun sözlerinin ağırlığını tam olarak anlamam tam beş saniye sürer ve o zamana kadar Olivia çoktan yemeğiyle boğulmuştur.

"*Hank!*" diye bağıryorum, Olivia'nın sırtını ovuşturarak.

"Uh-oh," diye mırıldanır. "Dublin, yine batırdım."

Şu anda Olivia'nın okul müdürünün Cara'nın ziyaretlerinden ne kadar hoşlandığını anlatmasını dinlememin tek mantıklı açıklaması, bu kadına deli gibi aşık olmamdır.

Onu üç saat önce, dün gece işine erken kalkabilmek için uyuduğumuz yataktan bana veda öpücüğü verirken gördüm. Hemen bir buçuk saat daha uyudum, uyandım, mutfağındaki neredeyse her şeyi yedim, sonra kendimi kötü hissettiğim için ona marketten alışveriş siparişi verdim. Üç saat geçti, ama yine de önümüzdeki beş gece ona veda etmeye hazır değilim.

"Ben de bir zamanlar gençtim," diyor Ray. Bana Ray diye hitap etmemi söyledi. "Son iki haftasonundaki fotoğraflara bakılırsa, ikiniz oldukça yakın görünüyorsunuz." Kaşlarını oynatıyor, bu biraz tuhaf; o Olivia'nın patronu. Ayrıca, son yorumundan biraz endişelendim.

"Bu bir sorun mu? Fotoğraflarımız? Öpüşmemiz?" Kahretsin, bunu hiç düşünmemiştim.

Spor salonunun kapısının önünde durduğumuzda bana el sallayarak veda ediyor. İçeride Olivia'yı görebiliyorum, topuklu ayakkabı giymeyi tercih ettiği bir günde bile, onu çevreleyen bir grup uzun boylu erkek tarafından gölgede kalmış durumda.

"Olivia'nın özel hayatı kendisine aittir. Samimi ilişkiler kurmaya hakkı vardır; sadece onunki fotoğraflandı. Her şey yasal ve saygılı olduğu sürece bunun için cezalandırılmayacaktır."

Boğazım düğümlenirken başımı sallıyorum. "Yasal ve saygılı; anladım." Kulağa kolay geliyor, ama Olivia'yı sevme konusunda biraz vahşi olduğumu söyleyebilirim. Dışarıdayken onu korumak için bilinçli bir çaba sarf etmem gerekecek.

"Buradaki çocuklar onu seviyor ve yaşları birbirine yakın olduğu için hayatının kolay olmadığını herkes biliyor. Birçoğu onu bir arkadaş, sırlarını paylaşabilecekleri biri olarak görüyor. İkincinin ilişkisini kamuoyuna açıkladığınızdan beri biraz daha fazla eleştiri aldığını söyleyebilirim, ama Bayan Parker bu çocuklarla nasıl başa çıkacağını biliyor."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Onlarla nasıl başa çıkacağını iyi biliyor; ona "puck bunny" dediği için onu yere sermekle tehdit ettiği çocuğu hatırla. Ama bunu gündeme getirmeyeceğim.

Bunun yerine, "Beni buraya kadar getirdiğin için teşekkür ederim. Olivia her zaman senin için çalışmayı ne kadar sevdiğini anlatır" diyorum. Bu sözler onun ağzından hiç çıkmamış olsa da, Ray'in yüzünün aydınlanması, bugün bir erkek arkadaş olarak görevimi yerine getirdiğimi gösteriyor.

Kapı kapanmadan önce ona yaslanarak içeri giriyorum ve onun çalışmasını izliyorum. Bazen, onun izlediğimi bilmediğinde onun hakkında en ilginç şeyleri öğreniyorum.

Voleybol filesi kurulmuş, Olivia'nın kalçasına bir top yapışmış, boş elinde bir klipsli tahta var, birkaç erkek çocuk ise toplarla oynuyor.

"Tek söylediğim, utanıyorsan söyle. Endişelenme, Bayan Parker." Sarışın bir çocuk voleybol topunu üç kez zıplatıp basketbol potasına doğru fırlatıyor. Top çemberden sekip düşüyor, bu da beni oldukça eğlendiriyor. "Bunca zamandır kendini övüyorsan..."

"Kendimi övmüyorum," Olivia ilgisiz bir şekilde cevap verir, topunu yere bırakır ve not defterine birkaç not alır. "*Seni* utandırmak istemiyorum. Erkek egonu incitmek istemem. Ergenlik çağındaki erkeklerin ne kadar hassas olabileceğini biliyorum."

"Ben on sekiz yaşımdayım. Ben bir erkeğim."

"Doğru. Nasıl unutabilirim ki?"

"Her zaman oynayabileceğini söylüyorsun ama bize hiç göstermiyorsun," diye başka bir çocuk söze karışır. "Sanki uyduruyormuşsun gibi geliyor."

"Beni sizinle oynamaya zorlamıyorsunuz." Tabii ki zorlamıyorlar. Ama Olivia da yüzde 1000 kolayca kıskırtılan biridir, yani...

"Bak, eğer boyun kısa olduğu içinse..."

Olivia kalemini klips tahtasına vurur ve hala konuşan çocuğa, buradan bile korkutucu olan karanlık bir bakış atar. "Cidden mi? Boyunla ilgili yorumlar mı? Yine mi?"

Uh-oh.

Topu onun elinden kapar ve başını eğerek bana doğru yürümeye başlar, kendi kendine mırıldanarak. "Aptal kısa şakalar. Onlardan çok sıkıldım. Anladım, bacaklarım kısa. Ha-ha."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum, kapının gölgesine daha da çekiliyorum, kızımın topuklu ayakkabılarını çıkarmasını ve yere üç santim daha yaklaşmasını izliyorum.

Olivia fileye doğru döner ve konuşurken topu zıplatır. "Bunu sadece bir kez yapacağım, o yüzden iyi izle."

Bunun sorun olacağını sanmıyorum. Bu çocuklar da benim gibi büyülenmiş durumda.

.

Olivia topu zıplatmadan önce ellerinde döndürüyor.

Üçüncü zıplamada topu yakaladı, onu çok yükseğe fırlattı, üç büyük adım attı, havaya sıçradı ve...

O lanet topu spor salonunun diğer ucuna doğru vurur, top karşı duvardan sekip ona geri döner. Eğilir, topu ayaklarının dibinde yakalar ve erkekler çıldırırken, "Umarım bunu kameraya almışsındır, böylece benimle uğraşmaman gerektiğini hatırlarsın" der.

Liseye gittiğimi kendime hatırlatmam gerekiyor, bu yüzden açıkça cinsel organımı düzeltmek belki de en iyi fikir değil.

"Vay canına. Bu inanılmazdı. Siz de gördünüz mü?" Onlara doğru yürürken Olivia'yı işaret ederek yüzündeki şok ifadesini fark ettim. "Bu benim kız arkadaşım beyler!"

"Carter!" Olivia topu düşürür ve çıplak ayakla koşarak gelir. "Burada ne yapıyorsun? Gördün mü?" Kollarını

beni kucakladı, yüzünü göğsüme gömdü. "Artık herkese kısa boylu şakalarını kesmelerini söyleyebilirsin."

Şu anda yaşadığı coşkuyu düşününce ona bunun pek olası olmadığını söylemek içimden gelmiyor, bunun yerine ona "Küçük pip-squeak'imle gurur duyuyorum" diyorum. Dudaklarımı onun dudaklarına yaklaşıtıyorum. "Seni bir kez daha görmek istedim. Umarım sorun olmaz."

Yavaşça, sinsi bir gülümseme yüzünde beliriyor ve başını öğrencilerinin yönüne doğru eğiyor. Hepsi de donakalmış, ağızları açık kalmış durumda. "Az önce üçüncü dönem son sınıf erkeklerin fitness dersinde öğretmenlik pozisyonu kazandın."

"Bu harika. İnsanlara ne yapmaları gerektiğini söylemekte iyiyim ve yüz yirmi yedi saat ayrı kalmadan önce seninle biraz daha zaman geçirebileceğim. Saydığımından değil tabii."

Olivia, topuklu ayakkabılarını giyerken kolumu sıkıca tutuyor.

Dudaklarımı kulağına dayadım. "Bu öğretmen kıyafeti içinde çok seksi görünüyorsun." "Bu sabah beni tam da bu kıyafetle gördün."

"Evet, ama ben yarı uykuluydum ve sen tüm spor salonunu salladın. Şimdi onu senden çıkarmak istiyorum ama ayakkabılarını giymeye devam etmeni istiyorum."

Bu tehdidi yerine getirmeden önce, ellerimi çırpıyorum. "Pekala beyler, Bay Beckett ile spor dersine hoş geldiniz."

Olivia'nın klipsli tahtasını yerden alıp, notları karıştırıyormuş gibi yapıyorum ve dilimi damağıma vuruyorum. "Ah, işte burada. İlk işimiz... hanginiz

Geçen Pazartesi Miss Parker'a "puck bunny" dedi mi?

"Sıkıldım. Odamıza dönüp Xbox oynamak ister misin?" Adam'la birlikte iki kilo tavuk kanadı ve bir tabak nachos yedim ve bir sürahi bitirdim. Bana hiç teklifte bulunulmadı, çünkü bir kadın bana doğru tek bir adım attığı anda, ona o kadar sert bir bakış attım ki kaçıp gitti. Gitmeye hazırım. Ekranımda beliren kısa mesaj bu isteğimi daha da pekiştiriyor.

**Ollie Girl: Duşa giriyorum, 15 dakikaya ararım, Bay
İnanılmaz.**

"Hadi ama." Ayağa kalkıp cüzdanımı çıkararak birkaç banknot atıyorum. Adam ve Emmett de aynısını yapmaya başlıyorlar, ama yanında onun forması giyen ve kulağına fısıldayan minyon sarışın bir kız olan Garrett, dehşete kapılmış gibi görünüyor. "Tabii ki kalabilirsin, Gare-Bear."

"Ama ben... sen... *ugh*." Başını geriye doğru eğip inleyerek, kızın kulağına özür dilediğini düşündüğüm bir şey fısıldadıktan sonra kızın kollarından kurtuldu.

Bar otelden iki dakikalık yürüme mesafesinde ve asansöre ulaştığımızda Garrett üçüncü kez kendini düzeltmeye çalışıyor. "Senin bir ilişkin olması benim seks hayatımı mahvediyor, seni lanet olası hindi."

"Seks hayatın bana bağlıysa, daha büyük sorunların var demektir."

"Sana bağlı değil, ben sadece... şey... Siktir git." Koridora çıktığımızda beni duvara yapıştırıyor. "Kız arkadaşına takıntılısın."

"Evet." Yüzündeki ifade bunun bir soru olmadığını gösteriyor.

"Tek istediğin odana geri dönüp onunla telefonda konuşmak, onu ne kadar özlediğini, onu öpmek, sevişmek ve sarılmak için sabırsızlandığını söylemek."

"Evet, öyle." Bu sırayla. Ve sonra tekrar tekrar.

Emmett odada ayakkabılarını çıkarırken kendi kendine gülüyor. Bir paket Ruffles All Dressed cipsini açıyor ve kanepeye uzanıp başını sallıyor.

"Neye gülüyorsun, pislik?" Elimi poşete sokup bir avuç cips çalıyorum. Bunları Vancouver'dan getirmek zorunda kaldık. Amerika'da bulmak zor ve inan bana, bulsan bile çok hayal kırıklığına uğrayacaksın. Aynı değiller; tam bir trajedi.

"Liv ile tanışmadan önceki geceyi hatırlıyor musun?"

"Hayır." Onunla tanışmadan önceki hayatımı hafızamdan sildim.

"Bir kızı, geceyi bizimle geçirmek istediği için neredeyse ağlayarak odamızdan kovdun ve asla yerleşmeyeceğini söyledin."

"Bu doğru değil. O sadece geceyi bizimle geçirmek istememişti. Vancouver'a taşınmak ve benim evimi kendi evi yapmak istiyordu." Kahrolası Lauren. Yoksa Lisa mıydı? Bilmiyorum, ama o geceyi hatırlamaya başladım, orası kesin. "Ve ben asla yerleşmeyeceğim demedim."

"Doğru. Birinin hayatına girip dünyanı alt st ettiği gün, yerleşik bir hayata geçeceksin demiştin."

"Mmm." Bu cipsler çok lezzetli.

"şu haline bak." Bu sefer Adam, nc kez kontrol ettiğim telefona işaret ediyor. "Kız arkadaşından uzak kalmak zorunda kaldığında gözlerini telefonundan ayıramıyorsun."

"Neredeyse altı gün oldu," diye mırıldanıyorum. O gülüyor. "Sorun değil."

"Bu çok saçma," diye düzeltir Garrett.

"Sadece diyoruz ki... o gün belli ki geldi."

Evet, tabii ya. O gün Aralık ortasında, onu ilk gördüğümde geldi, o gözlerini devirdi ve o sevimli kıkırdama-horlama şeyini yaptı, sonra da kısaca siktirip gitmemi söyledi.

Her neyse, telefonum kucağımda titremeye başlayınca, Olivia'nın yüzü ekranımı kaplayınca, daha fazla aptalca gözlemlerden kurtuldum. Cevap veremedim, Garrett telefonu elinden alıp kendini yatağa attı.

"Selam Livvie." Bacaklarını sallıyor, çenesini avucuna dayamış, sanki en yakın arkadaşıyla sohbet eden bir geç ız gibi. "Naber kızmı?"

ığlık atarak kendimi onun üzerine atıyorum, çünkü ya ıplaksa? Dün gece öyleydi, ama o zaman da benim yalnız olduğumu biliyordu. Yine de kimsenin onu görmesini istemiyorum. Asla. Asla ama asla. O benim.

Emmett kavgamızın ortasında telefonu alır ve kanepeye geri yerleşir. "Selam, Ollie."

"Oooh," diye hayretle söylüyor. "Onlar All Dressed mi? Yıllardır yemedim!"

Garrett'ı üzerimden iterek Emmett'in arkasına melip Olivia'ya gülümsüyorum. Tanrıya şükür çıplak değil. Ancak benim tişörtümü giyiyor, ıslak saçları boynuna ve gri kumaşa damlalar bırakıyor ve bu beni etkiliyor, bacaklarımdan arasına dokunmamı sağlayan şeyler.

"Yemeden önce tüm baharatları yalardım," diyor.

Devam.

Gözlerim kısılr. "Cumartesi gecesi için biraz alacağım."

"Ah, lanet olsun!" Garrett ellerini havaya kaldırır. "Nasıl benim için cipsleri mahvedebiliyorsun?"

Telefonumu çekip yatakta uzanıyorum, bir kolumu başımın arkasına koyuyorum. "Seni özledim, Ollie kızım."

Yatağında oturmuş, battaniye beline kadar çekilmiş, gördüğüm kadarıyla dizüstü bilgisayarını kullanıyor gibi görünüyor. Yanakları pembeye dönüyor ve acaba hep böyle kızaracak mı diye merak ediyorum. Umarım öyledir. "Ben de seni özledim, Carter."

"Ah-ah," diye tıslıyorum.

Gözlerini devirip içini çekiyor. "Ben de seni özledim, dünyadaki en seksi adam."

"Bu daha iyi," diyorum derim gururla diyorum herkes diğerleri inerken. "Care ile bu akşam yemekte ne yediniz?"

"Hint yemeği." Mutlu bir şekilde karnını okşadı. "Çok lezzetliydi. Annen ve kız kardeşin de geldi."

"Ne? Gerçekten mi?"

"Mhmm. Ve Hank, tabii ki. Kızlar gecesine davet edilen tek erkek olduğunu övünüyordu. Ve Dublin bütün gece kucağımdan inmek istemedi. Üçüncü periyotta yanlışıyla dondurma kasesini yalamasına izin verdim, şimdi onun en sevdiği kişi benim."

Göğsüm hafifledi. Bu garip mi? "Onları davet ettiğin için teşekkür ederim."

"Tabii ki. Çok eğlenceliydi ve annen bebeklik fotoğraflarını getirmişti, ki bu beni hiç şaşırtmadı. Seni utandırmak için can atıyordu. En sevdiğim fotoğraf, onun gelinliğini giydiğin fotoğraftı. Çok güzel görünüyordun." Burnunu kırıstırarak kıkırdadı ve ben cevap veremeden devam etti. "Bu gece harika oynadınız. Adam'ı benim adıma shutout'u için tebrik eder misin? İnanılmazdı."

Adam başını omzumun üzerinden uzatıp sırtıyor. "Teşekkürler, Ollie! Carter'ın elbise giydiği fotoğrafın var mı? Görmek istiyorum."

"Hayatta olmaz." diye homurdanarak ondan uzaklaşıyorum.

Olivia'nın gününü anlatmasını sonsuza kadar dinleyebilirim. Anlatırken harika mimikler yapıyor, tüm duyguları

, hikayelerini anlatırken elleri yüzünün etrafında uçar, sınıfındaki erkeklerin artık benden korktuğunu ve okul müdürünün bir toplantıda konuşmamı istediğini, Alannah'nın bir gün benden "daha iyi" olacağını görebilmem için maça gelmemi istediğini anlatır.

"Carter," Olivia gülerek telefonunu kaldırır. "Bu ne?"

"Ne..." Telefonundaki resimlere gözlerimi kısarak bakıyorum ve gülümsüyorum.

"Oh.

Evet. Bu sadece kimsenin yalanlar ağı örmesini engellemek için yaptığım bir şey. O kıkırdar. "Yalanlar ağı mı?"

"Evet. Ellerim havadaysa, kime dokunduğumla ilgili sahte dedikodular çıkmaz."

Onun kaydırdığı makalenin başlığı da temelde bunu söylüyor:

*"Carter Beckett dünyanın bilmesini istiyor: O, bayanlar,
ULAŞILMAZ!"*

Bu hafta kızlar benimle konuşmaya çalıştığında, *belki de* bilinçli olarak ellerimi başımın üzerine kaldırıp, bana doğru flaşlayan her kameraya gülümsemeye çalışmış olabilirim.

Olivia başını sallıyor. "Çok gülünçsün. Bu fotoğrafta daha gururlu bir gülümseme olabilir mi?"

"Ne diyebilirim ki? Dünyaya senin olduğumu duyurmak beni mutlu ediyor."

"Hay siktir git." Garrett kafama bir yastık fırlatır. "Gidin bir oda tutun! İkinizin birbirinize ne kadar aşık olduğunuzu kimse umursamıyor."

Adam bar buzdolabından bir bira çıkarır, kapağını açar ve uzun bir yudum alır. "Cidden, hepimizin söylemek için can attığınız sözleri ne kadar daha dolambaçlı bir şekilde söyleyeceksiniz?"

Olivia'ya bakıyorum, o da kucağına bakıp başparmağını ısıırıyor. Yorganla oynarken yüzü kıpkırmızı oluyor.

"Onlara bir şans ver." Emmett yatağın yanıma oturur. Yüzünü telefonumun önüne yaklaştırır, Olivia'ya gülümser ve ben bu dikkat dağıtıcı harekete minnettarım.

Ta ki konuşmaya devam edene kadar.

"Carter, kendini ve Oreo'ları sevdiğinden daha çok birini sevdiği gerçeğini hala kabullenmeye çalışıyor. Ollie ise dünyanın en kibirli, kontrolcü ve sinir bozucu erkeğine aşık olduğunu kendine itiraf etmekte zorlanıyor. Kimsenin böyle akıl almaz bir senaryoyu kafasında oturtması imkansız."

BÖLÜM 36

OLIVIA GİBİ, AMA
UZUN VE
GÖĞÜSLERİ

CARTER

Eğer tüm saatleri toplarsam, hayatımın büyük bir bölümünü kendi evim veya büyüdüğüm ev dahil olmak üzere başka hiçbir yerde değil, spor salonlarında geçirdiğime eminim. Spor salonlarının kokusu, gürültüsü, her adım attığımda omurgamdan aşağı akan heyecan benim için yeni değil.

Ama çocuklar etrafta koşuşturuyor, snack barda taze pişmiş kurabiyelerin kokusu var, her ebeveynin buz pistinde bir sabah daha geçirmek için sarıldığı sert kahveler var... Bunlar da benim için yeni değil, ama uzun zamandır yaşamadığım şeyler olduğu kesin.

Burada olmak, mutlu anıları akın akın getiriyor, babamın bana paten kaymayı öğrettiği, ailemin beni desteklediği, hayallerimin peşinden gitmeme yardım ederek bugünkü halime gelmemi sağlayan bu tür buz pistlerinde geçirdiğim yılları.

Gözümün ucuyla, birinin açıkça bana baktığını fark ettim. Dört pistten hangisine gitmem gerektiğini gösteren tahtaya bakarken, yanındaki kişiye dirsek attı. Cumartesi sabahı böyle bir yerde tanınmak kaçınılmazdı, ama bu oyun benimle ilgili değil, bu yüzden beremi biraz daha aşağı çekip boynumdaki atkıyı düzeltiyorum ve sarı pistin yolunu tutuyorum.

Salıncak kapıdan içeri girerken, buz pistinin keskin soğuğu omurgamı titretir. Bir köşedeki pleksiglasın önüne gelip, buz üzerinde hızla kayan, at kuyrukları arkalarında uçuşan kızlara gülümserim. Olivia'yı, sekiz yaş altı liginde olmasına rağmen, patenli bir kızla heyecanlı bir şekilde konuşurken, bankın kapısında dururken gördüğümde kalbim parçalanır.

"Vay canına, Carter Beckett, yerel buz pistinde geziyor."

Dönerek, yanıma yaklaşan adamın bakışlarıyla karşılaşyorum. Uzun boylu, ama benden kısa. Geniş omuzlu, ama benim kadar geniş değil. Koyu kahverengi saçları ve gözleri var, yüzündeki sırıtış ise bu günü uzun zamandır beklediğini gösteriyor, ama çoğu insanın beklediği gibi değil.

Göğsüne bağlanmış, silikon hokey patenini kemiren bebeği fark ediyorum. Çenesinden sarkan bir salya damlası, babasının ceketini ıslatıyor. "Çocuğunun önünde küfür etmen doğru mu? Küçük Jem için pek iyi bir örnek gibi görünmüyor."

Onun kim olduğunu tam olarak bildiğimi fark ettiğinde yüzünde beliren şaşkınlık hoşuma gidiyor, ama nasıl bilmeyeyim ki? Olivia'ya çok benziyor, ama...

"Kahretsin, gerçekten bana benziyor, değil mi?"

"Ama..."

"Benim göğüslerim yerine göğsüme bir çocuk bağlı olması dışında mı?"

"Boy farkını söyleyecektim, ama tabii, öyle diyelim." Olivia'nın göğüsleri mükemmel, ama onun bu açıklamayı takdir etmeyeceğini hissediyorum.

"Burada ne işin var?" diye sordu Jeremy, beni küçümseyerek süzdü. Beni sevmemekte kararlı olduğuna eminim. "Ollie geleceğini söylememişti."

"O bilmiyor. Hiçbir maça gelmemem gerekiyor." "Yine de geldin mi?"

"Mhmm." Açıkçası, ben ne istersem onu yaparım. Olivia bunu biliyor ama kardeşi bilmiyor olabilir. "Erken bir uçuşla geldim."

"Takımla uçmak yerine kendi uçuşunu kendin mi ödedin? Neden böyle bir şey yaptın?"

Zengin olduğum için mi? "Kız kardeşinin koçluğunu görmek ve kızının oyununu izlemek istediğim için. Ollie, Alannah'nın maça gelmemi istediğini söyledi." Olivia geldiğim için beni azarladığında söylemek için prova ettiğim tüm sözler.

Olivia'nın hala kahverengi saçlı kızla konuştuğu buz pistine geri dönüyorum. Gülerek kafesini tutuyor ve hafifçe sallıyor.

"Hangisi senin kızın?" diye soruyorum, ama aslında bildiğime eminim.

Jeremy Olivia ve esmer kızı işaret ediyor. "Onun yanından ayrılmayan."

Olivia'nın beline sarılır, ona sıkıca sarılır, sonra Olivia onu poposuna hafifçe vurarak buz pistine çıkarır.

Alannah'nın gözleri tribünlerde dolaşıyor, muhtemelen anne babasını arıyor, ve Jeremy'yi gördüğünde yüzü aydınlanıyor ve el sallamaya başlıyor.

Sonra beni görür.

Sopası yere düşer ve ağzı açık kalır, orada durup bakakalır. Sonra çığlık atmaya başlar. O çığlık atarken ben gülüyorum. Patenleriyle zıplamaya başlar, sonra hızla bankete koşar ve Olivia'yı neredeyse yere düşürecek kadar sıkı bir şekilde kucaklar.

"Teşekkürler, teşekkürler, *teşekkürler*, Ollie Teyze," diye bağırdığını buradan duyuyorum ve Olivia kaybolmuş, Alannah'dan buza, tribünlere, kardeşine, sonra da...

Bana.

Eldivenli elimi kaldırıp parmaklarımı sallıyorum. Yüzü, en parlak, yanaklarını çatlatan bir gülümsemeyle aydınlanıyor.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor Jeremy. "Habersiz geldiğin için sana kızacağımı umuyordum."

Ben onaylayamadan, Alannah buzun üzerinde hızla kayar, havaya sıçrar ve uzun boylu vücudunu önümdeki cama çarpar.

"Senin için bir gol atacağım!" diye bağıırır. "Görmeni sabırsızlıkla bekliyorum!"

"Peki ya ben?" diye sorar Jeremy. "Sen de baban için bir gol atacak mısın?"

Alannah alaycı bir şekilde, "Defol git baba. Kasabaya yeni bir adam geldi." der.

Jeremy içinden küfür eder ve tribünleri işaret eder. "Hadi gel. Karım ayağa kalkmayı reddediyor ve seni buraya girdiğini gördüğünden beri çok sinirli."

Olivia'nın takımı rakibini ezip geçiyor. Durum o kadar kötüleşiyor ki, ikinci devrenin ortasında kızlara biraz yavaşlamalarını söylemek zorunda kalıyor. Alannah iki gol atar ve bir asist yapar ve sanki benim DNA'mı almış gibi, her iki golün ardından bana işaret eder, kolunu kaldırır ve hokey sopasını gitar gibi tutup çılgın bir solo çalarmış gibi yapar. Annesi Kristin utançtan yüzünü ellerine gömer, Jeremy ve ben ise tribünde en yüksek sesle bağırarak yetişkin olmak için yarışırız.

Tabii ki ben kazanırım, ama Jeremy size aksini söylemeye çalışacaktır. Belki de bu yüzden kızlar soyunma odasından birlikte çıktıklarında, birbirimizi itip kakarak onlara ilk ulaşan olmak için yarışırız. Yine ben kazanırım. Tabii ki.

Olivia gülümserken burnunu kırıştırıyor ve sonra bana yapışıyor. "Sen buradasın ve ben buna hiç kızgın değilim."

"Bu, yapmam yasak olan daha fazla şey yapabileceğim anlamına mı geliyor?" Mesela, benim...

"Hayır."

Kahretsin.

Parmağımı çenesinin altına takarak, yüzünü bana doğru çevirip yumuşak bir öpücük konduruyorum, kardeşinin yaptığı öğürme sesini görmezden gelerek. Bu dudakları o kadar çok özledim ki, bu çok saçma. "Seni özledim, ufaklık."

"Selam." Olivia'nın yanındaki küçük kız bana yarım bir el salladıktan sonra, sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi, kolları ve ayak bilekleri çaprazlanmış bir şekilde duvara yaslandı. Başını kaldırıp başını salladı. "Selam. Naber? Ben Alannah. Bana Lana diyebilirsin. Ya da Lanny. Ya da Al. Ya da Allie. Ya da sadece..." Tembelce omzunu kaldırıp indirdi. "Alannah."

Cevap verme fırsatım olmadan, küçük yumruklarını ağzına götürür ve boğazından çıkan çığlık gibi kahkahayı zar zor bastırır. Kendini bana atar, sırtı gibi uzuvları vücudumu sarar.

Kıkırdayarak onu sıkıca sarıyorum. "Orada ciddi bir kış tekmeledin, Lanny. Oh, lanet olsun. Kış diyebilir miyim? Oh, lanet olsun. Lanet dedim. Lanet, yine dedim." Eh, her şey yolunda gidiyor.

"Babam sürekli kötü kelimeler söylüyor." Alannah vücudumdan kayarak aşağı iner ve kollarını anne babasına atar, kardeşinin yanağına öpücük kondurur. "Bazen annem onu bir süreliğine bodruma gönderir ve o da küfür kavanozuna para atmak zorunda kalır."

kavanozuna para koymak zorunda kalır. Sonra annem o parayla yeni ayakkabılar ve pahalı şaraplar alır."

Bakışlarım Kristin'e kayıyor. "Küfür kavanozuna ne kadar borcum var?"

"Dört küfür dört dolar eder." Elini uzatır, parmaklarını avucuna kıvrır. "Öde bakalım dostum. Annemin kaliteli şaraba ihtiyacı var."

Elini on dolara vurup, üstünü almasını söyledim, çünkü günün sonunda muhtemelen daha fazla borçlu olacaktım.

Alannah, Olivia'nın omzunda asılı olan postacı çantasını karıştırır ve bir Sharpie kalemi çıkarır. "Çubuğumu imzalar mısın?"

"Sopana imza atabilir *miyim*?" Kafamı sallayarak, bantlanmış bıçağın üzerine adımı karalıyorum. "Dostum, senin oynadığın oyundan sonra benimkine imza atmanı istemem gerekirdi."

"*Dostum*." Alannah kıkırdayarak güler, Olivia'ya yaslanarak ekstra endişeli bir şekilde, Olivia da yeğenini tutmak zorunda kaldığı için *bir "oof"* sesi çıkarır. "Carter Beckett bana dostum dedi."

Ona göz kırptım. "Şimdi ne yapıyorsunuz? Herkesi öğle yemeğine götürebilir miyim?"

"*Evet!* Bir süperstarla öğle yemeği yiyeceğim, bir süperstarla öğle yemeği yiyeceğim," diye şarkı söyler ve tuhaf bir dans yapar. Flossing, sanırım buna böyle deniyor?

"Oh, şey, bizim şu işimiz var..." Jeremy kafasını kaşır.

Kristin elini itti. "Hiçbir şeyimiz yok. Onunla öğle yemeği yiyeceğin düşüncesiyle şu anda hayranlık duymuyormuş gibi davranma. Bütün arkadaşlarına mesaj atmak için sabırsızlanıyorsun." Bana gülümsedi. "Öğle yemeğine bayılırız. Çok teşekkürler, Carter."

"Nereye gidiyoruz?" Alannah, kolumu omuzlarına dolarken ve otoparka doğru yürürken sorar.

"Peki, en sevdiğin yemek ne?"

"Pizza ve tavuk kanadı, dostum!"

"*Dostum*." İnleyerek başımı geriye yasladım. "En iyi arkadaş olacağız."

"Seninle gelebilir miyim, Carter?"

"Alannah," Jeremy iç geçirir. "Hayır. O biraz yalnız kalmak istiyor, eminim."

Omuzlarım yukarı aşağı sallanır. "Benim için fark etmez."

"Lütfen, lütfen, lütfen," diye babasına yalvarır, ceketini tutup onu sallar.

"Tamam. Ama yükseltici koltuğunu almalısın."

"Neredeyse sekiz yaşındayım." Alannah, kollarını kavuşturup kalçasını dışarı çıkararak, gerçek bir Attitude-y Judy gibi homurdanır. "Araba koltukları bebekler içindir."

"Ve sekiz yaşına geldiğinde, bu yükselticiyi atabilirsin." Sanki bu şeyi nasıl takacağımı biliyormuşum gibi, sırtarak onu göğsüme itti. "Ama şimdilik, sen hala benim minik bebeğimsin."

Olivia, yaptığım yüz ifadesine gülüyor, koltuğu benden alıyor ve arka koltuğa takıyor. "Sen bir meleksin," diye fısıldayarak yanağıma bir öpücük konduruyor. "Seninle gelmek için onlarla birlikte geldim, ama hafta sonu için hazırladığım çantam hala evde."

"Mükemmel." Çünkü bir çocukla yalnız kalmaktan biraz korkuyorum. Küçük bir insanın hayatına güvenilebilir miyim, bilmiyorum.

Olivia'yı ön koltuğa oturtuyorum, ona eğilip emniyet kemerini takıyorum, ki bu gereksiz bir hareket çünkü o bir yetişkin. Bu, ona yaklaşıp kokusunu almak için bir bahane. Ve her zamanki gibi taze pişmiş muzlu ekmek gibi harika kokuyor.

"Seni yiyip bitirmek istiyorum," diye kulağına fısıldıyorum. "Öğle yemeğinden sonra çantayı alacağız, seksi şey."

"Ateşli şey." Alannah arka koltuktan kıkırdıyor. "Ollie teyze, ben *erkek* ve sen *seksi birisin*. Carter çok komik."

Kırk beş dakika sonra, masamızdaki üç pizzadan birinin altı dilimini yedim, kaç tane kanat yediğimi saymayı bıraktım ve Alannah'nın her lokmada bana yetişmek için elinden geleni yapmasından çok etkilendim.

"Vay canına." Parmaklarını yaladıktan sonra iki elini karnına koyar. "Gerçekten çok yiyebiliyorsun."

Önündeki tavuk kanadı kemiklerine bakıyorum. "Sen de öyle."

"Evet, ama ben az önce zorlu bir hokey maçı bitirdim, çok terledim ve iki gol attım. Senin mazeretin ne?"

"Bahanem şu ki, az önce Ollie teyzenin hokey antrenmanını izledim ve şimdi bir şeyler yemem lazım."

Olivia'nın kemikli küçük dirseği kaburgalarım a çarparak beni homurdanarak yere y ıdırır. Kristin masanın diğ er ucundan kıkırdar ve Jeremy iki elini yüzüne götürür.

Alannah burnunu kırıştırır. "Ha? Anlamadım." "Ben, bulabildiği tüm yiyeceği yemesi gereken büyük bir  ocuğum."

"Evet, sen kocaman birisin! Ollie teyze senin yanında minicik bir bebek gibi!" Olivia'ya acıyarak gülümser. "Alınma. Onu kucaklarken ezmemeye dikkat etmelisin, Carter."

Evet, ona sarıldığımda...

"Onu tutabilir misin?" Kristin, ayağa kalkarken bebek Jem'i Jeremy'ye uzatır. "Tuvalete gitmem lazım."

"Tabii," diye cevaplar, ama bebek eline geçer geçmez ayağa kalkar, masaya eğilir ve onu benim habersiz kollarımın içine bırakır.

 ığlık atmamam tam bir mucize.

Yani, bir bebek? Bir bebekle ne yapacağımı bilmiyorum.

Küçük tombul bebeği kolumun ucunda tutuyorum. Hâlâ o lanet hokey patenini kemiriyor, tombul kolundan salya damlıyor. Kocaman mavi gözleriyle bana bakıyor, gülüyor ve kıkırdıyor.

"Hay aksi," diye fısıldayarak gülümsüyorum. "Sen oldukça sevimlisin, küçük dostum."

Olivia dirseğini masaya vurur, yanağını avucuna dayar ve bana geniş, aptalca bir gülümseme atar, çok güzeldir.

"Sevimli miyiz?" diye soruyorum, Jem'i yanıma sokarak. Islak ağzını yanağıma bastırıyor, sanki çok ıslak bir öpücük gibi.

" ok tatlısınız." Göğsü s n kleşirken, bu sözlerden çok bir i  çekiş gibi geliyor.

"Aman *Tanrım*." Kristin tuvaletten dönmüştür. Tam olarak dönmemiştir. İki masa ötede, ayakları yere yapışmış, havayı çırpıyor. Koşarak gelir ve çantasından telefonunu çıkarır. "Fotoğraf çekebilir miyim?"

Alannah koltuğundan fırlayıp masanın etrafında koşuştururken, fotoğrafa girmesi gerektiğini haykırıyor. Bize katıldığında, kollarını bana ve Jem'e dolayarak yanağını yanağıma yapıştırıyor.

Kristin, Olivia'yı çağırmadan önce yaklaşık yüz fotoğraf çekti, sonra da isteksizce gelen, ama aslında pek de isteksiz olmayan Jeremy'yi. Sonra

Garsona hepimizin fotoğrafını çekmesini ister, ama bizi ailesi olarak adlandırır ve ben de onun bir parçasıyım. Olivia kızarır ve ben onun sıcak yanağına bir öpücük kondururum, sonra kameraya bir kez daha gülümserim.

Çünkü evet, bu kız benim ailem.

"Bir ara yatıya kalmalıyız," diyor Alannah, otoparka doğru yürürken. "Bir gün, belki. Eğer istersen. Ben pancake yapmayı biliyorum." Babası arka koltuktan çocuk koltuğunu çıkarırken bana gülümsüyor. "Hamura Oreo kırıntıları ekleyebiliriz. Ollie teyze senin en sevdiğin kurabiye olduğunu söylüyor, benim de öyle."

"Anlaştık. Sen Oreo krepleri yap, ben de Oreo brownileri yapayım. Oreo temalı pijama partisi yapalım."

Yüzü bir deniz feneri gibi parlıyor. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten. Programımı kontrol edip bir gün seçeriz."

"Sen en iyisisin," diyor ve beni sıkıca kucaklayarak egomu okşuyor.

"Cidden, sen bir azizsin," diyor Olivia iki dakika sonra, arabaya binip, çok uzun zamandır ilk kez baş başa kaldığımızda. "Ona karşı harikaydın. Pijama partisi için endişelenme. Seni oradan kurtarırım."

"Ne? Hayır, olmaz! Oreo temalı pijama partisi mi? Bu benim hayallerimin gerçekleşmesi gibi, senden sonra tabii."

"Yeğenime bakıcılık yapmak ister misin?"

"Tabii ki. O çok eğlenceli. Jem'i de götürürüz." Parmaklarımı onun parmaklarına dolayarak, elini dudaklarıma götürdüm ve parmak eklemlerine bir öpücük kondurdum. "Bugünü çok sevdim. Ailenle tanıştığıma çok memnunum."

"Ben de. Teşekkürler, Carter."

"Ama seninle yalnız kalmak için sabırsızlanıyorum."

"Mmm." Koluma sokuldu. "Büyük planlar mı?" "*Çok büyük* planlar. Ve çok büyük derken, benim sikimi kastediyorum."

"İnan bana, ne demek istediğini çok iyi anladım."

"Senin minik, cılız vücudunu mahvetmek," diye ekledim, Alannah'ın daha önce söylediği sözleri kullanarak.

Ve kapıdan içeri girdiğimiz anda tam da bunu yapmaya başlıyorum, Olivia'yı omzuma atıp merdivenlerden yukarı taşıyorum.

"Bu kusursuz vücudun her santimini yalayacağım," diye fısıldıyorum dudaklarına, kot pantolonunu çıkarmaya başlarken. Ağzımı kalça kemiğine kapatıyorum, parmaklarının saçlarıma gömülmesinden, kafamı tırmalamasından zevk alıyorum, ona izimi bırakırken.

Kıçını yatağa değene kadar onu geriye doğru iterek dizlerimin üzerine çöküyorum. Ayağını elimde tutarak, ayak bileğini ısırmaya başlıyorum, bacağının içini yavaşça yukarı doğru ilerleyerek onu çıldırtıyorum, ta ki bacaklarını başımın etrafına dolayana ve onu yalamam için yalvarana kadar.

"Açgözlü kız." Külotunun ortasındaki ıslak yeri öperim. "Bak, çoktan ıslanmışsın bile."

"Carter." Bu bir uyarı, bir talep. "Çıkar şunu ve işine bak."

Uyluklarının tepesine gülüyorum. "Seni heyecanlandırmayı seviyorum, patron kız."

Başparmaklarımı soluk mavi satenin bel kısmına takarak, bacaklarından aşağı doğru yavaşça kaydırmaya başlıyorum. Telefonum başucundaki masada çalmaya başladığında durmuyorum, çünkü altı gündür bu anı iple çekiyordum ve sonunda elde edeceğim.

"Carter." Olivia'nın inlemesi, arzu ve sinirlenmenin nefes nefese bir karışımıydı, çünkü telefon çalmayı kesmiyordu ve o da telefona uzanmaya başladı.

"Bırak."

"Ama ya..."

"*Bırak*," diye homurdanıyorum ve külotunu yırtıp çıkarıyorum.

Dilimin ucu o gergin, pembe tomurcuğun üzerinde gezdirdiğinde, başı geriye düşer ve bir inilti çıkar. "Ohhh, evet."

Ve telefonum tekrar çalar.

"Lanet olsun." Olmak istediğim tek yerden kendimi kopararak, önce ismi kontrol etme zahmetine girmeden telefonumu aldım. "Ne?"

"Carter? Ben... özür dilerim."

Yere çöküp, diğer uçtaki kırık, titrek sese elimi saçlarımdan arasından geçiriyorum. "Adam? Ne oldu dostum?"

"Ben... ben eve yeni geldim." Adam burnunu çekiyor ve kalbim hızla atıyor.

"Ve?"

"Ve ben... Courtney... o..." Sesi çatallanır ve zar zor duyulur bir şekilde "*siktir*" diye fısıldar. "Üzgünüm dostum. Kimi arayacağımı bilemedim. Ne yapacağımı bilmiyorum. Araba kullanabileceğimi sanmıyorum, ama burada kalamam. Buradan gitmem lazım." Her kelime bir öncekinden daha hızlı çıkıyor, sanki panik atak geçirmek üzereymiş gibi.

"Tamam dostum, nefes al." Nefesini almasını bekledim. "Ne olduğunu anlat."

"Courtney'i yatakta başka biriyle yakaladım."

BÖLÜM 37

SPOILER UYARISI:
BEN
AY

CARTER

Adam'ı iki kez ağlarken gördüm. Birincisi, üvey büyükannesi vefat ettiğinde ve veda etmek için Colorado'ya zamanında yetişemediğinde, ikincisi ise iki yıl önce Konferans Finallerinde kaybettiğimizde. Kendini olduğundan daha iyi olmak için çok fazla baskı altına alan biri, ki bu delilik, çünkü o şüphesiz tanıdığım en iyi, en şefkatli adam.

Ve o bundan bin kat daha iyisini hak ediyor.

Mavi gözleri kan çanağına dönmüş ve kırmızı çizgilerle çevrilmiş, ön koltuğa tırmanıp ellerini saçlarına geçirdiğinde koyu renkli bukleleri dağınık hale gelmiş. "Teşekkürler dostum." Dizleri durmadan titriyor ve onları sakinleştirmek için avuçlarını uyluklarına sürüyor. "Gerçekten çok üzgünüm."

"Bunun için özür dileme."

"Bütün hafta Olivia'yı görmedin. Onunla kesintisiz bir hafta sonu geçireceğin için ne kadar heyecanlı olduğunu biliyorum. Onunla olmak için erken eve döndün."

"Ve şimdi ben buradayım, seninleyim." Gözleri dalgalandığında onun bakışlarını yakalıyorum. "Ne olursa olsun, ihtiyacın olduğunda ben buradayım, Adam. Birbirimize göz kulak olmalıyız."

"Haklısın. Özür dilerim." O çekinir. "Siktir. Anladım. Artık özür dileme. Üzgünüm." O iç çeker. "Siktir."

Garaj yolundan geri çıkmadan önce omzuna hafifçe vuruyorum. "Bir içki ister misin?"

"On tane istiyorum."

Böylece, şehir merkezinin karmaşasından uzak, köhne bir barda buluruz kendimizi. Şans eseri, bu gece Kanada takımları maç yapmıyor, bu da barın bir cumartesi gecesi için nispeten sakin olduğu anlamına geliyor. Bar tezgahının etrafında oturan birkaç yaşlı adam, gözleri

yukarıdaki televizyonlara kilitlenmiş, arka köşedeki bir masaya doğru yürürken bize zar zor bir bakış atıyorlar.

Adam iki bira içtikten sonra ağzını açıp konuşmaya başladı.

"Bilmeliydim. Biliyordum. Yani, bir şekilde biliyordum." Parmaklarını saçlarına geçirip buklelerini salladı. "Sezon dışında her şey yolundaydı, biliyor musun? Her günümüzü birlikte geçiriyorduk. Bear'ı aldık," diyor yavru köpeği hakkında. "Sezon yeniden başladığında işler değişmeye başladı." Birayı bir dikişte bitiriyor ve Garrett hemen sürahidan yeniden dolduruyor. "Benim hatam mı? Hokey çok mu fazla? Belki ona yeterince ilgi göstermedim."

"Seni burada durduracağım." Elim ikimizin arasında duruyor, ne yaptığımı fark etmeden ağzımdan bu sözler çıkıyor. Ama Adam'ın suçu mu? Siktir et. Bu adamı on dokuz yaşında uçaktan indiğinden beri tanıyorum, Courtney de onunla birlikte gelmişti. O zamandan beri hep sevgi dolu ve özenli davrandı. "Sen tanıdığım en iyi adamsın. Bu ahmaklardan daha iyisin..." Garrett ve Emmett'i işaret ediyorum, onlar da başlarını sallayarak onaylıyorlar, "...ve kesinlikle benden daha iyisin. Çok nazıksın, çok komiksin ve o kıza her zaman bir kraliçe gibi davrandın. Burada olanların suçu sende değil."

Söylemediğim şey, hokeyin kesinlikle fazla olmadığı. Courtney on yedi yaşından beri onunla birlikte. Bu hayatı avucunun içi gibi biliyor ve ne yazık ki, hokey onu ayakta tutan şey oldu. Adam'ın net değeri yavaş yavaş dokuz haneli rakamlara yaklaşıyor ve bunu hak ediyor. O, herkesin istediği bir kaleciydi ve onu alan şanslı takım bizdik.

Courtney ne zaman ne kadar şanslı olduğunu fark etmeyi bıraktı, bilmiyorum.

"Özür dilerim," diye bu gece kaçınıcı kez özür diliyor. "Geçen hafta sonu seninle Ollie arasında olanlar, bu kadar kolayca geçiştirmemeliydim. Ben sadece... ona inanmak istedim. Ne olursa olsun, onun akli başında olmadığını inanmak istedim."

"Anlıyorum dostum. Gerçekten. Sahip olduklarına tutunmak istedin." Yedi yıla veda etmenin kolay olduğunu düşünemiyorum, koşullar ne olursa olsun.

"Aynı zamanda," diye ekliyor Emmett, "olanların, olanların gerçekliğini kabul etmelisin ve *kendine* fayda sağlayacak bir karar verecek kadar kendine saygı duymalısın. Burada bencil olmalısın. Ne istiyorsun? Neye ihtiyacın var?"

"Oh, ona defolup gitmesini söyledim," diyor Adam, yorgun olsa da karanlık bir kahkaha atarak, yıpranmış kırmızı vinil koltukta daha da geriye doğru kayarken. "Bu akşam eve geldiğimde gitmiş olması gerektiğini söyledim."

"Haklısın," diye yanlışlıkla yüksek sesle söylüyorum, sonra utanıyorum. "Üzgünüm." Arkadaşımdan bu şekilde, sanki kullanılıp atılabilir bir şey gibi davranılmasına dayanamıyorum. Olivia ile tanışmadan önce kızlara da böyle davrandığımı ironisini farkındayım.

"Onun beni ezmesine izin vermeyeceğim." Adam parmağıyla bardağını döndürür, masadaki bir noktaya bakar ve sonra bakışlarını tekrar yukarıya çevirir. Orada kararlılık ve kabullenme vardır. Biraz üzücü, ama çoğunlukla huzurlu görünüyor. "Artık."

İlk saat sona erdiğinde işler çığırından çıkmaya başlamıştı. Ekibimizin yarısı şu anda burada ve taşındığımız dev masada on bir boş sürahi sayabiliyorum.

İkinci biramdan sonra içmeyi bıraktım ve nedenini tam olarak bilmiyorum, ama birinin bu palyaçoları eve götürmesi gerektiği ve tüm bu olayın beni ayıltmış olması dışında. Alkol açısından değil tabii.

Demek istediğim, tek istediğim Olivia ile sahip olduğum tüm güzel şeyleri, onda, bizde bulduğum cennetin her parçasını korumak. Ya bir gün hepsi yok olursa? Ya bir gün her şey sona ererse, her ne kadar sonun asla gelmeyeceğine yemin etsem de? Ya seyahat etmekten, sık sık yalnız kalmaktan yorulursa? Ya beni sevenden daha iyi sevebilecek biri olduğuna karar verirse?

Yok lan, bunu sana şimdiden söyleyeyim. Ve sanırım tek istediğim eve gidip ona hayatının geri kalanında başka bir erkeğe asla ihtiyaç duymayacağına dair tüm nedenleri göstermek.

Telefonum masada titriyor ve Olivia'nın bana gönderdiği resme gülümsüyorum, akşam yemeği için ne sipariş ettiğini sorduğumda bana verdiği cevap. Bu akşam kapıdan çıkmadan önce kredi kartımı üç kez göğsüme geri itmeye çalıştı, sonunda

jeansinin arka cebine koymama izin verdi. Bu yarı yalandı. Buraya geldiğimizden beri bu masada sonsuz bir yemek kaynağı vardı, tahmin ettiğim gibi, ama kim bilir, belki daha sonra acıkırım.

Olivia'nın güzel, şapşal yüzü telefonumdan bana sırtarak bakıyor, ağzına pad Thai gibi görünen bir şeyi atarken, ben de eve gidince onu yiyip bitireceğim.

Yemekten mi Olivia'dan mı bahsettiğimi merak ediyorsanız, basit ve açık cevap ikisinden de. Hadi ama, beni hala tanımıyor musunuz?

Adam'ın çenesi omzuma yaslanıyor, nefesinin sıcaklığı yanağımda hissediliyor, fotoğrafı incelerken içtiği bira ve viskinin etkisiyle nefes nefese. "O iyi bir kız, Beckett. Onu kaçırma." Sonra birden dönüyor, bir kolunu havaya kaldırıyor ve "Bir tur daha shot!" diye bağılıyor.

Bütün bar coşar. Evet, *bütün* bar. Adam buradaki herkese shot ısmarlamaktadır. Ama bu gece onun hiçbir şey ödemesine izin vermeyeceğim, yani bir tur daha *ben* ısmarlıyorum.

Neyse ki, içkiler dağıtıldıktan sonra Adam partiyi onun evine taşımayı önerir. Muhtemelen iyi bir fikir; şu anda çok dikkat çekiyoruz ve bar dolup taşıyor. Adam'ın elinde shot bardağıyla barda ayakta durup, *kabaca* ve *çok daha* saygılı bir şekilde "*kızlardan önce kardeşler*" anlamına gelen bir kadeh kaldırışının videosu çoktan viral olmuş olabilir. Bu, neden yarı çıplak bir grup kadının bu bara girip bize göz kırptığını açıklayabilir.

Kimse bu kızların teklifini kabul etmeyi veya onları Adam'ın evine davet etmeyi düşünmeden önce hesabı öderim ve SUV'uma sarhoş pislikleri yüklerim, geri kalanları Uber'lere tıktırırım. Adam ve Garrett durmadan pizza hakkında sızlanıyorlar, ben de yolda üç parti boy pizza alırım.

Adam, her iki elinde dumanı tüten bir dilim pizza ile ön kapıdan içeri girer ve sevimli köpeği koşarak gelirken "Highway to Hell" şarkısını söyler. Adam, pizzasını bırakmadan onu kucağına almayı başarır

, ancak Bear, bir Tibet Mastifi, yedi aylık olmasına rağmen en az seksen kilo olmalı.

Oturma odasının kenarında aniden durur. "Burada ne halt ediyorsun?"

"Ben burada yaşıyorum," diye Courtney, kanepede oturmuş, ayaklarını sehpaye uzatmış, kucağında bir kase patlamış mısırla, kayıtsızca cevap verir. Bize bakmadan şarap kadehinden bir yudum alır ve televizyonun sesini yükseltir.

"Artık burada yaşamıyorsun."

Adam pizzasını ve köpeğini göğsüne iterek, Courtney'in önüne geçip yumruklarını beline koyarak oturma odasına fırlar. Bear hem yüzümü yalamaya hem de pizzayı yemeye çalıştığı için her şeyi yere bırakırım.

"Çekilir misin? Görüşümü engelliyorsun."

Adam'ın çenesi kapanır. Boynunda patlamak üzereymiş gibi görünen, nabız gibi atan bir damar vardır. Bir yanımda bunu görmekten çekinmez, sırf Courtney'nin kanla kaplanmasına vereceği tepki buna değeceği için. Ama arkadaşımın ölmesini istemem, bu yüzden kanepenin arkasına uzanıp, kucağından uzaktan kumandayı alıp televizyonu kapatırım.

"O senden gitmeni istedi."

Courtney dönerek, bakışları benimkilere çarptığında vahşi bir ifadeyle, "Bu işe karışma. Bu seni ilgilendirmez, *Carter*."

"En iyi arkadaşımı incittin ve şimdi burada oturmuş onu incitmeye devam ediyorsun, yani evet, bu beni ilgilendirir." Adam saçlarını parmaklarıyla karıştırırken, kanepenin etrafından dolaşıp aralarına giriyorum. "Bir çanta hazırla ve git. Geri kalan eşyalarını toplayıp sana gönderilmesini ayarlayacağız."

Belki haddimi aşıyorum, bilmiyorum. Tek bildiğim, Adam kendini kaybetmeden bu kızın gitmesi gerektiği. Sarhoşluk ve öfke asla iyi bir kombinasyon değildir.

Courtney ayağa fırlar. "Adam, bu çok saçma! Carter'a beni rahat bırakmasını söyle!"

"Gitmelisin," diye fısıldar. "Hemen, Courtney."

"Bu önemli bir şey değil! Bu aptalca! Sen hiç evde değilsin! Ne yapmam gerekiyor?"

Şu anda ciddi mi bu kadın? Buna dayanamıyorum. Kimse dayanamaz, bu çok açık. Garrett pizza kutusunun köşesini ezip, Emmett mutfak tezgahını parmak eklemleri beyazlaşana kadar sıkıca kavrarken bu çok açık. Takım arkadaşlarımızın geri kalanı eve girer, bir şekilde sakinleşip bu felakete tanık olmamış gibi davranacak kadar kendilerini toparlayabilirler.

"Çık dışarı," diye tekrarlar Adam. "Burası benim evim, senin değil." Courtney köpeğe uzanır ve Adam kahkahayla güler, onun önüne geçer. "*Bu benim* köpeğim, senin değil. Sen onu beslemiyorsun. Onu yürüyüşe çıkarmıyorsun. Hiçbir şey yapmıyorsun. Çık dışarı."

Kollarını havaya kaldırır. "Nereye gideyim lan, pislik?"

O, sanki en fantastik bir keşif yapmış gibi iki elini yüzünün önüne getirir. "Ah, aklıma bir şey geldi! Üç saat önce benim yatağымda sikini sıçrattığın adam ne olacak?"

Gülmeme engel olmaya çalışıyorum, gerçekten. Ama öne eğilmeden önce vücudum biraz titriyor ve o kıkırdama bir şekilde dudaklarımdan kaçıyor. Bu bulaşıcı bir şey galiba, çünkü diğerleri de aynısını yapıyor ve Adam bile gülümsüyor.

"Sen bir pisliksin!" Courtney çığlık atar.

"Bu çok komik." Adam gülüyor. "Beni aldatan kadını evime almadığım için pislik miyim?"

"Senden nefret ediyorum!"

"Evet, ben de senden." Gözlerinde acı belirir. "Aramızdaki ilişki bitti, ki bu senin istediğin şeydi, açıkça. Ve şimdi gitmen gerekiyor."

"Adam," diye yalvarır. Gözyaşları gerçekten gerçek görünüyor, bunu kabul etmeliyim. "Lütfen. Özür dilerim."

"Çok geç."

İkisi garaja girerler ve erkekler pizzayı yemeye ve buzdolabında birayı bulmaya başlarlar, bağırışları bastırırlar. Adam ortaya çıkar, doğrucu üst kata çıkar ve birkaç dakika sonra bir valizle aşağı iner ve onu garaja götürür. İki dakika sonra, Courtney'nin lastikleri caddeden geçerken gıcırda.

"İyi misin?" O mutfak tezgahına yaslanırken sırtına bir el vuruyorum. Garrett ona bir bira ikram ediyor ve Emmett yüzüne bir tabak pizza uzatıyor.

"Olacağım. Buraya geldiğiniz için teşekkürler, çocuklar." Bir dilim pizzayı rulo yapar, ağzına tıkar ve bir birayla yıkar. "Şimdi hadi sarhoş olalım."

Kanepede oturup bu serserilerin çılgınlıklarını izlerken, bir şişe su içip bir şişe su içip onların antiklarına gülüyorum.

"Sen içmiyorsun." Emmett yanıma uzanır. "Biliyorsun, eve yürüyerek gidebilecek kadar yakın oturuyorsun."

"Biliyorum."

"Kız arkadaşının yanına döndüğünde sarhoş olmak istemezsin, değil mi?"

"Pek sayılmaz." O zamana kadar hala uyanık olursa tabii. Saat ondan sonra ve bütün gece evde yalnız kalmış. Muhtemelen çoktan yatmıştır, bu yüzden kontrol etmek için bir mesaj atıyorum.

"Ollie sana asla böyle bir şey yapmaz," diyor Emmett, sanki duymam gereken şeyin bu olduğunu biliyormuş gibi sessizce. "Asla."

"Biliyorum." Ve gerçekten de biliyorum. O beni asla aldatmaz ya da kasten incitmez. Ama bu, onun benimle her zaman mutlu olacağı, beni asla terk etmeyeceği anlamına gelmez. "Onu asla kaybetmek istemiyorum."

"O zaman dizlerinin üzerine çök ve onu terk etmemesi için yalvar." Bana çılgın bir gülümsemeyle göz kırparak kanepeden kalkar.

Mükemmel bir zamanlama. Olivia'dan cevap almakla kalmadım, banyoda boynuna kadar köpüklerle kaplı, yüzünde uykulu bir gülümseme ve elinde bir bira ile çekilmiş bir fotoğrafını da aldım.

Ben: *Çok güzelsin bebeğim. Şimdi kamerayı biraz daha aşağıya çevir.*

Sonra, köpüklü sudan görünen, oje sürülmüş ayak parmaklarının fotoğrafını çekerim.

Ben: *Yaramaz kızlar cezalandırılır.*

Bir sonraki fotoğrafta, otururken ayağa kalkmış, omzumun üzerinden bakan biri olur diye telefonumu göğsüme sıkıca bastırıyorum. Olivia'nın göğüsleri köpüklü suyun üzerinde yükselirken, başı geriye doğru eğilmiş, gözleri kapalı ve ağzı açık, sanki inliyor gibi görünen ince, kremi boynu ortaya çıkıyor. Ve ben burada lanet olası bir sosis partisinde oturuyorum.

"Eve gidebilirsin dostum." Adam arkamdan kollarıyla omuzlarımı sardı. "Olivia seni bekliyor."

"Ne? Bu ne demek? Resmi gördün mü? Siktir." Taşaklarım yok olacak. Vücudumdan ayrılacak. *Yok olacak.*

Adam'ın yüzü buruşuyor. "Fotoğraf mı? Ben bir şey görmedim. Siz ikiniz ne tür sapıkça şeyler yapıyorsunuz?"

"Oh." Omuzlarım çöküyor. "Hiçbir şey. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmem gerekmiyor."

"Dostum, sana söz veriyorum, ben iyiyim. Beni evden çıkardın, sarhoş ettin, yemek yedirdin." Arkasına doğru kolunu sallayarak, etrafta dağınık duran adamları, pizzaları ve biraları işaret etti. "Ben iyiyim. Cidden. Git kız arkadaşının yanına. Onu özlediğini biliyorum. Bütün hafta boyunca sızlanıp durdun."

"Emin misin?" Eğer kalmamı istiyorsa gitmek istemiyorum, ama bu öğleden sonra onun için büyük bir felaket olmasına rağmen, mutlu görünüyor. Ve sarhoş.

"Yüzde yüz." Beni kaldırıp ön kapıya doğru götürdü. "Bu gece burada olan aptalca şeyleri sana haber vereceğiz."

"Çok aptalca bir şey olmasın." Kahretsin, ne zaman büyüdüm ben? İki parmağını kaldırıp başını sallıyor. "Söz."

"Söz değil de plomise mi dedin?" Yüzündeki suçlu ifadeye gülüyorum. "Uslu dur."

Ve bununla birlikte, ben gittim. Evime girdiğimde yüzümdeki gülümseme yumuşak ve samimi. John Mayer'in sesi eşliğinde merdivenlerden aşağıya sıcak bir ışık yayılıyor ve ben yol boyunca kıyafetlerimi çıkararak yatak odama koşuyorum.

Kapının eşiğinde, önümdeki manzarayı görünce duruyorum. Muhteşem kızım, sırtını bana dönerek şöminenin önündeki yerde oturuyor, yatağımdan aldığım battaniye kalçalarının etrafına sarılmış. Islak saçları

sırtına dökülmüş, cildinde ateşin sıcaklığında parıldaayan su damlacıkları var, bir elinde kitap, diğer eliyle müziğe eşlik ediyor.

Bir şekilde, içeri girmeden önce bir fotoğraf çekmeyi başardım. Ve içeri girdiğimde, taptığım bedenim, ruhumu ateşleyen ruhun, kalbimin her parçasını ele geçiren kadının arkasında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Carter." Olivia, dudaklarımı boynuna bastırdığımda nefesini tuttu. Kolunu geriye doğru çekip parmaklarını saçlarımin arasında gezdirdiğinde kitabı yere düştü.

"O kadar güzelsin ki, canım acıyor."

Yumuşak bir kıkırdama ile bana bakmak için dönüyor. "Ve sen çıplaksın. Ne zaman soyundun?"

"Buraya gelirken."

Olivia benden önce uzanarak dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Dili içime derin ve hoş bir şekilde girdi, elim çenesinden kayarak yüzünü avuçladı, kalbim göğsümde çılgınca atıyordu.

"Sana bir şey gösterebilir miyim, Ollie kızım?" diye fısıldarım dudaklarına fısıldarım.

İki parmağını yüzümün yanından aşağı doğru okşadı. "Tabii ki, Carter. Bana ne göstermek istiyorsun?"

Alnımı onun alnına yaslayarak, ıslak saçlarını omzuna yatırdım ve dudaklarına bir kez daha öptüm. Bir sonraki nefesim beni derinden sarsarken, bir sonraki sözlerim daha da fazla sarsıyordu.

"Sana ne kadar çok sevdiğimi göstermek istiyorum."

BÖLÜM 38

OREOS'TAN DAHA DERİN BİR AŞK
OREOS

OLIVIA

Bu noktada, gözyaşlarım akmaya başladığında hiç şaşırmadım, onları durdurmaya çalışmadan sessizce yanaklarımdan süzülüp gittiler. Zaten bunun bir anlamı yoktu. Bu adam önümde diz çökmüşken, yaptığım her şey her zaman çok zayıf kalıyordu.

"Beni seviyor musun?" diye fısıldayarak soruyorum, Carter'ın yüzünü avuçlarımla kavrayarak. "Gerçekten mi?"

"Siktir." Kızının üzerine çökerek, sesinde bir gülümsemeyle birlikte bir çatlak duyuldu. "Seni çok seviyorum Ol, ne yapacağımı bilemiyorum. Son iki haftadır sana her baktığımda beynimin içinde sana bunu haykırıyorum."

"İki hafta mı? Ama..."

"Biliyorum, çok erken. Gerçekten çok hızlı. Ama *ben* süper hızlıyım. Her şeyde öyle, bu konuda da süper hızlı olmam gayet mantıklı. Hızlı öğrenirim, bu yüzden tabii ki bunu da çabucak öğrenirim, ama çok hızlı öğrendiğim için özensiz yaptığım anlamına gelmez. Bildiğin gibi, işleri olağanüstü iyi yaparım." Gözlerini benim kasıklarına, sonra da kendininkilere dikip, kaşlarını üç kez kaldırıyor. Ellerimi ellerine alıyor ve dudaklarını yalıyor. "Seni sevmekte gerçekten çok iyi olacağım, Ollie. Söz veriyorum. Kimse benim yaptığım gibi yapamaz."

Beynim bir cevap bulamıyor, çünkü onun bu endişeli gevezeliklerine her zaman ne kadar sevimli davrandığına odaklanmış durumdayım. Sadece o, aşık olmayı bir rekabet haline getirmenin bir yolunu bulabilir.

Gözyaşlarımı silerken, bakışları benimkilerle çarpışırken biraz titriyor. "Sana söylemeliyim, güzelim, ne tür bir cevap beklediğimi bilmiyorum, ama ağlaman değildi. Bunlar iyi gözyaşları mı, kötü gözyaşları mı?"

Akan gözyaşlarımı saklamak için yüzümü onun çıplak omzuna gömüyorum, çünkü burada kendimi daha ne kadar utandırabilirim ki?

Carter'ın eli sırtımda yavaşça dairesel hareketler yapar, sonra bakışlarımı kendine çevirir. "Hey, ne oldu, tatlım? Tekrar söylememi istemiyorsan, tamam; her gece uyuduktan sonra sana söylerim. Geçen hafta sonu da öyle yaptım." Omuzlarını silker. "Gerçekten istiyorsan, yine yapabilirim."

"Hayır." Hâlâ ağlıyorum. Harika. Dürüst olmak gerekirse, daha çok inliyorum. Carter'ın zümrüt yeşili gözleri benimkilerle buluşuyor. "Hayır mı?"

Gözlerimi kaçırıyorum, çünkü dayanamıyorum. O kadar yoğun, o kadar güzel ki, kalbim patlayacak gibi.

O, başımı tekrar yukarı kaldırıyor. "Bana bak. Eğer çok erkense, eğer hazır değilsen..."

"Seni seviyorum, Carter." Kollarımı boynuna doladım ve vücudumu kucağına attım, onu yere devirdim — 102 kiloluk vücudunu — ve hiç bitmeyecekmiş gibi görünen öpücüklerle ona saldırdım.

Yüzümü kendininkinin üzerine getirir, saçlarımı geriye iter ve gözyaşlarımın yanaklarına damlamasına izin verir. "Peki bu gözyaşları..."

"Mutluluk gözyaşları." Burnumu çekerek dudaklarımdaki tuzlu tadı yaladım. Carter'ın gururlu gülümsemesi tüm odayı aydınlattı. "Ohhh-ho-ho."

Benim yumuşacık küçük Ollie ayıcığım. Hep bu kadar yumuşacık bir marshmallow muydun?"

"Kapa çeneni. Sen marshmallow'sun."

Yumuşak bir kahkaha atarak, bana şefkatli, çarpık bir gülümsemeyle bakıyor. "Bir daha söyle, bebeğim."

"Seni
seviyorum."

"Tekrar."

"Seni seviyorum."

O homurdanır, elleri kalçalarımı kavrar, parmak uçları derime batarken yerden itilir ve dudağımı ısırır. "Bir kez daha."

Dudaklarımı onun dudaklarına indiriyorum, yavaşça ağzını öpüyorum. "Seni çok seviyorum, Carter."

O benim kıcıımı tutar, bizi oturtur ve ben bu battaniyenin aramızda olmaması için dua ederim. "Hayatımın geri kalanında sen ve Oreos arasında seçim yapmam gerekirse, her gün, her zaman seni seçerdim."

"Ne kadar anlamlı bir söz."

Burnu çenemi takip ediyor. "Oreos'u ne kadar sevdiğimi biliyorsun."

"Bu gece mutfağında altı kutu buldum." Nefesinin boynumdan aşağıya doğru akmasıyla titriyorum ve dudakları köprücük kemiğimin çukuruna yapıştığında başım geriye düşüyor, ikimizin de istediği erişimi ona sağlıyorum.

"Bütün gece seninle sevişeceğim, Ollie. Bütün. Lanet. Gece."

Cevap vermeye çalışıyorum, ama dili meme ucumun etrafında dönüyor, bu yüzden ağzımdan çıkan tek ses bir inilti.

"Ne dedin? Duymadım."

"C-C..." Elini battaniyenin altına soktuğunda ses kesildi ve parmakları ıslak sıcaklığımın içinden kayarak klitorisimi kapladı ve onu zonklatmaya başladı.

"Mmm, hala tam olarak anlamadım. Tekrar dene, prenses."

"L-lütfen," diyorum, parmaklarım saçlarını tarıyor, o yumuşak dalgaları avuçlarımla tutuyorum. "Lütfen, Carter."

"Lütfen ne?" Gözlerindeki ışıltı, tam olarak *ne istediğimi* bildiğini gösteriyor, sadece kendini beğenmiş tavrını sergiliyor. Sanırım o özel kelimeyi duymayı çok seviyor, bu yüzden ona tekrar söyleyeceğim.

"Benimle seviş, Carter."

Beni kollarına sıkıca sararken yüzünde patlayıcı bir gülümseme belirliyor. "Tamam. Bir tur üstün sevişme geliyor."

Beni ayağa kaldırırken, battaniyenin vücudumdan kayıp ayaklarımızın dibine düşmesini izleyerek gülmekten kendimi alamıyorum. Beni baştan aşağı süzerken boğazı titriyor, sanki beni içiyor, her çizgisini, her kıvrımını, her detayını ezberliyor gibi.

Carter saçlarımı geriye doğru düzeltir, parmaklarını başımın arkasına bastırarak yüzünü benimkine yaklaştırır. "Seni seviyorum, Olivia. Beni sevdiğin için teşekkür ederim."

Nasıl sevmem ki? O, hayal etmeye cesaret edemediğim bir rüya. Onu harika bir şekilde mükemmel kılan tek kusuru var. Nazik ve şapşal, kocaman bir kalbi var, son derece sadık, çılgınca tutkulu. Bu adamı sevmekten çok korkuyordum, bu kadar çok sevgi barındıran bir adamı...

Onun kalbini, çünkü onun geçmişini görmekten, gerçek Carter'ı tanımaktan çok korkuyordum.

Yine de beni onu görmeye zorladığı için mutluyum, çünkü başka türlü olamazdı. Her hücrem, şu anda, tam da bu anın benim için kaderim olduğunu biliyor.

Carter belimi, kalçalarımı kavrar, dudakları elleriyle izlediği yolu takip eder ve sonunda önümde diz çöküp bana bakar. "Hayatımda çok fazla hata yaptım. Çok fazla. Ama sen, Ollie? Sen, doğru yaptığım ilk şeysin."

Ona ne kadar yanıldığını, pek çok insanın ihtiyaç duyduğu adam olduğunu söylemek istiyorum. Kendini benim gördüğüm kadar net görmesini istiyorum, ama konuşma fırsatı bulamadan, ağzı benim merkezime kapanıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor.

Dilinin her vuruşu sabit ve emin, hassas ve telaşsız, ama yine de kendimi her saniye daha da çözülürken, ayak parmaklarımın ucundan başımın tepesine kadar ısınırken hissediyorum. Ağzım nefes nefese bir iniltiyle açılıyor ve kalçalarımı sımsıkı tutuyor. Farkına varmadan, Carter bacaklarımı omuzlarına atarken sırtım duvara çarpıyor.

Ve bir hayvana dönüşüyor, dilinin dalışı günahkar ve cezalandırıcı, açlıktan kıvranan ağzının emişi her iniltiyi, her çığlığı çıkarıyor, adı dudaklarımdan tekrar tekrar dökülüyor. Parmakları girişimi deldiğinde parmaklarım omuzlarına tırmanıyor ve Carter, ellerinde parçalandığımı izlerken ağzında şeytani bir gülümseme beliriyor.

Beni omzuna atıyor ve yatağa kadar olan mesafeyi yutuyor, beni karnımın üstüne atıyor ve yastıklara doğru sürünmeye başladığımda, parmakları ayak bileklerimi kavrayıp beni kenara geri çekerek tsk diye seslendiğini duyuyorum. Kıçım havada, ayak parmaklarım yere değiyor, sonra avucunu yumuşak etime indiriyor ve beni nefes nefese bırakıyor.

"Senin her yerini seviyorum." Boğuk fısıltısı, bana bastırırken omzumda tüylerimi diken diken ediyor. "Bu lanet kıçın da dahil, ve ben hala açım, bu yüzden henüz hiçbir yere gitmiyorsun."

Vücudumdan aşağı kayarak yere düşerken, bana baskı yapan ereksiyonunun kaybolmasına ağlıyorum. Ve dili tekrar içime girdiğinde, ağlamam tam anlamıyla hıçkırığa dönüşüyor. Dilini

ve yalıyor, dalıyor ve nabız gibi atıyor, parmakları dans ediyor, masaj yapıyor, itiyor ve ben sadece *ölüyorum, ölüyorum, ölüyorum*.

"Kızım," diye mırıldanıyor, dilini acı verecek kadar yavaş bir hızla, o küçük deliğin üzerinden, benim yarıklarımın içinden geçiriyor ve ben yataktan battanileri yırtıp atıyorum, onun boğuk, karanlık kahkahasının içimde titreşmesiyle yeniden ölür gibi oluyorum.

Carter vahşi bir adam, beni vahşileştiren bir şekilde baştan çıkarıyor.

"Sik beni." Nefes nefese olan isteğimi, çığlıklarımı boğan bir avuç battanیهye gömüyorum.

"Ne dedin, güzelim?" Başparmağı klitorisimi bulur, bastırır, ovuşturur, *yavaş, yavaş, yavaş*, orgazmı uzatır, tüm vücudumu ele geçirir, beni titretir.

İnleyerek, kelimeleri tekrar mırıldanıyorum.

Parmakları saçlarımı sıkıca kavrayarak başımı geriye doğru çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Tekrar sorman ve çok daha yüksek sesle söylemen gerekiyor, böylece seni doğru duyduğumdan emin olabilirim."

"Aman *Tanrım*, bazen çok sinir bozucu olabiliyorsun."

Omzuma yaslanarak gülüyor, dişleri cildime batıyor. Sıcak dilinin dokunuşu acıyı yatıştırıyor. "*Seni sinirlendirmek, seni sevmekten sonra en sevdiğim şey*. O yüzden tekrar sor ve kibarca sor."

Onu yere itip bir at gibi üstüne binmeyi düşünürken gözlerimi kısıyorum. Ama onun kontrolü ne kadar sevdiğini biliyorum ve ona bunu vermekten hoşlanıyorum, bu yüzden istediğini vermeden önce dilimi ısııyorum.

"Siktir beni, Carter. Lütfen."

"Siktir git..." Elini vücudumla yatak arasına sokar, beni yeniden tahrik eder, adını inlemem ve avucuna sürtünmem karşısında dudağını ısıtır. "Nasıl sikeyim?"

"Beni sevdiğin gibi sik beni," diyorum nefes nefese.

Tereddüt etmeden içime giriyor, tek bir sert hamle ile gözlerimi deviriyor, beni ne kadar sevdiğini söylerken tüm gücüyle içime giriyor.

Ve onun etrafında kendimi kaybedip vücudum yatağa yığıldığında, beni döndürüp yastıkların üzerine atıyor.

"Henüz bitmedi," diye homurdanıyor, kollarını bacaklarımın etrafına dolayarak beni kendine doğru çekiyor ve kığım onun kalçalarına çarptığında beni kendine doğru çekiyor. "Seni sevdiğim gibi sikmemi istiyorsan, bu sonsuza kadar sürecek bir şey."

"Sonsuzlukları severim."

Dudaklarında nazik bir gülümseme belirir ve beni kendine sıkıca sararken içime girer, kalçaları yavaşça hareket eder, her itiş bir öncekinden daha derindir, ta ki bir bütün gibi hissedene kadar.

Yumuşak dudakları benimkine dokunur ve ağzım bir çığlıkla açıldığında, kendi adını yutar.

"Tek bir öpücük, Olivia. Tek bir öpücük ve bittim. Dudaklarım seninkilere değdiği anda dünyam yok oldu."

Sağ gözümden tek bir damla yaş süzülür ve Carter'ın dudakları yanağıma dokunarak onu durdurur.

Kalçalarını her salladığında pelvisi klitorisime sürtünüyor. Hızı arttıkça omurgamı yalayan alevlere gözlerimi sıkıca kapatıyorum, boynumu, omzumu öperken nefesleri cildimde kesik kesik.

"Hazır mısın?"

Başımı sallayarak, beni saran dizginlenemeyen zevk dalgası vücudumdaki her sinir ucunu yakarken, ona sıkıca sarıldım. Carter'ın ağzı benimkine yapıştı, dilini içime daldırdı ve birlikte doruğa ulaştık, vücudumuz titriyordu, tırnaklarım onun vücudunda yıkım izleri bırakıyordu.

"Siktir beni," diye inler Carter, üzerimden kalkıp beni göğsüne çekerek. "Seni Oreo'lardan bin kat daha çok seviyorum."

Carter, sadece bir çift boxer giymiş halde karşımdaki tezgaha yaslanıyor, gözleri bana dikilmiş, ağzına makarna ve börekleri tikiştiriyor. Ben de aynı şeyi yapıyorum, ama umarım ondan biraz daha zarif görünüyordum. Ama aslında pek umursamıyorum.

Mutfak adasındaki yerimden bacaklarımı mutlu bir şekilde sallıyorum ve başımı geriye eğip ağzımı açarak bir çatal dolusu noodle'ı ağzıma atarken Carter'a gülümsüyorum.

"Hayatının geri kalanında sadece benim kirli tişörtlerimi giysen, benim için sorun olmaz."

"Senin kirli tişörtlerini giymeyi seviyorum. Senin kokunu taşıyorlar." O benim en sevdiğim koku, dumanlı odun ve limon kokusu, ve tek istediğim onun kokusunun bütün gün beni sarmalaması.

Tabağımı tezgahın üzerine koyup, dudaklarımdan pad Thai sosunu yaladım. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Çiğnerken başını salladı. "Mm. Ne istersen."

Tezgahın kenarını sıkıca tutarak, sorumu nasıl ifade edeceğimi düşünürken dudağımı ısııyorum. "Neden daha önce hiç kimseyle çıkmadın?" Yüzü önce şaşkınlıkla, ardından tiksintiyle buruşuyor, bu da beni güldürüyor. "Gerçek nedeni. Sen doğuştan yeteneklisin. Daha önce hiç ilişki yaşamamış biri için, bir ilişkide olması gereken her şeyi inanılmaz derecede iyi yapıyorsun ve bence bunu seviyorsun, bu yüzden neden bu kadar uzun süre kaçındığını bilmek istiyorum."

Bana küstahça sırtıyor. "Her şeyde ne kadar mükemmel olduğumu söylediğinde bana ne yaptığını biliyorsun."

Aramızdaki mesafeyi bacağımla aşarak, mermer gibi sert gövdesine ayak parmaklarımla dokunuyorum. "Kapa çenesi."

Carter hafifçe gülümser ve tabağını lavaboya bırakır, düşünürken bir eliyle çenesini okşar. "Lisedeyken, antrenmanlara ve keşfedilmeye o kadar odaklanmışım ki, bir ilişkiye zaman ayıramıyordum. Yapabilirdim, ama o zamanlar benim için önemli olan bu değildi. Şansımın ne kadar yüksek olduğunu biliyordum ve kimsenin buna engel olmasını istemiyordum. Zamanımı ve ilgimi gerektiren birine sahip olmanın sorumluluğunu üstlenmek istemedim."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. Carter'ın bulunduğu yere, odaklanıp kendini adayan, yaptığı işe ve gittiği yere tutkuyla bağlı olmadan ulaşamazsın.

"Draft edildiğimde babam bana hiçbir şeye aceleyle atılmamam konusunda uyardı. Herkesi anlamanın zor olacağını, beni gerçekten önemseyen insanları şöhret ve paraya önem verenlerden ayırmanın zor olacağını söyledi. Bana kimseyle çıkmamamı falan söylemedi, sadece... dikkatli olmamı söyledi. İnsanları tanımak için acele etmememi, emin olmamı söyledi."

Carter kafasını kaşıyarak sessizce güldü. "Bunu anlayamamak beni her şeyden çok korkuttu. O kadar korkmuştum ki denemek bile istemedim. Yani, hemen fark ettim. Takım ilk maçımızdan önce beni dışarı çıkardı ve bu kız..." Utangaç bir bakışla bana doğru bakıp, elini havada sallayarak sözünü bitirir. "Önemli değil. Başından beri birçok kadının beni bir yemek bileti olarak gördüğünü biliyordum."

Ağzımın köşeleri aşağı doğru kıvrıldı. Her ne kadar bundan faydalanmış olsa da, çoğunlukla yalnız bir hayat gibi geliyordu.

"Benim için üzülme." Aramızdaki mesafeyi kapatıp beni kendine doğru çekiyor ve ben yanağımı onun kalbine dayarken, o beni merdivenlerden yukarı taşıyor ve parçaladığım yatağı yeniden yaptığımız yatağa yatırıyor.

Carter gömleğini çıkardı ve boxerını yere attıktan sonra yatağa girdi, ben de onun yanına kıvrıldım. Elini saçlarımın üzerinde gezdirip alnımı öptü.

"Babam öldükten sonra, ilişkilerle hiçbir ilgim kalmadı. O öldüğünde annem... Yıkılmıştı. Açıkçası, hala da öyle. Neredeyse iki yıl boyunca hiçbir şey yapamadı. Asla iyileşemeyeceğini düşünmeye başladım ve sanırım tam olarak iyileşemeyecektir de. İyi göründüğünü biliyorum ve o tanıdığım en güçlü kadın. Çok uzun bir yol kat etti. Ama hâlâ sessiz anlar var, konuşmadığı, sadece düşündüğü, hatırladığı günler. Birbirlerini çok seviyorlardı ve bunu asla kaybetmeyeceklerini biliyorum, ama şimdi annemin elinde sadece o duyguların anıları kaldı."

O yeşil gözler, bana bakarken dökülmemiş gözyaşlarıyla parlıyor ve burnum, kendi ağlama isteğimle karıncalanıyor. Bir kez olsun, ikimiz için de güçlü olan ben olmak istiyorum, bu yüzden göğsünü öpüyorum ve parmaklarımı kolunda yukarı aşağı gezdiriyorum. Carter, derin bir nefes alarak gözlerini kapatıyor ve devam ediyor.

"Sanırım bir insana böyle bir etki yapmak ya da birinin bana böyle bir etki yapmasını hiç istemedim. Birini kaybetmenin ruhunu bu kadar parçalayabileceğini, geri kalan günlerini tekrar bir araya gelebileceğiniz anı bekleyerek geçireceğini düşünmek korkutucu."

İşte, tutunduğum o güç de gitti. Gözlerimden süzülüp göğsüne düşer ve Carter sessizce güler.

"Gözyaşlarının bir zayıflık olduğunu düşündüğünü biliyorum Ollie, ama bana kalbinin ne kadar büyük olduğunu gösteriyorlar."

Tek istediğim ona teşekkür etmek. Onu, gerçek onu tanımama izin verdiği için teşekkür etmek. Bunu denemek için beni seçtiği için teşekkür etmek. Beni sevdiği, bana karşı açık olduğu, ihtiyacım olan her şey ve daha fazlası olduğu için teşekkür etmek.

Ama dudaklarımdan çıkan kelime "özür dilerim" oluyor. "Bu kadar uzun süre korktuğum için özür dilerim."

Carter bana gülümsüyor, başparmağıyla alt dudağımı okşuyor. "Üzülme. Korkunun kötü bir şey olmadığını öğrendim. Korku sana neyin önemli olduğunu ve bunun için ne kadar çok çalışmaya hazır olduğunu gösterir. Hayatımda pek çok şeyden korktum Ollie, ama hiçbir zaman seni bir gün kaybetme düşüncesinden korktuğum kadar korkmadım."

Yanına dönüp yüzü benim yüzümün önüne gelene kadar yatağın üzerinde kayıyor. "Ne düşünüyorum biliyor musun? Bence hayatımızı değiştirebilecek şeylerden korkuyoruz. Seninle göz göze geldiğim gün hayatım daha iyiye doğru değişti. Çok daha iyiye, Ollie. Seninle birlikteyken daha iyiyim."

Onun haklı olduğunu biliyorum. O benim farklı bir yanıma ortaya çıkarıyor, daha önce hiç hissetmediğim şeyler hissetmemi sağlıyor, beni korkutan şeylerle yüzleşmemi sağlıyor. Onu sevmekten, onun beni sevmesine izin vermekten korktuğum için boşa harcadığım kısa süreyi özleyerek zamanımı geçirebilirim. Ya da şu anda bulunduğumuz noktaya, paylaştığımız sevgiye ve bu kadar kısa sürede kurduğumuz ilişkiye, her geçen gün daha da güçlenen, daha da derinleşen sevgiye minnettar olabilirim.

Carter'ın dudakları benimkilerle buluşuyor ve karnımda bir ateş yakıyor. "Sonsuza kadar benimle kal. Lütfen. İhtiyacın olan her şey olacağım."

Sevdiğim adamın gözlerine bakıyorum ve onun bugün geldiği nokta, sevdiği insanları destekleme şekli ve kendi acısını aşma şekliyle gurur duyuyorum. "Senin sen olmanı istiyorum, Carter. Sen zaten benim ihtiyacım olan her şey ve daha fazlasısın."

Carter ışığı kapatır ve vücudunu benimkine sarar. Ağzı boynumu yalar, yumuşak, yavaş, avucunu karnımın üzerine koyar ve

bana bir söz veriyor.

"Hayatının geri kalanında ve benim hayatımda, her gün hak ettiğin şekilde seni seveceğim. Söz veriyorum."

BÖLÜM 39

BU BİR MARIACHI
BANDI MI?

OLIVIA

Bu sabah biraz mutsuz, ama son zamanlarda olduğumdan çok daha huysuz bir şekilde uyandım. Bunun nedeni Sevgililer Günü'nü yalnız geçirmem değil, Carter'ın doğum günü olması ve onunla birlikte olamamam. Bir haftadır yok ve daha beş günümüz var.

On iki gün. Bu onların en uzun deplasmanları ve ben her saniyesinden nefret ettim.

Bu, neredeyse her gece gece yarısına kadar uyanık kaldığım ve her sabah yarım saat erken kalktığım anlamına geliyor, çünkü FaceTime iş günlerinde ve maç gecelerinde oldukça sınırlı. Bu, Cara'nın neden bu kadar yalnız hissettiğini nihayet anladığım anlamına geliyor. Çok uzun günler boyunca birlikte üzüntülerimizi yemek ve içkiyle unutmaya çalıştık.

Ama bugün Carter yirmi sekiz yaşında ve benim yapabileceğim tek şey ekranın arkasından ona mutlu yıllar dilemek.

Dişlerimi fırçalarken telefonumu kontrol ediyorum. Dün gece çok yorgundum, bu yüzden Carter'a maçtan hemen sonra sohbet etmesini rica ettim, böylece erken yatabilecektim. O da isteksizce kabul etti ve şimdi Emmett'ten dün gece geç saatlerde "*Erkek arkadaşın tam bir salak*" yazan bir mesaj aldım. Ekli fotoğrafta Carter, bir elinde bira, diğer elinde iki adet kızarmış turşu ile kulaklarından kulaklarına kadar sırtarak barda duruyor ve dün gece New York'ta oynadıkları için mantıklı olan "*I HEART NY*" tişörtlerinden birini giyiyor.

Ancak "*I HEART NY*" yerine "*I HEART MY GF*" yazıyor.

Kardeşim bana farklı açılardan çekilmiş birkaç benzer fotoğrafın bulunduğu bir makale gönderdi. Mesajına eklediği tek kelime neydi? "*Ezik*".

Telefonum çalmaya başladı, ben de deli gibi sırtarak ağzımı çalkaladım ve yatak odasına dönüp telefonu açtım.

"Günaydın, doğum günü çocuğu."

Carter çıplak. En azından belden yukarısı. Görebildiğim tek şey geniş göğsü ve esnerken parmaklarıyla kaşıyarak uyku dolu, bulanık gözlerle bana gülümsediği koyu renkli saçları. "Mutlu Sevgililer Günü, güzel kız."

"Gecen nasıldı?"

O dudaklarını bükerek, "Sıkıcı, çünkü erken yattın" diyor.

"Sıkıcı görünmüyordu," diye cevap veriyorum, dolabımı karıştırarak. Bugün okulda pembe ve kırmızı günü. Pembeyi pek sevmediğim için seçeneklerim sınırlı. Kırmızı bir tişört elbiseye karar veriyorum, telefonumu komodinin üzerine koyup önüne geçiyorum ve pijamalarımı çıkarmaya başlıyorum. Carter her sabah onun önünde giyinmemi istiyor. Bu can sıkıcı ama aynı zamanda tuhaf bir şekilde sevimli. Yüzündeki ifadeler ve kelimeleri karıştırışını izlemekten hoşlanıyorum.

"Sen, şey..." Boğazını temizlemeden önce dilini alt dudağına sürter.

"Sen, şey... evet. Oh. Bu sütyen çok güzel. Seni seviyorum."

Kıkırdayarak, külotumu kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Hey, Ollie!" Birinin bağırdığını duyuyorum, ardından Carter'ın "Hayır!" diye çığlık attığını. Yüzü, diğer her şey gibi kayboluyor, sonunda tek gördüğüm karanlık oluyor ve aceleyle elbiseyi ve taytımı giyiyorum.

"Örtün, Ollie!" diye bağılıyor Carter. "*Geliyor! Geliyor!*"

Telefon, Garrett'in eğlenen yüzüne doğru kaldırılır. "Hay aksi. Çıplak bir omuz bile yok."

Garrett'in yere düşmesiyle bir *gürültü* duyulur ve bir an sonra Carter zafer kazanmış gibi ortaya çıkar.

"Üzgünüm. Uyuyor olması gerekiyordu."

"Bir erkek burada biraz Sevgililer Günü eğlencesi yaşayamaz mı?" Garrett, Carter'ın arkasında ellerini havaya kaldırır.

"Evet, adı Reba'ydı ve dün gece onunla yaklaşık kırk beş dakika ortadan kayboldun."

Garrett, Carter'a aklını kaçırmış gibi bakar. "*Reba* mı? Adı Reba değildi. Adı... şeydi... Rrr..." Suçlu ve cesur bir gülümsemeye kafasını kaşır. "Rachel mi?"

"Sizler çok kötüsünüz." Gülerek mutfağa geçiyorum. Telefonumu Oreo paketinden uzak tutmaya dikkat ediyorum.

tezgahımın üzerinde ve yanında duran tarif. Pinterest'te Carter'ın eve döndüğünde doğum gününü kutlamak için en lezzetli ve cazip Oreo kek tarifini buldum. Planladığım tek şey bu ve ev yapımı bir akşam yemeği. Her şeyi olan, her şeye sahip bir adama ne hediye alınır ki, özellikle de kendi paranız çok kısıtlıysa?

Bana onun için tek kuruş bile harcamamamı söyledi, ama bu beni çok rahatsız ediyor. Şu ana kadar, bizim bir fotoğrafımızı çerçevelettim, üzerine kendi koyduğu takma adlarından birinin yazılı olduğu bir tişört aldım ve yeni Disney filminin VIP gösterimi için bilet aldım, çünkü Carter sürekli bundan bahsediyor.

Cara hiç yardımcı olmadı. Bana çıplak bir fotoğrafımı çekmemi, onu gerçek boyutta büyütmemi ve onun yatağının üzerine asmamı söyledi. Ona, onun zaten benim çıplak fotoğraflarımla dolu bir albümü olduğunu ve onun bundan hoşlanacağından emin olsam da benim hoşlanmayacağımı söylemeyi unuttum.

"Jason bugün seni işe götürecek," diyor Carter, ben ağzıma mısır gevreği tıktırırken gülümseyerek.

"Ne?" Onun şoförünün beni almasına ihtiyacım yok ve kesinlikle okula limuzinle gitmem gerekmiyor. "Neden?"

"Çünkü Sevgililer Günü'nde işe kendin gitmemelisin."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "İnsanlar yıllardır bunu yapıyor, Carter."

"Evet, ama senin araban karda berbat, dün gece orada çok kar yağdığını biliyorum ve bugün seninle birlikte olamayacağım, o yüzden beni memnun et."

"Emirperver adam," diye mırıldanıyorum ve su ısıtıcısını çalıştırıyorum. Kafeine ihtiyacım olan günlerden biri gibi hissediyorum, ama elimde sadece birkaç çeşit kafeinsiz çay var. Belki öğle yemeğinde Starbucks'a giderim. Şakaklarımı ovuşturuyorum ve oradaki acıdan dolayı kaşlarımı çatıyorum. Uykusuzluk ve Carter'ın yokluğu yorucu ve acı verici.

"Bu sabah kahveye ihtiyacın var mı, tatlım?" Carter telefonu bırakıp ortadan kaybolur ve tek duyabildiğim su sesi ve tınlama sesidir. Bu adam telefona çok sık işiyor. Tuvaletin sifonunun ve musluğun sesini duymadan önce derin bir inilti çıkarır.

"Sanırım öyle. Bu hafta çok yorgunum."

"Seni geç saatlere kadar uyutmadım. Özür dilerim."

"nemli değil." Onu çok özlüyorum, umurumda bile değil. "Bu gece doğum günün için büyük planların var mı?" Bu gece maçları yok, yarınki ma için Chicago'ya uacaklar. Sanırım bu demek oluyor ki...

"Oh, büyük planlar, tamam," diyor en seksi ses tonuyla, boğuk ve kısık bir sesle. "*ok büyük* planlar. Sen sevişirken ben elimle sevişeceğim."

—
"Tanrı *aşkına*," diye bağırır biri. "Şu anda bu odada üç kişi daha var, Carter!"

Carter'ın ne zaman isterse, ne isterse söylemesine yavaş yavaş alışıyorum ve gerçekten de bu konuda daha iyi hale geliyorum. Ama sonra o gidip böyle şeyler söylüyor ve benim tek yapabileceğim başımı eğip yüzüme bir tokat atmak oluyor.

"Carter."

"zgnm." Syleyişinden, aslında hiç de zgn olmadığını anlıyorum. "Geceyi otel odasında seninle telefonda geçireceğim. Tek istediğim bu. Çıplak ya da giyinik," diye ekliyor, ama gözlerindeki ateş bana kesinlikle çıplak olacağımı söylüyor. Aramızda binlerce kilometre var ama yine de bana karşı tuhaf bir kontrolü var.

"Ve geri kalanımız dışarıda sarhoş olacağız," diyor Adam.

Carter, Jason'ın beni almaya geldiğini haber veren kapı alınana kadar beni telefonda tutuyor. İşten eve varır varmaz onu arayacağıma söz verdikten sonra ancak gitmeme izin veriyor, böylece bütün geceyi birlikte geirebileceğiz. O otoriter biri, ama onun doğum gününde birlikte olabilmemizin tek yolu video görüşmesi yapmaksa, onunla video görüşmesi yapma fikrini hiç de sevmediğim söylenemez.

Çantamı omzuma asarak Jason'ın kapısını açtım. Elinde tuttuğu iek buketi vücudunun üçte birini kaplıyordu ve o bardakta ve kahverengi kağıt torbada ne varsa, tarçın ve cennet gibi kokuyordu.

"Carter, bu sabah kahveye ihtiyacın olduğunu mesaj attı. Tarçınlı rek latte ve yanında tarçınlı çörek var. Hoşuna gideceğini düşündü, ama mideni çok fazla yormamak için yarısını şimdi, yarısını sonra imeni söyledi."

O anda telefonum çalıyor ve onu çıkarıp adamın kendisinden gelen bir mesaj buluyorum.

Dünyanın En Seksi Erkeği: Mutlu Sevgililer Günü, prenses.
Seni seviyorum ve özlüyorum.

Carter'ı tanıyorsanız, ki tanıyorsunuzdur, onun burada durmayacağını bilirsiniz.

Hayır, neden duysun ki?

İkinci hediye ilk dersimden sonra gelir. Carter'ın forması giymiş bir oyuncak ayıdır. Kartta, *"Ben seni kollarımla sarmalayamadığım zamanlarda sana sarılman için"* yazmaktadır.

Üçüncü hediye ikinci dersimin ortasında gelir. Çikolata kaplı çileklerden oluşan bir buket ve küçük zarfın içindeki mesajda, çileklerin suyunu vücudumdan yaladığını hayal ettiğini yazıyor. O notu hemen cebime atıyorum ve çilekleri sınıfımdaki kızlarla paylaşıyorum.

Dördüncü hediye, öğle yemeği için personel odasına gitmeden hemen önce geliyor. Yine Jason, bana bir torba yiyecek ve Lululemon marka tayt ve yoga pantolonlarıyla dolu bir kutu getirmiş. Notta, *"Kıçın bunlarla çok güzel görünüyor, sadece bir çiftle yetinemezsin"* yazıyor. *Bu bir trajedi.*

Sonuncusu olsun diye tüm kutsal varlıklara dua ediyorum, ama Carter'ın tarzına uygun olarak, en utanç verici hediyeı sona saklıyor.

"Hanımefendi." Brad spor salonu kapısını açarken eğiliyor.

"Bradley." Beni spor salonuna davet ederken ona şüpheyle bakıyorum. "Teşekkürler."

Bana kapıyı tutması, bir şeylerin yolunda gitmediğinin ilk ipucuydu. İkinci ipucu ise ışıkların kapalı olmasıydı.

Kalbim hızla çarparak, ışıkları açmak için acele ediyorum, ama önümdeki manzara karşısında birden duruyorum.

"Hayır," diye fısıldayarak başımı sallıyorum. "Hayır. Yapmadı."

"Yaptı." Brad yanımdan geçerken gözleri parıldııyor. "Başlayın, çocuklar!"

Spor salonu müzikle doluyor, gitar, keman ve trompet sesleri duvarlardan yankılanıyor ve ben dehşet içinde ağzım açık kalıyor.

Bu bir mariachi grubu. Lanet olası bir mariachi grubu. Carter, okulda bana serenat yapmak için lanet olası bir mariachi grubu tutmuş. Hayır. Bu gerçek olamaz.

Ama *evet*, gerçek. *ok gerçek*.

Ve ite müdürüm, marakayı sallıyor ve onlarla birlikte kalçalarını sallıyor, ben ise bir elim ağzımda, diğer elim yanağımda, bir aptal gibi burada duruyorum.

Çocuklardan biri elimi ağzımdan çekip beni döndürmeye balıyor, ama ben tahta gibi sertlemiim ve kendi ayaklarımın üzerinde sendeliyorum.

Müzik bittiğinde, alkıların üstünde duyulan tek Ŗey kahkahalar. Delici, tiz, Ŗeytani kahkahalar.

Cara elinde telefonuyla ofisimden dışarı düşüyor. İki dizine vurarak gülmekten yerlere yatıyor. "Aman Tanrım. Bu paha biilemezdi." Ağlıyor. Ben de ağlayabilirim. "Sen... yüzün... *Aman Tanrım!* Bu video altın değerinde Livvie, saf altın! Carter lecek!"

Oh, ölecek, tamam. Doğum günü çocuğu doğum günü darbeleri alacak.

Garajıma girdiğimde, tamamen bitkin dm durumdayım. Tek istediğim sütyenimi çıkarmak ve Carter için uyanık kalıyormu gibi yaparken kafamı kanepenin minderlerinin arasına gömmek. Konuşurken köpük banyosu yapmama itiraz eder mi acaba? Muhtemelen hayır.

Adam bugün gönderdiğim tüm mesajları görmezden geldi. İlk başta, mariachi grubundan sonra korktuğunu düşündüm. Sonra bunun ona bir tür hastalıklı zevk verdiğini fark ettim. Beni kızdırmayı seviyor. Ona kızgın olduğumda ateşli seks yapmayı seviyor. Ama bu gece ateşli, öfkeli seksten faydalanamayız.

Ayrıca, aslında kızgın değilim. Onun kadar gösterişli bir adamdan daha azını beklememeliydim. Bugün şehirde olsaydı muhtemelen aynı şeyi yapardı, ancak o zaman orada, orkestra ve müdürümle birlikte dans ediyor olurdu.

Kapıdan içeri girip botlarımı çıkarmaya başladığımda kararımı vermiş oldum. Köpük banyosu. Şarap. Oreo kurabiyeleri. Carter'ın doğum günü pastası için yeni bir paket almam gerekecek.

Giriş yolumu kaplayan kırmızı ve pembe folyo kalp balonları beni şaşırtmadı. Hatta, onlara ve bağlı oldukları küçük pakete doğru ilerlerken gülerken içimden güldüm. Cara'ya mariachi grubunun fiyaskosunu çekmesini sağladı, tabii ki onu evde bir hediye daha ile günü bitirmesini sağladı.

Pembe zarfın kenarını parmağımla okşayarak kartı çıkarırım. Kartın ön yüzünde gülümseyen bir ahtapot resmi vardır ve üzerinde *"Keşke bir ahtapot olsaydım da sekiz elimle poponu okşayabilseydim"* yazmaktadır.

İşte o anda gerçekten gülmeye başlıyorum. Bu adam, aptallığıyla, her zaman kendisi olabilme olağanüstü yeteneğiyle beni tartışmasız mutlu ediyor ve onu daha fazla sevemeyeceğimi düşündüğüm anda, yanıldığımı kanıtlıyor.

Kartın içi mi? Dışından çok daha iyi.

*Ollie Kızım,
Çok fazla hata yaptım, hayatımı biraz fazla dikkatsizce
yaşadım, insanların onaylamadığı şekillerde. Ama hiçbir şeyi
değiştirmezdin. Çünkü seni bekliyordum.
Hayatıma girip tüm dünyamı alt üst edecek bir aşkı
bekliyordum. Her Sevgililer Günü'nü ve doğum gününü seninle
kutlamak istiyorum.
Sevgiler, Carter*

Gözyaşlarının beklenmedik olduğunu söylemek isterdim, ama ilişkimizin bu noktasında, artık onları bekler hale geldim. Bu adam ağzını her açtığında, söylediği her şeyin beni ya güldürecek ya da en iyi şekilde ağlatacak bir ihtimal olduğunu öğrendim.

Nereden geldiğini bilmiyorum, ama onu asla bırakmak istemediğimi biliyorum.

Küçük paket, en güzel bileziği ortaya çıkarıyor. Narin altın zincir üzerinde küçük bir kalp, yanında C ve O harfleri asılı duruyor ve bu gece yapacağım son şeyin Carter ile görüntülü sohbet ederken uykuya dalmak olacağını biliyorum. Hayır, doğum gününde uykulu bir Ollie'den çok daha fazlasını hak ediyor.

Bileziği bileğime takarken, yere bakıp koridordan yatak odama uzanan gül yapraklarını görünce kalbim burkuluyor.

Kendime, Carter'ın bugün Chicago'da olduğunu, Cara'ya odama bir hediye daha bırakmasını söylediğini ya da beni utandırmak için benimle dalga geçtiğini söylüyorum.

Ama evimin yanlış bir adımla havaya uçacağını düşünerek izleri takip ederken, yumuşak bir müzik duyuyorum, açık kapının gölgelerinde mum ışığının daha yumuşak bir titremesini görüyorum.

Onu görmeden önce "Carter" diye nefes veriyorum.

Ve onu gördüğümde... ah tanrım, onu gördüğümde...

"Beni Fransız kızlarından biri gibi resmet," diyor derin, boğuk bir sesle, yatağında uzanmış, tamamen çıplak, sadece kasıklarının üstündeki çikolata kutusu hariç.

Onu görünce yüzümü kaplayan gülümsemeyi kesinlikle bastıramıyorum. Ancak, koşup üzerine atlama isteğine direniyorum, bunun yerine ellerimi belime koyup kaşlarımı kaldırıyorum. "O kutuda gerçekten çikolata mı var, yoksa hediye senin aletin mi? Aletinizi sokabilmek için kutuya delik mi açtın, Carter?"

Gülümsemesi kaybolur. "Hayır. Kahretsin. Neden bunu düşünemedim ki?" Kutuyu aşağıya bakar ve bir an düşünür. "Ve sen de siktir git! Bu kutu benim sikimi sıgdırmak için çok küçük ve sen de bunu biliyorsun!"

Artık kendimi tutamıyorum ve yanaklarımı ağrıtan bir gülümsemeye ona doğru atılıyorum, yatağa zıplıyorum ve kollarına atılıyorum, dudaklarımı onun dudaklarına yapıştırıyorum. "Doğum günün kutlu olsun. Sevgililer Günü kutlu olsun. Burada ne işin var? Chicago'da olman gerekmiyor mu? Seni seviyorum."

"Bugünü seninle geçirmek istedim," diyor öpücükler arasında. "Yarın sabah paten kayma seansı saat on birde başlayacak."

"O zaman..."

"Saat dört buçukta uçağım var."

"Dört buçuk mu?" Onun göğsüne bastırarak onu sırt üstü yatırıyorum ve elbisesini çıkarmaya başlıyorum. "O zaman bu gece erken yatmalıyız."

"Uçakta uyurum," diye homurdanıyor ve taytımı kalçalarımın altına çekiyor.

Çikolata kutusunu kasıklarından çekip alıyorum ve altındaki hediyeye bakıyorum. Çünkü bu bir hediye. Hayır, kelimenin tam anlamıyla. Carter penisine kırmızı bir kurdele bağlamış. İpek kurdeleyi parmağımla takip ederken, kalın kasın zıplamasını izleyerek eğlenerek kaşlarımı kaldırıyorum.

Sırıışı çarpık ve şeytani. "Onu açabilirsin, ama sadece kıyafetini giydikten sonra."

"Kıyafet mi?"

Çenesini dolabımın yönüne doğru eğiyor, kapısında güzel bir kırmızı dantel ve ipek parça asılı duruyor.

"Oh, Carter." Yataktan kalkıp danteli ve onu zar zor bir arada tutan kalın ipek kurdeleleri parmaklarımla okşuyorum. "Çok güzel. Bayıldım."

"Beğeneceğini düşündüm. Bu yüzden iki tane aldım." "İki tane mi?"

"Evet." Sesi alçalırken yosunlu gözleri fırtına gibi esiyor. "Çünkü onu senden kopardığımda onu mahvedeceğim."

Onun sözleriyle içimde alevlenen ateşi söndürmeye çalışmanın bir anlamı yok. Her zamanki gibi bunu ve beni mahvetmesine izin vereceğim, sonra da beni yeniden bir araya getirmesinin her saniyesinin tadını çıkaracağım.

Sırf onu kızdırmak için dolaba girip üstümü değiştiriyorum. "Biliyor musun, kıyafet dediğinde, dün gece giydiğin '*kız arkadaşımı seviyorum*' tişörtü olabileceğinden biraz korktum."

Carter'ın boğuk kahkahası havayı delerken, ben de her iki kalçama küçük fiyonklar bağlıyorum. "Hayır, o daha sonra için."

Parmaklarım durur. "Sonra mı?"

"Evet, sana eşleşen bir erkek arkadaş tişörtü aldım. Akşam yemeğinde giyeceğiz. Şu anda kurutucunda."

"Carter!"

"*Olivia*. Peşine düşmeden önce o tatlı kıcını buraya getir." "Bunun bir tehdit olmadığını biliyorsun."

Göğsünden çıkan hırıltıyla, kıcımı kaldırıp, daha önce hiç kimse için giymediğim iç çamaşırına endişelerimi gömerek, hissettiğim kadar endişeli görünmemek için umut ediyorum.

Kapıyı açtığımda Carter yatağın kenarında oturuyordu ve o ateşli bakışları bana değdiğinde çenesi açıldı. "Tatlı. Lanet. *Tanrım*." İşaret parmağını havada döndürerek, şaşkın bir nefes aldı. "Benim için güzelce ve yavaşça 360 derece dönmen gerekiyor."

Ben dönerken takdirle mırıldanıyor, parmak eklemlerini ısıtıyor ve sonra bir eliyle beni çağırıyor. "Buraya... buraya gel. Hemen. Şimdi."

Adımlarım yavaş ve kararlı, biraz gergin, çünkü o benim isteyebileceğim her şey ve ben de onun için aynı olmak istiyorum.

Yeterince yaklaştığımda ellerimi tutuyor ve beni kaslı bacaklarının arasına çekiyor. Parmakları danteli okşuyor, kurdelesini hissediyor. Bir ucunu çekiyor, ortasının açılıp göğüslerimin ortaya çıkmasını izliyor, sonra hızla tekrar bağlıyor ve alnını karnıma dayayıp inliyor.

Tekrar ediyorum, Carter Beckett inliyor.

Onun bakışları tenimi yakıyor. "Şimdi uzanıp uslu bir kız olmanı istiyorum."

"Uslu bir kız mı?" Göz kapaklarımı titretirim. Dramatik bir etki yaratmak için. "Uh-huh." Beni kendine doğru çeker. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Küstahça sırtarak, parmak uçlarımı onun uyluklarının üzerinde gezdiriyorum. "Emin değilim. Uslu bir kız olmak ne anlama geliyor?"

"Söylediğim her şeyi yapmak." "Her şeyi mi?"

Carter'ın sırtışı tehlikeli, yaramaz kararlarla, saf şehvet ve şefkatli sevginin karışımıyla dolu.

"Her şeyi. Ve o mükemmel amını yüzüme oturtarak başlayabilirsin."

"Bu gece seninle birlikte olduğum için çok şanslıyım," diyor Carter akşam yemeğinde yumuşak bir sesle. Eli, onun nezaketi sayesinde kucağına koyduğum ayak bileğimde. "Sana bir şey söyleyebilir miyim? Seni üzmem."

"Ne var?"

Tabağındaki makarnayı karıştırıp boğazını temizliyor. "Daha önce hiç kimseyle Sevgililer Günü'nü geçirmedim. Ya da doğum günümü."

"Gerçekten mi?" Belki de bu beni şaşırtmamalı, ama şaşıırıyorum.

Carter başını sallar ve mumların sıcak ışığında beni süzer. Gözleri gömleğime takılır — evet, *I HEART MY BF* gömleği konusunda şaka yapmıyormuş; buradayım ve onu giyiyorum — ve gülümser. "Sevgililer Günü'nün bazı insanlar için çok önemli olduğunu biliyorum. Çoğu insan yalnız kalmak istemez. Daha fazlasını umut ederler. Ama ben... Ben bunun hiçbir anlam taşımasını istemedim. En azından o zamanlar. Ve doğum günüm... O benim günümdü, benim zamanımdı. Eğer maç için uzaktaysak, birkaç arkadaşım ile akşam yemeğine ve içmeye giderdik. Ve evdeysem, annem, Jennie ve Hank ile akşam yemeği yerdim."

"Sen eve geldiğin için bu akşam yemeği kaçırdıkları için üzülecekler mi?"

Carter başını sallar ve kucağındaki ayak bileğimi gıdıklar. "Annem, bu gün onunla birlikte olmak için eve kadar uçmak isteyeceğim birini bulduğum için mutlu olduğunu söyledi."

Kalbim göğsümde sıkışırken ona gülümserim ve o da masanın üzerinden eğilerek parmaklarıyla çenemi tutup dudaklarımı öperken bana aynı gülümsemeyi gösterir.

Yerine geri oturur. "Seninle yeni Disney filmini izlemek için sabırsızlanıyorum."

Çatalım masaya düşer. "Ne?"

Başını sallayarak bakışlarımdan kaçınır. "Evet, doğum günü pastam için sana yeni bir kutu Oreo borçluyum. Yanlışlıkla bir sırayı yedim."

bugün işten eve dönmeni beklerken. Ama tarif harika görünüyor. Bu arada, bu gömlekleri nasıl yıkadığımı biliyor musun? Hediye çantasında bulduğum, üzerinde "*Mr. Incredible*" yazan gömleği de yıkadım.

"*Carter!*"

Başını kaldırıp, utangaç bir gülümsemeyle ve masumdan uzak bir omuz silkmeye bana bakıyor. "Bana kıyamazsın. Bugün benim doğum günüm."

BÖLÜM 40

HAYATTA
KALACAĞIM

CARTER

OLIVIA GEÇ KALDI, ama bu yeni bir şey değil. Umurumda değil, ama yeğeni ve yeğeninin bu pijama partisine gelip onun hala gelmemesi beni biraz korkutuyor. Alannah'yla bir süre başa çıkabilirim ama Jem? O, şey... sorumlu bir yetiştikine ihtiyaç duyuyor. O yetişkin ben olacağım.

Film kalesine son rötuşları yapıp telefonumu tekrar kontrol ediyorum. Olivia'dan cevap yok ve çocuklar bir saat sonra bırakılacak.

Daha önce hiç bebek bakıcılığı yapmadığımı söylemiş miydim? Panik yapıyorum.

Olivia'nın numarasını çeviriyorum, elim kalçamda, ayağımla ritim tutarken, sonunda sesli mesaja düşen her zil sesini dinliyorum. Telefonumu kaçırdığı için özür dilediğini söylerken ne kadar sevimli ses tonu kullandığı umurumda değil; hala panik içindeyim.

Bir saat önce burada olması gerekirdi. Buraya gelmek için kıyafetlerini işe getirmişti. Burada değil ve hiçbir aramaya veya mesaja cevap vermiyor. Belki benim kontrolcü yapımdan dolayıdır, ya da belki de en son birine ulaşamadığımda, o kişi yol kenarında ölü yatıyordu, ama artık panik aşamasını geçtim.

Bu yüzden arka arkaya iki kez daha arıyorum. Olivia son aramada nefes nefese cevap veriyor. "Alo?"

Göğsümü saran acı azalıyor, ama yine de bağıríyorum, "Neredesin? Neden cevap vermedin?"

"Ben... özür dilerim, Carter."

Sesindeki şaşkınlık ve sözlerimin yarattığı acı dalgası karşısında gözlerim kapanır. Derin bir nefes alıp tekrar denerim. "İyi misin?"

"Ben iyiyim." Diye iç geçiriyor, homurdanıyor ve bir sürü başka sesler çıkarıyor. Sanırım... tekmeleme sesi mi duyuyorum? Yumruk atma sesi mi? "Aptal... lanet... kar..."

lanet olası Kanada kışı... boktan... araba!"

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. Mart ayının ikinci günü. Çoğu kişi için – ve genellikle bizim için de – bu baharın geldiği anlamına gelir. Bu cehennem gibi kış, dün kar fırtınası olduğu anlamına geliyor. Olivia eski bir Toyota Corolla kullanıyor ve buraya geldiği ilk kış kar lastikleri taktırdı. Bu onun sekizinci kışı.

"Neredesin, Ol?" Bazen ona dolambaçlı konuşmak, doğrudan sorup gerçekten bilmek istediğin şeyi sormaktan daha kolaydır. Şu anda bilmek istediğin şey, karda mahsur kalıp kalmadığıdır.

"Okulun yolunda," diye homurdanır Olivia.

"Uh-huh. Peki neden? Okul saat ikide bitti. Saat dört oldu."

"Sıkıştım," diye mırıldanır.

"Ne?"

"Sıkıştım."

"Bir daha söyle prenses. Şöminenin gürültüsünden seni duyamıyorum." Onu doğru şekilde kışkırtırsam, çocuklar gelmeden önce Olivia'yı duvara dayayıp hızlı ve ateşli bir seks yapabiliriz.

Olivia hala bana küfrediyor ve ben kamyonetime binip garajdan çıkmaya başlarken içimden gülümsüyorum.

Telefonum hoparlörlere bağlanınca, "Beni almaya geliyor musun?" diye soruyor sessizce.

"Evet. Eğer ilk sıkıştığında beni arasaydın, bunu bir saat önce yapabilirdim."

"Aramadım... öyle değildi... sen... ah!"

"On beş dakika içinde orada olacağım," diyorum gülerek.

"Teşekkürler. Beni yolun kenarında, hendeğin ortasında bulabilirsin."

Ve onu tam da orada buluyorum. Belki sadece 30 santim kadar var, ama o ağır, ıslak kar, hareket etmek istemeyen türden, yani lastiklerinden uzaklaştırmaya çalışması boşuna. Kendi kendine konuşurken ağzının hareket ettiğini görüyorum, beni gördüğünde vücudunun nasıl çöktüğünü görüyorum. Arabasının kaputunun üzerine dramatik bir şekilde yarı uzanıyor ve onu hiç tahmin edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

"Vay vay vay. Kim tahmin edebilirdi ki, küçük kırmızı araba bu kadar karda yol alamayacaktı?"

"Kar lastiklerim var!"

"Sana bunu söylemek istemezdim tatlım, ama kar lastiklerin sekiz yaşında ve dişleri kalmamışsa, işlerini yapamazlar."

O öfkelenir ama karşılık vermez, bunun yerine kollarını göğsünde kavuşturur ve kaşlarını çatarak somurtur. Bere alnından kayar ve bana somurtmaya devam etmek için beresini gözlerinden çekmek zorunda kalır, benim sert kızım.

"Bu boktan şeyi süremezsın..." Dururum, koyu renkli kaşlarının yavaşça kalktığını fark ederim. Yüzünde bekleyen bir ifade vardır, başladığım kelimeyi bitirmemi beklemektedir. "Parlak kırmızı metal." Ağzının köşesi yukarı kalkar ve ben sırtarım. "Kanada kışları için yapılmamış."

Olivia iki kolunu da havaya kaldırır. Yumuşak köpek kulakları olan kalın eldivenler, bu hareketi korkutucu olmaktan çok sevimli hale getirir. "Peki, seçebileceğim yedi arabam olmadığı için özür dilerim!"

"Beş," diye

mırıldandım. "Ne?"

"Sadece beş arabam var."

Mocha gözleri sinirli bir şekilde yuvarlanır. "Bu yine de ortalama bir insandan dört tane fazla. Ama, dur, unuttum—Carter Beckett ortalama bir insan değil!"

Kolları yine havada ve dişlerimi alt dudağıma bastırarak gülümsememin tam anlamıyla sırtmaya dönüşmesini engelliyorum. "Alaycı kızlar cezalandırılır."

Olivia'nın yüzü gülümsemeyle parlıyor. Karın üzerinde yavaşça yürüyerek bana sarılıyor, çenesini göğsüme dayayıp bana gülümsüyor. "Özür dilerim. Beş arabanın da çok güzel ve sıradan olmamanı seviyorum."

"Mmm." Onu bir yandan diğer yana salladım, ellerim onun poposundaydı. "Benim süper insan olduğumu söyleyebilir misin? Belki de senin kendi süper adamın?"

Ceketimin yakasını tutup beni kendine doğru çeker, dudakları benimkine değir. "Konuşmaya devam et, koca adam. Bak bakalım bu seni nereye götürecekt."

"Bunun beni nereye götüreceğini çok iyi biliyorum — senin tatlı bacaklarının arasına." Önce ağzını, sonra burnunu öptüm. "Özür dilerim, Ollie. Az önce telefonda sinirlendiğim için özür dilerim."

"Önemli değil, Carter."

"Önemli. Sana bir şey oldu diye endişelendim ve kendimi kaybettim." Başparmağımla alnındaki kırıışıklığı okşayarak düzeltmeye çalışıyorum. Bu işe yaramayınca, o noktayı öpüp mizahla kurtarmaya çalışıyorum. "Sanırım senin her zaman söylediğin kadar mükemmel değilim."

Olivia yüzümü ellerinin arasına alır. "Sen mükemmel bir şekilde kusurlusun ve ben tüm kusurlarına rağmen seni seveceğim, çünkü sen de benim kusurlarıma rağmen beni seviyorsun."

"Seni çok seviyorum." Elimi kışına koyup onu kamyonete doğru hafifçe itiyorum. "Tamam. Arkamdan gel. Kar eriyene kadar bunu garajımda park edeceğim."

"Ama ben... yapamam... Hiç kamyonet sürmedim." "Çok naziktir. Söz veriyorum."

Olivia, önündeki zorlu göreve bakar: kamyonete tırmanmak. "Sanırım yapamam... Carter, sanırım ulaşamıyorum. Bacaklarım kısa."

"*Güçlü* küçük bacaklar." Onun arkasına geçip kollarımı kavuşturarak başımı sallayarak koltuğu işaret ettim. "Hadi. Bakalım bunu başarabilecek misin."

Gözlerini kısarak koltuğa dönüp oraya tırmanmaya çalışmaya başlar. Bu *çok* eğlenceli. *Hem de* çok eğlenceli. Cebimdeki telefonuma uzanmaya başlarım, çünkü bunu çok eğlenceli bulacak birkaç kişi tanıyorum.

"Aklından bile geçirme," diye bana bakmadan homurdanır. Her şeyi gören lanet olası öğretmenler.

Olivia homurdanarak koltuğa atlar, ayakları yerden sarkarken poposu havada kalır ve orta konsolu tutarak kendini yukarı çekmeye başlar. Kıkırdayarak, onu bu ızdıraptan kurtarır ve geri kalan kısmı da onu yukarı çekerek tamamlarım. Kamyonetin kasasından küreği alıp, onun arabasına geri döner ve lastiklerini kardan çıkarırım. Kendini oldukça iyi bir şekilde sıkıştırmış ve arabayı ileri gitmesi için birkaç dakika ileri geri sallamam gerekir.

Gitmeye hazır olduğumda Olivia'ya iki başparmağımı kaldırarak işaret ettim, sonra arabasına bindim. Araba benim için çok küçüktü ve dizlerim direksiyona çarpıyordu.

Olivia'nın karda araba kullanmaktan endişe duyan insanlardan biri olduğunu anlamam bir dakikamı aldı. Ya da belki de yıllık maaşından daha değerli bir kamyonet kullanmaktan endişe duyuyordu. Muhtemelen her ikisi de. Her neyse, onu sakinleştirmek için evime kadar olan yol boyunca hız sınırının üç mil altında sürdürdüm.

Beni garaja kadar takip ediyor ve ön koltuktan bir *sıçrayışla* ve gülümsemeyle iniyor. "Teşekkürler, Carter. O kadar da kötü değildi."

"Önümüzdeki kış yeni kar lastikleri." Anahtarlığındaki anahtarları kamyonetin anahtarlarıyla değiştiriyorum. "Ya da tamamen yeni bir araba." Doğum günü hediyesi mi? Belki. Ama bu yüzden beni hadım edeceği gibi görünüyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Anahtarlığına kamyonet anahtarlarını ekliyorum." Kaşlarımı kaldırıp gülümsedikten sonra tüm anahtarları asıp evin kapısını açıyorum. Olivia kıpırdamıyor.

"Görüyorum. Ama neden?"

"Karlı havalarda güvenle dolaşabilesin diye." Yine kapıyı işaret ettim.

"Carter, senin kamyonunu her gün süremem."

"Elbette sürebilirsin. Beş arabam var, unuttun mu? Şu anda buna ihtiyacım yok." Burnuna hafifçe dokunuyorum. "Ama senin var."

"Ama ama..."

"Senin poponu seviyorum."

Kollarını göğsünün üzerinde birleştirdi. "Carter."

"Olivia. Anlamsız bir şey için tartışıyoruz. Araban sana sorun çıkarıyor ve binlerce kilometre uzaktayken lastiklerinin patlamadığını bilseydim senin için daha az endişelenirdim. Lütfen, onu kullan. En azından kar eriyene kadar." Elini tutup onu kamyonete geri çekiyorum. "Ve bak!" Kapının iç tarafındaki bir düğmeye basıyorum ve bir yan basamak ortaya çıkıyor.

Olivia'nın ağzı açık kalır. "Bütün bu zaman boyunca bir basamak mı vardı? Ve sen beni tırmanmam için zorladın?"

Omuz silkiyorum. "İzlemesi eğlenceliydi. Ayrıca, popona dokunabildim."

Küçük yumruğu omzuma vurur. "Sen bir pisliksin."

"Mükemmel kusurlu, süper insan bir pislik."

Gülümsememeye çalışırken burnunu kırıştırır ama başaramaz. "Seni seviyorum."

Kolumu beline doladım ve yanağına öptüm. "Ben de seni seviyorum, balkabağım."

Olivia üst kata çıkıp üstünü değiştirmeye giderken, ben de Alannah'a söz verdiğim Oreo brownieleri yapmaya başlarım. Annem bu tarifi benim on ikinci doğum günüm için icat etmişti. Bu kötü çocukların içinde kurabiye hamuru var ve ben onu tavanın dibine yayarken yanlışlıkla birkaç kaşık yiyorum. Oops.

"Carter!"

Kendi kendime gülümsüyorum. Olivia'nın yukarıda ne diye bağırduğundan yüzde yüz eminim, bu yüzden biraz iltifat etmenin işe yarayacağını biliyorum. "Evet, canım?"

"Buraya gel!"

Kendimi tutmaya çalışarak merdivenleri çıkıyorum ve yatak odasına girdiğimde Olivia, elleri belinde, ayağıyla yere vurarak beni bekliyor.

Şöminenin üzerinde asılı duran büyük tuvali işaret ediyor. "O ne?"

Resmi inceliyormuş gibi yapıyorum, alt dudağımı ağzıma çekiyorum, bakışlarım Olivia'nın çıplak omuzlarının hatlarını, önünde oturduğu ateşin ışığında sırtına yapışan su damlacıklarını takip ediyor, ama resmi siyah beyaz bastırmıştım. "Sanat."

"Sanat mı?"

"Evet. Sanat."

Elleri başının etrafında uçuyor. Konuşurken çok ifadeci. "Bu sanat değil! Bu benim okurkenki resmim! Çıplak!"

"Doğru." Son yarım saat içinde en az üçüncü kez burnuna dokundum, çünkü çok sevimliydi. "Sanat. Ayrıca, sadece sırtını görebiliyorsun."

Gözlerim vücudunda geziniyor, yol boyunca ısınarak. Üzerinde sadece tişört ve külot var, muhtemelen resmi fark edip öfkeye kapıldığında giyinmeyi bırakmış. Ben de her erkeğin yapacağı şeyi yapıyorum: onu duvara itiyorum.

"Seni duvarımda görmek hoşuma gidiyor." Elim boğazını kavrarırken burnum onu takip ediyor. "Ve sanırım sen de orada olmaktan hoşlanıyorsun. Kabul edilebilir olsaydı, seninle ilgili her lanet fotoğrafı basar ve bu evin her santimini senin vücudunla kaplardım, ama kabul edilebilir değil ve sen benim hayalarımı koparabilirsin, ama ben onların olduğu yerde olmalarını seviyorum."

"Bacaklarının arasında mı?" Parmaklarımı külotunun içine sokup, sıcak ve ıslak kıvrımlarının arasında kaydırırken, o nefesini tutar.

"Evet, ama tercihen kışına tokat atmak."

"Carter." Bir başka nefes kesici ses, bu sefer biraz inanamama hissi ile. Sözlerime olan inanamama hissi zamanla azalacak.

"Kızgınmış gibi davranırken her zaman benim için ıslaksın." "Ben... numara yapmıyorum," diye boğuk bir sesle söylüyor, tırnakları omuzlarımı

omuzlarımı tırmalarken, ben iki parmağımı onun içine soktum. "Öyle mi?"

Bakışları bulanık, şişmiş dudakları nefes nefese açılırken, avucuma sürtünür. Pembe dili alt dudağını ıslatır, sonra bana kısa bir baş sallama yapar, ben de gülümserim ve parmaklarımı onun ıslak sıcaklığından çekerim.

Kahverengi gözleri büyüdü ve çenesi düştü. "Carter. Hayır. Ne yapıyorsun..."

Kapı zili çalıyor ve parmaklarımı ağızıma sokup, onun tadını yaladıktan sonra elimi onun kışına vuruyorum. "Hadi. Çocuklar geldi."

Ben yıkanıp Olivia giyinip kuşanıp, her zamankinden daha sinirli hale geldikten sonra, ön kapıyı açtım.

"Carter!" Alannah çantasını yere atar ve bana sarılır.

Jeremy onu kollarıma itmeden önce Jem'i zar zor görebiliyorum. Bunu çok seviyor gibi görünüyor, muhtemelen benim başarısız olmamı beklediği için.

"Oğlumuzu sanki ondan kurtulmak için sabırsızlanıyormuşsun gibi itip kakmayı keser misin?" Kristin'in eli Jeremy'nin kafasının arkasına çarpar.

Jeremy yüzünü buruşturur ve o yeri ovuşturur. "Üzgünüm. Carter amcasını görmek istedi." Adını söylerken sırtıyor, ama şaka ona dönüyor; gizlice hoşuma gidiyor.

Olivia, Jem'i alır, tombul yüzünün her santimini öper ve beni gülümsetir.

"Carter." Alanna dirseğimi çeker ve bir çanta kaldırarak bana göz kırpar. "Malzemeleri aldım."

İçine bakıyorum, bir kutu Oreo, pankek karışımı ve akçaağaç şurubu görüyorum. "Aferin dostum. Hepsini getirmene gerek yoktu ama. Ben hallettim!"

"Pfft." Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Önemli bir şey değil, dostum."

"Peki..." Jeremy eve girer ve etrafına bakınır. "Evi gezdirebilir misin?"

"Yatak odamı görmek istiyorum!" Alannah zıplayarak bağırır.

Kollarımı merdivenlere doğru uzatıyorum. "Bu taraftan, hanımefendi."

Alannah girdiği ilk yatak odasını seçer ve yatağa atlar. "Vay canına! Burası çok *büyük*!"

Jeremy, Jem'in oyun parkını kurarken Alannah odanın her santimini inceliyor.

"Kendi banyom var!" diye düşün içinden bağırır ve dışarı çıkıp önümde zıplamaya başlar. "Evin geri kalanını görelim!"

Her yatak odasına kafasını sokar, hepsi neredeyse aynı olmasına rağmen kendisinin en iyisi olduğuna karar verir ve benim yatak odamın kapısına uzandığında Olivia kendini kapının önüne atar.

"Şey, belki bu seferlik olmaz." Kıkırdaması endişeli bir hal almıştı.

Jeremy gözlerini kısarak yanından geçip kapıyı açtı. "Vay canına." Elleriyle taş şömineyi okşadıktan sonra başını banyoya soktu ve ağzı açık kaldı. Odayı geçip balkon kapılarını açtı. "Lanet olası balkonda lanet olası şömine."

"Küfür kavanozu için iki dolar, baba!" Alannah parmaklarını avucunun içine kıvrır. "Öde, dostum!"

Jeremy, Alannah'nın elini itip içeri girer ve hayretle odayı süzer. Olivia'nın resmine bakarlar ve Olivia'nın yüzünün kızardığını, tüm vücudunun heyecandan titrediğini, bakışlarını başka yöne çevirdiğini görürüm.

"Ollie," diye mırıldanır Kristin. "Bu sen misin? Muhteşem."

Olivia'nın kıkırdayan ve gevezelik eden Jem'i döndürüp eğmesini izlerken, Alannah'yı oturma odasında döndürüyorum. Sonra Olivia, Jem'i yukarı çıkarıp yatıracağını söylüyor.

Alannah yere yığıldığında, ona uzaktan kumandayı atıyorum. "Bir sonraki filmi seç. Ben Ollie teyze ve Jem'i kontrol etmeye gidiyorum."

"Tamam," der. "Bir dilim pizza daha yiyeceğim."

Yukarıda, kapı çerçevesine yaslanıp Olivia'nın Jem'e yumuşak bir şekilde şarkı söylemesini dinlerken, onu kucağında tutarken loş ay ışığında kalçalarının sallanışını izlerim ve pencereden yıldızları seyrederim. Yumuşak bir iç çekişle, onun alınına bir öpücük kondurur ve onu oyun parkına yatırır.

"Seni seviyorum, Jemmy," diye fısıldadı.

O yeterince yaklaştığında onu belinden yakalıyorum ve nefesini boğazında takılıyor, tırnakları pazılarımı ısıyor.

"Carter," diye fısıldadı karanlıkta. "Seni görmedim." "Ama ben seni gördüm. Ve seni çok seviyorum, çok ama çok."

Onu bir dakika boyunca sıkıca sarıyorum, onu kollarımda tutmanın bana verdiği huzuru, kendi cennetimi tadını çıkarıyorum. Aşağıda, Alannah'ı kalenin ortasında uzanmış, pizzasını yiyerek buluyoruz.

"*Inside Out'u* seçtim. Kız hokey oynuyor! Kızların hokey oynadığı filmler hiç yok."

Ben yanına uzandığımda mutlu bir iç çekişle başını omzuma yasladı ve parmaklarını Olivia'nın parmaklarına doladı.

Olivia her zamanki gibi haklı. Alannah film başladıktan on beş dakika sonra uykuya dalar. Emin olmak için ona on beş dakika daha veriyoruz, sonra onu kollarımın arasına alıp yukarı taşıyorum. Onu yatırıp battaniyeyle örttüğümde kıpırdanıyor.

"Carter?" Bulanık gözleri yavaşça açılır.

"Ne haber dostum?"

"Bu şimdiye kadarki en güzel pijama partisiydi." Bana sıkıca sarılır.

"Seni seviyorum dostum."

Göğsüm sıkışır. "Ben de seni seviyorum, küçük dostum."

Oda boyunca Olivia'ya el sallar. "İyi geceler, Ollie Teyze. Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, cesur kız."

Kapı arkamdan kapanınca omuzlarım rahatlamış bir şekilde sarkar.

"Başardım. İlk pijama partimi atlattım."

Olivia sırtıyor. "Ah, seni tatlı, saf aptal. Onlar gidene kadar bitmez." Dişlerini alt dudağına bastırıyor. "Kız arkadaşınla sevişmek için çok yorgun değilsin, değil mi?"

yok, değil mi?"

"Şey, ben..." Sözlerim, avucunu sikime kapatıp onu dikleştirmesiyle boğuk bir sesle kesilir. Olivia'yı omzuma atıp koridordan koşarak geçerim.

"Gök gürültüsü kılıcı asla yorulmaz."

BÖLÜM 41

DILF-ING SO HARD

OLIVIA

Uyandıgımda yalnızım, ki bu Carter'ın evinde uyuduğumda alıştığım ya da tercih ettiğim bir durum değil. En sevdiğim şey, onun başının bacaklarımın arasında olması ya da parmaklarının olmasıdır ve her ikisi de sık sık olur, ama dilenciler seçici olamazlar.

Bunun yerine ikisinden birini tercih ederdim, ama yatağın yanındaki küçük masada beni bekleyen ılık bir fincan çay var, bu yüzden şikayet edemem.

Alannah'ın yatağının boş ve dağınık olduğunu görünce şaşırmadım, ama Jem'i bulamayınca kesinlikle şaşırdım. Carter küçük adamı sever ve onunla kucaklaşmaktan hoşlanır, ama Jem'in Carter onu tutarken bebeklerin yaptığı şeyleri, örneğin kaka yapmak ya da ağlamak gibi, yapabileceğinden her zaman biraz korkmuş gibi görüldüğünü söylersem yalan söylemiş olurum.

Mutfak felaket durumunda, her yerde krep hamuru var — Alannah'nın kahvaltıyı hazırladığının kesin bir işareti — ve ortalıkta kimse yok, bu da beni biraz korkutuyor.

Bodrum merdivenlerinin başında duruyorum, ahır tarzı sürgülü kapı aralık ve içinden müzik geliyor. "Carter?"

"Buradayım, Ol!"

Burada pek çok şey var, örneğin geniş bir ev sinema sistemi — biliyorum, bir kale inşa etmeyi tercih etmemiz ironik — hava hokeyi masası, bilardo masası, basketbol atış oyunu ve etkileyici bir ev spor salonu bulunan bir oyun odası. Ben buradayken, çoğu sabah bir saatimizi orada egzersiz yapıyormuş gibi geçiriyoruz. Carter egzersiz yapıyor; ben ise koşu bandında amaçsızca koşarken ya da ağırlık kaldırırken yarım yamalak bir iş çıkarıyorum. O adam gömleksiz, terli ve homurdanırken odaklanmaya çalışın. Bu imkansız.

Ama en azından Carter bu sabah tişört giyiyor.

Ayrıca göğsüne bağlanmış, çok sevdiği silikon hokey patenini kemiren, geveze Jem de var. Bu manzara, kadınsı

biraz dans ettiriyor ve ben de durduğum yerde biraz rahatsız bir şekilde yer değiştiriyorum.

"Selam, bebeğim." Carter, sanki tam olarak ne düşündüğümü biliyormuş gibi sırtıyor.

O ve Alannah yan yana bir bankta oturmuş, bicep curl yapıyorlar. Alannah'ın ağırlıkları minik ve pembe, ve her curl'da *huuu* diye homurdanıyor.

"Hey, Ollie Teyze." Bana zar zor bakıyor. "Oh evet, bebeğim. Yanmayı hisset!"

Carter dudaklarını benimkilere yaklaştırmadan önce Jem'in saçlarına bir öpücük konduruyorum. "Ah, hay aksi. Görünüşe göre antrenmanı kaçırdım."

Carter ayağa kalkıp ağırlıklarını yere koyarken bana attığı bakış, beni anladığını gösteriyor. Beni çalışırken değil, bakarken yakalıyor. "Seni uyandırmayalım dedik."

"Onları tek başına kaldırmaya gerek yoktu. Beni uyandırabilirdin."

Omuz silkiyor ve Jem'in saçlarını karıştırıyor. "Önemli değil. Lanny her konuda bana yardım etti."

"Jemmy'nin altını bile değiştirdi!" Alannah iğrenmiş bir yüz ifadesi takınır ve burnunu tırmalar. "Çok kokuyordu." Gururla göğsünü gösterir. "Carter'a Jem'in kahvaltısını hazırlamasında yardım ettim."

"*Ben* de onu besledim." Carter da aynı derecede gururlu görünüyor, kocaman eli Jem'in karnını tamamen kaplarken onu göğsünde zıplatıyor.

Üçü birlikte o kadar sevimli ki, yumurtalıklarımın üreme dürtüsünü bastırmaya çalışıyorum.

Şimdi değil, bebek yapıcılar.

"Bana öyle bakmayı kes."

Ona göz kırparak başımı sallıyorum. "Nasıl?" Carter kalçasını öne çıkararak göz kırpmıyor. "İyi görünüyorum, değil mi?"

Omuzlarım kalkıyor. "Eh."

"Meh?" Yaklaşıyor, omzunun üzerinden hızlıca bir bakış atıyor - Alannah inanılmaz enerjik bir sıçrama hareketiyle meşgul - sonra dudakları yanağıma, çeneme, boynuma değişiyor. "Bence çok seksi görünüyorum. Harika bir *DILF* olurum, sence de öyle değil mi, Ollie kızım?"

Kalbim bacaklarımın arasında atmaya başlar ve bu düşüncenin aklımdan geçmediğini iddia edemedim, Alannah aramıza girer.

arasına girer.

"*DILF* ne demek?"

"O benim fff-mek istediğim bir baba..." Carter ağzını kapatır, gözleri benim yardımımı bekler gibi bana bakar. Onu kurtarmayacağım. Bu duruma kendini soktu; bakalım bundan nasıl kurtulacak. Alannah'ya kolayca gülümser ve kafasını okşar. "Balık tutmak istediğim bir baba." Burnunu kırıştırır. "Bu *DILFW* olmaz mı? Çünkü W ile başlıyor. Yani W'y'i eklemelisin, Carter." Başını eğip, onu bir kez daha değerlendirir ve koluna patronluk taslayan bir şekilde okşar, sonra uzaklaşır. Dudaklarımı ısırarak

Carter'ın tatlı, şaşkın yüzüne gülmemek için.

"Sen..." Carter tehditkar bir şekilde parmağını yüzüme doğrulttu, "...kes sesini ."

Dudaklarımı sıkıştırıp anahtarı atıyormuş gibi yapıyorum. "Evet, efendim." Alannah'ın peşinden dönüyor. "Hey, küstah!"

O dönerek ona şeytani bir gülümsemeyle bakar. "Paten kaymaya hazır mısınız?"

Odanın dışına koşarken ve gözyaşlarını silerken çığlık atıyor.

Merdivenleri çıkmak yeterli bir cevap ve yarım saat sonra, dördümüz Rogers Arena'nın buz pistine çıkıyoruz, ki bu benim asla söyleyeceğimi düşünmediğim bir şeydi. Ancak Vancouver Vipers'ın kaptanı olmak size bazı lüksler sağlıyor, örneğin onları bu öğleden sonraki maç için buz pistini hazırlamadan önce sizin kullanmanıza izin vermelerini sağlamak gibi.

Jem göğsüme sıkıca sarılıp, rahat ve sıcak bir şekilde yatarken, Carter eşiği geçmeme yardım ediyor ve ben yavaşça dönerek, Carter'ın her ev maçında gördüğü manzaraya hayranlıkla bakıyorum, on beş bin taraftar hariç.

"Kaskımı takmak istemiyorum."

"Kaskını takmak zorundasın."

"Ama sen kaskını takmıyorsun."

Kavganın olduğu yöne doğru dönüyorum, Alannah Carter ile tartışırken ellerini beline koymuş. Carter ona kaskını uzatıyor ama Alannah kaska bakmak yerine başka yerlere bakıyor. Küçük pislik.

"Ben bir yetişkinim" Carter'ın tek argümanı bu. Ben de en sık kullandığım argüman bu. "Benim beynim tamamen gelişti. Seninki gelişmedi." O,

toque şapkasıyla kafasına vuruyor. "Korunmak korumak
büyüyen beyinleri beyin hücrelerini korumalısın,
Lanny."

"Ama..."

"Ama yok. Kask tak ya da kayma, küçük hanım." Omuzlarını silkiyor.
"Bana kolay bir seçim gibi geliyor."

Aman Tanrım. Burası sıcak mı, yoksa bana mı öyle geliyor?

Alannah inleyerek başını geriye atar, sonra öne doğru adım atar ve
Carter'ın kaskını yerine takmasına izin verir.

Carter kaskını salladı. "İşte. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

Onun elini ittiğinde, buradan gülümsediğini görüyorum. "Tıpkı
babam gibisin."

"Yakışıklı mı?"

"*Sinir bozucu.*" Kıkırdayarak buza atlar, Carter'ın habersiz
ayaklarının arasından pakı çalar ve bir yarasa gibi hızla uzaklaşır.

Carter onun çok gerisinde değil ve farkına bile varmadan, onun
etrafında dönerken sopasının ucunda puck'ı yakalıyor.

"Ah, dostum! Çok hızlısın!"

Bir süre sonra, ben de bankta oturup Jem'i kangurudan çıkarır ve
kucağımda zıplatırım. Carter ve Alannah buz üzerinde hızla kayarken, o
da ellerini sallayarak gevezelik eder. Birkaç fotoğraf çekerim ve Carter,
Alannah'ya çapraz geçişler ve mükemmel bir "üst köşe" şutu atmak için
bileğini *doğru şekilde* hareket ettirme konusunda ipuçları vermeye
başladığında gülümserim.

"Bak, birini bariyere doğru ittiğinde, alçaktan girip yüksekte
bitirmelisin," dediğini duyarım, omzuyla onu nazikçe yana doğru
iterken.

"Carter! Ona ceza kutusuna nasıl düşüleceğine dair ipuçları
vermiyoruz."

Carter, Alannah'nın kulağına bir şey fısıldıyor ve Alannah kıkırdıyor,
sonra bana bakıp masum bir gülümseme atıyor. "Evet, Ollie." Puck'ı
Alannah'ya atıyor ve ona dönmesini söylüyor, sonra bana doğru geliyor.
Kokuşmuş eldivenleriyle burnuma dokunuyor. "Jemmy'yi gezmeye
götürmemi ister misin?"

"Tabii." Carter eldivenlerini ve sopasını çıkarırken onu bana
uzatıyorum ve Jem'in yanağına öpücük kondurup onu kendine sıkıca
sarıyor. "Dikkatli ol."

Dikkatli ol."

"Dikkatli olmak benim ikinci adımdır, Ol."

"Dikkatli senin ikinci adın *değil*. Dikkatli kelimesi senin kelime dağarcığında bile yok."

Beni doğal olarak görmezden gelir ve ben de yeğenimi kollarında tutarak buz üzerinde dönerken, kahkahalarla çığlık atıp Carter'ı güldürürken hayranlıkla onu izlerim. Görülmeye değer bir manzaradır ve daha fazla aşık olabileceğimi sanmıyorum.

Carter, sinir bozucu bir sırıtış ve daha da sinir bozucu bir göz kırpma ile yanımdan geçiyor. "Benim çocuklarım olsun istiyormuşsun gibi görünüyorsun."

Alaycı bir şekilde gülümser ve elimi sallayarak onu uzaklaştırırım. Sonuçta, *evet diye* bağırarak çok uygunsuz olurdu.

"Bu bir '*kesinlikle evet*' alaycı gülüşü mü?"

"Bu, '*senin bebeğin vajinamı kesinlikle mahveder*' alaycı bir gülümseme."

"Hm." Döndü, dilinin ucu üst dudağına değdi. "Bana *lanet olası* bir *evet* gibi geliyor."

Kesinlikle *evet*.

Ancak birkaç saat sonra, öğleden sonraki maçı bittiğinde ve Alannah Cara'nın omuzlarından atlayıp, Carter soyunma odasından çıkar çıkmaz ona doğru koşarken, yüzünde onun numarasıyla boyanmış halde, genel kanının benim zaten çocuklarım olduğu ve Carter'ın üvey baba rolünü üstlendiği olduğu ortaya çıktı.

Carter, Alannah'ı kucağına alır, endişeli bakışları bana doğru keskin bir şekilde bakar, sonra tekrar gazetecilere döner. Omuz silkerim. Jeremy, Alannah'ın televizyona çıkmasından çok hoşlanırdı.

"Bu kim, Carter?" diye sorar gazetecilerden biri. "Bu benim arkadaşım Alannah."

"Ben de hokey oynuyorum, biliyor musunuz?" diye sorar onlara. "Bu sadece erkeklerin sporu değil. Ve ben gerçekten çok iyiyim. Hızlıyım. Süper hızlıyım. Annem yıldırım gibiyim diyor."

Herkesin gözleri bana çevrilir ve biri sorar: "Öyle mi? Hangi takımda oynuyorsun?"

Alannah gururla gülümser ve omuzlarını geriye atar. "Avalanche takımında oynuyorum. Biz mavi takımız. Ve ben Carter gibi orta saha oyuncusuyum."

"Harika! Carter'la vakit geçirmek eğlenceli mi?"

Kafasını salladı. "Jemmy ve ben dün gece Carter'da uyuduk. Pizza ve Oreo brownileri yedik, çünkü Carter ve ben Oreo'ları çok seviyoruz, film izledik, sonra Carter beni yatağıma yatırdı ve bu sabah ona kokan popoyu nasıl değiştireceğini gösterdim, sonra spor salonunda egzersiz yaptık ve beni paten kaymaya götürdü." Derin bir nefes alır ve vücudunu gevşeten bir iç çekişle nefesini verir. "Carter en iyisi."

Ah, kardeşim son cümleyi hiç *sevmeyecek*.

"Öyle mi?" Muhabir eğlencesini gizleyemiyor. Diğerleri gibi o da bana bakıyor. "Peki Carter'ın senin, şeyinle çıkması hakkında ne düşünüyorsun..."

Gözlerimi devirme isteğine karşı koyuyorum. Konuyu dolandırıp, bilmek istediklerini, yani benim iki çocuklu bekar bir anne olup olmadığını anlamaya çalışıyorlar.

Alannah, muhabirin sorusunu bitirmesine fırsat vermiyor. İki kolunu da Carter'ın boynuna doluyor ve yanağını onun yanağına sürtüyor. "Umarım evlenirler, ben de çiçek kız olurum ve bir sürü bebekleri olur."

Hay aksi.

BÖLÜM 42

BENİM BEBEK KÖPEĞİM OL
ANNEM

OLIVIA

"YARDIMCI OLABİLİR MİYİM, HUYSUZ?"

Carter kollarını göğsünde kavuşturup, odanın diğer ucundan bana somurtarak bakıyor. La-Z-Boy koltuğunda uzanmış, hiç de rahat görünmüyor. Aslında, oldukça huysuz görünüyor, bu yüzden ona bu lakap takılmış. "Ben huysuz değilim."

"Huysuz bir pantolon gibisin."

"Tabii ki huysuz bir pantolonum!" Elini havada sallıyor. "Ne zaman buraya gelsek, beni o ikisi için terk ediyorsun. Bana yardım etmek istiyorsan, o tatlı kıcını buraya getirip kucağıma oturabilirsin."

"Paylaşmak önemlidir, Carter," Hank yanımda fısıldıyor, ben boş elimle kucağımdaki Dublin'in kafasını okşarken, eli şefkatle benim elime giriyor. "Ayrıca, bahar tatilinden döndüğünüzden beri ikinizi görmedim." Kendi kendine gülümsüyor. "Aslında, seni hiç *görmedim*, ama ne demek istediğimi anlıyorsun."

"Lanet olsun..." Carter elini yüzüne sürer. "Sen, kör olduğunu alay konusu yapan tanıdığım tek kör adamsın."

"Sanırım tanıdığın tek kör adam benim, nokta. Ve kendimle dalga geçemezsem, hayatın anlamı ne ki?" Hank kolunu omuzlarıma doladı. "Sen sadece senin kadını aldığım için kızgınsın. Üzülme, ben her zaman kadınların sevgilisi olmuşumdur."

"Ireland'la on dört yaşında tanıştın, on beşinde çıkmaya başladın, on sekizde evlendin ve başka bir kadınla hiç birlikte olmadın." Carter kucağını okşar ve bana kaşlarını kaldırarak beni oraya çekmeye çalışır. Ben cevap vermezsem gözlerini devirir. "Buna kadınların sevgilisi denemez."

"Kıskanç gibisin." Bu ikisinin akraba olmaması şaşırtıcı, çünkü Hank şu anda Carter kadar kendini beğenmiş görünüyor. "Neden şikayet etmeyi bırakıp Ollie'nin diğer tarafına gelmiyorsun?"

"Çünkü lanet köpeğin orada, onun işine burnunu sokuyor!"

Dublin başını kaldırıp Carter'a baktı. O sevimli, başını eğik bakışlarından biriydi, hüzünlü çikolata rengi gözleri ve sarkık kulaklarıyla.

Carter iç çeker. "Evet, evet. Sen sevimlisin, herkes seni seviyor; anladık, Dubs."

Gülerek, Dublin'i kendime yaklaştıırıp kanepede yer açtım ve elimi hafifçe vurarak onu çağırdım. "Gel buraya, koca bebek."

Carter'ın hemen ayağa kalkıp boş yere koştuğunu söylemek yalan olur. Üç aydır birlikteyiz ve bu adam hala aramızdaki gereksiz mesafeden nefret ediyor. Bunun beni rahatsız ettiğini söyleyemem. Onun aşk dili fiziksel yakınlık ve ben ona ihtiyacı olanı vermekten hoşlanıyorum, bu yüzden köpeğin yanına oturduğu anda parmaklarım onun parmaklarını kavırıyor. Dudakları omzuma değiyor, "*Seni seviyorum*" diye fısıldayarak cildimi öpüyor.

"Bebeklerden bahsetmişken..."

Hank'in sözleri omuzlarımı gerdi. Alannah, Carter'ın hokey maçının ardından gazetecilere evlilik ve bebek bombasını patlatmalı bir aydan fazla oldu ve biz bu konuyu doğrudan ele almaktan kaçınmayı başardık, ancak Carter fırsat buldukça evde dolaşıp kendine DILF diyor. Hatta onu, telefonumdaki ismini "*Dünyanın En Seksi Erkeği*"nden "*Dünyanın En Seksi DILF'i*"ne değiştirmeye çalışırken yakaladım. Düşün ve bebekleri düşünmek için henüz çok erken olduğunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor. Geleceği merak etmek yerine, şimdiki zamanda yaşamak, birbirimizi daha yakından tanımak için geçirdiğimiz her anın tadını çıkarmak istiyorum.

Ve yine de, Hank cümlesini bitirdiğinde, bu hiç de beklediğim şey değildi.

"Ne zaman bir köpek alacaksın?"

Carter'a bakıyorum, bir eli Dublin'in tüylerine gömülü, boş eliyle benim elimi düzenli bir şekilde okşarken, özlem dolu bakışları köpeğe sabitlenmiş. "Köpek mi istiyorsun?"

O başını sallar. "Max bizimle büyüdü. Ben on beş yaşındayken öldü. Ailem, benim hokey antrenmanlarım ve Jennie'nin dans dersleri çok yoğunlaştığı için başka bir köpek almamıza izin vermedi. Neredeyse hiç evde olmuyorduk. Köpeğe haksızlık olur dediler." Yanımsağız bir gülümseme

Dublin'in ipeksi altın rengi kulaklarından birini geriye doğru iterek dudaklarına dokunur. "Aileme çok kızgındım. O zamanlar farkında değildim, ama şimdi onların haklı olduğunu biliyorum. Onu sürekli aile üyelerine bakmaları için emanet etmek adil olmazdı, şimdi de olmaz."

Ben kaşlarımı çatmadan Hank dizimi salladı. "Ama artık öyle değil, Carter. Olivia hanım burada. Sen yokken evde onunla kalacak kimsenin olmadığı eski bahanen, açıkçası, artık geçerliliğini yitirdi, evlat."

"Senin köpeğine ben bakarım," diyorum.

Carter şefkatle gülümser ve elimi sıkar. "Bir gün."

"Harika. Köpeklerden bahsetmişken, ne zaman bebek sahibi olmayı düşünüyorsunuz ve beni bir tür sahte büyükbaba yapacaksınız?"

"Köpeklerden bahsetmişken, ne zaman bebek sahibi olacağız?" Carter burnunun köprüsünü sıkıştırıp gözlerinin kenarlarını ovuşturur. "Bu hiç mantıklı değil, ihtiyar."

"Son zamanlarda üvey baba Carter herkesin dilinde."

Hank haklı, keşke yanılseydi. Mart başında Jem ve Alannah'yı hokey maçına götürdüğümüzden beri çıkan haberler hiç durmadı. Her yerde olan ve her şeyi bilen insanlar bazen hiçbir şey bilmiyorlar.

Benim öğretmen olduğumu anlamaları uzun sürmedi. Carter okula uğramayı alışkanlık haline getirdiğinde, bunu anlamak zor değil. Ayrıca, öğrencilerinden biri medyaya Carter Beckett'in kız arkadaşını tanıdığını söylediğinde de durum pek iyiye gitmiyor. Makale iyiydi, ama konu bu değil. Kim olduğunu bulmam yirmi dakikamı aldı ve ona benim ne iş yaptığımı ve hangi okulda çalıştığımı söylemek için ne kadar para aldığını sorduğumda, gururla yüz dolarlık banknotu gösterdi. Ertesi sabah bana çay ve kurabiye getirdi ve ödeştik dedi. Üç mil koşusu sırasında "kazara" bir turunu kaçırdığım ve ona fazladan bir tur koşturduğumda hala böyle düşünüyor muydu, emin değilim.

"Bu gazeteciler onun ve benim hayatım hakkında her şeyi biliyorlar," diyorum, "ama Alannah ve Jem'in benim çocuklarım olmadığını henüz anlamadılar."

"Oh, biliyorlar," diye soğukkanlılıkla cevapladı Carter. "Sen zorluklarla boğuşan bekar bir anneysen ve ben de ortaya çıkan seksi üvey babaysam, bu çok daha ilginç oluyor."

"Sürekli bunu söylüyorsun, ama kendine DILF diyen tek kişi sensin."

"Hayır!" Telefonuyla oynadıktan sonra, Jem'i omuzlarında ve Alannah'nın elini tutarken, bir sepet dolusu abur cuburla marketten geçerken çekilmiş bir fotoğrafını bana gösterdi. Boğazını temizledi ve sadece ona özgü bir kibirle makalenin başlığını okudu. "*Carter Beckett: İslah olmuş playboy, People'ın En Seksi Erkeği, hokey fenomeni ve şimdi de hepimizin yatmak istediği üvey baba!*"

Elbette bu makaleyi görmüştüm. Cara, baldızım ve annem de bana göndermişti. Üçü de, söz konusu çocukları *doğuran* Kristin bile, makaledeki her kelimeye hevesle katılıyordu.

"Bazen bu makaleleri senin yazdığını düşünüyorum."

Hank gülerek burnunu çektirdi. "Benim en sevdiğim hamilelikle ilgili olanıydı. Carter'ı aradım, son öğrenen ben miyim diye sormak için." Aniden nefesini tuttu ve kahve masasındaki tabletini almak için öne eğildi. Gömleği kot pantolonunun belinden çıkmış, sırtına kadar çıkmış ve Carter'ı ayağa fırlatan çirkin bir morluk ortaya çıkmıştı. "Hamile kalmaktan bahsetmişken..."

"*Hank!* Ne oldu?" Carter dikkatlice sırtına dokunurken Hank onu itti.

"Oh, endişelenmeyi bırak. Ben iyiyim."

"İyiyim mi? Her yerin morarmış! Bu benim elim kadar büyük!"

"Artık neredeyse hiç acımıyor. Geçen gün duşta biraz fazla coşkuyla şarkı söyleyip dans etmiş olmalıyım. Duştan çıktığımda yerdeki su birikintisinde kayıp düştüm."

Bu, Carter'ın endişesini gidermiyor gibi görünüyor ve Hank'i koltuğuna oturtmasına yardım ettikten sonra, çenesinde durmak bilmeyen bir seğirme başlıyor. Elimi onun elinin üzerine koyarak, parmaklarının uyluğunda durmadan yaptığı ritmi durduruyorum.

"Neden beni aramadın?"

"Sen şehirde değildin. Bak, Carter, endişelendiğini biliyorum, ama ben iyiyim. Kalktım, üzerimi temizledim. Dublin yanımda kaldı." Dublin'in kulaklarını okşadı. "Değil mi, Dubs? Evet, öyle yaptın. Sen benim iyi oğlumsun."

"Beni her zaman arayabilirsin, Hank, tamam mı?" Elini nazikçe sıktım. "Takılmak için Carter'ın yanında olmasına gerek yok."

"Oooh-ho-ho." Sırıttışı elektrik gibidir. "Duydun mu, Carter? Kızına yaklaşıyorum." Tabletini sallar. "Neyse, dediğim gibi, Ollie, bir sonraki kitabımızı seçtim. Aslında bütün bir seri. *Sahip Olunan, Talep Edilen, Mahvolan*. Yorumlara göre çok heyecanlı bir kitapmış."

Carter'ın gözleri büyüdü ve yüzünü elleriyle kapattığında, "Ne oluyor lan" diye nefesini zar zor duyabiliyorum.

"Bunu giymek istediğinden emin misin? Bacakların üşütebilir."

"Tabii ki eminim." Jennie, ellerini beline koyarak dönüyor ve erik rengi deri mini eteğiyle kendi kışına bakmaya çalışıyor. "Kıçım bu etekle harika görünüyor."

Carter'ın yüzü buruşur, gözleri kısıılır.

"Çok seksi görünüyorsun." Cara kışına *hafifçe* vurur. "Bütün erkekler senin peşinde olacak..."

"Hayır." Carter başını sallar, biranın kapağını açar ve yarısını içer. "Hayır."

"Bence çok güzelsin," diyor Garrett. Bağırarak üzere olduğunu fark ediyor mu acaba? Muhtemelen farkındadır, çünkü kulakları kızarmış ve hemen uzaklaşıp kanepeye çöküyor.

"Hizmeti olan özel bir kabin ayırttım," diyor Carter. "Orada kalabiliriz. Dans pistine çıkmamıza gerek yok."

Emmett, gözlerini deviren Jennie'ye "*Üzgünüm*" der.

"Dans etmemize izin vermeyecekseniz neden dans kulübüne gidiyoruz ki?" Cara, Carter'ın kaşlarının arasını parmağıyla dırter. "Sizler play-off'ların ilk turunu kazandınız; kutlama yapmalıyız! Jennie kışını sallayarak ve sert bir şeye sürtünerek kutlama yapmak istiyorsa, öyle olsun. O bir yetişkin."

"Dans etmekten çekinmem," diyor Adam umut dolu bir gülümsemeyle. "Belki biriyle tanışırım." Kaşlarını çatıyor. "Hayır, dur. Belki hazır değilim." Kafasını sallıyor ve birasını dudaklarına götürüyor. "Hayır, hazır değilim. Masada kalacağım."

Kolunu sıkıyorum. "Hazır olduğunda biriyle tanışacaksın ve o kişi mükemmel olacak."

"Evet," diyor Garrett omzunun üzerinden. "Carter birini bulabiliyorsa, senin için çocuk oyuncağı olur dostum." Tereddüt ediyor. "Siktir. Şimdi canım pasta çekti."

"*Sen bekarsın!*" diye bağırır

Carter. "Evet, kendi tercihimle."

Carter, Garrett'ın şapkasını kafasından çıkarır. "Hayır, çünkü sen sinir bozucusun!"

"*Sen sinir bozucusun!*" Garrett ayağını Carter'ın dizine dolayarak onu oturma odasının zeminine devirir ve Carter da onu kendisiyle birlikte yere düşürür.

"Çocuklar," Emmett ikisi güreşirken mırıldanır. "Çok utanç verici."

Adam başını sallar. "İronik olan, en küçüğünün ben olmam."

"Ama kesinlikle en olgun olan sensin," diye cevaplar Emmett, birasını yudumlarken.

"Oh, kesinlikle."

Burada şunu söylemek istiyorum: Çocukların kavga etmesi, yerde yuvarlanması —tipik bir durum değil, ama öyle. En utanç verici kısmı ise, *bunu —ah, söylemek bile istemiyorum—* sevimli bulmam. Nedenini sorma, hiç bilmiyorum. Tek bildiğim, bu grup erkeğin birbirini çok sevdiği ve onların aptalca davranışlarını izlemek, buz üzerinde sergiledikleri korkutucu tavırlarıyla tam bir tezat oluşturuyor.

"Erkek arkadaşın bir pislik," Garrett, kanepenin yanına oturduğumda mırıldanıyor. Saçını düzeltmeye çalışıyor ama işe yaramıyor, bu yüzden şapkasını tekrar kafasına takıyor. "Hala yapabiliyorken kaçmalısın."

Jennie aramıza oturur, bir bacağını diğerinin üzerine atar ve Garrett'ın turkuaz gözleri, dizinin yanında sallanan siyah topuklu ayakkabıyı izleyerek büyür.

"Selam. Merhaba." Avuçlarını uyluklarından aşağı doğru sürükler. "Yeterince var mı... biraz daha ister misin... Sana biraz yer açayım." Ayağa fırlar, parmaklarını saçlarına geçirirken şapkasını kafasından düşürür. "Başka bira isteyen var mı?"

Kıkırdayarak Jennie'ye dirsek atarım. "Garrett senden korkuyor olabilir."

"Korkması da gerekir. Bana ters bir bakış attığı anda onu buradan doğu kıyısına kadar tekmeledirebilirim."

Bundan hiç şüphem yok. Jennie ve ben binicilik dersleri alıyoruz. dersleri birlikte alıyoruz, Jennie kardeşini kardeşini şantajla tehdit etmesi sayesinde. Onun neredeyse tamamen Carter'ın kadın versiyonu olduğunu öğrendim — kendine güvenen ve filtre kullanmayan—ayrıca çok da sert bir kadın. Her çarşamba iş çıkışı ata biniyorum, ama daha da önemlisi, Jennie'de harika bir arkadaş buldum.

Arabamız gelene kadar bir saatimiz daha var, bu yüzden çocuklar bira pong oyununa dalıyorlar. Carter hile yaptığımı söylediği için ben bu oyunu oynayamıyorum, ama o sadece kaybeden birisi. Üçüncü kez kafasından ping-pong topu vurduğunda, bir şeyler olduğunu anlıyorum. Merdivenleri tırmanırken, her şeyin tesisatını kontrol etmekle ilgili bir şeyler mırıldanıyor ve ben de iki dakika sonra onu takip ediyorum, balkonda, korkuluğa yaslanmış halde buluyorum. Hank'in evinden döndüğümüzden beri bütün öğleden sonra keyifsizdi ve sanırım nedenini biliyorum.

Yanına yaslanıp omzuna hafifçe dokunuyorum. "Hey, sen." Alnımı öpüyor. "Hey, prenses."

Onun bakışlarını takip ederek, buradan neredeyse mavi görünen dağların tepeleriyle kaplı, her daim yeşil kalan ormanlara bakıyorum. Carter aslında bakmıyor. Bakışlarının hiç kaymaması ve kaşlarının arasındaki küçük kırışıklıktan bunu anlayabiliyorum.

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum. "Hank için endişeleniyorsun."

Omuzları iç çekmesiyle birlikte düşüyor. "Yaşlanıyor. Eskisi gibi kendi başına dolaşamıyor. Ve o çürük... Ya kalkamamış olsaydı? Ve neden hiçbirimizi aramadı? Bazen çok inatçı olabiliyor."

"Bağımsızlığını seviyor, Carter. Bunun için mücadele etti."

Yine iç çekerek yüzünü elleriyle ovuşturdu. "Bir gün bana ihtiyacı olduğunda telefona ulaşamayacağından endişeleniyorum. Belki haftada birkaç kez gelip ona yardım etmesi için bir hemşire tutmalıyım. Bu iyi bir fikir mi?"

"Harika bir fikir, ama bunu Hank ile konuşman gerekiyor."

"O ne isterse onu yapar. İnatçıdır." "Mhmm."

Tanıdığım başka biri gibi."

Carter gülümsedi. "Benimle birlikte onunla konuşur musun? Beni dinlemiyor ama seni dinliyor."

"Tabii ki konuşurum." Alnındaki dalgalı saçlarını okşarım. "Aşağı inmeye hazır mısın?"

"Biraz daha burada kalabilir miyiz? Sadece sen ve ben olduğumuz zamanları seviyorum."

Ben başımı sallayınca, beni kendine doğru çeker, sırtımı göğsüne dayar ve çenesini omzuma koyar. Nisan sonunun havası ılık, özellikle de yaşadığımız cehennem gibi kıştan sonra, ama beni kucakladığında hissettiğim sıcaklıkla karşılaştırıldığında hiçbir şey.

"Seni özleyeceğim."

"Biliyorum, tatlım. Ben de özleyeceğim. Ama play-off'ların güzel yanı, evden en fazla iki gece uzak kalmak zorunda olman."

"Sanırım kısmi yalnızlığa alışmaya başlamıştım." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Onun benim yalnız ya da mutsuz olduğumu düşünmesini istemiyorum; gerçek bundan daha uzak olamazdı. Birlikte geçirdiğimiz kısa zamanları, onun kollarında uykuya daldığım geceleri değerini bilmeyi öğrendim ve bu geçici anları en iyi şekilde değerlendirdik. Ama Arizona'yı dört maçta süpürdüler, bu da çocukların bir sonraki turdan önce Vancouver'da birkaç gün daha kalacakları anlamına geliyor. "Arka arkaya bu kadar çok gece seninle uyumak beni şımarttı, hepsi bu."

Yumuşak dudaklar yanağıma dokundu. "Senden ayrılmaktan nefret ediyorum, Ollie. Hiç bu kadar sezon sonu gelmesini iple çekmemiştim. Hokey yok, okul yok, sadece sen ve ben. Eylül geldiğinde benden bıkmış olacaksın."

Onun kucağına daha da sokuluyorum. "İmkansız."

Carter'ın nefesi boynuma üfleniyor, her nefes alışında parmakları metodik bir şekilde kolumu okşarken bir öncekinden daha da sarsılıyor. Endişeli,

ama Hank hakkında konuştuğumuzdan beri, nedenini bilmiyorum.

"Ne zaman benimle birlikte yaşamaya başlayacaksın?" Bu istek, omzuma karşı nazik, çekingen bir fısıltı olarak geliyor ve tüm vücudumu, ayak parmaklarımın ucuna kadar titretip ısıtıyor.

Onun kollarında dönerek, bahar güneşinin altın ışığının beklenmedik utangaç ifadesine yansımaları izliyorum. "Seninle yaşamaya mı?"

Carter başını sallıyor ve otururken beni de yanına, şezlonga çeker. Endişeli bir şekilde dağınık saçlarını eliyle tarar ve sonra parmaklarını benimkilerle birleştirir.

"Seni seviyorum," diye başlıyor, günde en az yüz kez tekrarlamayı sevdiği cümleyle. "Seni çok seviyorum ve biliyorum ki henüz çok erken, ama lanet olsun Ollie, seni gerçekten çok seviyorum. Ben yokken, tek düşünebildiğim şey seni kanepede kucaklamak, ya da kollarımda uykuya dalmak, ya da sabahları evin içinde sadece benim tişörtümü giyip, uykulu gülümsemeyle, dağınık topuzundan kaçmaya çalışan bukleleleriyle dolaşman. Uçaktan indiğimde, görmek istediğim ilk kişi sensin. Ve ben evdeyken... senin de evde olmanı istiyorum. Birlikte evde olmamızı istiyorum."

Bu adamı nasıl buldum? Nasıl bu kadar tartışılmaz bir şans yakaladım? Carter, hayatıma fırtına gibi girip, varlığından haberdar olmadığım duvarları yıkıp, tüm dünyamı bir güneş ışığı gibi aydınlatarak hayatımın en güzel şeyi oldu. Ve birlikte evde olmak kadar güzel bir şey hayal edemiyorum.

"Ya senin benimle birlikte yaşamana izin vermek istersem?" İstemiyorum. Carter benimle birlikte olduğunda küçük evim patlayacakmış gibi geliyor. Bacakları yatağımın kenarından sarkıyor ve mutfağımda en fazla iki gün yetecek kadar yiyecek saklayabiliyorum. Bundan fazlası olursa, artık evim gibi hissetmiyorum.

Ama onu kızdırmayı seviyorum ve bu kadar gergin olduğunda, biraz mizah onun gerginliğini gidermeye çok yardımcı oluyor.

Burnundan zorla nefes verirken göz kapakları kapanır. Zümrüt rengi gözleri benimkilerle buluştuğunda eğlenceli bir şekilde dans eder. "Ama beş arabamı nereye park edeceğim?"

Gözlerimi devirip omzuna hafifçe vuruyorum, ama o devam ediyor.

"Köpeğimizi yatağa sığdıramayacağız ve sana doğuracağım tüm bebekler için yerimiz olmayacak, sonuçta

vajinanı onarılamayacak şekilde mahvedecek. Ama en kötüsü de..." Ağzını ağızıma yaklaştırır, sesi alçak ve kalındır. "Şömine yok."

Bu kadar delicesine aşık olduğum adamıma ve birlikte yaşayacağımız hayatın resmini çizdiği tabloya bakmadan edemiyorum. Ve şüphesiz biliyorum ki, birlikte olduğumuz birkaç aya rağmen, istediğim şey bu.

Carter yüzümden düşen bir saç telini kaldırıp kulağımın arkasına koyuyor. "Ben yokken köpeğime bakmanı istemiyorum. *Seninle birlikte* bir köpek almak istiyorum. Senin benim köpek annem olmanı istiyorum."

"Köpek yavrusu annesi mi?"

"Evet. Ve sonunda gerçek bebek annesi." Yüzümü avuçlayarak yakıcı bakışlarıyla gözlerime bakıyor. "Seni seviyorum Ollie ve en çok istediğim şey seninle bir yuva kurmak. Evet de."

"Evet mi? Bu bir talep mi?"

"Evet." Bu bir kelimedenden çok bir hırıltı gibiydi. Gülümsememi zorla bastırdım. "Tamam."

"Tamam mı?" Yüzümü daha sıkı kavrar, gözleri benimkilerle buluşur. "Bu bir evet mi?"

"Talep söz konusu olduğunda başka seçeneğim olduğunu sanmıyordum."

Carter'ın sırtışı patlıyor, beni sırt üstü yatırıyor ve avını kokusundan yakalayan bir hayvan gibi üstüme çıkıyor.

Onun alnındaki asi dalgaları parmaklarımla düzelterip, ipeksi saçlarına parmaklarımı geçiriyorum. "Burada seninle bir hayat kurmaktan daha çok sevdiğim bir şey yok. Yani, evet. Binlerce kez evet. Seninle birlikte yaşayacağım."

Carter dilini ağızıma gömüyor, ama ben bunun tadını çıkarmaya fırsat bulamadan, beni koltuğun üstünden çekip kollarında merdivenlerden aşağı koşuyor.

"*Evet dedi!*"

Odadaki sesler aniden kesilir ve herkesin şaşkın bakışları bize yönelirken ben yüzümü ellerimle kapatırım.

"Evleniyor musun?" diye sorar Garrett sonunda.

Carter'ın yüzü buruşur. "Ne? Yani, sonunda evet, ama..." Beni ayağa kaldırır, kollarını genişçe açar ve bir dönüş yapar. "*Olivia taşınıyor!*"

BÖLÜM 43

BEN OLGUN
DEĞİLİM, APTALIM;
ARALARINDA FARK
VAR

CARTER

"*BİR TANE BULDUM!*"

"Ne? Bir bakayım." Olivia'nın elinden oltasını almaya çalışıyorum, ama o elini çekiyor.

"Geri çekil!" diye bağılıyor, bacağını uzatıp bana su sıçratıyor. "Kaçmasına izin vereceksin!"

"Hayır, değilim!" Tekrar oltaya uzanıyorum, ama o dereye doğru koşarak, giderken oltasını topluyor. "Balık tutmayı biliyorum, *Olivia!*"

"Bunu yaptığını görseydim sana inanırdım, *Carter!*" Dilini çıkarıp ağzının köşesini dürtüyor, homurdanıyor, oltayı çekiyor ve somon sudan çıktığında, yüzünde kibirli bir gülümseme yayılıyor. "Şimdi ne oldu? Benim dört, senin sıfır mı?"

"Kapa çeneni." Ona su sıçratıyorum ama o sadece kıkırdıyor. Bu biraz manyakça ve biraz da korkutucu. "Çünkü sana benim iyi oltamı kullandırdım."

"Çünkü ben daha iyiyim." Göz kırıyor. "Bu oltayı ve pantolonundaki oltayı kullanmakta."

"*Ollie,*" diye mırıldanıyorum, yarı nefes nefese, yarı kahkaha atarak, ona doğru sürünerek. "Şu anda olduğu kadar sana hiç bu kadar çekici gelmemiştim."

"Sen bana her zaman ilgi duyuyorsun," diye mırıldanıyor, somon balığından kancayı çıkarmaya odaklanmış halde.

Bu doğru. Her zaman. *Her zaman, her zaman, her zaman.* Ama şu anda onu özellikle seksi yapan bir şey var: dizlerine kadar suya batmış, sıçrayan suyla ıslanmış minik kot şortuyla nehirde durması ve boyunun üçte biri kadar uzunluğunda bir balık tutması.

Olivia homurdanarak büyük balığı yukarı kaldırır ve kollarının üzerine atarken bana sırtarak bakar. "Fotoğraf çekebilir misin? Böylece

benim sadece bira pongunda değil, somon balıkçılığında da seni yendiğimi her zaman hatırlayabilirsin."

Boğazımda bir protesto gürültüsü yükselir, ama onu tekrar tekrar fotoğrafını çekerken bu gürültü hızla kahkahaya dönüşür ve Olivia balığı serbest bıraktığında, büyük bir kayanın üzerine çıkıp otururum.

O da yanıma çöküp başını omzumun üzerine koyar. "Bunu gizli spank bank klasörüne ekledin mi?"

Telefonumu cebime soktum. "Evet."

"Bu, oraya koyduğun normal resimlerden biraz... *farklı*." "Çok seksi görünüyorsun. Bacakların ıslak ve gülümsemen benimki kadar benimki kadar küstah." Ona doğru eğildim, dişlerim alt dudağıma bastırırken burnumun ucu onun burnuna değdi. "Yani, eğer kıyafetlerini çıkarıp şu anda boğazını sikkeme izin vermek istersen, bir fotoğraf çekip onu da ekleyebilirim, ufaklık. Dışarıda çekilmiş fotoğrafımız yok."

"Bu doğru değil. Geçen hafta balkonunda bacaklarımın arasında senin fotoğrafını çektim."

"Oh evet. Siktir. O gün kral gibi yedim." Omzuyla omzuna hafifçe vuruyorum. "Ve *benimmiş gibi* konuşmayı bırak. O senin de. Sadece balkon değil, bütün ev."

"Henüz değil, resmi olarak değil."

Gözlerimi devirdim. "İlk adım attığın andan itibaren senin oldu."

Yanakları pembeye döndü. Hâlâ bazen kızardığı için çok sevimli.

"Carter."

"Ne? Sen oraya aitsin ve her zaman öyle oldun. Resmi olarak evinden ayrılmayı ve bir daha asla *bizim* yatağımızdan başka bir yerde uyumamayı beklesen de beklemeden de, o senin."

"Asla mı?"

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Asla asla *asla*."

Olivia geçen hafta sonu ilk kez ben yokken benim evimde kaldı. Bu konuda çok gergindi, ama ben yokken mutfağımda dolaştığını, kanepelerimde uzandığını, yatağımda uyuduğunu bilmek içimi rahatlatıyor.

Benimle birlikte yaşamayı kabul etmesinin üzerinden bir ay geçti ve geçen hafta sonunda evini satışa çıkardık. Vancouver emlak piyasası şu anda çok hareketli olduğu için, ev 36 saat içinde istenen fiyattan %25 daha yüksek bir fiyata satıldı

. Satış işlemi Haziran sonuna kadar tamamlanmayacak, yani Olivia'nın sadece "uyumaya geldiğini" iddia ettiği altı hafta daha geçirmem gerekecek.

Birlikte yuvamızı kurmak için sabırsızlanıyorum.

"Biliyor musun," dedim, ona doğru eğilerek. "Cara ve Em'in düğünü o hafta sonu."

"Mhmm."

"Yani taşınmak için çok meşgul olacağız. Ve sen de en az iki hafta boyunca Cara'dan saklanmakla meşgul olacaksın."

"Bu doğru."

"O zaman belki de şimdi taşınmalısın."

"Hmm..." Olivia dudaklarını büzüyor, başparmağıyla çenesini okşuyor, sanki bu konuyu uzun uzun düşünmesi gerekiyormuş gibi.

Ha. Uzun ve sert. O öyle diyor... Hayır. Hayır, Carter. Daha olgun davran.

Olivia gözlerini bana dikti. "Şu anda ahlaksız bir şey mi düşünüyorsun?"

Dudaklarımı sıkıştırıp başımı sallıyorum. "Hayır."

"Şey, bilmiyorum. Bütün yazımı seninle geçireceğim, biliyorsun. Sen bu kişisel alanıma girmeden önce onu iyice doya doya yaşamalıyım gibi geliyor."

Göğsümde bir hırıltı yükselir.

Başparmağı kaymaya devam ediyor ve sonra avucunu yarı omuz silkerek kaldırıyor. "Ayrıca, sadece yedi şöminen var ve ben biraz daha fazla umuyordum..." Sözleri dilimde eriyor, ağzım ağzını kapıyor ve onu kaldırıp kucağıma oturtuyorum.

Avuç içlerim onun uyluklarını, kalçalarını okşadı ve onu kendime doğru çektim. "Kal, lütfen."

Olivia yüzümü ellerinin arasına alır, güneşte parıldayan sıcak kahverengi gözleri. "Taşınmayı aceleye getirmek istemiyorum, sadece sen play-offların ortasındasın diye. Benim evimden taşınmamla değil, buna odaklanmanı istiyorum. Ve okul yılı da bitiyor. Bu çocuklar için sınavlar ve özetler hazırlamam gerekiyor." Dudaklarımın köşesini, aşağı doğru çekilen kısmını öper. "Ama kalacağım, Carter. Taşınmayı daha sonra ya da zamanımız olduğunda, birazdan biraz düşünürüz. Tamam mı?"

"Uzlaşma mı?"

O başını sallar. "Uzlaşma."

"Ve seni sonsuza kadar yanımda tutabilir miyim? Bu gece başlayabilir miyiz?" "Başka seçeneğim var mı?"

"Hayır." Onu belinden tutup ayağa fırladım ve havada döndürdüm. "*Woo-hoo!*"

Olivia kıkırdayarak kollarını boynuma doladı. "Yemeye hazır mısınız?"

Midem işaretini alır ve guruldamaya başlar. "Her zaman."

Onu sudan çıkarırım, daha önce serdiğimiz battaniyenin üzerine, kıyının kenarına oturur ve ben de ateş çukurunda ateşi hazırlamaya başlarım.

"Biliyor musun," diye başlıyor Olivia, "bu çok garip çünkü ben bir göl kenarında büyüdüm, ama daha önce hiç kıyıda öğle yemeği yemedim."

"Gerçekten mi? Babam ve ben her zaman yapardık." Sonuçta bu yüzden buradayız. Babamın doğum günü bu hafta ve o eskiden bütün hafta işten izin alırdı. Beni iki gün okuldan alırdı, sonra iki gün kız kardeşimi alırdı, ardından annemi uzun bir hafta sonu için kaçırdı. Pazar gecesini, hepimiz birlikte, onun en sevdiği restoranda kutlamayı bitirirdik. Doğum gününü en sevdiği insanlarla en sevdiği şeyleri yaparak geçirirdi. Onun ve benim için hokeyden sonra en sevdiğimiz şey buydu. Yürüyüş, balık tutma, sahilde öğle yemeği. Bir hafta önce Olivia'ya bundan bahsettim, her yıl en sevdiğim günlerden biri olduğunu, babam öldükten sonra bunu yapmadığımı söyledim ve ertesi sabah beni arayıp birkaç gün izin aldığını söyledi.

Onu o kadar çok seviyorum ki, bu acı veriyor.

"Aynı şey olmadığını biliyorum Carter, ama sen..." Sesi kesiliyor ve omzumun üzerinden baktığımda battaniyenin kenarıyla oynadığını görüyorum. Boğazını temizliyor. "Eğleniyor musun?"

Kalbim göğsümde sıkışıyor. "Bugün burada seninle çok eğleniyorum, Ollie. Sanki o da bizimle birlikteymiş gibi hissediyorum."

Olivia gülümser. "Bence öyle. Her zaman." "Ben de öyle düşünüyorum."

Öğle yemeği için çalışmaya başlıyorum, Olivia'nın bu sabah yakaladığı somonu fileto yapıyorum. Sandviçleri paketlemek istedi, çünkü biz

bir şey yakalamak için, ama ona izin vermedim. Kendime çok güveniyordum. Meğer kendine güvenmesi gereken kişi oymuş.

Folyo paketleri kömürlerin üzerine koyup geri çekildim ve etrafa bakındım. Küçük kamp alanı tam da hatırladığım gibiydi, yeşilliklerin, yemyeşil çalılarının ve eski, yüksek ağaçların arasında gizlenmiş. Güneş ışığı dalların arasından süzülerek dereyi parlatıyor ve kuşlar durmadan şarkı söylüyor. Her zamanki gibi el değmemiş bir yer, ateş çukurundan on metre kadar uzakta duran yangın söndürücü gibi, yere dağılmış ve unutulmuş garip kamp malzemeleri dışında.

Dar, beyaz bidonu alıyorum. Etiketle su püskürten bir bidon olduğu yazıyor ve göstergeye göre içinde hala biraz su var.

"Hey, Ollie, bak." Tenekeyi bacaklarımın arasına alıp hortumu dışarıya doğru tutuyorum. Gözlerime baktığında, kolu sıkıyorum ve kalçalarımı çevirirken ince bir sis halinde su püskürüyor. "Sanki ben..."

"Evet, Carter, neye benzediğini biliyorum."

Kutuyu yere koyup bir ağacın gövdesine yaslandım ve kaşlarımı kaldırdım. "Çalılıklara geri dönmek ister misin? Yükümü senin içine boşaltabilirim..."

"Lanet olsun, Carter. Babanın sana bunu balık tutmaya gittiğiniz zamanlarda öğretmediğini *biliyorum*."

"Hayır, öğretmedi." Gülerek, yıllarca unutmak istediğim anılarım akın akın geri gelirken, battaniyenin üzerine onun yanına oturdum. Nedenini bilmiyorum, bu kadar inanılmaz anılar varken.

Kolumu Olivia'nın omzuna doladım ve o da yanıma yaslandı. Mayıs güneşinin altında sıcaktı ve ikimize de sürmemizi istediği güneş kremi sayesinde hindistan cevizi ve limon kokuyordu.

"Bana oltamı nasıl kuracağımı, kancalarımı nasıl bağlayacağımı ve yemleri nasıl takacağımı öğretti. Bana paten kaymayı, hokey sopasını kullanmayı, şut atmayı öğretti. Ayakkabı bağcıklarını tavşan kulakları gibi kıvrıp bağlamayı, annemin en sevdiği yemeği yapıp, bir hata yaptığımda bana kızmasını engellemeyi, çok çalışıp para biriktirmeyi öğretti. Bana iyi bir evlat, kardeş ve arkadaş olmayı öğretti."

“Ve bir partner,” diye ekliyor Olivia.

“Bana sevmeyi o öğretti. Seni bu kadar iyi sevmeyi biliyorum çünkü onun annemi, beni ve kız kardeşimi koşulsuz sevdiğini gördüm. Bu beni iyi bir eş yapar mı? Seni ne kadar seviyorum?”

"Mhmm. Ama senin iyi bir partner olmanın pek çok nedeni var, Carter. Sen cesur ve sadıksın. Sabırlı ve nazıksın ve tanıdığım en tutkulu insansın. Asla pes etmezsin ve her zaman benimle gurur duyarsın, bu da benim kendimle gurur duymama yardımcı olur. Bana gösterdiğin sevgi sayesinde altı ay öncesine göre daha özgüvenli bir insan oldum."

Ona gülümserim, dudaklarımı dudaklarına değdiririm. "Bunu sevdim." Göğsüme bir ağırlık çöker, yıllardır üzerimde asılı duran, bir zayıflık fırsatı bekleyen bir ağırlık. Olivia benim zayıflığım. Ne kadar güçlü olsam da, onu sevmek beni de zayıflatıyor. Aşkımız, varlığından haberdar olmadığım ya da belki de sakladığım parçalarımı ortaya çıkarıyor. Çünkü onun için her şeyi yaparım, ona her şeyi veririm ve şu anda, ondan kaçındığım gerçeği ona söylemek istiyorum. "Ama en iyi oğul olduğumdan emin değilim. Babama karşı değil."

"Ne demek istiyorsun?"

"Cenazeden beri onu ziyaret etmedim, gömüldüğü mezarlığı."

Olivia parmaklarını saçlarımın arasında gezdiriyor. "Bence bu seni kötü bir evlat yapmaz, Carter. Böyle şeyler zor olabilir. Belki de onu orada hissetmiyorsundur. Ve bu normal. Geri dönmek ister misin?"

"Her zaman çok zor geldi, ama belki... belki bir gün, benimle gelersen. Seninle her şey daha kolay geliyor."

Gülümsemesi, kendisi gibi yumuşak ve sıcak. "Zor şeyler, birlikte olduğumuzda her zaman daha kolay olur."

Haklı. Ve tam da bu yüzden, iki saat sonra sola dönmem gereken yerde sağa dönüyorum.

Bu yüzden kendimi, mezarlığı dolanan uzun yolu izlerken direksiyonu sıkıca tutarken buluyorum, bu yolu yürümek bile bana ürkütücü geliyor.

Bu yüzden Olivia yanımda yürürken onun elini tutuyorum ve önümüzdeki mermere oyulmuş kelimelere bakarken o hala yanımda duruyor.

Theodore 'Theo' Beckett
SEVGİ DOLU EŞ & BAĞLI BABA EN İYİ
ARKADAŞ

"Beni yaşadığım gibi hatırla: sevgi, kahkaha ve tutku dolu"

Göğsümde garip bir ağrı var. Sıkı ve biraz acı verici, ama ağır değil. Olivia elimi sıktığında, yanıma dönüp koluma bir öpücük kondurduğunda, ağrı azalmaya başlıyor.

Orada ne kadar süre sessizce durduğumuzu bilmiyorum, ama ayrılmaya hazır olduğumda Olivia dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"Bir saniye, Carter. Önce yapmak istediğim bir şey var."

Olivia'nın babamın mezarına yaklaşmasını izliyorum ve mezarın önünde diz çöküp başını eğdiğinde boğazım düğümleniyor. Bir süre sonra başını kaldırıyor ve ayağa kalkıp bana doğru yürümek için mezarın önünden ayrılmadan önce elini babamın isminin üzerine koyuyor. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum ama o da benden konuşmamı istemiyor, bu yüzden sessizce yolumuza devam ediyoruz, eli benim elimde, orta konsolda.

"Carter," diyor Olivia, şehir merkezinden geçerken. "Bunu yapmak istemiyorum ama durur musun? Tuvalete gitmem lazım ve bekleyebileceğimi sanmıyorum."

"Tabii ki, bebeğim. Nerede durmamı istersin?"

Sokağın yukarısındaki binayı işaret ediyor. "Senin dairen." "Oraya gidemeyiz."

"Çabuk olur."

"Daireyi sattım, Ollie."

Olivia bana şaşkın şaşkın bakar. "Ne? Ne zaman?"

"Uh, seni iş yerinde ilk kez görmeye geldiğim zamanı hatırlıyor musun? Seni daireye götürdüğüm pazartesi günü? O sabah anahtarları emlakçıma bırakıp, onunla ilgilenmesini istedim. Hafta sonuna kadar satılmıştı."

İlk sözleşmem bittikten sonra Vancouver ile yeniden sözleşme imzaladığımda, bu benim için bir bonus oldu. Başka bir yere gitme niyetim yoktu, ama beni karşılayabilecek herkes beni istiyordu ve Vancouver benim kalmamı sağlamak istediği için bana elinden gelen her şeyi sundu. Evimi satın almadan önce orada sadece bir sezon yaşadım ve evi satmak yerine elimizde tuttum. Hayatımın o kısmını, en kişisel kısmını, geri kalanından ayrı tutmak istedim. Olivia'nın evimde yatağıma giren ilk kadın olduğunu söylediğimde yalan söylemiyordum ve o tek kadın olacak.

"Carter..."

"Orası benim evim değildi, Ollie. Sen olmadan değildi."

Benim evim Olivia'nın olduğu yerdir. Bir saat sonra, duşumuzu alıp balkonda uzanarak öğleden sonrasını geçirdiğimizde, sıcak esinti tenimizi gıdıklarken, bunu en çok burada hissediyorum, onunla olduğum sürece sonsuza kadar burada kalabilirim.

Parmaklarım Olivia'nın omuzlarında dans ediyor, güneşten pembeye dönmüş ve minik çillerle kaplı omuzlarında. "Çok güzelsin, Ollie."

"Sen sadece benim güneş elbiselerimi seviyorsun." Sözleri boynumu öpüyor.

"Senin sundresslerini çok *seviyorum*." Kış burada sonsuza kadar sürdü, Vancouver'ın uzun zamandır görmediği ve umarım bir daha asla görmeyeceği devasa bir fırtına, ama bahar bir aslan gibi kükreyerek geldi. Nisan ayı sıcak ve yağışlıydı, Mayıs ayı ise tam bir erken yaz gibiydi. Bu, Olivia'nın kazaklarını, bacaklarını ve omuzlarını gösteren bu sevimli sundresslerle değiştirdiği anlamına geliyor ve ben de sürekli ona dokunarak, dudaklarımın altında ya da omzuna dayadığım yanağımın altında cildinin ne kadar sıcak olduğunu hissedebiliyorum. "San Jose ya da Tampa gibi, her zaman sıcak olan bir yere taşınmalıyız diye düşünüyorum. Bir daha asla pantolon giymek zorunda kalmayacaksın."

"Mmm... Pantolon giymemenin ne anlama geldiğini biliyor musun, Carter?" "Ne?"

Olivia üstüme çıkıp kalçalarımın üzerine oturur, çiçek desenli sarı sundresi yukarı kayar. Elimi alır, kremsi uyluklarına doğru kaydırır ve parmaklarımı daldırır. O sıcak havuzla karşılaştığımda ağlayabilirim.

Eğilir, dudakları çeneme değiyor. "Külot giymemişsin."

Külot yok.

Şortumu aşağı çekiyor ve eli benim aletimi kavradığında inliyorum. O sıkı kavrayışında aletim titriyor ve ben telefonumu arıyorum, tam da o beni ağzına aldığı anda bir fotoğraf çekiyorum.

Islak buklelerini yumruğumda topluyorum. "Seni seviyorum lan."

Siktir, dünyanın en güzel kızının ağzı senin sikiyle dolu halde sana gülümsediğini hiç gördün mü? *Tanrım*, ne manzara ama. Kafasını geri çekmeden önce bir fotoğraf daha çekiyorum.

"Üzerime oturmanı istiyorum, bebeğim. Hemen şimdi."

Olivia üstüme bastırarak sallanıyor, benim sikimi ıslak amına sokuyor ve kaldırıp başını hizaladığında onu durduruyorum.

"Bekle. Sadece şunu söylemek istiyorum... teşekkür ederim. Bugün için teşekkür ederim, Ollie. Babamla birlikte yaptığımız şeyi yaparak, benimle birlikte onu görmeye giderek geçirdiğin bu gün... benim için çok anlamlı. Teşekkür ederim."

Gülümsemesi şefkatli ve biraz utangaç, sonra tekrar bacaklarımın üzerine oturur. "Düşünüyordum da, belki gelecek yıl babanın doğum günü için, onun her zaman yaptığı gibi, sen, kız kardeşin ve annenle birlikte bir hafta boyunca bunu yapabiliriz. Birlikte yaptığınız şeyleri yapabiliriz. Hank'i de dahil edebiliriz. O ve Ireland'ın sevdiği bir şey yapabiliriz. Belki onları hatırlamak için güzel bir yol olur."

Onu nasıl bulduğumu bilmiyorum, ama eminim ki bu kaderdi, tıpkı o gece Hank'in bulunduğu bara girdiğim gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim, Ollie? Ne dedin? Babama?"

Diz çöktüğünde..."

"Teşekkür ederim."

"Teşekkür ederim mi?"

"Bana başka bir aile kazandırdığı ve onları sevmem için bana güvendiği için ona teşekkür ettim. Sevdiğim adamı yetiştirdiği ve onu bana getirdiği için ona teşekkür ettim." Eli çenemi okşadı. "Senin için ona teşekkür ettim, Carter."

Göğsüm sıkışıyor, boğazımda yutmam imkansız bir yumru oluşuyor, ama yine de deniyorum. Bu işe yaramayınca gökyüzüne bakıyorum ve gözümünden tek bir damla yaş akıyor. Olivia'nın dudakları onu yakalıyor, akışını durduruyor ve beni ne kadar sevdiğini fısıldadığında

beni ne kadar sevdiğini fısıldadığında, kendimi şimdiye kadar sahip olduğum en güzel şeye tamamen kaptırıyorum.

"Bana bakmayı bırakmazsan bifteğimi yakacaksın."

Olivia'ya gülümserim ve ona göz kırparım. Çimlerin üzerinde bir battaniyenin üzerinde uzanmış, ayakları havada kitap okuyor, bukleleri başının üstünde toplanmış. Kimsenin ondan gözlerini ayırması nasıl beklenebilir bilmiyorum, ama o biftek konusunda seçici ve ben onu memnun etmeyi seviyorum, bu yüzden başarabiliyorum.

Bugün mükemmel geçti, gelecek yazın bir ön izlemesi gibiydi, birlikte geçireceğimiz günler uzayıp gidiyor ve bunun bitmesini istemiyorum. Sürekli hazır olmak, her zaman bir sonraki play-off maçını düşünmek zorunda olmaktan kurtulmak hoş bir rahatlama oldu. Molalar çok az ve seyrek, ama Konferans Finalleri'ne gitmek için bir galibiyet uzaktayız ve iki gece önce Winnipeg'de oynadığımız maç için Olivia'nın ailesini oraya uçurarak ona sürpriz yapmayı başardım. Yoğun bir ay oldu ve finallerin yaklaşması ve Olivia'nın taşınmasıyla Haziran daha da çılgın geçecek gibi görünüyor.

"Telefonun mu çalışıyor?" Olivia, kafasını veranda kapısının yönüne çevirerek seslendi.

Kulaklarım dikildi ve zil sesimi duyduğumda barbekünün kapağını kapattım ve kapıya koştum. Telefonum mutfak tezgahının üzerinde duruyordu ve numara tanıdık gelmiyordu.

"Carter ile mi konuşuyorum?" diye soruyor karşıdaki ses. "Ben Carter."

"Merhaba Carter. Benim adım Dr. Murphy. Vancouver Genel Hastanesinde doktorum. Hank De Vries'in acil durumlarda aranacak kişi olarak kayıtlısın."

Elimdeki barbekü maşası yere düşer ve Olivia'nın bana seslendiğini zar zor fark ederim.

"Bir kaza oldu."

BÖLÜM 44

HER YER BEYAZ

CARTER

Buranın kokusunu sevmiyorum. Steril, amaşır suyu gibi. Portakal kokusu hoş, ferahlatıcı. Ama burası çok... *temiz*. şikayet edecek bir şey değil, ama son zamanlarda memnun edilmesi zor biri olduğumu birçok kez fark ettim. Burası soğuk ve havasız, Hank'in dairesi gibi sıcak ve rahat değil.

"Burada yaşamak istediğinden emin misin? Burası ok..." Gözlerim ofisi tarıyor. Duvarlar ıplak, hayatı dolu dolu yaşamak ve sadece davrandığın kadar yaşlı olmakla ilgili alıntılarla dolu. "Beyaz."

"Duvarların rengi beni rahatsız etmiyor, Carter. Fark etmediysen, ben kör bir yarasa gibiyim."

Arkadaşıma bakarak gülerek i geçiriyorum. Sıcak havanın ve hastaneden ıkmiş olmanın tadını çıkartıyor. Ayrıca kız arkadaşımın elini tutmanın da tadını çıkartıyor ve giydiği kıyafete içimden bir inilti atıyorum: pastel renkli ekose desenli kısa kollu düğmeli gömlek, neredeyse göğüs kafesine kadar çekilmiş bej renkli kargo şortun içine sokulmuş, başında *Carter Beckett'in 1 numaralı hayranı* yazan bir şapka. Dizlerinin dörtte une kadar çekilmiş çorapları da cabası, ama Hank şık göründüğünü ısrarla savunuyor ve Olivia da önemli olanın bu olduğunu söylüyor.

"Daha iyi bir yer bulana kadar bir süre daha bizimle kalabilirsiniz," diyorum ve Sunset Living'in kabul müdürü Sherry, bilgisayar ekranının üzerinden bana keskin bir bakış atıyor.

Yani, Sunset Living mi? Bu ne biçim bir isim? Sanki hepsi ölmek üzereymiş gibi geliyor. Kötü bir düşüş yaşadı ve bir hafta boyunca hastanede yatarak dinlenip gözlem altında tutuldu. Olivia'nın onu eve taşıdığımızdan beri ona olan sevgisini görünce bana sinsi sinsi gülümsüyor. Bu adam hepimizi yaşayacak.

Hank'in çenesi göğsüne çarparak gürleyen bir i çekişle Dublin endişeyle ayağa fırlar. "Carter, seni seviyorum, ama sen bu dünyaya ayak basmış en seçici

lanet olası adamsın."

Olivia kıkırdamayı saklamakta başarısız olur ve ben içimden homurdanırım. "Seçici değilim; senin için en iyisini istiyorum." Olivia'nın yönüne doğru elimi sallarım. "Ve seçici olmak karşılığını verdi. Her gece dünyanın en seksi kızı benim yatağımda uyuyor."

"Seçici olmadığını sanıyordum?"

"Sizi temin ederim Bay Beckett," diye başlıyor Sherry, "Hank burada çok iyi bakılacak. Sunset Living, Vancouver'da en yüksek puanlı yardımcı yaşam tesisidir. Geçen hafta yaptığı ziyaret sırasında personel ile çok iyi anlaştı, hatta bazı sakinlerle arkadaş bile oldu. Anneniz tesisden oldukça etkilendi."

Evet, evet. Bunları zaten duydum. İlk üç yeri gezmeyi bitirmemize izin vermediğim için gelmeme izin verilmedi. Görünüşe göre, *hayır* demem ve herkesi binadan çıkarmam için dokuz dakikalık bir sürem var. Annem aramayı devralacağını söyledi ve ben hariç herkes kabul etti. Doğal olarak, listedeki bir sonraki yeri seçtiler. Sanırım Hank aramaktan bıkmıştı. Kendini bana ve Olivia'ya yük olarak görüyor.

Öyle değil, ama bir insanın böyle düşünmesini nasıl engelleyebilirsin? Konferans finalleri için şehirden ayrıldığımdan beri ona en çok Olivia bakmak zorunda kaldı.

Bu arada, biz kazandık. Uzatmada. Yedinci maçta. Stanley Kupası Finalleri'nin ilk maçı yarın. O kupayı eve getirmek ve Olivia'nın onunla çıplak poz vermesini sağlamak için her türlü niyetim var, ben de bir sürü fotoğraf çekeceğim.

"Tamam, Bay Beckett." Sherry bana bir yığın kağıt uzattı ve kalemiyle bir tarih listesini işaret etti. "Bu bizim ödeme planımız. Ödeme her ayın ilk günü yapılmalıdır. Vadeli çek veya banka hesabından önceden yetkilendirilmiş çek istiyoruz. Hangisini tercih edersiniz?"

Hank'in ellerinin hafifçe titrediğini ve avuçlarını şortunun üzerinde ovuşturmaya başladığını fark ettim. Benim ödeme yapmam onu rahatsız ediyordu. Ama lanet olsun, adam her ay emekli maaşından tam 700 dolar alıyor ve onun bütçesine uygun bakım evlerinin web sitelerini kontrol ettiğimde, MacBook'uma virüs bulaştırdıklarını düşündüm. Karar

çok kolaydı. O benim ailem ve her şeye layık; en azından onun iyi bir yerde bakıldığından emin olabilirim.

Sanırım Sunset Living o yer.

"Hesap lütfen." Olivia'nın çantasından bana uzattığı çek defterini ve kalemi alıyorum. "Tüm yıl için tek bir çek yazıp peşin ödeme yapabilir miyim?"

Sherry'nin çenesi düşer ve yaklaşık yirmi beş kez gözlerini kırpar. "Bu... daha önce hiç görülmemiş bir şey. Genellikle, aylık ödeme bizim standartımızdır çünkü asla garanti edemeyiz..." Sesi kesilir, bakışları Hank'e kayar ve o sıratar.

"Bu nazik bayan, yıl bitmeden ölebilirim demek istiyor, Carter."

"Siktir..." Alnımı beyaz metal masaya çarpana kadar eğiyorum. "Sen gerçek değilsin, ihtiyar."

Tüm evrakları imzalayıp, yılın geri kalanı için altı adet vadeli çek teslim ettikten sonra, çünkü Hank'in ölümsüz olduğuna benden başka kimse inanmıyor, Sherry bizi Hank'in özel odasına götürdü. Oda geniş, ferah ve... beyazdı.

"Boyayabilir miyiz?"

Olivia dirseğini belime soktu. Sanırım kaburgalarımın nişan almıştı ama o kadar yükseğe ulaşamadı.

Duvarı okşuyorum. "Ne? Vipers temalı bir duvar hayal ediyorum, tamamen mavi ve yeşil, belki de kupayı başımın üzerinde tuttuğum bir duvar resmi."

"Bunun için önce kupayı kazanman lazım." Olivia bana çok sevdiğim o alaycı gülümsemesini atıyor.

"Oh, o lanet kupayı kazanacağım." Dudaklarımı onun elmacık kemiğine değdirdim. "Ve insanlar onu mısır gevreği yemek için kullanıyor, değil mi? Ben de senin..."

"Carter!" Elini ağızıma kapatıyor.

Sherry'nin rahatsız mı yoksa eğleniyor mu olduğunu anlayamıyorum. Hank eğleniyor; o her zaman eğlenir.

"Boyayabilirsin," diyor Sherry yavaşça, muhtemelen neyi boyayacağımdan korkarak. "Ama ya tekrar beyaza boyamanı ya da konaklamanın sonunda bunu bizim yapmamız için ödeme yapmanı istiyoruz."

"Bak ne diyeceğim, evlat." Hank elini sırtıma koyar, sanki benim gördüğümü görebiliyormuş gibi duvara bakar. "O kupayı kazanırsan, duvarıma

duvarıma istediğin her şeyi boyayabilirsin. Bir papatya tarlası bile çizsen, ben farkına bile varmam."

Balkonundaki sürgülü kapıyı açıp dışarı çıkıyorum. Küçük bir bistro masası ve birkaç sandalye var. "Şuna bak, Hank. Batıya bakıyor. Burada oturup gün batımının tadını çıkarabilirsin."

Gülerek omzuma vurur. "*Manzara* harika, değil mi?"

Olivia gözlerini devirip uzaklaşırken, bizim asla büyümeyecek çocukça erkekler olduğumuzu mırıldanıyor.

İşimiz bittiğinde, Sherry bizi aşağıya kadar geçirir ve Hank'in kolunu okşar. "Hank, gelecek hafta aramıza katılacağın için çok heyecanlıyız. Çok renkli bir kişiliğin var ve harika bir ailen var. Buraya çok uyum sağlayacağını düşünüyoruz."

Tamam, belki de o kadar da kötü biri değildir.

Dublin'in kulaklarını okşadı. "Ve sen, yakışıklı. Seni ziyaretine gelmeni sabırsızlıkla bekliyoruz!"

Hank bir an sertleşir, sonra Dublin'in tasmağını ve Olivia'nın elini çekerek ikisini de uzaklaştırmaya çalışır. "Tamam, *Sherry*, *teşekkürler*, *hoşça kal!*"

"Ziyaretler mi?" Onları takip ederken, Sherry'ye bakarak, "*Ziyaretler* ne demek? Hank? *Hank!*"

Lanet olsun, kör ve dizinden sakat bir adam için, bu adam gerçekten hızlı hareket edebiliyor.

"Hank." Elimi koluna koyarak arabaya binmesini engelliyorum. "Ne demek istiyor? Dublin burada seninle yaşayacak, değil mi?"

Olivia kalçasını hafifçe bana doğru iterek Hank'in arkaya binmesine yardım eder. Hank ona sessizce teşekkür eder ve Olivia onun yanağına bir öpücük kondurur, sonra bana binmemi söyler. İstemiyorum ama Olivia beni elinden tutup sürücü tarafına götürdüğü için binmek zorunda kalırım.

"Neler oluyor?" diye soruyorum, bu sefer biraz daha nazikçe.

"Şey." Hank, Dublin yanağını okşarken ellerini ovuşturur. "Köpeklerin ziyarete gelmesine izin veriliyor."

"Ama..."

"Ama kalmalarına izin verilmiyor."

"Ne?" Yine bağıriyorum. Koltuğumda dönünce Olivia'nın eli uyluğuma dokunuyor. "Neden olmaz ki? Sen körsün! Ona ihtiyacın var!"

bunu yapamazlar!"

"Evcil hayvanların kalıcı olarak kalması, bakım evleri için sorumluluk yaratır," diye açıklıyor Olivia.

"Bunu biliyor muydun?"

"Annen bana önceden haber verdi. Bu akşam seninle bu konuyu konuşacaktık." Yüzündeki ifade, bana hemen söylemediği için üzgün olduğunu gösteriyor. "Evcil hayvan sahibi olmak için gereken sigorta poliçesi çok pahalı ve bazı insanlar bundan hoşlanmıyor..."

"O yüzü kim sevmez ki?" Hala bağılıyor. Ayrıca çırpınıyor. Dublin, sanki birinin onu sevmemesine inanamıyormuş gibi başını yana eğiyor. Sakinleşmek için nefes alıyorum. İşe yaradığından emin değilim, ama en azından artık bağırmıyorum. "Hank, burada yaşamak zorunda değilsin. Başka bir yer buluruz."

"Carter, bu oldukça yaygın bir şey. Annen araştırmış. Ayrıca —" Dublin'in kafasını bulur ve kaşır, "—Dubs son birkaç haftadır geniş bir alana ve arka bahçeye sahip olmayı sevmeye başladı." Dublin kafasını Hank'in kucağına koyar ve Hank'in yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirir. "Gerçek şu ki, evde bana yardım edecek çok kişi var. Artık ona tek başıma bakamıyorum, hak ettiği şekilde bakamıyorum."

"Ama nereye gidecek?" Göğsüm ağrıyor. Bundan nefret ediyorum.

Hank boğazını temizledi. "Senden bir şey istemekten nefret ettiğimi biliyorsun, zaten benim için çok şey yapıyorsun. Ama Dublin benim için çok önemli. Olivia da taşıyor ve, şey..."

Gözlerim kız arkadaşıma takılıyor. O üzgün köpek yavrusu bakışı var, Dublin'in bakışına çok benzeyen, bana ne kadar çok evet dememi istediğini anlatan bir bakış. "Dublin'i almamızı mı istiyorsun?"

"Eğer çok zahmet olmazsa," diye açıklıyor Hank. "Zahmet olursa da sorun değil. Annen seve seve yapacağını söyledi. Belki de sen hep bir köpek istemiştin ve onu çok seviyor gibisin."

"Evet," diye fısıldıyorum. "Onu çok seviyorum." Olivia'ya bakıyorum. Orası benim evim olduğu kadar onun da evi olacak ve bu bizim hayatımız. Bu kararı tek başıma veremem.

Olivia omzunu kaldırır ve gülümsemesini bastırır. "Bir ya da iki köpek için yeterince büyük bir yatağımız var."

"Biliyor musun," Hank gülerek Dublin'in tüylerini okşadı. "O berbat bir rehber köpek, ama kesinlikle çok iyi bir arkadaş."

Arka koltuğa uzanıp Hank'in elini sıkıyorum. "Dublin'in her zaman bizimle bir evi olacak."

"Çok ev gibi görünüyor." Hank, yeni odasını inceler gibi yaparken ellerini beline koyar.

Emmett gülerek omzuna vurur. "Sen en iyisisin Hank, bunu bilmeni isterim."

Adam, Garrett onun etrafında dolaşırken, Hank'in koltuğunu kollarında taşıyarak, az önce komodinin üzerine koyduğu televizyondan uzaklaşır. "Yarın akşam maçı dinleyecek misin?"

"Dalga mı geçiyorsun?" Garrett onu sandalyeye götürdüğünde, sandalyeye çöküyor. "Altıncı maç; hayatta kaçırmam. Sizler feci şekilde kaybederken bile televizyonu kapatmıyorum." Parmağıyla odayı işaret ediyor. "Ama hepiniz kazanıp bu seriyi berabere bitirmelisiniz. Yedinci maça gidin ve kendi şehrinizde kazanın."

"Planımız da bu. Ollie, annem ve kız kardeşimle birlikte yedek kulübesinin arkasında oturacaksın."

Gözleri parlar. "Peki ya Cara? O enerjik kadını seviyorum."

"Benim enerjik kadının da orada olacak." Emmett iç çeker. "Muhtemelen tüm stadyumdaki en gürültücü kişi olacak."

Çocuklar dışarı çıktıktan sonra Hank, Dublin ve ben balkonda dinleniyoruz. Vancouver'da güzel bir gün, gökyüzü masmavi ve güneş parlıyor, ve Olivia kapıdan içeri girdiğinde içimi aydınlatan kocaman gülümsemesiyle her şey bir anda bin kat daha güzel oluyor.

"Öğle yemeği getirdim," diye bağıyor ve büyük bir Yunan salatası ile birkaç pide dürümü çıkarıyor. Okul çantasını karıştırıp üç şişe çıkarıyor. "Ve buzlu çay!"

"En sevdiğim," diyor Hank, bir şişeyi eline alırken.

"Geri çekil," diyorum ona. "Buzlu çaydan değil, benim kız arkadaşımдан bahsettiğini biliyorum."

Olivia pitasını açıp önüne koyarken, Hank şişeye doğru kıkırdar.
"Kahretsin."

"Sen bir meleksin." Dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum. "Ne kadar vaktin var?"

"Bir sonraki dersime yetişmek için sadece yirmi dakikam var."

"Asıl soru, bunu isteyip istemediğin." Kaşlarımı kaldırarak, dersi asmaya davet ediyorum.

"Sadece bir buçuk hafta kaldı."

"O zaman bütün yaz boyunca sana sahip olacağım."

"Sana bunu söylemek istemezdim evlat," diyor Hank, "ama onu bizimle paylaşmak zorundasın."

"Benim bir bok yapmam gerekmiyor. Bütün yıl boyunca onu bir sürü azgın gençle paylaştım. Üzerime düşeni yaptım."

Hank gülümser, gözleri güneşin altında parlar. "İkinizin birkaç gün içinde resmi olarak birlikte yaşamaya başlayacağınıza inanamıyorum. Birbirinizi bulduğunuz için çok mutluyum." Olivia elini sıkınca, Hank elini Olivia'nın elinin üzerine koyar. "Evine veda etmek seni üzüyor mu?"

Olivia bir an düşünür, çiğner. Gözleri benimkilere bakar ve gülümser, coşkuyla başını sallar. "Dürüst olmak gerekirse, hayır. Öyle olabileceğini düşünmüştüm, ama gerçekte hiç evim gibi hissetmedim. Carter'la bir ev paylaşmak için sabırsızlanıyorum." Bana göz kırpar. "Ama en çok yedi şömineye sahip olmayı bekliyorum."

"Mhmm." Masanın altına uzanıp, elimi eteğinin altına sokarak, uyluğunu okşarım. "Konuşmaya devam et, Ollie kızım." Yoluma devam ederim ama gideceğim yere ulaşamayınca durur ve yüzümü buruştururum. "Bu da ne lan?"

Geri çekilir ve giydiği ordu yeşili eteğinin altından tonlu bacaklarını gösterir. "Bu bir skort."

"Etekli şort mu? Etekli şort da ne lan?"

"Senin gibi azgın küçük pislikler için bir alet." Kendine gülerek, esnek kumaşı düzeltir. "Altında şort olan bir etek. Yazın beden eğitimi dersinde öğretmek için mükemmel."

"Hoşuma gitmedi." Kolayca ulaşamıyor. "Çıkar şunu."

"Erkekler buna bayılırlar." Kaşlarını kaldırarak beni sınıyor.

Siktir. "Hayır. Takılı kalsın."

Hank iç geçirir. "Hiç bu kadar kör hissetmemiştim."

Olivia pitasının sadece yarısını yiyor, ben ikisini bitirdiğimde onun kalanını da yiyorum.

Sandaletlerini çıkarır ve ayak parmaklarını kıpırdatır, sonra çıplak ayağını benimkine bastırır. "Ayakların çok büyük."

"Senin ayakların bebek ayağı kadar," diye karşılık veriyorum.

Kaşlarını çatar, küstah, etkilenmemiş somurtkan yüzü tam anlamıyla ortaya çıkar.

"Dev ayaklarla ilgili ne derler biliyor musun?" diye fısıldayarak ağzının köşesini öperim.

"Devasa ego."

"Devasa penis," Hank ve ben aynı anda söyleriz, sevgili hanımefendimden öfkeli bir nefes alırız.

"Gerçekten." Olivia ayağa kalkar, başını sallayarak çöpleri toplar. "İkinizin akraba olmaması gerçekten şaşırtıcı."

"Çocukların da onun gibi olma ihtimali yüksek," diye ekler Hank.

"Harika. Sabırsızlanıyorum." Saatine bakar ve iç geçirir. "Gitmem gerek."

"Seni dışarıya kadar geçireyim," diyorum. "Yürüyüşe çıkmak ister misin, Hank? Nehir, caddenin aşağısındaki parkın hemen ötesinde."

O başını sallar ve ayağa kalkarken Dublin yanına koşar.

Dışarıda, Olivia'nın kamyonetin ön koltuğuna kolaylıkla tırmanışını izledim. Son birkaç ayda bunu çok iyi öğrenmişti.

"Biliyor musun, başlangıçta bu şeyi sürmek için bu kadar direnen biri için, onu gerçekten sevmiş gibisin." Etrafıma bakıyorum. "Kar görmüyorum."

Direksiyona eğilir ve onu vücuduna sıkıca sarar. "Bu kadar yüksekte olmanın verdiği güce alıştım. Onu seviyorum, benden almayın."

Tabii ki asla almam. Birkaç gece önce arka koltukta onunla sevişmeme izin verdi. Bunu yapmak için bir bahane bulmak amacıyla arabayla elli dakika yol gidip drive-in sinemasına gittim.

"Hayal bile edemem." Ellerimle çenesini tutup, mükemmel dudaklarını üç kez öptüm. "Evde görüşürüz, tatlım."

Hank parka giderken sessizdir, bu yüzden söylemek istediği bir şey olduğunu anlarım. Nehrin kenarındaki bankta oturur oturmaz haklı olduğumu kanıtlar.

"Biliyorsun, senin için birisi olduğunu hep biliyordum, ama arkadaki kızdan daha mükemmel bir eş bulamazdım. Sen Ollie için bir oyuncak ayı gibisin."

"Onu seviyorum." Bu benim tek mazeretim olabilir, ama iyi bir mazeret. O, babamın gurur duyacağı bir insan olmamda bana yardımcı oldu. O benim hayatıma girip beni sınamasa, bu halimi bulabilir miydim, emin değilim.

"Biliyorum. Bu dünyada ikinizin birbirinizi ne kadar sevdiğinizden daha açık bir şey yok." Elini ağzına götürdü. "Peki, o kıza ne zaman evlenme teklif edeceksin?"

Kristal berraklığındaki suyu, güneşin onu parlatışını izliyorum. Hafif esinti, suyu dalgalandırıyor, yavaşça ve sessizce akıntıya kapılıyor. "Yakında."

Hank başını geriye atıp gülümser. Dilini şaklatır. "Gerçek aşk hiçbir şeyi beklemez ve kesinlikle bir zaman çizelgesine uymaz."

Dişlerim alt dudağımı bulur ve onu ısırma isteğimi bastırıyorum. "Olivia'dan önce evlilik hakkında hiç düşünmemiştim."

"Ama şimdi düşünüyorsun. Onunla birlikte."

Evet. Düşünüyorum. Sürekli. "Onsuz bir hayat düşünemiyorum."

"Bu bana çok *yakında olacakmış* gibi geliyor, evlat."

Çok yakında.

BÖLÜM 45

YASAK OREOS, İHANET VE ZAFERLER

OLIVIA

"Sizce yarın kazanacaklar mı, Bayan Parker?" Brad depo odasının kapısına yaslanarak, ders ekipmanlarını yüklememi izliyor. Yardım etse çok hoş olurdu ama ayakta durup gevezelik etmek onun alışkanlığı, bu yüzden lise hayatının sonunda değişeceğini sanmıyorum.

Haftaya sınavlar var, yani ders programı bitti. Çoğunlukla basketbol oynuyor ve tribünde oturup hokeyden başka bir şey konuşmuyoruz.

"Öyle düşünüyorum." *Umarım öyledir.* Carter çok motive. Evde Hank ve hokey konuşmaları, bir de benim eşyalarımı taşıma işleri var. Nereden zaman buluyor bilmiyorum, ama o şehirde olduğu günlerde, işten eve geldiğimde Carter'ın benim evime gidip bir kutu daha eşyayı onun evine, *bizim evimize* getirmiş olduğunu görüyorum. Bunu söylemek garip geliyor. "Çocukları hiç bu kadar ciddi görmemiştim."

Neredeyse ürkütücü, sanki alacakaranlık kuşağında yürüyormuşum gibi. Maç olmayan gecelerde takım bodrumda toplanıyor, önceki maçlarının videolarını izliyor, nerede hata yaptıklarını ve nasıl daha iyi olabileceklerini konuşuyorlar. Alkol yok, abur cubur yok ve çok az gülüyorlar.

Beni en çok rahatsız eden şey abur cuburların olmaması. Carter, mayıs ortasından beri Oreo yemedi. Temmuz ayına bir buçuk hafta kaldı. Dün sabah öğle yemeği çantama gizlice Oreo koyarken beni yakaladı ve yüzündeki ifade tam bir ihanet gibiydi. Ama paket zaten açılmıştı. Onları bayatlamaya bırakmak saçmalık olurdu.

"Bence kazanacaklar." Brad duvardan iterek yerden topları toplar ve sepete atar. Sırıtişından, benim ifademden çok komik olduğunu anlıyorum. "Cuma günü, eğer yedinci maça çıkarlarsa, ben ve arkadaşlarım maçı stadyumun dışında izleyeceğiz."

Yedi. Perdeleri kuruyorlar. Şortlarımızın içine alkol sokacağız."

"Bana bunu söyleme, Brad." *Ben de on sekiz yaşında olsaydım aynısını yapardım.* "Ayrıca, güvenlik ilk olarak cepleri kontrol eder."

"Teşekkürler, Bayan Parker," Brad gülerek kapıyı benim için kapatıyor. Çocuk yere çömelip kilidi yerine oturtuyor.

Gözümden akmayan bir gözyaşı siliyorum. "Büyüyor musun?"

Gözlerini devirerek beni ofisime kadar takip ediyor, Çantamı almamı izler ve koridorda yanımda yürür. "Bu yıl sana zor anlar yaşattığımız için üzgünüm."

"Hepsi eğlence içindi." Gülümserim ve veda eden bir grup kıza el sallarım. "Başa çıkamayacağım bir şey yok."

Brad kapıyı açık tutarak çıkışa doğru ilerler. "Bilmenizi isterim ki, siz benim şimdiye kadar tanıdığım en iyi öğretmendisiz. Bize her gün maaşınızı almak için çalışmak zorunda olduğunuz bir grup çocuk gibi değil, gerçek insanlar gibi davrandınız. Okulu eğlenceli hale getirdiniz." Bana selam verir. "Teşekkürler, Bayan Parker."

Bazen aşırı duygusal bir enkaz olmasaydım, burnum ağlamak istermişçesine karıncalanmazdı. Boğazımı temizleyerek, gayri resmi olarak evlat edindiğim Carter'ın kamyonetine biniyorum ve dün gece ile bu sabah arasında bir ara bardaklıkta bıraktığı notu dördüncü kez gülümsüyorum. Kesinlikle işe uygun bir not değil, bu yüzden iyi kısıma gelmeden önce on yedi kez açmam gerekiyor.

*Sen eve geldiğinde, Şükran Günü'ndeki son dilim
balkabağı turtası gibi seni yiyeceğim.*

Bu yüzden eve acele etmiyorum. Bunun nedeni, yarınki maç için bu gece ayrılacak olması ve onunla geçirebileceğim tüm zamanı değerlendirmek istemem. Hank'in taşınması ve finallerle ilgili endişelerinden dolayı bu hafta çok yıprandı. Dün gece kendi sahalarında kaybettiler ve kendine çok sert davrandı. Daha önce bir kez finale kalmışlardı, Carter'ın kaptan olduğu ilk yıl, ve kaybettikleri için kendini suçluyor

, ihtiyaç duydukları lider olmak için çok deneyimsiz olduğunu söylüyor.

Kapıdan içeri girdiğim anda Carter oturma odasından "Babbbyyy" diye sesleniyor. Dublin ayaklarımın dibinde, sandaletlerimi çıkarırken ayak parmaklarımı yalıyor.

Onu koltukta uzanmış, kollarını havaya kaldırmış, bana doğru ellerini uzatmış halde buluyorum. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Evet. Kendini tam buraya koyabilirsin," diyor ve agresif bir şekilde şortundaki şişkinliği işaret ediyor, "buraya." Yüzünü işaret ediyor. "Buraya da olabilir."

"Yaramaz ocuk." stne tırmanıyorum. İsteğine rağmen, kolları beni sarıyor, yanıma çekiyor, vücudumu kendine yaslıyor. Parmaklarımı saçlarında ve sırtında gezdiriyorum. "Gergin misin?"

O başını sallar, dudakları boynuma değerek bir bacağını benim bacaklarımın arasına atar ve onları kendi bacaklarının arasına sıkıştırır. "Keşke gelebilseydin. Kaybedersek sana ihtiyaım olacak."

Göğsüm sıkışıyor. "zgnm, Carter."

"alışman gerektiğini biliyorum. Sorun değil. Seni özleyeceğim, ama her zaman zlyorum. Sonra benimle konuşmak için uyanık kalacak mısın?"

"Bir telefon kadar uzağındayım." Başını geriye çekip dudaklarına öpücük konduruyorum. Son zamanlarda her zamankinden daha muhtaç, daha yumuşak davranıyor, ki bu neredeyse imkansız görünüyor. Her ne kadar bir mil genişliğinde bir hakimiyet eğilimi olsa da, çoğunlukla kocaman, sevimli bir oyuncak ayı gibidir. Ancak son zamanlarda yaşananların ve sorumluluklarının yarattığı stres onu yıpratıyor ve yaklaşan tatilin ona ne kadar iyi geleceğini görebiliyorum.

"Adam bir saat sonra beni havaalanına götürecek ve o zamana kadar sana sarılmak istiyorum."

"Kulağa hoş geliyor." Elimi aramıza sokup, tam o anda karnı guruldadığında karnını okşuyorum. "Ama sen açlıktan sinirlenmeden önce bir şeyler yemeliyiz."

Carter, Hank'in yeni evine yerleştiğini anlatırken, ben hızlıca bir tavada kızartma yapıyorum. Dublin'e veda ederken ağlamış, bu da beni duygulandırıyor. Carter'ın ayaklarının dibinde, mutfak adasında yatan Dublin'e baktığımda daha da duygulanıyorum. Ama Carter, Hank'in mutlu göründüğünü söylüyor ve önemli olan da bu.

Hank ve Dublin'in hala birlikte çok zaman geçirebilmeleri için elimizden geleni yapacağız ve onun sadece on dakikalık sürüş mesafesinde olmasına seviniyorum.

Carter ikinci porsiyonunu yerken bana bir soru soruyor, tabağına bakarak. Aslında, birkaç soru, kelime kusmuğu şeklinde dökülüyor, ki bu genellikle benim uzmanlık alanımdır, onun değil.

"Evlenmek ister misin? Ne tür bir düşün istersin? Büyük mü? Küçük mü? Çikolatalı pasta mı, vanilyalı mı?" Sanki sorduğuna inanamıyormuş gibi bir ses çıkarır. "Bu aptalca bir soru." Elini döndürür, avucunu havaya doğru açar. "Tabii ki çikolatalı. Belki de o minik Oreo'larla süslenmiş. Ya da büyük olanlarla. Çift dolgu."

Aramızda on saniye kadar bir sessizlik uzadıktan sonra başını kaldırıp bana bakar. Yavaşça, tereddütlü, belki biraz gergin bir şekilde kaldırır ve boynunda pembe lekelerin oluşup yanaklarında birikmesini izlerim, ki bu da genellikle benim için olağan bir durumdur, onun için değil.

Sessizlik, bana çarpık, titrek bir gülümsemeyle bozulur ve ben gülmeye başlarım, tezgahın üzerine eğilirim, çünkü şu anda ne oluyor böyle? Her ne ise, hem korkmuş hem de sevimli görünüyor.

"Carter," nefesimi kesen bir kahkaha krizinin arasında bir şekilde söylemeyi başarırım. "Bu bana evlenme teklif etme şeklin mi?"

"Ne?" Kafasını şiddetle sallar. "Hayır."

"Oh." Nefesimi toplayıp, anlık heyecanımdan kurtuluyorum. "İyi." Öyle olmadığını biliyordum. Açıkçası. Henüz çok erken.

Beyaz dişlerini alt dudağına bastırarak, Carter bana aldatıcı ve şeytani bir gülümseme atar ve yavaşça ayağa kalkarak adanın etrafından dolaşıp önümde durur. Parmak ucuyla asi bir bukleyi döndürür ve onu kulağımın arkasına takar, dokunuşu boynumdan ve köprücük kemiğimden aşağıya doğru bir iz bırakır.

"Beni tanıyor musun ki? Seyirciye ihtiyacım var. Yeteneğe ihtiyacım var. Seni rezil etmem lazım." Parmakları kalçalarımın gömüldü ve beni soğuk taş tezgaha doğru itti. "Sana evlenme teklif ettiğimde, lanet olası dünyadaki herkes bunu bilecek ve sen orada, o muhteşem yüzünü küçük ellerinle kapatmış duruyor olacaksın, çünkü ben kesinlikle sessiz kalmayacağım ve sen de *"Carterr, kes şunu. Beni utandırırıyorsun"* diyeceksin.

"Ben öyle konuşmam." Şu anda tek yapabildiğim bu.

Yüzü eğilir, dudakları ağızımın köşesine, çeneme, kulağıma dokunur. "Aynen öyle konuşuyorsun."

Parmakları saçlarımı tarayarak başımı gerginleştiriyor. "Bir gün sana evlenme teklif edeceğim. Sen de evet diyeceksin, çünkü kabul edilebilir tek cevap bu; hayır diye bir seçenek yok." Alt dudağıımı ısıyor, eli kolumda dans ediyor ve ardında tüylerimi diken diken eden bir his bırakıyor. "Sonra ailemizin ve arkadaşlarımızın önünde seninle evleneceğim ve sen Bayan Beckett olacaksın, o gece seni o kadar sert becereceğim ki, hayatının geri kalanında boğazında hissedeceksin."

"Jeremy!"

Cara'nın çılgılığı hepimizi korkuttu. Alannah kucağındaki popcorn kasesini yere attı, Dublin temizlemek için koştu ve Kristin, ayaklarının dibinde oynayan Jem'in üzerine şarabını dökmek üzereydi. Jeremy'nin şu anda olduğu kadar korkmuş olduğunu hiç görmemiştim, gözleri fal taşı gibi açılmış, vücudu hareketsizdi.

"Bu basit bir 45 derecelik katlama! 45 derece! Bir çocuk bile yapabilir!"

"Ben yapabilirim Care," diyor Alannah kendinden emin bir şekilde, göğsünü kabartarak

"Evet, teşekkürler Alannah." Cara kolunu uzatır ve kaşlarını kaldırır. "Gördün mü? Kızın yapabilir." Alannah kart stoğuna uzanırken gözleri büyür. "Dur! Hayır. Parmakların tereyağlı patlamış mısır gibi, bu işe yaramaz."

Cara odanın içinde etrafına bakınırken, Alannah ellerine kaşlarını çatarak bakar. "Jennie." Parmaklarını şıklatır. "Senin parmakların narin ve çevik. Tanrı bilir neden; kardeşinin parmakları sosis gibi kalın. Sen yaparsın."

"Oh, ne güzel," diye mırıldanır Jennie, kahve masasının etrafındaki yere oturur ve bir deste karton kağıt alır. "Tam da umduğum şey."

Cara gözlerini kısarken, Jennie ona o meşhur Beckett gülümsemesini gösterir, çekici ve gamzeli. Bu gülümseme herkese etki eder, Cara'ya bile. Bu anda bile.

Cara bütün gece bağıırıp durdu. Maçı izlerken düğün hediyeleri üzerinde çalışmamızın *en mantıklı şey* olduğunu düşündü. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünen tek kişi oydu, ama kimse ona bunu yüzüne söylemeye cesaret edemedi. En azından sadece devre aralarında çalışmak zorundayız; geri kalan zamanlarda televizyona bağırarak meşgul. Alannah, Jem ve Hank bu sefer şanslı olan tek kişiler. Ve sanırım artık Jeremy de.

Cara ve Emmett'in düğünü on bir gün sonra, iki pazar sonra, Kanada Günü'nden bir gün önce. Cara zaten gergin biridir, ama son birkaç haftadır bambaşka bir seviyeye ulaştı. Dün gece erkekler New York'a gittikten sonra bende kaldı ve benimle yatmakta ısrar etti. Carter'ın yatağında kendi fotoğrafını çekip ona göndermekten çok mutluydu.

Bugün de benimle işe geldi. Evet, doğru duydunuz. Evdeyken düğünle ilgili hiçbir işi yapamadığını, çünkü Emmett'i hatırlattığını ve onu özlediğini söylüyor. Bu yüzden çocuklar ona masa numaralarını yazarken o spor salonunun zemininde oturdu. Yorgunluktan bitkinim.

"Cara, hala genç ve yakışıklı olsaydım, seninle evlenirdim." Hank, Cara'nın dünyadaki en komik insan olduğunu düşünüyor.

"Hâlâ yakışıklısın," diyor Cara. "Ve benim uygunsuz şakalarım gülüyorsun. Harika bir çift olurduk. Ama ben her zaman senin İrlanda'ndan sonra ikinci sırada kalırdım ve sorun da burada. Cara, yakında Brodie olacak olan Cara, asla ikinci sırada kalmaz."

Jennie derin bir nefes alır, gözleri önündeki kart yığınının dikilir. "Bundan daha kaç tane yapmamız gerekiyor?"

"Bence bu eğlenceli," diyor Carter'ın annesi Holly. "Bu tür şeyleri yapmayı seviyorum. Belki yakın gelecekte çocuklarımdan biri için tekrar yapma fırsatım olur." Gözleri açıkça bana doğru kayıyor, Jennie ve Cara da bu duruma gülüyor.

"Sen ve Carter evlendiğinizde hiçbir şekilde yardım etmeyeceğim," diye homurdanır Jeremy, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Bu yeterince kötü

kendi düğünüm için bunu yapmak zorunda kalmam yeterince kötüydü."

Alannah ayağa fırlayarak parmağını babasının yüzüne doğru uzatır. "Küfür kavanozu için iki dolar! Öde bakalım dostum!" Jeremy'nin isteksiz ellerinden parayı alır, sonra Hank ve Dublin'in arasına geçer. "Annem, bu hafta babamın küfürlerinden elde ettiğim tüm parayı saklayabileceğimi söyledi. Hokey maçları yüzünden çok stresli olduğu için çok para kazanıyorum. Ne almalıyım?"

Hank çenesini okşadı. "Cheeseburger ve dondurmali sundae yemeye ne dersin?"

Yüzü aydınlanır. "Sıcak çikolata sosu?" "*Ekstra* sıcak çikolata sosu."

Üçüncü periyot başladığında düğün hazırlıkları unutulur ve Cara çığlık atmaktan sessizliğe geçer, ki bu çok daha korkutucudur. Kanepede oturmuş, bir dizini yere koymuş, tırnaklarını ağzına sokmuş, ekrana bakıyor. Gözlerini bile kırpmadığını düşünüyorum. Maçın bitmesine sadece üç dakika kala skor 2-2 berabere.

Emmett, rakip takımın iki oyuncusuyla karıştığında ve sopası birinin bacaklarının arasına girdiğinde işler kızışır. Hakem elini kaldırır ve düdüğünü çalar, Emmett'in kasıtsız olmasına rağmen rakibini düşürdüğünü belirtir.

"*Bu saçmalık!*" diye bağıyor Cara, ayağa fırlayarak. "Saçmalık! Bu bir kazaydı! Evine git hakem, sarhoşsun!" Arka cebinden on dolarlık bir banknot çıkarıyor ve Alannah'nın bekleyen eline bakmadan onu uzatıyor. "Üstü kalsın, ihtiyacın olacak."

Oyundan başka hiçbir şeye dikkatimi veremeyecek kadar gerginim. Ya kazan ya da öl; kazan ve yedinci maça çık, kupayı kazanmak için bir şans daha yakala ya da kaybet ve eve git. Ve şimdi maçın bitmesine iki buçuk dakikadan az bir süre kala iki dakikalık bir cezayı atlatmak zorundalar. Şansları pek yok. Her iki takım da bu gece formunda.

Carter, hakemle karar hakkında tartışmakla meşgulken, koçu mola istiyor. Hatları değiştiriyor ve rakip takım bizim sahamızı durmaksızın dolaşırken, puck'ı kaleden uzak tutmayı başaran birkaç iri cüsseli oyuncuyu sahaya gönderiyor. Elli saniye kala, Carter ve Garrett yedek kulübesinden sahaya atılıyorlar.

Carter emirlerini haykırıyor, bir oyuncu ile tahtalar arasında yolunu açıyor, puck için mücadele ediyor ve puck serbest kaldığında onu buzun öbür ucundaki Garrett'a gönderiyor.

Garrett, başka bir oyuncuyu geçerek tahtadan puck'ı vurur ve diğer tarafta puck'ı alır, ardından savunma sahasına girmeden hemen önce puck'ı alan Carter'a geri paslar.

Emmett'in cezası, saatte on altı saniye kala sona erer. Kapıdan fırlayarak Carter'ı çağırır. Carter bir savunma oyuncusunu geçerek, puck'ı sopasının ön ve arka kısmı arasında o kadar hızlı ve akıcı bir şekilde hareket ettirir ki, onu zar zor görebilirim. Emmett'e bakmadan, puck'ı geriye ve sola doğru kaydırır.

Emmett, puck ona doğru fırladığında hazırlanır ve puck sopasına çarptığı anda havada süzülür.

Buzzer kırmızı renkte yanarken, etrafımdaki her şeyi kan donduran çığlıklar bastırır ve Vancouver Vipers buz pistine akın eder, büyük mavi ve yeşil bir yığın halinde yere düşer.

Kazandılar. Eve dönüyorlar ve kupayı almaya gidiyorlar.

BÖLÜM 46

NE
İSTERSENİ
İSTEDİĞİNİZİ YAPABİLİRSİN

OLIVIA

Perşembe günü işten eve Carter'ı görmek için koştığım HIZ utanç verici. Eve girerken kendi ayaklarıma takılıp düşüyorum ve onun adını haykırıyorum.

Dublin yüzümü yalarken, onu sevmek için dizlerimin üzerine çöküyorum ve evin içinde dolaşırken hala Carter'ı çağırıyorum.

O evde değil. Yatağın üzerindeki gecelik çantası, bir ara eve geldiğini gösteriyor ve yastığının üzerinde, mini M&M'lerle süslenmiş çikolata kaplı Oreo'ların yanında tek bir gül duruyor. Atıştırmalıkların yanında bir kağıt parçası var.

*Yarın kazan ya da kaybet, önümüzdeki üç ay boyunca
senden bir gece bile uzak kalmayacağım ve hiçbir şey
beni daha mutlu
edemez. Seni çok
seviyorum.*

Notu, onun bıraktığı diğer notlarla birlikte komodinin içine koyup, titreyen telefonumu cebimden çıkararak, gül ve kurabiyelerimle birlikte aşağı kata indim.

Dünyanın En Seksi Erkeği: *Merhaba prenses. Evde olmadığım için üzgünüm.*

üzgün emoji* Koç bazı görüntüleri izletiyor. Eve gelirken akşam yemeği alırım. Seni seviyorum *öpücük emoji* *dil emoji

Ben açgözlüyüm ve onu görmek için daha fazla beklemek istemiyorum. Ama mantıksız üzüntümü bir kenara bırakıp Dublin'i tasmaya bağlıyorum ve *The Office'in* tekrar bölümlerini izlemek için kanepeye kıvrılmadan önce onu ormanlık bir patikada yürüyüşe çıkarıyorum. Dublin, yürüyüşten yorgun düşerek hemen uykuya dalıyor ve ben de onu takip etmekte gecikmiyorum.

Birinin parmaklarımla oynadığını hissederek uyanıyorum, Dublin'in kanepeden atladığını zar zor fark ediyorum. Bulanıklığı gidermek için gözlerimi kırpiştirirken, Carter ayağa kalkarken gözlerim ona takılıyor. Bana sırtarak bakıyor ve lanet olası bir Ring Pop emiyor.

"Junk food'u bıraktığını sanıyordum." Oturmaya çalışırken sözlerim boğuk çıkıyor. Kollarına atlamak istiyorum ama vücudum işbirliği yapmıyor. Carter ve ben gece yarısından sonra FaceTime'da konuşuyorduk, Cara ve Emmett de öyle — başka bir odada, haklı bir sebepten dolayı — ve sonra bugün bütün gün işte yine Cara ile uğraşmak zorunda kaldım. Yorgunluk, hissettiklerimi tarif etmeye yetmez. Tek tesellim, Cara'nın bu gece kendi yatağında uyuyacak olması.

"Bu bir kutlama. Bu hafta sonu, bu ev resmi olarak ailemizin evi olacak ve ben de kupayı eve getireceğim." Yüzünde büyük bir sevinç var, gözlerinde sonsuz bir heyecan dans ediyor ve bu benim mutluluğumu da artırıyor.

"Dürüst olmak gerekirse, hangisi seni daha çok heyecanlandırıyor bilemiyorum." Esnerken kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum ve sol elimin ağırlığını hissediyorum.

"Senin benimle olman. Sonsuza kadar."

Sözlerini duyuyorum. Onlara çok minnettarım. Ama parmağıma taktığı kırmızı Ring Pop'a bakmakla meşgulüm. "Neden parmağımda şeker yüzük var?"

Carter hala aptal gibi sırtıyor — tatlı, yakışıklı bir aptal. Yüzüğü ağzına çekiyor. "Sadece senin benimmişsin gibi davranmak istiyorum."

"Ben seninim." Bunu konuşmamış mıydık?

"Sonsuza kadar demek istiyorum." Carter elimi tuttu, parmağıyla tırnaklarımı okşadıktan sonra yüzüğe doğru kaydıldı. Parlak yeşil gözleri benimkilere baktı, canlı ve ışıltılıydı. "Bu geçici bir şey, sen yiyemeyeceğin bir yüzükle değiştireceğim."

"W-w-w..." Duruyorum, çünkü yapamıyorum. Ne söylemeye çalıştığımı bilmiyorum. Evlilik hakkında konuşmuştuk, ama bu *daha fazlası gibi* geliyor. Açıklayamıyorum ve ağzım da aynı fikirde, bu yüzden çenem birkaç kez açılıp kapanıyor.

Carter, şefkatli bir gülümsemeyle yüzümü avuçlar. "Seni suskun bıraktığımda en sevimli halin bu." Beni kollarına alır ve

merdivenlere doğru yürümeye başlar. "Hadi gidelim. Seni ne kadar özlediğimi sana göstermem lazım, ve sikim senin içinde bir yuva kurmalı."

Uyandığımda Carter sabah kaymaya çıkmış bile. Dün gece neredeyse hiç uyumadı, elleri bütün gece endişeyle vücudumu okşadı. Bu geceki maç için sinirlerinin onu ele geçirdiğini, zihninin çalıştığını duyabildiğime yemin edebilirim. Saat ikiyi geçince kollarında dönüp parmaklarımı saçlarında ve sırtında gezdirdiğimde nihayet uykuya daldı.

Sadece beş saat uyudum ve normalde işlev görebilmek için sekiz saat uykuya ihtiyacım var, ama bu sabah kendimi olağanüstü neşeli hissediyorum. Okul yılı bitmeden kullanmam gereken bir gün izin hakkım vardı ve tabii ki bugün kullandım. Bu da, sınavlar gelecek hafta Perşembe gününe kadar sürdüğü için artık Cuma günleri çalışmam gerekmediği anlamına geliyor. Dört iş günü daha ve sonra özgürüm.

Dublin ve ben kahvaltımı yaparken güneşin tadını çıkarmak için dışarı çıkıyoruz ve Carter kapıdan içeri girdiğinde, bu sabah ikinci kez Cara ile telefonda konuşuyorum ve bu akşam ne giymesi gerektiğini tartışıyoruz.

"Bir yanımda bu akşam Em için süper seksi olmak ve onun formalarından birini giyip topuklu ayakkabı giymek istiyor, ama sonra, arena soğuk olur diye endişeleniyorum. Ayrıca, bu uygunsuz mu olur? Çok büyük, popomu kaplıyor."

"Uygunsuz," diye mırıldanıyorum, Carter arkamdan yaklaşır belime sarılır ve boynumu öperken. Göğsünü okşuyor ve Dublin zıplarken, Carter onu kucağına alıyor ve 65 kiloluk bir köpek yerine bebekmiş gibi taşıyor.

"Hiç eğlenceli değilsin." Cara'nın telefonda somurduğunu duyabiliyorum.

"Ben çok eğlenceli biriyim, ama yanlışlıkla insanlara veya kameralara kıcımlı veya vajinamı gösterme isteğim yok."

Carter'ın gözleri kısılr, kaşları çatılır ve öfkeyle konuşur. *Sadece benim için.* Kahvaltısını tabağına koyduğumda yüzü slot makinesi gibi parlar ve bir şekilde tabureye oturur,

köpeği kucağında tutmayı ve yemeğini mideye indirmeyi başarır, tüm bunları mutlu bir şekilde mırıldanarak yapar.

"Eminim Carter, onun forması dışında hiçbir şey giymemenizi takdir ederdi."

Carter, Cara'nın sözlerini düşünürken dudaklarını büzüştürür. Başını sallamaya başlar ve tostunu çiğnerken memnuniyetle mırıldanır. "Sadece bizim evde."

"Sizi dinleyin," diye coşkuyla konuşur Cara. "Evimiz. Çok sevimli. Gördün mü Liv, en başından beri 'Carter Beckett iyi bir haber' demiştim. Sizin mükemmel bir çift olacağınızı biliyordum."

"O konuşmayı tam olarak öyle hatırlamıyorum. Aslında, beni başımdan tutup "*hayır!*" diye bağırdığını çok net hatırlıyorum. Carter somurtunca göğsüne hafifçe vuruyorum. "Sorun değil. Biraz zaman aldı ama sonunda istediğimizi elde ettik, değil mi?"

Cara'nın cevabını duymadan önce, Carter telefonu elimden çekip aldı. "Tamam, Care, Liv'in gitmesi gerekiyor. Akşam görüşürüz."

"Ama ona düşünüm hakkında konuşmam lazım!" diye bağırdığını duyuyorum, ama Carter aramayı sonlandırıp telefonumu masaya bırakıyor.

Kollarını bana dolayarak beni kendine çekiyor. "Sence o da bizim düşünümüz için bir kabus olacak mı?"

"Sanırım kontrolü ona bırakıp ne isterse yapmasına izin vereceğim. Onunla kavga etmekten daha kolay olur."

"Hmm." Elleri şortumun ceplerinde, Carter beni bir yandan diğer yana çeviriyor. "İyi fikir. Çılgın Cara'yı kafesinde tutmayı seviyoruz."

İç çekerek göğsüne sokuluyorum. "Biri onu çoktan serbest bıraktı ve bu çok korkutucu."

Carter gülüyor, sert, gürültülü bir sesle, vücudumu ısıtıyor. Elleri kalçalarımın üzerinde kayıyor, gömleğimin kenarından içeri giriyor, yanlarımdan yukarı doğru çıkıyor. "Maçtan önce bana şans getirmesi için bugün izin aldığın için seni seviyorum."

"Bugün izin almamın sebebi bu değil, Carter."

"Şşş, şşş, şşş," diye fısıldadı. Beni tezgahın üzerine kaldırdı, gömleğimi yavaşça karnımın üzerinden sıyırdı. Kollarımı kaldırıp gömleğimi çıkarmasına izin verdim, beni süzerken gözleri parladı. "Şans getirmesi için seks."

Ve şanslıyız, çünkü Carter ilk periyodun dördüncü dakikasında maçın ilk golünü atıyor. Üçüncü periyodun ortasında, Vipers 3-2 önde, Cara deliye dönüyor, Hank izleyemeyecek kadar gergin olduğu için kör olduğu için mutlu olduğunu tekrar tekrar söylüyor ve Holly saçlarını yolmak üzere. Artık kelimeler yetersiz kalıyor. Sinirlerden kusacakmışım gibi hissediyorum ve Jennie koltuğunda uzanmış, sanki dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyormuş gibi meyan kökü çiğniyor.

Carter başını eğip gözlerini puck'a odaklamışken, biri onu arkadan bariyere doğru itene kadar. Neyse ki, kendini toparlayıp ayağa kalkıyor, ama düdük çoktan çalınmış ve Jennie bunu kabul etmiyor.

Ayağa fırlar, avuçlarını cama vurarak bana likorisi fırlatır. "O pisliği ceza kutusuna atın! New York'a geri dön! Burada gerçek hokey oynarız, seni sikik pislik!"

Ben gülerek burnumu çekerim ve Carter, bankın üzerine tırmanırken kahkahalarla titrer. Emmett cama vurur ve Jennie'yi teşvik etmek için bağırır, Garrett ise bankın üzerinde sürünürken Jennie'ye küçük bir gülümsemeyle bakar.

Carter, her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için antrenörlerinden hızlıca bir kontrol alır. Onay aldıktan sonra, bana göz kırparak, ağzına su sıçratmayı dünyadaki en seksi şey gibi göstermenin bir yolunu bulur.

"Evet, kıçını oraya oturt!" Jennie, faul yapan oyuncu ceza kutusuna doğru ilerlerken ona bağırır. "Orada rahatına bak, gerizekalı, çünkü önümüzdeki beş dakika boyunca orası senin evin olacak!" Koltuğuna geri oturur ve elimden meyan kökünü alır. "Siktiğimin pisliği." Bana göz kamaştırıcı, gamzeli bir gülümsemeyle bakar. "İçimde bir yerlerde birazcık ağabeyim var."

Elinden bir Twizzler kapıyorum. "Evet, bunu kesinlikle görebiliyorum."

Rangers'ın kalecisi bu gece adeta başının üstünde duruyor ve sonraki beş dakika boyunca kendisine gelen her şutu durdurmayı başarıyor. Ceza bitti ve maçın bitmesine sadece birkaç dakika kaldı, hala bir gol öndeyiz.

Ta ki öyle olana kadar. Otuz saniye kala, ağın arkasında puck için bir mücadele başlar. Adam, başka bir oyuncu kayarak puck'ı çalmak ve ayağının yanından kaydırmak için

başka bir oyuncu araya girip puck'ı alıyor ve ayağının yanından kaydırıyor.

Maç berabere bitti. Uzatmaya gidiyoruz.

Periyot sona ererken Adam perişan haldedir ve Carter, kısa bir mola vermek ve yeniden toplanmak için oyuncuların tüneline geçerken kolunu onun omuzlarına atar. On beş dakika sonra, buz hazır hale gelir ve müziğin düşük sesli gümbürtüsü kaygımı doruğa çıkarırken, Carter'ın gür sesini duyarım.

Yakınlarda bulunan herkes onun konuşmasını dinlemek için etrafında toplanır, takım duvarın önünde sıralanırken Carter tünelin uzunluğu boyunca yürür, sopasını gösterir, kasklarını çırpar ve takım arkadaşlarını coşturur.

"Bunu kaçırmak için çok fazla yol kat ettik. İlk günden bu yana geçirdiğimiz dönüşüm inanılmaz. Hiçbir grupta bu kadar gurur duymamıştım ve size şunu söyleyeyim, bu grup gerçekten harika!"

"Aman Tanrım," diye yanlışlıkla yüksek sesle mırıldanıyorum. Vücudumu bir sıcaklık kaplıyor ve yüzümü yelpazelemek için kendimi zor tutuyorum.

"Hayatımda Carter'a hiç bu kadar çekici gelmemişti," diye nefes nefese söylüyorum Cara.

"Bu gece bana ne isterse yapmasına izin vereceğim." Bunu yüksek sesle söylemekten çok, içimden düşünmek istiyorum, bu yüzden muhtemelen Jennie bana dirsek atıyor. "Üzgünüm." Holly'ye bakıyorum; o omuzlarını kaldırıyor.

"Büyükanne olacağım günü ipe çekiyorum. Haydi bakalım

"

Tamam o zaman.

Carter'ın sesi yükseliyor ve ben giderek daha da heyecanlanıyorum.

"Yapabiliriz! İşte bu! Bu takım! *Benim* lanet takımım! *Benim*

Ben bu lanet takımı seviyorum, o yüzden kıcınızı kaldırın ve bu lanet kupayı eve getirelim! Hadi yapalım şunu, çocuklar!"

Carter onları buz pistine çıkarırken, her birinin kıcına şaplak atarak tünel coşkuyla doluyor. Ev sahibi takım Stanley Kupası'nda uzatmaya çıkarken, kalabalık çılgına dönüyor.

Carter buz pistine çıkmadan önce bana eliyle işaret eder. Yanağını okşar. "İyi şanslar öpücüğü."

"Ah, bebeğim." Yüzünü ellerimle tutuyorum. "Şansa ihtiyacın yok." Dudaklarını öpüyorum, sonra yanağını. "Şimdi o tatlı poponu oraya götür."

Eğri gülümsemesi elektrik gibidir, gamzelerini ortaya çıkarır. "Ve sana bir gol atayım mı?"

"Eh. Sadece canın isterse."

Henüz bilmiyorsan, Carter motive olduğunda durdurulamaz bir güç olduğunu bilmelisin. Bu adam tanıdığım en azimli insan. *Hayır*, onun için bir seçenek değildir; bir şeyi istiyorsa, bunu gerçekleştirmek için bir yol bulur.

Bu yüzden ikinci vardiyasında yıldırım gibi fırlar, puck serbest kaldığında tahtaları aşarak koşar. Kafası her iki yöne de hafifçe eğilir, omzunun üzerinden takım arkadaşlarını arar, buz üzerinde akıcı bir şekilde ilerler, ama onlar onunla birlikte değildir.

"Sen ol!" Emmett arkadan bağırır.

Tüm arena ayağa kalkar.

"Hepsi senin, bebeğim!" Garrett sağından koşarak onu takip eder. "Bırak Uç!

Ve kalabalık sessiz kalır.

Carter'ın bir savunmacıyı kolayca geçip defans oyuncusunu geçip diğerinin etrafında dönmesini izlerken kalbim ağzımda. Holly elimi o kadar sıkı tutuyor ki parmaklarımın uçları uyuşuyor. Cara ve Jennie yüzlerini cama dayamışlar, Hank ise yüzünü ellerine gömmüş, ne amaçla, emin değilim.

Carter, bir ayağını yerden kaldırarak gösterişli bir dönüşle dönüşünü tamamlar ve ona doğru uçarak onu doğrudan tahtaya göndermek için hazır olan forveti fark eder. Ama Carter garip bir şekilde sakın görünür.

Sola kaçarken sopasının bıçağıyla puck'ı buzdan çıkarır, yarıya kadar döner ve puck'ı kalecinin omzunun üzerinden sağa doğru fırlatır.

Arena tam bir hayvanat bahçesine dönmüştür. Hepimiz ağlıyoruz, Hank bile, ve Carter tüm takımı üstüne çullanırken yere düşürülür. Adam buzun üzerinde hızla ilerler, sopasını, eldivenini ve blokörünü kenara atar ve herkesin üstüne atlayarak dogpile'ı bitirir.

Cidden, ağlamayı durduramıyorum. Cara'nın makyajımı yapmasına izin verdiğim için pişmanım. Yanaklarımı silerken parmaklarım siyah lekelerle

Cara ağlıyor. *Ağlıyor.* "Önümüzdeki hafta sonu o adamın bana bebek yapmasına izin vereceğim," diye hıçkırarak camı tokatlıyor. "Seni seviyorum Emmy! Seni ve senin büyük, sihirli sikini seviyorum bebeğim!"

Her iki takım da sıralanırken halının serilmesini izliyoruz. Stanley Kupası dışarı çıkarılır ve bir masanın üzerine yerleştirilirken, arenada yine bir sessizlik hakim olur, sadece yüksek tavanlardan yankılanan garip bir bağırış ve ıslık sesi duyulur. Olayların gidişatında, Carter en değerli oyuncuya kupa takdim etme şerefine nail olur.

"Bu takımdaki her bir oyuncu paha biçilemez," diye mikrofonla konuşmaya başlar. "Her biri. Ama bu adam olmasaydı, şu anda bulunduğumuz yerde olmazdık." Adam'ı işaret eder, Adam şoktan geriye doğru sendeler, arkadaşları onu öne iter. "Bayanlar ve baylar, dünyanın en iyi kalecisi için ayağa kalkın!"

"Courtney bunu mahvetti, ha," diye mırıldanır Jennie.

Cara alkışlar. "Kesinlikle öyle yaptı."

Vipers buz üzerinde yalnız kaldıklarında, kupa önce kaptanın eline geçer. Carter o kocaman, parlak gümüş kupaya uzanır, ama durur, elleri havada asılı kalır.

Yavaşça dönerek gözlerimi arar ve buz üzerinde bana doğru kaymaya başlar. Tünelin kapısını açar, bana işaret eder ve yanaklarım kızarır. Bu onun başarısı; ondan hiçbir şey almak istemiyorum.

Ama yine de ona giderim, çünkü her zaman öyle yaparım.

"Tebrikler, bebeğim," diye fısıldarım, ona gülümseyerek ve gözyaşlarımı silerek.

Bana parmağını uzatır. "Buraya gel." Elini çeneme koyar. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Yeterince çalışırsam her şeyin ulaşılabilir olduğunu hissettirdiğin için. Bu harika. Çocukken hayal ettiğim her şey. Ama benim dünyamı tamamlayan sensin." Dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Seni seviyorum."

Carter göz kırparak ve gülümseyerek buzun üzerine geri adım attı. O kupayı başının üzerine kaldırıp

ılgın, dizginlenemeyen bir ılık attığında, tüm arena ona yankılanır.

BÖLÜM 47

OLIVIA'NIN LANET OLASI BERABERLİĞİ

CARTER

"OH SİKTİR. SİKTİR. SİKTİR, SİKTİR, SİKTİR."

Uykulu gözlerimi araladım ve güneş gözlerimi yakmaya çalıştığı anda hemen kapattım. "Bebeğim?"

Yatağı kolumla okşayarak boşluğu hissediyorum. Hala sıcak, sanki az önce buradaymış gibi, sesini hala duyabiliyorum, ama nerede o?

"*Bebeğim*," diye tekrar sesleniyorum, boğuk ve kısık bir sesle. "Yatağa geri gel."

Ayaklar fayanslara çarpıyor ve Olivia hala küfürler savuruyor, bu da garip bir şekilde Yeni Yıl sabahı uyandığım anı hatırlatıyor.

"Kes şunu," diye sızlanıyorum, yuvarlanarak yüzümü yastığa gömüyorum. "Bundan hoşlanmıyorum. Beni terk ettiğin sabahı hatırlatıyor."

"Carter," diye bağıyor ve tuvalet kapağının çarpıldığını duyuyorum. "Ben..." Sözleri hıçkırıklarla kesiliyor, ama aslında hiçbir şey çıkmadığını duyuyorum ve ben güldüğümde, o çığlık atmaya başlıyor. "Sen cidden..." *hıçkırık*, "...bana gülüyor musun..." *çift hıçkırık*, "...şu anda?"

Sırt üstü uzanıp saçlarımı elime alıyorum. Ağzım kurumuş, başım zonkluyor ve kendimi berbat hissetsem de, hiç bu kadar mutlu olduğumu sanmıyorum. "Alkolle daha iyi başa çıkmayı öğrenmelisin, Ollie kızım."

"*Boyum 1,55!*" diye bağırır, sonra kuser. "Senin kadar içtim!"

"Doğru. Benden bir iki şey öğrenebilirsin." "Senden nefret ediyorum," diye tuvalete doğru ağlar.

"Beni deli gibi seviyorsun prenses."

Bana cevap verme lütfunda bulunmuyor. Bunun yerine tuvalet kapağı tekrar çarpıyor ve sonra su akmaya başlıyor. Banyodan buhar yükseliyor ve sonunda oturur pozisyona geçiyorum.

Her yerim ağrıyor. Güneş ışığı çok parlak ve beynimde yirmi kiloluk bir kaya yuvarlanıyor, her küçük hareketimde kafatasıma çarpıyor. Telefonumdaki saat, saatin daha 7:37 olduğunu gösteriyor ve eve dörtten sonra geldik, yani yaklaşık üç saat uyumuşum.

Yüzümü ellerimle kapattım ve inledim. Olivia ve ben tüm ekibi öğle yemeğine davet ettik, aileler ve arkadaşlar, birbiri ardına gelen felaketler, bu gece erkeklerle şehirde gece hayatına çıkmadan önce akşam yemeği ve içki için şehir merkezine gittiğimizde.

"Ollieeee," diye inleyerek ayağa kalkıyorum. Göğsümü eliyle kaşıyıp, banyodaki akan suya doğru yürürken penisimin tabanını yumruklıyorum. "Acıyor bebeğim. Eğer sen benimkini emersen daha iyi hissedebilirim..." Kız arkadaşımı aramak için buğulu cam kapıyı açarken, ağzıma gülmekten kaçınmak için dudaklarımı ısıyorum.

Olivia'yı duş zeminde kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmiş, ıslak bukleleri yüzüne ve sırtına yapışmış halde buluyorum. Gözlerinin kızarıklığından ağladığından eminim, ama duş başlığından akan su nedeniyle emin olmak zor.

"Ah, canım. Ne oldu?"

Geniş kahverengi gözleri benimkilere bakıyor ve ben duşa girip onu kollarımın arasına aldığımda ağlayarak ağzını açıyor.

"*Tavuk nugget istiyorum!*"

"Oh, lanet olsun. Evet, tam orası, bebeğim. Daha sert."

"Orada ne haltlar dönüyor?" Jeremy'nin ön salondan bağırıldığını duyuyorum. "Ön kapının açıldığını duydun, değil mi? Burada olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Yüzümü oturma odasındaki halıdan kaldırıyorum. "Belki de içeri girmeden önce kapıyı çalmalısın!"

Olivia kıkırdıyor, küçük topukları omuzlarımin altındaki kasları deliyor. Yüzümü yumuşak halıya gömüyorum ve boğazımdan boğuk, kısık bir inilti çıkıyor.

"Gidiyorum! Gidiyoruz! Jem, *hayır!* Geri gel! *Gözlerini kapat, küçük dostum!*"

Küçük Jem tombul bacaklarıyla sendeleyerek içeri girer. Yürümeyi yeni öğrenmiştir, ancak çoğunlukla küçük, sarhoş bir yetişkin gibi hareket eder. Bu çok komik ve sevimli bir manzardır. Teyzesini sırtında otururken görünce yüzü aydınlanır ve çok sallantılı bir koşuya başlar, doğrudan kıcıma dalar ve yüzünü ona yapıştırır.

Olivia kıkırdar ve kardeşi dikkatlice oturma odasına girerken sırtından atlar. "Merhaba, Jemmy," der ve yeğenini benden alır.

Vipers tişörtünü yukarı çekip karnını öper, sonra ben sırt üstü yattığımda onu göğsüme bırakır. Onu havaya atıp kollarımla yakalamadan önce bana ıslak bir öpücük verir. Taze bebek ve hindistancevizi güneş kremi gibi çok güzel kokuyor.

Jeremy gözlerini koruyor, bu da kahve masasının kenarına bacağını çarptığı ve bir dizi küfürle yere yığıldığı anlamına geliyor. Doğal olarak, Alannah bu anda ön kapıdan içeri dalıyor ve ona beş dolar borçlu olduğunu söylüyor.

Jeremy bizi gördüğünde iç geçirir. "Tanrıya şükür. Giyinmişsin."

"Onun sırtında yürüyordum." Olivia, birbirlerine sarılmadan önce Jeremy'nin dirseğine hafifçe vurur.

Jeremy bana şüpheyile bakar. "Neden?"

"Oh, bilmiyorum." Jem'i kucağıma alıp ayağa kalkıyorum. "Belki de dün gece ciddi bir şekilde kışkılarını tekmeledim ve Stanley Kupası'nı kazandım." Çocukların yanında küfür etmemeyi öğreniyorum. Sadece bazen başarılı oluyorum.

"Evet, yaptın!" Alannah odaya koşarak girerken bağırıyor. Bana atladığında onu bir kolumla belinden yakalıyorum. Bu çocukları çok seviyorum. "Bu şimdiye kadarki en iyi maçtı, Carter. Ağladım! Gerçekten, ağladım!"

"Gerçekten, ağladı," Jeremy uzun bir nefes vererek tekrarlar. "Histerik gibiydi."

Alannah, vücudumdan kayarken somurtuyor. "Bebek gibi ağladın baba."

"Hayır." Yüzündeki ifade olmasaydı ona inanabilirdim. Gözleri oturma odasını taradıktan sonra mutfak masasının üzerinde duran parlak bardağa takıldı. Titreyen elleri yüzüne gitti. "Aman Tanrım. Bu... bu..." diye inledi ve ben kesinlikle sııttım.

Jem'i bardağın içine bırakıyorum ve o kıkırdarak ellerini bardağın üzerine vuruyor.

"Aman Tanrım!" Kristin salona yürüyerek girer, ama koşarak mutfağa kayar. "Fotoğraf! Fotoğraf çekmeliyim!" Bir kolunu bana dolayarak, çantasından telefonunu çıkarırken beni kendine doğru çeker. "Tebrikler, Carter. Harikaydın. Bunu hak ettin." Jem'in dikkatini çekmek için parmaklarını şıklatır. "Annene bak, Jemmy! Bardak diyebilir misin? Bardak! Bardak, Jemmy!"

Kesinlikle "cup" demiyor, sadece mırıldanıyor, ama çok mutlu görünüyor, on beş saniye içinde çektiği üç yüz fotoğraf için ona gülümsüyor.

Jem, parlak mavi gözleriyle bana bakar ve minik ellerini uzatır. "Cah-Cah."

Kristin elini ağzına götürür. "Oh. Senin adını söyledi."

"Söylemedi," diye homurdanır Jeremy, Jem'e uzanır.

Jem kaşlarını çatıp homurdanarak babasının kucağından kurtulur ve bana doğru uzanır. "*Cah-Cah!*"

Eğer yapabilseydim, yüzümdeki sırıtışımı silmeye çalışırdım, ama yapabileceğimi sanmıyorum. Jem'i kucağıma alıp, yanağımla onun yanağına sürterek babasının gözlerinin içine bakıyorum. "Kesinlikle benim adımı söyledi. Sanırım bu hayatta kazandığım bir şey daha, Jeremy, değil mi?"

Jeremy, Alannah'nın eline on dolarlık bir banknot sıkıştırdıktan sonra ağzını açıp Parker ailesinin meşhur öfkesini ortaya çıkardı.

"Carter." Olivia başını omzuma yaslayarak hıçkırır. "Yemeğin geri kalanını atlatabileceğimi sanmıyorum. Yatağa gitmem gerek."

Gözleri sersemlemiş, parlak bir şekilde her hareketi yavaşça takip ediyor. Yüzünde sürekli sarhoş bir gülümseme var ve yanakları gün boyu pembe renkte. Onu eve götürüp yatırmam gerektiğini hissediyorum, ama kesinlikle araba kullanamam, bu yüzden şoförümün Olivia, Cara ve diğer birkaç kızı bu gece eve götüreceğine güveniyorum.

Öğlen saatlerinden beri içiyoruz ve hepimiz çok şık görünsek de, bu lüks restoranın yarısından fazlasını kaplasak da, çoğumuz tutarsız konuşmaya başladık, bazılarımız ise hiç uyumamış olmalarına rağmen bir şekilde gayet iyi durumdalar. Olivia o gayet iyi durumdakilerden biri değil.

Dudaklarımı saçlarına bastırıyorum. Muzlu ekmek gibi çok güzel kokuyor ve normalde sırtına dökülen kabarık bukleler yerine, saçları pürüzsüz ve düz, neredeyse sırtındaki çukura değecek kadar uzun. Onu banyoya götürmek, o koyu saçları yumruğuma dolamak, lavabonun üzerine itmek ve bu restorandaki herkes onun benim sikimde orgazm olurken nasıl ses çıkardığını öğrenene kadar onu sikmek istiyorum.

"Ama sana nugget verdim." Dudaklarım kulağına değiyor. "Ve duşta orgazm."

Alt dudağı dişlerinin arasına kayıyor. "Üç duş orgazmı."

Kolumu beline dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Muzlu ekmek kokusuna ek olarak, bira ve Cara'nın onu içmeye ikna etmek için sürekli bahsettiği tekila kokusu da geliyor. O kadar kolay kışkırtılıyor ki, komik bile değil.

Hayır, durun. Bu çok komik.

"Bu pislikleri bırakıp seni eve götürmemi ve evimizin her odasında seni sikmemi mi istiyorsun?"

Avukat bu sabah, orgazmdan sonra Olivia'nın anahtarlarını almak için uğradı ve yarın yeni sahibi taşınacak. Bu da onu resmi olarak benim, evimi de onun yapar. Yani, bizim evimizi.

Parmakları yavaşça kravatımı yukarı doğru kaydırıyor. "Çok fazla oda var."

"Bana bir meydan okuma gibi geliyor. Ve meydan okumalara nasıl baktığımı biliyorsun."

Olivia, siyah ipeği yumruğuna dolarken dilini alt dudağına sürter ve kışkırtıcı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Bu kravatı seviyorum, Bay Beckett."

Gök gürültüsü kılıcım pantolonumun içinde dikkatimi çekiyor. "Öyle mi? Hadi eve gidelim de sana onu başka ne için kullandığımı göstereyim." Eli masanın altına girip şişkinliğimin üzerine konduğunda, elini kendi elimle kapattım. "Böyle devam edersen, bu açgözlü elleri de bağlarım."

"Siz ikiniz orada ne yapıyorsunuz?" Cara, Olivia'nın karşısındaki koltuğa oturmadan önce Olivia'nın önüne bir tekila daha koyar.

Adam içini çekerek parmaklarını saçlarının arasına geçirir. "Beni süper bekar hissettiriyorsunuz."

"Katılıyorum." Garrett, ellerimizin kaybolduğu yeri işaret eder. "Göremediğimiz bir sürü el var."

"Gare-Bear." Cara onun sarı saçlarını geriye iter. "Dün gece Stanley Kupası'nı kazandın. Biz kızlar gittiğimizde, muhtemelen kucağında altı farklı el olacak."

Yüzü kızarır ve elini itekler. "Bu erkeklerin gecesi."

Cara burun kıvrır. "Evet, tamam." Shot bardağını kaldırır. "Hadi, Livvie."

Olivia kadehini ağzına götürür, koklar ve tüm vücudu titrer. "Hayır. Olmaz. Ben resmen bittim." En azından alkol konusunda bitti, çünkü garson kız onun önüne bir tabak biftek ve ıstakoz koyduğunda yüzü ışıltılı parlar. "Oh, bebeğim. Gel anneciğine."

Akşam yemeği bittiğinde, kızlar dışarı çıkmadan önce banyoya kaçıyorum, böylece Olivia'yı arabanın arkasına bindirmeden önce birkaç dakika daha, birkaç öpücük daha çalabiliyorum.

Burası erkekler ve kızlar için ayrılmış yeni tuvaletlerden biri. Bunu yapmalarını sevdim. Artık çok daha güzel, yumuşak el havluları ve taze kurabiye kokan, cildimi ipek gibi yapan köpük sabunları var.

Cebimde telefonum çalıyor. Kız kardeşim, sırt üstü yatmış, patileri havada, dili dışarıda uyuyan Dublin'in bir fotoğrafını göndermiş. Yanında annem de uyuyor. Annemin evinin oturma odasındaki yerde yatıyorlar, bu da mantıklı görünüyor. Mükemmel bir yer varken kim kanepeye ihtiyaç duyar ki?

Kıkırdayarak ekranı kapatıp tezgahın üzerine koyuyorum, sonra tuvalete gidip içimden bir iç çekerek ihtiyacımı gideriyorum. Sabunun kokusu o kadar güzel ki, ikinci kez ellerimi yıkarken kapı kolu sallanıyor.

"Bir saniye," diye sesleniyorum, ellerimi kurularken.

"Tüm tuvaletler dolu," diye bir kadın sesi bağılıyor. "Lütfen, acil bir durum."

Kapıyı açtığımda sarışın bir kız bana çarparak bir elini göğsüme koyar. Diğer elinde tamponu sıkıca tutmaktadır, bu yüzden hemen kenara çekilirim. Bu, kız kardeşim on üç yaşına girdiğinde babamın bana öğrettiği bir şeydir. Tanrıya şükür, çünkü Olivia'ya karşı çok işe yaradığı kanıtlanmıştı. Bilmiyorum biliyor musunuz, ama o kız bazen minik bebek gibi görünmesine rağmen çok huysuz olabilir.

Kızları lobide bulduğumda, Cara Jason'ın limuzinle ön kapıda beklediğini söyledi. Diğer kızların kollarına girerek, sanki geçilmez bir zincir gibi kapıdan dışarı çıktı. Olivia'yı kendime sıkıca sarıldım, dayak yemiş bir piç gibi inleyerek.

"Carter, benden bir gece uzak kalacağın için kendini kötü hissetmene gerek yok. Birbirimizden bıkmak için bütün yazımız var."

"Hayatımızın geri kalanında demek istedin herhalde." Sözlerimi boynuna gömüyorum. "Hayatımın geri kalanında seni sinir etmek ve deli gibi sevmek için vaktim var, senin de hayatının geri kalanında bana katlanmak için vaktin var."

"Mmm. Seni bu kadar iyi tolere ettiğim için şanslısın." "Çok şanslıyım."

Olivia parmak uçlarına basarak yanağıma öpücük kondurdu. "Tuvalete gitmem lazım."

Tuvalete doğru dans edercesine yürüyen Olivia'ya gülümsüyorum, ama Olivia ortadan kaybolur kaybolmaz bana doğru yavaşça yürüyen uzun boylu sarışına içimden homurdanıyorum. Bu, birkaç dakika önce tuvaletin kapısını açan kızın aynısı. O zamankinden çok daha sakın görünüyor ve tampon acil durumunun belki de bir hile olduğunu düşünmeye başlıyorum.

"Her seferinde aynı şey," diye mırıldanıyorum. "Yemin ederim."

"Anlamadım?" Önümde durur, dişlerini diliyle gezdirerek beni süzer. Kesinlikle tampon bahanesi.

Saçlarımı sallayarak iç çekiyorum. "Kız arkadaşım tuvalete her gittiğinde bu hep olur diyorum kendi kendime."

"Belki de senin gibi yakışıklı bir erkeği burada tek başına bırakmamalı." Bana doğru adım atar, öne eğilip kravatımla oynamaya başlar ve ben geri adım atmadan önce ona bir tür sahte judo vuruşu yaparım.

O Olivia'nın lanet kravatı.

"Gidiyor mu?"

Cidden, neden hala benimle konuşuyor? Olivia nerede?

Artık halka açık yerlerde tuvalete gitmesine izin verilmiyor. "Belki o gittikten sonra özel bir yere gidip konuşabiliriz."

Ona siktirip gitmesini söylemek üzereyim ki Olivia arkasına dönüp yanıma sokuluyor.

"O iyi biri, ama teklifin için teşekkürler." Gülümsemesi tamamen sahte. Bayılıyorum. "Bir ilişkide mutlu olmak istiyorsan, bu lanet olası şeyi bırakıp, mutlu bir ilişkisi olan erkeklerin peşinden koşmayı bırakmanı öneririm. Bu senin için işe yaramıyor, değil mi?" Bana bakar. "Carter, onunla konuşmak için özel bir yere gitmek ister misin?"

"Hayatta olmaz."

"Neden olmasın, bebeğim?"

"Çünkü ihtiyacım olan tek kadını zaten buldum."

Bana gülümser, elini boynuma dolayarak ağzımı ağzına yaklaştırır. "Bu sorunun cevabı oldu mu?" diye Blondie'ye sorar, ama ona cevap verme şansı vermez. Bunun yerine, parmaklarını benimkilerle dolayarak beni kapıya doğru çeker.

Şu anda olduğumdan daha fazla şok olabileceğimi sanmıyorum, ama sonra beni kaldırımdaki binanın tuğlasına doğru itiyor ve yüzümü kendininkine doğru çekiyor. Dili emredici, dokunuşu sahiplenici ve ben her saniyesini yutuyorum.

Bekleyen limuzinin camı açılır ve Cara kafasını dışarı çıkarır. "Hadi gidelim Livvie-pie! Jay-Jay bizi McDick'in arabaya servisine götürecek! Patates kızartması ve McFlurries, bebeğim!"

Olivia nefes nefese uzaklaşır ve saçlarını alnından çeker. "Eğlenin, dikkatli olun, sizi seviyorum." Beni bir kez öper

daha öper, pantolonumun üzerinden sikime sevgiyle bir okşama yapar ve sonra limuzinin içine kaybolur.

Lobiye geri döndüğümde, yarı sarhoş ama daha çok domuz gibi mutlu bir haldeydim. O kadını nişanlım, sonra da karım yapmak için sabırsızlanıyorum.

"O sinir bozucu derecede sahiplenici."

Dönüp baktığımda, sarışın kadın bara yaslanmış duruyor. Şarap kadehini eline alıp kırmızı sıvıyı çeviriyor ve bir adım öne çıkıyor.

"Şimdi yalnız kaldığımıza göre konuşabilir miyiz?"

"Kesinlikle hayır. Kız arkadaşımı duydun." Uzaklaşmak niyetiyle arkanı dönüyorum.

"Fikrini değiştirebilirim," diye fısıldadı.

"Aslında yapamazsın. Kimse o kız hakkındaki fikrimi değiştiremez. Onu incitecek hiçbir şey yapmam."

"Bundan emin misin, Carter?" Arkamdan tanıdık bir ses geliyor.

Yavaşça dönüp bakıyorum. Gözlerim bana sırtan kızıl saçlı kıza takıldığında midem düğümleniyor. "Burada ne işin var, Courtney? Adam seni görmek istemiyor."

"Burası özgür bir ülke. İstediğim yere gidebilirim." Courtney omuz silkiyor, sonra omzuna asılı çantasından bir şey çıkarıyor. "Sanırım bunu bu gece bir ara kaybettin."

Gözlerim, elinde çevirdiği ve sonra açık avucunda bana uzattığı şık siyah nesneye kayar.

"Bu kadar değerli bir şeyi geri vermezsem nasıl bir arkadaş olurum, Carter?"

BÖLÜM 48

YANAN ODADA YAVAŞ DANS

OLIVIA

Telefonumdaki saat sabahın dördü olduğunu gösteriyor.

Bu, uyandığım üçüncü sefer ve açıklayamadığım bir nedenden dolayı, içimde her seferinde daha da büyüyen bir tedirginlik var.

Carter'dan tek bir mesaj bile almadım ve ekibiyle dışarıda olduğunu bilsem de, hiç bu kadar uzun süre haber vermeden gitmemiştii. Uyuduğumu bildiği zamanlarda bile, sık sık uyanıp bana ne kadar çok sevdiğini veya eve geldiğinde bana ne yapacağını anlatan bir sürü mesaj bulurdum.

Ama bu gece? Hiçbir şey yok.

Muhtemelen mantıksız bir korku. Kupayı kazandılar. Kutlama yapıyorlar; bunu hak ettiler.

Ama bir şeyler ters gidiyor gibi hissediyorum, bu yüzden cesaretimi topluyorum ve onun numarasını arıyorum.

Doğrudan sesli mesaja yönlendirildiğinde, midemdeki o batma hissi katlanarak artıyor.

Yatağa uzanıp yastığını kucaklıyorum. Onun kokusu var, taze narenciye ve hafif dumanlı odun kokusu, ama bu tekrar uykuya dalmama yardımcı olmuyor. Kaygı içime yerleşmeye başladığında, doğru nefes almayı hatırlamakta zorlanıyorum.

Yirmi dakika sonra telefonum çaldığında, yataktan fırlayarak kalkıyorum.

"Liv?" Cara'nın sesi alçak, ama tonunda hafif bir keskinlik duyuyorum. "Ne oldu? Her şey yolunda mı?" Panik halimi gizlemekte çok başarısızım.

"Evet... sorun yok. Endişelenecek bir şey yok. Em eve geldi. Carter orada mı diye merak ediyordu."

"Henüz eve gelmedi. Birlikte çıkmamışlar mıydı?"

Cara'nın telefonu kapatması gibi, sessiz bir uğultu duyuluyor. "Emmett, Carter'ın biz ayrıldıktan sonra masaya geri döndüğünü, ceketini alıp tek kelime etmeden çıktığını söyledi. O hiç... hiç geri dönmedi. Em, senin evine gittiğini düşündü, ama bütün gece onu aradılar ve..."

"Telefonu kapalı." Asit gibi yakan kelimeleri nefes alıp veriyorum. "Ona ulaşamıyorum." Bacaklarımı yatağın kenarına atıp, karnımı tutarak öne eğiliyorum. Kalbim sıkışmış gibi, sıkıca sıkıyor ve kusacakmışım gibi hissediyorum. Carter'ın güvende olduğunu, iyi olduğunu kendime söyleyecek kadar çabuk sakinleşemiyorum. "Yapamıyorum... Ya... Ya bir kaza geçirmişse? Ya yaralanmışsa?" Göğsümü ovuşturarak acıyı hafifletmeye çalışıyorum.

"Eminim iyidir," diye Cara nazıkçe ısrar ediyor. Arkada, arkadaşlarının, takım kaptanlarının nerede olduğunu merak ederek endişeyle mırıldanan sesler var. "Gelip seninle beklememi ister misin?"

"Hayır, ben... ben iyiyim." Yalanın tadı ekşi, mideme dokunuyor gibi, başımı sallıyorum, gözlerimi sıkıca kapatıyorum. "O iyi. Eve geldiğinde sana mesaj atarım."

Sonraki bir saatimi yatak odasında dolaşarak ve balkonda oturarak, telefonumda amaçsızca gezinerek, hiç gelmeyen bir mesajı, bir telefon aramasını bekleyerek geçiriyorum.

Sabahın beşini biraz geç, popüler bir dedikodu hesabından ilk fotoğraf serisinde etiketlendim.

İlki, Carter'la restoranın dışında öpüşürken çekilmiş fotoğrafım. İkinci fotoğrafta Carter arkadan görünüyor. Karanlık ama kollarını saran iki kişinin kadın olduğu belli, biri uzun kıvılcık saçlı, diğeri sarışın. Bir binaya giriyorlar.

Bir otele.

Fotoğrafın açıklaması?

*Stanley Cup şampiyonu Carter Beckett, galibiyetten sonra
tavşanlara karşı koyamıyor.*

*Beckett, burada kız arkadaşı, lise öğretmeni Olivia Parker ile
görülüyor, iki kadınla birlikte otele girmeden sadece bir saat
önce!*

Fotoğraflar gelmeye devam ediyor. Sonsuz fotoğraflar, hepsi farklı açılardan çekilmiş, ve onun kollarındaki güzel kadınların yüzlerini gördüğümde kalbim parçalanıyor.

Restoranın tuvaletinin dışındaki sarışın. Ve Courtney.

Fotoğrafların altındaki yazılar ise bir şekilde daha da kötüleşiyor. Courtney ve Carter'ın eski fotoğrafları var, Courtney ve Adam'ın ayrılmasının sebebinin Carter olduğu, onun beni başından beri Courtney ile aldattığı yönünde spekülasyonlar var. Benim, onun yaşam tarzına ve uyarı işaretlerine rağmen, onun cazibesine kapılan genç ve naif bir öğretmen olduğum, görünüşe göre iki çocuklu bekar bir anne olduğum yazıyor. Carter'ın beni kandırdığı yazıyor.

Telefonum elimde çalıyor, ekranımda Cara'nın yüzü var ve onun da benim gördüklerimi gördüğünü biliyorum. Ama şu anda ihtiyacım olan kişi o değil. Carter'a ihtiyacım var. Görmem ve konuşmam gereken tek kişi o. Çünkü bu doğru değil. Doğru olamaz. Bu Carter değil, bana takıntılı bir şekilde aşık olan, beni kraliçesi gibi davranan adam değil. Beni evine taşıyıp sürekli evlilik, bebekler ve sonsuza kadar hakkında konuşan adam değil.

Bir açıklaması olmalı, gözden kaçırdıkları bir şey olmalı. Hepimizin özlediği bir şey.

Saat 7:16, ön kapının tuş takımından gelen bip sesini duyuyorum.

Carter eve girerken yatak odasından fırlayıp merdivenlerden aşağı koşuyorum. Başını eğik tuttuğunu, onu ağırlaştıran, omuzlarını çökertip sırtını kamburlaştıran bariz bir keder taşıdığını fark ediyorum, ama vücudum onun vücuduna çarpana kadar durmuyorum. Onu hissetmek, iyi olduğunu bilmek için elimden geldiğince sıkı bir şekilde kollarıma sarıyorum.

Dokunuşumla geniş vücudunun sertleştiğini hissediyorum, sonra bana yaslanıyor, bir elini saçlarıma, diğerini belime koyuyor, beni kendine çekiyor, daha sıkı sarıyor.

Parmaklarım onun çenesine bastırarak bakışlarını bana çevirmeye çalışıyorum, ama başaramıyorum. "İyi misin? Yaralandın mı?"

"Seni seviyorum." En sevdiğim üç kelimeyi kırık bir sesle fısıldadığı için, sanki benim duymam için söylenmemiş gibi geliyor.

Ya da belki de benim için.

Sadece son bir kez.

"Carter," diye nazikçe ikna ediyorum, yüzünün yanını, sert sakallarını, güçlü çenesinin hatlarını okşayarak. "Bana bak, bebeğim."

Bakmıyor. Çenesindeki neredeyse fark edilmeyen tik ve boynunun yanındaki damarın atışı dışında, tek bir kasını bile kıpırdatmıyor.

"Carter. Bana bak."

"Yapamıyorum," diye fısıldadı, sesi zayıf ve parçalanmış. Islak bir şey damladı, aramıza uzandığım ve yüzünü ellerimle tuttuğum ön kollarımın üzerine sıçradı.

İçimde bir şey acı verici bir noktaya kadar gerilir. Vücudum hareket etmeye, geri çekilmeye karar verir, aramıza zihnimin ihtiyacımız olduğuna ikna etmeye çalıştığı bir mesafe koyar, kalbim bana dayanmamı söylese de.

"Onlarla bir oda mı tuttun?"

Sessizlik.

"Carter. Cevap ver. Onlarla bir oda mı tuttun? Yukarı çıktın mı?"

"Evet," diye boğuk bir sesle cevaplar.

Elimi ağızma götürerek nefesimi bastırmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor. "Ne oldu? Ne oldu, Carter?" Ona cevap vermesi için yalvarıyorum, ama cevap vermiyor. "Beni aldatmadın, Carter. Aldatmadın."

Carter başını kaldırır ve buraya girdiğinden beri ilk kez bana bakar. Kan çanağına dönmüş, kırmızı ve parlak gözleri, acı dolu bakışları bana takılır. Yarım adım öne çıkar, bana uzanır, ama durur. Bakışları uzattığı koluna düşer, sonra tekrar bana döner, benden uzaklaşır.

"Ben... ben... Olivia." Adım, dudaklarından bir çığlık, bir yalvarış ya da belki bir özür olarak çıkıyor. Emin değilim.

Ama ağızımdan çıkan sonraki ses, boğuk, boğuk bir hıçkırık olur ve bu, onun yeşil gözlerini çılgına çevirir ve sonunda bana doğru o adımı atar.

Ve ben geri
çekiliyorum. Ve
geri
çekiliyorum.

Sırtım duvara çarpana kadar ve o bana uzanana kadar.

"Hayır," diye bağıryorum, ulaşamayacağı bir yere dönerek. Göğsüm sanki kırılıyormuş, parçalanıyormuş gibi inip kalkıyor ve düzgün nefes alamıyorum. Avucumu kalbimin üzerine koyuyorum, acının durmasını diliyorum, ama durmuyor. Ne yapacağımı bilmiyorum ve Carter bir sonraki sözleri fısıldadığında, içimdeki her şey kırılmış gibi hissediyorum.

"Çok üzgünüm."

Gözyaşları ikimizin de yüzünden akıyor. "Hayır." Başımı sallıyorum. "Hayır."

Bu gerçek olamaz. Bu gerçek değil. Bu Carter değil.

"Bebeğim." Bana doğru dikkatlice yaklaşıyor.

"*Hayır*." Ellerimi çekiyorum. Her şeyimi verdiğim, hayatımı değiştiren aşkım olan adama bakarken gözyaşlarımdan zar zor görebiliyorum. "Sana güvendim."

"Ben... ben... ben... Olivia, ben sadece..." Carter durur, yüzünü ellerine gömer ve neredeyse duyamayacağım bir *küfür* mırıldanır. "Ben çok aptalım. Nasıl yapacağımı bilmiyorum... bu... bu bozuldu, Ollie."

Bu fırsatı değerlendirip onun yanından geçiyorum. Merdivenleri koşarak çıkıp dolaptan çantamı alıyorum ve içine sığdırabildiğim her şeyi olabildiğince hızlı bir şekilde dolduruyorum. Banyoya geçip tezgâhtaki eşyalarımı çantaya atıyorum. Carter arkamda titreyerek, çılgınca davranıyor.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrarlıyor, her hareketimi takip ediyor. "Hayır, Ollie, yapamazsın. Yapamazsın."

Ben sandaletlerimi giyerken, o kalp krizi geçirecekmiş gibi görünüyor ve arkamdan merdivenlerden aşağı koşuyor. Ben de öyle hissediyorum zaten. Sanki bu kalp bir daha asla düzgün çalışmayacakmış gibi.

Carter, garaja çıktığımda peşimden geliyor ve tek söyleyebildiği kelime "*hayır*" gibi görünüyor. Anahtarlığımdan kamyonetinin anahtarını çıkarıp, kanca üzerindeki araba anahtarlarımı aldığımı izliyor. Bu arabayı dört aydır sürmedim ve hala çalışır durumda olduğunu bilmemin tek nedeni, Carter'ın akünün bitmemesi için haftada bir kez çalıştırması. Her zaman çok düşünceli.

Peki, neden? *Neden?*

O şu anda benimle hiçbir bilgi paylaşmak istemediğine göre, bu sorunun cevabını öğrenmek için burada kalamam. Garaj kapısının düğmesine basarak, arkamdaki

Carter bir anda vahşileşti ve ben kapıyı açar açmaz arabamın kapısını çarptı.

"Hayır! Sana izin vermeyeceğim!"

İki elimle göğsünü tutarak, tüm gücümle onu itiyorum. Artık hıçkırarak ağlıyorum, bu yüzden bağırısam bile sonraki sözlerim çok zayıf çıkıyor. "Bana ne yapacağımı söyleyemezsin! Sen sorumlu değilsin! Sana tüm güvenimi verdim! Her şeyimi, Carter!" Hıçkırarak ağlıyorum, yüzümü ellerimle kapıyorum. "Ve bana ne olduğunu söyleme nezaketini bile göstermiyorsun. Bana cevap vermiyorsun! Konuş benimle!" diye bağırıyorum, gömleğini tutarak. "Lütfen, Carter!"

Gözleri benimkilerle buluşuyor, güçlü elleri benim ellerimi tutuyor. "Ben... ben... ben yapamam," diyor sonunda. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum." Utanç içinde, yenilmiş bir şekilde başını eğiyor.

Sonun başlangıçtan daha kolay olması gerekir. Çünkü işler böyle gitmemeliydi. Ya da belki de sonun böyle olması kaderimizde vardı.

Bu anda, Carter'ın beni barda onunla dans etmeye ikna ettiği geceye geri dönüyorum, aşık olmamam gereken bir adama aşık olduğumu fark ettiğim geceye.

Ve o zaman düşündüğümün aynısını düşünüyorum: yanan bir odada yavaş dans etmek.

Bunca zamandır yaptığımız tek şey bu. Kaçınılmaz olanın olmayacağını, her şeyin alevler içinde kalmayacağını iddia etmek.

Ama öyle oldu. Birlikte kurduğumuz bu hayat, çok değer verdiğim gelecek, emin olduğum sonsuzluk. Benzin dökülüp ateşe verildi.

Carter Beckett'tan sonra kalbim asla eskisi gibi olmayacak.

Carter arabadan uzaklaşarak kapıyı açmam için bana izin veriyor. Çantamı koltuğun üzerine atıp içeri girmeye başlıyorum.

"Seni seviyorum." Sözleri parçalanmış, yürek parçalayıcı. "Seni seviyorum, Ollie." "Biliyor musun, şimdiye kadar bundan hiç şüphe etmedim." Doğrusu, hala içimde ona inanan, ya da en azından inanmak isteyen, çaresiz ve sadist bir yan var. Bu adam, beni tüm sevgisiyle

boğulmuş hissettirmekten başka bir şey yapmadı: sarsılmaz, sağlıklı, tutkulu,

takıntılı.

Ve yine de buradayız. İşler böyle geliyor. İlk tanıştığımızda beklediğim gibi, beni çok uzun süre korku içinde ve uzak tutan bir şekilde. Ama son altı ayda bana hissettirdiği gibi değil.

Yine de, ona "Seni asla sevmekten vazgeçmeyeceğim, beni onarılamayacak kadar kırmış olsan bile" demekten alıkoymuyor. Bunun beni zayıf mı yoksa cesur mu yaptığını bilmiyorum. Tek bildiğim, arabaya binip geri vitese takıp garajdan çıkmaya başlasam da, bunun yapmak istediğim son şey olduğu.

Carter'ın garajda paramparça olduğunu izlerken, ben de içim paramparça oluyor ve her şey tamamen yanlış, yıkıcı bir şekilde bozulmuş gibi geliyor.

Nereye gideceğimi bilmiyorum. Bir evim yok ve en çok ihtiyacım olan kişi, tüm bu acıyı, kederimi ortadan kaldırabilecek tek kişi, tüm bunları başlatan kişi.

Ziyaret saatleri sekize kadar başlamıyor, bu yüzden otoparkta oturup biraz daha parçalanıyorum, ta ki kendimi toparlayamayacağımı anlayana kadar. Süitin kapısını açtığımda, aradığım adamı balkonundaki küçük veranda masasında otururken buluyorum, neredeyse benim hissettiğim kadar yenilmiş görünüyor.

Yumruğundan başını kaldırıyor, yıpranmış mavi gözleri ziyaretçisini körü körüne arıyor.

Onun adını haykırırken tüm vücudum paramparça oluyor. "Hank."

"Olivia." Ayağa kalkar ve kollarını genişçe açar. "Buraya gel, tatlım."

BÖLÜM 49

Sonsuza Kadar
YOLUN

CARTER

Sonsuzluk komik bir kavramdır.

İnsanlar sürekli bundan bahseder. Tek istedikleri şey, hayal ettikleri hayatı, asla kaybetmeyi düşünemedikleri insanlarla sonsuza kadar yaşamaktır.

Ama hiçbir şey sonsuza kadar sürmez, değil mi? Günlerimizi, sonsuza kadar sürmesini istediğimiz o anın, asla bırakmak istemediğimiz o kişinin gelmesini bekleyerek geçiririz ve onu elde ettiğimizde, ona sıkı sıkı tutunuruz. O kadar sıkı tutunuruz ki, *"İşte bu, benim sonsuzluğum, onu asla, asla bırakmayacağım"* deriz.

Mesele şu ki, *bazen, çoğu zaman*, bu bize bağlı değildir. Anlar geçicidir, insanlar da öyle. Bazen bu şeyler kendi seyrini izler; kalkıp isteyerek giderler. Bazen de sizden çalınırlar, gitmeye zorlanırlar, tüm gücünüzle tutunurken elinizden koparılırlar.

On iki saat önce, sonsuza dek sürecek, mükemmel olan şeyim vardı. Her zaman hayalini kurduğum her şeye sahiptim. Kahretsin, Olivia'nın bana her zaman orada olacağını söylediği yerde, babamın hala benimle olduğuna bile kendimi ikna etmiştim.

Ve şimdi, hiçbir şeyim yok.

Şu anda kendimi boş, kırık ve kaybolmuş hissediyorum, ama en zor olanı, hepsinin benim hatam olması.

Stanley Kupası masamda duruyor ve yer kaplıyor. Hak etmediğim, anlamsız bir şeyin hatırası. Hayatım boyunca bunun için çalıştım, kendime bunun tek istediğim şey olduğunu söyledim. Ama yanılmışım, değil mi?

Çünkü Olivia benim hayalim ve o olmadan bunların hiçbir anlamı yok.

Fotoğraflara, makalelere bakmadım. Gerek yok. Kameralar yüzümüze doğrultulduğunda, etrafımızdaki geceyi aydınlatırken oradaydım. Nasıl görüldüğünü, nasıl görünmesi gerektiğini biliyorum.

Ve biliyorum ki, sevdiğim kadının önünde öylece durdum ve onun korkularını yatıştırmadım. Onun yalvardığı gerçeği ona söylemedim, yani onu bu şekilde incitmektense itibarımı yerle bir edeceğimi. Kelimeler dilimde takıldı, boğazımda düğümlendi, çünkü en son istediğim şey onu hayal kırıklığına uğratan, inciten kişi olmaktı.

Ama bu boktan durumu nasıl çözeceğimi bilmiyorum ve sorun da burada yatıyor. Tüm cevapları bilmediğim halde nasıl ağzımı açıp ona dürüst olabilirim ki?

Keşke alkolü suçlayabilsem, ama ben tamamen ayığım. İçimde bir şeyler yolunda gitmiyor, en iyi arkadaşım olmadan bir hayat düşüncesi bile içimdeki bağı koparıyor. Ellerim titremeyi kesmiyor, kalbim deli gibi atıyor ve telefonuma bakarak geçirdiğim her an, mesajlar ve aramalar, duymak istediğim tek kişi hariç herkesin aramaları, durumu daha da kötüleştiriyor.

Çünkü *bu telefon*. Bu lanet telefon şu anda hayatımın belası ve ondan nefret ediyorum.

Ekranıma, telefonumun arka planına bakıyorum. Gülümser yüzü, elindeki Oreo. O benim her şeyim, benim kızım, ve onu daha fazla sevebilmemin bir yolu yok. Başparmağım sevgiyle "*Benim balkabağım*" olarak adlandırılmış klasörün üzerinde duruyor, ama yapamıyorum.

Neden bu kadar aptaldım?

Nedenini bilmiyorum ve bu beni inanılmaz derecede sinirlendiriyor. Belki de bu yüzden, önemli olan tek mesajı, Olivia'nın güvende olduğunu bildiren Emmett'ten gelen mesajı aldığımda, telefonum odanın diğer ucuna fırlıyor. Parçalanmış ekran, perdelerin arasından sızan güneş ışınlarının kırılmasında parlıyor ve Olivia'nın getirdiği güneş ışığını bir daha hissedebilecek miyim diye merak ediyorum.

Her zaman mükemmel olmadı, ama her zaman buna değdi. Birlikte çok büyüdük, birbirimizin ihtiyaçlarını öğrendik, belki mükemmel değildik, ama onun beni sevme şekli her zaman mükemmeldi. Ve ben her zaman şunu biliyordum: benim sonsuzluğum bir insandır. Gözlerime bakan geniş çikolata rengi gözler ve parmaklarımin arasından kayan koyu, ipeksi bukleler. Tüm vücudumu ısıtan küçük bir el, kalbimi biraz daha hızlı, biraz daha sert attıran bir gülümseme. Tüm hayallerimi dinleyen kulaklar ve

yorgun olduğumda, ayakta durmayı unuttuğumda beni tutan kollar. Çenemdeki, yanağımdaki, elimdeki dudaklar, en sevdiğim "*seni seviyorum*" sözünü fısıldayan, bana bir ömür boyu tenime dokunacağına söz veren dudaklar.

Her şeyi bilmiyorum. Tek bildiğim, sonsuzluğumu garaj yolunda kovaladığım.

Olivia'nın evden ayrıldıktan sonra benim gittiğim yere koştuğuna şaşırmadım. Buraya geldiğinden hiç şüphem yok. Saçlarının kokusunu alabiliyorum, bana evimi ve pazar sabahları kahve demlenirken ve kekler pişerken kanepede birbirimize sarılarak geçirdiğimiz zamanları hatırlatan o özgün kokuyu.

"Carter," Hank balkon kapısından dışarı bakarak seslendi. Kapısında sessizce duran kişinin ben olduğumu nasıl anladı, anlamadım. "İçeri girecek misin yoksa orada mı kalacaksın?"

Odanın diğer ucuna geçip yanına otururken tek kelime etmiyorum. Ellerini açıyor ve çok uzun süren bir sessizlik için bir parmağıyla masayı hafifçe vuruyor. İçini çektiğinde, utançtan boynum terliyor, cildim karıncalanıyor ve acıyor. Bana ne kadar hayal kırıklığına uğradığını söylemesini bekliyorum.

Ama söylemez.

Sessizce oturur, kaşları arasında derin bir kırılganlık oluşur ve on dakika, sonra yirmi dakika boyunca bakışlarını ileriye diker. İlk yarım saatin sonunda nihayet ağzını açar.

"Olivia'ya söylediğim şeyi sana da söyleyeceğim. Sen, birinin güvenini, onu seven birinin güvenini, şüphesiz sevdiği birinin güvenini kasten ihanet edecek bir adam değilsin." Bana doğru dönüyor. "Hayatın buna bağlı olsa bile o kıza zarar vermezsin. O senin tüm dünyan. Hokey değil. Şu anda evinde duran, tüm hayatın boyunca uğruna çalıştığın o kupa değil. Olivia. O kız. O senin dünyan ve en başından beri haklıydı

. Eğer şu anda son nefesini verseydin, son sözlerin şöyle olurdu..."

"Onu ne kadar sevdiğimi ifade etmek için." Bu sözler düşünmeden ağızımdan çıkıyor, çünkü düşünmeme gerek yok. Sabah gözlerimi açtığımda ilk düşündüğüm şey Olivia, uykuya dalmadan önce son düşündüğüm şey de Olivia. Arada geçen zamanın da yaklaşık yüzde 99'unu o kaplıyor.

"Aynen öyle." Hank, odanın diğer ucunda, Olivia ve benim ona taşındığında aldığımız Nespresso makinesinin bulunduğu yeri işaret ediyor. "Şimdi bana bir kahrolası kapuçino yap, botlarını giy ve bana gerçekte ne olduğunu anlat ki, bu durumu nasıl düzeltebileceğini bulabilelim."

Elini yüzümün etrafında salladı. "Görmem gerek yok, berbat durumda olduğunu anlayabiliyorum evlat, ve sen onun kalbini kırmadan onu en iyi şekilde nasıl koruyacağını bilmediğin için mutluluğunu mahvetmene seyirci kalmayacağım."

Eve geldiğimde garajım yarısı doluydu, bu hem bir nimet hem de bir lanet. Yalnız kalmak istiyorum, ama muhtemelen kalmamalıyım. Şu anda zihnim tehlikeli bir yer.

Kapının önündeki ayakkabı yığınıni fark ediyorum ve naif kalbim, Olivia'nın da burada olabileceğini düşünecek kadar çaresiz.

Emmett, Garrett ve Adam başlarını koridora uzatıyorlar. Garrett dolaptan bir paket cips çıkarmış. Beni görünce, cipsleri çiğnerken duruyor ve paketi yavaşça yere bırakıyor.

Başımı çevirip, üst kattan gelen sesi takip ediyorum. "Carter," diye uyarıyor Emmett, ama çok geç; ben çoktan merdivenlerin yarısına kadar çıkmışım.
yukarı çıkmıştım.

"Olivia?" Kalbim hızla çarparak yatak odasının kapısında dururum ve Cara'nın Olivia'nın kıyafetlerini valize koymasını izlerim. Kıyafetleri elinden alır, valizden çıkarır ve başımı sallayarak "Hayır. Hayır. Bu olamaz... O... Yapamazsın! O geri dönecek! Geri dönecek, Cara. Dönecek." derim.

Cara'dan ne beklediğimi bilmiyorum. Bana bağırmasını, beni sallamasını, belki de en iyi arkadaşını kırarsam sık sık tehdit ettiği gibi testislerimi vücudumdan koparmasını. Beklemediğim şey ise gözlerinde biriken yaşlar, bakışlarında yansıyan keder, sempati.

"O geri dönecek," diye fısıldıyorum, ama sözlerim Cara'nın yüzündeki ifade gibi parçalanmış, kırılmış. Gözlerimi kırptığımda, sağ yanağımdan tek bir gözyaşı süzüldüğünde, kendini kollarıma atıyor.

"Bunu düzeltmelisin," diye ağlar. "Carter, bunu düzelt!"

"Ben... ben... ben... nasıl yapacağımı bilmiyorum!" Hank bana nasıl yapılacağını anlattı. Ne yapmam gerektiğini söyledi. Ama bu aptalca ve anlamsız geliyor. Ama yine de başka seçeneğim yok, değil mi? "Yardım et," diye yalvarıyorum.

Arkamızda zemin gıcırıyor ve Cara beni bırakıp gözlerini siliyor. Çocuklar odaya sessizce ve dikkatlice giriyorlar, ne yapacaklarını veya ne söyleyeceklerini bilmiyorlarmış gibi.

"Onu asla aldatmazdım." Gözlerim Adam'a takılır, ama o yere bakmaktadır. Courtney ile ilişkisi bitmiş olabilir, ama bu, olanların ya da herkesin olduğunu düşündüğü şeylerin onu incitmediği anlamına gelmez. "Adam, yemin ederim, ben..."

Kollarını bana doladı, ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir kucaklama. "Biliyorum, Carter. Biliyorum."

"Hepimiz biliyoruz." Cara, elinde küçük kadife bir kutu ile yatağın kenarına çöküyor. Kapağı açıyor ve içindeki ışıltılı elması inceliyor, Mayıs ayında Olivia için tasarlamama yardım ettiği yüzük. Geçen hafta yüzüğü aldım ve Olivia isteyken saatlerce saklamak için uğraştım. Bir yer seçtim, beş dakika sonra fikrimi değiştirip daha iyi olacağını düşündüğüm başka bir yer seçtim. Cara'nın bir şekilde yüzüğü bulması şaşırtıcı değil ve onun karıştırmasına kızacak halim yok.

Olivia'nın kıyafetlerini kenara itip yanındaki yeri okşadı. Ben oraya oturduğumda elimi sıktı. "Bu sorunu çözmene yardım edeceğiz, ama bize ne olduğunu anlatmalısın."

"Nereden başlayacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. Bu iş beni aşırıyordu ve Courtney dün gece bana yaklaştığı andan itibaren bunun farkındaydım.

"Baştan başla."

Güç toplamak için nefes alıp göğsümü şişiriyorum. "Ollie, o... o fotoğraf çekmeme izin verdi." Çok fazla fotoğraf. Aylarca süren, en sevdiğim kızın en sevdiğim pozlarındaki fotoğrafları.

"Ne tür fotoğraflar?"

Kucağımdaki ellerime bakarken boğazım düğümleniyor. Bu bizim sırrımızdı ve ben bunun hep öyle kalacağını düşünmüştüm. "Onun fotoğrafları. Bizim... fotoğraflarımız..."

"Oh, lanet olsun." Emmett yüzünü ellerine gömerken Cara nefesini tutar.

"Onları telefonunda saklamadığını söyle," diye yalvarır Adam.

Yenilmiş ifadem onlara bilmeleri gereken her şeyi anlatıyor.

Fotoğrafları telefonumda sakladım. Klasörü kilitlemek için seçtiğim şifre aptalca bir şeydi. 1022. Olivia'nın doğum günü. Çok tahmin edilebilir ve basit bir Google aramasıyla bu cevabı bulabilirsin. Sıradan bir insan için sorun olmazdı, ama benimle birlikte olması onu gündeme taşıdı, bu da dünyanın onun hakkında gerekenden fazlasını bildiği anlamına geliyordu. *Benim hatam.*

Courtney, telefonumu yüzüme salladığında bana tüm bunları hatırlattı. Ekranında bana bakan güzel kız arkadaşımın fotoğrafı vardı ve ben Olivia'yı korumak için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum.

Pazartesi günü bir saat dayanırım.

İşten eve döndükten sonra o evde yalnız olduğunu öğrenene kadar bir saat.

Vücudumun bekleyebileceğini söylediğinden bir saat daha uzun, ama bir şekilde bekliyor.

Ayaklarım merdivenleri tırmanıp, boş yatak odalarının kapılarını açıp, soldaki son kapıya geldiğimde durana kadar bir saat.

Burada ne halt ettiğimi bilmiyorum. Ne diyeceğimi bilmiyorum ve hala cevapları da bilmiyorum. Tek bildiğim,

onun olmadan hiçbir şeyim yok, hiçbir şey, kalbim bile, ve onsuz hayatta kalamayacağım.

Bu sabah hazırladığı çanta yerde duruyor, yatak dağınık, komodinin mendillerle dolu. Bitişikteki banyo kapısı aralık, açıklıktan ışık sızıyor, duşun sesi geliyor.

Kulağımda kan atıyor ve su durduğunda kalbim boğazıma çıkmaya çalışıyor, odayı sessizlik kaplıyor.

Sadece çok kısa bir an için.

Olivia'nın yumuşak, sessiz ağlamaları havayı deliyor, ses hem acı verici hem de güzel. Bundan nefret ediyorum.

Sese, kızıma doğru ilerlerken tüm mantığımı kayboluyorum. Buraya ne söylemeye geldiğimi hatırlamıyorum, sadece onu çok sevdiğimi, çok özlediğimi, onsuz yapamayacağımı hatırlıyorum.

Onun eve gelmesine ihtiyacım olduğunu.

Banyoya giriyorum ve karşımdaki manzara kalbimi parçalıyor: Olivia, havluya sarılmış, saçları duştan sıırılsıklam ve neredeyse siyah, omuzlarına dökülmüş, yüzünü ellerine gömmüş, banyo zemininde oturmuş ağlıyor.

Onun önünde dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarımla onun ön kollarını kavriyorum ve o boğuk bir nefesle başını kaldırıyor. Ayağa fırlıyor, havluyu göğsüne sıkıca sarıyor ve yanaklarından akan gözyaşlarını öfkeyle siliyor. İşe yaramıyor; daha da şiddetli, daha yüksek sesle ağlıyor ve yemin ederim ki ben ölüyorum.

Ona uzanıyorum, çünkü ona sarılmam gerekiyor, ama o kolumun altından kayıp yatak odasına koşuyor, köşeye kıvrılıp titriyor, sanki benden korkuyormuş gibi.

"Ollie," diye yalvarırım. "Buraya gel, bebeğim."

Yüzünü kapattı, başını ileri geri salladı ve ben bir kez daha adını fısıldadığımda gözlerini açtı. Orada öfke yoktu ve lanet olsun, bunun için her şeyi yapardım. Sadece kırıklık vardı. Kalbinin parçalanmış parçaları bakışlarında yansiyordu.

Titrek kolunu kaldırıp kapıyı işaret ediyor. "Sen... sen gitmelisin." Gözleri kapanıyor, yüzü gözyaşlarıyla ıslanıyor. "Lütfen, Carter."

"Hey." Ona yaklaştığımda kendini köşeye sıkıştırmaya çalışması, sanki duvara gömülmeye çalışıyormuş gibi, kalbimde başka bir çatlak daha açıyor. Bunu hak ettim, bana çok yakın olmanın getirdiği korkuyu, sanki onu daha da incitecekmişim gibi, ama yine de öne çıkıp yüzünü ellerimle tutuyorum. Ben mükemmel değilim, bu çok açık. Sürekli hata yapıyorum ve o her zaman beni seviyor. Kendim ve onun için daha iyi olacağım. Şu anda doğru olmasa bile, bunu düzelteceğim. "Beni dinle. Lütfen."

Alt dudağı titriyor ve dişlerini sıkıyor, kalbi acıyla dolarken titremesini bastırmak için zayıf bir girişimde bulunuyor. Göğsü benimkiyle aynı ritimde inip kalkıyor, ikimiz de nefes almak için mücadele ediyor, ciğerlerimizi doldurmaya çalışıyor ama başaramıyoruz.

"Özür dilerim, Olivia."

Gözleri kapanır, kirpiklerine yapışmış gözyaşları şimdi düşer ve ben onun narin, hassas cildini okşayarak bakışlarını tekrar açmaya çalışırım.

"Şu anda bunu anlayamadığım için üzgünüm. Dün konuşamadığım için, sana tüm bunları açıklayacak kelimeleri hala bulamadığım için üzgünüm. Sessizliğimin doğru olmayan ve doğru olmayan sözler söylediği için üzgünüm."

"Öyle değil mi?" diye fısıldadı. "Çünkü sessizliğin bana yetmediğimi hissettirdi, Carter. Bu, kurtulmak için çok uğraştığımız bir duyguyu yeniden canlandırdı, ama bu sabah o fotoğraflar, o makalelerle birlikte bu duygu yeniden şiddetle geri geldi." Gözleri tavana doğru yükselir, sonra tekrar bana döner ve gözlerinin arkasında yüzen acı, midemde bir bıçak gibi kıvrılır. "Ne dediklerini biliyorsun, değil mi? Kararın verildiğini söylüyorlar. Olivia Parker, Carter Beckett için yeterli değilmiş. Onların başından beri bildiği gibi, benim de bilmem gerektiğini söylüyorlar."

Ellerimi yüzünden çekip, yanımdan uzaklaşmaya çalışıyor. Elim hızla uzanıp kolunu kavırıyor ve onu bana doğru çekiyorum. Mocha gözleri bana bakarken genişliyor ve onu duvara ittiğimde nefesi boğazında takılıyor, boynundaki nabzının atışını izliyorum. Şu anda ona olabildiğince nazik davranıyorum ama onun sözleri içimdeki bir şeye dokunuyor.

"Sen her zaman yeterliydin. *Her zaman*. Sen o kadar yeterlisin ki, bu saçma sapan bir şey."

"Şu anda hiç de öyle hissetmiyorum. Kendimi değersiz hissediyorum, Carter. Değersiz ve çok boş." Gözlerini kaçırır. "Parçalanmış. Beni sen yarattın, ama beni yıkan da sensin."

Gözlerimden yaşlar süzülürken dudakları aralanır, alt kirpiklerime yapışır. Gözlerimi kırıyorum ve izinsizce düşüyorlar. Onlarla birlikte Olivia'nın gözyaşları daha şiddetli, daha hızlı akıyor.

"Seni yeniden ayağa kaldıracam Olivia. Sana söz veriyorum."

"Nasıl?" Fısıldanan kelime, umut ve inançsızlığın garip bir karışımıyla boğulur.

"Gerçekle. Cevaplarla. Sevgiyle." Alt dudağına dokunuyorum. "Şu anda her şeyin parçalandığını biliyorum. Her şeyin acı verdiğini biliyorum. Ama seni asla aldatmam. Benim için başka kimse yok, ne bir gecelik, ne de ömür boyu."

Bana bakışından, bana inanmak istediğini anlıyorum. Eğer o sorduğunda onunla konuşmuş olsaydım, bana hiç şüphe duymadan inanacağını, güvенеceğini anlıyorum. Gözlerindeki acı, artık bilmediğini gösteriyor.

"Benden vazgeçemezsin. Vazgeçemezsin Ollie, çünkü şu anda kendimden vazgeçmemek için çok uğraşıyorum. Sanki vazgeçiyormuşum gibi hissettiğini biliyorum, sanki bizden vazgeçiyormuşum gibi. Şu anda sana ihtiyacın olan sözleri, istediğin sözleri, hak ettiğin tüm cevapları bulamıyorum, ama bu onları bulmaya çalışmadığım anlamına gelmez. Şu anda hiçbir şey mantıklı gelmiyor ve sana acı çektirdiğim için kendimden nefret ediyorum. Ama sana bana güvenmeni istiyorum. Bana biraz zaman vermeni istiyorum, bunu çözmek, düzeltmek için zaman. Yapacağım Olivia. Bunu düzelteceğim."

Bakışları dalgalanıyor ama asla düşmüyor. "Ya düzeltilemezse?"

"Bu mümkün değil." Alnımı onun alnına dayadım, gözlerimi kapatıp yüzünü tuttum, başparmaklarımla yanak kemiklerini tekrar tekrar okşadım, sıcak, nemli tenini hissettim. "Sen olmadan ben yokum ve bu durum düzelene kadar durmayacağım." Bu sözlerin her kelimesinde samimiyim, ama içlerinde karanlık ve ürkütücü bir şey var, bana yapabileceğim çok az şey olduğunu, onun beni geri kabul etmek istemesi gerektiğini, onun... hayır diyebileceğini fısıldayan bir şey. Islak buklelerini elimle topluyorum ve parmaklarımla okşuyorum.

Yüzünün yanından aşağı doğru, sanki ona dokunabileceğim, altında hissedebileceğim son anmış gibi. "Hâlâ beni seviyor musun?"

"Sana söyledim," diye fısıldadı Olivia, elini benimkinin üzerine koyarak. "Seni her zaman seveceğim, Carter."

"O zaman lütfen," diye yalvarırım. "Lütfen, dayan. Beni bekle. Bana bir şans ver. Söz veriyorum Olivia, seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bir daha asla."

Gözlerinde bir tereddüt parıldıyor ve bu tereddüt onu ele geçirmeden önce dudaklarımı onun dudaklarına bastırıyorum. Hiç düşünmeden bana açılıyor, dokunuşuma kendini bırakıyor ve ben kollarımı onun etrafına dolayarak onu kendime çekiyorum, ta ki gidecek başka yer kalmayana kadar. Vücudunun benimkine değdiği hissi, onu tamamen yutabileceğim hissi, cildinin benimkini ateşe verdiği hissi ezberlerim ve o hissi, sonsuz aşkı, *sonsuzluğumu* sıkı sıkı tutunurum.

"Seni seviyorum Olivia. Çok seviyorum."

Geri çekilir, yüzümü ellerine alır ve yürek parçalayan bakışlarıyla gözlerime bakar. "Ben de seni seviyorum Carter, ama şu anda gitmen gerekiyor." Parmak uçlarına basarak dudaklarını bir kez daha dudaklarıma değdirir, uzun bir süre öyle kalır ve sonra kollarımdan kurtulur.

Onun uzaklaşması, benim cevabım olmasını istemiyorum.

Kalbim paramparça olurken, o banyonun kapısında durur. "Hiçbir yere gitmiyorum, Carter. Bana geri dönersen, ben burada olacağım, ama cevaplarla dönmen gerekiyor."

Bütün gece otururum. Mutfak adasında başımı ellerimin arasına alıp otururum. Su üzerime yağarken düşün bankında otururum. Olivia'ya aşık olduğum balkonda otururum, o manzarayı seyrederken ben de ona bakardım. Ve babamın mezarında otururum. Orada oturur ve rehberlik, cevaplar, bir çıkış yolu, ihtiyacım olacağını hiç bilmediğim bir güç isterim.

Sonunda, saatler sonra ilk kez ayakta dururken, güneş battığı için artık çok daha sessiz olan bir binaya bakarken buluyorum kendimi.

Bir polis memuru resepsiyon masasının arkasından başını kaldırıp, ellerim cebimde kapının önünde dururken bana gülümsüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor. "Polise bir ihbarda bulunmam gerekiyor."

BÖLÜM 50

Sonsuza Kadar
GERİ

OLIVIA

Altı saatlik uykudan sonra. Üç geceye bölünmüş altı saat. Cumartesi gecesi berbat uykum ve Cuma gecesi neredeyse hiç uyumadığım zamanla birleşince durum çok daha kötüleşiyor.

Çünkü şimdi Çarşamba sabahı ve son beş gecede toplam on üç saat uyumuş durumdayım.

Açıkça söyleyeyim: Düzgün çalışmıyorum. Beynim sisli, karanlık bir karmaşa içinde ve buradan çıkmak için çaresizce çabalıyorum ama tırmanabileceğim bir merdiven bulamıyorum. Buzlu latte ve Big Mac'lerle besleniyorum. Midem ağrıyor, kendimi berbat hissediyorum, berbat görünüyorum ve umursamıyorum.

Açıkçası, kendimi işe sürüklemem bir mucize. Ama iş, sahip olduğum tek normal şey ve sadece iki gün kaldı, şimdiye kadar kimse bana bir şey söylemeye cesaret edemedi.

Yana dönüp battaniyeyi omuzlarıma daha sıkı çekiyorum. Yükselen güneşin yumuşak turuncu ışığı perdelerin en küçük aralığından sızıyor ve tek istediğim yağmur yağması. En kasvetli, en karlı kış ve en gri bahar aylarında bile aylarca güneş gibi hissettim. Şimdi güneş çıktı ve tek istediğim onun gitmesi.

Telefonum saatin daha beş olduğunu gösteriyor. Kalkmam için hala iki saatim var, ama uyku şansımın kalmadığını biliyorum.

Telefonumdaki bildirimlere, mesajlara ve cevapsız aramalara kaşlarını çatan mantıksız, berbat bir yanımda var. Tonlarca var ama hiçbirisi Carter'dan değil. Beynimin mantıklı kısmı bana bu mesafenin iyi olduğunu söylemeye çalışıyor. Sonuçta ben istedim. Geri kalanım ise onu aramamı, iyi olup olmadığını kontrol etmemi istiyor. Çünkü geri döneceğine söz vermişti ama dönmedi. Ben buradayım, o orada ve her geçen dakika mesafe daha da uzaklaşıyor, kalbimdeki boşluk daha da genişliyor.

Bana cevaplar vereceğine söz verdi, ama o uzakta kaldıkça, cevap olmadığı konusunda endişeleniyorum.

Ekranımı tekrar tekrar kaydırıyorum, birlikte gülümsediğimiz fotoğraflar bana bakıyor, en sevdiğim fotoğraflardan birine karar verene kadar. Kameraya bakarak gülüyorum ve Carter arkamdan bana sarılmış, çenesini omzuma dayamış, en büyük, en aptalca gülümsemesiyle. Ama kameraya bakmıyor, bana bakıyor.

Hayatımda hiç kimse bana o adamın baktığı gibi bakmadı, sanki gördüğü tek şey benimmişim gibi, sanki ilk kez renkleri gören biri gibi. Bakışlarında o kadar çok sevgi, şiddetli bir takdir, bağlılık var ki, işte bu yüzden kalbim bana bir şeylerin yolunda olmadığını, bir şeylerin tutarsız olduğunu söyleyip duruyor. Bu yüzden, bu odada, ona yalvardığı zamanı, bunu çözmek için gereken zamanı ona vaat ettim.

Odanın kapısı gıcırdayarak açılır ve ben telefonumu göğsüme sıkıca bastırıp, Cara kafasını içeri sokarken gözyaşlarımı silerim.

Gülümser ve yatağa doğru yürümeye başlar. "Uyanık olacağını biliyordum." Yorganın altına girer ve bana sokulur. "Sanki kafanın içindeki çarkların döndüğünü duyabiliyorum."

"Sen neden uyanıksın?" *Beni kontrol etmek dışında, tabii.*

Kendimi berbat hissediyorum. Cara ve Emmett bu hafta sonu evleniyorlar ve ben onların alanlarına, birlikte yaşadıkları hayata girmiş durumdayım. Cara'nın tek odaklandığı şey benim, ama o bunun düğün telaşından uzaklaşmak için hoş bir dikkat dağınıklığı olduğunu söylüyor. Ona inanıp inanmadığımı bilmiyorum, ama beni buraya ait hissettirdiği kesin.

"Sadece uyuyamadım. Dün gece benimle konuşmadın ve sen de benim *hayır* kelimesini pek iyi karşılamadığımı biliyorsun." Beni kendine doğru çekiyor, eli telefonuma dokunuyor ve onu çekiyor. "Bu ne?"

Onu göğsüme daha sıkı sarıyorum. "Hiçbir şey."

Cara beni yatağa yatırır, telefonumu elimden alır, çünkü dediği gibi, hayır cevabını pek iyi karşılamaz. Fotoğrafı bulduğunda hiçbir şey söylemez, telefonu yatağa attığında da hiçbir şey söylemez, arkamdan bana sarılır, biraz daha sıkarsa nefesimi kesecek kadar sıkı sarılır.

Vücudundaki hafif titreme ve küçük hıçkırıklardan ağladığını anlayabiliyorum. Geceleri Emmett'e ağladığını duymadığımı sanıyor, ama duyuyorum. En iyi arkadaşım beni deli gibi seviyor ve bunun için gerçekten çok şanslıyım.

"Nerede o?" Vücudum hıçkırıklarla titriyor ve Cara yüzünü saçlarıma gömüyor, benimle birlikte titriyor. "Geri döneceğini söylemişti. Her şeyi düzelteceğini, cevabı bulup her şeyi açıklayacağını söylemişti. Söz verdi, Cara, ama iki gün oldu ve hala burada değil."

"Gelecek," diye fısıldıyor. "Geleceğini biliyorum." Bu sözler ne kadar ağır olursa olsun, o çok emin bir şekilde söz veriyor. Onun kollarından çıkıp oturunca, o da oturup yanaklarını siliyor.

"Kalbim çok acıyor," diye itiraf ediyorum, gözümün köşesinde biriken gözyaşını silerek. "Bu Carter'a hiç benzemiyor. Hiç de bile. Düğünümüzden ve bebeklerimizden bahsediyordu. Ben taşınmadan çok önce orayı bizim evimiz olarak adlandırıyordu. Her şeyi, tüm hayatını paylaşmak istiyordu. Ve ben sadece bunun bir parçası olmak, onun bir parçası olmak istiyordum."

"Ah, tatlım." Cara ellerimi elleriyle kapattı. "Sen en büyük parçasısın. Bunu biliyorsun."

"Neden benimle konuşamıyor? Onu engelleyen ne? Neyi bilmemi istemiyor?"

Bir yanım, Cara'nın bir şekilde neler olup bittiğini bildiğinden, bana anlatmak için can attığından ve ona açıkça sorsam anlatacağından emin. Ama bu, onu ve Emmett'i en iyi arkadaşlarının arasında, olmamaları gereken bir duruma sokar. Onların taraf seçmek zorunda kalmalarını istemiyorum, çünkü tarafların *olmasını* istemiyorum. Bütün bunların, biraz yanlış yönlendirilmiş olsa da, tamamen mantıklı bir nedeni olduğuna inanmak zorundayım.

"Ya geri dönmezse? Ya bu sorunu çözemezsek, her ne ise, ve sonsuza dek süren aşkımız sona ererse?"

Cara cevap vermek için ağzını açar, ama ben başımı sallayarak sözlerini daha başlamadan keserim.

"Durum tersine olsaydı, bu durumu aşmaya çalışan ben olsaydım, Carter hayır cevabını kabul etmezdi. Carter kapıyı zorla açar ve bunu birlikte yapmamızı isterdi. Ne kadar yalvarsam da, onu ne kadar uzaklaştırmaya çalışsam da, bunu tek başıma atlatmama izin vermezdi."

Cara'nın mavi gözleri benimkilere bakıyor. "Haklısın."

"Onun bunu yapmasını, kendi başına güçlü olmaya çalışmasını istemiyorum." "O zaman ne istiyorsun?"

Kalbim mide dibimde atarken boğazım düğümleniyor. Her sinir uçum gergin, bu durumu düzeltme, onsuz kendimi kaybolmuş hissetmek yerine sevdiğimin yanında olma arzusu ile dolu. Peki ne istiyorum? Onu istiyorum, bizi istiyorum. Birlikte ve sonsuza kadar. Hak ettiğim cevapları istiyorum ve eğer o bu cevapları bulmakta zorlanıyorsa, ona yardım etmek istiyorum.

"Ona, bana başından beri gösterdiği şeyi göstermek istiyorum. Birlikte daha güçlü olduğumuzu."

Bu yüzden öğle arasında onu arıyorum. Aslında üç kez. İşten sonra dördüncü kez sesli mesajını aldığımda, evim olması gereken, tüm bu aylar boyunca evim olan evin önünde arabamda oturuyorum, sırf içindeki kişi ve o duvarlar arasında oluşan anılar yüzünden.

Kamyoneti garajda duruyordu ama şimdi garaj yolunda duruyor. Artık bu şeyi neredeyse hiç kullanmıyor; artık benim bebeğim olduğunu ve benim de onun bebeği olduğumu söylüyor.

Peki, evdeyse neden kapıyı açmıyor?

Tekrar tekrar kapıyı çalıyorum ve telefonum sürekli çalıyor, görüntülü kapı zili ön kapıda biri olduğunu söylüyor. Ön kapıda biri olduğunu biliyorum; o kişi benim.

Kapıyı çalmamın çekingен ve nazik bir şekilde başlaması ve sonra çılgınca ve sert bir şekilde devam etmesi, Carter'ın gelmesini, kapıyı açmasını, beni içeri almasını yalvarırken avucumun tahtaya vurması beni gururlandırmıyor. Telefonunu bir kez, sonra iki kez arıyorum ve sonunda pes edip ön kapının şifresini giriyorum, üç kez bip sesi çıkıp şifrenin yanlış olduğunu, birkaç gün önceki şifreyle aynı olmadığını söylediğinde gözyaşlarım akıyor.

Ön verandadaki merdivenlere çöküyorum, gözyaşlarım sel gibi akıyor, dizlerimi göğsüme çekip yüzümü kollarımın arasına gömüyorum ve hıçkırarak ağlıyorum. Her şey benden uzaklaşıyor, tutunduğum umut, ve şimdi tek sahip olduğum şey, görmezden gelmeye çalıştığım korku, mideme yayılan ve göğsümde yuva kurmaya çalışan korku. Buna izin vermek istemiyorum.

Sıcak ve ıslak bir şey dirseğime, sonra parmaklarıma dokunuyor. Kulağıma dokunuyor ve ben burnumu çekerek, kollarımın arasından ayaklarımın arasında duran iki altın pençeye bakıyorum.

"Ollie."

Adımı duyduğumda göğsüm genişçe açılır, adıma fısıldanan tüm sevgi, beni burada bulmanın şoku. O kadar çok kök salmaya çalışan korku, iki sıcak el yüzümü kavradığında kaçır gider.

Parlak zümrüt gözler bana bakar, beni izler ve ben onun adını haykırdığımda, Carter keskin bir nefes alır, sonra kollarını bana dolayarak beni kucaklamaya başlar.

"Telefonuna cevap vermedin," diye ağlıyorum. "Ve şifre. Şifreyi denedim, ama çalışmıyor. Beni dışarıda bıraktın."

"Oh, bebeğim." Avucuyla sırtımı okşuyor, ona sarıldığımda dokunuşu sert. "Hayır. Seni asla uzak tutmaya çalışmazdım. Diğerlerini uzak tutmak için değiştirdim. Her şey çok bunaltıcıydı ve sen burada olmadan, kendime zaman ayırmam, kimsenin kulağıma fısıldamadan düşünmem gerekiyordu."

"Geri döneceğini söylemiştin, Carter. Öyle demiştin. Ama sen..." Yüzümü boynundan ayırıp, beni tutarken ıslak yanaklarımı silerim. "Neden bana geri dönmedin?"

Utanç, yanaklarını kızartır. Carter merdivene oturur, beni kucağına alır ve Dublin yanımızda yatarken ıslak yüzümden saçlarımı geriye doğru okşar.

"Hâlâ kırık, Ollie. Ben... Sana geri dönmeyi hak etmeden önce bunu düzeltmeliyim."

Başım hızla sallanıyor ve boğazımdan başka bir hıçkırık koparken ellerimle gömleğini sıkıca kavıyorum. "Hayır," diyorum kararlı bir sesle. "Hayır. Bana öğrettiğin bu değildi. Bana iletişim kurmayı öğrettin. Güç gerektiğinde sana yaslanmamı öğrettin, senin de bana yaslanman gerekiyordu. Çünkü bunları birlikte yapmamız gerekiyor, değil mi? Zorlukları, korkuları birlikte aşmamız gerekiyor."

Gözleri bulanıklaşır, belirsizlik hakim olur, her zaman yeşil kalan ormanının parlaklığını çalar ve yerine kasvetli, gri, puslu bir sis koyar. Kalın kirpikleri kapanır, alnını

ve sesinde bir titremeyele fısıldar, "Çok korkuyorum, Olivia."

Yüzünü ellerimle kavrayarak, gözlerinin altındaki hassas cildi okşayarak gözlerini açmasını sağladım. "Yalnız başına korkmanı istemiyorum. Bu ilişkide işler böyle yürümüyor."

Dilimi üst dudağıma değdirip gözyaşlarımın tuzlu tadını hissediyorum ve iki kez düşünmeden, ağzımı onun ağzına kapatıyorum. Carter'ın parmakları sırtımda yukarı doğru kayıyor, saçlarıma dalıyor ve ben onu öperken beni kendine çekiyor.

Geri çekildiğimde, yanağından aşağı akan tek bir gözyaşını yakaladım. "Lütfen konuş benimle, Carter. Ne olduğunu anlat. Bana gerçeği söyle, birlikte cevapları bulalım."

Nefesi düzensiz ve kesik kesik. Dudaklarını yalıyor, parmak uçlarıyla cildime bastırıyor ve sonunda konuşuyor.

"Onlarla yukarı çıktım," diye sessizce anlatıyor. "Courtney ve diğer kız, arkadaşı, hâlâ adını bilmiyorum. Onlarla yukarı çıktım çünkü Courtney... Telefonumu almıştı. Arkadaşı restoranın tuvaletinde bulmuş. Çok dikkatsizdim, unutmuş olmalıyım, ve Courtney bana gösterdiğinde..." Carter yutkunur, bakışları benimkileri arar. "Senin özel fotoğraflarından birini açmıştı."

Garip bir şey boğazımı sıkıyor, öfke ve korkunun karışımı. Birinin bu kadar duygusuz olabileceğine öfke, bunun benim için, bizim için ne anlama geldiğine dair korku. Başka bir şey daha var, kafamın arkasında sürekli beni rahatsız eden, benim mükemmel olmadığımı hatırlatan bir şey. Benden önce daha ince belli, daha dolgun göğüslü pek çok kadın olduğunu. Utanç midemi burkuyor, ama sadece bir anlığına. Çünkü sonra Carter için mükemmel olduğumu, onun beni güzel bulduğunu ve başkalarının ne düşündüğünün hiç önemi olmadığını hatırlıyorum.

"Çok üzgünüm Olivia. Daha dikkatli olmalıydım. Onları telefonumda saklamamalıydım. Hiç düşünmemiştim... Hiç düşünmemiştim..."

Elimi yanağına koyarak onu sakinleştiriyorum. "Sonra ne oldu?"

"Bana tüm fotoğrafları kendine gönderdiğini, bunların ortaya çıkmasını istemiyorsam onunla gelmem gerektiğini söyledi."

"Ne istiyordu? Para mı? Sana şantaj mı yaptı?"

Dudaklarından acı bir kahkaha dökülür. "Eğer para isteseydi, bu karmaşaya girmezdik. Denedim, inan bana. Ona her şeyi verdim, ama o istemedi." Heyecanlı bir şekilde saçlarını karıştırır, dalgalı saçlarını dağıtır. "Hayatını mahvettiğimizi, Adam'ın o hafta sonu barda olanlar yüzünden artık ona güvenmediğini, aksi takdirde onun aldatmasını affedebileceğini söyledi. Geçmişimden sonra benim bir şans daha elde etmemin adil olmadığını, benim mükemmel bir erkek arkadaş olarak gösterilmemi dayanamadığını, bunun asla uzun sürmeyeceğini söyledi. Herkese benim gerçekte kim olduğumu hatırlatmak istedi."

"Ama sen öyle biri değilsin, Carter. Sen geçmişin değilsin ve geçmişin seni tanımlamıyor. Aldığın her kararın arkasında çok güzel, inanılmaz bir insan var."

Başını eğip başını salladı. "Bizi incitmek istedi ve sanırım... sanırım ona izin verdim."

Alnındaki saçlarını geriye doğru tarıyorum. "Neden bana bunları anlatmadın?"

"Çünkü o benim senden ayrılmamı istedi. Eğer ben ayrılmazsam, senin ayrılacağını söyledi. İlişkimizin bittiğini öğrenene kadar fotoğrafları silmeyecekti. Ben asla bitiremem, Ollie, seninle bitiremem. Ama fotoğraflarının ortaya çıkmasına da izin veremem. İşini kaybedersin ve senin bu şekilde utanç ve ifşa olmana izin veremem. Seni güvende tutmam lazım ve fotoğraflarının başkalarının eline geçmesine izin vererek zaten başarısız oldum."

"İşimi seviyorum, Carter, ama bu hayatta hiçbir şey seni riske atmaya değmez. Seninle mutlu bir hayat, istediğimiz hayat için hepsini feda ederdim."

"Kendimden hiç bu kadar hayal kırıklığına uğramamıştım. Çok korkmuştum ve çıldırmıştım. Ne yapacağımı, sana ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Aramızda her şey yolunda gibi görünürse Courtney'nin fotoğrafları sızdıracağından endişeleniyordum. Bütün gece uyanık kalıp bir plan yapmaya çalıştım. Ama hiçbir şey bulamadım. Hiçbir şey. Kalman için sana yalvarmak, gitmene engel olmak istedim. Ama

Sonunda pes edip, o lanet arabaya binmene izin verdiğim anda, senin için en iyisinin uzaklaşmak olduğunu biliyordum. Sorunu çözene kadar, güvenli olduğunu emin olana kadar uzaklaşmak. Başını sallıyor, gözlerime bakamıyor. "Sana bir kez daha hayal kırıklığı yaşatırsam, kendimi asla affetmeyeceğim."

"Başarısızlık hayatın bir parçasıdır. Ve biz yeniden ayağa kalkar ve baştan başlarız. Bunu yapabiliriz, Carter. Sen yanımda olduğun sürece, her zaman yeniden başlayabilirim. Sen yapamaz mısın?"

Sanki sözlerimin gerçek olmadığını, her an kalkıp gideceğimi korkuyormuş gibi, beni dikkatle izlerken gözlerinde ıstırap belirir. Kalbimin ona ait olduğunu bilmiyor mu? O denemeye devam ettiği sürece, ben burada olacağım.

[illegible]

İki polis memuru arabadan iner ve erkek memur benden Carter'a bakar. "Kuşşabilir miyiz, Bay Beckett?"

Carter başını sallar ve kadın polis bana gülümser. "İyi akşamlar, Bayan Parker. Ben Memur Perry, bu da ortağım Memur Wolters."

Carter'a soru dolu bir bakış attım ve o da elimi sıktı.

Memur Wolters öne çıkıp Carter'a gülümseyerek bir şey uzattı. "Ekranınız hala kırık, bu konuda bir şey yapamadık. Ama telefonunuzu geri alabilirsiniz."

Carter telefonunu alır, elinde çevirir ve sıcak güneş, kırık ekranın parçaları üzerinde parıldar, sonra telefonu cebine koyar. "Bu ne anlama geliyor?"

Memur Wolters gülümser. Sıcak ve geniş bir gülümseme, günlerdir hissetmediğim bir şey hissettirir bana.

Umut.

"Bu, iki kadını da gözaltına aldığımız anlamına geliyor. Bu iş bitti."

Uyuyamıyorum ve bunu bekliyordum. Şu anda sorun, uykusuz gecelerimin çözümünün çok açık olması.

Ama Carter beni zorlamak istemedi. Her şeyin çok fazla, çok hızlı ve çok erken olduğunu düşünüyordu.

Polis karakolunda saatler geçirdik, onlar bizim haklarımız dahilinde olan suçlamaları açıklarken, elim onun elindeydi: rıza dışı samimi görüntülerin dağıtılması niyeti.

Carter, cevaplarla ve bir çözümle geri döneceğine söz verdikten sonra Pazartesi gecesi polise şikayette bulundu. Kendisi bir çözüm bulamadığı için başka bir yol bulamadığını söyledi. Bence doğru kararı verdi ve sonunda o da öyle düşünüyor.

Sorun, Courtney'in son bilinen adresinin Adam'ın adresi olması ve Carter'ın suç ortağının adını bilmemesi nedeniyle polisin Courtney'i bulamamasıydı. Ta ki bu öğleden sonra Raegan adında bir kadın ortaya çıkana kadar. Raegan, oynadığı rol nedeniyle suçluluk duygusuyla boğuşuyordu. Courtney'den gelen mesajlarla dolu telefonunu polise teslim etti. Mesajlarda, Carter ve benim ilişkimizi bitirip bitirmememize bakılmaksızın, fotoğrafları tek tek dağıtma niyetinin ayrıntıları yer alıyordu.

Sonra Carter beni Cara ve Emmett'in evine geri getirdi. Beni onların garaj yolunda tuttu ve bununla başa çıkmak için ihtiyacım olan zamanı almamı söyledi. Ona kızgın olmanın normal olduğunu ve kızgın olursam bunu anlayacağını söyledi.

Sorun şu ki, o orada, ben buradayım.

Telefon bir kez çaldıktan sonra, sanki benim aramamı bekliyormuş gibi, heyecanlı ve yumuşak bir sesle cevap verdi.

"Ollie? İyi misin?"

Son dört gündür durmayan gözyaşlarım yine akmaya başlar, soğuk izler yanaklarımı aşağıya doğru akar. "Sen olmadan uyumak istemiyorum."

Yol boyunca, merdivenleri çıkarken her adımda telefonda kalıyor ve Emmett'in hem telefonda hem de kapıdan, kim geldiğini görmek için kafasını dışarı çıkardığında yumuşak kahkahasını duyuyorum. Yatak odasının kapısı açılıyor ve Dublin içeriye koşarak yatak üzerine atlıyor, yüzümü diliyle kaplıyor. Carter'ın bakışları bana yöneldiğinde nihayet telefonu kapatıyor.

Yorganı kaldırıyorum ve o hiç vakit kaybetmeden yanıma yatıyor, vücudumu kendine çekiyor, elleriyle saçlarımı, yüzümü, kalçalarımı kavrarken, ağızıyla yüzümün her santimini öpüyor.

"Seni kaybetmedim, değil mi?"

"Carter, beni *asla* kaybetmeyeceksin."

BÖLÜM 51

PROVALAR &
KONUŞMALAR &
BANYO &
BOK

CARTER

GÜNEŞ yüzümü ısıtıyor, hafif bir esinti saçlarımı dalgalandırıyor. Bir sincap ağacın arkasından fırlayıp arka ayakları üzerinde dikiliyor, başını eğip bana bakıyor. Bu, benden bir şey istiyor gibi, üçüncü kez yaptığı şey.

"Sana verecek yiyeceğim yok. Üzgünüm, küçük dostum."

Onun bir mezar taşına tırmanıp diğer taraftan kaymasını izliyorum, sanki hayatının en güzel anlarını yaşıyormuş gibi ciyaklayarak. Dublin başını kucağımdan kaldırıyor, bana ve sincap arasında bakışlarını gezdiriyor, sanki eğlenceye katılmak istiyormuş gibi.

Bugün burası sessiz ama sanırım çoğu insan cumartesi sabahlarını yatakta geçiriyor, ölülerin yanında değil.

Bir ay öncesine kadar, yedi buçuk yıl önce, gelmek zorunda olduğum tek gün, buraya bir kez gelmişim. Çoğunlukla, burada babamı hissetmiyorum ve Olivia bunun sorun olmadığını söylüyor.

Yine de burada, mezarının tam karşısındaki bankta oturuyorum, bu hafta her gün oturduğum yerde. İronik olarak, bu hafta Olivia'nın kollarında hissettiğim huzur dışında, huzur bulabildiğim tek yer burası oldu. Evde olmak zordu çünkü hiç olmadığı kadar ev gibi gelmiyordu. Her şey, burayı ev yapan kişinin yokluğunu hatırlatıyordu.

Perşembe sabahı, yanağını göğsüme dayamış olarak uyandığımda, her şeyin yoluna gireceğini biliyordum, ama yine de veda etmek, Cara onu tatil köyüne götürmeden önce son gününde okula girmesini izlemek zordu. Bu da evin hala boş olduğu ve Dublin ile benim onun yokluğundan aynı derecede huysuz olduğumuz anlamına geliyor.

Bu yüzden günlerimi burada ve Hank'in evinde geçiriyorum. Hank sessizdir, ama benim nefret ettiğim şekilde değil, ihtiyacım olan şekilde. Beni olduğum gibi bırakıyor, hissetmem gerekenleri hissetmeme izin veriyor.

Babam ölmeseydi Hank ile asla tanışamayacağımı çok iyi biliyorum. O olmasaydı şimdi nerede olurdum bilmiyorum; ihtiyacım olan her şeyde her adımda hep yanımda oldu. Beni kullanım kılavuzu gibi okuduğunu söylüyor, ki bu tamamen doğru. Benimle birlikteyken tavırlarımdan neye ihtiyacım olduğunu anlıyor. Bazen bu benim istediğim şey olmayabilir, ama her zaman ihtiyacım olan şeydir.

Saatim eve gitmem gerektiğini söylüyor, bu yüzden ayağa kalkıp elimle mermer taşa dokunuyorum.

"Sizi ve kendimi gururlandıracağıma söz veriyorum. Sizi seviyorum."

Dublin, arabaya dönmeden önce onaylayan bir havlama çıkarır ve ben onu arka koltuğa oturturum. Neden uğraştığımı bilmiyorum; ben direksiyona geçer geçmez ön koltuğa atlar.

Eve vardığımda Adam'ın kamyoneti garaj yolunda duruyor ve o, Garrett ve Adam'ın köpeği Bear ön verandada uzanmışlar.

Kapımın kilit kodunu değiştirmek zorunda kaldım. İnsanların beni kontrol etmek istemesini anlıyorum ve bunu takdir ediyorum, ancak sürekli gelen ziyaretçiler artık çok fazla olmaya başladı. Eve her geldiğimde, insanlar kanepelerde uzanmış, dolapları karıştırıyor, tezgahımda yemek yiyorlardı.

Bu mutlaka beni rahatsız ettiği için değil, ama biraz alana, sürekli kulağımda olan seslerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Hissetmem gerekenleri hissetmem gerekiyordu ve bunu, sürekli *çok fazla* hissetmediğimden emin olmak isteyen insanlarla çevriliyken yapamazdım.

Dublin ile yürüyüşten sonra beni araba yolunda takip eden bir fotoğrafçı da vardı. İki saat sonra, dört rakamdan üçünü tuşladığım fotoğraflar ve ardından ona mülkümden çıkması için bağırdığım bir fotoğraf yayınlandı. Mahremiyet ihlali diye buna denir.

"Kilit kodunu ne zaman geri alacağız?" diye sordu Garrett, beni içeri takip ederek.

"Ben evde yokken benim cipslerimi yemeyi bıraktığın zaman."

Dublin ve Bear hemen koridorun ortasında gürleşmeye başlarlar ve ben de Olivia'ya ikinci bir köpek almak isteyip istemediğini sormayı aklımın bir köşesine yazarım.

Olivia'ya ikinci bir köpek almak isteyip istemediğini sormayı aklımın bir köşesine yazarım.

"Daha kötüsü de olabilirdi." Garrett kilerimi açar, bir somun çavdar ekmeği çıkarır ve iki dilimini tost makinesine atar. "Senin Oreo'larını yiyor olabilirdim."

"O zaman gelecek sezon sağ kanat oyuncumuz eksik kalır." O fıstık ezmesi ve reçeli çıkarırken ona elimi sallıyorum. "Evinde yiyecek yok mu?"

"Yine açım," diye mırıldanıyor, ağzında bir kaşık fıstık ezmesi varken.

Adam beni izliyor, sırtıyor. "Ne?"

"Hiçbir şey." Omzunu kaldırdı. "Sadece senin adına mutluyum. Ve seninle gurur duyuyorum."

"Ben bir şey yapmadım," diye mırıldandım. "Olivia yaptı."

"Bu doğru değil. Raporu sen yazdın. Onu öncelikli tuttun, gururunu bir kenara bırakıp, sen bir çözüm bulana kadar sabretmesi için ona yalvardın."

"Evet, dostum." Garrett ekmeğini sıkıca bastırıp büyük bir ısırık alır ve kolunu omuzlarıma dolarken sandviçinin yarısını yutar. "Seninle gurur duyuyoruz." Kıkırdar. "Ayrıca, Adam, *adı anılmaması gereken kadın* onu hapishaneden aradığında o kadar sinirlendi ki, ona siktirip gitmesini ve Denver'a geri dönmesini söyledi. Adam'ın sinirlenmesi çok nadir olur, onunla geçirdiğim her anı çok değerli buluyorum."

Adam boynunun arkasını ovarken yüzü kızarır, ama başını eğmeden önce o gülümsemeyi yakalarım ve lanet olsun, ben de gülümserim.

Yavrular hafta sonu bakıcıyla kaldıklarında, Garrett'in benim yemeğimi o kadar çok yediğini gördüm ki, şimdi ben de acıktım. Adam'dan McDonald's'a uğramasını rica ediyorum, huzurevinin önündeki bankta, ayaklarının yanında valizleri, kafasında büyük boy Vipers Stanley Cup Champs şapkası ve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle oturan Hank için özel bir şey eklemeyi unutmuyorum.

"Tamam, arkadaşlar. En şık takım elbisemi hazırladım, yani Cara son anda Bay Brodie'yi terk etmeye karar verirse endişelenmeyin, onun yerine ben atlayabilirim."

Cara'nın düğün gününde onunla uğraşmanın eski dostuma kalp krizi geçirteceğinden oldukça eminim. Emmett'in sağlığı için endişeleniyorum ve o bir all-star sporcu.

Düğün, yaklaşık doksan dakika uzaklıktaki Whistler'daki Four Seasons'ta yapılacak. Cara, altı ay önce nişanlanmış olsalar da, mekanı geçen yaz ayırttı. Ancak tanıştıkları günden beri düğünlerini planlıyorlardı.

Abartıyormuşum gibi geliyor. Ama abartmıyorum. Onların tanıştığı gece oradaydım. Emmett ona Bayan Brodie dedi. *Yüzüne karşı*. Cara bu lafı hemen yuttu ve o günden beri neredeyse ayrılmaz oldular.

Otele vardığımızda otel çok kalabalıktı. Odaların yaklaşık odaların yüzde 80'i düğün konuklarına kiralanmış. Bu akşamki prova yemeği sadece düğün partisi ve yakın aile için olsa da, konukların çoğu hafta sonu veya daha uzun süre için burada.

Emmett'in onu bulabileceğimizi söylediği resepsiyon salonuna vardığımızda, bunun iyi mi yoksa kötü bir başlangıç mı olduğunu bilemedim. Emmett, Olivia ile birlikte köşede saklanıyordu ve Cara, bornoz giymiş, terlikler ayağında, saçları havluya sarılmış halde dolaşıyor, çatalın yerleştirilmesi ve pencerelerden giren güneş ışığının baş masadaki yüzüne parlama yapacağı konusunda bağıırıyordu.

"Ama Care." Olivia ona doğru temkinli bir adım atıyor, ama Cara dönüp baktığında Emmett benim minik kızımı köşeye geri çekiyor. "Sadece, şey, henüz öğlen bile olmadı. Yarın akşam yemeği vaktinde burada oturacaksın. Parlama aynı olmayacak." Emmett'in elini omzundan çeker ve pencereye yaklaşarak gökyüzünü işaret eder. "Güneş o zaman orada olacak, gökyüzünde yeterince alçalmış olacak ki, o saatte güzel bir turuncu ve pembe tonu olacak."

Cara, Olivia'ya altı kez göz kırptı. Pencereye yaklaşıp, Olivia'nın gördüklerini görmek istercesine dışarıya baktı. Sonra en yakın arkadaşına sarıldı. "Oh, haklısın! Tanrıya şükür." Bir sırtlan gibi kıkırdadı. "Bir an için aklımı kaçırdım galiba."

"Evet, bir dakika," diye mırıldanır Emmett ve Cara'nın ona attığı sert bakış karşısında hemen duvara yaslanır. Bakışları, kapının arkasında kısmen gizlenmiş olan üçümüze düşer ve başını sallar.

inilti gibi bir sesle geri döner. "Oh, lanet olsun. *Tanrıya* şükür. Biraz testosterona ihtiyacım var."

Olivia'nın yüzü kıpkırmızı olur. Kolunu uzatır ve bir peçeteyi ve birkaç çatal bıçağı yere düşürür. Alnına elini koymasına rağmen, bu hareket tamamen kasıtlı görünür. "Oh hayır. Şuna bakın. Ne kadar sakarım." Dizlerinin üzerine çöker ve her şeyi toplamakla çok uzun süre meşgul olurken, Cara odanın diğer ucuna doğru koşar.

Bunun olacağını hissetmiştim. Cara ile iki gecedir burada kapalı kaldığı için konuşacak ve bir sonraki adımımızı kararlaştıracak fazla vaktimiz olmadı. Bir sonraki adımımızın ne olduğunu biliyorum. Eminim o da biliyor. Ama yine de bu gerginliği gidermek için onunla yalnız kalmak istiyorum.

"Oh, ne güzel! Buradasınız!" Cara yanaklarımızı öptükten sonra kolunu koluma takar. "Sizin için büyük işlerim var çocuklar. Büyük işler."

Göz kırpar . . . "Hiçbir şey çok büyük senin . . .
Sen senin bu Bu hafta sonu en önemli iş sana düştü.
Aşırı çalışmana izin veremem.

İş konusunda bana hiç müsamaha göstermeyeceğini tahmin ediyorum ve bizi sandalyelerle dolu bir odaya götürdüğünde haklı olduğum ortaya çıkıyor.

Yanlarında beyaz örtüler bulunan sandalye yığınlarını işaret ediyor. "Bu sandalyeleri akşam yemeği için kokteyl salonuna götürün, örtüleri de takın." Ahşap sandalyeleri işaret ediyor. "Bunları yarın sabah halledebilirsiniz. Bunlar tören alanına götürülecek." Sanki bir sır verecekmiş gibi bizi yanına çağırıyor. "Her sandalye arasında 15 cm boşluk bırakın. Ne fazla ne az. Anladınız mı?"

"Bunu yapmak için birine para ödemiyeceğiz musun?" Adam hepimizin cevaplanmasını istediği soruyu sorar.

"Evet, ama onlara güvenmiyorum."

Garrett'in gözleri fal taşı gibi açılır. "Peki *bize* güveniyor musunuz?" Elini saçlarında gezdirir ve tişörtünü çekiştirir. "Düğün gününüzde bir şeyi mahvedersek, öfkenizin hedefi olmak istemem."

"Sana güveniyor muyum?" Cara çenesine parmaklarını vurarak mırıldanır. "Hayır, pek sayılmaz. Ama düğünümünden sonra da seni seveceğim, o yüzden en iyisi siz olun." Gülümser, ama bu korkutucu bir gülümsemedir, bizi geri çekilmeye zorlayan türden.

"Ayrıca, sandalyeleri mükemmel bir şekilde dizmek ne kadar zor olabilir ki? Beni mutlu edin, tek istediğim bu." Omuzlarımıza hafifçe vurup, kıkırdayarak dans ederek uzaklaşır.

"Eve gitmek istiyorum," diye fısıldar Adam.

"Korkuyorum." Elimi sırtına koyarım. "Hepimiz korkuyoruz dostum."

Cara bu gece beyaz dantelli elbisesiyle muhteşem görünüyor. Işıl ışıl, mutlu ve neşeli, buraya girdiğinde sandalyelere bakıp "Aferin çocuklar" dedi.

Tekrar ediyorum, *Cara "Aferin çocuklar"* dedi. Birbirimize çılgınca high-five yaptık.

Ama gözlerimi alamadığım, gece mavisi saten giysili, sırtına dalgalar halinde dökülen koyu saçlı, çarpıcı bir kadın var. Onlar, kadının gittiği her yere onu takip ediyor, dudaklarına götürdüğü her kadeh şarabı sayıyor, çantasından bir kağıt parçası çıkarmasını izliyor, okurken dudaklarını hareket ettirmesini izliyor ve sonra kağıdı buruşturup cebine koymasını izliyorlar. Ama bu sefer içini çekip şarabını bir dikişte içti, gözlerini kapattı ve bara doğru yürüdü.

Sürpriz bir şekilde, bir bardak su sipariş ediyor.

O yedinci kez konuşmasını okurken, çenemi omzunun üzerine dayadım. "Beni çıplak hayal et."

Olivia nefesini tutar ve sıçrayınca barın üzerine su sıçratır. Omzuma vurur. "Tanrım, Carter."

"Gök gürültüsü kılıcı hayal edildiğinde ortaya çıkması gereken tepki budur." Sesimi alçaltarak ona yaklaşıyorum ve yanaklarının kızardığını izliyorum. "Biraz şaşkınlık, biraz korku ve bir sürü heyecan."

Ağzının köşesi kıvrılır ve o fazla düşünmeden, telefonumu çıkarırım.

"Hey," der yumuşak bir sesle, ön kolumu tutarak bakarken. "Yeni bir telefon almışsın."

"Evet. Parçalanmış camların arasından senin güzel yüzünü göremiyordum."

Daha önce kullanmadığım bir arka plana gülümsüyor. Yatakta boğuluyor, battaniyeler onu tamamen yutmaya çalışıyor, bukleleri dağınık bir halde, ama gülümsemesi her zamanki gibi nefes kesici.

Fotoğraflarımı kaydırarak, bu sabah çektiğim fotoğrafı buldum. "Dublin sana bu fotoğrafı çekti," dedim ve telefonu eline bıraktım.

Dublin'in başı yastığının üzerinde, mavi kalemle çizilmiş bir köpek ve çöp adam figürüyle birlikte dinleniyor. Köpeğin ağzından çıkan konuşma balonunda "*Seni özledim anne*" yazıyor. *Hav!*

Olivia'nın yüzü parlak gülümsemesiyle ışıltıyor, boğazında kabaran kahkaha adeta büyülü. "Bunu Dublin çizdi, değil mi?"

Omuzlarımı kaldırıp indiriyorum. "O artık bir Beckett. Başarılı olması gayet normal."

Bir kahkaha daha, ve tam da onun ağzından çıkmak üzereyken, kollarıyla bana sarılır. Onu kendime çekip, bir kez daha bu kadar eksiksiz hissetmenin tadını çıkarırım. Olivia çenesini göğsüme dayar, o şapşal gülümsemesiyle beni onurlandırır ve ben başparmağımla ağzının köşesini okşarım.

Adam'ın sesi mikrofondan gelir ve Olivia'nın konuşması için kürsüye gelmesini ister, Olivia'nın yüzü solgunlaşır.

"Eminim akşam yemeğim yeniden ortaya çıkmak üzere."

"Öyle olursa, seni alıp saklarım." Dudaklarımı burnuna bastırırım. "Başarabilirsin."

"Woo-hoo!" Olivia sahneye çıkarken Cara havaya yumruğunu kaldırır. "O benim en iyi arkadaşım! Hadi kızım!"

Buradan onun endişesini, onu kemiren gerginliğini görebiliyorum ve gözlerimiz buluştuğunda ona göz kırpyorum, o da gülümsüyor.

"Herkesin hayatında, ruh ikizini, seni hayatının geri kalanında sevecek ve değer verecek, sana sıkıca sarılacak ve asla bırakmayacak kişiyle tanışacağı bir zaman gelir derler."

Kalabalığın içindeki kadınlar hep birlikte "*aww*" derler ve Emmett Cara'ya gülümser.

"Cara için o gün, on yedi yaşında benimle tanıştığı gündü."

Emmett'in ağzı açık kalır ve Cara masaya vurarak, "Tabii ki öyle oldu, bebeğim!" diye bağırır.

"Cara'yı oda arkadaşım olarak bulduğum için nasıl bu kadar şanslı olduğumu bilmiyorum, ama 1,78 boyundaki o bana bir bakış attı, benim onun emirlerini yerine getirmek için mükemmel boyda olduğumu ilan etti ve hemen elime bir tekila shotı tutuşturdu. Saat sabahın onuydu ve ne kadar korkmuş olsam da, en iyi arkadaşımı bulduğumu biliyordum.

"Cara Emmett ile tanıştığında, gece yarısı eve geldi, üstüme atladı ve bana hokey hakkında bildiğim her şeyi öğretmem gerektiğini söyledi çünkü kocasını bulmuştu ve görünüşe göre kocası 'hokey falanla çok ilgileniyormuş'." Parmaklarıyla yaptığı tırnak işaretleri mükemmel yerleştirilmiş, Cara'yı tam olarak yansıtıyor. "Emmett, Cara'ya toplam dört kez seninle kaymaya gitmesini sordun, sonunda kabul etti. Çünkü önce ona üç hafta boyunca kaymayı öğrettim. Bu sürenin en az yarısı, onun buzun üzerinde yatarak, bir erkeği etkilemek için bu kadar çok çalışmak zorunda kalmak için çok güzel olduğunu söyleyerek şikayet etmesiyle geçti."

Cara avuçlarını kaldırıp omuz silkiyor. "Doğru."

"Emmett, Cara sana bir kez baktı ve senin onun dünyasını değiştirecek kişi olduğunu anladı." Olivia gözlerini bana çevirdi, dudaklarını yaladı ve elindeki kağıda baktı. "Tanıştığınızda, sanki iki dünya çarpışmış, bir renk patlaması yaşanmış gibiydi. Onun vahşiliğini senin sakinliğine karşıladın ve her adımında onu aşkla boğdun. Paylaştığınız aşk, her zaman sınırsız tutku, şiddetli saplantı, sınır tanımayan ve her geçen gün daha da güçlenen bir aşk dışında hiçbir şeyle yetinmeme konusunda ilham kaynağı oldu."

Sessizce burnunu çekip, aşağı bakan gözlerini siler. Başını kaldırdığında, bakışları benimkilerle buluşur. Gözlerini kırptığında, tek bir gözyaşı yanağından süzülür ve sonra Cara ve Emmett'e gülümser.

"En iyi arkadaşım için, senin kadar onu şiddetle seven bir erkek, isteyebileceğim tek şey." Kadehini kaldırır. "İkinizin birlikte uzun ve mutlu bir hayat süreceğinizi biliyorum, çünkü düğün hazırlıkları sırasında birbirinizi öldürmediniz, ki gelinin kim olduğunu düşünürsek bu inanılmaz derecede etkileyici. İkinizi de sonsuza kadar seviyorum."

En sevdiğim iki insanın en sevdiğim insanı kucaklamasını izlerim ve sonraki bir saat boyunca, Garrett ve Adam ile Emmett'in kardeşlerinden birinin Olivia'yı dans pistinde döndürdüklerini kıskanmadığımı

Garrett, Adam ve Emmett'in kardeşlerinden biri Olivia'yı dans pistinde döndürmeye devam ederken kıskançlıktan yeşile dönmediğimi taklit ediyorum.

Yanına yaklaştığımda bir kadeh köpüklü şarap içiyordu.

"Banyo yapman iyi olur gibi görünüyor."

Koyu renkli kaşlarından biri kalktı. "Öyle mi? Çünkü geçen hafta "Kesinlikle önce banyo yapman lazım."

"Kesinlikle önce banyo yapman lazım."

Gözlük camının kenarının arkasına gülümsemesini saklayarak, ben bırakmadan önce şarabını bitirir. Parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirip onu koridorda sürüklerim ve açılan ilk asansöre sokarım. Sessizce asansörde gideriz, Olivia gülümsemesini bastırmaya çalışırken ben aynalı duvarların yansımasında ona göz kırparım.

"Hangi odanın benim olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor, ben onu kapısına götürürken.

"Bağlantılarım var."

"Bağlantının adı Cara mı?"

"Hmm..." Elinden anahtar kartını alıp kapıya okuttum. "Bir şeyler hatırlatıyor ama emin olamıyorum."

Yine kıkırdadı. Yemin ederim, bu gece bunlar için yaşıyorum.

"Git elbiseni çıkar," diyorum ona, banyoya girmeden önce onu odaya yönlendiriyorum. "Sana Carter Beckett özel banyosu hazırlayacağım. Ekstra rahatlatıcı falan filan."

Banyodaki musluğu açıyorum, suyu neredeyse kaynar hale gelene kadar elimi suda tutuyorum, onun sevdiği gibi. Lavanta kokulu köpük banyosu suyuna döküyorum, hızla dolarken köpürmesini izliyorum. Ayağa kalkıp dönünce, Olivia'yı kapıda, hala giyinik halde, beni izlerken görüyorum.

"Yaramaz kız," diyorum, ayaklarının dibine çömelerek. Ayak bileğini elimle tutup, siyah topuklu ayakkabılarını tek tek çıkarıyorum ve üç santim çöküp, dengede kalmak için ellerini omuzlarıma tutturması beni gülümsetiyor. "Yaramaz kızlara ne olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?"

"Cezalandırılırlar." Gözleri parıldarken yüzünde küstah bir gülümseme belirir. "Kucağında ya da dizlerinin üzerinde."

Ayağa kalkarken gülümsüyorum, ama aslında cezalandırma havasında değilim. Olivia da öyle değil sanırım, ama rol yapıp yeniden kendimiz olmak eğlenceli. Olivia'yı bir dahaki sefere gördüğümde, acele etmeyeceğim. Bütün gece onu sevip, ona tapınacağım ve sabahleyin, yürüyemese de, ona yatakta kahvaltı vereceğim.

Onun yerine, onu döndürerek o narin fermuarı bulmaya çalışıyorum. "Yapabilir miyim?"

Cildi ısınır. "Evet."

Fermuar kolaylıkla kayıyor, mavi saten düşüyor ve her santimini öptüğüm, aşkın izlerini taşıyan süt beyazı teni ortaya çıkıyor. Fermuar kıcının kıvrımına ulaştığında, keskin bir nefes alıyorum.

Daha fazlasını yapmak istemiyorum, ama sonra son seviştiğimizde ağızımla teninde bıraktığım izi görüyorum, tam orada, belinin etrafında kıvrılıyor. Farkına varmadan, elbisesinin askılarını kollarından aşağı çekiyorum, saten kalçalarından kayıyor, ayaklarının dibinde birikiyor.

Dizlerimin üzerine çöküp, ellerimi kalçalarının iki yanındaki dantele kaydırıyorum ve dudaklarımı küçük çürüğe bastırıyorum. Olivia hafifçe inliyor, kremi teni tüyleri diken diken oluyor, elleri benimkileri buluyor ve canını dişine takarak tutunuyor.

"Bırak kendini, tatlım," diyorum ve o da öyle yapıyor, iç çamaşırını bacaklarından aşağı kaydırmama izin veriyor.

Onun önünde durup onu içime çekmek, her santimini sevdiğim vücudunu takdir etmek istiyorum. Ama bu, bundan çok daha fazlası ve onu bu konuda aceleyle getirmek istemiyorum.

Bu yüzden elini tutup onu küvete götürüyorum. O küvete girip köpüklü suyun içine dalıyor ve ben de oturma odasına çıkıyorum. Birkaç dakika sonra geri dönüp, dizlerim yumuşak banyo paspasına değdiğinde, buharlı bir fincan çayı küvetin kenarına koyuyorum.

"Keşke kalabilseydin, Carter."

"Ben de öyle." Ama ikimiz de kalamayacağımızı biliyoruz. Bu gece damattan sorumluyum ve Adam'dan yardım isteği var, telefonumda Cara'nın bir sandalyenin üzerinde durduğu, Emmett'in onu yakalamak üzereymiş gibi görünen bir fotoğraf var.

Saçlarını omzunun üzerinden geriye doğru tararken, parmaklarımla cildini okşuyorum, onu süsleyen minik çilleri okşuyorum. O çok güzel, benim mükemmel eşim, sanki aynı anda yaratılmışız gibi, bir gün birbirimizi bulup tamamlayacak olan bir bütünün iki yarısı gibi.

Başımı eğiyorum, geçen hafta göğsüme iyice yerleşmiş olan acıyı hafifletmeye çalışıyorum. Olivia'ya baktığımda, tek yapabileceğim ağlamamak için elimden gelenin en iyisini yapmak. "Sensiz yaşamak nasıl bir şey biliyorum. Bu, asla yaşamak istemediğim bir şey."

Ve ikimizi bir daha asla o duruma sokarsam, lanetleneceğim.

"Carter," Olivia fısıldıyor, parmakları elmacık kemiğimin üzerinde uçuyor, saçlarımin arasından geçiyor. "Eve dönmek istiyorum."

Kalbim durur. "Öyle mi?"

Gülümser. "Öyle."

Alt dudağını ısırır, sonra öne eğilir ve dudaklarını dudaklarıma bastırır. İlk başta çekingen, yavaşça dener, parmaklarını saçlarına gömüldüğünde, ağlayarak dudaklarını açar.

Ondan ayrılmak, dudaklarımı alnına bastırmak ve ayağa kalkmak için tüm gücümü kullanmam gerekir.

"Mihrapta görüşürüz," diyorum ona gülümseyerek ve yüzünün güneş ışığı gibi parlaması kalbimi kabartıyor.

"Carter." Olivia'nın çekingen sesi banyodan geliyor ve beni kapıda döndürüyor. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum, Ollie kızım."

BÖLÜM 52

O NE YAPIYOR?

OLIVIA

Bariz nedenlerden dolayı, koridorda garsonu durdurmayı umuyordum.

Bariz neden, Cara'nın kapı gıcırdamadan önce kapının çalınmasıyla başını yıldırım gibi çevirmesiydi. Sunucu kafasını içeri soktuğunda, çoğumuzun bütün gün boyunca hissettiği kadar korkmuş görünüyordu. Saat daha öğlen.

"Ne?" diye bağırdı Cara.

"Sanırım bana geldi." Gülüşüm endişeli *değil*. Ayrıca, *kesinlikle* benim için. Kokusu geliyor.

Gülümseyerek ve sessizce *teşekkür ederek* tepsiyi alıyorum, sonra banyoya gizlice girip kapağı açıyorum.

Oh, bebeğim, evet. Gel anneciğine. Hıçkırıklar atabilirim ve kesinlikle parmaklarımı ısırırım.

Dişlerim, Amerikan peyniri, pastırma ve ızgara soğanlı 200 gramlık sığır eti köftesine battığı anda, tüm dünyam patlar. Göz kapaklarım kapanır ve başımı geriye doğru eğip, tüm vücudumu titreten bir inilti çıkarırım.

Ve sonra banyo kapısı birden açılır. "Şaka mı yapıyorsun, Liv?"

"Çok üzgünüm." Yarı samimi bir özür; Cara'nın yüzünden bunu yemediğini anlıyorum.

"Öyle değilsin." Güzel gelin kollarını göğsünde kavuşturur.

"Greyfurt dilimleri ve suyla yaşayamam. Besleyici şeyler yemem lazım." Tarçınlı çörek de güzel olurdu, mimosa da.

Cara kollarını havaya kaldırır, neredeyse elimden hamburgerimi düşürüyor. "Ama elbiseye sığabilmek için greyfurt yemem ve su içmem gerekiyor! Beni desteklemen gerekirdi!"

"Seni destekliyorum. Ama bu senin düğünün, benim değil. Ayrıca, elbisenle çok güzel görünüyorsun ve bol da duruyor." Her provaya onunla birlikte gittim; bunu biliyorum. Hamburgerimi uzatıp kaşlarımı kaldırıyorum. Etkilenmemiş gibi görünse de, gözlerinde parıldayan bir cazibe var. "Kokteyl saatine kadar gerçek bir şeyler yiyemeden dayanamam."

Cara gülüyor. Bu, hoşgörölü, sinir bozucu bir gülüş ve ben bundan hoşlanmıyorum. "Ah, tatlı, naif Olivia. Kokteyl saatinde yemek yiyebileceğini mi sanıyorsun? Hayır, hayır, hayır. Fotoğrafın çekilecek. Hayır, akşam yemeğine kadar yemek yiyemeyeceksin, bebeğim."

Bu yıkıcı haberle yüzüm tamamen düşer ve Cara öne atılır, bileğimi kavrar ve hamburgerimin yarısı kadar bir ısırık alır.

"Oh. Lanet olsun. *Evet*. Çok güzel."

"Sakin makyajını mahvetme!" Makyaj sanatçısı tuvalete koşar ve beni görünce iç çeker. "Rujun tamamen bulaşmış."

"Üzgünüm." Bu özür *kesinlikle* samimi değil.

Cara beni yanımdan dürttü. "Bugün çok daha iyi bir ruh halindesin. Dün gece seks yapmadığını yemiyorum."

"Yatmadım," diye en az on beşinci kez ısrar ediyorum.

Cara gece yarısı beni uyandırıp ne kadar iyi becerildiğimi sordu. Bu onun sözleri, benim değil. Cevap *hiç becerilmediğimdi*, ama yirmi beş dakika sonra, ışıklar söndüğünde kapımız açıldı ve Carter yatağımın ayak ucunda belirdi. O tek kelime etmedi, ben de etmedim, sadece arkamda bana sokulup dudaklarını boynuma bastırmasını keyifle izledim. Cara, en azından seks yaparken sessiz olmayı nezaket olarak gösterip onun güzellik uykusunu bozmaması gerektiğini mırıldandı, ama birkaç dakika sonra Carter bana sarılmışken uykuya daldım ve bu sabah uyandığımda o çoktan gitmişti.

Yani, seks yapmadım ama bir haftadır ilk kez iyi bir gece uykusu çektim. Kendimi zinde ve biraz umutlu hissediyorum ve bu bir kadın için harika bir şey.

İki saat sonra, rujum artık bulaşmamış, parlak şampanya rengi bir elbise giymişim ve rahat hissettiğimden birkaç santim daha yüksekteyim. Cara'nın annesi, geri çekilmeden önce elbisesinin son

düğmeyi iliklediğini izliyorum, sonra geri çekiliyor, bir elini ağzına koyarken diğer eliyle gözlerini siliyor.

"Çok güzelsin Care," diye fısıldıyorum.

Arkasını döndüğünde yüzü ışıltı ışıltı, yanakları pembe, gülümsemesi parlak. Parmaklarını narin satenin üzerinde gezdirip titrek bir nefes alır. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Biliyorum." Onu kucaklayıp, şefkatle sıkıca sarıyorum. "Senin adına çok mutluyum."

"Ah, lanet olsun." Gözlerinin köşelerini siler. "Gözlerim biraz yaşardı." Ellerini sallıyor. "Ve gerginim. Gerginim. Asla gergin olmam."

Onun çılgınca sallanan ellerini tutarak sıkıştırırım. "Gergin olman için hiçbir neden yok. Bu sen ve Emmett'in günü. Tanıştığınız günden beri bu günü planlıyordunuz. Kelimenin tam anlamıyla."

"Ya vazgeçerse? Ya geri adım atarsa?" Okyanus mavisi gözleri benimkilerle buluşur ve benim onaylamayan bakışım karşısında kıkırdar, kendi sözlerini elini sallayarak reddeder. "Evet, haklısın. Kim tüm bunlara karşı koyabilir ki?" Elleri kıvrımlarının üzerinde gezer ve kalçasını sallıyor.

"İşte benim kızım. Hadi gidip sana bir koca bulalım."

"Ah." Dönüp Cara'ya öfkeyle bakıyorum. "Beni itmeyi keser misin?"

"Özür dilerim. Çok özür dilerim. Gerginim. Ne yapıyorlar? Neden hazır değiller?" Kafasını uzatıp gizlice bakmaya çalışır gibi yapar.

"Kes şunu. Sakin ol. Sadece ayakta durup konuşuyorlar. Emmett muhtemelen her zamanki gibi yarım saat geç kalacağını düşünmüştür."

Şu anda bir grup insanın üzerine eğilmiş, dünyadan habersiz gülüyor, gelininden tamamen farklı. Manzarayı, ağaçları ve dağları, bu muhteşem mavi gökyüzünün

güneşli günün muhteşem bir fonu oluşturuyor. Adam ve Garrett birkaç takım arkadaşlarıyla konuşuyorlar, ama Carter'ı hiçbir yerde göremiyorum. Aradığımdan falan değil tabii.

"Ona başlamaya hazır olduğumuzu söyler misin?" Cara beni cam kapılara doğru itti.

"Sadece beni itmeyi bırakman için." Kapıyı açıyorum ve o bana son bir kez itiyor, beni bahçeye doğru itiyor ve ben tuğla duvara çarpıyorum.

Tuğla duvar değil. Erkek arkadaşım. Benim... Carter.

"Oh. Kahretsin. Üzgünüm." Parmaklarım onun pazılarını kavrarken, o da belimi bulur ve beni gülünç topuklu ayakkabılarımın üzerinde dengede tutar.

Carter'ın bakışları neşeyle dans ederken vücudumun aşağısına doğru kayar, mükemmel yüzünde yarı gülümseme belirir. "Bir gecede mi uzadın?"

Siyah takım elbisesiyle, genellikle dağınık olan saçları düzgünce taranmış ve yana yatırılmış, yüzü yeni traşlanmış, kalp durduran gamzeleriyle karşımda duran onu görünce dizlerim titrer.

"Dört buçuk," diye amaçsızca ağızımdan dökülüyor.

Kaşları eğlenerek kalkıyor. "Ne?"

"Uh, şey, benim..." Bir bacağımı kaldırıp elbiseyi yukarı çekiyorum, ayağımı sallıyorum. "Dört buçuk. Topuklu. Uzun." *Pekala millet, harikaydı. Eve gidiyorum.*

Carter'ın yüzü, yanaklarını ayırtan bir gülümsemeye parlıyor. "Kesinlikle muhteşemsiniz, Bayan Parker."

"Teşekkürler. Ben de sana teşekkür ederim." *Neden böyle davranıyorum?* "Saçların... yüzün... Cara, Emmett'e hazır olduğunu bilmek istiyor."

Carter gülerek eğildi ve dudaklarını yanağıma bastırdı. "Ona söylerim."

Cara kolunu uzatıp beni içeri çekiyor. "İtiraf etmek istemediğim kadar çok şey duydum. Sana sakın davranmayı öğretmedim mi? Sen tam bir umutsuz vakasın kadın."

Aksini söyleyemem, bu yüzden müzik başladığında diğer nedimelerin arkasına dizilirim ve sıra bana geldiğinde, bakışlarım görmek istediğim tek kişiye takılır.

Carter, kafamda adımları saymaya çalışırken bana bakıp aptalca bir gülümseme takınıyor. Koordinatör, çok hızlı yürüdüğümü söyledi, ki bunu ironik buluyorum, çünkü biliyorsunuz, ben çok kısayım. Omuzlarını dikleştirip daha uzun duruyor ve ben

kemerin altından geçip yerime oturduğumda gülümsemesi daha da genişliyor. Müzik değışince bana göz kırpmıyor ve cam kapılar açılıp Cara babasının yanında dışarı çıktığında herkes arkasını dönüyor.

Bir kraliçe gibi koridorda süzölüyor, gülümsüyor, gözyaşlarını tutmaya çalışırken burnunu kırıştırıyor. Emmett savaşı kaybediyor, yakışıklı yüzünden sessizce gözyaşları akıyor ve Carter ona ceketinden cep mendilini uzatıyor.

Onların içten yeminlerine, fısıldadıkları sözlere, birbirlerini sonsuza kadar seveceklerine ve destekleyeceklerine dair verdikleri sözlere dalmışım, Carter'ın gözleri ise bana kilitlenmiş, gözyaşlarımı silmeye devam etmeme gülümsüyor.

Cara ve Emmett, karı koca olarak ilk kez öpüşüklerinde, yaklaşık beş yüz kişi ayağa kalkar ve çılgınca alkışlar. Cara, Emmett'in sırtına atlar ve Emmett onu koridordan aşağıya, gözden kaybolana kadar sürükler.

Carter yanıma yaklaşır ve kolunu uzatır. "Gidelim mi, prenses?"

Gözyaşlarımın arasından ona gülümsüyorum. "Öyle yapacağız."

"Onu bitirecek misin?"

Carter'a bakıyorum, bıçağıyla prime rib'imın kalan kısmını işaret ediyor, gözleri soru dolu. Ben iç çekince, o gülümsüyor, bifeğimi bıaklayıp kendi tabağına alıyor.

"Sadece tabağımı temizlemek için yanıma oturmak istediğini düşünmeye başlıyorum."

"Hayır. Senin yanına oturmak istedim çünkü sana takıntılıyım." Peeteyle ağzını siler. "Böylece istediğim zaman bunu yapabilirim." Eli uyluklarımın üzerine iner, yırtmatan aşağı kayar, cildimi ısıtır, kalp atışlarımı yavaşlatır. Parmaklarıyla çenemi kavrar, ağzını ağzımın üzerine getirir.

Önce ağzımın bir köşesini öper, sonra diğerini. Sonra alt dudağımlı, ardından üst dudağımlı ortasını. Ve ağzı

sonunda benimkini kapladığında, dudaklarım açılır, onu hissetmek, tadını almak, istediği her parçamı ona vermek için can atar.

Bu günün her anı mükemmeldi ve akşam yemeğinden sonra tuvaletten döndüğümde Carter'ın balo salonunun bir köşesinde kardeşimle konuşurken bulduğumda sadece biraz dehşete kapıldım.

Ve sonra en tuhaf şey olur. Jeremy güler, el sıkışır ve sonra... sarılırlar.

Ne oluyor lan?

Alannah'ın odanın diğer ucuna koşarak Carter'ın bacaklarına sarılmasını izliyorum ve Carter onu sıkıca kucaklayıp dans pistine çıkarıyor.

Jeremy yanıma yaklaşır ve kulak mememi çeker. "Ne, onu öldüreceğimi mi sandın?"

Elini itiyorum. "Aklımdan geçti, evet." "Hayır, Carter iyi biridir."

Kaşlarım alnıma kadar yükseldi. "Bu sözler hiç ağzından çıkmamıştı."

Omuzlarını silkiyor. "Yanıldığımı kabul edebilirim."

"Sen kelimenin tam anlamıyla bunu Asla.Asla asla hayatımda hayatımda hiç asla böyle bir şeyi hiç itiraf ettin mi?"

"Ah, kes sesini."

Müzik değişir ve ben o tanıdık melodiye gülümserim, Carter'ın tanıştığımızdan beri bana söylediği melodiye, o dans pistinde dolaşırken bana utangaç bir şekilde gülümserken.

"Bu şarkıyı sen mi istediniz?" diye soruyorum ona hayatımda ikinci kez.

"Uh-huh." Elini uzatır. "Benimle dans eder misin?"

Şarap kadehimi Jeremy'nin göğsüne dayayıp, elimle Carter'ın sıcak elini tutuyorum ve o beni kendine doğru çevirirken, elinin benimkini yuttuğunu izliyorum. Her zamanki gibi, kokusu, dokunuşu, beni kendine yakın tutuşu, en sevdiği şarkıyı söylerken kulağımın dış kısmına dokunan dudakları.

Nefesinin boynumdan aşağıya doğru akmasıyla vücudum titrer ve sözler arasında milyonlarca

küçük, nazik öpücükler kondurduğunda
midemde kelekler uçuştı. "Carter."
Gözlerimi sıkıca kapattım. "Ben..."

"Seni seviyorum," diyor, yüzünü yüzüme yaklaştırarak. "Seni seviyorum, Olivia."

Müzik sona ererken, yumuşak ve nazik dudakları benimkilere dokunur, parmak uçları belimin alt kısmına baskı yaparak beni kendine daha da yaklaştırır. Carter'ın adı anons edildiğinde, geri çekilir, alnını alnıma yaslar ve gülümser.

"Konuşmamı yapmam lazım, Ollie kızım." Podyuma çıkmadan önce beni bir kez daha öper. Boğazını temizleyip mikrofona hafifçe vurması, tüm hokey takımının alkışlarını toplar ve elektrikli gülümsemesi odayı aydınlatır. "Bu gece herkes nasıl?"

Yemin ederim, odanın yandığını söylese bile yanıt aynı olurdu: kulakları sağır eden alkış ve tezahürat. Ve daha da kendini beğenmiş görünemezdi.

"Cara'nın bu gece planlayamadığı tek beş dakikayı kontrol edebildiğim için çok mutluyum. Açıkçası, denedi. Ne söylememe ve ne söylememem gerektiğini ayrıntılı olarak açıklayan çok özel bir kurallar dizisi verildi. Ama o listeyi kazara kaybettim."

Cara, o listenin yüzde yüz gerçek olduğunu herkesin anlayacağı şekilde kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Beni tanımayanlar için, ben Emmett'in en iyi arkadaşı ve takım arkadaşı Carter'ım. Bugün onun sağdıcı olarak yanında durmaktan onur duyuyorum, ama bu onun için de çok onur verici, çünkü sonunda kendine ve herkese benim gerçekten en iyisi olduğumu itiraf ediyor." Oda dolusu kahkahalar için bir ara verdi. "Cara, bu gece kesinlikle muhteşemsin, her zamanki gibi mükemmelliğin resminsın. Emmett çok şanslı bir adam."

"Carter!" Cara bağırarak yumruklarını masaya vurur.

"Oh, doğru. Oops." Carter hafifçe utanmış bir şekilde gülümser. "Sadece beş küfürle sınırlamam gerekiyor. Sanırım şimdiden bir tane kullandım."

Cara işaret parmağını ve orta parmağını kaldırır. "İki!"

Carter'ın gözleri şişer ve parmaklarını saçlarına geçirerek mükemmel şekillendirilmiş saçlarını bozar. "İki mi? Siktir. Yani, lanet olsun."

Hayır. Siktir. Ah, siktir et. Cara, yapamayacağımı biliyorsun!" Herkese mükemmel gülümsemesini gösterir, çekici, kendinden emin ve gamzeli, Cara ise inleyerek yüzünü ellerine gömer. "Her şeyde mükemmel olamam. Ama neyse, bu kadar yeter. Emmett'in ne kadar şanslı olduğundan bahsediyordum. Bu gece buradan, enerjik, eğlenceli ve kocaman bir kalbi olan güzel bir eşle ayrılacak. Ve Cara, sen de... bu gece buradan güzel bir elbiseyle ayrılacaksın."

Cara ayağa kalkar, elbisesinin eteğini tutarak küçük bir dönüş yapar.

"Hepimiz için duygusal bir gün oldu." Carter dört katlı pastayı işaret eder. "Pastanın bile katları var."

Oda kahkahalarla dolarken ben alnımı elime dayarım. "Aman Tanrım."

"Emmett ile on sekiz yaşındayken Vancouver'a seçildiğimizde tanıştım. İnanır mısınız, ilk başta pek anlaşılamadık. Aramızda bir rekabet vardı, sanki ikimiz de en iyi olmak istiyorduk. Emmett ciddi ve odaklanmıştı, ben ise şakacı ve rahat bir tiptim. O sessiz ve azimliydı, ben ise o zaman da şimdi de olağanüstü yakışıklıydım.

"Emmett, senin kalbine girmeyi başardım, uygunsuz şakalarla kabuğunu kırdım, ta ki senin gerçekte ne kadar büyük bir ayıcık olduğunu görmemi sağladın. Her zaman bana ilham verdin ve yapabileceğimi bildiğin zamanlarda daha iyisini yapmam için beni teşvik ettin. Senin gibi bir arkadaşım olduğu için bugün olduğum adam olduğumu gururla söyleyebilirim.

"Ve Cara. Biliyordum. Seninle tanıştığım anda, en iyi arkadaşımı benden çalacağını biliyordum. O odaya girdiğinde, ağzı açık kaldı. Tek istediği, tüm boş zamanını seninle geçirmek, otel odasında saklanmak ve bizimle bara gitmek yerine bütün gece seninle telefonda konuşmaktı. Onun nasıl hissettiğini, ben tanışana kadar anlamamıştım..." Gözleri hareket etti, beni buldu ve gülümsedi. "Onunla tanışana kadar. Sonra her şey anlam kazandı."

Carter duraksar ve elini göğsüne götürür. "İkinizin birlikte bir hayat kurmasını izlemek inanılmazdı ve biliyorum ki bu hayat daha da iyiye gidecek. En iyi arkadaşınla bunu paylaşabildiğin için ne kadar şanslısın. Gelin ve damada." Kadehini kaldırır, ama bir parmağını havada tutar. "Ah, bir şey daha var. Cara, bu

takımdaki arkadaşlardan. Emmett ile bol şanslar. Onu çoğu pozisyonda işe yaramaz bulduk, ama bu gece onunla yaşayacağın deneyimin tatmin edici olacağından eminiz."

Carter'a konuşmasının ne kadar güzel olduğunu, hatta katmanlar kısmını bile söylemeye vaktim olmadı, çünkü DJ buket atma zamanının geldiğini duyurdu ve Jennie beni diğer kadınlarla birlikte dans pistinin ortasına sürüklemeye başladı.

"İstemiyorum," diye sızlanıyorum. "Bu sefer katılmayacağım."

"Hayatta olmaz." Jennie esnemeye başlar. "Ben yapacaksam, sen de yapacaksın. Ama şunu bil ki: Arkanı kolla. Biz Beckett'lar çok rekabetçiyiz."

"Sen alabilirsin. Bu gelenek çok saçma."

Cara nefesini tutarak bana doğru döndü. "Düğünümde saçma sapan bir şey demediğini biliyorum, Parker."

saçma *bir şey* demediğini biliyorum, Parker."

Dudaklarımı sıkıca kapatıp başımı sallıyorum. "Hayır.

Hayır." "Haklısın. Şimdi lanet olası pozisyonunu al."

Bir iç çekerek Jennie'nin yanına geçiyorum, Alannah önümde zıplıyor ve umarım biri bu lanet buketi kapmak için diğerini yere sermez. Omuzlarımın üzerinden boynumu çevirip gözlerimi kapatıyorum ve kalabalık geri sayarken bunun bitmesini bekliyorum.

"Beş! Dört! Üç! İki! Bir!"

Alkışlar, haykırıışlar ve çığlıklar bekliyorum. Beklemediğim şey ise sessizlik.

Gözlerimi açtığımda, kalbim durdu. Cara önümde duruyordu, gözlerinde yaşlar vardı ve bana parlak bir gülümsemeyle buketini uzatıyordu.

Bana.

"Cara..."

Parmaklarımla sapları bir arada tutan ipek ve kadife kurdeleleri kavradıktan sonra, beni Carter'ın beklediği ve gülümsediği yere doğru döndürdü.

"Güzel gelin bu gece burada bunu yapmam için bana tam destek verdi, emin olabilirsiniz."

Cara çenesini omzuma dayadı. "Benim özverili davranışımı sonra düşünürüz."

Bunu yapmak için tam destek mi? Neyi yapmak? Özverili olmak mı? Neden bu kadar ateşliyim ve daha da önemlisi, Emmett neden telefonunu bana doğrultuyor? "Bugün seni neden sevdiğimi söyledim mi?" Carter bana doğru bir adım attı, sonra bir adım daha, her santimetrede gülümsemesi daha da büyüdü. "Seni seviyorum çünkü komiksin, alaycısın, çok sarkastiksin ve tanıştığımız gece bana 'siktir git' dedin." Cara'nın adını haykırışını görmezden gelir. "Aynı zamanda nazik ve yumuşaksın, duyarlı ve tatlısın, en iyi teyzesin ve lise yıllarımda sahip olmak için canımı vereceğim bir öğretmensin. Sen sadece benim kız arkadaşım değilsin, sen benim... en büyük destekçim ve en iyi arkadaşım."

Yüzümü ellerinin arasına alır, başparmaklarıyla yanaklarımdan akan gözyaşlarını siler. Neden ağladığımı bile bilmiyorum.

"Neden ağlıyorsun, Ollie kızım? Henüz iyi kısma gelmedim bile."

"Ne olduğunu bilmiyorum, ama beni en iyi arkadaşın ve kız arkadaşın olarak adlandırdın," diye hıçkırarak, gevşemiş gömleğinin yakasını tutarak göğsüne yaslanıyorum.

Yumuşak kahkahası dudaklarıma sıcaklık verir, çenemi kaldırıp beni öper. Bir adım geri atar, elini cebine sokar, küçük kadife bir kutu çıkarır ve diz çöker.

"Burada yapmam gerekeni bitirdiğimde sana başka bir isim vermek istiyorum."

BÖLÜM 53

FLIPPY-FLOPPIES

OLIVIA

"UTANDIN MI?"

Başımı hafifçe salladım, ama bu hareket neredeyse fark edilmeyecek kadar küçüktü. Bakışlarım odanın içinde dolaştı, acımasız bakışları, çenelerinin altında ya da kalplerinin üzerinde sıkıca tutulan elleri fark ettim. Sonunda, bakışlarım önümde diz çökmüş adamın üzerinde durdu. "Çok utanıyorum."

"Seni utandıracağımı söylemiştim," diye hatırlatıyor Carter. "Durmamı ister misin?"

"Lütfen durma," diye fısıldıyorum.

"Aslında bunu Stanley Cup Finalleri'nde yapmak istiyordum. Ama Cara, yirmi bin kişinin ve televizyonda izleyen yedi milyon kişinin önünde utanç duyacağını söyledi. O kadar insanın görmesi benim için sorun olmazdı. Ama ben seni sadece biraz utandırmak istedim, utanç duymanı değil. Cara bunun daha iyi bir seçenek olabileceğini önerdi."

"Düşünceli davranışın için teşekkür ederim. Utançtan ölmek istemem, o günü görmek istiyorum."

Carter gülerek ayağa kalktı. Bana yaklaşarak yanağımı avuçladı. "Zorluklar yaşadığımızı biliyorum. Bu ilişki, çoğu ilişkinin başladığı kadar sorunsuz başlamadı. Bu süreçte çok şey öğrenmek zorunda kaldık, ama ben şahsen bunu başardığımızı düşünüyorum."

Ben kıkırdayınca gülümsemek için duraksıyor.

"Sen gelene kadar, hayatımda sadece hokey vardı. Daha fazlasını istemek, birini sevmek mümkün değil sanıyordum..." Sesi kesilir, gözlerini kapatır ve tekrar açtığı anda, bakışları sarsılmazdır, bariz bir ihtiyaç ve arzu doludur, yeşil gözleri zümrütler gibi parlar.

"Seni sevme şeklim açıklanamaz. Sadece seninle olmak istemekten çok daha fazlası, her şeyden çok sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, çünkü sensiz bu hayatta her zaman bir şeyler eksik kalacak

, ulaşamaz bir şey eksik olacak. Çünkü sen her şeyi daha iyi hale getiriyorsun ve her şey anlam kazanıyor.

"Sen benim için en güzel şeylerisin, sıcacık kucaklaşmalar, yatakta uzanırken yaptığımız sessiz sohbetler, uykulu sabahlar. Eve geldikten sonra seni ilk gördüğümde tüm vücudumun canlanması, yüzünün aydınlanması ve kollarıma atlayıp beni sanki benim sana ihtiyacım olduğu kadar senin de bana ihtiyacın varmış gibi sarılman."

"Sana ihtiyacım var," diyorum ona sessizce, yüzünün yanını okşayarak. "Kalbimin bana ihtiyacım olduğunu söylediği şeye teslim olduğum anda her şey yerine oturdu. Seni seviyorum Carter, başlangıçta korkmuş olsam da."

"Eskiden, aşık olma düşüncesinden daha fazla korkutan bir şey yoktu," diye itiraf ediyor Carter, sessizce gülerek. "Ama seni kaybedebileceğim düşüncesinden daha fazla korkutan bir şey yoktu. Senin, benim gösterişli olduğumu, sahip olduklarımı sergilemeyi sevdiğimi, her şeyi şık bir şekilde yaptığımı söylemeyi sevdiğini biliyorum. Ve haklısın. Çünkü neden yapmayayım ki? Sahip olduğum her şeyle gurur duyuyorum ve kazandığım şeylerin başında, senin ve senin sevginin olması geliyor."

Başını eğip elindeki küçük kutuyu çeviriyor, sonra gözlerini karşılayarak, emin ve kararlı bir şekilde gözlerimin içine bakıyor. Tekrar diz çöküyor ve elindeki kutunun kapağını nazikçe açıyor. "Hâlâ tüm bu insanlar yüzünden utanıyor musun?"

"Hangi insanlar?"

"İşte benim kızım," diye gülerek sol elimi eline aldı. "Seni çok seviyorum. O kadar çok seviyorum ki, bu korkutucu bile."

Elim onun elinde titriyor ve o da titremeyi durdurmak için elimi sıkıyor.

"Senden uzak olduğumda tek yaptığım, tekrar bir araya gelene kadar geçen dakikaları saymak. Seninle bir hayat sürmekten başka bir seçeneğim yok. Biliyorum, henüz erken, ama zaten bildiğim bir şeyi söylemek için zamana ihtiyacım yok: Seninle sonsuza kadar birlikte olmak için sabırsızlanıyorum. Sonsuza dek benimle ol. Resmi olarak, çünkü sonsuza dek benim için hep sen vardın. O yüzden... evlen benimle, Ollie kızım. Evet de."

Ne oldu bana bilmiyorum, ama yüzüm bir gülümsemeyle parlıyor. "Soruyor musun? Daha çok sen..."

"Talep mi? Evet, öyle. Sensiz olmayı reddediyorum. Kesinlikle reddediyorum, çünkü ikimizin de ait olduğu yer orası değil. Sen benimsin. En iyi arkadaşım ve sevgilim, benim için sonsuza dek tek olan, ve seni asla bırakmaya niyetim yok. Tek niyetim, hayatımızın geri kalanında seni yasal olarak bana bağlamak."

"Ne romantik." Dizlerimin üzerine çökerek, kollarımı boynuna doladım, o da bir kolunu belime doladı. Kalabalığın uğultusu farkındayım. Bu konuşma epeydir sürüyor, ama umurumda değil. "Bana sonsuza kadar bağlı kalmak istediğinden emin misin?"

Sevdiğim o sırtış, çarpık ve kibirli, kendinden hiç bu kadar emin olmamış bir adam. "Sonsuza kadar, Ol. Beni kilitle ve anahtarı at. Ben seninim, bebeğim. Hep öyleydin, hep öyle olacağım. Eve gittiğimizde seni deli gibi seveceğim."

Burnumu kırıstırıyorum, gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum, onun yüzünü inceliyorum, gözlerindeki hiç sönmeyen ateşi, umudu, vaadi. "Seni çok seviyorum, Carter."

"O zaman neden hala burada bir cevap bekliyorum?"

"Hmm." Onu kendime çekip, ağzının köşesine bir öpücük kondurdum. "Taleplerin cevap gerektirmediğini sanıyordum?" Yakışıklı yüzünü süsleyen, yürek parçalayıcı güzellikteki gülümsemesi göğsümü kabarttı. "Seni seviyorum, Carter. Bu hayatta seninle birlikte olmaktan daha çok istediğim bir şey yok."

Boğazı sertçe yutkunur, yosun rengi gözleri balo salonunun altın ışığında dans eder. Gözlerinin parladığını izlerim ve gözlerini kırptığında, sağ yanağından tek bir gözyaşı damlar.

"Neden ağlıyorsun?" diye sessizce soruyorum, gözyaşını dudaklarımla yakalıyorum.

dudaklarımla

yakalıyorum. Cevap vermiyor. En azından bana değil.

"O evet evet dedi!" Carter kepçeyle beni aldı etrafında beni kucak

beni göğsüne sıkıca sarıp ayağa kalkarken beni döndürüyor. "O benim karım olacak!"

Beni yere indirir, parmağıma muhteşem bir elmas yüzük takar, beni geriye doğru yatırır ve son bir haftadır özlediğimiz tüm sevgiyle dolu, sahipsiz, vahşi ve çılgın bir öpücükle dudaklarımı ele geçirir.

Ve hiç şüphem yok ki, bir daha asla bu sevgiden mahrum kalmayacağız.

Carter, hayır cevabını kabul etmeyeceği konusunda şaka yapmıyordu. Limuzin otelin önünde bekliyordu, bagajım da içine yerleştirilmişti. Cara ve Emmett ayrılır ayrılmaz, biz de peşlerinden gittik.

Carter beni arka koltuğa attı ve eve gitmek istediğini tekrar tekrar söyledi. Ve, şey... eve gitmek bana da çok iyi geliyor.

Ön kapının yeni şifresini girerken çok sevimli ve utangaç görünüyor: 1215.

"On beş Aralık," diyor, verandanın ışığı altında kulaklarının uçlarına kadar kızarıyor. "Tanıştığımız gün."

İki adım içeri girip durdum, etrafa bakarken ağzım açık kaldı. Topuklarım elimden düştü, yere çarparak ses çıkardı. Koridor duvarını kaplayan, bizim ve hayatımızdaki tüm harika insanların fotoğraflarıyla dolu çerçevelerin üzerinde parmaklarımı gezdirdim. Bu inanılmaz adama döndüm, fotoğrafların üzerinde asılı olan tahtaya kazınmış kelimeye bakarken onu yakaladım: *aile*.

"Bunu ne zaman yaptın?"

"Cuma günü." Elimi tutup beni merdivenlere doğru çekiyor. "Hadi. Dahası var."

Beni ilk boş odaya götürdü ve içinde bir masa, deri koltuk, ikili koltuk, bir pod kahve makinesi, çay poşetleri ve kafeinsiz kahve podlarıyla dolu bir kutu bulunan küçük bir ofis ortaya çıktı. Çalışma çantam masanın ayaklarına yaslanmış, dizüstü bilgisayarım da masanın üzerinde duruyordu.

Carter ensesini ovuşturur. "Sen hep kahve masasının etrafında yerde oturup planlar yapıp notlar alıyorsun. Belki hoşuna gider diye düşündüm..."

Onu dudaklarımla susturdum. "Çok beğendim. Eşyalarımı nasıl aldığını sormayacağım, ama Cara'nın bu işte parmağı olduğunu varsayacağım."

Göğsü gururla şişer. "Siz ikiniz Whistler'a gider gitmez odana girdim."

Bu her şeyi açıklıyor. Perşembe günü işim bittiğinde Cara beni bekliyordu. Araba çoktan hazırlanmıştı ve Whistler'a doğru yola çıktık, böylece Cuma günü şafak vakti uyanıp spa gününe katılabilecektik. Ama hiç şikayet etmiyorum. Gözlerimin altındaki torbalar çok şişmişti, Cara da parmaklarıyla birkaç kez nazikçe bana bunu hatırlattı.

Carter beni koridordan yatak odasına götürdü, kapıyı açarken elimi sıkıca tuttu. Oda her zaman güzel bir oda olmuştu, ama şimdi...

Soğuk gecelerde şöminenin yanında kıvrılıp kitap okumayı sevdiğim yerde üç büyük yastık, battaniyelerle dolu bir sepet ve kitaplarımın yığıldığı bir sehpa var. Carter'ın şifonyeriyle aynı olan, ancak bu daha kısa ve geniş olan ve üstünde büyük bir antika ayna bulunan şifonyer, daha önce boş olan duvara yaslanmış durumda ve içinde benim kıyafetlerim var.

Carter, ayçiçekleri, pembe güller ve turuncu papatyalarla dolu güzel bir cam vazoyu işaret ediyor. "Çiçekçi ona 'Merhaba Güneş Işığı' adını vermiş." Şakağını kaşıyor, gözleri çiçekler, ben ve yer arasında gidip geliyor.

"Şu anda utangaçlık yapmıyorsun, değil mi? Carter Beckett yapmaz. Mümkün değil."

Kollarını bana dolayarak bana gülümsedi. "Evindeymişsin gibi hissetmeni istedim."

"Seninle birlikteyken hep kendimi evimde hissettim, Carter. Nerede olduğumuz ya da neye sahip olduğumuzun önemi yok."

"Sana her şeyi vermek istiyorum." Elleri sırtımda yukarı doğru kayarken, fermuarımın üzerinde gezerken, sözleri sessiz ve samimiydi. "Kesinlikle her şeyi."

"Sen benim ihtiyacım olan tek şeysin, sana söz veriyorum."

Onu nazikçe duvara ittiğimde nefesi kesildi, parmaklarım gömleğinin düğmelerini açarken dilim onun dilini buldu. Ellerimi gövdesinde gezdirdim, dokunuşumun altında kaslarının gerildiğini hissettim ve omuzlarından kollarına doğru kaydardım, ta ki gömleği yere düşene kadar.

Carter beni ters çevirir, göğsümü duvara bastırır ve yavaşça fermuarımı aşağı çeker, ta ki sıcak nefesi omurgamda hissedilene ve cildimi öpene kadar. Güçlü elleri belimi, kalçalarımı kavrar, elbisenim yere düşer, külotum da onunla birlikte. Beni kaldırır, yatağın kenarına yatırır, ben de kemerini çeker, pantolonunu ve boxerını kalın uyluklarından aşağı indiririm. Onları arkasına attığında, ayaklarımın dibine diz çöker.

Carter yüzünü bacaklarımın arasına gömer ve uyluklarımın iç kısmında onun gözyaşlarının serin nemini hissederim. Bakışları benimkilere doğru yükseldiğinde kalbim parçalanır.

"Çok korkmuştum Olivia. Dehşete kapılmışımdım. Senin benden uzaklaştığını izlerken, o anda seni durduracak kadar güçlü olamadım, sana karşı dürüst olamadım, sabırlı olmanı ve bunu birlikte çözmemizi isteyemedim... Seni hak etmediğimi hissettim. Sen benden, sana verdiğimden daha fazlasını hak ediyordun. Ve hak ettiğin kişi olamadığım için üzgünüm." Gözleri, yüzü gibi aşağıya düşüyor, sanki hala kendini layık görmüyor, sanki başından beri kontrolü dışında olan bir durum için kendini affedemiyormuş gibi.

Ve bu yeterli değil.

İki parmağımla yanağını okşayarak yüzünü bana doğru çevirdim. "Mükemmel anlarda seni seviyorum ve bu anlar çok fazla, ama kusurlu anlarda da seni her zaman seveceğim."

Gözleri takdirle parlıyor, sevgiyle dolup taşıyor. "Seni sonsuza kadar kaybettiğimi sandım ve ben... ben..." Korku sözlerini çalıyor, başını hafifçe sallarken bakışları karanlık ve uzak görünüyor. Gözlerini kırıyor ve yanağından bir damla gözyaşı akıyor. "Yapamadım. Yapamam. *Yapmayacağım*. Seni asla kaybetmeyeceğim, Ollie. Beni eskisinden daha iyi bir insan yapıyorsun."

Buna bir saniye bile inanmıyorum. Önümde diz çökmüş bu adam, her zaman tanıdığım adamdı, tüm kalbimle, sonsuza dek sevdiğim adamdı. Sanırım sadece tüm bu özel yanlarını kiminle paylaşacağı konusunda temkinli davranıyordu. Onun seçtiği kişi, onu görebilen, tanıyan, tümünü bilen kişi olduğum için çok şanslı ve minnettarım.

Uzun parmakları belimi sarar, kirpiklerinin altından bana bakarken beni sıkıca kavrar. "Seninle tanışmadan önce kaybolmuştum,

Ollie, ve sensiz kaybolurdum. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Sen de benim en iyi arkadaşımsın." Avucumu Carter'ın boynuna dolayarak, onu vücuduma doğru çekiyorum. "Şimdi buraya gel ve beni sev, Bay Beckett."

"Evet, Bayan Beckett. Bir tur tatlı, tatlı aşk, hemen geliyor."

"Sadece bir tur mu?"

"Oh, bebeğim. Güneş doğana kadar uyuyamayacaksın."

Onun ihtiyacının sembolü olan sert ve kaba davranışları, beni ve bunu özlemesinin şiddetini bekliyorum. Ama bana verdiği bu değil, çünkü her zamanki gibi Carter bana kendisinin tüm parçalarını veriyor. Ve bu gece, yumuşak ve şefkatli, parmak uçları vücudumun her santimini okşarken her anın tadını çıkarıyor. Dudakları nazik bir hassasiyetle boynumdan, köprücük kemiğimden, karnımın düzlüğünden ve kalçalarımın kıvrımlarından aşağı doğru hareket ediyor, cildimi ateşliyor ve beni şehvetle titretmeye yetecek kadar ham bir ihtiyaç izi bırakıyor.

Pürüzsüz, kıvrımlı dalgalarını parmaklarımla tarayarak, kıvrılıp sıkılaştıran saçlarını okşuyorum ve yüzünü bacaklarımın arasından çekiyorum. Sanki dakikalar değil, saatlerce yalamış gibi hissediyorum. Harika, muhteşem, ayak parmaklarımı kıvırtan dakikalar.

Dudaklarından benim uyarılmamın izlerini yalarken çıkardığı inilti ve titremeye, bir sonraki sözlerimi, yalvarışımı fısıldıyorum. "Sana ihtiyacım var. Lütfen. Şimdi. Sana ihtiyacım var, Carter."

"Ben buradayım," diye fısıldadı, vücudunun ağırlığı benim üzerime çöktü.

Bacaklarımı ayırıyor, birini kalçasına dolayarak penisini girişime doğru itiyor ve ben ona sarılarak tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum. Carter ağzını ağızıma yaklaştırıyor, akıllara durgunluk veren bir öpücükle beni yakıyor, yavaşça içime girerken nefesimi yutuyor.

"Seni seviyorum." Gözlerimden akan gözyaşlarını öper. "Ve hayatımın geri kalanında da seni seveceğim, ondan sonra da."

"Liv, Liv, Liv, Liv."

Dürt, dürt, dürt, dürt.

"Ollie, Ollie, Ollie, Ollie."

Dürt, dürt, dürt, dürt.

Homurdanan bir ses çıkarırım, kesinlikle bir kelime değil, ve şu anda yanağımı dürtten parmağı tokatlarım.

"Hadi ama, uykucu ayı. Uyan, Ollie kızım."

"Az önce uyuyakaldım," diye mırıldanıyorum, uykulu gözlerimi açarak Carter'ın omzunun üzerinden cam kapılardan içeri süzülen güneşe gözlerimi kısıyorum. O, gülümseyen yüzü tek görebildiğim şey olana kadar yer değiştiriyor.

"Dört saattir uyuyorsun."

"Dört saat mi?" Sırt üstü uzanıp kollarımı genişçe açarım. "Eğer dört saat uyuduysam, artık uyanma zamanı gelmiş olmalı."

Carter'ın sabah kahkahası en sevdiğim seslerden biridir, derin ve gürültülü, uykudan dolayı kısık seslidir, ama belli ki benden çok daha uzun süredir uyanıktır. Tutumu dikkat çekici derecede neşelidir.

Üzerime yuvarlanarak bacaklarımı açıyor ve aralarındaki ıslaklığı yayıyor. Takdirle mırıldanıyor, parmaklarını daldırıyor ve ben inlerken başımı yastıklara gömüyorum. "Hmm. Sanki beni uyandırmamı bekliyormuşsun gibi."

Benden kalkıp beni de kaldırdığında, daha çok şaşırdım mı yoksa hayal kırıklığına mı uğradım, bilmiyorum.

"Hadi. Kalk. Önümüzde yoğun bir gün var."

Bir yastık alıp kafasının yan tarafına vuruyorum. "Bitirmeyeceğin bir şeye başlamak kabalıktır."

"Oh, bitireceğim. On kez falan, sonra gerçekten uyuman gerekecek." Sırıışı şeytani, ama sonra tekrar elimi çekip beni balkona doğru sürüklüyor. "Sana bir şey göstermek istiyorum."

"Ne göstereceksin? Ve neden balkonda yapmak zorundayız? Yatakta kalamaz mıyız? Ve neden yoğun bir günümüz var? Bugün tatil."

Carter beni, etkileyici bir kahvaltı sofrası ve yarı kapalı dizüstü bilgisayarının önündeki şezlonga itti. Ben de isteyerek gittim, çünkü pastırma vardı ve ayrıca onu seviyordum.

"Yiyecekler burada olduğu için balkonda yapmak zorundayız. Ama bundan daha fazlası mı?" Bakışları üzeri m d e dolaşıyor, parıldayarak...

hayranlık. "Bu balkonda sana aşık oldum. Ateşin yanında huzurla uyuduğun haline aşık oldum. Gökyüzüne, milyonlarca yıldızla hayranlıkla baktığın haline aşık oldum. Bana açıldığın, beni görmene izin verdiğin ve benim de sana kendimi göstermeme izin verdiğin haline aşık oldum. Burada uzanışına, vücudunun benimkine sarılmasına, burada seviştiğimiz tüm anlara ve sana bu evi senin evin yapmanı istediğim ana aşık oldum. Sana defalarca aşık oldum ve her gün, tam burada, bu balkonda aşık olmaya devam ediyorum."

Kalbim hızla çarpmaya başlar ve ben onun kolunu kaldırıp yanına sokulurum. "Tamam, beni yakaladın. Bu balkonu seviyorum. Aslında, bunlar bütün gün burada kalıp hiç ayrılmamamız için mükemmel nedenler. Sence de öyle değil mi?"

Carter ayaklarını sehpaye koyar ve dizüstü bilgisayarını kucağına yerleştirir. Ekranı gördüğümde, o kadar hızlı otururum ki, bilgisayar kucağından düşer ve yere düşmeden onu yakalamak için ona doğru atlarım.

"Sonbaharda düşün yapmaya ne dersin?" Buhar çıkan fincanından bir yudum aldıktan sonra, ağzımın açık kaldığını görmezden gelerek fincanı bana uzattı.

"Sonbaharda düşün mü? Bu sonbahar mı?" "Mm-hmm. Bu sonbahar."

"Ama bu çok..."

"Çok erken." Kaşlarını kaldırır. "Bununla bir sorunun mu var?"

"Ben sadece... Ben... Hayır. İstedığın bu olduğundan emin misin? Hokey ile çok meşgul olacaksın. Acele etmemize gerek yok. Eğer istersen..."

"İstemiyorum. Beklemek istemiyorum çünkü senin olmadığın bir hayat istemiyorum. Dünyam sadece senin kalbimi açıp bana yeniden kendim gibi hissettirdiğin için bu kadar güzel dönüyor. Babam gittikten sonra kim olduğumu bilmiyordum. Tek olduğum şey bir hokey oyuncusu, bir lider olmaktı. Tek bildiğim şey buydu. Ta ki sen gelip bana çok daha fazlasını yapabileceğimi, sunabileceğim çok şey olduğunu hatırlatana kadar. Lanet olsun, şu anda seninle evlenmek istiyorum, ama bu gerçekçi ve kesinlikle düşüncesizce görünüyor. Muhtemelen ailemizi ve arkadaşlarımızı davet etmeliyiz. Kasım ayında dört gün maçımız olmadığı bir hafta var, bu yüzden sonbahar iyi bir zaman gibi görünüyor, eğer sen de istersen."

"Ben... ben..." *Biraz şaşkın görünüyor.* "Bunu yapabilirim. Bu kadar kısa sürede bir mekan ve her şeyi bulabilirsek."

Dizüstü bilgisayarını bana doğru çeviriyor. "Bugün, o hafta sonu boş olan mekanları görmek için dört randevumuz var."

Ağzım açık kalıyor. Yine. Bu konuşma başladığından beri ağzımın kapandığını hatırlamıyorum. "Ama o gün Kanada Günü. Tatil günü."

"Dinle, övünmeyi sevmediğimi biliyorsun..." Gözlerimi devirip burnumdan soluduğum için nazıkçe bir duraklama yapıyor. "...ama zengin ve ünlü olmak bana bazı ayrıcalıklar sağlıyor, mesela tatil olan bir Pazartesi günü düğün mekanlarına bakmak gibi." Yanağımı dürttü. "Ayrıca, Cara, Mayıs ayında senin yüzüğünü tasarlamak için onu yanımda götürdüğümünden beri gizlice düğünümüzü planlıyor ve onlar balayına çıkmadan önce üç elbise randevusu ayarladın."

"Ama onlar Cumartesi günü gidiyorlar."

Yüzündeki ifade bana üzgün olduğunu ya da daha çok bana acıyarak baktığını gösteriyor. Çünkü kimse Cara ile üç gün boyunca gelinlik denemekle uğraşmak istemez. Ben de bunu yeni bitirmişim gibi hissediyorum, ancak onun gelinliğini seçmek bir buçuk ay süren bir çaba gerektirmişti ve izleri hala taze.

"Dinle, bir kez başladıktan sonra onu durdurmak zor oldu. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz korktum, bu yüzden ona izin verdim." Ekrana doğru eliyle işaret etti. "Bütün bu randevuları ayarladı ve biz sadece en çok beğendiğimizi seçmemiz gerekiyor. Sonra şöyle dedi, aynen aktarıyorum, 'Gerisini bana bırakın.' Bunu söylerken biraz kıkırdadı ve parmaklarını birbirine vurarak o ürkütücü hareketi yaptı." Carter titrer, sonra omuz silker. "Ben de kabul ettim ve oradan hemen çıktım."

"Tamam." Ona sokulup başımı göğsüne yasladım. "Bugün nereye gideceğimizi göster bana."

O kadar parlak bir şekilde gülümsüyor ki ben de gülümsüyorum. "Evet?" "Evet."

Elbette her mekan muhteşem, ama en çok sevdiğim şey, her birini anlatırken yüzünün ışıldaması, en çok neyi sevdiği ve hangisini en çok seveceğini düşündüğü, konuşurken ellerini çılgınca hareket ettirmesi. Bitirdiğinde, dizüstü bilgisayarı kapatıp masanın üzerine kaydırıyor ve beni kollarına alıyor.

"İlk randevu iki saat sonra," diye boynuma fısıldıyor.

"Ah. Yani sonsuza kadar bekleyip bir tur daha eğlenebilir miyiz?"

"Sonsuza dek, aylar önce gece yarısı eve dediğin anda, dudaklarımın ilk kez dudaklarına değdiği anda başladı. Hayatımın geri kalanını, yılın başladığı gibi, senin küstah küçük vücudunun her bir parçasını severek geçirme niyetindeyim. Her şey seninle ve benimle başlıyor ve bitiyor, kalbimi çılgınca attırman ve midemi kelebekler gibi uçurmanla."

"Karnımın kelebekler uçuşması mı?"

O başını sallar, burnu benimkine sürtünür. "Lanet olası kelebekler, Ol."

Carter beni sırt üstü yatırır ve üstüme çıkar, kalçalarımı iki yana ayırır. Bileklerimi ellerine alarak kollarımı başımın üstüne sabitler. Yüzü eğilir, burnunun ucu boynumda dolaşır, ta ki dudakları benimkilerle buluşana kadar.

"Bugün yavaş ve nazik olabileceğimi sanmıyorum, Ollie."

"Öyle mi?" Dişleri kulakımın hemen altındaki boynumun hassas noktasına ısırırken nefesim kesildi.

"Hayır. Bugün seni deli gibi seveceğim ve işimi doğru yaptığımı ancak işimiz bittiğinde seni arabaya taşımak zorunda kalırsam anlayacağım. Senin için sorun olur mu, prenses?"

"Beni sevdiğin her şekilde mükemmelsin."

İçimde kaybolmadan önce cildime hafifçe gülümsedi. "Bu iyi, çünkü seni milyonlarca farklı şekilde seviyorum ve hayatımın geri kalanını sana bunu göstererek geçirmek için sabırsızlanıyorum."

Alnındaki dalgaları okşayıp dudaklarına nazik bir öpücük konduruyorum, bu adamın yumuşak tarafını biraz daha ortaya çıkarmak için, sonra da sevdiğim vahşi hayvana dönüşmeden önce. "Seni seviyorum, Carter."

Onun çarpık gülümsemesi o gamzeleri ortaya çıkararak ruhumu aydınlatıyor. Topuklarının üzerine oturarak beni kucağına çekiyor, parmakları ensemdaki saçları okşarken ve dili ağzımı ele geçirirken bu bağı asla koparmıyor.

"Beni seçtiğin için teşekkürler, Ollie kızım. Daha iyi bir hayat hayal edemezdim."

EPILOG: OOPS

CARTER

KASIM

"GERGİN MİSİN?"

"Evet. Hayır. Evet. Siktir. Hayır. Bilmiyorum." Bu cevap yeterli olmalı. Yirminci kez kravatımı çekip ceketimin kollarını düzeltiyorum. Dışarısı sıcak değil ama burası çok sıcak. Neden bu kadar sıcak? "Zamanı geldi."

Biri kıkırdar ve ben yanımda duran beş adamın sırasını dik dik bakarım. Hank, Emmett, Adam, Garrett ve Jeremy'ye bir bakış atarım ve bunun herhangi biri olabileceğini anlarım. Hepsi pislik.

Dublin ayaklarımın dibinde sızlanıyor. O pislik değil. O, smokin giyen iyi bir çocuk.

"Birbirinizi on bir aydır tanıyorsunuz ve gecikti mi?" Garrett başını sallar. "Siktir, eğer ben de senin gibi kadınların emrinde olursam..."

Adam'a bir bakış atıyorum ve o da tam istediğim şeyi yapıyor: Garrett'in kaburgalarına dirsek atıyor. Garrett'in yan tarafını tutarak yere yığılmasını görünce gülümsememi saklıyorum, ama sonra müzik başlıyor ve güzel kadınların geçit töreni koridorda ilerlemeye başlayınca bir tür panik atak geçiriyor olabilirim.

"Sakin ol lan," Jennie yanımdan geçerken bana fısıldıyor ve Garrett gereğinden fazla yüksek sesle gülüyor, bu da hem benim hem de kız kardeşimin kaşlarını çatmasına neden oluyor. Boğazını temizliyor ve Jennie boynunu işaret ederek ona gözlerini dikeyyor.

Ne? diye ona dudaklarını oynatarak sorar.

Jennie hayali bir kravatı çekip duruyor, gözleri fal taşı gibi açılmış, boynuna keskin bakışlar atıyor.

Ne dediğini anlamıyorum, diye bağırır Garrett, ellerini kullanarak gerçekten anlamadığını gösterir.

"Oh, lanet olsun..." Jennie bir anlığına yüzünü buketinin arkasına gömer. "Kravatın! Kravatını düzelt!"

"Ne? Oh." Garrett aşıağıya bakar, eğri kravatını görünce yüzü kıpkırmızı olur.

Bu gün harika bir başlangıç yapıyor, bu da benim endişemi daha da artırıyor. En azından Alannah'ın koridorda dans ederek, habersiz yüzlere çiçek yaprakları atışını görünce gülümsemeyi başarırım. Jem yarı yola kadar gelir, sonra uzanıp çiçek yapraklarından birini çiğnemeye başlar.

"Jemmy! Hayır! Jemmy, kalk!" Alannah, daha fazla çiçek yaprağıyla onu cezbetmeye çalışırken, yavaşça sunak doğru geri çekiliyor. "Hadi, Jemmy. Hadi. Burada senin için bir sürü çiçek yaprağı var, ufaklık."

Olivia bana bunun olacağını söylemişti. Hatta benimle iddiaya girmişti. Şimdi ona ayak masajı ve kek borçluyum.

"Çocuk annesinin dikkat süresini almış," diye mırıldanır Jeremy.

Ben gülerek burun kıvrırım, çünkü evet, haklı. Kristin'in sağımdan ona attığı bakış, onun da aynı fikirde olduğunu gösteriyor.

Alannah sonunda kardeşini kucağına alır ve onu koridordan aşıağı taşır. "Carter amcaya yüzükleri ver, Jemmy."

Şans eseri, küçük tombul çocuk bana gülümser ve tombul yumruğunda küçük kutuyu tutar.

"Teşekkürler dostum," diye fısıldayarak ikisinin yanağına birer öpücük konduruyorum. Parmaklarım kutuyu sıkıca kavırıyor ve müzik yavaş yavaş sönükleşirken derin ve kesik kesik nefes alıyorum. Bir sonraki şarkı başladığında "Vay anasını!" diye nefes veriyorum.

Chris Stapleton'ın "Millionaire" şarkısı. Olivia, milyoner olduğum için bu şarkıyı seçtiğimi düşünüyor. Bu şarkıyı seçtim çünkü sahip olduğum tek şey o ve onun sevgisi olsa bile, yine de kendimi dünyanın en zengin adamı gibi hissederdim.

O çarpıcı kadın kapıdan içeri adım attığı anda, hissettiğim tüm endişe bir anda yok oldu. 1,55 boyundaki kadın, dantel ve saten giysiler içinde duruyordu ve odadaki tüm oksijen emilmiş gibiydi.

Belki de bu yüzden bir kez daha ağzımdan "*kahretsin*" kelimesi dökülüyor. "Onu bana tarif et," diyor Hank fısıldayarak.

"O... o..." Bir anlığına gözlerimi sıkıca kapatıyorum, çünkü bunun bir saniyesini bile kaçırmak istemiyorum. "Yapamam. Üzgünüm." Söyleyecek söz yok. O sanki... üç yaşındayken Noel sabahı uyanıp, sonunda tüm bunların ne anlama geldiğini anladığın gibi.

anladığın gibi. Yağmurun durduğu ve güneşin çıktığı, gökyüzünü renklerle aydınlattığı ve her şeyin yeni ve taze koktuğu an gibi. Karlı dağlar, çam ağaçları ve en taze hava ile çevrili donmuş bir gölde ilk kaymağı yapma anı gibi. Gecenin ortasında yuvarlanıp, o sıcak bedeni kendine çekip ona sarıldığında, her şeyin *tam da olması gerektiği gibi olduğu an gibi*. "O sadece... o sadece..."

"Mükemmellik," Hank sessizce tamamlar.

Tamamen mükemmel. Ve o tamamen benim.

Muhtemelen bu yüzden, konuklarımız şaşkınlıkla nefeslerini tutarken, ben kalkış yapmadan önce onun koridorda dörtte üçünü geçmesine izin verdim ve ona doğru koştum.

Ama Olivia? Hiç şaşırılmış görünmüyor. Hem de hiç.

"Dürtüsel ve sabırsız," diye mırıldanıyor, tam da babası elini bırakıp onu kollarımın arasına alıp döndürdüğüm, tüm gücümle öperken göğsüme sıkıca bastırdığım anda.

"Bu yüzden benimle evleniyorsun."

"Mmm." Kafasını eğiyor, düşünüyormuş gibi burnunu kırıştırıyor.

"Diğer nedenlerin yanı sıra, evet."

"Sen çok güzelsin." Parmaklarımı saçlarına daldırmak istiyorum, ama muhtemelen beni öldürür. Çok güzel görünüyor.

"Hey!" Cara, sunakın önündeki yerinden parmaklarını şıklatır.

"Öpüşmeyi bırakın, buraya gelin ve evlenin!"

Olivia kıkırdar ve ben ona elimi uzatırım. "Evlenmeye hazır mısın?" diye sorarken hiç bu kadar geniş gülümsemediğime eminim.

Elini elime koyar, parmaklarımız birbirine dolanır ve beni çok sevdiğim o şefkatli gülümsemesiyle vurur. "Hazırım."

"Bu gece kesinlikle muhteşemsiniz Bayan Beckett."

Elbisesi muhteşem, karmaşık bir dantelden yapılmış, saten üzerine dökümlü, mükemmel kalçalarının üzerinde narin boncuklar var, sırtına kadar uzanıyor, tamamen açıkta ve kremi bir mükemmellik. *Kızaran akçaağaç*, renginin adı bu.

Adının ne olduğu umurumda değil; karım bu gece lanet olası bir şaheser.

Kız kardeşim bize öğrettiği gibi, balo salonunda muhteşem gelinimi döndürüyorum ve köşede onu görüyorum, ellerini yüzüne koymuş, sanki her an bir hata yapacağımızdan endişeleniyormuş gibi, her adımda sayıları mırıldanıyor.

"Bunu her gece söylüyorsun."

"Çünkü öylesin. Çıplak, giyinik, eşofman giyip dağınık bir topuz yapmış ya da sadece benim tişörtümü giymiş olsan da, bu gözlerin gördüğü en güzel şeysin. Ama bu gece..." Parmağımı onun yan tarafına doğru kaydırıp elimi kalçasına doladım.

"Elbisem çok dar."

Geri çekilip onun somurtkan yüzüne bakıyorum ve gülümsüyorum. "Değil."

Bu elbise ona mükemmel uyuyor. İncelememe gerek yok; bütün gece onu bu elbiseyle izledim. Ayrıca birkaç hafta önce yedek yatak odasındaki dolapta elbiseye gizlice bakmaya çalışırken beni suçüstü yakaladı. Bana o kadar sert bir judo hareketi yaptı ki, onu üzmem için bileğimi buzla soğuttum. Bu işe yaradı, ta ki beni kendi kendime gülerken yakalayana kadar. O gece pijamayla uyudu ve ellerimi belimin üstünde tutmamı sağladı.

"Nefes alamıyorum Carter, ve kesinlikle eğilemem."

"Oh, hayır." Onu yatıştırmak bu günlerde bana oldukça fayda sağlıyor. "Öyleyse, seni bir an önce bu durumdan kurtarmalıyız." Çıkış kapısını ya da belki bir tuvaleti arıyormuş gibi yapıyorum. Ne kadar çok bakarsam, o kadar az rol yapıyorum. Onu hemen şimdi özel bir yere götüreceğim. "Seni bu kıyafetten kurtarabileceğim bir yere gidelim."

"Bu elbise çok pahalı. Onu benden söküp çıkaramazsın. Asla."

"Mmm." Bunu göreceğiz. Gerekirse, tekrar dikilmesi için para öderim. "Tekrar giymeyi planlıyorsun, değil mi?"

Olivia, ellerini boynuma dolayarak beni kendine çekip, yüzünde küstahça bir gülümseme belirtiyor. "Evet. İkinci kocamla evlendiğimde."

"Yaramaz kız." Elimini sırtına kaydırıp, kıvrımlı kalçalarının üzerinde gezdirerek hafifçe sıktım.

"Şu anda iki yüzden fazla konuğun, elinizin kışımında olduğunu görebildiğinin farkındasınız, değil mi Bay Beckett?"

"Mhmm. Hoşuma gitti, Bayan Beckett. Onlara sizin benim olduğunuzu gösterelim."

Olivia en sevdiğim kıkırdamayı çıkarır. "Bugün şahit oldukları evlilik yemininin amacı da buydu sanırım."

"Ellerimin senin çekici vücudunda dolaşması daha iyi. Daha *yüzüne yakın*. Benim mottomun ne olduğunu biliyorsun: ya büyük oyna ya da eve git."

Olivia başını geriye atar, dumanlı göz kapakları kapanır ve kahkahalarla titrer. "Seni bu kadar çok sevdiğime inanamıyorum," der bana yumuşak bir iç çekişle, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirir.

"Şu anda senden daha fazla sevebileceğimi sanmıyorum, ama yarın her gün olduğu gibi yanıldığımı kanıtlayacaksın."

"Çok tatlısın." Dudakları kulağıma değişiyor. "Küçük domuzcuk gibi davranmadığın zamanlarda."

Sessizce gülümserim, onu sıkıca sararken kulağına şarkımızın son sözlerini fısıldarım ve son bir kez daha ona dokunurum, çünkü onunla birlikte olduğum sürece küçük bir domuzcuk olmak hoşuma gidiyor.

Baş masadaki yerlerimize otururuz ve Olivia, arkadaşlarımızın ve ailemizin konuşmalarını dinlerken her yemek sırasında gözlerini siler. Hank konuşmasının yarısına geldiğinde Olivia gerçekten kendini kaybetmeye başlar.

"Carter, evlat, tanıştığımız günü biliyorum... Muhtemelen hayatının en kötü günüydü. Keşke daha iyi koşullarda tanışabilseydik. Ama seninle tanışmak, başıma gelen en güzel şeylerden biriydi. İrlanda'nın bizi tanıştırmak için bir yol çizdiğine ve babanın da buna katkıda bulunduğu yürekten inanıyorum ve bunun için her gün şükrediyorum. İrlanda ve ben çocuk sahibi olamadık ve ben hayatımın yarısını geride bırakmış olana kadar seninle tanışmamış olabilirdim, ama sen hayatıma girdiğin anda senin özel biri olduğunu anladım. Kimsenin dolduramayacağı kalbimdeki boşluğu doldurdun ve eminim ki İrlanda seni çok severdi ve baban bugün yukarıdan sana bakıyor ve senin haline gurur duyuyor. Olivia... Tanrım. Göremediğim için mutluyum. Ağladığımı duyabiliyorum ve bunu görmek yaşlı kalbimi kırardı.

Olivia kahkahayla öne doğru eğilir ve ben elimi sırtına koyarak pürüzsüz, sıcak tenini okşarım.

"Carter'ın bir barda bir bayana dans teklif ettiğini duyduğum anda, onun aradığı kişiyi bulduğunu anladım. Hemen anladım. Yüzümdeki iki göz pek iyi çalışmıyor olabilir, ama buradaki üçüncü göz —" kaşlarının arasındaki boşluğu işaret eder, "—çok iyi çalışıyor. O çocuk, hayatına girdiğin andan itibaren sana hayran kaldı. Birbirine bu kadar uygun bir çift daha tanımadım. Kendinizi geliştirmek, birlikte daha iyi olmak, gerçek bir takım olmak için bu kadar çok çalışmanız ilham verici. Sana dünyadaki tüm mutlulukları dilememe gerek yok, çünkü onu çoktan bulduğunu biliyorum." Hank kadehini kaldırır. "Yaşlandıkça daha da güçlenen ve asla bitmeyen bir aşka."

Olivia, ben masadan kalkamadan yerinden kalkar ve Hank'e o kadar sert çarpar ki, bir an ikisinin yere düşeceğini endişelenirim. Ama onları dengelerim, onlara katılır ve bu grup kucaklaşmasının her saniyesinin tadını çıkarırım.

Yemek tabakları kaldırılırken ve sohbetler doruk noktasına ulaşırken, karımın kulağına eğildim. "Konuşma zamanımız yaklaşıyor. Beş dakika dışarı çıkmak ister misin?"

O, anlamlı bir şekilde kaşlarını kaldırır. "Beş dakikalığına mı, yoksa *beş dakikalığına mı?*"

"İki saatlik uzun bir mola tercih ederim, ama beş dakikalık kısa bir mola da olur."

"Sen asla hızlı değilsin ve kesinlikle beş dakika da sürmez." Yine de ayağa kalkar, tabağının yanındaki peçeteyi katlar ve beni sandalyemden çeker.

Onu kilitli bir kapının arkasına aldığım anda, üzerine atladım ve onu makyaj masasına doğru ittim. "Ağladığın zaman seni seviyorum."

Alnı kırışır. "Ne tuhaf bir laf."

"Ağladığında çok güzelsin. Gözlerin yumuşar ve erir, içinde yeşil ve altın rengi en güzel lekeler belirir." Elbisesi mümkün olduğunca nazikçe yukarı çekiyorum, beyaz dantel külotunu bacaklarından aşağı indiriyorum ve onu tezgahın üzerine kaldırıyorum. "Ayrıca, çok yumuşaksın ve bunu görmekten büyük zevk alıyorum. Rol yaptığın sert kızıdan çok farklı bir kontrast."

"Ben sertim." Kafası yana doğru eğilir, dilini üst dudağında gezdirirken, benim sikimi çıkarıp, tabanından kavrayıp, kıvrımlarının arasından ve klitorisinin üzerinden gezdirmemi izler. Islak, çok ıslak.

"Çok sert." Onu kendime çekiyorum, içine girerken dudaklarımı köprücük kemiğine bastırıyorum. "Tanıştığımız gece, benimle göz teması kurmamak için Sarah McLachlan'ın SPCA reklamını sonuna kadar izledin."

"Bu işkence gibiydi," diyor inleyerek, kalçalarını bana doğru sallayarak. Kravatımı çekmeye başlıyor, düğmelerimle uğraşıyor. "Çıkar. Bunu çıkarmak istiyorum."

"Ah-ah," diye tısladım, elini elimle kapattım. "Çabuk," diye hatırlattım. "Beş dakika."

Tanrım, kimse Olivia gibi somurtmaz, kaşlarını çatıp alt dudağını olabildiğince dışarı çıkarır. Gülerek, onu yüzünden öpüyorum.

"Şu anda saçını mahvetmemek için çok uğraşıyorum," diye homurdanarak hızımı artırıyorum. "Ama tek istediğim elimi oraya sokmak, o lanet iğneleri ve minik çiçekleri çıkarmak ve *seni sikmek*. Seni o kadar sert ve uzun süre sikmek istiyorum ki, içimde olmadığım zamanların nasıl olduğunu hatırlayamayacaksın. Seni yatağımıza yatırmak, bu lanet elbiseyi üstünden yırtıp atmak ve her santimini, her parçasını ölçülemeyecek kadar sevildiğini anlayana kadar taparcasına sevmek istiyorum."

Olivia inleyerek öne doğru eğilir, ben klitorisini okşamaya başlarken gömleğimi yumruğuyla sıkıca tutar. "Ben zaten biliyorum... bunun nasıl bir şey olduğunu zaten biliyorum."

"Öyle mi?" Alnımı onun alnına dayayıp, o mocha rengi gözlerine bakarak, benim kollarımda titreyerek parçalanışını izliyorum. Bir, iki kez daha ittikten sonra, ben de onunla birlikte parçalanıyorum.

"Evet," diye nefes vererek dudaklarını dudaklarıma değdirdi. "Hayatımın geri kalanında sahip olduğum tek şey senin aşkın olsaydı, bu bana fazlasıyla yeterdi."

Bu cevabı çok beğendim ve kendimizi toparlayabildiğimizde balo salonuna geri döndük.

Kız kardeşim, yüzünde saf bir tiksinti ifadesiyle bizi durdurur. "Oh, iğrenç. Siz ikiniz az önce seks yaptınız."

"Yapmadık," Olivia aynı anda benim "Kesinlikle yaptık" diye bağırmamla birlikte ısrar ediyor.

Jennie gözlerini devirip öğürür ve koltuğuna doğru yürür.

"Şampanya kadeh kaldırmaya hazırız, Bay Beckett," diye soruyor ev sahibemiz masamıza dönerken. "Şimdi servis etmemizi mi istersiniz, yoksa tatlıdan sonra mı?"

"Şimdi tam zamanı. Teşekkürler."

Şampanya dağıtıldıktan ve mikrofonu elime aldıktan sonra — Olivia, sesimin yeterince yüksek olduğu için mikrofon gerekmediğini söylüyor ama, pfft — arkadaşlarımızın ve ailemizin önüne geçiyoruz. Bir garson son bir tepsiyle gelip Olivia'ya bir kadeh şampanya ikram ediyor.

"Oh, hayır. Ona alkol yok." Koruyucu bir şekilde elimi karnına koyuyorum. "Değil mi, küçük anne?"

"*Carter!*" Olivia nefesini tutar ve gözlerinin tehlikeli eğimi ve büzülmüş, kiraz kırmızısı dudakları bana şunu söyler: Düğün gecesi falan yok, bu kız beni burada, şu anda öldürebilir.

"Ne?" diye soruyorum, olabildiğince masum bir şekilde, çünkü bu gece ölmek istemiyorum, ama belli ki farkında olmadan büyük bir hata yaptım.

Gözlerim onun yüzüne, her saniye daha da öfkelenen ifadesine, çıplakken ancak görebileceğiniz küçük karnındaki minik şişkinliğe, evde gözlerimi hiç ayıramadığım yere ve son olarak da kalabalığa, ailemize ve arkadaşlarımıza, şok olmuş ama mutlu yüzlerine kayıyor.

Çünkü az önce iki yüz elli konuğumuza eşimin alkol içemeyeceğini söyledim.

Nedense, sevgili eşim gözlerini mümkün olanın ötesinde daraltmayı başarıyor. Beni hala görüyor mu acaba?

"*Tek bir kural vardı,*" diyor bana, beni 193 cm boyumla bile korkutacak güce sahip, fısıldayan-bağırان öğretmen sesiyle. "Bu gece tek bir kural vardı."

Öyleydi. Tek bir kural.

Yazın karıma kazara hamile bıraktığım bebeği kimseye söylememek.

Ve bunu yapabileceğimi düşündüm. Gerçekten düşündüm.

Cara ve Jennie, yapamayacağımı bildikleri için kıkırdıyorlar. Adam'ın iç çekişini duyuyorum, Garrett ve Emmett'e birer banknot uzatıyor, ikisi de benim normalde olduğum kadar kendini beğenmiş görünüyorlar.

Eh, batırdım işte.

Elimden geldiğince derinlere inip, beni beladan kurtardığı bilinen en çekici gülümsememi, ekstra gamzeli gülümsememi ortaya çıkarıyorum. Olivia'nın muhteşem yüzündeki öfkenin dağıldığını, eridiğini izliyorum.

Ve omuzlarımı, masumiyetten uzak bir şekilde silkiyorum. "Oops."

Son

TEŞEKKÜRLER

Kocam Carter Beckett'in sahneyi paylaşmayı bilmediği için, ikinci sırada yerini nezaketle kabul ettiği için. Sevgin ve desteğin için teşekkür ederim.

Kız arkadaşlarıma — Liz, Hannah, Jerry ve Ki — her adımda benimle olduğunuz ve grup sohbetimizde her gün akıllara durgunluk veren sohbetler yaptığınız için teşekkür ederim. Beni akıl sağlığımı koruyorsunuz ve güldürüyorsunuz.

Hannah, kitabımı (sevgiyle) parçaladığın ve daha iyi hale getirmeme yardım ettiğin için teşekkür ederim. Sen harika bir arkadaşısın.

Brittany, sen harikasın. Beni her zaman neşelendirdiğin için teşekkür ederim. Bir santim karın bütün şehri felç etmesi gerektiğini düşünmeni seviyorum, ama bir kez daha toque'ye beanie dersen, ağlayabilirim.

Paisley, Carter ve Olivia'nın hikayesini anlatmama yardım ettiğin uzmanlığın ve deli gibi çalışkanlığın için ne kadar minnettar olduğumu İngilizce kelimelerle ifade edemem. Denesem bile, Chicago muhtemelen yine yanlış yaptığımı söylerdi. Altıncı sınıfta birbirimize notlar gönderip, bitmek bilmeyen pijama partileri yaparken, nasıl bu noktaya geldik? Senin gibi birine sahip olduğum için çok şanslıyım.

Allie, bir gün senin animasyonunu yaptığın bir Disney Pixar filmini izlemek için sabırsızlanıyorum. Sen inanılmaz yetenekli bir sanatçısın. Carter ve Olivia'ya bu süreçte gösterdiğin sevgi için teşekkür ederim.

Söylenenler doğru: iyi bir öğretmen sizi asla terk etmez. Bayan Bizzarro, tam olarak olduğunuz kişi olduğunuz için teşekkür ederim — öğrencilerine ilham veren ve hayallerinin peşinden gitmeleri için cesaretlendiren, onlara yetenekli ve kendinden emin hissettiren bir öğretmen. İlk kez bir kitap yazmayı düşündüğümde ve bunun aptalca olacağını söylediğimde, durup düşündüm: *"Bayan Bizzarro yapabileceğimi söyledi, o yüzden yapabileceğimi düşünüyorum."*

Sizlere, okuyucularıma, teŖekkür ederim. Mükemmel yapamayabilirim, ama hikayelerime tüm ruhumu koyuyorum ve umarım bunu hissedebiliyorsunuzdur. Bana Ŗans verdiğiniz için, kalbimin derinliklerinden teŖekkür ederim.

Ve son olarak, ağabeyime. Hayalimin peşinden senin sayende koŖtuđumu bilmeni isterim. Seni seviyorum ve özlüyorum.

YAZAR HAKKINDA

Becka, ateşli romantizm yazarı, kendini alaycı kraliçe ilan eden, profesyonel ertelemeci ve okuyucularını mutlu sona ulaşıana kadar cehenneme sürüklemeyi seven bir süper hayran.

Bilgisayar ekranına boş boş bakmadığı veya el yazmasından *sadece* bu kelimeyi iki yüz kez silmediği zamanlarda, Kanada'nın Ontario eyaletinde anaokulunda öğretmenlik yapıyor (*nefes kesici!*) ve inanılmaz derecede tatlı ve güzel oğlu (annesine çekmiş) ve hayvanlarıyla annelik yapıyor.

Her zaman hevesli bir okuyucu olmuş ve yazar olmayı hayal etmiş olmasına rağmen, Becka kardeşini kaybettikten sonra kitap yazmaya başladı. Sıcaklık, mizah ve gizli ayıcıklar gibi alfa erkekleri gibi eğlenceli unsurları hikayelerine dahil etmeyi çok sevse de, yazıları ağır duygulardan besleniyor ve bu duyguların sayfalarında yer almasına engel olamıyor.

Becka bu yolculuğu sizinle paylaşmaktan çok heyecan duyuyor!

Bonus sahneler ve gelecek bölümlerden özel ön izlemeler ister misiniz? Becka'nın web sitesine gidin ve haber bültenine kaydolun!

www.beckamack.com

İçindekiler

[Tam Sayfa](#)

[Görüntü Telif](#)

[Hakkı](#)

[Adanma](#)

[İçindekiler](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[1. Şanssız #13](#)

[2. Yatak > Seks](#)

[3. İlk Kezler Berbat](#)

[4. Hayır Olacak](#)

[5. Bu Benim Yüzüm mü?](#)

[6. Şişirilebilir Ego](#)

[7. Kolayca Kışkırtılır](#)

[8. Penis Çorapları ve Tarçınlı Çörekler](#)

[9. Köpekler > Noel'de Kız Arkadaşlar](#)

[10. Carter'ın Aşk Sarayı](#)

[11. Son Geri Sayım](#)

[12. "Öde." —Garrett](#)

[13. Oprah ve Oopsies](#)

[14. Kıyamet](#)

[15. Hayran Değilim, Karma](#)

[16. Korkularımı Beslemek](#)

[17. Oreos, Ruh Eşleri ve Berbatlıklar](#)

[18. Kalbimi Parçalama](#)

[19. Güzel Sürprizler](#)

[20. İleri](#)

[21. Kutsal Siktir](#)

[22. Endişeli Değilim; Kontrol Benim Elimde](#)

[23. Engellendim](#)

[24. Pantolonum Binadan Çıktı](#)

[25. Komik mi yürüyorum?](#)

[26. Doğru mu yaptım?](#)

[27. Yatmadan Önce Burrito ve Sürpriz Misafirler](#)

[28. Isıyı Kim Yükseltti?](#)

- [29. Çılgın Kadını Kışkırtma](#)
- [30. Lanet Ayıyı da Kışkırtma](#)
- [31. İşler Kötüye Gittiğinde](#)
- [32. Kalbinin Yarısı](#)
- [33. Güven Egzersizleri](#)
- [34. Merhaba, Bay İnanılmaz](#)
- [35. Toplar Derin](#)
- [36. Olivia gibi, ama uzun boylu ve göğüsleri olmayan](#)
- [37. Spoiler Uyarısı: Bir Ay Dayanamadım](#)
- [38. Oreo'lardan Daha Derin Bir Aşk](#)
- [39. Bu bir mariachi grubu mu?](#)
- [40. Hayatta kalacağım](#)
- [41. Dilf'lik Yapmak Çok Zor](#)
- [42. Benim Bebek Köpeğim Ol](#)
- [43. Ben Olgun Değilim, Şapşalım; Arada Fark Var](#)
- [44. Çok... Beyaz](#)
- [45. Yasak Oreo'lar, İhanet ve Kazançlar](#)
- [46. Ne İstersen Yapabilirsin](#)
- [47. Olivia'nın Lanet Kravatı](#)
- [48. Yanan Odada Yavaş Dans](#)
- [49. Sonsuza Kadar Garaj Yolunda](#)
- [50. Sonsuza Kadar Geri Kazanmak](#)
- [51. Provalar, Konuşmalar, Banyolar ve Boklar](#)
- [52. O Ne Yapıyor?](#)
- [53. Flipp y-Floppies](#)
- [Epilog: Oops](#)
- [Teşekkürler Yazar](#)
- [Hakkında](#)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

